

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

gizli dünya imparatorluğu

jim
marrs

gizli the
underground
bestseller
dünya
imparatorluğu
dünyayı
yöneten
gizli güçler
jim
marrs

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

*Dünya, olayların arkasında olmayanların hayal ettiğinden
çok daha farklı kişiler tarafından yönetilmektedir.*

Benjamin Disraeli

New York Times'ın çok satan yazarlarından Jim Marrs, bu başarılı kitabında dünyanın en iyi korunan sırlarını inceliyor, gizli kabalrı ve tüm zamanlar boyunca sürdürdükleri gücü açıklıyor. Gerçeğı ısrarla araştıran Marrs, bu grupların savaşları başlatabildiklerini ve durdurabildiklerini, borsaları ve faiz oranlarını altüst edebildiklerini, sınıf ayrımlarını kasıtlı olarak sürdürdüklerini ve hatta akşam ana haber bültenlerini sansürleyebildiklerini, üstelik bütün bunları iyi amaçlar güttükleri sanılan CFR, Üçlü Komisyon, Bilderbergerler, CIA, Vatikan ve hatta Birleşmiş Milletler aracılığıyla yaptıklarını açıkça gözler önüne seriyor.

Kendi kusursuz araştırmaları ve tarihsel kanıtlarla, Marrs günümüz kompolarını insanoğlunun tarih öncesi kökenlerine bağlayan gizemleri de ortaya koyuyor. Çoğu uzun zamandır halklardan gizlenen tarihsel bilgilerin sıra dışı bir senteziyle, bu kitap hayatlarımızı yöneten insanları ve organizasyonları gün ışığına çıkarıyor.

Rahatsız edici, kışkırtıcı ve son derece şaşırtıcı bir kitap olan Gizli Dünya İmparatorluğu, kim olduğumuz, nereden g ve nereye gittiğimiz konusunda inanılmaz bir dünya görüşü sunuyor.

28

www.truvayayinlari.com

www.facebook.com/truvayayinlari

www.twitter.com/truvayayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

JIM MARRS

GİZLİ DÜNYA İMPARATORLUĞU

“DÜNYAYI YÖNETEN GİZLİ GÜÇLER”

Truva Yayınları: 41

Siyaset: 12

Yayıncı Sertifika No: 12373

Genel Yayın Yönetmeni: Tufan Erbarıştıran

Editör: Emine Buzkan Kaynak

Çeviri: Selim Yeniçeri

Sayfa Düzeni: Truva Ajans

Kapak Tasarımı: Volkan Topkaya

Baskı - Cilt: Alper Matbaacılık

Merkezefendi Mah. Gümüşsuyu Cad.

Topkapı Center Odin İş Merkezi No: 28/387

Topkapı/İstanbul

Sertifika No: 30542

1. Baskı Şubat 2006

6. Baskı Mayıs 2016

ISBN: 978-975-6237-41-0

© Kitabın telif hakları, Akçalı Ajans aracılığıyla Truva Yayınları'na aittir.

Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Truva Yayınları® 2016

Kavacık Mahallesi Övünç Sokak Kıbrıs Apartmanı No: 19/2

Beykoz / İstanbul

Tel - Faks: 0216 413 00 80

www.truvayayinlari.com

info@truvayayinlari.com

facebook.com/truvayayinlari

twitter.com/truvayayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JIM MARRS

GİZLİ DÜNYA İMPARATORLUĞU

“DÜNYAYI YÖNETEN GİZLİ GÜÇLER”

Çeviri: Selim Yeniçeri

Jim Marrs

Ödüllü bir Amerikalı gazeteci yazardır.

Truva Yayınları'ndan *"Sırlar Operasyonu"* isimli diğer kitabı da yayınlanmıştır. Bu eserlerinin dışında Marrs, *"Alien Agenda"* ile New York Times'ın çok satanlarına giren *"Crossfire"* gibi önemli eserlerin de yazarlarıdır. Jim Marrs Teksas'ta yaşamaktadır.

İçindekiler

Giriş	9
Komplo Sorunu	12
Birkaç Kişilik Hakimiyet	19
Birkaç Kişinin Görüşü	23

I. BÖLÜM

Modern Gizli Örgütler	31
Üçlü Komisyon	34
Cfr: Council On Foreign Relations (Yabancı Ülkelerle İlişkiler Konseyi)	46
Bilderbergerler	56
Rockefeller Ailesi	62
Morgan Ailesi	75
Rothschild Ailesi	80
Paranın Sırları ve Merkez Bankası Sistemi	88
İmparatorluk Kuruluyor	106
Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü	
- Yuvarlak Masalar	112
Rhodes ve Ruskin	114
Kurukafa ve Kemikler	120
Vergiden Muaf Vakıflar ve "a-be-ce" Organizasyonları	128
İşte Haber	136
Yorum	142

II. BÖLÜM

Komplonun Parmak İzleri	147
Demir Dağı Raporu	150
Körfez Savaşı	154
Hesabı Kim Ödüyor?	159
Vietnam	163
J. F. Kennedy, Küreselleşme Yanlılarına Karşı Çıktı	166
Başından Sonuna Kadar Lbj	173
Düşmanla Ticaret	180
Kore	183
Nazi Kültünün Yükselişi	190
Teozofistler, Tulistler ve Diğer Kültler	199
Lider Geliyor	205
Hitler'in Destek Grubu	212
Hitler'in Talihi Dönüyor	221
Duvara Karşı Japonya	223
2. Dünya Savaşı	229
Her Zamanki Gibi İş	231
1. Dünya Savaşı	237

Savaş İçin Bir Bahane	242
Rus Devrimi	249
Komünizm'in Yükselişi	255
Yorum	258

III. BÖLÜM

İsyen ve Devrim	263
Amerikan İç Savaşı	267
Gizli Örgüt Heyecanı	270
Zamansız Saldırıları	276
Masonluk Karşıtı Hareket	280
Fransız Devrimi	285
Jacobinler ve Jacobitler	287
Sir Francis Bacon ve Yeni Atlantis	292
Amerikan Devrimi	298
İlluminati	301
Farmasonluk	306
Saintgermain Kontu ve Diğer Büyücüler	312
Masonluk Komploları	314
Farmasonluk Karşısında Hristiyanlık	319
Rosicrucianlar	323
Yorum	326

IV. BÖLÜM

Eski Gizli Örgüt	329
Tapınak Şövalyeleri	332
Suikastçılar	339
Tapınak Bankacıları ve İnşaatçıları	343
Katarlar	348
Albigensian Haçlı Seferi	353
Tapınak Şövalyeleri'nin Sonu	357
Siyon Tarikatı	366
Merovingianlar	375
Uzaklara Yayılmış Bir Ağ	388
Yorum	384

V. BÖLÜM

Antik Sırlar	389
Roma'ya Giden Yol	393
Kabala	404
Antik Sırlar ve Gizemler	410
Musa ile İlgili Daha Fazlası Mı Vardı?	419
Bütün Yollar Sümer'e Çıkar	429
Anunnaki	434
Tufanlar ve Savaşlar	450
Yorum	466
Kaynakça	475

*Dünya, olayların arkasında olmayanların hayal ettiğinden
çok daha farklı kişiler tarafından yönetilmektedir.*
Benjamin Disraeli

Giriş

Sizi önceden uyarayım.

İnsanlık, dinler, tarih ve dünya hakkındaki görüşlerinizden kesinlikle memnunsanız, bu kitabı daha fazla okumayın!

İnsanoğlunun bilimsel ve ruhsal gelişiminin zirvesine ulaşmak üzere olduğuna ve şirketler tarafından yönetilen kitlesel medyanın size yeterince bilgi verdiğine inanıyorsanız, durun!

Ama günlük haberlere bakıp kafasını kaşıyarak, “Bu dünya da neler oluyor böyle?” diye soran milyonlardan biriyseniz veya kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi ve hepimizin nereye gittiğini sorguluyorsanız, bu kitapta çok şey bulacaksınız demektir.

Bu kitap, hükümet sırları, gizli tarih ve gizli din; zenginliğin, gücün ve kontrolün sırları hakkında, tarih kitaplarında çok ender görülen ve kitlesel basında ise asla karşılaşılmayan bilgilerle dolu. Okuyacaklarınız bazı kişiler için rahatsızlık verici veya huzursuz edici olabilir. Ama kendi önyargılı fikirlerini destekleyen bilgileri araştırarak veya bu bilgilerle ilgili kitaplar okuyarak, kimse bilgeliğini bir adım öteye götüremez.

Bu kitapta karşılaşacağınız bilgiler, birçoğumuzun henüz kanıtlandığına inanmadığı şeylerle ilgili. Peki bu tür konular ne kadar sık önemli bir konu haline gelebilir? Bu soruyla ne demek istediğimi şöyle açıklayayım: Yaşı daha ileri olan okurlar, 1930’larda Avrupa’da güç sahibi olan rahatsız edici ama görünüşte önemsiz Alman radikalini hatırlarlar. Bir de dünyanın öte yanında, Vietnam denen önemsiz bir yerde “küçük” bir çatışma

yaşanmıştı. Bir de hatırlaması biraz daha zor olabilecek, 1972’de Demokratik Parti’nin karargahının soyulması olayı var.

Kitap aynı zamanda komplo teorisine de değiniyor. Amerikan yargı sistemi insanları düzenli olarak suç içerikli komplo-lardan dolayı yargılamasına rağmen, bu uzun zamandır kitlesel basın tarafından inkar edilen bir gerçektir.

Gizli topluluklar gerçekten var mı? Gerçekten gizli bir hükümet var mı? Özgürlük ve demokrasiyi yıkmaya yönelik küresel çapta bir komplo gerçekten var mı? Yoksa böyle konuşmalar sadece “komplo teoristlerinin” gerçekdışı dedikodularından mı ibaret?

Bu soruların cevabı, kimi dinlemek isteyeceğinize bağlı. Komplo hakkında yazan birçok kişi – sorunun her iki tarafında da – kendi özel bakış açılarını vurgulamaktadır. Ama artık geri adım atıp dünyamıza ve tarihine daha geniş bir açıdan bakmanın zamanı geldi.

Yeni binyıl başlarken, Amerikan toplumu giderek daha yaygınlaşan bir şekilde artık çok da gizli olmayan komplo hakkında bilgi sahibi olmaya başladılar; en azından yılın yarısında hükümet için çalıştıklarının farkındalar. Herhangi bir yılın ilk altı ayı, çalışanlar daha maaşlarını alamadan çeşitli vergiler adı altında toplanan paraların kazanılmasına harcanıyor. Bu görünmez vergilerin toplanması, yıllar boyunca çoğu vatandaşın aslında ne kadar ağır bir vergi yükünün altında ezildiğini fark etmemesini sağladı; çünkü alıştılar. Tabii bunlara günlük satışlar, devlet, belediye ve diğer konularla ilgili vergileri eklemeye bile gerek yok. İngiltere’de çaya bile vergi konmasının yanında, Amerikan Devrimi çok önemsiz bir olay gibi kaldı.

Kitlesel basının ve politikacıların sunduğu çarpıtılmış istatistikler sağlıklı bir ekonomiyi işaret etse bile, yapılan anketler toplumumuzun gidişatla ilgili son derece huzursuz olduğunu açıkça gösteriyor.

Bu, düşünmeyi seven ve yaşamı sorgulayan insanların komplo teorisine ve ardında yatan gizli gruplarla ilgili bilgilere neden giderek daha fazla ilgi göstermeye başladığını açıklamaya yeter. İnternet'te "komplo" kelimesinin özellikle izlendiği çok sayıda site ve sohbet odası var. Haçlılar'dan JFK suikastına kadar komplo-ları araştıran giderek daha fazla sayıda kitap basılıyor.

Bilgi Otobanı'nın genişliğine ve uzunluğuna rağmen, ortalama bir Amerikalı, yine de acınası bir şekilde cehaletini sürdürüyor. Bu, o insanların aptal ya da zihinsel özürlü oldukları anlamına gelmiyor; sadece, gerekli bilgilerin onlara açıklanmadığı, sunulmadığı anlamına geliyor. Çok çeşitli uzmanlık alanlarındaki çok sayıda eğitimli insan – doktorlar, avukatlar, bilgisayar uzmanları, borsacılar, muhasebeciler, ticaretle uğraşanlar, bilimadamları, öğretmenler vs. – Birleşik Devletler'i *gerçekte* kimin yönettiğiyle ilgili konulardan ve aralarındaki bağlantılardan haberdar değiller.

Böylesine bir cehaletin öncelikli nedenleri, kendimizi eğitmek için yeterince zamanımız olmaması ve şirketlerin sahibi olduğu kitlesel basına çok fazla güvenmemizdir. Bir defasında A. J. Liebling'in söylediği gibi, basın özgürlüğü, basına sahip olanlar içindir... bunun içine radyolar, televizyonlar, gazeteler ve günümüzde İnternet de girer.

Peki neyin gerçek neyin yalan olduğunu nasıl anlayacağız? Neyin önemli neyin önemsiz olduğuna nasıl karar vereceğiz? Gerçekte kontrol ve yönetim kimde? Hepimizi etkileyen ve süregelen bir komplo gerçekten var mı? İnsanoğlunun tarihi boyunca izlenebilecek komplolar var mı?

Bu kitap, işte bu tür soruların cevaplarına değiniyor. Ama cevapları ortaya çıkarmamızdan önce, komplo konusuna değinmek zorundayız.

Komplo Sorunu

Komplo kavramı, kitlesel basın tarafından halka yönelik komploların ancak muz cumhuriyetlerinde veya komünist ülkelerde var olduğuna inandırılan ve bu yönde şartlandırılan birçok Amerikalı için uzun süredir bir tabu durumunda.

Bu basite indirgeyici yaklaşım, süregelen durumu son derece temiz bir görüntüyle sunmaya kendini adanmış bir basınla da desteklendiğinde, insanlık tarihindeki gerçekleri veya küresel çapta bir komployla ilgili bilinmeyenleri dikkate almamaktadır.

Latince *conspirare* kelimesinden gelen ve İngilizcesi “conspiracy” olan bu kelimenin sözlük anlamı, birlikte nefes almak, uyum içinde düşünmek ve hareket etmektir. Modern zamanlarda, komplo kelimesi daha kötücül bir anlam kazanmıştır. Günümüzde birçok sözlükte bu kelimenin anlamı şöyle geçmektedir: 1. Özellikle yasadışı ya da kötü amaçlı bir eylemi gerçekleştirmek için gizlice bir araya gelerek planlar yapmak. 2. Gizlice plan kurmak. Tanımın ne kadar iğrenç olduğunu görüyorsunuz.

Gizlilik, insanoğlunun geçmişi boyunca bulunan birleştirici unsurdur. Bireyler ve gruplar arasında sırlar olduğu kadar, kilise ve hükümet otoriteleri tarafından da saklanması gereken sırlar vardır. Politik sırlar, finansal sırlar, ticaret ve iş hayatıyla ilgili sırlar... Sırlar bitmez.

Ne var ki patronun gözüne girmek için gizlice bir hediye almak için plan yapan bir grup çalışanın izlediği komplo, bir sonraki işlerini planlayan banka soyguncularının komploları kadar büyük boyutlarda değildir ve aynı kefedeki değerlendirilemez. Aynı şekilde, iş planlarını rakiplerinden gizli tutan küçük bir işadamı, piyasa liderlerinin fiyatları sabitlemek için giriştikleri komploya denk bir şey yapmıyordur.

Bir komplonun ne kadar kötücül olduğu, gizliliğin nedenlerine bağlıdır.

Bazı sırlar iyi amaç taşıyabilirken – sürpriz bir doğumgünü partisini haber vererek neden tadını kaçıracaksınız ki? – kanser veya AIDS gibi hastalıkların tedavilerini örtbas etmek ya da savaş tellallığı yapmak gibi diğer sırlar, vicdan sahibi birçok kişi tarafından kötücül olarak değerlendirilecektir elbette. Yaşamlara mal olan ya da insanların hayatlarını mahveden, insanların bir arada uyum ve barış içinde yaşamasını engelleyen, kontrol sahibi olmak ya da aşırı kazanç sağlamak için saklanan sırlar, birçok kişi için kesinlikle kabul edilemez. Bu yüzden, bu tür sırlarla ilgili komplolara bulaşanlar, bireysel özgürlüğe inanan insanlar tarafından dikkatle incelenmelidir.

Köşeyazarı Stewart Alsop, bir defasında bilginin güç olduğunu ve gücün de bir hükümetin en değerli serveti olduğunu açıklamıştı. Dolayısıyla, sırları bilen bilgiyi kontrol eder ve bilgiyi kontrol eden de gücü elinde tutar. Bugün birçok kişi, küresel bilginin çoğunun bir avuç insan ve birkaç şirket tarafından yönetildiğinin farkında. Bu bilgi, tuhaf bir gizlilikle korunuyor. Bu durum, “Bilmediğin şey seni incitemez,” şeklindeki eski deyişi tamamen ters çeviriyor: “*Bilmediğin kesinlikle seni incitebilir!*”

Komplo konusu, aynı zamanda kişinin tarihe bakış açısında da yatmaktadır. Tarih konusunda öncelikle iki farklı görüş vardır: Bir grup tarihsel gelişmelerin tesadüfi olduğuna inanırken, diğerleri hepsinin ardında yatan bir komplonun varlığına inanır.

İlk görüşe göre, tarih, dünya liderlerinin değiştiremeyecekleri tesadüfi gelişmelere ya da Tanrı müdahalelerine dayanır. Bu görüşe uygun düşen biri, Başkan Jimmy Carter’ın ulusal güvenlik danışmanı Zbigniew Brzezinski idi. Bugün gizlilik yanlısı Üçlü Komisyon’un yönetim kurulu üyelerinden biri olan Brzezinski, 1981’de şöyle demişti: “Tarih, komplodan çok kaosu ürünüdür... Politikaları belirleyenler, giderek artan bir şekilde olayların ve bilgilerin ağırlığı altında ezilmektedir.”

Tesadüfi tarih görüşünün diğer bir destekleyicisi, kendisinin “laik hümanist” olduğunu savunan gazeteci George Johnson

idi. Komplo kavramının “yüzyılın başlarından beri aşırı sağcılar tarafından empoze edildiğini” ve bunun “paranoyak Amerikan politika tarzının Senatör Joseph McCarthy ile ölmediğini gösterdiğini” yazmıştı.

Diğer yandan, komplo görüşü, daha ziyade “neden-sonuç” ilişkisine bağlanabilir. Elbette ki tesadüfler olabilir. Uçaklar, trenler veya arabalar beklenmedik kaza geçirebilirler. Ama tarihte, genellikle olayları şekillendirenin insanlar tarafından yapılan planlar olduğu açıkça görülmektedir.

O halde neden böylesine gizli planlamalar hakkında daha çok şey duymuyoruz? Komplo araştırmacıları Jonathan Vankin ve John Whalen’a göre, Amerikan toplumunun tutumu hem tarihteki hem de günümüzdeki olaylar konusunda bir “Disney” görüşü tarafından şekillendirilmektedir. Bu iki araştırmacı, yazılarında şöyle demişlerdir: “Tarihin ‘Disney versiyonu’ için ‘New York Times versiyonu,’ ‘televizyon haberleri versiyonu’ ya da ‘okul kitapları versiyonu’ denebilir. Komplo teorilerine karşı temel direniş sokaktaki halktan değil, basından, akademi çevrelerinden ve hükümetten gelmektedir; bunlar, ulusal ve küresel bilgi akışını yöneten insanlardır.”

Londra doğumlu bir ekonomi profesörü olan Anthony C. Sutton, Stanford Üniversitesi Hoover Enstitüsü’nde araştırmacıydı ve okul kitaplarında, basında, yayıncılıkta ve kütüphane raflarında bir “kurumsal tarih” bulunduğu konusunda benimle hemfikirdi. Skull&Bones adlı kitabında, yazar şöyle demişti: “Geçtiğimiz yüz yıl boyunca, Amerikan Tarih Kurumu tarafından belirlenmiş olan tarihi teoriler ya da tarihi kanıtlar, reddedilmiş ya da saldırıya uğramıştır; bunun nedeni yeterince kanıt sunulmaması değildir, daha ziyade, sunulan kanıtların temelinin sözde Doğu Liberal Kurumu ve resmi tarihi geçmişiyile uyuşmamasıdır. Resmi tarih kayıtlarının dışına çıkan yazarlara ya da kitaplara ne yazık! Böyle bir durumda kurumsal destek bulamazsınız. Yayıncılar ilgisiz davranır. Dağıtım düzensizdir ya da hiç yapılmaz.”

Başkan Bill Clinton'ın akademik danışmanı Dr. Carroll Quigley, 1966'da yayınladığı *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time* (Trajedi ve Umut: Günümüzdeki Dünya'nın Bir Tarihi) adlı kitabında, modern gizli topluluklarla ilgili bilgilerini açıklarken, Sutton'ın görüşünü tekrarlamıştı. Quigley, kitabının aniden önemli bir New York yayıncısı tarafından geri çekildiğini bildirmişti. "Kitabımın bastırıldığından artık kesinlikle eminim..." diye yazmıştı Quigley, 1970'lerin ortalarında.

Araştırmacılar ve yazarlar – Gary Allen, A. Ralph Epperson, G. Edward Griffin, Dr. John Coleman, Jonathan Vankin, Anthony C. Sutton ve Eustace Mullins bunlardan sadece birkaçı – yıllar boyunca komplo teorisi hakkında yazdılar. Ama bu çalışmalar genellikle sınırlı dağıtım gücüne sahip küçük yayıncılar tarafından basıldı. Bu yazarlar, kitlesel basının Amerikan şirketleri tarafından yönetildiğini ve çalışmalarının büyük ölçüde bastırıldığını belirtmişlerdir.

Bu konu, Birleşik Devletler dışında da dile getirilmişti. Bir Fransız yayıncı, bir defasında şöyle demişti: "Birleşik Devletler'deki şirketlerin sahiplerini bulmak ve güç yapısını anlamak mümkün değil. Buna izin vermiyorlar. Böyle bir şeye kalkışan birini izliyor ve işkence ediyorlar. Birbirlerini tanıyan küçük bir grup insan olduklarını düşünüyorum ama bu insanların çoğu toplum tarafından tanınmıyor. Hükümet işlerine girip çıkıyorlar ama toplum hizmetinde bulunmalarının amacı aslında gücü ellerinde tutmak. Herkesin sözünü ettiği hükümet kontrolü, hisse senetlerinden ya da benzeri resmi kayıtlardan izlenemiyor. Kişisel bağlantılar ve söze dökülmeyen anlaşmalardan oluşan bir labirent gibi." Bu açıklamaya, sözü edilen kişilerin gizli bir derneğin üyeleri olduğu da eklenebilir.

Birçok komplo yazarı, Üçlü Komisyon, CFR (Council of Foreign Relations: Dış İşleri Konseyi), Illuminati, 300ler Komitesi ve diğerleri gibi gizli dernek ve grupların bir "Yeni Dünya Düzeni" peşinde olduklarını belirtmişti. Objektif araştırmacılar, bu

yazarlara karşı herhangi bir iftira davası açılmamış olmasının, görüşlerini destekler bir görüntü çizdiğini ifade etmiştir¹. Ama kitlesel basın, bu tür suçlamaları nadiren haber yapmaktadır ve genellikle de araştırmaya bile gerek duymamaktadır.

Yeni binyılın başında ise, komplo konusu Amerikan yaşamının her yönünde kendini göstermeye başladı; kitaplardan televizyonlara, sinemadan politik arenaya kadar. Birleşik Devletler Başkanı bile komplo suçlamalarından kendini kurtaramıyor.

1991’de, koltuğuna yeni yerleştirilmiş olan Başkan Bill Clinton, yakın arkadaşı ve golf partneri Webster Hubbell’i Adalet Bakanlığı başsavcısı olarak atadı. *Friends in High Places* (Yüksek Yerlerde Dostlar) adlı anı kitabında, Hubbell, Clinton’ın kendisine şöyle dediğini açıklıyordu: “Webb... seni Adalet Bakanlığı’na atadığımda, iki sorunun cevabını benim için bulmanı istiyorum: Birincisi, J. F. Kennedy’yi kim öldürdü? İkincisi, UFO gerçekten var mı?” “Kesinlikle ciddiydi,” diye vurguluyordu Hubbell. “İkisini de derinlemesine inceledim ama aldığım cevaplardan asla tatmin olamadım.”

Yani başkanın kendisi ve Adalet Bakanlığı’ndaki en üst düzey memuru bile doğru cevapları alamıyor muydu? O zaman kontrol kimdeydi?

Hubbell’in açıklaması üzerine, Dünyadışı Varlıkları Araştırma Merkezi (CSETI) Başkanı Dr. Steven Greer, 1993 yılında o zamanlar CIA lideri olan Amiral James Woolsey’e UFO gerçeği ile ilgili üç saatlik bir brifing verdiğini belirtti. Greer, Woolsey’in bulguları onaylamaya ve ilgili CIA dosyalarını paylaşmaya yanaşmadığını da ekledi. Bütün bunlardan sonra, konu ulusun en derin, en karanlık sırlarına geldiğinde, Birleşik Devletler Başkanı’ndan ve CIA liderinden bile daha yüksek güçler olduğunu düşünmek hiç de zor değil.

1 Anthony C. Sutton hariç. Skull&Bones adlı kitabı 2002 yılında ikinci kez yayınlandığında (ilki 1980’lerin başlarında, posta kutusundan başka hakkında bilgi verilmeyen bir yayınevi tarafından yayınlanmıştı), Anthony C. Sutton hakkında bu tür bir dava açılmıştı. Ç.N.

Komplodan şüphelenenler sadece komplo yazarları ve hükümet görevlileri de değiller. 1997 yılında Scipps-Howard Haber Masası'nın Ohio Üniversitesi'nde yaptığı anketin sonucunda, şunlar ortaya çıktı:

- Ankete katılanların yüzde 51'i, Başkan J. F. Kennedy'nin ölümünden bazı hükümet görevlilerinin doğrudan sorumlu olduğuna inanıyordu.
- Ankete katılanların üçte birinden fazlası, TWA Flight 800'ü kasıtlı ya da kasıtsız olarak düşürenin Birleşik Devletler Donanması olduğuna inanıyordu.
- Büyük bir çoğunluk, Orta Amerika kökenli uyuşturucu tacirlerinin siyahi çocuklara kokain satmasına CIA görevlilerinin kasıtlı olarak izin verdiğini düşünüyordu.
- Ankete katılanların yüzde 60'ı, hükümetin Körfez Savaşı Sendromu'nun nedenleri hakkındaki bilgileri kasıtlı olarak sakladığına inanıyordu.
- Ankete katılanların neredeyse yarısı, 1993 yılında Waco, Teksas yakınlarında seksen bir Branch Davidian'ın ölmesine neden olan yangını FBI ajanlarının çıkardığına inanıyordu. (1999 yılında yangından önce piroteknik² aletlerin kullanıldığı konusunda hükümetin yalan söylediği ortaya çıktığında, muhtemelen bu sayı daha da yükselmiştir.)
- 1947 yılında Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri, New Meksika, Roswell yakınlarında "uzaylılar" görüldüğünü açıklayan bir rapor sunduktan ve sonrasında bunların aslında 1954'te başlayan ay roketi denemelerinden kalan enkazlar olduğu gibi saçma bir açıklamaya kalkıştıktan sonra, giderek daha fazla sayıda insan, hükümetin dünyadışı varlıklarla ilgili bilgileri ve teknolojiyi her zamankinden daha fazla sakladığına inanmaya başladı.

2 Geniş çapta yıkıcı ve söndürücü etkiler taşıyan ateşli silahlar için kullanılan aletler.

Bu ankete bir tepki olarak, Washington Amerikan Seçmenler Araştırma Komitesi yöneticilerinden Curtis Gans, “Paranoya bu ülkeyi öldürüyor!” diye dövündü.

Peki bütün bunlar gerçekten de paranoya mı? Zenginlik ve güç elde etmek için komplo peşinde koşan kimse yok mu? Eski bir deyişi hatırlamak, burada yararlı olabilir: “Paranoyak olman, seni izlemedikleri anlamına gelmez!”

İnanılmaz zenginliklere ve güce sahip belli kişilerin Birleşik Devletler’in ve dünyanın gerçek efendileri olduğu düşüncesi yaygın olarak halk tarafından bilinmese bile, bu inanç giderek yaygınlaşıyor ve güçleniyor. “Güç, Amerika’daki yaşamın gerçeklerinden biridir ama çoğu Amerikalı gücün yakınından bile geçirilmemektedir. Gizlilik, gücün temel anahtarıdır. Hükümet bir şekilde halka uzak ama aynı zamanda da baskın ve baskıcı görünmektedir. Birbirimizden giderek uzaklaşıyor, birbirimize yabancılaşıyoruz; bilgisayarların ve televizyonların karşısında saplanıp kalıyor, kendi dünyalarımızda hapsediliyoruz. Modern Amerikan yaşamında bireyler arasındaki iletişimsizlik en önemli sorunlardan biri haline geldi. Komplo teorileri, parçaları bir araya getirmeye çalışıyor,” diye yazmıştı Jonathan Vankin, Birleşik Devletler hükümetiyle ilgili komplo teorileri hakkında geniş incelemeler yapan bir gazeteci olarak.

Komplo teorileri, aslında tarihle ilgili “resmin tamamını” görmek için bir çabadır. “Kaderlerimizi şekillendiren birçok önemli küresel olayın, birisi ya da birileri öyle olmasını planladığı için olduğuna inanıyoruz,” demişti yazar Gary Allen. “Eğer ortalama prensibini uygularsak, ulusumuzun iyiliğine olan olayların yarısının Amerika’ya yarar sağlaması gerekir. Sadece yetersizlikle ve beceriksizlikle ilgili konuşuyorsak, liderlerimiz arada bir yararımıza olan hatalar yapmalıdır... Burada sözünü ettiğimiz şey, ne tesadüf ne de aptallık; tam aksine, planlama ve kurnazlık.”

Bu düşüncayı biraz daha farklı yansıtan diğer bir yazar, 1983 yılında yayımladığı *Architects of Fear: Conspiracy Theories*

and Paranoia in American Politics (Korkunun Mimarları: Komplo Teorileri ve Amerikan Politikasındaki Paranoya) adlı kitabıyla Reagan için bir tutum belirleyen Johnson idi. Bu kitap, *Minneapolis Star* gazetesi için yazdığı bir dizi makaleden oluşuyordu. Johnson, çok sayıda Amerikalı'nın "olayları tahmin etmenin çok çeşitli yolları olduğu fikrini bir türlü kabullenemediğini" belirtmiş ve eklemişti: "Her şeyi kapsayan tek bir sistem yoktur!" Johnson, paranoyak Amerikalılar'ın kendisinin tarih, ekonomi ve politika konusunda "çoğulculuk görüşü" olarak tanımladığı yaklaşımı kabullenmektense, kendi korkularını ve nefretlerini haklı çıkarmak için "dünyanın tüm sorunlarını bir komplo'nun parçaları gibi açıklamak üzere karmaşık sistemler geliştirmekle" suçlamıştı.

Devamında şöyle diyordu: "Arada bir komplocu açıklamalara çekim duyanlarla komplo teoristleri arasında bir fark vardır... teoristler, geçmişte olan tüm kötü şeylerin asırlardır süren ve her şeyi kapsayan bir komplo'nun parçaları olduğuna inanırlar."

Bunları söylerken, Johnson'ın bir soruya cevap vermesi gerekiyordu: Birçok komplo teoristinin böylesine benzer dünya görüşleri geliştirmesinin nedenlerini ne tarihi ne de sosyolojik analizler açıklayabiliyordu; bunun nedeni neydi? Dahası, komploların var olmadığına içtenlikle inananların, sadece komplo kuranlara yarar sağladığını da fark edememişti.

Birkaç Kişilik Hakimiyet

"Amerika'yı yönetenler kitleler değil, elitlerdir," diyorlardı Thomas R. Dye ve L. Harmon Zeigler, *The Irony of Democracy* (Demokrasi İronisi) adlı kitaplarında. "Endüstriyel, bilimsel ve nükleer bir çağda, tıpkı totaliter bir toplumda olduğu gibi, demokratik bir toplumda da yaşam birkaç kişi tarafından yönetiliyor. Amerika'daki güç olgusunu incelemek konusunda yaklaşımlarında farklılıklar olsa bile, araştırmacılar – politik bilimciler ve sosyologlar – politika, ekonomi ve sosyoloji konularında anah-

tar kararların sadece birkaç kişi tarafından verildiği' konusunda hemfikirler."

Zengin ve küçük bir elit grubun Amerika'yı kontrol ettiği fikrinin – yani oligarşi – gerçeklerle desteklendiği ortada. Amerikan kaynaklarının oransız bir miktarı, 265 milyonluk nüfus içinde sadece bir avuç kişi tarafından yönetiliyor. Devlet Kaynakları Komitesi'nin 1983'te yaptığı bir araştırmaya göre, Birleşik Devletler'deki ailelerin yüzde 2'si, ulusal zenginliğin yüzde 54'ünü elinde tutmakta ve finansal kaynakların yüzde 86'sı nüfusun sadece yüzde 10'unun elinde bulunmaktadır. Amerikan ailelerinin çoğunun – yüzde 55 – serveti ya hiç yok ya da borç içinde yaşıyorlar. Bu araştırma, enstitülerin ve vakıfların da büyük bölümünün bu yüzde 2'lik kesim tarafından yönetildiğini ya da sahiplenildiğini ortaya koymuştur.

1960'larda hem Cumhuriyetçi hem de Demokratik yönetimler sayesinde, zenginin giderek daha zengin ve yoksulun giderek daha yoksul olması döngüsü daha fazla hız kazanmıştır. Birleşik Devletler Nüfus Dairesi'ne göre, 1990'larda bu ivme iyice artmıştır. 1992-1994 arasında, en zengin yüzde 5'lik kesimin ulusal gelirden payı yüzde 14 artmıştır ve bu da, geriye kalan yüzde 95'lik kesimin kazanç artışı toplamının neredeyse iki katıdır.

Bazı rakamlar daha da iç karartıcı görünüyor. 1998'de ortalama bir işçinin geliri – enflasyona endeksli olarak – 1973'teki saatlik yevmiyenin tam bir dolar altındaydı. Son yirmi yıl boyunca, üniversite eğitimi olan ve olmayan erkekler arasındaki gelir farkı, yüzde 42'den yüzden 89'a çıktı. Sendikaya bağlı meslekler, bu gerilime olabildiğince dayanmaya çalışıyor. 1970'lerde, çelik ve otomotiv işçilerini temsil eden sendikaların üye sayısı üç milyonun üzerindeyken, bugün üye sayısı bir milyonun altına düşmüş durumda.

U.S. News & World Report's başeditörü Mortimer B. Zucker-
man, konuyla ilgili olarak şöyle demişti: "Bilgi endüstrilerinde çalışan insanların zenginleştiği ve akademik eğitimi ya da teknik

bilgisi olmayanların yoksulluktan ve açlıktan kırıldığı iki uçlu bir topluma dönüştük.” Şimdi birçok kişi, Amerikan orta sınıfının ortadan kaldırılmasının tamamen doğal bir gelişim mi, yoksa “Bir Yeni Dünya Düzeni” için bilinçli bir planlamanın sonucu olduğunu mu sorguluyor.

Birleşik Devletler’in dünyanın doğal kaynaklarını, gezegenin nüfusuna oranla çok daha fazla kullandığı da ortaya konmuştur. Öte yandan, yeni binyılın şafağında, Birleşik Devletler’in dünya üzerindeki tek egemen güç olduğu da ortadadır.

Peki Birleşik Devletler’i ve dolayısıyla da tüm dünyayı gerçekte kim ya da kimler yönetiyor?

“Onların” kaynakların büyük çoğunluğuna sahip olduğunu, hisse senetlerini kontrol ettiğini, fiyatları belirlediğini ve vergilerden yakayı kurtardığını herkes biliyor. Enerji, tıp, silah ve yeni teknolojileri ele geçirerek üretme kontrollerini ellerinde tuttuklarını da biliyoruz.

Uluslararası şirketleri sayesinde haber basınının ve dünya hükümetleri üzerinde etkilerini sürdürdüklerinin, İngiliz Kralliyet Dışişleri Enstitüsü, CFR ve Üçlü Komisyon gibi özel organizasyonların kontrolünü ellerinde tuttuklarının da farkındayız.

Bu kişiler aynı zamanda Illuminati, Kurukafa ve Kemikler, Malta Şövalyeleri gibi gizli örgütlere de üyeler ve bazıları Farmasonluk yönetiminde de bulunuyorlar.

Peki gerçekte “onlar” kim? Dünya denen gezegenin kaderini belirgin bir ölçüde belirleme gücüne sahip olan bu adamlar – aralarında pek kadın görünmüyor – kim? Neden gizlilik içinde hareket ediyorlar ve neden gizli organizasyonlara çekim duyuyorlar? Hakimiyet sahibi elit bir kesim olmalarını sağlamak üzere ellerinde ne gibi sırlar var? Daha da önemlisi, amaçları ve planları ne?

Yukarıda sözünü ettiğimiz modern gizli örgütlerin adını birçok kişi duymuştur. Ama bu örgütlerin kökenleri, niyetleri ve

bağlantıları hakkında detaylı bilgi edinmek konusunda çok az kişinin fırsat bulabildiğinden de eminim. Dolayısıyla, bu grupların gerçek olaylar üzerinde ne kadar etki veya kontrol sahibi olduklarını sormak doğaldır.

Bu kitap, bu gizli örgütler – modern ve antik – ve dünya tarihindeki rolleri ile ilgili bir araştırmadır; amacımız onların sırlarını ortaya çıkarmak ve gizemlerinin gerçek anlamını araştırmak.

En dikkatsiz araştırmacı için bile açıkça görünen şey, gizli örgütlerin sadece var olmakla kalmadıkları, aynı zamanda da asırlar boyunca dünyayı ilgilendiren önemli olaylarda anahtar rol oynadıklarıdır. Ama kim ve kaç kişi oldukları belirsizdir. Ayrıca, bu gruplar arasında ne gibi bağlantılar vardır? Sonuçta, bunlar *gizli örgütlerdir*.

1909 yılında, General Electric Almanya'dan Walter Rathenau, şöyle demişti: "Hepsi birbirini tanıyan üç yüz adam, Avrupa'nın ekonomik kaderine karar veriyor ve kendilerinden sonra gelecekleri aralarından seçiyorlar." Rathenau'nun verdiği rakam, komplo yazarı Dr. John Coleman'ın "300ler Komitesi"nin "Britanya ve Birleşik Devletler'i yöneten gizli, yüksek seviyeli bir paralel hükümeti" kontrol ettiği iddiasının temelini oluşturmuş olabilir.

Ünlü Kennedy ailesinin saygıdeğer büyüklerinden Joseph P. Kennedy, bir defasında şöyle demişti: "Amerika'yı elli adam yönetti ve bu çok yüksek bir rakam."

Bugün Birleşik Devletler'i kimin yönettiğini açıklarken, ünlü *The People's Almanac* (*İnsanoğlu Almanacağı*) adlı eserin yazarları David Wallechinsky ve Irving Wallace, Yargıtay'ın dokuz üyesini, başkanları, yasama yetkililerini açıklayarak ortalığı birbirine kattılar. Eyalet, şehir ve belediye yönetimlerinden de söz ettiler ama aynı zamanda bu organların kanunlarının federal hükümeti bağlamadığını da haklı olarak belirttiler.

Peki ya gizli güç ve kontrol? "GERCEKTE Kim Yönetiyor?" başlıklı bir bölümde, bu yazarlar şöyle ifade ettiler: "Birleşik

Devletler toplumunda çalışan çok çeşitli güçler var ama en güçlüsü, önemli bankaların, şirketlerin ve sigorta firmalarının yöneticileriyle birlikte askeri geçmişi olan liderler. Eski başkan Dwight Eisenhower'ın sözleriyle ifade etmemiz gerekirse, 'askeri-endüstriyel bir kompleks.'" Peki ama bu "askeri-endüstriyel kompleksi" kim yönetiyor?

Birkaç Kişinin Görüşü

Dünyanın gizli güçlerce yönetildiğini söyleyenler sadece komplo teoristleri değil.

İngiliz Başbakanı Benjamin Disraeli, 1856 yılında Avam Kamarası'na şöyle demişti: "İnkâr etmek yararsız, çünkü Avrupa'nın büyük bir bölümünün – İtalya ve Fransa'nın tamamıyla birlikte Almanya'nın büyük bir bölümü [o zamanlar iki ülkeydi] ki diğer ülkeleri saymaya bile gerek yok – bu gizli örgütler ve derneklerle örülmüş olduğu gizlenemeyecek bir gerçektir... Peki amaçları nedir? Kendilerini gizlemeye çalışmıyorlar. Anayasal bir hükümet istemiyorlar... Toprak hakimiyetini değiştirmek, toprağın şimdiki sahiplerini sınır dışı etmek ve dinsel kurumlara [kiliseler] bir son vermek istiyorlar."

Komplocu güçle yakından bağlantılı olduğunu ileride göreceğimiz Başkan Woodrow Wilson, şöyle yazmıştı: "Birleşik Devletler'de ticaret ve endüstri alanındaki en büyük adamlardan bazıları bir şeyden ve birinden korkuyorlar. Bir yerde son derece iyi organize olmuş, son derece gizli, son derece dikkatli, son derece iç içe geçmiş, tam, her yere uzanabilen bir gücün var olduğunu biliyor ve onun gözünde kötü olmamak için yüksek sesle adını söylemeye bile cesaret edemiyorlar."

Birleşik Devletler Yargıtay Hakimi Felix Frankfurter ise şöyle demişti: "Washington'daki gerçek yöneticiler görünmezdirler ve güçlerini perde arkasından kullanırlar."

23 Kasım 1933 tarihli bir mektupta, yeni seçilmiş Başkan Franklin D. Roosevelt, Başkan Woodrow Wilson'ın baş danışmanı Albay Edward House'a şöyle yazmıştı: "Konunun asıl gerçeği, sizin ve benim de bildiğimiz gibi, büyük merkezlerdeki finansal bir element, ta Andrew Jackson'ın zamanından beri hükümete sahiptir."

Roosevelt'in oğlu Elliot da şöyle demişti: "Dünyamızda en az anayasal hükümetler kadar güç sahibi ve kaderleri etkileyen bir düzine farklı gizli örgüt vardır."

Birleşik Devletler'de gizli bir hükümetin varlığıyla ilgili uyarılar, yıllar boyunca birçok kişi tarafından yöneltildi.

Eski New York valisi John F. Hylan, 1922'de şöyle demişti: "Cumhuriyet için asıl tehlike, bir ahtapot gibi yapış yapış zehirli kollarını şehrimize, eyaletimize ve ulusumuza her yandan uzatan ve saran görünmez bir hükümetin varlığıdır... Bu ahtapotun başında, Rockefeller-Standard Oil ve genellikle uluslararası bankerler olarak anılan ama amaçları Birleşik Devletler hükümetini kendi bencil çıkarları için kullanmak olan güçlü bankacılardan oluşan küçük bir grup var."

Emekli Albay L. Fletcher Prouty, 1955-1963 yılları arasında, Pentagon ve CIA için Odak Noktası bağlantı subayı olarak görev yapmıştı. Bulunduğu yerden baktığında, Prouty hem istihbarat hem de askeriye'nin üzerinde bir kontrol mekanizması olduğunu görebiliyordu.

Prouty 1973'te yazdığında, Birleşik Devletler'in sadece kendilerine cevap vermekle sorumlu olan gizli bir grup tarafından yönetildiğini ifade etmişti. Bu grubun gücü, inanılmaz boyutlardaki hükümet altyapısından ve özel endüstri devleriyle, vakıflarla, yatırım birimleriyle, üniversitelerle, haber basınıyla, yerli ve yabancı yayınevleriyle sürdürdüğü güçlü bağlarından geliyor.

"...grubun tüm gerçek üyeleri, yönetim pozisyonlarında ve güç merkezlerinde kalıyorlar. Resmi pozisyonlar, iş dünyası ve akademinin güvenli sığınakları arasında sık sık yer değiştiriyorlar."

Prouty şöyle devam ediyordu: “Bu büyük makine, ‘Wild Bill’ Donovan, Clark Clifford, Walter Bedell Smith, Allen Dulles, Maxwell Taylor, McGeorge Bundy ve diğer birçok becerikli adam tarafından kurulmuş, yönetilmiş ve bugünkü devasa haline gelecek şekilde düzene oturtulmuştur. Büyük iş, büyük hükümet, büyük para, büyük baskı... grup tamamen kendine hizmet ediyor ve dünya kaynaklarını kendi çıkarı için kullanıyor.”

Eğer dikkatli bakarsanız, bu isimlerin günümüzdeki gizli örgütlerle nasıl da “tesadüfen” örtüştüğünü kolayca görebilirsiniz.

Büyük yenilikçi düşünür R. Buckminster Fuller de Birleşik Devletler’in perde arkasındaki güçlü adamlar tarafından yönetildiğini anlamıştı. “Birleşik Devletler, ‘demokratik’ olması gereken bir hükümet tarafından yönetilmiyor,” diye belirtmişti, 1983’te ölümünden kısa süre önce yazarken. “Birleşik Devletler Başkanı’nın oynaması gereken rolden daha komik başka bir şey düşünemiyorum, çünkü tüm dünyanın başında gibi görünmesine rağmen aslında gücü kesinlikle sıfır. Ne var ki otuz yaşının üzerindeki çoğu Amerikan vatandaşı ve haber basını, sanki başkan mutlak güçmüş gibi davranmaya devam ediyorlar.”

Kendisi de önde gelen gizli örgüt üyeleriyle yakından bağlantıda olan Başkan Franklin D. Roosevelt, bir defasında şöyle demişti: “Politikada hiçbir şey tesadüfen olmaz. Eğer oluyorsa, o şekilde planlandığından emin olabilirsiniz.”

Bir komplonun varlığıyla ilgili itirafta bulunan ve gruba yakın olan diğer bir isim de, Amerika’nın ilk Savunma Sekreteri James Forrestal idi ve açık sözlülüğünün bedelini hayatıyla ödemişti. 1947’nin başlarında, Forrestal, hükümet liderlerinin sürekli olarak Sovyetler’e ayrıcalık tanınmasıyla ilgili endişe duyduğunu açıkça ifade etmişti. Amirlerinin gerçek amaçlarını açığa çıkarmak için bir arkadaşına kitap yapılmak üzere üç bin sayfanın üzerinde not teslim etmişti.

“Bu adamlar ne beceriksiz ne de aptallar. Kesinlikle ne yaptıklarını biliyorlar ve çok akıllılar. Tutarlılık asla bir aptallık işa-

reti olarak değ erlendirilemez. Eğer sadece aptal olsalardı, arada bir bizim yararımıza olacak hatalar yaparlardı,” demişti.

Birçok sırrı paylaşmış olan Forrestal – tartışmalı MJ-12 belgelerine göre UFO konusundan sorumlu süper-gizli grubun bir  yesi olarak listelenmişti – 2 Mart 1949 tarihinde Başkan Truman’ın isteğiyle istifa etti. İki ay sonra, yine Truman’ın isteğiyle, Forrestal, rutin bir muayene için Bethesda Deniz Hastanesi’ne yattı. Bir doktor, Forrestal’ın sa lı ının iyi olduğu konusunda erkek kardeşine garanti verdi ama ne kendisinin ne de aile rahibinin onu görmesine izin vermedi. Hastaneden çıkacağı gün kardeşi onu almak için geldiğinde, Forrestal hastanenin alt katlarından birinde boynunda bir iple  l  olarak yerde yatarken bulundu. Resmi görevliler Forrestal’ın intihar ettiğini söyledi ama birçok kişi – gerek o zaman, gerekse şimdi – buna inanmadı. Notlarına ve günlüklerine hükümet tarafından el konulmuş, bir yıldan uzun bir süre sonra sansürlenmiş olarak nihayet halka sunulmuştu.

O zamanlar birçok resmi görevli Forrestal’ın deli olduğunu iddia etse bile, dengesiz durumu belki de geleceği görme yetisi kazanmasını sağlamıştı. Bethesda’ya yatmadan hemen önce, Forrestal çok yakında Kore denen ülkede çok sayıda Amerikan askerinin öleceğini bir arkadaşına söylemişti. Bu açıklama, Kuzey Koreliler, Güneyli ırkdaşlarının üzerine “sürpriz” bir saldırı başlatmadan on beş ay önce yapılmıştı.

Komünizme karşı delice saldırılarıyla büyük acılara neden olmuş olan McCarthy, aslında silah satışından kazanç sağlamak için savaş tellallı ı yapmak üzere komplo kurulduğu konusunda haklıydı. Roosevelt, Churchill ve Stalin arasında 1945 yılında yapılan Yalta anlaşmalarının, savaş sonrasındaki dünyanın çatışmalarının arkasında yattığını belirtiyordu. Bu dünya liderleri arasındaki gizli anlaşmalar – aralarında Doğu Avrupa’nın Stalin’e bırakılması, Orta Doğu’nun İngiltere’ye verilmesi, Pasifik ile Güneydoğu Asya’nın Amerika’ya teslim edilmesi şartları da

vardı – Churchill’in belgeleri ve yazışmaları ortaya çıkarıldığı 1970’lerde kanıtlandı.

23 Eylül 1950’de, McCarthy şöyle demişti: “Bugün Kore tepelerinde ve vadilerinde ölen genç adamların ölüm fermanı, burada [Yalta] imzalanmıştı. Yarın Hindiçin [daha sonra Vietnam adı verildi] ormanlarında ölecek genç adamların ölüm fermanı da burada imzalandı.

“Hükümetin üst düzey pozisyonlarında bulunan insanların bize bir felaket armağan etmeye hazırlandıklarına inanmadığımız sürece, şimdiki durumumuzu nasıl değerlendirebiliriz? Bu, insanlık tarihindeki herhangi bir komployu yanında cüce bırakan kadar büyük bir komplonun ürünü olmalı,” diye uyarıyordu McCarthy. “Yenilgi stratejisine katkıda bulunan bu kararlar ve eylemler dizisinden ne anlam çıkarılabilir? Asla beceriksiz ve aptal insanların elinden çıktıkları düşünülemez.”

McCarthy’yi yüz kızartıcı bir son bekliyordu, çünkü dünya çapında bir “komünist” komplosu fikrinin ötesine geçmeyi başaramıyordu; ya da geçmemesi gerekiyordu. Neyse ki zaman içinde asılsız ve şişirme suçlamalarını haksız çıkarmak mümkün olabildi. Ama ne yazık ki McCarthy taraftarlığının ölmesi, sırları da olduğu gibi bıraktı.

Bütün bu insanlar komplo teoristlerini aldatıyor muydu? Yoksa toplumlara yutturulan uydurma bir tarihin arkasında yatan sırları ortaya çıkarmaya çalışırken yetersiz ve dar görüşlü mü kalıyorlardı? Noam Chomsky ve Gore Vidal gibi yorumcular, sol kanadın gözünden “ulusal güvenlik durumuna” karşı konuşuyorlardı. Senatör Barry Goldwater ve ateşli Protestan Pat Robertson ise sağ kanattan konuşuyorlardı. Yorumcu Bill Moyers ve hukukçu Gerry Spence gibi orta kanattan bakanlar bile, gizli bir hükümetin varlığı konusunda uyarılarda bulunuyorlardı. Politik yelpazenin karşı uçlarından bakan insanlarla birlikte tarihi figürler aynı şeyi söylemeye başlamışsa, bugün neler olup bittiğini inceleme zamanı kesinlikle gelmiş demektir.

David Wise ve Thomas B. Ross, 1960'larda yayınladıkları *The Invisible Government* (*Görünmez Hükümet*) adlı kitaplarında bu tür konulardan söz etmiş, kitapları CIA tarafından toplatılmıştı. Gizli hükümetin vakıflar ve üniversitelerle finansal bağlantıları olduğu, Amerikan iş dünyasını kendi gizli işlerini örtbas etmek için paravan olarak kullandıkları konusunda uyarılmışlardı. Bu yazarlar daha yakın zamanda şunu da belirttiler: "Hiçbir şey olmadı... Açık bir toplumda görünmez bir hükümetin tehlikesinin ortadan kalktığı ya da azaldığı yönünde bizi ikna edecek hiçbir şey olmadı!"

Gizli İmparatorluk'ta, yeni bilgilere ve tarihe yönelik yeni bakış açıları bulacağız. Ortak bilgilerimizdeki boşlukları doldurmak için mantık yürütecek, komploya işaret eden ipuçlarını ve kanıtları birlikte inceleyeceğiz.

Burada sunulan bilgilerin hepsinin mutlak gerçeklere dayandığı konusunda size garanti veremem. Ama gerçek resmin bir parçasını olsun görebilmek için, elimizdeki en küçük veri parçalarını bile kullanmak zorundayız. Hiçbir şey gözden kaçırılmamalı. Ne kadar ilgisiz ya da gerçek dışı gibi görünse bile, tüm bilgi parçaları düşünülmeli, değerlendirilmeli ve yerleştirilmeye çalışılmalıdır.

Gizli örgütlerin sayısız belirsiz olmakla birlikte, burada sadece toplum üzerinde en büyük etkileri yaratanları ele alacağız. Tuhaf kültler ve azınlık mezheplere girersek, dikkatimizi gerçekte etkili olan organizasyonlardan uzaklaştırırız.

Bu noktada bir şeyi açıkça ifade etmeme lütfen izin verin: Burada sunulan hiçbir şey, herhangi bir kimsenin dinsel inançlarına saldırı amacı taşımamaktadır. Din özgürlüğü, Amerikan yaşamının en önemli özelliklerinden biridir. İnançları başka birinin yaşamını veya bireysel özgürlüğünü olumsuz yönde etkilemediği, zarar vermediği sürece, herkes kendi inancında özgürdür.

Ama tarihi ve gizli örgütleri araştırırken, din ve politikanın – özellikle de geçmişte – kesinlikle iç içe geçmiş olduğunu görmekten kendimizi alamayız. Dinsel konuları dışlarsak, hikayenin yarısını anlatmamış oluruz. Ancak, burada özellikle dikkat edilmesi gereken, konunun entelektüel düzlemde ele alınması gerekliliğidir. Bunların kişinin kendi dünya görüşüne nasıl uyaçağına okurun kendisi karar verecektir ve bu da, kişinin dinsel görüşlerine ve entelektüel yetkinlik seviyesine bağlıdır.

Gizli örgütlerle ilgili bilgiler – çoğu çok uzun zaman önce yazılmıştır – modern okura anlam ifade edemeyebilecek isimlerle, tarihlerle ve olaylarla doludur. Bu yüzden, yer sınırlamaları nedeniyle ve sağduyulu bir editörlük sayesinde, çalışmamız bir ölçüde sansürlendi. Ama gizli örgütlerle ilgili bu konunun karmaşıklığını ve tartışmalılığını okura gösterecek kadar detaylı bilgi sunmuş olduğumuza inanıyorum.

Bu grupların gizlilik temelli doğaları, yöntemleri ve nihai amaçları hakkında mutlak kanıtları bulmayı neredeyse imkansız kılmıştır. Organize suçları araştıran güvenlik teşkilatları gibi, araştırmacılar da sık sık davranış kalıplarına, insanlar ve organizasyonlar arasındaki kişisel bağlara dikkat etmek zorundadır. Kanıtlar genellikle kendi başlarına bile yeterince bilgi veremelerine karşın, sadece bağlantı nedeniyle suçlama yapılamaz. Gizli örgüt üyelerinin hepsi komplocu değildir. Çeşitli konulardaki bol miktarda verinin dikkatli bir gözle incelenmesi gerekir. Gelenekçi ve tutucu tarihçiler sayesinde, tarihi bilgilerin de büyük bölümü yetersizdir ya da çarpıtılmıştır.

Peki bu durumda CFR, Farmasonlar ile Mısır'daki Büyük Piramitler ve arkalarında yatan gerçekler arasındaki bağlantılar nelerdir?

Önyargıları ve şartlanmaları bir kenara bırakıp, tarih sayfalarını aralamaya ve gizlilikle yönetenlerin amaçlarını araştırmaya hazırlanın.

I. BÖLÜM

MODERN GİZLİ ÖRGÜTLER

*Gizlilik, fanatiklerin hayalini kurduğu özgürlüktür:
Kapıyı çalacak bir bekçi, defterleri kontrol edecek bir maliyeci,
adaleti yerine getirecek bir hakim olmadan. Gizli hükümetin
bir anayasası yoktur. İzlediği kurallar,
kendi belirlediği kurallardır.*

Bill Moyers

Gizli örgütler sadece var olmakla kalmamış, günümüze gelinceye kadar ulusal ve uluslararası olaylarda çok önemli roller oynamışlardır.

Modern gizli örgütlerin nerelere ulaştığını düşünürken, özellikle Amerika'nın yakın geçmişteki başkanlarına ve etraflarını saran insanlarla olaylara bakmak, çok aydınlatıcı olacaktır.

Birçok Amerikalı, Başkan Bill Clinton'ı gözü kadınlarda olan genç bir saksofoncu olarak görürken, birçoğu onun modern gizli örgütler arasında en ünlü olan üçüyle bağlantısını fark edememektedir: Üçlü Komisyon, CFR (Council of Foreign Relations: Yabancı Ülkelerle İlişkiler Konseyi) (CFR harflerine dikkat edin, çünkü Birleşik Devletler politik kararlarında ve küresel çatışmalarda sık sık karşımıza çıkmaktadır) ve Bilderbergerler.

Üçlü Komisyon, pozisyon belgeleriyle birlikte üyelik listelerini de yayınlamaktadır ama merkezi çalışmaları gizlidir. CFR da üyelik listesini yayınlar ama üyeler arasında hedeflere ve operasyonlara bağlı olarak gizli tutulanlar vardır. Bilderbergerler, hem gündemini hem de üyelik listesini gizler. Clinton yönetimi sırasında Üçlü Komisyon'un önde gelen üyeleri arasında eski CFR Başkanı Peter Tarnoff, Anthony Lake, Al Gore, Warren Christopher, Colin Powell, Les Aspin, James Woolsey, William Cohen, Samuel Lewis, Joan Edelman Spero, Timothy Wirth, Winston Lord, Lloyd Bentsen, Laura Tyson ve George Stephanopoulos da vardı. Eski Komisyon üyeleri arasında Bruce Babbitt, Stephen W. Bosworth, William Cohen, Thomas Foley, Alan Greenspan, Donna Shalala ve Strobe Talbott da bulunuyordu.

Yayıncı John F. McManus, 1998 yılı sonbaharında mahkeme karşısında suçlandığında, Clinton hemen CFR'daki dostlarının yardımını istemek için New York'a koştu. McManus şöyle yazmıştı: "Bill Clinton, bağlı olduğu 'gizli örgütün' üyeleri tarafından seçildiği için başkan olarak hizmet ettiğini ve kendisinden başarılı bir şekilde planları uygulamasının beklendiğini biliyor."

Clinton, yakın geçmişteki başkanlar arasında bu gruplarla bağlantıları olan tek kişi değildi.

Başkan George Bush bir Üçlü Komisyon, CFR ve gizemli Kurukafa ve Kemikler üyesiydi. General Electric firmasının eski sözcüsü ve eski Amerikan Başkanı Ronald Reagan resmi olarak bu gruplara dahil değildi ama yönetiminde bu gruplara dahil çok kişi vardı.

Başkan Jimmy Carter'ın yönetiminde o kadar çok Üçlü Komisyon üyesi vardı ki o dönemle ilgili araştırma yaparken komplo yazarları hiç zorlanmıyorlar. Hatta o kadar ki kurumsal basın bile bundan söz etmeye başlamıştı.

Üçlü Komisyon

1970'lerin başlarında, gelişen iletişim teknolojisinin sayesinde, giderek daha fazla sayıda Amerikalı, CFR gibi gizli organizasyonların farkına varmaya başladı. Eski CFR Yönetim Kurulu Başkanı David Rockefeller, toplumun dikkatini CFR'in aktivitelerinden uzaklaştırma amacıyla olsa gerek, daha toplum önünde olacak bir yan kuruluşun yaratılması fikrini şiddetle destekledi. Bu da elbette ki Üçlü Komisyon'dan başkası değildi.

Gerek komisyon ve gerekse CFR, toplumsal politikayı toplumun en yüksek yararına ya da toplumun istediği şekilde değil, farklı şekillerde belirlemeyi ve toplumu yanıltmayı amaç edinen gizli organizasyonlar konusunda komplo araştırmacıları tarafından mükemmel bir örnek olarak görüldü.

Üçlü Komisyon kavramı aslında Rockefeller'a, o zamanlar

Columbia Üniversitesi Rus Araştırmaları Bölümü Başkanı Zbigniew Brzezinski tarafından sunulmuştu. Brookings Enstitüsü'nde-
 deyken, Brzezinski Avrupa, Kuzey Amerika ve Asya'daki ülkeler
 arasında daha yakın ilişkiler ve sıkı işbirliği kurulmasını sağla-
 yacak bir üçlü komisyon – üç farklı ulus olarak ele alınmaktadır
 – düşünüyordu.

1970 yılında, Brzezinski bir CFR yayını olan *Foreign Affairs*'ta
 yazarak şöyle dedi: "Daha yeni ve daha geniş çaplı bir yaklaşıma
 ihtiyaç vardır; gelişmiş uluslardan oluşacak ve bütün insanlığı
 ilgilendiren sorunlarla başa çıkacak bir komisyonun yaratılması
 gereklidir... Birleşik Devletler, Batı Avrupa ve Japonya'yı temsil
 eden bir konsey, hükümet liderlerinin düzenli bir şekilde toplan-
 ması ve bazı küçük çaplı mekanizasyon iyi bir başlangıç olabilir."

O yıl daha sonra *Between Two Ages: America's Role in the
 Technetronic Era (İki Çağ Arasında: Teknetronik Çağ'da Ameri-
 ka'nın Rolü)* adlı bir kitap yayınladı. Bu kitapta, Brzezinski gele-
 ceğe ilgili vizyonunu açıkça ifade etti.

Bir kahin gibi gelecekteki toplumu gördüğünü iddia ederek
 şöyle dedi: "...Kültürel, psikolojik, sosyolojik ve ekonomik açıdan
 teknoloji ve elektroniğin büyük etkisi altında olan bir toplum;
 özellikle de bilgisayarlar ve iletişim alanında."

Brzezinski'nin vizyonları, küresel politik ve ekonomik gelişi-
 meye karşı olanların şüphesini uyandırdı. "Ulusal egemenlik ar-
 tık geçerli bir kavram değildir," diyerek, şunu açıkladı: "Gelişen
 uluslar sayesinde daha geniş bir toplum yapısına doğru... dolaylı
 yoldan bir sürü bağılıklar ve çoktan gelişmeye başlamış olan
 ulusal egemenlik sınırlamalarıyla." Bu daha büyük küresel top-
 lumun, küresel bir vergi sistemiyle döneceğini de düşünüyordu.

Üçlü Komisyon gibi bir işbirliği merkeziyle gelecekteki ge-
 lişmenin temelinin hazırlanabileceğini söyleyerek, bunu şöyle
 açıklıyordu: "Gelişmiş uluslardan oluşan bir toplum biçimlen-
 dirme amacı, küresel bir dünya hükümeti kurma amacından
 daha kolay ve aynı zamanda da daha mümkündür."

Brzezinski'nin küresel toplumu, o zamanlar Marksizm anlayışıyla yönetilen ülkeleri de kapsıyordu. Bunun için işe şunları söylüyordu: "İnsanoğlunun evrensel vizyonunun gelişmesinde önemli ve yaratıcı bir adım" ve "harici adamın dahili ve pasif adam üzerinde zaferi; mantığın inanç üzerindeki zaferi."

Brzezinski'nin üçlü uluslardan bir komisyon kurma planı, Nisan 1972'de küçük Belçika kasabası Knokke-Heist'te yapılan son derece gizli bir Bilderberger toplantısı sırasında ilk kez tanıtıldı. Brzezinski'nin teklifi, büyük heyecanla karşılandı. O sıralarda uluslararası yatırımcılar, Nixon'ın Amerikan Doları'nın değerini düşürmesi, ithalata ağır vergiler getirmesi ve Çin ile işbirliği yapma umutlarının ortaya çıkması konusunda endişeleniyorlardı, çünkü bütün bunlar Japonya ile ilişkilerin gerilemesine neden oluyordu. Buna ek olarak, OPEC (Petrol İhraç Eden Ülkeler Birliği) tarafından fiyatların artırılması sonucunda enerji sorunları giderek büyüyordu.

Bilderbergerler ve CFR sayesinde, Üçlü Komisyon 23-24 Temmuz 1972'de, New York, Tarrytown'un bir bölgesi olan Pocantico hills'teki 3,500 hektarlık Rockefeller arazisinde şekillenmeye başladı. Bu özel toplantıdaki katılımcılar arasında Rockefeller, Brzezinski, Brookings Enstitüsü yabancı politika araştırmaları yöneticisi Henry Owen, McGeorge Bundy, Robert Bowie, C. Fred Bergsten, Bayless Manning, Karl Carstens, Guido Colonna di Paliano, Francois Duchene, Rene Foch, Max Kohnstamm, Kiichi Miyazawa, Saburo Ikita ve Tadashi Yamamoto da vardı. Anlaşıldığı kadarıyla, bu katılımcılar Rockefeller ve Brzezinski tarafından seçilmişlerdi.

Üçlü Komisyon, resmi olarak 1 Temmuz 1973'te kuruldu ve ilk yönetim kurulu başkanı David Rockefeller idi. Brzezinski, Kuzey Amerikalı kurucu yönetici olarak yer aldı. Kuzey Amerikalı üyeler arasında Georgia Valisi Jimmy Carter, kongre üyesi John B. Anderson (diğer bir başkanlık adayı), Time, Inc. başeditörü Hedley Donovan vardı. Yabancı üyeler arasında Reginald Maudling,

Lord Eric Roll, *Economist* editörü Alistair Burnet, FIAT Yönetim Kurulu Başkanı Giovanni Agnelli ve Avrupa Ülkeleri Komisyonu Başkan Yardımcısı Raymond Barre bulunuyordu. Seçkin üye sayısı yaklaşık üç yüzdü.

Komisyonun yıllık resmi yayını *Triologue*'a göre, "Üçlü Komisyon, ortak sorunlar üzerinde daha rahat ve etkili işbirliği sağlanması için, Batı Avrupa, Japonya ve Kuzey Amerika'nın sivil vatandaşları tarafından 1973 yılında kurulmuştur." Şüpheli komplo yazarları, bu "işbirliği" kelimesini daha ziyade uluslararası bankacıların ve elit şirket sahiplerinin tek dünya hükümeti konusunda "dayanışması" olarak değerlendirmektedir.

Üçlü Komisyon'un New York'ta, Paris'te ve Tokyo'da merkezleri vardır. Otuz beş üyeden oluşan bir komite, komisyonu yönetmekte ve komisyon ortalama dokuz ayda bir sırayla üç bölgeden birinde toplanmaktadır.

Bu grubu kimin finansal olarak desteklediği sorusu hemen akla gelmektedir. Komisyon sözcüleri, grubun devletten hiçbir yardım almadığı konusunda ısrar etmektedir. 1978'de yayınlanan bir rapor, 1976 ortasından 1979 ortasına kadar komisyona 1,180,000 Amerikan Doları para aktığını, bunların çoğunun Rockefeller Brothers Fonu gibi – 1977'de tek başına 120,000 Amerikan Doları yatırmıştı – vergiden muaf kurumlardan geldiğini göstermektedir. Ayrıca Ford Vakfı, Lilly Vakfı, German Marshall Fonu gibi kurumlardan ve Time, Bechtel, Exxon, General Motors, Wells-Fargo ve Texas Instruments gibi şirketlerden de para sağlanmaktadır.

Triologue'un yanı sıra, komisyon düzenli olarak bir dizi "İş Gücü Raporları" ya da "Üçgen Belgeler" yayınlamakta ve bunları halka sunmaktadır. "Sağ ve Sol kanatların komplo odaklı yayın organları, yıllardır doğruca Komisyon'dan elde ettikleri Üçlü Komisyon 'sırları'nı halka satıp duruyorlar!" demişti gazeteci ve Üçlü Komisyon araştırmacısı Robert Eringer. Ama birçok araştırmacı bilir ki bu kolayca ulaşılabilen yayınlarda "sır" olduğu söy-

lenen şeyler aslında göz boyamadan ibarettir ve gerçek “sırlar” asla bu yayınlarda yer almaz.

The Crisis of Democracy adlı böyle bir gazete, 1975 yılında komisyon tarafından yayınlanmıştı. Yazarlarından biri olan Harvard siyasi bilimcisi Samuel P. Huntington, Amerika’nın “demokraside işi daha sıkıya almaya ihtiyacı olduğunu” söylemişti. Demokratik kurumların ve organizasyonların Üç Mil Adası’ndaki nükleer kaza ya da Küba mülteci gemisinin ele geçirilmesi gibi olaylarda etkisi kaldığını iddia etmişti. Gazete, “uzmanlık, deneyim ve özel yetenek sahibi” liderlerin “demokrasinin taleplerini karşılaması” gerektiğini belirtmişti.

Sadece birkaç örnek, genellikle Üçlü Komisyon’un hükümet tarafından uygulanan politikaları benimsediğini göstermektedir. Huntington, yazısı yayınlandıktan üç yıl sonra Carter’ın Ulusal Güvenlik Konseyi’nde güvenlik planlama koordinatörü olarak görev aldı. Bu aşamadan sonra, Huntington elindeki kaynakları sonuna kadar kullanarak 32 Numaralı Başkanlık İnceleme Muhtırası’nı hazırladı ve bu da 1979 yılında FEMA’nın (Federal Emergency Management Agency), yani Federal Olağanüstü Hal Dairesi’nin kurulmasını sağladı; bu sivil organizasyon, herhangi bir ulusal “acil durumda” hükümet fonksiyonları üzerinde totaliter kontrol gücüne sahipti.

Yale Üniversitesi ekonomisti Richard Cooper, parasal politika alanında komisyonun iş gücüne liderlik ediyordu ve resmi altın rezervlerinin özel pazarlara satılmasını öneren de oydu. Cooper daha sonra ekonomiden sorumlu devlet müsteşarı oldu ve IMF’e başkanlık ederken, altının bir bölümünü sattı.

Üçlü Komisyon üyesi John Sawhill, hazırladığı *Energy: Managing the Transition* (Enerji: Geçiş Kontrol Etmek) başlıklı komisyon raporunda, daha yüksek maliyetli enerjilere yönelik bir hareketin nasıl gerçekleştirilebileceğini anlattı. Carter, Sawhill’i Enerji Bakanlığı Bakan Yardımcısı olarak atadı. C. Fred Bergsten, *The Reform of International Institutions* (Uluslararası Enstitüler-

de Reform) başlıklı bir rapor hazırladıktan sonra, hazinde uluslararası işlerden sorumlu bakan yardımcısı oldu.

“Üçlü Komisyon’un ilk üyelerinin birçoğu şimdi Komisyon’un politika önerilerini uygulayabilecekleri güç pozisyonlarına ulaşmıştır; tabii ki bunlar Komisyon’un çıkarına olacak şekilde hazırlanmış önerilerdir,” diyordu gazeteci Eringer. “Komisyon’un Batı’nın Gölge Hükümeti olarak isim yapmasının nedeni kesinlikle budur.”

“Üçlü Komisyon’un dokunaçları politik ve ekonomik alanda o kadar derinlere ulaştı ki bazıları bu insanların uluslararası şirketler tarafından yönetilen ulus üstü bir toplum yaratarak dünyayı yönetme amacı güden bir grup güçlü adam olduğunu düşünüyor,” diyordu araştırmacı Laurie K. Strand, *People’s Almanac* #3 için yazdığı *Who’s in Charge; Six Possible Contenders* (Kim Yönetiyor; Altı Olası İsim) adlı makalesinde.

U. S. News & World Report bile, komisyonun küresel planlarını dikkate almış ve şöyle bildirmişti: “Üçlü Komisyoncular, tutumlarından taviz vermiyorlar: Sadece uluslararası işbirliğine sıcak bakan ve bu fikri empoze eden insanları aralarına alıyorlar.”

Araştırmacı Anthony C. Sutton ve araştırmacı Patrick M. Wood, *Trilaterals Over Washington* (Washington Üzerindeki Üçlüler) adlı kitaplarında, grup hakkındaki şüphelerini dile getirdiler ve şu görüşlerini belirttiler: “Üçlü Komisyon, David Rockefeller ve Zbigniew Brzezinski’nin ısrarcı çabaları sonucunda oluştu. [O zamanlar] Chase Mannattan Bankası’nın süper güçlü yönetim kurulu başkanı, uluslararası birçok dev firmanın ve ‘bağış vakfının’ yöneticisi olan Rockefeller, uzun zamandır gizemli CFR’da önemli bir figür olarak görünüyor. Tek dünya hükümeti fikrinin ateşli savunucusu Brzezinski, Columbia Üniversitesinde profesördü ve CFR’ın ‘politik anahatları’na hizmet eden çok sayıda kitap yazdı. Brzezinski, 1973 yaşında kuruluşundan 1976 sonuna kadar komisyonun yöneticileri arasında yer aldı ve

1976'da Başkan Carter tarafından ulusal güvenlik başkan yardımcısı olarak atandı."

1973 yılında Carter'ı Üçlü Komisyon'a alan, Brzezinski idi. aslında, Başkan Jimmy Carter döneminde Üçlü Komisyon ile ilgili o kadar çok bilgi ortalıkta dolaştı ki haber basınında şiddetli tartışmalar başladı.

Kurum kaynaklı Washington Post bile 1977'de şöyle bildirdi: "Üçlü Komisyon hakkında huzursuz edici görünen bir şey var. Başkan Carter, üyelere biri. Başkan Yardımcısı Walter F. Mondale de üye. Yeni Dışişleri Bakanı, Savunma Bakanı ve Hazine Bakanı, Cyrus R. Vance, Harold Brown ve W. Michael Blumenthal da üyeler arasında. Carter'ın ulusal güvenlik danışmanı ve eski Üçlü Komisyon yöneticilerinden Zbigniew Brzezinski ile birlikte yine komisyon üyesi olan daha birçok isim, önümüzdeki dört yıl boyunca Amerika'nın dış politikası ile ilgili kararları veren insanlar olacaklar."

Sutton ve Wood bu konuda şöyle diyordu: "Kesinlikle tanınmamış üç adamın (Carter, Mondale ve Brzezinski) 60'dan fazla komisyon üyesi arasından seçilme olasılığını hesaplamaya çalışıyorsanız, buna boşuna çabalamayın. Hesaplamanın bir anlamı yok."

Yine Carter döneminde Üçlü Komisyon üyeleri arasında sayılabilecek isimler; büyükelçiler Andrew Young, Gerard Smith, Richard Gardner ve Elliot Richardson; Beyaz Saray ekonomi yardımcısı Henry Owen, Dışişleri Bakan Yardımcısı Warren Christopher, Silah Kontrolü ve Silahsızlanma Dairesi Yöneticisi Paul Warnke, ekonomiden sorumlu Dışişleri Müsteşarı Richard Cooper ve ulusal güvenlikten sorumlu Dışişleri Müsteşarı Lucy Benson, Hazine Müsteşarı Anthony Solomon, CIA'den Robert Bowie ve Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Holbrooke.

Üçlü Komisyon'un Demokratik Parti'nin bir organı olduğu düşünülmesin diye, *U. S. News & World Report* 1978 yılında üye olan önemli Cumhuriyetçi isimleri de listeledi. Bunlar arasında

eski Dışişleri Bakanı Henry Kissinger, Ulaştırma Bakanı William Coleman, İmar ve İskan Bakanı Carla Hills, Ticaret Bakanı Peter Peterson ile Eğitim ve Sağlık Bakanı Casper Weinberger de vardı.

Yine listelenen isimler arasında; eski Enerji İdarecisi John Sawmill, eski CIA başkanı ve gelecekteki Amerika Başkanı George Bush, eski Dışişleri Bakanı Yardımcıları Robert Ingersoll ve Charles Robinson, eski Savunma Bakanı Yardımcısı David Packard, eski Çevre Koruma Dairesi yöneticisi Russell E. Train, Büyükelçi William Scanton (Birleşmiş Milletler) ve Büyükelçi Anne Armstrong (İngiltere), Kongre Üyeleri John Anderson, William Brock, William Cohen, Barber Conable, John Danforth ve Robert Taft, Jr. ile Ekonomik Danışmanlar Konseyi eski üyesi Marina Whitman.

Bütün bunlara ek olarak komplo araştırmacılarının dikkatini çeken bir şey daha vardı; Başkan Carter, bankacı Paul Volcker'ı Amerika'nın en güçlü bankası Federal Merkez Bankası'nın başına getirmişti. David Rockefeller'dan aldığı talimatlar uyarınca, Volcker, Üçlü Komisyon'un Kuzey Amerika Yönetim Kurulu Başkanı olarak atanmıştı ve Volcker aynı zamanda CFR ve Bilderberger üyesi idi. Reagan döneminde, onun yerine Alan Greenspan, Federal Merkez Bankası'nın başına getirildi ve yine, Greenspan de Üçlü Komisyon, CFR ve Bilderberger üyesiydi.

Birçok kişinin Birleşik Devletler Hükümeti'nin politikalarının Rockefeller baskın organizasyonlar tarafından belirlendiğine neden inandığı da böylece ortaya çıkmaktadır.

Neredeyse yirmi yıl önce yazılmış olmasına rağmen, Sutton ve Wood'un sözleri bugün bile birçok ortalama Amerikan vatandaşının, dünyayı yönetmek isteyen süper elit bir kesimin varlığından şüphelenmesini haklı çıkarmaktadır. Bu iki yazar, yazılarında şöyle diyorlardı: "İncil'e göre konuşmak gerekirse, Birleşik Devletler'in başı ciddi bir şekilde dertte; sapkınlık ve çocuk tacizleri inanılmayacak kadar yaygın, hırs ve açgözlülük başarı için gerekli sayılıyor ve anlık değerleri yerine bir olmuş durumda.

Karanlık çağlara atılacaksak, bunun en önemli katalizörü – veya daha doğrusu, başlatıcısı – kesinlikle Üçlü Komisyon olacaktır.”

Eski senatör ve başkan adayı Barry Goldwater, birçoklarının korkusunu şu sözleriyle yansıttı: “Üçlü Komisyon’un yaratmaya çalıştığı şey, özerk devlet idarelerini etkisiz bırakacak derecede baskın, dünya çapında bir ekonomik güç kurmak. Bu olduğunda, sistemin yaratıcıları ve yöneticileri olarak dünyaya hükmedecekler.”

Bu tür eleştiriler, David Rockefeller’ı *Wall Street Journal*’ın 1980 tarihli bir sayısında komisyonu savunmaya zorladı: “Dünyayı yönetme amacıyla hareket eden uluslararası komplocular olmaktan öte, Üçlü Komisyon gerçekte uluslararası müttefikler arasında daha iyi bir anlayışı ve işbirliğini sağlamaya çalışan bir grup sorumluluk sahibi vatandaştan oluşmaktadır.”

Ama bazı eleştiriler, Carter yönetiminin kendisinden geldi. Dışişleri Bakanı Edmund Muskie, Brzezinski’yi dış politikaları sürdürmekten çok belirlemeye çalışmakla suçladı. İran’da Birleşik Devletler Büyükelçisi olan William Sullivan, şahlık döneminden sonra İran ile kurulmaya çalışılan çabaları sabote ettiğini söyleyerek yine Brzezinski’yi suçladı. “Kasım 1978’de, Brzezinski kendi politikasını belirlemeye ve İran’da kendi büyükelçiliğini kurmaya başladı,” diye şikayet ediyordu Sullivan.

Washington’ın gizli ve yarı gizli organizasyonlar üzerine daha dikkatli eğilmesine neden olan şey, bu tür suçlamalardı. Köşeyazarı Nicholas von Hoffman, şöyle diyordu: “Brzezinski, Üçlü Komisyon ile ilgili Rockefeller’ın önderlik ettiği bir grubun dünyayı önemli endüstriyel güçlerle vurmak istediği yönündeki endişelerin artmasına yol açtı. Gerek sağcı ve gerekse solcu eğilimleri olan sayısız Amerikan vatandaşı için, hükümetlerin ticaret ve diplomatik politikalarını etkilemeye çalışan komisyon endişe verici bir komplo anlamı taşıyor.”

Bu endişeler, ordu temelli organizasyonlara da sıçradı. 1980 yılında, Amerikan Lejyonu Ulusal Kongresinde 773 numaralı

Kararname imzalandı ve Üçlü Komisyon ile ondan önce kurulmuş olan CFR hakkında soruşturma açılmasına karar verildi. Ertesi yıl, VFW (Veterans of Foreign Wars-Yabancı Savaşlar Gazileri) de benzer bir kararname yayınladı.

Kongre üyesi Larry McDonald, bu kararnameleri Temsilciler Kamarası'nda açıkladı ama sonucunda hiçbir şey çıkmadı. John Birch Derneği'nin ulusal yönetim kurulu başkanı ve bu gizli dernekler konusunda sesini çıkaran biri olan McDonald, 1 Eylül 1983 tarihinde 007 sefer sayılı Kore Havayolları uçağının düşmesi sonucunda – bu olay hâlâ tartışmalıdır – öldü.

1980 yılındaki başkanlık seçimlerinde, Cumhuriyetçi aday Ronald Reagan, seçildiği takdirde Carter yönetimindeki on dokuz Üçlü Komisyon üyesini görevden alacağını – aralarında Carter'ın kendisi de vardı – ve eğer komisyon üyeleri hakkında kesinlikle soruşturma başlatacağını açıkladı. Başkanlık seçimleri için George Bush ile rekabet ederken, Reagan onun hem Üçlü Komisyon'daki hem de CFR'daki üyeliğini araştırdı ve Bush'un Reagan yönetiminde hiçbir pozisyona gelememesini sağladı.

Ama Cumhuriyetçi Ulusal Kongresi sırasında bir dizi tuhaf olaylar oldu.

Reagan başkan adayı olarak yerini garantilemesine rağmen, başkan yardımcısı pozisyonu konusunda şiddetli kavgalar yaşıyordu. Hafta ortasında, ulusal basın yorumcuları, Başkan Reagan ve Başkan Yardımcısı (eski başkan) Gerald Ford arasında bir anlaşma olduğunu iddia ettiler. Bu konu hakkında tartışmalar ve baskı artınca, sonunda bir ortak başkanlık oluştu ve böylece güç ikiye bölündü. Hatta Ford daha önce başkan olduğu için, Reagan'ın kabinesinin yarısını onun seçebileceği bile söylendi.

Yarım hakimiyet olasılığıyla karşılaşınca, Reagan o gece geç saatte kongre salonuna koştu ve şöyle duyurdu: “Bu gece buraya gelerek benden önceki başkana saygısızlık ettiğimin farkındayım ve bu gece konuşmamı yapmayacağım konusunda size söz veriyorum... Ama kaldığım otelde televizyon izlerken, dedikodu-

ların bir hayli arttığını ve şiddetlendiğini gördüm... Bu konuyu olabildiğince açık bir şekilde ifade etmeme ve netleştirmeme izin verin. Birkaç Cumhuriyetçi liderin eski Birleşik Devletler Başkanı Gerald Ford ile ortak bir başkanlık izleyeceğimi düşündüğü doğru. Ama bütün bu konuşmaları duyunca ve gece boyunca dedikoduların nasıl arttığını görünce, birinci elden bazı açıklamalar yapılması gerektiğini düşündüm... Kongre yetkililerine, yarın kongre tekrar toplandığında, George Bush'un başkan yardımcısı olarak aday gösterilmesini öneriyorum."

Reagan bir daha asla komisyon ya da CFR aleyhinde herhangi bir şey söylemedi. Seçimden sonra, Reagan'ın geçiş takımındaki elli dokuz üyenin yirmi sekizi CFR üyesi, onu Bilderberg üyesi ve en az onu Üçlü Komisyon üyesiydi. Önde gelen CFR üyelerinden üçünü, ulusun en önemli pozisyonlarına atamıştı: Dışişleri Bakanı Alexander Haig, Savunma Bakanı Casper Weinberger ve Hazine Bakanı Donald Regan. Buna ek olarak, o sıralarda Reagan-Bush kampanya komitesinin başkanı olarak görev yapan Bush'un kampanya menajeri James A. Baker'ı personel şefi olarak da atadı. Baker, uzun zamandır Rockefeller petrol şirketinde büyük oranda hissesi bulunan bir ailenin dördüncü kuşağıydı.

Göreve geldikten yaklaşık iki ay sonra, Başkan Reagan bir suikast kurşununa hedef oldu; eğer suikastçı yarım santim daha iyi nişan alabilseydi, George Bush zamanından yedi yıl önce başkanlık koltuğuna oturacaktı. Her nasılsa, suikastçının kardeşi John W. Hinckley, o gece Bush'un oğlu Neil ile bir akşamı yemeğinde buluşmuştu. Hinckley'in Teksaslı petrol kralı babası ve George Bush ise uzun süredir yakın dosttu. Bush'un adının - o zamanlar pek bilinmeyen takma adı "Poppy" - adres ve telefon numarasıyla birlikte Lee Harvey Oswald'ın yakın dostu, petrol jeologu George DeMohrenschildt'in defterinde bulunması ise garip bir tesadüftü! 1963 tarihli bir FBI raporunda CIA ajanı George Bush'un, JFK suikastına Birleşik Devletler Küba toplumu-nun verdiği tepkiyle bağlantısı olduğu belirtilmesi, 1992 seçim-

lerinde gündeme getirilmişti. Birçok araştırmacı, görünüşte son derece önemsiz, ilgisiz, küçük detayın, tesadüf olasılığını fazlasıyla zorladığına haklı olarak inanmaktadır.

CFR ve Üçlü Komisyon'u Amerika liderliğiyle bağlantılandırarak bu inkar edilemez "tesadüfler" – küresel bankacı David Rockefeller'ın iki grupta da önde gelen bir isim olmasıyla birlikte – hem Sol hem de Sağ kanattaki komplo araştırmacılarını kışkırttı.

"Eğer CFR'ın tek dünya hükümetiyle ilgili bir idealleri olduğu söylenebilirse, açıkçası o zaman Üçlü Komisyon'un da düşman sahillere çıkartma yapan 'görev birimi' olduğu rahatlıkla söylenebilir," diye yazmışlardı Sutton ve Wood, 1979 yılında. "Komisyon, Birleşik Devletler'de olabilecek en yüksek pozisyonlara üyelerini yerleştirdi bile."

Teksas, Austin'deki Living Truth Publishers'ın başkanı Texe Marrs (bu kitabın yazarıyla hiçbir bilinen bağlantısı yoktur) şöyle uyarıyordu: "Üçlü Komisyon, Dünya Hükümeti çağını bir an önce başlatmak ve Gizli Kardeşlik (Illuminati) tarafından yönetilecek uluslararası bir ekonomiyi tanıtmak amacıyla olan bir gruptur." Senatör Barry Goldwater da uyarılardan biriydi. 1979'da yayınladığı *With No Apologies (Hiç Özürsüz)* adlı kitabında, Goldwater şöyle diyordu: "David Rockefeller'ın en yeni uluslararası arı kovana [Üçlü Komisyon]... uluslararası konsolidasyon aracı olarak ticari ve banka karlarını kullanmak ve böylece Birleşik Devletler'in politik yönetimini ele geçirmek niyetindedir."

Bu tür suçlamalar, normalde komplo teorileriyle ilgilenmeyen *Washington Post* yazarlarını da harekete geçirdi ve 1981'de bir yorum yazısı yayınlandı. Alaycı bir şekilde yazarak, sonunda Üçlü Komisyon'un varlığını kabul ettiler: "David Rockefeller'ın başını çektiği ve dünyayı ele geçirmeyi planlayan uluslararası şu Üçlü Komisyon soytarılarını hatırlıyor musunuz? Jimmy Carter onlardan biriydi. George Bush da onlardan biriydi ve geçen yıl Ronald Reagan'a karşı giriştiği başkanlık kampanyasında bu kendisine pahalıya patladı."

“Şimdi tahmin edin bakalım Beyaz Saray’a kim geliyor. Tahmin edin bakalım onları kim davet etti. Tahmin edin bakalım delegasyona kim liderlik edecek. Doğru. Üçlü Komisyoncular geri dönüyorlar. Gelmelerini Başkan Reagan istedi. Başlarında David Rockefeller olacak. Üçlü Komisyoncular tekrar sahneye çıktı ve komplo teoristlerinin de gecikeceklerini hiç sanmıyoruz.”

Her ne kadar inkar edilse de, Üçlü Komisyon gizli bir organizasyon olma özelliğini korumaktadır, çünkü toplantıları sıradan halka açık değildir. Üstelik, daha da gizlilik yanlısı olan CFR’i temsil etmektedir, çünkü Üçlü Komisyon’un kuruluş toplantısında yer alan Kuzey Amerikalı üyelerin hepsi CFR üyeleriydi.

Cfr: Council On Foreign Relations (Yabancı Ülkelerle İlişkiler Konseyi)

Küreselleşme, aslında Üçlü Komisyon ile başlamadı. Tek dünya hükümeti fikri, aslında yirminci yüzyılın başlarına ve hatta daha gerilere kadar uzanmaktadır. Ama modern Amerikan gizli topluluklarının atası sayesinde odaklandı; yani CFR sayesinde.

Konsey, 1. Dünya Savaşı sırasında yapılan bir dizi toplantının devamı olarak oluştu. 1917 yılında, Başkan Woodrow Wilson’ın güvenilir danışmanı Albay Edward Mandell House, toplum içinde önde gelen yaklaşık yüz adamı çağırarak savaş dünyası dünya hakkında bir toplantı yaptı ve böylece “the Inquiry”yi (Soruşturma) başlattı. Bu toplantılar sırasında, daha sonrasında Wilson’ın ünlü “on dört maddesi”ni oluşturacak barış şartnamesini hazırladılar ve 8 Ocak 1918’de Kongre’ye sundular. Doğasında küresel, uluslar arasındaki “tüm ekonomik engellerin” ortadan kaldırılmasını isteyen, “ticaret şartlarında eşitlik” öneren ve “genel bir uluslar topluluğu” biçimlendiren bir rapordu bu.

Kendisine Marksist sosyalist diyen ama davranışları daha ziyade Fabian sosyalizmini çağrıştıran Albay House, 1912 yılında *Philip Dru: Administrator* (*Philip Dru: Yönetici*) adında bir kitap

yayınlamıştı. Bu kitabında, Birleşik Devletler içinde amacı bir merkez bankası kurmak, dereceli bir gelir vergisi toplamak ve iki politik partiyi de kontrol etmek olan bir “komplodan” söz ediyordu. Bu kitabın yayınlanmasından iki yıl sonra, hepsi değilse de, üç amacından ikisi çoktan gerçekleşmişti bile.

1918 yılının sonlarına doğru, Batı Cephesi’ndeki yenişeme durumu ve Amerika’nın savaşa girmesi, Almanya ve müttefiklerini Wilson’ın barış şartlarını kabul etmeye zorladı. 1919 yılındaki Paris Barış Konferansı, acımasız Versaille Antlaşması, Almanya ve müttefiklerini ağır savaş tazminatları ödemek zorunda bıraktı.³ Bu durum, Alman ekonomisini harap etti ve ağır bir buhrana yol açtı; arkasından Adolf Hitler’in yükselişi ve Nazi yönetimi geldi.

Paris Barış Konferansı’na katılanlar arasında Başkan Woodrow Wilson, en yakın danışmanı Albay House, banker Paul Warburg ve banker Bernard Baruch ile iki düzine kadar “the Inquiry” üyesi yer almıştı. Konferansa katılanlar, Wilson’ın barış planını beğendiler ve özellikle de bir Birleşmiş Milletler fikri çok hoşlarına gitti. Ne var ki Amerikan yasalarına göre, anlaşmanın Birleşik Devletler Senatosu tarafından kabul edilmesi gerekiyordu ve bu da olmadı, çünkü görünüşe bakılırsa, ulustan üstün bir organizasyon fikrine hoş bakılmamıştı.

Ama bu durum, Albay House’u yıldırmadı. İngiliz ve Amerikan barış konferansı delegeleriyle birlikte 30 Mayıs 1919 tarihinde Paris’teki Majestic Hotel’de toplandı. Bu toplantıda, bir “Uluslararası İşler Enstitüsü” kurulmasına karar verildi; yine alınan karara göre, bir şube Birleşik Devletler’de ve bir şube de İngiltere’de olacaktı. İngiltere’deki şube daha sonra Uluslararası

3 Albay House’un kıskırtmasıyla, fırsattan istifade etmek isteyen sömürgeciler, Anadolu’yu ele geçirmek için Türkiye’ye de manda zoru uygulamaya kalkmışlardı. Şimdi olduğu gibi, o zamanlarda da Amerika’dan çıkar uman bazı sivri akıllılar, ülkenin kurtuluşu için çözüm önerisi olarak barış şartlarını kabul etmeyi ve Amerika’nın güya koruması altına girmeyi uygun görmüşlerdi. Konuyla ilgili daha ayrıntılı bilgi için bkz. Gazi Mustafa Kemal Atatürk - Söylentiler ve Anıları, Prof. Dr. Mustafa Kemal Yılmaz, Çağdaş Yayınları, Basım Tarihi (14. Baskı için) Aralık 1984, 1. Bölüm, sayfa 35-45. Ç.N.

İşler Kraliyet Enstitüsü haline geldi. Enstitünün amacı, halkı tek dünya hükümeti veya küreselleşme fikrine ikna etmektir.

Birleşik Devletler şubesi, 21 Temmuz 1921'de kuruldu ve Council on Foreign Relations (CFR) adı verildi. 1918 yılında ticaret ve uluslararası yatırım konularında konuşmak için bir araya gelen bankerler ve hukukçular tarafından kullanılan ama donuk bir şekilde devam eden bir New York kulübünün – adı aynıydı – üzerine kurulmuştu. Yeni CFR'ın ikinci döneminde, CFR kurallarına aykırı olarak CFR toplantılarını başkalarına açıklayan kişi veya kişiler, CFR üyeliğinden atılacaktı; dolayısıyla bu karar, CFR'ı kesinlikle bir gizli organizasyon haline getiriyordu.

Bu gizlilik, Amerika'nın büyük basın organları tarafından özenle korundu. Gazeteci J. Anthony Lucas, 1971 yılında şöyle demişti: “Sovyet basın analistleri, Konsey'in toplantılarının ve faaliyetlerinin *New York Times*'tan çok *Pravda* ve *Izvestia*'da haber yapıldığını söylüyor.”

1945'ten bu yana, CFR'in merkezi New York City'deki seçkin Harold Pratt House olarak belirlenmiştir. Bina, Pratt ailesi tarafından Rockefeller'ın Standard Oil firmasına bağışlanmıştır. Boyalı Fransız tarzı kapıları, seçkin duvar halıları ve şömineleriyle, malikane tam bir kulüp havası yansıtmaktadır.

CFR'ın bir “yaşlı adamlar kulübü” olarak tanınmasının en önemli nedenlerinden biri, üyelerinin çoğunun Century Association, Links Club, University Club ve Washington Metropolitan Club gibi yüksek sosyete kulüplerine kayıtlı olmasıdır.

CFR'ın 1997 tarihli yıllık raporunda, Yönetim Kurulu Üyesi Peter G. Peterson, organizasyonun bir “New York liberal elitleri” kulübü olması konusundaki suçlamaları kabul etmişti ama CFR bugün New York ve Washington'ın dışında yaşayan üyelerin sayılarının artmasıyla, giderek daha geniş kesimlere ulaşmaya başladı. CFR'ın ancak davetiyeyle üye alması ve üye sayısının 1,600 ile sınırlı olmasına rağmen, bugün üye sayısı 3,300'ün üzerindedir ve üyeler genellikle yatırım, ticaret, iletişim ve akade-

mi liderlerinden oluşmaktadır. Başvuru son derece ayrımcılıkla karşılanmakta ve türlü sıkıntılar yaratmaktadır: Adayların bri üye tarafından önerilmesi, başka bir üye tarafından desteklenmesi, üyelik komitesi tarafından onaylanması, profesyonel personel tarafından gözlenmesi ve son olarak da yönetim kurulu tarafından onaylanması gereklidir.

Modern dünyaya uyum sağlamak adına, Konsey üyelik şartlarını esneterek 1970'lerin başlarında birkaç zenciye ve birkaç düzine de kadını kabul etti. Gücünü doğu sahil şeridinin ötesine geçirmek istediğinden, CFR, ülke çapında şehirlerde yerel liderlerin oluşturduğu bir alt grup da yarattı. 1980'lerin başlarında bu tür alt organizasyonlar sayesinde, CFR'ın üye sayısı dört bin civarına yükseldi.

İlk CFR üyeleri arasında Albay House, eski New York senatörü ve Dışişleri Bakanı Elihu Root, köşe yazarı Walter Lippmann ve daha sonrasında ikisi de Dışişleri Bakanı olarak görev yapan John Foster Dulles ve Christian Herter ile Dulles'in daha sonra CIA yöneticisi olarak görev yapan kardeşi Allen vardı.

Kurucu CFR başkanı ve dolar milyoneri John W. Davis, J. P. Morgan'ın kişisel avukatının finansal destekçisiydi ve Başkan Yardımcısı Paul Cravath da Morgan'ın hisselerinde payı vardı. Konseyin ilk yönetim kurulu başkanı Russell Leffingwell, Morgan'ın ortaklarındandı. İlk CFR üyelerinin çoğunun o ya da bu şekilde Morgan ile bağlantısı bulunduğundan, konseyin Morgan karlarından yoğun şekilde etkilendiği söylenebilir.

CFR'ın finansal olarak desteklenmesini, Morgan, John D. Rockefeller, Bernard Baruch, Jacob Schiff, Otto Kahn ve Paul Warburg gibi bankacılar ve yatırımcılar sağladılar. Bugün CFR'ın finans desteği, Xerox, General Motors, Bristol-Meyers Squibb, Texaco gibi büyük firmalardan, German Marshall Fonu, McKnight Vakfı, Dillion Fonu, Ford Vakfı, Andrew W. Mellon Vakfı, Rockefeller Kardeşler Fonu, Starr Vakfı ve Pew Yardım Tröstü'nden gelmektedir.

Capital Research Center'in *Guide to Nonprofit Advocacy and Policy Groups* (Kar Amacı Gütmeyen İş ve Politika Grupları Rehberi) adlı çalışmasına göre, CFR yönetim kurulu üyeleri, Ekonomik Gelişim Komitesi, Uluslar arası Ekonomi Enstitüsü, Sorumlu Federal Bütçe Komitesi, İş Girişimcileri Tröstü, Banliyö Enstitüsü, İş Yuvarlak Masası, Rekabetçilik Konseyi, Birleşik Devletler Ticaret Odası, Ulusal İş Dayanışması, Dayanışma Enstitüsü, Yüksek İş Eğitim Forumu, Yakın Doğu Politikası Washington Enstitüsü, Etik ve Toplumsal Politika Merkezi, Hoover Enstitüsü, Stratejik ve Uluslararası Araştırmalar Merkezi, Vahşi Doğa Derneği ve Kapital Formasyonu Amerikan Konseyi gibi organizasyonlarla yakından bağlantılıdır.

CFR, 2. Dünya Savaşı sırasında da Amerika'nın politikasının belirlenmesinde önemli rol oynadı ve gazeteci J. Anthony Lucas bu konuda şöyle dedi: "1945'ten altmışlara kadar, Konsey üyeleri Amerika'nın küresel aktivizminde başı çektiler."

1997 görev bildirgesinde, geçmişte ve günümüzde neredeyse tamamı uluslararası konularda görev yaparak Birleşik Devletler'in yüksek pozisyonlarında bulunmuş CFR görevlileri, konseyin "eşsiz bir üyelik organizasyonu ve üyelerini daha iyi ve daha güvenli bir dünya kurmak için fikirler üreterek ulusa hizmet etmek üzere yetiştiren bir eğitim merkezi" olduğunu söylediler.

Eleştirmenler bu hedefle ilgili tartışmakta ve CFR'ın yirminci yüzyıldaki tüm önemli çatışmalarda parmağı olduğuna dikkat çekmektedirler. Bugün birçok yazar, CFR üyelerini uluslararası işler, uluslararası anlaşmalar ve bir dünya hükümeti sayesinde tüm dünyaya hükmetmek isteyen bir grup adam olarak görmektedir.

İçeride olanlar bile, etraflarındaki kişileri komplocu bir kontrol amacı olmadığı konusunda ikna etmekte zorlanmaktadır. Birleşik Devletler Donanması'nda uzun süre görev yapmış olan Amiral Chester Ward, bir CFR üyesi olarak şöyle demişti: "CFR, politik partilerin platformlarına yazılar yazmıyor, başkan

adaylarını seçmiyor ya da Birleşik Devletler ordusunu ve dış politikaları yönetmeye çalışmıyor. Ama CFR üyeleri arasında bunu yapmaya çalışanlar var.”

Gazeteci Lucas bunu doğruluyor ve şöyle diyordu: “Kişi CFR’ın ‘basit düşünceli’ diktatörlük görüşünü reddetse bile, etkinin ve etkileşimin daha görünmez kanallardan akabileceğini de kabullenmek gerekir. Soyunma odalarında, kulüp binalarında, konferans salonlarında, bahçe partilerinde, tenis sahalarında, toplantı salonlarında sık sık karşılaşan insanlar arasında iletişim ve dostluk oluşması kaçınılmazdır. Eğer Konsey’in bir nüfuzu varsa – kanıtlar bunun olduğunu gösteriyor – üyeler bu nüfuzu da birbirlerine aktaracaklardır.”

Amiral Ward, CFR üyelerinin ortak amacını şöyle açıklamıştır: “Birleşik Devletler’in özerkliğini ve ulusal bağımsızlığını korumak... Öncelikle, dünya banka tekelinin küresel bir hükümetin kontrolünde olmasını istiyorlar.”

1975 yılında yazdığı kitabında, CFR yöntemlerini şöyle detaylandırmıştı: “CFR’ın yönetici üyeleri, Birleşik Devletler Hükümeti’nin belli bir politikayı benimsemesi gerektiğine karar verdiklerinde, CFR’ın bunu gerçekleştirme yöntemleri, entelektüel ve duygusal tartışmalar başlatıp geliştirmek, yeni politikayı desteklemek, karşıt fikirleri entelektüel ve politik açıdan karalamak ve şaşırtmak.”

CFR’ın toplum önünde kendini gösterişi, *Foreign Affairs* adlı yayınıyla olmakta ve bu yayın için şu sloganı kullanmaktadır: “Birleşik Devletler’in gayri resmi politika belirleme kurumunun sesi.” Konsey taraftarları, “*Foreign Affairs*’taki yazılar herhangi bir inancı ya da kararı yansıtmıyor” dese bile, eleştirmenler CFR’ın bu tür yazılarla arzulanan politikaları gizliden gizliye üyelerine aşıladığını söylemektedir.

Geri kafalı *Encyclopaedia Britannica* bile, şunu itiraf etmektedir: “Bu gazetede fikirler genellikle dolaylı ve belirsiz olarak aktarılmakta, *Foreign Affairs* okurları tarafından hoş karşılan-

dıkları takdirde Birleşik Devletler hükümet politikasında ya da yasama kurulunda ortaya çıkmaktadırlar; bu sınımadan geçemeyen olası politikalar, genellikle gözden kaybolmaktadır.”

Rockefeller ailesinin taraflı bir biyografi olan Alvin Moscow, şu şekilde belirterek daha açık sözlü davranmıştır: “Konsey üyeliği öylesine saygındır ki bazı merkezlerde doğu kurumunun kalbi olarak görülür. Dış ilişkilere geldiğinde, asıl güç doğu kurumundadır. Aslında, [Başkan] Wilson’dan bu yana Birleşik Devletler’in dış politikaları arasında CFR’ın süregelen düşünce tarzıyla çelişen herhangi önemli bir tanesini göstermek zordur.”

Konsey’in liderlik çemberinin düşüncelerini ve arzularını yansıtmak için iki iletişim yöntemi kullanır: Dünyanın dört bir yanından gelen önemli düşünürlerin ve liderlerin konsey üyelerine seslendiği yemekler ve periyodik olarak konuları gazeteler yoluyla sunan konsey araştırma grupları.

Konsey, katılan şirketlerin yılda iki kez hazine sekreteri ya da CIA yöneticilerinden bilgiler aldıkları yemeklerin düzenlendiği bir Şirket Hizmeti sunar. 1970 yılında kendi terimiyle “canı sıkıldığı için” CFR üyeliğinden vazgeçen yazar John Kenneth Galbraith, bu tür kayıt dışı konuşmaları “skandal” olarak değerlendirmişti. “Finansal açıdan avantaj sağlayabilecek bilgiler neden halka kapalıyken hükümet yetkilileri tarafından iş adamlarına açıklanıyor?” demişti.

Yazar G. Edward Griffin, İngiliz Yuvarlak Masa grubu için bir paravan olan CFR’ın özellikle J. P. Morgan ailelerinden oluştuğunu doğrulamıştı. “Morgan grubu, zaman içinde Rockefeller konsorsiyumunun yerini aldı ve şimdi katılan şirketlerin isimlerini okuduğunuzda, Fortune 500 listèsini okuyor gibi hissediyorsunuz,” diye yazmıştı, 1994 yılında.

CFR içinde Rockefeller hakimiyetinin bir örneği, 1970’lerin başlarında David Rockefeller bir adaylık komitesinin başına giderek *Foreign Affairs*’ın editörlüğünü William Bundy’ye önerdiğinde gerçekleşti; Bundy, Vietnam Savaşı’nın başlaması için pro-

vokatörlük yapan eski bir CIA ajanıydı.

CFR'ın işe koyulmasından beri her Birleşik Devletler hükümet döneminde üyelerin nasıl yer aldığını vurgulayan muhafazakar gazeteci ve CFR araştırmacısı James Perloff, şöyle demişti: “Tarihi kayıtlar daha da belirgin... 1988 boyunca, 14 dışişleri bakanı, 14 hazine bakanı, 11 savunma bakanı ve diğer federal bölümün başlarının birçoğu, CFR üyesiydi.”

Allen Dulles'tan bu yana neredeyse tüm CIA yöneticileri CFR üyesiydi; Richard Helms, William Colby, George Bush, William Webster, James Woolsey, John Deutsch ve William Casey, bunlardan bazılarıydı. “Konsey üyelerinin birçoğunun dış ilişkilerden kişisel bir maddi çıkarı var,” diyordu araştırmacı Laurie Strand. “Dışişleri Bakanlığı ve ordu [ve elbette ki CIA] onların mal varlığını ve parasını koruyor.”

Birçok araştırmacı, CIA'in aslında sadece Amerikan şirketleri için değil, CFR üyelerinin dostları, akrabaları ve kardeşlik dernekleri için de bir tür güvenlik gücü olarak hizmet ettiğini söyledi. Bu iki yönlü bir cadde olabilir. CIA eski vekil yöneticisi yardımcısı Victor Marchetti ve eski Dışişleri Bakanlığı analisti John D. Marks, şöyle söylüyorlardı: “Ülkenin yüzlerce yüksek seviyeli politik, askeri, iş ve akademik liderlerinin oluşturduğu nüfuzlu ama özel Konsey, uzun zamandır Amerikan toplumu içinde CIA için öncelikli kişileri kapsıyor. CIA her ne zaman patentli şirketlerini koruyacak ya da farklı bir özel yardım sunacak birine ihtiyaç duysa, hemen Konsey üyelerine başvuruyor.”

Hükümette pozisyon sahibi olan CFR üyeleri, diğer üyeleri de beraberlerinde getiriyorlar. CFR üyesi Henry Stimson, 1940 yılında Savaş Sekreteri olarak Washington'a geldiğinde, yardımcı sekreter olarak diğer bir üye olan John J. McCloy'u da yardımcı sekreterlik pozisyonuna getirmişti. Buna karşılık McCloy, yıllar boyunca daha fazla CFR üyesini hükümet bünyesine sokarak hizmet etti. “Ne zaman yeni birine ihtiyaç duysak [hükümetteki bir pozisyon için] konsey üyeleri arasından bakıyor ve New York'a

telefon açıyorduk,” demişti McCloy bir defasında. Eski bir CFR yönetim kurulu üyesi, Chase Manhattan Bank yönetim kurulu başkanı, David Rockefeller’ın danışmanı ve altı farklı Birleşik Devletler başkanının dış ilişkiler politikası danışmanıydı.

CFR’ın nüfuzunun diğer bir örneği, Henry Kissinger’ın inanılmaz hızlı yükselişinde görülebilir. 1955 yılında, Kissinger sadece isimsiz bir öğretmendi ve Virginia, Quantico’daki Deniz Kuvvetleri Okulu’nda Nelson Rockefeller’ın verdiği bir toplantıya katılmıştı. Bu toplantı, uzun süreli bir dostluğa dönüştü ve Rockefeller bir defasında Kissinger’a 50,000 dolar armağan ederek bu dostluğu mühürledi. Kissinger, çok geçmeden David Rockefeller ve diğer önde gelen CFR üyeleriyle tanıştırıldı. CFR sayesinde, Kissinger büyük miktarda para sahibi oldu ve Atomik Enerji Komisyonu’nun görevlileri arasına katıldı. Bunun arkasından sırayla orduda üç farklı pozisyon, CIA ve Dışişleri Bakanlığı geldi. Daha sonrasında *Nuclear Weapons and Foreign Policy* (Nükleer Silahlar ve Dış Politika) adında bir kitap yayınlarak, bir nükleer savaşın “kazanılabileceğini” savundu. Nixon döneminde, Kissinger Dışişleri Bakanı oldu ve dünya meseleleriyle ilgili aşılmaz bir güç olmaya devam etti.

Yayınlanan raporlara göre, Clinton döneminde yüzden fazla CFR üyesi, Clinton yıllarının başlamasına yardım ediyordu. CFR üyeleri, İspanya, Büyük Britanya, Avustralya, Şili, Suriye, Güney Afrika, Rusya, Romanya, Japonya, Kore, Meksika, İtalya, Hindistan, Fransa, Çek Cumhuriyeti, Polonya, Nijerya ve Filipinler büyükelçileriydi. Hem Beyaz Saray’daki hem de Senato’daki üyelerin bir düzineden fazlası CFR üyesiydi.

Yazar Robert Anton Wilson, bu konuda şöyle diyordu: “Eğer CFR’ın milyonlarca üyesi olsaydı, bu liste fazla önemli olmayabilirdi. Ama CFR’ın sadece 3,200 üyesi var.” Wall Street bankacılığı kökeni ve özgün bir gizlilikliği olduğu için, CFR muhafazakar yazarların yoğun saldırısına uğradı. Bu toplumsal dikkat, daha az dikkat çeken Üçlü Komisyon’un kurulmasını sağladı.

CFR'ın hükümetlerdeki kararlı varlığı o kadar bilinir bir hale geldi ki küreselleşme üzerine yazdığı *None Dare Call It Conspiracy* (Kimse Adına Komplo Demeye Cesaret Edemiyor) adlı kitabı kurumsal basının ilgisini görmemesine rağmen beş milyondan fazla satan Gary Allen, 1972 ulusal seçimlerinden önce şöyle demişti: “Başkan adayları arasında aslında minicik bir fark bile yok. Seçmenler, CFR dünya hükümeti savunucusu Nixon ile CFR dünya hükümeti savunucusu Humphrey arasında seçim yapacaklar. Halkı aldatmak için sadece konuşmaları farklı yazmışlar, o kadar.”

Ne yapılması gerektiği sorulduğunda, Allen, CFR'ın amaçlarıyla ilgili şüpheleri olan birçok araştırmacının tembihlerini tekrarlamıştı: “Demokratlar ve Cumhuriyetçiler kendi partilerinin içsel kontrolünü aşmalılar. CFR taraftarları, dalkavukları ve sosyal tırmanış fırsatçıları partiden ayrılmalı ya da Vatanseverler bunu yapmalı.” Bugün birçok komplo araştırmacısı yazar, 2000 seçimleriyle benzer bir durum görmekte, Demokrat Al Gore ile Cumhuriyetçi George W. Bush arasındaki rekabeti izlemektedirler; oysa bu isimlerin ikisi de uzun süredir Wall Street ile güçlü iş ve aile bağları sürdürmektedirler ve ikisi de CFR üyesidirler.

Yazar Perloff, Hristiyan bir bakış açısından yaklaşarak şöyle söyledi: “Tanrı'nın Krallığı ile tek dünya hükümeti peşinde koşan İsa Karşıtı kötü krallık arasında benzer görülmemiş bir savaş başlıyor... Amerikan toplumunun birçok önemli bireyi, bu savaşın bir tarafında yer aldı bile ve kesinlikle antik metinlerin tavsiye ettiği taraf olduğu söylenemez... Komplocu olsunlar ya da olmasınlar, eylemlerinin nihai sonuçlarının farkında olsunlar ya da olmasınlar, güçlü nüfuzları dünyayı belli bir sona doğru yönlendirmeye başladı bile.”

Geçen yüzyılın neredeyse tamamında, CFR doğrudan kontrol sağlayamadıysa da, Birleşik Devletler politikası üzerinde belli bir güç etkisi yaratmayı başardı. Ama neredeyse elli yıldır, bu etki diğer bir gizli grup tarafından paylaşıldı: Bildergerler!

Bilderbergerler

Bilderbergerler, her yıl gündemi tartışmak için gizlice toplanan güçlü erkek ve kadınlardan – birçoğu Avrupalı soylulardır – oluşan bir gruptur. Birçok şüpheli araştırmacı yazar, bu insanların dünya olaylarını biçimlendirmek ve ortaya çıkarmak için komplo kurduklarını iddia eder.

Birçok önde gelen Amerikan basın mensubu Bilderbergerler ile buluşmasına rağmen, grup veya faaliyetleri hakkında ya hiç haber yapılmaz ya da çok az yapılır. Önde gelen yazarlar, sansüre uğradıklarını bile söylerler.

Üçlü Komisyon’da ve CFR’da olduğu gibi, Bilderbergerler de genellikle iki ya da daha fazla gizli gruba daha üyedir.

İngiliz yazar David Icke, bir gizli gruptaki uzun vadeli planlamalar konusunda ilginç fikirler sunan Dr. Kitty Little’in bir hikayesini aktarmıştır. 2. Dünya Savaşı sırasında İngiliz Uçak Üretimi İdaresi’nde çalışan ve daha sonra Atomik Enerji Araştırmaları Kurumu’na geçen Dr. Little, 1940 yılında Oxford Üniversitesi’ndeki bir “çalışma grubu”nun toplantısına katıldığını anlatmıştır.

O akşam konuşmacı bir “Marksist ele geçirme” komplosuna dahil olduğu iddia edilen genç bir adamdı. Konuşmacı, Marksist kontrolün İngiltere, Avrupa ve Afrika’nın bazı kesimlerinde oluşmasını sağlayan isimsiz bir grubun (varlığının kanıtlanmasını zorlaştırmak için gruba isim verilmemişti) üyesi olduğunu söyledi. Britonlar aşırıcılara güvenmediği için grup üyelerinin ılımlı gibi davrandıklarını, böylece sağ kanat mensubu gibi hareket ederek eleştirmenlerden kurtulduklarını açıkladı. Konuşmacı, grubun politik kısmının başı olduğunu ve bir gün Birleşik Krallık’ta başbakan olmayı umduğunu söyledi.

Konuşmacı, gerçekten de 1960’larda ve 1970’lerde başbakan olan Harold Wilson idi.

Wilson’un sözünü ettiği isimsiz grup, daha sonra Bilderbergerler olarak tanınan gruptu. Hâlâ resmi bir adı yoktur ama ilk

kez 1954 yılında toplum tarafından keşfedildiği Hollanda, Oosterbeek'te bulunan Bilderberg Hotel'in adıyla anılmaktadır. Şubat 1957'de Georgia'daki Jekyll Island yakınlarında bulunan St. Simons Adası'nda yapılan toplantısı, Birleşik Devletler topraklarında yapılan ilk toplantıydı.

Wilson, Bilderbergerler ile haşır neşir olan tek devlet başkanı değildi. 1991'de, Arkansas valisi Bill Clinton da Bilderberger konuğu oldu. Ertesi yıl Birleşik Devletler başkanlığına oynadı ve kazandı. Seçimden sonra, Clinton, Bilderberger toplantılarından hiç söz etmedi ama *The Spotlight* gazetesine göre (yıllardır Bilderberg konferanslarını yayınlayan bir Washington gazetesi) 1997 yılında ilk Amerikan "first lady" olarak toplantılardan birine katıldı. Sonrasında, politikadaki gelecek rolüyle ilgili konuşmalar giderek arttı.

Bu olağanüstü gizli organizasyonun resmi oluşumu, 1950'lerin başlarında Avrupa'nın elitlerinin 1940'lardaki gayri resmi toplantılarından sonra geldi. Avrupalı yabancı rahipleri, Hollanda Prensi Bernard'ı ve 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa Hareketi'ni başlatan Polonyalı sosyalist Dr. Joseph Hieronim Retinger'i de çağırdılar. Retinger, daha sonraları "Bilderbergerler'in babası" olarak tanındı.

Retinger ilk kez Averell Harriman (CFR) tarafından Amerika'ya getirildi. David ve Nelson Rockefeller, John Foster Dulles ve CIA Yöneticisi Walter Bedell Smith gibi önemli insanlarla görüştüktan sonra Birleşik Devletler büyükelçisi olarak İngiltere'ye atandı. Daha önceleri Retinger, Avrupa Birliği'nde daha sonraları CIA Yöneticisi olacak olan CFR üyesi Allen Dulles, CFR Yöneticisi George Franklin, CIA görevlisi Thomas Braden ve Stratejik Hizmetler Bürosu (OSS) eski şefi ve CIA muhbiri William Donovan ile birlikte Amerikan Komitesi'ni kurdu. Donovan, istihbarat kariyerine J. P. Morgan Jr.'ın bir elemanı olarak başlamıştı ve yakın İngiliz-Amerikan ilişkilerinin bir destekleyicisi olarak "Anglophile" adıyla biliniyordu. Retinger, 1960'daki ölümüne kadar

Bilderberger ile toplantılara katılmaya devam etti. Bilderbergerler'in oluşmasına yardım eden diğer bir CIA bağlantılı isim, *Life* dergisinin yayıncısı C. D. Jackson idi ve Başkan Eisenhower döneminde "psikolojik refah özel danışmanı" olarak görev yapmıştı.

Bu bağlantılardan, dünya çapında önde gelen işadamları, politikacılar, bankerler, eğitimciler, basın patronları ve yöneticileri, askeri liderlerle düzenli toplantılar sürdürme fikri ortaya çıktı. Bilderbergerler, aynı zamanda Avrupa'nın soylu aileleriyle ve özellikle de İngiliz Kraliyet Ailesi ile yakın bağlantıdaydı. Birçok kaynağa göre, İsveç, Hollanda ve İspanya soyluları da birçok kez toplantılara katıldı.

Bilderberger toplantılarının öncelikli teşviki Hollanda Prensi Bernhard'dan (tam unvanı ve adı Hollanda Prensi ve Lippe-Biesterfeld Prensi Bernhard Julius Coert Karel Godfried Pieter) geldi.

Bernhard, eski bir Nazi *Schutzstaffel* (SS) üyesiydi ve Paris'te Alman I. G. Farben'in bir çalışanıydı. 1937 yılında Hollanda Prensesi Juliana ile evlendi ve Dutch Shell Oil'de İngiliz Lordu Victor Rothschild ile birlikte önemli bir hissedar oldu.

Almanlar'ın Hollanda'yı işgal etmesinden sonra, kraliyet çifti Londra'ya taşındılar. Savaşın sonra, Rothschild ve Retinger, Bernhard'ı Bilderberger grubunu kurması için teşvik etti. Prens, 1976'ya kadar gruba kendisi liderlik etti ve sonra Hollanda'daki uçak satışlarına yardımcı olması için Lockheed'den çok büyük bir para aldığı ortaya çıkınca gruptan ayrıldı.

1991'den bu yana, Bilderbergerler'in liderliğini İngiliz Lord Peter Carrington sürdürmektedir. Carrington, eski kabine üyesi, NATO sekreter-generalı ve CFR'ın kardeş organizasyonu olan Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü'nün başkanıdır. Carrington, gerek iş bağlantıları ve gerekse evlilik kanalıyla, Rothschild bankacılık imparatorluğuyla bağlantılıdır. Bilderberger toplantılarına katılan ünlü Amerikalılar arasında şu isimler sayılabilir: George Ball, Dean Acheson, Dean Rusk, McGeorge Bundy, Christian

Herter, Zbigniew Brzezinski, Douglas Dillon, J. Robert Oppenheimer, Walter Reuther, Jacob Javits, Robert McNamara, Walter Bedell Smith, General Lyman Leminitzer, J. William Fulbright, II. Henry Ford, Georges-Jean Pompidou, Giscard d'Estaing, Helmut Schmidt ve Fransız Baron Edmond de Rothschild.

“Aslında, Bilderbergerler uluslararası boyutlara genişlemiş gayri resmi bir CFR olarak görülebilir,” diyordu yazar Neal Wilgus.

Yazar ve eski istihbarat görevlisi Dr. John Coleman ise şöyle iddia ediyordu: “Bilderberger Konferansı, Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü’nün güdümünde bir İngiliz MI6 yaratımıdır.” Birleşik Devletler istihbarat bağlantıları düşünülürse, Bilderberger konferanslarının en azından kısmen organize olduğu ve CIA tarafından finanse edildiği de düşünülebilir.

İlk Bilderberger konferansının “Son Derece Gizli” tutanaklarına göre, “Şu ana kadar uzun vadeli planlamalara ve günümüz krizinden [Soğuk Savaş] sonrasında ortaya çıkacak uluslararası düzenle ilgili hazırlıklara yeterince zaman ve çaba harcanmamıştır. Zamanı geldiğinde, dünya meseleleriyle ilgili şimdiki görüşlerimiz büyüen dünyaya genişletilmelidir.”

Bilderbergerler’i yıllardır sıkı takip etmiş olan araştırmacı muhabir James P. Tucker şöyle yazmıştı: “Bilderberger’in amacı da kardeş grubu Üçlü Komisyon’unkine çok benziyor... İki grubun liderleri iç içe geçmiş durumda ve ikisi de aynı dünya vizyonunu izliyor. Üçlü Komisyon’u David Rockefeller kurdu ama Bilderberger grubunda güç pozisyonunu İngiltere ve Avrupa’daki Rothschild ailesiyle paylaşıyor.” Bilderbergerler genellikle yılda bir kez, dünyanın en lüks yerlerinde toplanmaktadır ve toplantılara Amerika’nın en saygın basın mensupları da katılmasına rağmen, faaliyetleri sır olarak tutulmaktadır. Grubun dünya meseleleriyle ilgili öylesine sohbetler paylaştığı iddia edilmekle birlikte, ortaya konan önerilerin sık sık resmi politikalar haline geldiği yönünde de sağlam kanıtlar vardır.

Merkezi bir kontrol altında birleşmiş bir Avrupa düşüncesi – bu, ortaçağ Tapınak Şövalyeleri’nin de amacıydı – Bilderbergerler sayesinde giderek gerçekleşiyor gibi görünmektedir. Bir Bilderberger üyesi ve eski Batı Almanya’da Birleşik Devletler büyükelçisi olan George McGhee, şunu söylemişti: “Ortak Pazar’ın gerçekleşmesini sağlayan Roma Antlaşması fikri, Bilderberger toplantılarında oluştu.”

Amalgamated Bank yönetim kurulu üyesi ve bir Bilderberger olan Jack Sheinkman, 1996’da şunları söylemişti: “Bazen sohbetler etkili oluyor ve politika haline geliyor. Ortak bir Avrupa parası fikri, yıllar önce böyle bir sohbette ortaya çıkmıştı ve sonra gerçekleşti. Nixon gerçekten uygulamaya koymadan çok önce, Çin ile Birleşik Devletler arasında resmi ilişkiler geliştirilmesi fikriyle ilgili tartışıyorduk.”

Sheinkman, grubun elit liderlerinin gerçek amaçlarını anlamayan Bilderberger üyelerinden biri olabilir. Icke şunları söylemektedir: “Carrington ve yönetim grubundaki diğerleri gibi Bilderberger Elitleri, Bilderberger toplantılarına kimlerin düzenli devam edeceğine – gerçek oyun planını bilenler – ve kimlerin bir kez ya da nadiren katılacağına karar verir; bu insanlar organizasyonun gerçek amaçlarını anlamamakta, gerekli durumlarda insanların dünyanın barış ve zenginliğe doğru istikrarlı bir şekilde ilerlediğini düşünmelerini sağlamak için kullanılmaktadırlar.”

Peki “gerçek amaç” nedir? Bu, Prens Bernhard’ın sözlerinden anlaşılabilir: “Milliyetçilik duygusuyla yetişmiş insanları, ulusal bağımsızlıklarını ulustan üstün bir organa kısmen teslim etmeleri konusunda yeniden eğitmek çok zordur...”

Bilderbergerler’in 1998 toplantısı, 14-18 Mayıs tarihleri arasında İskoçya, Glasgow’daki Turnberry Hotel’de yapıldı. Her zamanki gibi, Amerikan basınında bu konuyla ilgili göze batan bir haber yer almadı.

Amerikan benzerlerinin aksine, İskoçya basını suskun kalmadı. “Bütün Dünya Onların Elinde” başlığıyla, *The Scotsman*’ın

yazarı Jim McBeth, sıkı güvenlik altında geçen toplantıyı haber yaptı ve şöyle dedi: “Gezegeni kontrol etme gücüne sahip olmayan biri otele yaklaştığı zaman, hemen geri çevriliyordu.”

McBeth, Bilderberger konuk listesi için de şunları söyledi: “Zengin, nüfuzlu ve güçlüler arasında uluslararası bir kim kimdir partisi... Bill Clinton’ı Beyaz Saray’a yerleştiren ve Leydi Thatcher’ı yerinden eden 120 erkek ve kadın, yılda bir kez toplanarak dünya meselelerini tartışıyor ve bazı iddialara göre de, yönlendiriyorlar.” *Scottish Daily Mail* gazetesinin muhabiri Campbell Thomas, güvenlik görevlileri tarafından tutuklandı, kelepçelendi ve sekiz saat boyunca nezarete tutuldu; suçu, bir Bilderberger toplantısının yapıldığı yere yaklaşmaktı.

Söylentilere göre, 1998 Bilderberger toplantısının kararlardan biri, İngiliz başbakanı Tony Blair’i İngiltere’nin giderek gelişen Avrupa Birliği’ne girmesi konusunda ikna etmektir ve bu, ondan önceki Margaret Thatcher’ın şüpheyle yaklaştığı bir fikirdi. Blair, İngiltere’nin bağımsızlığını azaltmak için bu planı izledi ve 1998’in ilerleyen aylarında, Lordlar Kamarası’nı dağıtmayı başardı. Lordlar birçoğunu tarafından aydınlanmamış aylaklar, bazıları tarafından da zengin vatanseverler olarak görülse de, “Yeni Dünya Düzeni”ni destekleyenler için İngiliz egemenliğinin erozyonuna karşı bir siperdi.

Amerikan kardeşlerinin aksine, Kanada basını, 1996’da Toronto yakınlarında yapılan Bilderberger toplantısını ilginç başlıklarla haber yaptı: “[Kanada başbakanı Jean] Chretien, Gizli Dünya Toplantısında Konuştu,” “[Kanadalı yayıncı Conrad] Black, Dünya Liderlerine Ev Sahipliği Yaptı,” ve “Dünya Hakimiyeti mi, Golf Turnuvası mı?”

Kanada’daki Bilderberger toplantısına katılan gazeteci William F. Buckley, haber azlığı konusunda yorum yapmasını istediğinde, bir bakan şöyle dedi: “Toplantının doğası haber olmaya uygun değil, öyle değil mi?” *Wall Street Journal*’dan Paul Gigot ise şöyle dedi: “Konferansın hepimizin uymak zorunda olduğumuz

kurallarına göre, söylenenler hakkında hiçbir yerde konuşamayız. Her şey kayıt dışı. Ama katılmış olduğum bir sır değil.”

Bu muhabirler belki katıldıkları gizli toplantılarda neler konuşulduğunu söylemiyor olabilirler ama bağlantıları, gazetecilik açısından pozisyonlarını göstermeye yeter.

1975 yılında, “Eğer Bilderberger grubu bir tür komplo değilse, en azından öyleymiş gibi göstermek için ellerinden geleni yapıyorlar,” diye yazmıştı gazeteci C. Gordon Tether, Londra’nın *Financial Times* gazetesi için. Yaklaşık bir yıl sonra, sansür konusunda süren tartışmaların ardından, Tether, *Financial Times* editörü ve Üçlü Komisyon üyesi Max Henry “Fredy” Fisher tarafından kovuldu.

CFR, Üçlü Komisyon ve Bilderbergerler’i birbirine bağlayan en güçlü bağ, Rockefeller ailesi ve özellikle de en küçük oğul, David Rockefeller olabilir.

Yirminci yüzyılın başlarında, “Amerikan Kraliyet Ailesi” denebilecek şeyi birkaç zengin ve tanınmış işadamı oluşturunuyordu: Çelik kralı Andrew Carnegie, banker Andrew Mellon ve ulaşım devleri Cornelius Vanderbilt ile Edward Harriman.

Ama bunların hiçbiri, Rockefeller ve Morgan ailelerinin uluslararası bağlarına ya da uzun ömürlü güçlerine denk olamadılar

Rockefeller Ailesi

John Davison Rockefeller, 1937’de ölmüş olmasına rağmen, hâlâ dünyanın en zengin adamı olarak tanınmaktadır (ve muhtemelen aşağılanmaktadır). Geçen yüzyıl boyunca, Amerika’daki hiçbir aile Rockefeller ailesi kadar zengin ve güçlü olmayı başaramamıştı; bunun en önemli nedeni, Rockefeller ailesinin zenginliği ve İngiltere ile olan bağlarıydı. Yıllar önce, gizli organizasyonlar söz konusu olduğu zaman Rockefeller adı neredeyse daima geçerdi ama günümüzün kitlesel basını, Rockefeller ailesinin dünya olayları üzerindeki rolünden pek söz etmemektedir.

Ama bir zamanlar John D. Rockefeller adı herkesin ağzındaydı ve maddi gücü herkes tarafından bilinirdi.

1897 yılında yayınlanan bir Teksas gazetesinde şöyle deniyordu: “John D. Rockefeller, her gece sekiz buçuk saat uyur; 10:30’da yatağa gider ve sabah 7’de kalkar. Her sabah kalktığına, önceki günden 17,705 dolar daha zengindir. Sabah 8’de kahvaltıya oturur ve 8:30’da masadan kalkar. O yarım saatlik kısa süre içinde zenginliği 1,041.50 dolar daha artar. Pazar günü kiliseye gider ve evden uzak kaldığı iki saat içinde 4,166 dolar daha zenginleşir. Akşamları en sevdiği şey, keman çalmaktır. Her akşam kemanını eline alır ve yatağa gittiğinde, önceki gecedan 50,000 dolar daha zengindir. Bu bilgiler, Rockefeller’ın zenginliğinin durdurulamaz bir şekilde nasıl arttığını açıkça göstermektedir.”

John D. Rockefeller’ın iş anlayışı, Nelson Rockefeller tarafından anlatılan bir hikayeye vurgulanabilir. John D. küçük bir çocukken, bir tıp arabasından kanser “ilacı” satan babası William “Big Bill” Rockefeller, ona yüksek bir sandalyeden kucağına atlamayı öğretmişti. Bir defasında babası onu yakalamak için kollarını uzattı ama tam John atladığı sırada geri çekildi ve yere düşüp canı yanan çocuğa sert bir sesle şöyle dedi: “Unutma, hiç kimseye tamamen güvenme; bana bile!”

Amerikan İç Savaşı başladığı sırada, Rockefeller, Ohio Cleveland’da genç bir tarım malzemeleri satıcısıydı. Orada gelişmekte olan petrol endüstrisinin farkına varmakta gecikmedi ve 1863 yılında birkaç ortağıyla birlikte bir rafineri kurdu. 1870 yılında Standard Oil Company’yi başlattı.

Yakın zamanda yayınlanan “The Money Masters (Paranın Efendileri)” adlı bir video kasette şunlar söyleniyordu: “Birleşik Devletler’deki üç Rothschild bankasından biri olduğu söylenen Cleveland Ulusal Şehir Bankası, John D. Rockefeller’a petrol rafinerisi işinde tekelleşmesi için gereken parayı sağladı ve bunun sonucunda Standard Oil oluştu.”

“Rekabet günahtır,” dediği söylenen Rockefeller, şirketlerle birleşerek ya da satın alarak, rakiplerini tek tekeledi. Bunu yapmadığında, rakipleri satmak zorunda kalana kadar fiyatları düşürdü. Son derece kazançlı demiryolu ihaleleri kazandı ve böylece petrol taşımacılığında da tekelleşmeye yaklaştı. Standard Oil – Exxon’un doğrudan atası – hızla zenginleşti ve 1880’de, Rockefeller Birleşik Devletler’deki tüm petrol üretiminin yüzde 95’ini kontrol eder hale geldi.

Rockefeller için asıl sorun, 1902 yılında Rockefeller tarafından işsiz bırakılmış Pennsylvanialı bir petrol üreticisinin kızı olan Ida Tarbell’in yayınladığı bir dizi haberle başladı. Beş yıllık araştırma sonucunda, Tarbell’in yazı dizisi *McClure’s Magazine*’de “The History of Standard Oil Company (Standard Oil şirketi’nin Tarihi)” başlığıyla yayınlandı. Bir okur, Tarbell’in çalışmasını şöyle yorumladı: “Saygınlık ve Hıristiyanlık maskesi altında süren ahlaki bir suçu korkusuzca ortaya çıkarmak.”

Tarbell’in yazısı, mahkemede sonuçlandı ve Standard’ın petrol tekeline yıktı. Ne var ki 1882’de Rockefeller ilk büyük Amerikan şirketi olan Standard Oil Tröstü’n  kurarak çalışmalarını maskeleymeyi başardı. *The New Encyclopaedia Britannica* şöyle açıklamaktadır: “Tr st öylesine bir yasal yapı labirentiyle örülmüştür ki soruştırma yapılması ve anlaşılması neredeyse mümkün değildir.”

1892 yılında Ohio Yüksek Mahkemesi tr st n dağılmasını emrettiğinde, bu manevralar yine devam etti. Rockefeller, Standard Oil merkezini New York City’ye taşıdı. 1899’da, bütün servet ve karlar yeni bir yaratıma, Standard Oil Company of New Jersey’ye nakledildi.

1906 yılında, Birleşik Devletler hükümeti, Standard Oil’i Sherman Tr st Karşıtı Kararname’yi bozmakla suçladı. Standard Oil’in sadece toplumun büyük firmalara karşı öfkesinin hedefi olduğu söylenmesine rağmen, Birleşik Devletler Yüksek Mahkemesi 15 Mayıs 1911’de yargısını bildirdi: “Yedi adam ve bir

şirket makinesi, halka karşı komplo kurmuştur. Cumhuriyet'in güvenliği için bu tehlikeli komplonun 15 Kasım'da sona ermesine karar verilmiştir."

Dağılmanın arkasından kurulan sekiz şirket, isimlerinde "Standard Oil" ifadesini kullanmaya devam etti ama bunlar bile çok geçmeden farklı görünümlere büründüler. Standard Oil Company of New York, öncelikle tröst şirketi Vacuum Oil ile birleşerek Socony-Vacuum'u oluşturdu ve 1966 yılında bu da Mobil Oil Corporation haline geldi. Standard Oil of Indiana, Standard Oil of Nebraska ve Standard Oil of Kansas ile birleşerek 1985'de Amoco Corporation haline geldi. 1984 yılında Standard Oil of California ve Standard Oil of Kentucky'nin birleşmesiyle, Chevron Corporation oluştu. Eski Standard Oil of New Jersey ise 1972 yılında Exxon Corporation'a dönüştü. Diğer eski Standard şirketleri arasında Atlantic Richfield, Buck-eye Boru Hattı, Pennzoil ve Union Tank Otomobil Firması vardı.

İşin ilginç yanı, Standard'ın dağılması sadece Rockefeller'ın servetini artırmıştı, çünkü şimdi Standard'ın dağılmasıyla ortaya çıkan otuz üç farklı petrol şirketinin toplam çeyrek hissesi onundu. Yüzyılın başında, Rockefeller çok geçmeden Amerika'nın ilk milyarderi oldu.

Rockefeller'ın devam eden kontrolü, 1930'ların sonlarında Güvenlik ve Ticaret Komisyonu tarafından ilk kez yapılan Amerika'nın en büyük şirketlerinin sahipleriyle ilgili araştırmada net bir şekilde ortaya çıktı. Yatırım Temelli Olmayan En Büyük 200 Şirketin Hisse Dağılımı başlıklı bu çalışma, 1940 yılında yayınlandı. Araştırmaya göre, Rockefeller'ın mülkleri ve hisseleri az miktarda olmakla birlikte – çoğu şirkette hisselerin yüzde 20'si kadardı – sonuçta kuruluşların kontrolünü elinde tutmaya yetecek kadar çoktu. Bir kez daha, iç içe geçmiş yöneticilik sistemi sayesinde, Rockefeller ve diğerleri, petrol endüstrisinin kontrolünü ellerinde tutmayı başarmışlardı.

Yeni yüzyılın başında, eski Standard tekeli, dünyanın iki petrol devinin birleşmesiyle değişime uğruyordu: Exxon ve Mobil. Bu 75 milyar dolarlık mega anlaşma, çok geçmeden “Rockefeller’ın İntikamı” olarak anılmaya başlandı. British Petroleum PLC’nin Amoco’yu yutmasıyla, petrol şirketleriyle ilgili planlar devam etti.

1937 yılında öldüğünde, Rockefeller ve tek oğlu John D. Rockefeller Jr., sadece inanılmaz bir petrol imparatorluğu kurmakla kalmamış, aynı zamanda Rockefeller Tıbbi Araştırmalar Enstitüsü (1901), Genel Eğitim Komitesi (1903), Chicago Üniversitesi (1889), Rockefeller Vakfı (1913), Rockefeller çocuklarının eğitimlerine başladıkları Lincoln İlkokulu (1917) ve New York City’deki Rockefeller Üniversitesi’ni de kurmuşlardı.

Rockefeller ailesi, genetik hareketiyle de yakından ilgileniyordu ve *eugenics* adı verilen program, “ideal” insan özelliklerini geliştirmek, doğum ve nüfusu kontrol etmek için bilimsel olarak genetik seçim uygulanmasını sağlıyordu. bu fikir, Victorian bilimadamı Sir Francis Galton’ın yazılarından ortaya çıkmıştı. Onun ölümünden sonra çalışmalar devam ettiğinde, İngiliz toplumunun “seçkin” olmasının nedeni, “seçkin” ebeveynlere sahip olması şeklinde açıklandı. Bu da, bir anlamda Darwin’in “en kaliteli genin hayatta kalması” teorisini destekliyordu.

Eğer bu kontrolden çıkmış bir Nazi deneyi gibi görünüyorsa, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında Birleşik Devletler’in diğer on dört ulusu da aynı tarzda bir *eugenics* programını uygulamaya koymaya zorladığını da size hatırlatalım. Otuz eyalette, zihinsel engellilerin ve embesillerin ortadan kaldırılmasıyla ilgili kanunlar yürürlüğe kondu. Sözü edilen türde en az altmış bin “engelli” yasal olarak ortadan kaldırıldı.

Elbette ki genetik havuzu kimin kirlettiğini bulmak için çok geniş çapta nüfus istatistikleri yapmak gerekiyordu. Bu yüzden, 1910 yılında Londra’da Galton Ulusal Laboratuvarı’nın bir alt birimi olarak Eugenics Kayıtları Bürosu kuruldu. Bu organizasyo-

nun kurulması için gereken parayı sağlayan kişi, demiryolu kralı Edward Harriman'ın eşi ve diplomat Averell Harriman'ın annesi Bayan E. H. Harriman idi. Bayan Harriman, 1912 yılında New York'taki Guaranty Tröstü hisselerini J. P. Morgan'a satarak, Morgan'ın enstitü üzerinde mutlak kontrol sahibi olmasını sağladı.

1900'den sonra, Harriman – Prescott Bush'a başlangıç yapması için destek olan aile – ve Rockefeller aileleri, New York, Cold Spring Limanı'nda bir *eugenics* araştırma laboratuvarı kurulması, Harvard, Columbia ve Cornell'de *eugenics* araştırmaları başlatılması için 11 milyon doların üzerinde bağışta bulundular. İlk Uluslararası Eugenics Kongresi, 1912 yılında Londra'da Winston Churchill'in yönetiminde toplandı. Görüldüğü kadarıyla, “soyacağı” kavramı bu insanlar için olağanüstü bir öneme sahipti.

1932 yılında Kongre bu kez New York'ta toplandığında, önde gelen Almanlar'ı toplantıya getiren, Harriman'ın ortakları George Walker ve Prescott Bush'un kontrolünde olan Hamburg-Amerika Denizyolları idi. Katılan Almanlar'dan biri, Berlin'deki Kaiser Wilhelm Enstitüsü'nde Genoloji ve Demografi bölümlerinde görevli Dr. Ernst Rudin idi. Rudin, Hitler'in ırksal enstitülerinin bir öncüsü olan Alman Toplumunu Irk Hijyeni konulu çalışması dolayısıyla, Uluslararası Eugenics Toplulukları Federasyonu Başkanı olarak seçildi.

Eugenics çalışmaları, bugün bile daha gösterişli isimlerle devam etmektedir. General William H. Draper Jr., Uluslararası Eugenics Kongresi'nin 1932'deki “Destekleyici Üyesi” idi. Harriman ve Bush aileleriyle bağlantıları olmasına rağmen – ya da kesinlikle bu yüzden – düşmanlıklar sona erdiğinde Almanya'daki Birleşik Devletler Kontrol Komisyonu Ekonomi Bölümü Başkanı olarak atandı. Araştırmacı yazarlar Tarpley ve Chaikin'e göre, “General Draper (daha sonraki yıllarda) ‘Nüfus Krizi Komitesi’ni ve ‘Draper Fonu’nu kurarak, *eugenics* programının ‘nüfus kontrolü’ adıyla tanıtılması için Rockefeller ve Du Pont aileleriyle birleşti. Başkan Lyndon Johnson hükümeti, General Draper'a

bu konuda danışmanlık yaptı ve Birleşik Devletler Uluslararası Gelişim Dairesi (USAID) aracılığıyla tropikal ülkelerde doğum kontrolünün sağlanmasını finanse etmeye başladı.

“General Draper, nüfus sorunu konusunda George Bush’un hocasıydı... Draper’ın oğlu ve varisi William H. Draper, 1980’deki Başkan Bush ulusal kampanyasının finans yöneticisiydi.” Genç Draper, doğum kontrolüyle ilgili çalışmalarına Birleşmiş Milletler’de de devam etti.

Rudin’in *eugenics* çalışması, büyük ölçüde Rockefeller tarafından finanse edilmişti. “Bu zengin Amerikalı aileler, tıpkı İngiltere’deki benzerleri gibi, kendilerini ırk olarak üstün görüyor ve bu üstünlüğü korumak istiyorlar,” diyordu yazar Icke.

Akraba ayrımcılığı eğilimi, bu aile zincirlerinde birleştirici unsurdur. Biyograf Alvin Moscow’a göre, “1917 yılında başlayarak ve sonraki beş yıl boyunca devam ederek, baba Rockefeller servetini oğluna ve varisine aktardı.”

Öncelikle yardımsever faaliyetlerle uğraşan John Jr., babasının iş uygulamalarını ve anlayışını izledi; özellikle de sendikalarla karşı çıkışı konusunda tamamen babasını örnek almıştı. 1914 yılında Colorado militanları Rockefeller’in sahibi olduğu Colorado Petrol ve Demir Fabrikası’nın grev yapan işçilerine ateş açıp kırk kişiyi öldürdüğünde, halkın bu konudaki tepkisi de biraz daha yatıştı.

Rockefeller Jr., 2. Dünya Savaşı sırasında askerler için USO’nun (Birleşik Hizmetler Organizasyonu) kurulmasına yardımcı oldu ve Manhattan’daki Rockefeller Merkezi’nin oluşturulmasına önderlik etti. Savaştan sonra Birleşmiş Milletler merkezi olarak Manhattan’da bir yer oluşturulması için toprak bağışlayan kişi yine Rockefeller idi.

Rockefeller Jr.’ın 1976 yılında yetmiş iki yaşında kanserden ölen Abby adında bir kızı ve beş oğlu – III. John, Nelson, Laurence, Winthrop ve David – vardı.

En büyük oğul olan III. John, Rockefeller Vakfı'nın başına geçti ve milyonlarca doların Hindistan Uluslararası Merkezi ve Japonya Uluslararası Meclisi gibi organizasyonlara akmasını sağladı. Kendi parasını ise eşsiz Doğu Sanatları koleksiyonunu oluşturmak yanında aşırı nüfus sorunlarıyla ve aile planlamasıyla uğraşan bir merkez olarak Nüfus Konseyi'nin kurulmasına harcadı. 1978 yılında öldü ama oğlu John "Jay" Davison Rockefeller, Batı Virginia valisi olarak ailenin politik çıkarlarını korumaya devam etti.

Nelson Aldrich Rockefeller da politika alanında kariyer yaptı. 2. Dünya Savaşı'ndan önce, Venezuela'ya gitti ve ortada Güney Amerika kültürünün yanı sıra çok karlı bir petrol işini de keşfetti. Bölgeyi iyi tanıdığı için, Başkan Franklin D. Roosevelt, Rockefeller'ı Güney Amerika meseleleriyle ilgili koordinatör yaptı. Rockefeller bunun yanı sıra dört dönem New York eyalet valisi olarak hizmet etti ve ailenin petrol ve bankacılık işlerinde çeşitli pozisyonlarda çalıştı.

1953 yılında HEW (Sağlık, Eğitim ve Refah Departmanı) kuruldu ve Bakan Oveta Culp Hobby'nin önerisiyle, Rockefeller müşavir olarak atandı. Burada, Rockefeller bir dizi sosyal programı uygulamaya koyma fırsatı buldu. Yazar Alvin Moscow, bu konuda şunlar yazmıştı: "Oveta Culp Hobby sadece görünüşte bakandı; Nelson perde arkasında çalışıyor, çeşitli programları yönetecek kilit personeli buluyor, çalışmaları ve araştırmaları kararlaştırıyor, yeni programlar oluşturuyor, bu yeni programları Eisenhower hükümetinden ve bazen şüpheli davranabilen Kongre'den geçirmeye uğraşıyordu." Eisenhower, Rockefeller'ı Dışişleri Bakanlığı'na asistan olarak da atadı. Başkan Nixon döneminde aynı pozisyonda Henry Kissinger bulunmuştu.

Cumhuriyetçi başkan adayını bulabilmek için sürekli uğraştı ama planları hem 1960 hem de 1968'de Nixon tarafından, 1964'de de Senatör Barry Goldwater tarafından engellendi. Rockefeller bir süre sonra, 1974 yılında, Başkan Gerald R. Ford'un

döneminde Birleşik Devletler Başkan Yardımcısı olarak atandı. Ford, Watergate Skandalı'ndan sonra Başkan Richard Nixon tarafından seçilmişti. Rockefeller, 1979 yılında yetmiş yaşındayken öldü ve ölümüyle ilgili genç bir bayan asistanın varlığı konusunda tartışmalar vardı.

Laurence Spelman Rockefeller, kardeşler arasında iş dünyasına en düşkün olan kişi oldu ve bir girişimci kapitalist olarak başarılı bir kariyer yaptı. Havacılığa ilgi duyan Rockefeller, ünlü havacı Yüzbaşı Eddie Rickenbacker ile birlikte Eastern Airlines'a yatırım yaptı ve havayolunu dünyanın en büyüklerinden biri haline getirdi. Rockefeller aynı zamanda James McDonnell Jr. adında genç bir İskoç'un hayalleri için de büyük yatırımlar yaptı ve McDonnell'in ünlü McDonnell-Douglas Aircraft Corp. uçak firmasını kurmasını sağladı. Çevrecilik dünyasına girdi ve Çevre Koruma Komitesi Danışmanları arasına katıldı. Daha sonraları Amerikan Doğal Kaynakları Koruma Derneği Başkanı oldu ve New York Zooloji Derneği'nin yönetim kurulunda yer aldı.

Winthrop Rockefeller, Rockefeller klanının asi üyesi olarak tanındı. 1934 yılında Yale'deki eğitimini yarım bırakarak petrolcülük alanında çalışmaya başladı. 2. Dünya Savaşı sırasında piyade olarak hizmet etti ve bir Mor Kalp, bir Bronz Yıldız, iki de Meşe Yaprığı Salkımı madalyaları kazandı. Eve döndüğünde, içkiler, kadınlar ve New York bar kültürü en büyük düşkünlükleri oldu. 1953'te bu yaşam tarzından sıkılarak, aniden Arkansas'a taşınmaya karar verdi ve 1956 yılında "Yılın Arkansas Erkeği" seçildi. Soyadı ve kendi ünü sayesinde, 1967 yılında valiliğe atandı. O sıralarda Arkansaslı Demokrat, Rhodes araştırmacısı ve DeMoley üyesi bir genç dikkatini çekti: Bill Clinton. 1973 yılında, altmış birinci doğumgününden iki ay sonra, Winthrop da kanserden öldü.

David Rockefeller, Rockefeller kardeşler arasında en genç olanıydı ve en göze batan olmasa bile, en güçlü olan oydu. Harvard'dan derece aldıktan sonra Londra Ekonomi Okulu'na girdi.

Bu okul, büyük ölçüde Rockefeller Vakfı, Carnegie Birleşik Krallık Tröstü Fonu ve J. P. Morgan ortağı Williard Straight'in dul eşi tarafından destekleniyordu. Burada Ruskin'in öğretileri ve aralarında Harold Laski'nin de bulunduğu diğer sosyalistlerle tanıştı. Oxford'da eğitim görmüş olan Laski, önceleri politik çoğulculuğu desteklemiş, sonra Marksizm'e dönmüş ve sonunda da İngiliz Sosyalist Partisi'nde iyi bir yer edinmişti. Bir defasında, devletin toplumun temel aracı olduğunu yazmıştı.

Birleşik Devletler'e döndükten sonra, David Rockefeller Nisan 1941'de *New York Times*'de yayınlanan bir mektubunda, İngiltere ile ilgili derin duygularını ifade etti ve şöyle dedi: "Her ne pahasına olursa olsun, İngiliz İmparatorluğu ile sonuna dek birlikte kalmalıyız..." Savaşın patlak vermesinden hemen önce, Chicago Üniversitesi'nde doktora eğitimini tamamladı. Doktora tezinin başlığı şuydu: "Kullanılmayan Kaynaklar ve Ekonomik Ziyan." Belki de Rockefeller kardeşlerin hırsını ifade eden bir şekilde şöyle yazmıştı: "Ama bütün zararlar içinde en kötüsü, tembelliktir. Bilinçaltımızda, gereksiz ve gönülsüz tembellik konusunda önemli bir vicdan azabı vardır."

Savaş sırasında, er olarak Birleşik Devletler Ordusu'na katıldı ama çok geçmeden CIA'in bir ajanı olarak OSS'de (Stratejik Hizmetler Bürosu) görev alıp Kuzey Afrika ve Fransa'da çalışmaya başladı. İngiltere'deki eğitiminin yanında bir de bu deneyimleri kazanınca, dışişleri konusunda hayatı boyunca devam edecek bir ilgi oluştu. Muhtemelen özellikle bu dönemde Rockefeller yüksek seviyede istihbarat bağlantıları kurdu ve daha sonra bu bağlantılar sayesinde birçok gizli operasyon konusunda bilgi sahibi oldu.

1948'e gelindiğinde, David Rockefeller, Rockefeller Enstitüsü'nün mütevelli kurulu başkanıydı. Enstitünün başkanı, insanın sinir sistemi konusunda uzman olan biyofizikçi Dr. Detlev Wulf Bronk idi. Tartışmalı MJ-12 belgelerine göre, Bronk sadece bir MJ-12 üyesi değil - öğrenilebildiği kadarıyla, UFO konusunda

son derece gizli bir grup – aynı zamanda da Temmuz 1947’de Roswell, New York yakınlarına düşen bir diskten çıkarılmış “dünya dışı biyolojik varlıklar” üzerinde otopsi yapan ekibin de başıydı.

Savaştan sonra, New York’taki Chase Ulusal Bankası’na girdi; amcası Winthrop Aldrich, burada yönetim kurulu başkanıydı. 1969 yılında banka Chase Manhattan Corp.’un bir parçası oldu ve aynı yıl, David Rockefeller şirketin yönetim kurulu üyesi oldu.

1953 yılında amcası Aldrich, Saint James Mahkemesi’nde Birleşik Devletler Büyükelçisi olmak üzere istifa ettiğinde, David Rockefeller’ın uluslararası politika ve istihbarat ortamlarındaki insanlarla bağlantıları daha da güçlendi. Aldrich, daha önce CFR yönetim kurulu üyesi olan John J. McCloy’un yerini almıştı. “Savaş sonrası Amerikan istihbarat organizasyonunun mimarı” olarak anılan McCloy, Nisan 1941-Kasım 1945 tarihleri arasında savaş sekreteri yardımcısı, 1947-1949 yılları arasında Dünya Bankası başkanı, 1949-1952 yılları arasında da Almanya Birleşik Devletler Büyükelçisi ve Yüksek Komisyoncusu olarak görev yaptı. McCloy, aynı zamanda Warren Komisyonu’nda da görev aldı ve burada üyeler arasındaki JFK suikastıyla ilgili “tek mermi” tartışmalarını bastırmaya çalıştı. Yazar Alvin Moscow’a göre, David Rockefeller çok geçmeden “McCloy’un tartışılmaz sağ kolu” oldu.

David Rockefeller, savaş başlamadan çok önce, 1941 yılında CFR’a katılmıştı bile. 1950 yılında da başkan yardımcılığına seçildi.

Dışişleri konusundaki ilgisi nasıl değerlendirilebilir, bilmiyoruz; çünkü 1957-1977 yılları arasında Chase’in öncülüğünü yaptığı uluslararası bankalar, gelişmekte olan ülkelere 50 milyar dolarlık yardımda – borç olarak – bulunmuştu. Taraflı biyograf Moscow bile, şunu itiraf etmişti: “David’in uluslararası ilişkiler konusundaki ilgisi, bütün dünyadaki ülkelerin yönetim, sosyal ve ekonomik politikalarını bilmeyi gerektirmektedir. Çünkü

kendi hisseleri ve çıkarlarıyla birlikte Chase Manhattan'ın Demir Perde'nin iki tarafında da kalan ülkelerde uluslararası bankacılık pazar payını artırabilmesi buna bağlıdır."

David Rockefeller'ın Amerika'nın en önemli adamlarından biri olduğunu söylemek, kesinlikle yanlış bir ifade olmaz. Gary Allen'a göre, sadece 1973'te, "David Rockefeller 27 devlet başkanıyla görüştü ve aralarında Rusya ve Kızıl Çin yöneticileri de vardı." 1976 yılında Avustralya Başkanı Malcolm Fraser, Birleşik Devletler'i ziyaret ettiğinde, Başkan Gerald Ford ile görüşmeden önce, David Rockefeller ile görüşmüştü. "Bu kesinlikle inanılmaz," diye yazmıştı yazar Ralph Epperson, "çünkü David Rockefeller Birleşik Devletler hükümetini temsil edebileceği bir devlet pozisyonuna asla atanmadı ya da aday olmadı."

Ama Rockefeller ailesinin nüfuzu - kontrolü değilse de - petrol ve bankacılık işlerinin çok ötesine geçmektedir. Örneğin, 1997 yılında Rockefeller Kardeşler Fonu'nun neredeyse 500 milyon dolarlık serveti olduğu gözlemlenmişti. 1940 yılında beş kardeş tarafından kurulmuştu. O zamandan bu yana, Rockefeller Kardeşler Fonu 461 milyon doların üzerinde yatırım yapmıştı; faaliyetleri ve enstitüler arasında şunlar vardı: Çeşitli üniversitelerin kurulması, sayısız sanat programı, Smithsonian Enstitüsü, Budist Zen Merkezi, Aspen Enstitüsü, Asya Kültürel Konseyi, Brookings Enstitüsü, Ulusal Audubon Derneği, Ulusal Park Vakfı, New York Aile Planlaması, NAACP, Birleşik Devletler German Marshall Fonu, Yale Üniversitesi, Stratejik ve Uluslararası Araştırmalar Merkezi, Ulusal Bilim Akademisi ve Uluslararası Gelişim Kurumu.

1977 yılında, Fon, CFR'a 1 milyon dolar bağışta bulundu. Belki de komplo yazarlarının seslerini çıkarmasından olsa gerek, bu tutar 1997 yılında 45,000 dolara düştü ve bunun 25,000 dolarlık kısmı "Kore birleşmesinin ekonomik ve politik uygulamaları"na gitti. 1977 yılında Fon'dan 120,000 dolar alan Üçlü Komisyon, 1997 yıllık raporunda geçmedi.

1997 yılında, Fon aynı zamanda New York'taki çeşitli projeler için 1.2 milyon dolar harcadı; özellikle de Fon için uzun vadeli çıkar anlamına gelen bölgelerde!

Fon, özellikle çevresel konularla ilgilenmektedir ve bağış yaptığı şu kuruluşlar bu fikri desteklemektedir: Ulusal Çevrecilik Tröstü, Greenpeace Çevrecilik Tröstü, Ulusal Vahşi Doğayı Koruma Federasyonu, Amerikan Doğal Kaynakları Koruma Derneği, Çevre Savunma Fonu ve daha birçokları. Komplo yazarları, şu fikri savundular: Birinin çevreye aşırı zarar veren şirketlerden birinde hissesi varsa, çevreci aktivistleri susturmak için büyük miktarlarda bağış yapmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Beş Rockefeller kardeşin yeğeni Abby M. O'Neill, 1998 yılında Fon'daki yönetim kurulu başkanlığına son verdi. Bu pozisyonu Nelson'un oğlu Steven C. Rockefeller devraldı. Rockefeller ailesinin tek dünya görüşü, Fon'un 1997 yıllık raporunda hâlâ açık bir şekilde görülmektedir. Bayan O'Neill, şöyle yazmıştı: "Fon'un, açıkça küresel bakış açısı olan ve ulusal ve uluslararası çerçevelerin değiştirilmesini vurgulayan yeni bir 'Tek Dünya' stratejisi vardır."

Fon başkanı ve CFR üyesi Colin G. Campbell, Rockefeller servetinin kullanım amacı için de şunları söylemiştir: "Bir dizi çapraz sektörel ortaklığın kurulmasına yardımcı olmak... bu planda, ortaklar bazen kazanç amacı güden, bazen gütmeyen pozisyonlara ya da devlet pozisyonlarına gelmekte, bazen de devletle ilgisi olmayan organizasyonlarda yer almaktadırlar; araştırma üniversiteleri ve ortadirek aktivist grupları gibi."

Moscow ise şöyle diyordu: "Birleşik Devletler hükümetinin yirminci yüzyılın ikinci yarısında sağlık, eğitim ve refah için yaptığı çalışmalar, yüzyılın ilk yarısında Rockefeller Vakfı'nın öncülük etmesi sonucu gerçekleşmiştir."

Rockefeller faaliyetleri, daima dünya liderlerini içini almakta ya da üretmekte gibi görünüyor. Henry Kissinger'dan zaten söz etmiştik. 2. Dünya Savaşı'ndan önce, Rockefeller Vakfı'nın eko-

nomik araştırmalar alanındaki bir bölümü, Kanadalı W. L. Mackenzie King tarafından yönetiliyordu. John D. Jr'ın bir danışmanı ve eğitmeni olan Mackenzie, daha sonra Kanada başbakanı oldu.

İsimlerinin gücüne yatırım yapmak, Rockefeller projelerinin neredeyse daima başarılı olmasının en önemli sırrıydı. Biyograf Alvin Moscow'a göre, "kardeşler Rockefeller ismini ya da servetini yeni bir girişime yatırmadan önce çok dikkatli davranıyorlar. Ama bir kez karar verildiğinde, sonuna kadar kararlarını izliyorlar, paralarını, zamanlarını ve çabalarını cömertçe sunuyorlar. Sosyal çevrelerde ve toplumda, bir işin içinde Rockefeller adı olduğunda, projenin yararlı olduğu ya da başarılı olma ihtimalinin yüksek olduğu artık biliniyor."

İngiltere ile yakın bağları olmasına rağmen, Rockefeller ailesi tamamen bir Amerikalı görüntüsü çiziyorlar. Diğer bir Amerikan bankacılık imparatorluğu ise, aslında İngiltere'de başladı.

Morgan Ailesi

Eğer John D. Rockefeller'ın soyguncu baronlar döneminde bir dengi olduysa, kesinlikle John Pierpont Morgan idi; "Anglophile soyu" ile daha yakından bağlantısı olan ve bunu açıkça sergileyen bir adam.

Morgan bankacılık imparatorluğu, bugün dünya çapında iş ve politika ortamlarındaki kararları etkilemektedir. Ayrıca Morgan çalışanlarının büyük çoğunluğu gizli örgütlerin üyeleri arasında yer almaktadır.

Morgan'ın annesi, Juliet Pierpont Morgan idi ve Juliet'in babası Rahip John Pierpont, Yale Üniversitesi kurucularından biriydi. J. P. Morgan'ın babası Junius Spencer Morgan, 1850'lerde İngiltere'ye yolculuk eden Amerikalı bir yatırımcıydı ve orada başka bir "gurbetçi" olan George Peabody adında bir Amerikalı ile dost olmuştu. Peabody, İngiliz Rothschild ailesiyle iş yapan biriydi. Peabody, Morgan & Company adı altında Peabody ile bir-

leşen Junius'un zenginliği, Amerikan İç Savaşı sırasında Kuzey için aldığı krediler sayesinde bir hayli arttı. Oğlu John Pierpont Morgan, 1837 yılında doğdu.

Junius ve oğlu, Peabody'nin 1864 yılında emekli olmasından sonra işin başına geçtiler ve şirketin adını hemen Morgan & Company olarak değiştirdiler.

Morgan ailesi de İngiliz Rothschild ailesiyle sıkı bağlantılar içindeydi ve hatta zaman zaman evlerinde bile kalıyorlardı. Birçok yazar daha sonraları Morgan ailesinin Rothschild ailesi için gizli ajanlar haline geldiğini yazmıştır. "Morgan'ın 1895-1896 yılları arasında Birleşik Devletler altın bonolarını Avrupa'da satması, Rothschild Hanedanı ile dostluğuna dayanıyordu," diye yazmıştı araştırmacı yazar Gabriel Kolko. Morgan ailesinin İngiliz Baron Nathan Mayer Rothschild'ın bir Amerikan ajanı olduğu fikri, 1952 yılında Merkez Bankası Sistemi'nin kurulmasına yol açan manevrayı ilk kez ortaya çıkaran Eustace Mullins tarafından da desteklenmişti. Rothschild ailesiyle ilgili Mullins şöyle demişti: "Birleşik Devletler'de resmi bir ajanları olmasına rağmen... Rothschild ajanı olduğu bilinmeyen Amerikalı bir temsilciye sahip olmak, Rothschild ailesi için son derece avantajlıydı. Rothschild ailesi, Birleşik Devletler'de J. P. Morgan & Company paravanının arkasından işlerini yürütmeyi tercih ediyorlar."

Pierpont Morgan and Friends: Anatomy of a Myth (Pierpont Morgan ve Dostları: Bir Mitin İç Yüzü) adlı kitabında, yazar George Wheeler şöyle diyordu: "Gerçeğin bir bölümü, Semitizm karşıtlığının çirkin bir şekilde ortaya çıkmasıdır. Birinin bir paravana ihtiyacı var. Bu kişi, soyu devrim öncesi zamanlara kadar izlenebilen bir Protestan kapitalist örneği olan J. Pierpont Morgan'dan başka kim olabilir?"

Yazar Griffin ise bu fikri şöyle destekliyordu: "Morgan firmasının zenginliğinin ve gücünün önemli bir bölümünün, başlangıçta onu destekleyen ve bugün de desteklemeye devam eden Rothschild'ın zenginliği ve gücü olması çok büyük bir ihtimaldir."

J. P. Morgan, Amerika'da doğmuş ve Boston'da eğitim almış olmasına karşın, 1856 yılında Almanya'ya giderek orada Hannover Seçmeni olarak görev yapan İngiliz II. George tarafından kurulan Gottingen Üniversitesi'nde okumuştur. Profesörlerin "Gottingen Yedilisi" – Grimm kardeşler ve Karl Marks'ın da aralarında bulunduğu diğer Georg Hegel taraftarları – olarak andığı bu üniversite, gizli dernekler ve örgütler için bir cennetti.

Birleşik Devletler'e döndüğünde, J. P. Morgan, New York bankacılık firması Duncan, Sherman & Company'ye – Londra'daki merkez şirketin Amerikan temsilcileri – katıldı. "Sonrasında, Morgan, Rothschild'ın bir yatırım ajanı olarak çalıştı ve tamamen Amerikalı gibi görünmek konusunda neredeyse aşırıya kaçtı," diye yazıyordu Griffin.

Amerikan İç Savaşı patlak verince, genç Morgan yasaların ve dürüstlüğün onun iş anlayışında yeri olmadığını açıkça gösterdi. Mayıs 1861'de yirmi dört yaşındaki Morgan, elindeki beş bin askeri tüfeği, St. Louis'deki federal ordu kumandanına tanesi yirmi iki dolardan satmayı önerdi. Umutsuzca tüfeğe ihtiyaç duyan kumandan bu fikri kabul etti ama tüfekler geldiğinde, silahların modası geçmiş ve bozulmuş olduklarını söyleyerek ödemeyi reddetti. Morgan orduya dava açtı ve sonunda ordunun kendisine 109,912 dolarlık tazminat ödemesine karar verildi.

1862 yılında yapılan bir kongre soruşturmasında, Morgan'ın devleti dolandırdığı ortaya çıktı. Komite, "tamamen kullanılamaz, modası geçmiş ve tehlikeli" olarak değerlendirilen tüfeklerin, Morgan tarafından satın alınmış Simon Stevens adında New Yorklu bir silah tüccarı tarafından tanesi 3.50 dolardan satıldığını keşfetti. St. Louis'deki kumandan silahları görmeden almayı kabul ettiğinde, Morgan anlaşmaya dayanarak borç para bulmuş ve silahları satın almıştı. Dolayısıyla Birleşik Devletler Ordusu, kendi bozuk silahlarını Morgan'dan satın almış, Morgan ise hiçbir finansal riske girmeden her bir silah başına % 500 kar etmişti.

1871 yılında, babasının firmalarından biri olan Drexel, Morgan & Company'nin ortaklarından biri oldu; bu firma daha sonra J. P. Morgan & Company adını aldı. Çok geçmeden, firma Birleşik Devletler hükümetinin önemli yatırım kaynaklarından biri haline geldi.

“Peabody firmasıyla olan bağlantıları sayesinde, Morgan'ın Londra'daki finans dünyasıyla çok sıkı ve son derece yararlı bağlantıları vardı. 1870'lerde, İngiliz bankacılarından aldığı sermayelerle, Birleşik Devletler'de çok hızlı bir şekilde büyüyen endüstriyel şirketler kurdu,” diye anlatılmaktadır, *The New Encyclopaedia Britannica*'da.

Avrupalı Rothschild ailesinden sonra, Morgan Company dünyanın en güçlü bankacılık devlerinden biri haline geldi. Ama bu bile, 1890 yılında Fransız Rivyerası'nda bir araba kazası geçirerek ölen babasının mirasına konan J. P. Morgan için yeterli değildi. Beş yıl öncesinde Amerika'nın en büyük demiryollarını yeniden düzenlemeye başlamıştı ve 1902 yılına gelindiğinde, beş bin millik rayları kontrol eden dünyanın en güçlü demiryolu kralı olmuştu.

Morgan, 1893 yılında bir banka paniğinin ardından Birleşik Devletler hükümetine bile yardım etti. Hemen bir organizasyon kurarak, hükümetin kuruyan rezervlerini 62 milyon dolar değerinde Rothschild altınıyla doldurdu. 1890'larda, Edison General Electric ve Thomson-Houston Electric Company firmalarının birleşerek General Electric firmasını oluşturmasını sağladı ve yeni firma, çok geçmeden elektrikli alet üretiminde baskın oldu. Sonrasında, Morgan çok sayıda çelik firmasıyla birleşerek United States Steel Corporation firmasını kurdu ve 1902 yılında, çok sayıda rakip tarım aleti üreticisi firmayı birleştirerek International Harvester Company'yi kurdu.

Bu çeşitlendirilmiş Morgan imparatorluğu'nun bir benzeri asla görülmemiştir ve bugün bile Amerikan finansal endüstrisine hükmetmektedir. *The New Encyclopaedia Britannica*, şöyle

açıklamaktadır: “Kendisinin yeniden organize ettiği veya etkilediği iç içe geçmiş şirketler yapısıyla, Morgan ve bankacılık şirketi, ülkenin şirketleri ve finansal kurumları üzerinde benzeri görülmemiş bir kontrole sahip oldu.” Bu imparatorluk, vergiden muaf vakıflar, tröstler, emeklilik fonları ve hatta hükümet pozisyonlarıyla daha da genişledi. Böylesine bir manipülasyon, bilgi, irade gücü ve zenginlik sayesinde Birleşik Devletler’deki ticari ve ekonomik ortam üzerinde nasıl kontrol sahibi olunduğunu ve korunduğunu açıkça göstermektedir.

“J. P. Morgan ve John D. Rockefeller birçok alanda birbirleriyle rekabet etmelerine rağmen, sonuçta adına Merkez Bankası Sistemi denen ulusal bir bankacılık karteli oluşturmayı başardılar,” diye yazıyordu Griffin.

Merkez Bankası Sistemi için ortaya atılan ilk plan, 1910 yılında Morgan’ın Georgia yakınlarındaki Jekyll Island’da bulunan özel dinlenme yerinde duyuldu.

Yatırım ortağı Nelson Aldrich dolayısıyla Rockefeller ailesine bağlı olan Morgan, 1913’teki ölümüne kadar en güçlü Amerikan kapitalisti olarak yerini korudu.

Morgan’ın oğlu John Pierpont Jr. – Jack adıyla tanınır – babasının ölümünden sonra ailenin servetini katlamaya devam etti. Morgan imparatorluğunun başında bulunmaktan keyif alan küçük Morgan, sekiz yıl boyunca firmanın Londra ofisinde çalışarak, İngiltere’nin seçkin bankacılık çevreleriyle güçlü bağlantılar kurdu. 1. Dünya Savaşı sırasında, Morgan iki binden fazla bankayı organize ederek 1 milyar dolarlık Müttefik bonosunun satılmasını sağladı. Savaş sırasında hem İngiliz hem de Fransız hükümetleri için gerek askeri ve gerek diğer türlerde malzeme sağlayacak tek kaynak kendisi oldu. Bunlar da yine hükümetler içinde yakın bağlantıların olduğunu göstermekte, dolayısıyla Rothschild ailesini işaret etmektedir.

Rothschild Ailesi

Modern Amerikalılar tarafından yaygın şekilde bilinmemelerine karşın, Rothschild ismi uluslararası bankacılıkla birlikte anılır ve birçok önemli dünya olayının perde arkasında onlar görülebilir.

Bu gizlilik düşkünü bankacılık hanedanı, 23 Şubat 1744 doğumlu bir Alman Yahudisi olan Mayer Amschel Bauer tarafından başlatıldı. O zamanlar Frankfurt, Immanuel Kant ve Johann Fichte'nin faşist komünist felsefe düşünceleriyle çalkalanıyordu. Yahudiler'i ibadetten alıkoyan kanunlar olmasına rağmen, babası kaliteli ipek kumaşlar içinde ibadetini sürdürüyordu.

Genç Mayer, haham olmak için eğitim aldı. Özellikle, İbrani kanunlarını ve mantığını birleştiren, Aydınlanma Çağı'nda son derece popüler olan *Hashkalah* konusunda uzmanlaştı. Anne-babasının ölümü, Mayer'i hahamlık okulundan ayrılmak ve bir bankacılık firmasında çırak olmak zorunda bıraktı.

Ticareti çabuk öğrenen Mayer, Hesse-Kassel bölgesinin lideri IX. William'ın kraliyet danışmanı oldu; William, aynı zamanda önde gelen bir Farmason idi. Kendisinden bir yaş büyük olan William'ın gözüne girmeyi başardı ve Farmasonluk ile yakından ilgilenmeye başladı. Mayer antik paralar buluyor, onları William'a son derece cüzi fiyatlarla satıyordu. Antik çağlar hakkındaki ciddi araştırmalarını hahamlık eğitimiyle birleştirerek, antik gizemler konusunda derin bir anlayış geliştirdi; özellikle de Yahudi Kabalası hakkında. İşte bu dönemde, Kabala'nın metafizik yönleri Farmasonluk gelenekleri ile birleşmeye başladı; bu konuyu daha sonra detaylıca inceleyeceğiz. Genç Mayer, soylu Thurn und Taxis Alman ailesini de müşteri listesine ekledi; daha sonraları bu ailenin torunları, Adolf Hitler'in kurduğu gizli bir organizasyonun üyeleri oldukları için idam edildi. Thurn und Taxis ailesi, bütün Kutsal Roma İmparatorluğu'nda bir kurye hizmeti sunuyordu. Rothschild biyografı Derek Wilson, bu konuda şöyle demişti: "Zenginleşmelerinin en önemli nedeni, pa-

zar trendleriyle ilgili haberleri rakiplerinden önce almalarıydı.” Mayer, özellikle çabuk elde edilen bilginin zenginlik anlamına geldiğini öğrenmekte gecikmedi. Bugünün deyişiyle, “vakit *na-kitti*.” Aile yazışmalarını meraklı gözlerden korumak için, İbrani karakterleriyle yazılan Almanca, yani *Judendeutsch* tekniğini kullanıyordu. Bu yöntem, birçok araştırmacının yöntemleri ve niyetleri açık bir şekilde anlamasını engellemiştir.

The New Encyclopaedia Britannica’ya göre, “O sıralarda Mayer, ailesinin son derece başarılı bir şekilde izleyeceği kalıbı belirledi; güç sahibi ailelerle iş yapmak ve ailenin yurt dışındaki çok sayıda işlerini yönetebilmeleri için mümkün olduğunca çok oğul sahibi olmak.”

Birçok yazara göre, aile serveti IX. William’dan gelen paranın üzerine kurulmuştu. IX. William, Devrim Savaşı sırasında Hessian askerleri sağlaması karşılığında İngiliz hükümetinden çok büyük miktarda ödenek alıyordu. William, parasını yatırım için Mayer’e teslim ediyordu ama Mayer, bu parayı oğlu Nathan’ı ailenin bankacılık şirketinin Londra şubesinin başı olarak yetiştirmek için kullanıyordu. Mayer zaman içinde parayı geri ödedi ama Icke’ye göre, “Nathan durumu öylesine güzel değerlendirdi ki bu zaman içinde Rothschild servetinin kaynağı haline geldi.”

Biyograf Derek Wilson, bu düşüncüyü şu şekilde destekliyordu: “Hesse-Kassel’den gelen paranın geçici olarak başka yerlerde sermaye olarak kullanılmasıyla, Nathan bankacılık işini başlattı ve zaman içinde hem para hem de prestij sahibi oldu.”

Biyograf Niall Ferguson ise şunları söylüyordu: “İlk günlerinden başlayarak, Rothschild ailesi politikacılarla yakın olmak gerektiğini anlamıştı; bunlar, sadece bütçe açıklarını miktarına karar veren değil, aynı zamanda yerel ve dış politikaları belirleyen adamlardı... Rothschild’ın nüfuzu, kraliyet ailesine de ulaştı. Babasının Prens Naibi George – daha sonra Kral IV. George oldu – ve kardeşlerine bol miktarda borçlar vermesi sayesinde, Nathan İngiliz kraliyet ailesiyle de yakın ilişkiler kurdu.”

Ferguson, Rothschild nüfuzunu İngiliz kraliyet ailesinin Kraliçe Victoria döneminde de devam ettiğini görmüştür. İngiliz Rothschild ailesi, aynı zamanda en önde gelen Victorian politikacılarıyla da yakın ilişkiler sürdürüyordu: Lord John Russell, Lord William Gladstone, Benjamin Disraeli, Arthur Balfour, Joseph Chamberlain ve Winston'ın babası Lord Randolph Churchill.

Nathan'ın Londra'ya gitmesinden bir süre sonra, Mayer Bauer, soyadını Rothschild olarak değiştirdi. "Kızıl kalkan" anlamına gelen bu isim, Mayer'in aile evindeki kırmızı bir kalkan sembolünden alınmıştı. Bu isim, hiç şüphesiz ki o sıralarda Almanya'da devam eden Yahudi karşıtı hareketten aileyi korumak için değiştirilmişti. Aileyi ırkçılıktan daha iyi koruyabilmek için, Rothschild ailesi uzaklara yayılmış işlerini sürdürebilmek için kiralık ajanlar ve temsilciler işe aldı.

Bu, modern gizli örgütlerin uluslararası bir Yahudi komplosunun amaçlarını ileri götürmek için hareket ettiği yönündeki iddiaların yanlışlığını göstermek için iyi bir nokta olabilir. Dünyanın birçok zengin ailesinin Yahudi kökenden geldiği doğru olmakla birlikte, ırk ya da din genellemesi yaparak konudan uzaklaşmamak gerekir. Yahudiler'in ya da İbraniler'in diğer tüm ırklardan ya da dinlerden daha hırslı ya da daha ağgözlü olduklarını gösteren hiçbir somut kanıt yoktur!

Dahası, Semitizm karşıtı tartışmalarda genellikle İbraniler, Yahudiler ve Zionistler arasındaki farklılıklar gözden kaçırılır.

The American Heritage Dictionary of the English Language (İngiliz Dilinde Amerikan Soyağacı Sözlüğü), bir İbrani'yi Semitik insanların, yani Eski Ahit'teki İbrahim'in soyundan gelenlerin bir üyesi olduğunu söylemektedir ve tuhaf ama Araplar'ın birçoğu da bu gruba girmektedir. Diğer yandan, bir Yahudi, bir Musevilik yandaşıdır ve bu da İsrailoğulları tarafından aktarılan bir dindir. Diğer yandan bir Zionist, İsrail devletinin amaçlarını korumak ve ileri götürmek için politik hareketlere giren kişidir. Bunlar üç farklı konudur: Irk, din ve politika.

Bu konuları tek bir komploda toplamak hem yanlışır hem de tarihsel kanıtlara terstir. Bugün modern Amerika’da birçok kişi, bir insanı ırkına göre yargılayanın yanlış, çünkü bunun o kişinin değiştirmeyeceği bir özellik olduğunun farkındadır. Aynı şekilde, başka birinin dini inancına saldırmak da birçok kişi tarafından kötü bir davranış olarak değerlendirilir. Ama kişinin politik tutumu, tartışmaya aık bir konudur.

İşte en büyük karışıklıkların bulunduğu yer de, bu politika alemidir. Zionizm taraftarları yıllar boyunca rakiplerine “anti-Semitistler” olarak saldırdılar. O kadar ki birçok Amerikalı, Yahudi ve Musevilik harici insanlar, özellikle de basının kendisi, ne kadar tiksindirici olursa olsun artık İsrail’in politikalarını sorgulamaya bile cesaret edemiyor.

Geçmişte gizli organizasyonların hem ırksal hem de dinsel temeller üzerine kurulmuş olduğu doğruysa da, modern gizli organizasyonlarla ilgili olarak ırk veya din konularını gündeme getirmek, konuyu karıştırmaktan ve vicdanlı, dikkatli araştırmacıları konudan uzaklaştırmaktan başka işe yaramaz. Uluslararası yatırımcıların birçoğu Yahudi kökenden geliyor olsa bile, bütün İbrani ırkının uluslararası komplocu olduklarını söylemek, bütün beyazları Hitler’in Nazi komplosundan sorumlu tutmak gibi olur.

1950’lerin sonlarında Salt Lake City’de emniyet müdürü olarak görev yapmış olan eski FBI ajanı W. Cleon Skousen, uluslararası kompolar hakkında birçok kitap yazdı ve aralarında *The Naked Communist* (*Çıplak Komünist*) de vardı. İrksal tanımlamanın, insanoğlunu kapana kısıtıran küresel güç yapısının yükselişi için așırı basite indirgenmiş bir açıklama olduğunu o da vurgulamakta ve şöyle söylemektedir: “Küresel komployu araştırırken, dünya finans krallarını ortak bir çıkar doğrultusunda birleştiren şeyin ırk ya da din değil, güç ve para tutkusu olduğunu anlamak önemlidir.”

Ama Semitizm karşıtı hareketlerin böylesine derin düşünülmesi ve mantıklı bir şekilde anlaşılması, Mayer Rothschild'ın döneminde söz konusu değildi. Dolayısıyla, bir yandan imparatorluğunu kurarken, bir yandan da o zamanki ırkçılık hareketinden korunmaya çalışıyordu.

Bu, Rothschild ailesinin Yahudi kökeninden gurur duymadığı anlamına gelmez. Aile liderlerinin, Yahudi geleneklerini sürdürmek konusunda muhafazakar davrandıkları birçok yerde net bir şekilde görülmektedir. Yıllar boyunca aile Yahudi davasına büyük miktarda paralar bağışladı ve hatta İsrail devletinin kurulmasında önemli rol oynadı ama bazı komplo yazarları, Rothschild'ın İsrail'e olan ilgisinin vatan sevgisinden çok petrol üzerindeki kontrol endişesi olduğunu da düşünmektedir.

Irkçılıktan uzak durmak için Rothschild ailesinin kullandığı bir yöntem, ailenin işleri için Yahudi olmayan insanları işe almaktı. Amerikan İç Savaşı sırasında, J. P. Morgan toplum içinde Semitizm karşıtı ifadeler kullanırken, bir yandan da Rothschild ile işlerini ilerletiyordu. Griffin bu konuda şöyle diyordu: "Morgan'ın Semitizm karşıtı davranışlarının ne kadar gerçek ve ne kadarının görünüşte olduğunun aslında pek de önemi yoktur.. Morgan ve Rothschild aileleri arasındaki ilişkilerin doğası hakkındaki yorumlar bir yana, ilişkilerin yakın olduğu, devam ettiği ve iki tarafa da kazanç sağladığı kesindi. Eğer Morgan gerçekten Semitizm karşıtı duygular besliyorsa, ne Morgan ne de Rothschild ailesi bunun işlerini engellemesine izin vermedi."

Yazar Icke'ye göre, Morgan ve Rockefeller aileleri, Rothschild'ın Birleşik Devletler'de bankacılık, yatırım, petrol, çelik vs. endüstrilerini kontrol edecek bir iş imparatorluğu kurmasına yardımcı olan ayaklılardı.

Diğer bir yöntem, Mayer Rothschild'ın aile bankacılık işini sadık bir şekilde sürdürmek için dikkatle eğitilen ve "Frankfurt Beşlisi" adıyla bilinen çocuklarıydı.

Mayer ve en büyük oğlu Amschel Mayer, Frankfurt'taki bankadan işi kontrol ederken, diğer oğul Nathan Mayer de 1804 yılında Londra'daki şubeyi kurdu. Bu arada, en küçük oğul Jakob (James adını tercih ediyordu) 1811 yılında Paris bankacılık çevresine katılırken, Salomon Mayer Viyana'da ve Karl Mayer de Naples'ta işe koyuldular.

Mayer komşularıyla da çalışıyordu. Biyograf Niall Ferguson, şöyle yazmıştır: "1814 yılında, Warburg ailesi Hamburg'da Rothschild işi için lobi kuruyordu ama asıl anlaşmalar 1830'larda yapıldı."

1785 yılında, Rothschild ailesi Schiff ailesiyle aynı yeri paylaşıyordu. Abraham Kuhn ile tanıştıktan sonra, torun Jacob Henry Schiff 1865 yılında Amerika'ya göç etti ve New York'ta Kuhn'ın yatırım firmasına katıldı. 1875 yılında genç Schiff, o sıralarda güçlü bir yatırım firması olan Kuhn, Loeb & Company of New York City'nin başkanı Solomon Loeb'in kızıyla evlendi. 1885'te Loeb ölünce, Schiff firmanın başına geçti. Demiryolu kralı ve daha sonraları devlet adamı olan W. Averell Harriman'ın babası Edward H. Harriman için Union Pacific'in sipariş edilmesini sağlayan, Schiff idi. Schiff ve Averell Harriman, Rusya'da Komünizm'in yükselişinde önemli rol oynadılar.

Harriman'ın iki oğlu Yale Üniversitesi'nde eğitim gördüler ve Kurukafa ve Kemikler Teşkilatı'na katıldılar; William Averell (Teşkilat, 1913) ve Edward Roland Noel (Teşkilat, 1917). 1930'larda W. Averell'in bankacılık firması W. A. Harriman & Company, özel bankacılık firması Brown Brothers ile birleşerek Brown Brothers, Harriman & Company haline geldi. George Bush'un (Teşkilat, 1949) babası Prescott Bush (Teşkilat, 1917), uzun süre bu firmanın ortaklarındandı.

Yüzyılın başlarında, göçmen Yahudi aileleri arasında karşılıklı kız alışverişleri sık görülen bir durumdu. Tarih profesörü Howard M. Sachar, şöyle yazmıştı: "Muazzam servetlerini korumak istediklerinden, bu Yahudi hanedanları Avrupa'da olduğu

gibi Birleşik Devletler’de de karşılıklı kız alıp vermeyi yararlı görmüşlerdi. Solomon Loeb ve Abraham Kuhn, birbirlerinin kız kardeşleriyle evlenmişler, Jacob Schiff de Loeb’in kızıyla evlenerek hemen ortak haline gelmişti. Buna karşılık, Hamburglu tanınmış bir bankacı ailenin çocuğu olan Felix Warburg, Schiff’in kızı Frieda ile evlenerek firmada yerini garantilemişti. Felix’in kardeşi Paul, Solomon Loeb’in kızı Nina – Loeb’in ikinci karısından – ile evlendi ve böylece kendi ağabeyinin eniştesi oldu. Diğer bir ortak, Otto Kahn, firmanın asıl kurucularından birinin kızı olan Adelaide Wolff ile evlendi. Goldman, Sachs & Co.’da, iki Sachs oğlu, iki Goldman kızıyla evlendi.”

Yüksek seviyeli bağlantılarla ilgili diğer bir örnek olarak, 1950’lerde Elie de Rothschild ve Winston Churchill’in eski gelini Pamela Churchill arasındaki aşk ilişkisi gösterilebilir. İlişki bittikten sonra, Pamela Churchill, New York’a taşındı ve bir Broadway yapımcısıyla kısa süreli bir evlilik yaptıktan sonra, yatırımcı ve CFR üyesi Averell Harriman ile evlendi. 1993 yılında Pamela Harriman, Başkan Clinton tarafından Fransa Birleşik Devletler Büyükelçisi olarak atandı.

İşle ilgili dinmek bilmeyen bir hırs, karşılıklı kız alışverişleri ve temsilci adamlar kullanmak, Rothschild bankacılık işinin devasa ve gizlilik düşkünü bir imparatorluk haline dönüşmesini sağlıyordu. Bu imparatorluk, Avrupa’nın ekonomik ve politik tarihi üzerinde büyük bir etki yaratıyor, Birleşik Devletler’de ise bunu daha gizli ve dolaylı yoldan tekrarlıyordu.

1806 yılında, Nathan İngiliz vatandaşı oldu ve o zamanlar Londra’nın en önemli yatırımcılarından biri olan Levi Barent Cohen’in en büyük kızı Hannah Cohen ile evlendi. Bu evlilik, Nathan’ın İngiliz bankacılık çevresi tarafından kabul görmesini garantiledi.

“Nathan Rothschild, İngiltere’de geçirdiği 17 yıl içinde başlangıçta babasının kendisine vermiş olduğu 20,000 pound değerindeki sermayeyi 2,500 kez büyütürken 50,000,000 pound

değerine çıkardığını söyleyerek gururlanabilirdi. Bu, o zaman için bile inanılmaz bir rakamdı ve bugünün milyarlarca dolarıyla denk olduğu söylenebilir,” diyordu bir Rothschild araştırmacısı.

Rothschild ailesine sempati duyan bir biyograf, Derek Wilson, 1810 yılında Nathan’ın sadece Londra’da iş gören birkaç yatırımcıdan biri olduğunu söylemiştir. Ama 1815’e geldiğinde, İngiliz hükümeti ve İngiltere Bankası için en önemli yatırımcı haline gelmişti. “Bu muhteşem hamle, şimdi bile delinmesi imkansız bir gizlilik örtüsü altında gerçekleştirilen bir dizi karmaşık anlaşma sayesinde olmuştu,” diyordu Wilson.

Yazar Icke, bunun Rothschild ailesinin komplo üzerinde belirgin bir güç sürdürdüğüünün en önemli kanıtı olduğunu söylemektedir. “Avrupa’nın en önemli ailelerini kendilerine borçlu kılmışlardı ve bunların arasında Kutsal Roma İmparatorluğu’na 600 yıl boyunca hükmetmiş olan ve Kara Soylular adıyla tanınan Hapsburg ailesi de vardı,” diye yazmıştı Icke. “Rothschild ailesi, İngiltere Bankası’nın kontrolünü de ele geçirdiler. Bir savaş olduğunda, Rothschild kesinlikle perde arkasındaydı; çatışma yaratıyor, sonra da iki tarafı birden destekliyordu.”

Griffin ise şunları söylüyordu: “Yaşadıkları ülkenin vatan-daşlığını almış olabilirlerdi ama vatanseverlik, onların anlayamayacağı bir kavramdı. Kurnaz değillerse de, çok akıllı oldukları söylenebilirdi ve bu özellikler birleştiğinde, onları günümüzün politik ve finansal dünyasının soğukkanlı pragmatistleri yapmaya yetmişti.”

Rothschild finansal imparatorluğu, Avrupa’nın hakimlerinin kredileriyle ve ailenin başarılı bankacılık sistemiyle büyüdü. Rothschild ailesinin bankacılık sistemini anlamak için, para terminolojisine ve tarihine kısa bir bakış atmakta yarar vardır. Uygulamaları anlamak için, gezegendeki en güçlü finans kurumlarından birini incelemek yerinde olabilir.

Paranın Sırları ve Merkez Bankası Sistemi

Bir kağıt parçası ya da bilgisayar ekranındaki bir rakam olsun, para aslında değersiz bir metadır ama yine de modern dünyanın yakıtıdır. Paranın ve bankacılığın püf noktaları, bir dininkine benzetilebilir ama para kültürünün içsel mekanizmalarını sadece ondan kar elde edenler anlayabilir.

Amerika’da para kontrolü, Merkez Bankası Sistemi bankacılarının elindedir. *Washington Post*’un eski yönetici editör asistanlarından biri olan yazar William Greider, bu konuda şöyle demektedir: “Demokrasinin temelindeki can alıcı anomali, özerk yönetim mitolojisiyle huzursuzluk verici bir çelişki içindedir.” 1987 yılında yayınladığı *Secrets of the Temple: How the Federal Reserve Runs the Country (Tapınağın Sırları: Merkez Bankası Ülkeyi Nasıl Yönetiyor)* adlı kitabında, ilkel komploculuk teorilerini küçümsemekte ama Merkez Bankası Sistemi tarafından kontrol edilen başka bir komplo tartışmasını ortaya koymaktadır.

Mağara adamının paraya ihtiyacı yoktu. Acıktığında avlanıyor ve kış için yiyecek biriktiriyordu. Komşusuna ait bir şeye ihtiyacı olursa, değiş-tokuş yapıyordu.

Ama iş giderek daha fazla uzmanlık gerektirmeye başlayınca, değiş-tokuş yönteminin sınırlı olduğu anlaşıldı. Bir çoban, her seferinde bütün sürüsünü pazara götüremezdi. Bu yüzden, insanlar zenginliği ölçmek için parayı icat ettiler. Özellikle altın olabilecek değerli metaller, sınırlı miktarda vardı, daima isteniyordu ve gerçekliğini vurgulamak için üzerine resimler veya yazılar işlenmiş küçük yuvarlaklar halinde kolayca taşınabiliyordu. Ama ağır, dolu altın keselerini taşımak zordu ve hırsızların ya da soyguncuların hedefi olma riski yüksekti.

Böylece kağıt para doğdu. Üzerinde rakamlar, resimler, yazılar olan bir kağıt parçası, aslında bir bonoydu. Dolayısıyla, kağıt da en az gerçek mallar ya da hizmetler kadar değerli görülmeye başlandı. Bu yöntem, bir süre için işe yaradı ama bazıları, kağıt paranın belli bir ücret karşılığında ödünç verilmesi durumunda,

daha fazla getirebildiğini fark ettiler.

Altın paraları depolayan ilk demirciler, kağıt para sahibi olabilmek için zenginlik stokluyorlardı. Herkesin altınını aynı anda geri isteme olasılığı düşük olduğundan, demirciler bankacı haline geldiler. Belli bir kar karşılığında, depolarının bir bölümünü ödünç vermeye başladılar. Bu uygulama – acil durumlar için depoda az miktarda altın bırakırken çoğunu dışarı ödünç vermek – zaman içinde “kredi” ya da halk içindeki tabiriyle “tefecilik” olarak tanındı. Herkes paralarını aynı anda geri istemediği sürece, bu yöntem kesinlikle işe yarıyordu.

Bu yönteme ek olarak, “emir” parası kavramı geldi; daha önce değersiz olan kağıt para, hükümet kanunlarına ya da kararlarına uygun olarak değer kazandı. Bu sistemin ilk örneklerinden biri, Marco Polo’nun 1275 yılında Çin’e yaptığı ziyaretle ilgili olarak anlattıklarında görülebilir. Polo, imparatorun insanlara ölüm ya da hapis tehdidiyle üzerinde resmi mühür olan siyah bir kağıt parçası verdiğini görmüştü. Sonra imparator bu kağıtlar karşılığında topladığı gerçek paralarla, kendi borçlarını ödüyordu.

“İnsan imparatorun bu küstah güç kullanımına ve halkının böylesine bir küstahlık karşısındaki sessizliğine ve itaatkarlığına bakınca, insan şaşırmadan edemiyor,” diye yazmıştı Griffin. “Ama kendi Merkez Bankası Sistemi’mizi düşününce, bunu çok da fazla küçümseyemeyiz. Bonolar işaretler, semboller ve imzalarla süsleniyor; kalpazanlar ağır şekilde cezalandırılıyor; hükümet masraflarını onlarla ödüyor; halk onları kabul etmeye zorlanıyor; o kadar çok basılıyorlar ki neredeyse dünyadaki tüm servetle eşdeğerde olduğu söylenebilir. Üstelik onları üretmenin de hiçbir maliyeti yok. Doğrusu, şimdiki para sistemimiz, yedi asır önce savaş lordlarının uyguladığı yöntemden hiç de farklı değil.”

Ama bugün paradan para kazananlar savaş lordları değil, bankerlerdir. Üstelik bunu yapmak için de inanılmaz bir mekanizma kurmuşlardır: Merkez Bankası Sistemi.

Amerika'da komploların var olduğu konusunda kanıt arayanların kendi merkez bankalarından başka bir yere bakmalarına gerek yok! Burada, modern gizli örgütlerle bağlantıları olan isimlerin dahil olduğu son derece büyük bir komplo dönmektedir!

İlk Amerikan kolonicileri, az miktarda kağıt para basmışlardı ama bu bile giderek zenginleşmelerine yetiyordu. Benjamin Franklin bunu şöyle açıklamıştı: "Kolonilerde kendi paramızı basıyoruz. Buna Koloni Parası deniyor. Ürünleri üreticilerden tüketicilere kolayca geçirmek için endüstri ve ticaretin taleplerini karşılayacak oranda basıyoruz. Bunu yaparak, kendimiz için kağıt para yaratıyor, satın alma gücünü kontrol ediyoruz ve kimseye bir şey ödemekle ilgilenmiyoruz."

İngiliz Parlamentosu, İngiltere Bankası'nın zorlamalarıyla, 1764 yılında Para Akti'ni yürürlüğe koyarak bu koloni zenginliğini durdurdu ve para basımını yasakladı. Koloniciler, İngiltere'den gelen resmi parayı kabul etmek zorunda bırakıldılar. Franklin ve diğerleri, Amerikan Devrimi'ne yol açan geniş çapta işsizliğin ve ekonomik buhranın, borçtan arınmış paranın basılmasının yasaklanmasından kaynaklandığını iddia ettiler.

Profesyonel bankacılar tarafından ortaya atılan bir merkez bankası kurulması fikri, Birleşik Devletler'in kuruluşundan bu yana tartışmalı bir konuydu. Bir merkez bankasının kurulması fikriyle ilgili görüşler, Thomas Jefferson ve Alexander Hamilton'ın tartışmalarında bile görülebilir.

Hamilton, güçlü bir merkez hükümet ve zengin elit kesim tarafından yönetilen bir merkez bankası fikrine inanıyordu. "Zengin bireylerin çıkarlarını devletinkiyle birleştirmeyen bir toplum ayakta kalamaz," diye yazmıştı Hamilton. Hamilton'ın elit ideallerini destekleyenler, Amerika'nın ilk politik partisi olan Federalciler'i kurdular. Bir defasında "uluslararası bankacıların maşası" olarak tanımlanan Hamilton, şunu vurguluyordu: "Aşırı olmadığı sürece, ulusal bir borç kesinlikle işimize yarar."

Kuzey Amerika Bankası, 1781 yılında, daha yasa bile çıkarılmadan önce, Kıta Kongre Üyesi Robert Morris tarafından kuruldu. Morris, bu bankayı İngiltere Bankası'nı taklit ederek bir merkez bankasına dönüştürmeye çalıştı. Temelsiz para basımı yüzünden patlak veren enflasyon ve her yana yayılmış olan dolandırıcılar yüzünden, sadece üç yıl ayakta kalabildi.

Daha önce Morris'in yardımcısı olan Hamilton, Hazine Bakanı oldu ve 1791 yılında Birleşik Devletler'de First Bank'ı kurarak yine bir merkez bankası kurma girişiminde bulundu ama Jefferson ve taraftarları bu hamleyi büyük bir ustalıkla karşıladılar.

Jefferson, Avrupa tarihine bakarak, bir merkez bankasının kısa süre içinde bir ulusun efendisi haline gelebileceğini biliyordu. İngiltere'nin deneyimlerini işaret etti ve şöyle dedi: "Avrupa'daki diğer ülkeler denediler ve aynı amaçla bir sürü farklı yolda yürüdüler ama hiçbirisi sonuç vermedi. Ama bizler hâlâ bankacılık hayalleri kuruyor, paranın hiçbir şey üretmeden kazanılabileceğini düşünüyoruz."

1816 yılında John Taylor'a yazdığı mektubunda şöyle dedi: "Banka kurumlarının, karşımızda dikilen bir ordudan daha tehlikeli olduğuna içtenlikle inanıyorum. Gelecek kuşaklar tarafından ödenecek şekilde para harcama prensibinin, geleceğe dönük büyük ölçekli bir dolandırıcılık olduğunu düşünüyorum. Çoktan bir para aristokrasisi kurdular bile. Para basma gücü bankalardan alınmalı ve yine olması gerektiği şekilde halka geri verilmeli."

Jefferson, bir merkez bankası fikrinin anayasaya aykırı olduğunu da düşünüyordu. "Anayasa'nın temelini şu prensiplere dayandığını düşünüyorum: Anayasal olarak Birleşik Devletler'e aktarılmamış ya da yine Anayasal olarak devlete yasaklanmamış bütün güçler, halka aittir. Kongre'nin yetkileri dışında bir adım atmak, artık tanımı olmayan sınırsız bir güç alanını ele geçirmektir. Bir bankanın kurulması yetkisi, bana göre Anayasal olarak Birleşik Devletler'e verilmemiştir."

Jefferson'ın taraftarları, o dönemde liberal olduğu düşünülen Cumhuriyetçi Parti'yi kurdular.

Jefferson, bankacılıktan kazanç sağlama fikrine tiksintiyle bakan tek kişi değildi. John Adams, 1811 yılında şöyle yazmıştı: "Daima nefret ettiğim ve tiksindiğim bankacılık sistemimizden daima nefret edeceğim ve tiksineceğim; hayatımın sonuna kadar da böyle olacak. Kazancı borç alan kişi tarafından sağlanan bütün bankacılık eylemleri ve bankalar, bana göre ahlaksızlığın en büyük örneğidir. Bu, belli bireylerin kazancı ve çıkarı için halkın vergiye bağlanmasıdır."

First Bank, İngiltere Bankası'nın modelini tam olarak almıştı ve aynı şekilde devletle bankacıların ortaklığı şeklinde kurulmuştu. Bankanın sermayesinin yüzde 20'si devlete aitken, yüzde 80'i özel yatırımcılara aitti ve bunlar arasında Rothschild gibi yabancılar da vardı.

Bu banka, aşırı bonolar basarak enflasyona da neden oldu. Para tüccarları giderek zenginleşirken, ortalama vatandaşlar giderek daha zor durumda kaldılar. 1811 yılında bankanın yirmi yıllık patentinin yenilenme zamanı geldiğinde, hem Senato hem de Beyaz Saray tarafından geri çevrildi.

Ama 1812 yılındaki savaşın maliyetleri ve karmaşık finansal şartlar yüzünden, Kongre 1816 yılında bir kez daha bankaya patent verdi. Bu merkez bankası, 1836 yılında Başkan Andrew Jackson'ın bir kez daha yirmi yıllık patent vermeyi reddetmesi sonucunda kapandı ve böylece Bankalar Savaşı başladı. Appalachian Dağları'nın batısından gelen ilk başkan ve New Orleans Savaşı kahramanı olan Jackson, merkez bankasının anayasaya aykırı olduğunu söyledi ve şöyle dedi: "Bu, cumhuriyet için bir lanettir. Para sayesinde oluşmuş bir aristokrasi, toplumların özgürlüğü konusunda ciddi bir tehlikedir."

Amerika'daki ilk suikast girişiminin 1835 yılında Jackson'ı hedef alması hiç de rastlantı değildi. Suikastçı, Avrupa'daki güçlerle bağlantısı olduğu iddia edilen Richard Lawrence adında bir

adamdı. Lawrence'ın tabancası ateş almadı ve zarar görmeyen ama öfkeden deliye dönen Jackson, devlet sermayesini “engerek yuvası” dediği bankadan çekti. Merkez bankasının başkanı Nicholas Biddle, bütün ülkede kredileri keserek ve geniş çapta bir ekonomik paniğe yol açarak intikam aldı. Yazar Eustace Mullins'in yazdıklarına göre, Biddle aslında Paris'teki Jacob Rothschild'ın bir ajanıydı.

Jackson sonrasında Biddle'ın Senato'daki dostları tarafından, Kongre izni olmadan fonları piyasadan çektiği gerekçesiyle 26-20 oyla sansürlendi. 1837 yılında Senato Jackson'a uygulanan sansürü 24-19 oyla feshettiğinde, bu eylemin ardında yatan politik amaç da kanıtlandı. Bu olaydan sonra Biddle sahneden çekildi.

Jackson, Biddle'ın manevrasını devleti banka imtiyazlarına zorlamak için şantaj yapmak olarak değerlendirdi ve şöyle uyardı: “Söz konusu bankanın Devlet'i kontrol etmek için giriştiği eylem ve bankanın ortaya çıkışının ardında yatan ahlaksızlık, bu kurumun ya da benzeri diğer organizasyonların sürekli kılınması durumunda Amerikan halkını bekleyen yazgıyı ortaya koymaktadır.”

Bir merkez bankasını yeniden yaratmak için başka girişimler de oldu ama 1913 yılında kurulan Federal Rezerv Sistemi'ne kadar hiçbirisi başarılı olamadı.

Bir merkez bankasını yeniden yaratma çabaları, aslında üç yıl öncesinden başlamıştı. Fed'i yaratan adamlardan biri olan Frank A. Vanderlip, şöyle yazmıştı: “1910 yılının sonlarına doğru, benim de her komplocu gibi gizlilik yanlısı ve sinsî olduğum bir dönem vardı... Jekyll Adası'na yaptığımız gizli ziyaretin amacının Federal Rezerv Sistemi'ni kurmak olduğunu inkar edemem.” Vanderlip, daha sonrasında New York Ulusal Şehir Bankası'nın başına geçti.

Vanderlip, gizli ziyaret derken, dünyanın en zengin dörtte birlik kesimini temsil eden yedi adamın, J. P. Morgan'ın Georgia

açıklarındaki adasına 22 Kasım 1910 gecesi yaptıkları ziyareti kastetmektedir. Bu görev o kadar gizliydi ki sadece ön adlar kullanılıyordu ve adadaki hizmetkârların hepsi, katılımcıların hiçbirini tanımayan yenileriyle değiştirilmişti.

Bu sinsi yedili şu kişilerden oluşuyordu: William Rockefeller ve Jacob Schiff'in yatırım firması Kuhn, Loeb & Company'yi temsil eden Vanderlip; Birleşik Devletler Hazine Bakanı Yardımcısı Abraham Piatt Andrew; J. P. Morgan Company'nin büyük ortaklarından Henry P. Davidson; Morgan'ın ağırlıkta olduğu First National Bank New York'un başkanı Charles D. Norton; Morgan'ın kurmaylarından Benjamin Strong; Kuhn, Loeb & Company ortağı Paul Mortiz Warburg; Rodos Adası Cumhuriyetçi Senato Üyesi ve Ulusal Para komisyonu'nun yönetim kurulu başkanı "Whip" Nelson W. Aldrich. Aldrich, gruptaki bankacı olmayan tek kişi değildi ama J. P. Morgan bankacılığının bir ortağı ve John D. Rockefeller Jr. Warburg'un kayınpederi olan Aldrich, M. M. Warburg Company'nin Almanya ve Hollanda'daki bankacılık konsorsiyumunun başı olan Max Warburg'un kardeşiydi.

Grup yaklaşık bir hafta boyunca Jekyll Adası'na kapandı ve hükümetin bir dizi ekonomik panik yüzünden gerekli olarak gördüğü bankacılık reformunun planlarını hazırladı. Bugün birçok araştırmacı, bu paniklerin halkı "reformları" kabul etmek zorunda bırakmak için yüzeysel olarak yaratıldığına inanmaktadır.

Yazar Ralph Epperson, 1970 başlarında Avrupa ziyaretinden sonra Morgan Amerika'ya döndüğünde, Knickerbocker Bank New York'un iflas ettiği yönünde dedikodular başlattığını yazmıştır. Korkuya kapılan banka müşterileri bankaya koştuklarında, bu durum diğer bankaları da etkiledi ve 1970 paniği başladı. Şair Ezra Pound'un resmi biyografisi olan Eustace Mullins, bu konuda şunları söylemektedir: "1873, 1893 ve 1907 panikleri incelendiğinde, bunların Londra'daki uluslararası bankerlerin operasyonları olduğu açıkça görülebilir."

Yakında Birleşik Devletler Başkanı olacak olan Princeton

Üniversitesi başkanı Woodrow Wilson, finansal panikle ilgili çözüm olarak şöyle önermişti: “J. P. Morgan gibi altı-yedi hizmet ruhlu adamın ülkemizin işleriyle ilgilenmesini sağlayacak bir komite oluşturmalarını sağlarsak, bütün bu sorunlardan kurtulabiliriz.” Elbette ki sağlam bir ulusal bankacılık sistemi için yakarılar gecikmedi.

“Amerikan Devrimi, 1812 Savaşı, Andrew Jackson ve Birleşik Devletler İkinci Ulusal Bankası, İç Savaş, 1873 ve 1893 panikleri ve şimdi de 1907 paniği ile karşılaşan halk, sonunda bütün bu olaylara neden olan kişilerin sunduğu çözüm önerisini kabul etmeye hazır bir noktaya getirilmişti ve bu kişiler uluslararası bankacılardan başkası değildi. Bu çözüm, bir merkez bankasının kurulmasıydı,” diye açıklamaktadır Epperson.

Seçmenlerden gelen baskılar sonucunda, Kongre 1908 yılında Aldrich-Vreeland Kanunu’nu yürürlüğe koydu; böylece ulusal bankalar acil durum parası basmakla ve Birleşik Devletler para sistemini sağlam bir hale getirmek için öneriler üretecek olan Ulusal Para Komisyonu (NMC) kurmakla – yönetim kurulu başkanı Senatör Aldrich olacaktı – yetkilendirildi.

Yazar Griffin bu konuda şunları söylemektedir: “Daha işin en başından itibaren, Komisyon’un sahte olduğu belliydi. Sözde öneriler üretecek olan organizasyon iki yıl boyunca hiç resmi toplantı yapmazken, Aldrich Avrupa’da dolaşarak İngiltere, Fransa ve Almanya’daki en büyük bankacılarla görüşüyordu. Bu zııvalıkların sonucunda vergilerden gelen üç yüz bin dolar havaya savruldu ve Komisyon’un ürettiği tek somut şey, 38 ciltlik Avrupa bankacılık tarihi oldu.” Bu ciltler, Rothschild ailesinin ve Warburg aile firması M. M. Warburg Company’nin en büyük hissedarları olduğu Alman *Reichsbank* üzerine odaklanmıştı.

Komisyon’un final raporu, görünüşte ördek avlama amacıyla Morgan’ın Jekyll Adası Avcılık Kulübü’ne giden bu söz konusu yedi adam tarafından hazırlandı. Bu adamlar, Birleşik Devletler’de tek değil, çok sayıda merkez bankasının kurulmasına ve

kimsenin “merkez” veya “banka” kelimelerini söylememesi gerektiğine karar verdiler. En önemlisi, bu organizasyon, Birleşik Devletler hükümetinin resmi bir kurumu olarak görünmeliydi.

Amerikan Bankacılar Odası’nın seçkin üyeleri önünde konuşma yapan Aldrich, şöyle dedi: “Organizasyon, tek bir bankanın kurulmasına değil, belli bir amaç doğrultusunda çalışacak bir bankalar birliği oluşturulmasını önerdi.” Warburg, bu bankalar birliği oluşturma fikrinin hem bankacılara hem de halka sıcak görüneceğini düşünmüştü. Bankacılar üzerindeki sınırlamalar daha sonrasında kaldırılabilirdi ve kaldırıldı da.

Ama Senato’daki sponsorunun onuruna Aldrich Planı adı verilen bu teklif, daha başlangıçtan itibaren kötü bir fikirdi. Bunun bankacılar tarafından bankacılar için olan bir bankacılar sistemi yaratma girişimi olduğunu çok kişi anlamıştı. Ünlü havacı Lindbergh’in babası Kongre Üyesi Charles A. Lindbergh, “Aldrich Planı, bir Wall Street planı,” diyerek uyarıyordu. Aldrich planını kanun tasarısı olarak sundu ama komiteden geçmedi.

Yazar Greider, komplo zihinli eleştirmenlerin Jekyll Adası’ndaki toplantının önemini abarttıklarını belirtmekte ama bankacılar Wall Street kanun tasarısı olarak sunulacak herhangi bir planın Demokratik Temsilciler tarafından geri çevrileceğini bildikleri için, komplo yazarlarını şüphelerinin fikir olarak doğru olduğunu vurgulamaktadır.

Yeni bir stratejiye ihtiyaç vardı ve bu da, Beyaz Saray Bankacılık ve Para Komitesi yönetim kurulu başkanı Virginia Kongre Üyesi Carter Glass oldu. Glass, Aldrich Planı’nın hükümet kontrolünden yoksun olacağını ve bunun da bir bankacılık tekeli oluşturacağını söyleyerek saldırdı. Glass, bunun yerine bir alternatif olarak Federal Rezerv Kanunu’nun çıkarılmasını önerdi ve Wall Street karşıtı düşüncelerini açıklamaktan çekinmedi.

Jekyll Adası’nın plancıları Vanderlip ve Aldrich, Glass’ın kanun tasarısına karşı öfkeli sözler söylediler ve hatta bütün bölümlerin Aldrich Planı ile aynı olduğunu vurguladılar. Ama

bunun da bankacıların itirazı şeklinde göstererek Glass'ın halk desteğini kazanmasını sağlama çabası olduğu belliydi.

Griffin'e göre, bu çabalar Paul Warburg rehberliğinde bankacıların finanse ve kontrol ettiği Ulusal Halk Birliği adında bir bankacılık reform organizasyonu oluşturma girişimiyle vurgulanmıştı. Griffin şöyle eklemektedir: "Organizasyonun fonksiyonu yüz binlerce 'eğitici' broşür yayınlamak, Kongre üyeleri için mektup desteği kampanyaları başlatmak, haber basınına bol miktarda malzeme sağlamak ve böylece Jekyll Adası planı için halk desteği illüzyonunu yaratmaktı."

Birliğin başında, John D. Rockefeller'ın bol finans desteği sunduğu Chicago Üniversitesi'nden ekonomi profesörü J. Laurence Laughlin vardı.

Yeni bir bankacılık sistemi için halk desteği toplanırken, politik arenada diğer bir alışılmış taktik tekrarlanıyordu. William Howard Taft, bir merkez bankasının yaratılması fikrini veto edenlerin başında geliyordu. Bankacıların daha yumuşak başlı bir lidere ihtiyaçları vardı.

Bu lider, eski sınıf arkadaşları ve Rockefeller'ın New York Ulusal Şehir Bankası'nın yöneticileri Cleveland H. Dodge ve Cyrus McCormick tarafından Princeton Üniversitesi'nin başına getirilen Woodrow Wilson idi. "Aday gösterilmesinden yaklaşık yirmi yıl önce, Woodrow Wilson, Wall Street'in gölgesi altına girmişti bile," diye belirtmektedir yazar Ferdinand Lundberg. 1907'de J. P. Morgan'ı övmüş olan Wilson, New Jersey valiliğine getirilmişti. Şimdi bankacıların başkan olarak düşündükleri kişi de oydu. Wilson'ın adaylığı, o noktadan itibaren sürekli yoldaşı ve danışmanı olacak olan Albay Edward Mandell House – Warburg ve Morgan'ın yakın dostları – tarafından garantilenmişti. House'un belgelerini gözden geçiren Profesör Charles Seymour, bu konuda şunları söylemektedir: "Schiff, Warburg, Kahn, Rockefeller ve Morgan aileleri, House'a sonuna kadar inanıyorlardı."

Ama bir sorun vardı. Daha önceki kamuoyu araştırmaları, Demokrat Wilson'ın Cumhuriyetçi Taft'ı yenemeyeceğini ortaya koymuştu. Daha önce birçok kez başarıyla kullanılmış olan bir manevrayla, eski başkan Theodore "Teddy" Roosevelt, Morgan ile yakın bağlantıları bulunan iki güçlü finansör tarafından İlerici Parti'ye sağlanan büyük miktarda parayla, üçüncü bir aday olarak ortaya çıkmaya ikna edildi. Bu plan başarılı oldu. Roosevelt, Taft'a gidecek olan oyları aldı ve böylece Wilson – Federal Rezerv Kanunu'nu imzalamaya söz vermişti – az bir farkla seçildi.

Wall Street'in karşı çıkması şarttı. Wilson'ın Hazine Bakanlığı'na atanmış olan damadı William McAdoo, daha sonra şöyle açıkladı: "Bankacılar, cephede savaşan askerlerin ateşiyle Federal Rezerv Kanunu'na karşı savaştılar. Bunun popülist, sosyalist, temelsiz, yıkıcı, çocuksu, kötü niyetli ve işe yaramaz bir plan olduğunu söyleyip durdular." Ne var ki McAdoo, röportajlarında bu bankacılarla ilgili olarak şöyle demişti: "Bütün toz duman ortadan kalktıktan sonra zaman içinde anladım ki aslında bankacılar bu kanun tasarısına görüldüğü kadar karşı değillerdi..."

Wilson, 23 Aralık 1913'te Federal Rezerv Kanunu'nu imzaladı. Bu, bazı Kongre üyelerinin çoktan evlerine döndükleri ve halkın büyük çoğunluğunun dikkatinin başka şeylere yöneldiği bir dönemde, Noel'den iki gün önce olmuştu.

Griffin bu konuda şunları söylemektedir: "Aldatıcı ama zekiçe psiko-politik saldırılar sayesinde, Kongre kandırılmış ve etkisiz bırakılmıştı."

Federal Rezerv Sistemi bugün her biri ülkenin başka bir bölgesinde iş gören on iki Federal Rezerv bankasından oluşmaktadır ama hepsi New York Merkez Bankası tarafından yönetilmektedir. Bu bankalar, başkan tarafından atanmış ve Senato tarafından onaylanmış olan – hepsi kişisiz kuklalar – bir valiler kurulu tarafından yönetilmektedir.

Federal Rezerv Sistemi bütün dünya ekonomisinde o kadar önemli bir pozisyondadır ki bütün ülkelerdeki finans uzmanları, sistemin attığı adımları yakından takip etmektedir. *U. S. News & World Report*'tan Kim Clark bu konuda şunları söylemektedir: “Faiz oranlarında en küçük değişiklik dünya çapında piyasaları etkileyebileceği ve bir anda milyonlara iş alanı yaratabileceği ya da yok edebileceği için, bütün dünyanın dikkati sistemin üzerindedir.”

Ama Fed hakkındaki asıl hikaye, onu kimin ve neden kontrol ettiğiyle ilgilidir. Allen bu konuda şunları söylemektedir: “Alternatif enflasyon ve deflasyon süreçleri yaratmak üzere bir merkez bankası kullanmak, uluslararası bankacılar için son derece bilimsel bir şekilde işe yaramıştır.”

1913 yılında Kongre üyesi Lindbergh, şöyle uyarıyordu: “Federal Rezerv Sistemi, dünyadaki en devasa trösttür. Başkan bu kanunu imzaladığında, para gücünün yarattığı görünmez bir hükümet yasallaşacaktır. Tröst enflasyon istediğinde, yeni kanuna göre enflasyon yaratılacaktır. Şu andan itibaren, ekonomik bunalım dönemleri bilimsel olarak yaratılacaktır.”

Fed kısa süre içinde bu fikri oluşturan insanlarla dolduruldu. Morgan bankacısı Benjamin Strong, New York Federal Rezerv Bankası'nın ilk başkanı oldu ve Fed'in yönetim kurulu başkanı, Paul Warburg'den başkası değildi.

Adında “Federal” kelimesi geçmesine rağmen, Fed aslında Birleşik Devletler hükümetinin bir parçası değildir. Özel hissedarların sahibi olduğu üye bankaların oluşturduğu özel bir organizasyondur. Peki bu hissedarlar kimlerdir?

“New York bankalarının önemli hissedarları incelendiğinde, kan bağı, evlilik ya da iş çıkarları sayesinde yaratılmış birkaç ailenin hâlâ New York bankalarını kontrol ettiği ve bunun doğrultusunda New York Federal Rezerv Bankası'nın hisseleri üzerindeki kontrollerini sürdürdükleri ortaya çıkmaktadır,” diye yazıyordu araştırmacı Eustace Mullins, 1983'te yayınladığı *The*

Secrets of the Federal Reserve (Federal Rezerv'in Sırları) adlı kitabında. Mullins, Fed ve üye bankaları Rothschild, Morgan, Rockefeller, Warburg ailelerine ve diğerlerine bağlayan tablolar sunmuştu.

Bu özel Fed banka kontrolü günümüzde de devam etmektedir. "Hissedarlık, kontrol gücü ve nüfuz sayesinde diğer 11 şubeyi de kontrol eden, Federal Serbest Pazar Komitesi'nde tek sürekli oy koltuğunu dolduran ve bütün serbest pazarlara bono alışverişi sağlayan New York Federal Rezerv Bankası, 19,752,655 hisseye sahiptir ve öncelikle iki bankaya aittir: 6,389,445 hisse ya da % 32.34 hisse payıyla Chase Manhattan Bank (şimdi Chemical Bank ile birleşti); 4,051,851 hisse ya da % 20.51 hisse payıyla Citibank. Bu iki banka birlikte 10,441,295 hisseye ya da % 52.86 hisse payına ve hisse çoğunluğu sayesinde kontrol gücüne sahiplerdir," diye açıklıyordu araştırmacı Eric Samuelson, 1997 tarihli raporunda.

Jefferson ve Lindbergh'in bir merkez bankası üzerinde özel kontrol hakkındaki uyarılarının haklı olduğu da böylece ortaya çıkmaktadır.

Griffin, Federal Rezerv Sistemi'nin yaratılmasıyla, büyük bankacıların uzun süredir peşinde koştukları hedefe ulaştıklarını belirtmektedir: Özel bankaların kayıplarını telafi etmek üzere vergi yükümlülerinin ödeme zorunluluğu! Paul Warburg'ün şu sözlerini de aktarmaktadır: "Federal Rezerv bonusu aslında Birleşik Devletler Hükümeti'nin bir yükümlülüğü gibi görünse de, aslında Federal Rezerv bankalarına karşı bir sorumluluktur.. Hükümet, ancak rezerv bankaları onları toplamayı başaramadığı zaman hükümet devreye girebilir."

Griffin bunu şöyle açıklamaktadır: "Federal Rezerv Sistemi'nin fikir babası olan adam, bize aslında *Federal Rezerv bonolarının kayıpları vergi yükümlülerinin karşılamasını sağlayan, özel olarak bastırılmış paralar olduğunu* söylemektedir."

Hükümetin aşırı harcamalarını karşılamak için para kaynağı yaratılması, aslında yine aynı dönemde aynı adamlar tarafından oluşturulması sağlanmış olan bir mekanizmadan doğmaktadır; ulusal bir gelir vergisi ve bu verginin toplanması.

Aslında, Wilson'ın arkasındaki bankacı küreselleşmeciler bayram yapıyordu. Bugünün politikacılarından pek de farklı konuşmayan Wilson, şöyle iddia ediyordu: "Bizim hükümetimiz, mülkiyet hakkından çok insan haklarına önem verir!" Bu süslü sözlerin arkasına sığınan Wilson, daha önceki diğer Amerikan yöneticilerinin hepsinden daha da ileri giderek, Federal Rezerv Sistemi'ni destekleyecek şekilde aşamalı gelir vergisini, Federal Tarım Kredisi Kanunu'nu (çiftçiler için on iki banka daha kuran bir kanun) ve iş dünyasını düzenlemek için Federal Ticaret Komisyonu'nu da yarattı.

O sıralarda birçok kişi için, bütün bu yasamalar gerekli görünüyordu. Hatta bugün bile bazıları, ülkemizin para kaynağı konusunun bilgili bankacılara bırakılmasının daha iyi olacağı fikrini savunmaktadır. 1963 yılında Federal Rezerv Sistemi'nin yayınladığı gazetede şöyle açıklanmıştı: "Federal Rezerv'in fonksiyonu, ekonomik gelişim sağlayacak, doların değerini sabitleyecek ve uluslararası ödemelerde uzun vadeli denge kuracak bir para ve kredi akışı oluşturmaktır."

Peki Fed öne sürdüğü hedefleri gerçekleştirebildi mi? Kırk yaşının üzerindeki herkes, alternatif periyodlarla ortaya çıkan enflasyon ve durgunluk dönemlerini yaşamadı mı? 1972 yılında Başkan Nixon, Avrupalılar kabul etmediği için doların değerini düşürdü. *The New Encyclopaedia Britannica*'da şöyle belirtilmektedir: "1976'dan bu yana Birleşik Devletler'in negatif bir ticaret dengesi oldu ve 1985'te, 1914'den beri ilk kez, yabancı kredicilere borçlu olunan kredi miktarı, Birleşik Devletler kredicilerine borçlu olanın kredi miktarını geçti."

Eğer Fed'in gerçek fonksiyonu iddia edildiği gibiyse, o zaman korkunç bir başarısızlığa uğranmış demektir. Sistemin belki de

Amerikan halkına söylenenin tam aksini yapmak üzere kurulmuş olabileceğini düşünen yazar Epperson, şöyle diyordu: “Böylesine kötü başarı seviyesine sahip bir sistem, hiç zaman geçirmeden ortadan kaldırılmalıdır.”

Para oyununun diğer bir gizli yönü, istendiği anda çekilebileceği şekilde paranın yatırıldığı vadesiz mevduat hesaplarıdır. Bu sistemi biz çek hesabı olarak biliyoruz. Bugün bunlar giderek hızlanan bir şekilde “kredi” kartlarıyla değiştirilmektedirler. Bugün hesap sahipleri, paralarının bankaları tarafından kar amacıyla kullanılması ayrıcalığına sahip olmak için, giderek artan “hizmet bedelleri” ödemektedirler.

Bir kişi bankaya 50 dolar yatırdığında, bu istendiği anda bankanın geri ödemesi gereken bir borçtur. Dolayısıyla defterlerde bu 50 dolar, borç hanesine yazılmalıdır. Ne var ki banka, bu parayı başka birine faiz karşılığı borç olarak vermektedir. Dolayısıyla 50 dolar, hemen alacak sütununa geçmektedir. Hem borç hem de alacak sütununda bulunan 50 dolar, böylece birbirini dengelemekte ve parayı değersiz hale getirmektedir.

Ama bir de faiz meselesi vardır. 50 dolar genellikle paranın kolayca çekilememesini şart koşan vadesiz tasarruf hesabına yatırıldığında, düşük bir faiz işler. 50 dolar çek hesabına yatırıldığında, hesap sahibi hiçbir kazanç elde edemez. Ama banka 50 dolar borç verdiğinde hemen faiz işletir ve kazanç elde eder. Dolayısıyla bankanın verdiği borcun kazanç anlamına geldiği son derece açıktır.

Bu, para ile ilgili en önemli sırlardan biridir.

Bir çek hesabı yerine banka hesabı açtırmanın daha kazançlı olduğu kolayca görülebilir. Bu durum, bir zamanlar güçlü bir ülke olan Birleşik Devletler’in neden bugün borçlar içinde yüzüğünü de açıklamaktadır.

Tefecilik, günlük dilimizden kaybolmuş bir terimdir. Bugün genç insanlar arasında bu kelimenin anlamını bile bilmeyen çok kişi vardır. Bir zamanlar tefecilik, bir borç verilmesi durumunda

faiz işletilmesi olarak açıklanırdı; oysa bugünkü sözlükler, bunu sadece “aşırı faiz işletmek” olarak açıklamaktadırlar. Bir zamanlar Teksas kanunlarına göre, yüzde 6’nın üzerindeki faiz, aşırı bir miktar olarak kabul edilirdi. Banka sistemini eleştirenler, İncil’in Tanrı için bile sadece yüzde 10 istediğini belirtmektedirler⁴.

Yazar Griffin, şöyle demektedir: “Güya krediler için faiz istemek kesinlikle tefeciliktir ve Federal Rezerv Sistemi sayesinde bu durum yasal hale getirilmiştir.” Bu amaç, Fed’in operasyonlarının gizlice maskelenmesi ve tuhaf ekonomik terimler kullanılmasıyla başarılmıştır. “Fed’in borçları paraya çevirme mekanizması başlangıçta karmaşık gibi görünebilir ama yöntemin basit ve mantıklı değil, şaşırtıcı ve aldatıcı şekilde kurulmuş olduğu düşünülürse, kolayca kavranabilir,” diye eklemektedir Griffin.

Greider bu fikre şöyle katılıyordu: “Fed’in aksiyonlarının detayları, sıradan halkın anlayamayacağı kadar ezoterik bir dille hazırlanmıştır.” Bazıları bu cehaletin iyi olabileceğini bile düşünmektedir. Henry Ford’un şöyle dediği bilinmektedir: “Halkın bankacılık ve para sistemimizi anlamaması iyi bir şey, çünkü anlasalardı, yarın güneş doğmadan önce devrim olurdu.”

Senatör Barry Goldwater ise şöyle diyordu: “Çoğu Amerikalı, uluslararası tefecilerin operasyonlarını anlamıyorlar. Bankacılar bunun böyle olmasını istiyorlar. Tek anladığımız, Avrupa’da Rothschild ve Warburg ailelerinin, Birleşik Devletler’de ise J. P. Morgan, Kuhn, Loeb and Company, Schiff, Lehman ve Rockefeller aileleriyle birlikte, büyük bir zenginliğe sahip olduklarıdır. Bu finans gücünü nasıl elde ettikleri ve kullandıkları ise, bizim için tam bir muammadır.

“Uluslararası bankacılar hükümetlere krediler vererek para kazanırlar. Hükümetin borcu ne kadar çok olursa, tefecilere o kadar fazla faiz geri döner. Avrupa’daki ulusal bankalar, aslında özel kimliklere aittir ve onlar tarafından yönetilir.” Bu durum,

⁴ Burada sözü edilen yüzde elbette ki Tanrı’nın faiz istemesi gibi bir durum olarak yanlış algılanmamalıdır. Kazancın belli bir bölümünü başış, sadaka, bizim kültürümüzde zekat vs. gibi şeylerle Tanrı’ya geri ödemek anlamındadır. Ç.N.

Federal Rezerv Sistemi ile aynı şekilde açıklanabilir.

Yazar Greider'a göre, bugünün para yöneticileri finans alış-verişlerini öylesine karmaşık ve ezoterik detaylarla tasarladılar ki bugün Fed karşımıza bir kült şeklinde çıkmaktadır. Greider şöyle diyordu: "Modern zihinler için, Federal Rezerv Sistemi'ni dini bir organizasyon olarak değerlendirme fikri çok tuhaf görünmektedir. Ama komplo teoristlerine göre, ne kadar çılgınca görünse de, bu durum gerçektir... Fed aynı zamanda din alanında da fonksiyona sahiptir. Rahip atalarından kalma gizemli para yaratma güçleri, bir sosyal ve psikolojik amaç yığını gizlemektedir. Kendi gizli Federal Rezerv Sistemi'nin yürüttüğü operasyonlar öylesine güçlü ve korkutucu sosyal ritüellerdir ki çoğu kişi neler olduğunu anlayamamaktadır..."

"Hepsinden öte, para bir inanç fonksiyonudur. Gerçekten gizemli gibi görünen karmaşık ve evrensel, sosyal bir kapris gibidir. Para yaratmak ve kullanmak için herkesin ve her bireyin inanması gerekir. Ancak o zaman değersiz bir kağıt parçası değer kazanabilir."

Birçok araştırmacı ve yazar, borçtan kar sağlamanın antik ve mistik bir jargona dayandığını, bu durumun bankacıların baskın hükümet kararlarıyla – toplumsal ve bireysel borçları artırmak amacıyla – bağlantılarını gösteren belgelerle ortaya konduğunu vurgulamaktadır.

"Federal Rezerv Sistemi'nin para rezervlerindeki inanılmaz artışı hoşgörebilmesi ve Birleşik Devletler'de güvenlik arayan özel yabancı sermayenin Birleşik Devletler'e akışı sayesinde, Amerikan tüketicileri ve iş dünyası hâlâ kredi olanaklarından yararlanabilmektedir," diye açıklıyorlardı Phillip J. Langman ve Jack Egan, *U. S. News & World Report* için yazdıkları Ocak 1999 tarihli iş konulu yazılarında. Ve şöyle ekliyorlardı: "Ekonomi yeni işler yaratmaya devam ediyor ama Amerikalılar, gelirlerinin yükselmesinden daha hızlı bir şekilde borç içine giriyorlar."

1930'larda kağıt paraların altına dönüştürülebilmesinden

önce, Anayasa'nın 10. Bölümü'nde sadece altın ve gümüşün tek yasal değer olduğu ifade ediliyordu. Eski merkez bankası, bunu şöyle açıklıyordu: "Birleşik Devletler Hazinesi'nde veya herhangi bir merkez bankasında yasal değere sahiptir." Ama böyle bir durum artık geçerli değildir.

"Gerçek değer illüzyonuna yeni bir güven boyutu daha eklenmiştir," diye açıklıyordu Greider. "Son olarak, para illüzyonuyla ilgili son engel de bu yüzyılda ortadan kaldırıldı: Altın standartları bir kenara atıldı." Paranın asıl amacı – somut mal ve hizmetleri temsil etme fonksiyonu – artık unutulmuştu.

Paranın basit sırları, para kültünün rahipleri tarafından dikkatle gizlenmiştir. Greider şöyle demektedir: "Politik liderlerinin aksine Amerikan halkı, para konusundaki sınırlı anlayışları için tanıdık klişelere bağlanmış durumdadır. Ortalama vatandaşlar bu dili hiç anlayamazken, çoğu ekonomist de tercüme yapmak için hiçbir çaba göstermemektedir."

Bugün para, genellikle ATM'lerde plastik kartlarla ulaşılan basit elektronik sayılardan ibarettir. Bunu değiştirmeye çalışmanın da mantıklı bir yanı olamaz. Ancak bu illüzyon para, büyük kurumlar tarafından faiz karşılığında ödünç verilmektedir. Paranın toplam miktarı artarken, değeri de düşmektedir. Buna enflasyon adı verilmektedir ve para kullanımının içten inşa edilmiş vergisinin sonucudur. Enflasyon, elektronik sayılar ya da kağıt para akışını kontrol edenler tarafından yukarı veya aşağı yönde değiştirilebilir.

"Bu sistemin sonucu, günümüz toplumlarının her seviyesinde borçlanma olmasıdır," diye açıklamaktadır William Bramley. "Bankacılar, hesap sahiplerine borçludur ve hesap sahipleri de alınan krediler için bankalara borçludur ve bu durum da bankaların işine gelmektedir. Bu sistemi bir manyağın çılgınlık nöbetlerine daha da benzeten şey, diğer tüm tefeciler için olduğu gibi, borçlu olunan para ödenmediği takdirde, bankaların borçların sahibi olduğu mallara el koyabilme yetkisidir."

1930'lardaki büyük buhran döneminde, para değere sahipti. Para zor bulunuyordu ve bu yüzden de fiyatlar düşüktü. Günümüzde Amerika enflasyondan doğan bir buhran yaşamaktadır; piyasada çok miktarda para dolaştığı için fiyatlar yükselmeye devam etmektedir. Ancak piyasada dolaşan ne kadar çok para olursa, değeri o kadar düşük olur.

İmparatorluk Kuruluyor

Rothschild gibi bankacılar, sirkülasyon miktarını kontrol ederek paranın değerini kontrol edebileceklerini anlamakta gecikmediler. Kredi bankacılığı, parayı yayma veya kendi tekellerinde tutma gücünü onlara kazandırmıştı.

Bireyler yerine uluslara krediler vererek kazançlarını ve güçlerini birçok kez katladılar. Griffin bu konuda şunları söylemektedir: "Borcu paraya çevirme büyüsunü öğrenip bu sanatta olgunlaştıkça, Frankfurt'un sınırlarının ötesine geçtiler." Birçok yazar tarafından da belirtildiği gibi, Rothschild ailesi imparatorluklarını genişletmek için aynı zamanda etkili istihbarat ağıları ve yarı resmi kaçakçılık sistemleri de kurmuşlardı.

Örneğin, Napoleon, Rothschild ailesinden borç almayı reddederek Fransa Bankası'nı kurduğunda, kindar düşmanlar yarattığının farkında değildi. 1815 yılında sürgünden döndüğünde, Fransa'yı İngiliz Wellington Dükü'nden koruyabilmek için ağır borçlar almak zorunda kalmıştı. Londra'daki Nathan Rothschild, Napoleon'a beş milyon pound değerinde kredi vermişti. Aynı dönemde, diğer Rothschild aile üyelerinin yardımıyla, Nathan Wellington'ı desteklemek için Fransa'dan bol miktarda altın geçiriyordu. Yine, Rothschild iki yönlü çalışıyordu.

Wellington'ın yeniden güçlenen ordusu Haziran 1815 tarihinde Waterloo Savaşı'nda Napoleon'a karşı yenilince, bu haber Rothschild habercileri tarafından hemen İngiltere'ye ulaştırıldı. Rothschild habercisi, Wellington'ın kendi habercisinden tam bir gün önce gelmişti. Erken haber alma konusundaki becerisi iyi

bilindiğinden, Londra Borsası'nda bütün gözler Nathan Rothschild'a döndü; umutsuz görünen Rothschild, bütün hisselerinin satılmasını emretti. Wellington'ın yenildiği kesin olduğundan, bir satış çılgınlığı başladı ve bu akışın sonucunda Nathan Rothschild'ın simsarları, İngiltere'nin borçlarının büyük bir bölümünü, gerçek değerlerinin çok az bir yüzdesiyle satın almayı başardılar. Çok daha sonraları, Nathan Rothschild bu olayı şöyle yorumlamıştı: "Hayatım boyunca yaptığım en karlı işti."

On dokuzuncu yüzyılın başlarında, Rothschild ailesi soylu unvanı aldı. 1816 yılında Fransa'daki Rothschild aile üyeleri, soyadlarının önüne "de" ekini alırken, 1882 yılında Avusturya'daki Rothschild üyeleri baron oldular. 1885'de, Nathan'ın torunu Nathaniel Rothschild, Kraliçe Victoria tarafından baronlaştırıldı.

Griffin bu konuda şunları söylemektedir: "On dokuzuncu yüzyılın ilk yarısında, Rothschild kardeşler İngiltere, Fransa, Prusya, Avusturya, Belçika, İspanya, Naples, Portekiz, Brezilya, çeşitli Alman şehirleri ve daha küçük ülkeler hükümetleri adında önemli alışverişler gerçekleştirdiler. Avrupa'daki birçok soylu ve kral ailesi için özel bankacıları. Ajanları sayesinde Birleşik Devletler, Hindistan, Küba ve Avustralya dahil olmak üzere birçok uzak ülkede de yatırımlar yaptılar."

Elbette, bu yüksek seviyeli yatırımlarını korumak amacıyla, Rothschild ailesinin iş yaptıkları ulusların faaliyetlerini bir ölçüde kontrol etmeleri gerekiyordu. Aynı zamanda çeşitli ülkelere finans desteği vermiş ve kendi isteklerine uymalarını sağlamak için bu ülkeleri birbirlerine düşürmüşlerdi. Olağanüstü gizlilik gerektiren bu taktik, daha sonraları "güç dengesi" oyunu olarak tanındı. Griffin şöyle demektedir: "Sahne arkasında kalarak, halkların öfkesinin politikacılara yönelmesini sağlıyor ve böylece kendileri tehlikeden uzak kalıyorlardı. Bu, o zamandan beri birçok finans devi tarafından kullanılan bir tekniktir ve bugün Federal Rezerv Sistemi'ni işletenler tarafından sürekli kullanılmaktadır."

Rothschild ailesi, yirminci yüzyıl boyunca da klan tarzlarını sürdürdüler. Biyograf Wilson bu konuda şunları söylemektedir: “Lionel de Rothschild, bir defasında bana tüm yaşayan aile üyelerinin listesini vermişti; açıkçası, sayıları düzineleri buluyor. Üstelik her birini de kısaca tarif edebilecek kadar tanıyordu.”

1990’larda Rothschild İmparatorluğu’nun önderleri, Fransa’da Baron Guy de Rothschild ve Elie de Rothschild, İngiltere’de ise Lord Jacob Rothschild ve Sir Evelyn de Rothschild idi.

Günümüz basınındaki açıklığa rağmen, Rothschild ailesi sırlarını hâlâ korumaktadırlar. 1998 yılında Oxford’dan tarih öğretmeni Niall Ferguson’a, Rothschild ailesi hakkında detaylı bir biyografi kitabı hazırlaması için izin verildi; ama sadece 1848 yılına kadar olanları kapsayacak şekilde. Ferguson bu kitabında komplo yazarlarının “delice tutumuna” değindi ve Rothschild ailesinin tarihiyle ilgili hazırladığı “bilimsel araştırmasını” yayınladı.

Ama resmi bir biyografin araştırmaları bile perdelendiğinden, Ferguson’ın Rothschild ailesinin masumiyeti yönündeki iddiaları aslında kendi kendi köstekliyordu. “Başlangıçtan itibaren, Londra’daki Rothschild Arşivi’nde bulunan Mart 1915 öncesine ait tüm belgelere rahatça ulaşabilecektim,” diye açıklıyordu Ferguson. “Kütüphane müdürlerinin bana izin verdiği ölçüde diğer arşivleri ve özel belge koleksiyonlarını da inceleyebilecektim.”

Ama Ferguson, kendisine sunulan belgeler arasında bile önemli boşluklar ve ihmaller olduğunu gördü; özellikle de Amerikan İç Savaşı’ndan hemen önceki dönemle ilgili bölümlerde. Kendisini “Calvinist kökenli bir ateist” olarak tanımladığından, Rothschild ailesinin geçmişindeki metafiziksel unsurlara, Kabbalist geleneği çok iyi bilmelerine, Farmasonluk ve diğer gizli örgütlerle bağlantılarına önem vermedi.

Ama Rothschild ailesi basından tamamen kurtulmayı başaramadı ve arada bir haklarında yayınlanan haberler oldu. 8 Temmuz 1996’da ailenin finans imparatorluğunun başı olan kırk bir

yaşındaki Amshel Rothschild'ın "gizemli intihar" vakasında olduğu gibi!

En büyük çocuk olan Amshel, 1990 yılında Rothschild Servet Yönetimi'nin yöneticilerinden biri olmuştu ve 1993 yılında yönetim kurulu başkanlığına yükselmişti. Söylenenlere göre, babası Lord Victor Rothschild tarafından zorlanarak başladığı aile bankacılık imparatorluğundaki rolünden "pek memnun değildi." Ayrıca, aile üyelerinin onun iş politikalarıyla ilgili tutumundan memnun olmadıkları yönünde de söylentiler dolaşıyordu. Gazeteci Sally Bedell Smith'e göre, Rothschild firması Amshel'in ölümünden önceki yıl tam 9 milyon dolar zarara girmişti. Bu, Evelyn Rothschild, Çin'deki en büyük ikinci bankayla ortak olduğu zaman olmuştu. Kaybı karşılamak isteyen Amshel, ailenin tüm dünyaya yayılmış operasyonlarını desteklemek için 28 milyar dolar sağlamayı amaçlıyordu.

Amshel Rothschild, Paris'te kaldığı otel odasının mermer banyo zemininde ölü olarak bulunmuştu. Yerden bir buçuk metre yüksekteki havlu rafının önünde yatıyordu ve bir muhabir şöyle demişti: "Bu şekilde kendini asmak, 1.90 m. boyundaki bir adam için kolay olmamıştır." Üzerinde sadece bornoz vardı ve bornozun kuşağının bir ucu boynuna dolanmıştı. Söylendiğine göre, kuşağın havlu askısına bağlanmış olan diğer ucu, dedektiflerden biri tarafından kazayla yerinden çıkarılmıştı.

Ölüm nedeni, kalp krizi olarak belirtilmişti ama daha sonra "boğulma yöntemiyle intihar" olarak değiştirilmişti. Ortada ne bir intihar notu ne de cinayet olduğu yönünde bir delil vardı; ama polis raporu normal kanalları aşarak doğrudan Fransız İçişleri Bakanlığı'na gönderilmişti. Bu manevra, görünüşe bakılırsa halk önünde görünmekten hoşlanmayan ailenin ricası üzerine yapılmıştı ve bu durum bile ailenin hükümet üzerindeki kontrol gücünü göstermeye yeterliydi.

Kişisel sorunlar ya da herhangi bir not olmadığından, Amshel'in ölümü pek de intihara benzemiyordu.

Ölümünü saran tuhaf detaylara ve dünya bankacılığındaki konumuna rağmen, haber basınında Amshel'den çok fazla söz edilmedi ve kendini astığı yönündeki iddia hiç yorumsuz bir şekilde kabul edildi. 1997 *Britannica Book of The Year*'da olaydan sadece bir cümleyle bahsedildi ve bu da "Ekonomi Konuları: Bankacılık" adlı bölüm içinde gizlenmişti: "İngiliz bankacılık endüstrisi, Temmuz ayında Rothschild hanedanlığının Londra şubesinin servet yönetim ve yatırım başkanı ve ailenin küresel bankacılık operasyonlarının varisi Amshel Rothschild'ın intihar olduğu anlaşılan ölümüyle sarsıldı." Bu kadar önemli bir insanın ölümüyle ilgili bu kadar az haber yapılması, basın üzerinde gizli kontrol sürdürüldüğü teorisini çürütmeye çalışanlar için önemli bir sorun oluşturmaktadır.

Rothschild ailesinin biyografı Wilson, ailenin süregelen gücü karşısında şaşkınlığını gizleyememişti. Hayranlık yansıtan bir ifadeyle şöyle diyordu: "Genetik, mitoloji, bilinçli eğitim, zenginlik ve bağlantıların sunduğu fırsatlar; hepsi yakın tarihteki en önemli ailelerden birinin – belki de en önemlisinin – oluşmasında büyük rol oynamıştır. Dünya üzerindeki gücünü yedi kuşak boyunca koruyabilen çok az monarşi ailesi vardır."

Mayer Amschel'in kurallarına göre, her kuşakta sadece en büyük erkek çocuk ailenin servetini kontrol edebilir. Bu yöntemle, sadece Rothschild ailesinin sıkı bir şekilde bir arada kalması sağlanmamakta, aynı zamanda da gizli örgütlerde olduğu gibi, çekirdek kontrol gücüne sahip olmayan aile üyelerinin finans konularıyla ilgili yeterinden fazla şey bilmesi engellenmektedir. Rothschild ailesinin iş zincirinin eski yöneticileri, genellikle önemli kararlarda dışarıda bırakıldıklarından yakınmışlardır.

Bu aile birliği ve gizlilik ruhu, servetlerinin inanılmaz gücüyle de birleşince, Mayer Rothschild'ın şu sözlerini açıklamaktadır: "Bir ulusun parasını kontrol etmeme izin verirsiniz, kanunlarını kimin yaptığıyla ilgilenmem."

Rothschild'ın nüfuzu bütün dünyaya yayılmış durumdadır. Rothschild'ın Japonya'nın önemli bankacılık ailesi Nomura üzerindeki nüfuzu, Edmund Rothschild ile bu finans devinin kurulmasında öncülük etmiş olan Tsunao Okumura arasındaki dostluk sayesinde oluşmuştur.

İsrail devletinin kurulmasına yardımcı olan kişi de yine bir Rothschild üyesiydi. 1917 yılında İngiliz Parlamentosu'nda hizmet ettikten sonra, Zionist 2. Lord Lionel Walter Rothschild – 1915'deki ölümünden sonra Nathan'ın parasının ve unvanının varisi – İngiliz Dışişleri Bakanı Arthur Balfour'dan bir mektup aldı; bu mektupta Balfour, Filistin'deki Yahudiler için bir ülke kurulması fikrini desteklediğini açıklıyordu. Bu mektup daha sonraları Balfour Bildirisi olarak tanındı. 1922 yılında Uluslar Birliği, Balfour'un Filistin'deki mandasını kabul etti ve böylece İsrail devletinin kurulması için yolu açtı. İran petrolünü İsrail'e getirmek için Kızıl Deniz'den Akdeniz'e uzanan ilk petrol boru hattını ve İsrail Genel Bankası'nı kuran Baron Edmond de Rothschild, “modern İsrail'in babası” olarak anılmaktadır.

Birleşik Devletler'de gazeteci William T. Still, ailenin Amerikan servetinin yaratılmasıyla ilgili şunları söylemişti: “Kuhn, Loeb & Co. ve J. P. Morgan Co. gibi Wall Street firmalarıyla çalışarak, Rothschild ailesi Standard Oil imparatorluğunu kurabilmesi için John D. Rockefeller'ı destekledi. Ayrıca Edward Harriman [demiryolları] ve Andrew Carnegie [çelik] faaliyetleri için de finans sağladı.”

Birleşik Devletler'deki ekonomi üzerine Rothschild hakiyeti ya da kontrolü olsun veya olmasın, Amerika'nın zengin aileleri ve gizli örgütleriyle İngiltere'dekiler arasındaki bağlantılar, Avrupa ile bağlantı konusunda sağlam ve görkemli kanıtlar sunmaktadır.

Üçlü Komisyon, CFR ve Bilderbergerler gibi diğer bir organizasyon bağlantısı ise “Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü”dür.

Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü

- Yuvarlak Masalar

Amerikan gizli örgütlerinin gündemleri ve yöntemleri aslında Amerika'da ortaya çıkmamış, asırlardır Avrupa'ya hakim olan gizli örgütlerinkinden ithal edilmiştir.

1919'da Paris'te yapılan ve CFR'ın ortaya çıkmasını sağlayan toplantıya geri dönersek, konseyin teklifi sunulan bir "Uluslararası İşler Enstitüsü"nün Amerika kolundan ibaret olduğunu belirtmekte yarar vardır. İngiltere'deki merkez asıl adını korudu ve RIIA (Royal Institute of International Affairs - Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü) olarak tanındı.

Tıpkı CFR gibi, bu enstitünün kuruluşu da Woodrow Wilson'ın danışmanı Albay House, Warburg ve Baruch bankacıları ve House'un uluslararası fikri savunan "Araştırma" grubunun diğer üyeleri tarafından gerçekleştirildi. Aslında RIIA, 1910 yılında elmas kralı Cecil Rhodes tarafından kurulan Yuvarlak Masa Grupları'na dayanıyordu.

Yazar Donald Gibson, bu yaratımı şöyle açıklamaktadır: "Kraliyet Enstitüsü, 1919 yılında İngiltere'nin dünya üzerindeki gücünü sürekli kılmak için kurulmuştu ve İngiltere'nin üst sınıfını ve dış politika çıkarlarını Birleşik Devletler'dekilerle bağlama çabasının bir parçası olarak da CFR'ın yaratılmasına yardımcı olmuştu."

Bu görüş, yazar Icke tarafından da desteklenmektedir: "İngiltere ve Amerika arasındaki güya 'özel ilişki' aslında RIIA ve CFR arasındaki ilişkidir."

RIIA'nın merkezi, zengin Astor ailesinin malikanesinin karşısındaki St. James Meydanı'nda bulunan Chatham House'ta bulunmaktadır. İngiliz dış politikasının Chatham House'ta oluşturulduğu sürekli söylenen şeyler arasındadır.

RIIA'nın yaratılmasında öncülerden biri Güney Afrika'daki Boer Savaşı'nın gazilerinden biri olan Lionel Curtis idi. Daha son-

raları Curtis, İngiltere'nin Güney Afrika'daki aracısı Sir Alfred Milner'ın sekreteri oldu. Curtis, Milner'ın genç mültecilerinden biriydi ve çok akıllı bir adamdı. Onun için şöyle söylenmektedir: "İngiliz toplum adamı ve yazar, İngiliz emperyalist federalizminin ve dünya devleti fikrinin savunucusu... Eski [İngiliz] imparatorluğuyla yeni cumhuriyet fikrini değiştiren en önemli isimlerden biri."

Ateşli bir emperyalist olan Milner, Oxford ve New College'da eğitim görmüş, 1899-1902 yıllarında süren Boer Savaşı'nı kışkırtanlardan biri olmuş, zaferden sonra İngiltere'nin Güney Afrika'daki elmas madenleri ile altın rezervlerinin bir bölümü üzerinde kontrol sahibi olmasını sağlamıştı. Milner'ın, Güney Afrika'daki elmas tekercisi Cecil Rhodes'un serveti için önemli bir destekçi olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Diğer herkesin dışında, RIIA ve CFR'ın da aralarında bulunduğu birçok gizli örgütün kurucuları arasında en önemli isimlerden biri, Cecil Rhodes idi.

Georgetown Üniversitesi'nde önde gelen bir tarihçi ve Başkan Clinton'ın akademi öğretmeni olan Profesör Carroll Quigley, şöyle açıklamaktadır: "Rhodes Bursu [Clinton da bursiyerlerden biriydi] herkes tarafından bilinir. Asıl bilinmeyen, Rhodes'un kendisini İngiliz İmparatorluğu'nun korunmasına ve geliştirilmesine adayacak gizli bir örgüt oluşturulmak üzere servetini miras bırakmış olmasıdır. Ve yine birçokları tarafından bilinmeyen bir gerçek, bu örgütün varlığını günümüzde de sürdürmesidir."

Quigley ve diğer birçok kişi, Yuvarlak Masa Grupları'nı modern gizli örgütlerin atası olarak açıklamasından dolayı, Cecil Rhodes, Lord Milner ve görüşlerine yakından bakmakta yarar vardır.

Rhodes ve Ruskin

Modern gizli örgütlerin atası sayılabilecek olan Cecil Rhodes ve akademik danışmanı John Ruskin, kökeni antik Yunan'a ve daha eskilere dayanan geleneksel bir felsefeyi izliyorlardı. Bu geleneği izleyenler arasında Sosyalist öncüler Karl Marks ve Friedrich Engels de bulunmaktadır.

Strotford Piskoposu'nun vekilinin oğlu olarak 1853'de doğmuş olan Rhodes, daha küçük yaşlarından itibaren dinsel kavramlarla dolu bir dünyaya girmişti. 1879 yılında, Güney Afrika'da pamuk tarlası işleten bir kardeşiyle ortak oldu. İki kardeş, çok geçmeden elmas arama fikrinin peşinde koşmaya başladılar.

Bu işe başarıyla başlayan Rhodes, kendisine destek olan Nicolaas de Beers aile madencilik firmasının onuruna isimlendirdiği Beers Consolidated Mines, Ltd.'ı kurdu.

Sekiz yıl boyunca, Kimberley, Güney Afrika'daki madencilik işleri ve Oxford'daki eğitimi arasında zamanını bölen Rhodes, burada güzel sanatlar profesörü John Ruskin'in büyüüne kapıldı.

Zengin bir şarap tüccarının oğlu olan Ruskin, bir biyografin terimleriyle "içe dönük, zor, yalnız, sık sık çılgınlığa kapılan" biriydi ve bu özellikleriyle diğerlerinden ayrılıyordu. Sürekli mastürbasyon ve nimfolepsi (çok küçük yaşta kızlara karşı, çılgınlık derecesinde cinsel çekim duyma) takıntıları yüzünden, Ruskin, on dokuz yaşındaki Effie Gray ile 1848'de yaptığı evliliğini sürdüremedi. Altı yıl sonra hâlâ bakire olan Gray, o dönemde radikal olarak değerlendirilecek bir kararla evliliğini bitirdi.

Ruskin, önceleri İncil'in Kral James Versiyonu'nu sıkı sıkıya inceleyen biriydi ama daha sonraları Tanrı inancından vazgeçti. Yazar Icke bu konuda şunları söylemektedir: "Cecil Rhodes, Alfred Milner ve Yuvarlak Masa gizli örgütünün diğer kurucularını esinlendirmiş olan John Ruskin, Plato'nun [Yunan filozof] ve Madam Blavatsky'nin [okült Teozofi Derneği'nin kurucusu]

ezoterik çalışmalarından, Lord Edward Bulwer-Lytton'ın kitaplarından ve Altın Şafak Teşkilâtı'nın tarzındaki gizli örgütlerden çok etkilenmişti."

Söylendiğine göre Plato'nun *Cumhuriyet* adlı çalışmasını her gün okuyan Ruskin, Plato'nun tek bir merkez liderlikten aşağı doğru hiyerarşik biçimde yayılan toplum yapısı fikrini çok beğenmişti. Modern Komünizm'in kurucuları olan Marks ve Engels de Plato'nun öğrencileriydi ve Ruskin'in görüşlerini yansıtıyorlardı. Devlet üzerinde sıkı bir kontrolü – bir diktatör ya da özel bir yönetici sınıf – savunan Ruskin, şöyle diyordu: "Daimi amacım, bazı insanların diğerlerine karşı ölümsüz üstünlerini kanıtlamak olmuştur; ya da bazı durumlarda tek bir adamın diğerlerinin tamamı karşısında olan üstünlüğünü!"

Quigley'e göre, Rhodes, Ruskin'in felsefesinden o kadar etkilenmişti ki onun Oxford'da verdiği konferanslardan birini kopalamış ve otuz yıl boyunca yanından ayırmamıştı.

The Temple and the Lodge adlı kitabın yazarları Michael Baigent ve Richard Leigh, Rhodes'un İngiliz Farmasonluk Teşkilâtı'nda aktif durumda olduğunu, bunun da kendisini IV. George ve IV. William, Lord Randolph Churchill (Winston'ın babası), Salisbury Markizi, Arthur Conan Doyle, Rudyard Kipling ve Oscar Wilde gibi on dokuzuncu yüzyıldaki önemli şahsiyetlerle bir araya getirdiğini vurgulamışlardır. Bu grubun Plato, Ruskin ve Teozofist Madam Blatsky'nin felsefeleriyle olan yakın uğraşısı, Farmasonluk idealleriyle örtüşüyordu.

Yakın bir dostu olan Alman elmas tüccarı Alfred Beit'in yardımlarıyla, Rhodes elmas şirketini büyüttü ve 1891'de de Beers, dünyanın elmas üretiminin yüzde 90'ını eline geçirdi. 1890'ların ortalarında, Rhodes, Elmas Sendikası'nı kurdu; bu girişimin sonucunda oluşan CSO (Merkezi Satış Organizasyonu), bugün dünyanın elmas ticaretinin yüzde 80'ini kontrol etmektedir.

Ayrıca hızlı gelişen Transvaal altın madenleri üzerinde de kontrol sahibi olmuştu. Sürekli artan servetiyle Rhodes'un Gü-

ney Afrika'dan Kahire'ye demiryolu döşeme, İngiliz İmparatorluğu'nun etki sınırlarını genişletme gibi hayalleri de gerçekleşme potansiyeli kazanıyordu.

Morgan ve Rockefeller ailelerinde olduğu gibi, Rhodes'un arkasında da Rothschild ailesini görmek mümkündür.

Yazar Griffin bu konuda şunları söylemektedir: "Cecil Rhodes'a finans desteği sağlıyorlar, Güney Afrika'daki elmas madenleri üzerinde tekel kurmasını mümkün hale getiriyorlardı. Rothschild ailesinin de Beers ile bağlantıları hâlâ devam etmektedir." Kasım 1997'de, Baron Edmond Adolphe Maurice Jules Jacques de Rothschild yetmiş bir yaşında Cenevre'de anfizemden öldüğünde, Güney Afrika'daki de Beers Consolidated Mines, Ltd.'da büyük hisselerle sahip olduğu açıklanmıştı.

Rhodes ve Rothschild ailesi arasında ilişki oluşmasını sağlayan kişi olan yazar ve eski İngiliz İstihbarat Ajanı Dr. John Coleman, şöyle yazmıştı: "Rhodes, doğum hakkı olan Güney Afrika Boerleri'ni ve dolayısıyla da toprak altında yatan elmasları ve altını kaybetmiş Rothschild ailesi için öncelikli ajandı." Coleman'a göre, Rhodes'un ilk Yuvarlak Masa grubu, İngiliz Rothschild ailesinin finans desteğiyle Güney Afrika'da kurulmuştu ve ailenin ülkenin doğal kaynakları üzerindeki hakimiyetini sürdürmek üzere İngiltere'ye sadık iş liderleri eğitime amacını taşıyordu. Rhodes'un ardında Rothschild ailesinin finans desteğinin olması fikri, *American Rhodes Scholarship* (Amerikan Rhodes Bursu) adlı kitabın yazarı Frank Aydelotte tarafından da desteklenmektedir: "1888 yılında Rhodes üçüncü isteğini yerine getirdi ve her şeyini Lord Rothschild'a bıraktı."

Yuvarlak Masa grupları, Illuminati ve Farmasonluk gizli örgütleriyle birlikte, piramit hiyerarşik yapı taşıyan yarı gizli örgütler topluluğu olarak kuruldu. Çekirdek grup, İnisiyeler Çemberi (ya da Seçkinler) olarak anılıyor, dış gruba ise Yardımcılar Topluluğu deniyordu. Rhodes'un İnisiyeler Çemberi'nin iki üyesi, İngiliz yatırımcı Lord Victor Rothschild ve Lord Milner idi.

Rhodes, King Arthur'un efsanevi toplantı yerinin onuruna kendi gizli örgütüne Yuvarlak Masa adını vermişti. Arthur'un Kutsal Kase ile ilgili efsanesinin, İsa'nın tartışmalı soyu kavramıyla ilgili olduğunu belirtmekte yarar vardır; *Sangreal* ya da kraliyet kanı, daha sonra detaylıca incelenecektir.

Coleman bu konuda şunları söylemektedir: "Altın, elmas ve uyuşturucudan kazanılan inanılmaz zenginlikle güçlenmiş olan Yuvarlak Masa üyeleri, operasyonlarını sürdürdükleri bütün ülkelerde mali ve maddi politikalar ile politikacılar üzerinde kontrol sahibi olmak için bütün dünya çapında harekete geçtiler."

Yine Coleman'a göre, bugünün iç içe geçmiş şirket yöneticiliklerine ve vergiden muaf vakıflarına benzer bir şekilde, "Yuvarlak Masa şirketler, enstitüler, bankalar ve eğitim kurumlarından oluşan bir labirent gibidir."

Bazıları Coleman'ı bir komplo teoristi olarak görerek önemsemese bile, aynı şeyi Dr. Quigley için aynı şeyi söyleyemezler.

Quigley şöyle demektedir: "Bir kuşaktan uzun bir süredir, uluslararası boyutta bir Anglophile ağı gerçekten vardır ve Sağcı kesimin Komünist eylemleri olarak gördüğü bir şekilde operasyonlarını sürdürmektedir. Bu ağın operasyonlarını biliyorum, çünkü 20 yıl boyunca bu konuyu inceledim ve 1960'ların başlarında iki yıl süreyle gizli kayıtları ve belgeleri incelemeye izinliydim. Amaçlarının büyük bölümünden hoşlanmıyorum ve hayatımın çoğunda bu ağa ve araçlarına yakındım... Genel görüşüm, gizliliğini korumak istemesi ve aynı zamanda da tarihsel açıdan kesinlikle herkes tarafından bilinmesini gerektirecek bir öneme sahip olmasıdır."

Quigley'in sözleri, Rhodes'un hırsını ve isteklerini bilen yazarlar Wallechinsky ve Wallace tarafından da tekrarlanmıştı: "Rhodes, amacı İngiliz hakimiyetini bütün dünyada yaymak olan bir Gizli Örgüt'ün kurulmasını, geliştirilmesini ve desteklenmesini istiyordu. Hakimiyet altına girmesi amaçlanan ülkeler arasında Amerika Birleşik Devletleri de vardı."

1890 yılında, Rhodes'un emperyalist görüşlerinden etkilenen Kraliçe Victoria, onu Afrika Cape Kolonisi'nin başbakanı olarak atadı. 1902'de kalp krizinden ölmesinden sonra, Oxford'da umut vaat eden gençler için sunduğu burs, Rhodes'un katı bir iş adamı ve politikacı olarak imajının yumuşamasını sağladı. Rhodes başvuran kişilerde ırk ayrımı yapmayı yasaklamasına karşın, bir zamanlar "tüm beyazlar için eşit hak" savunucusu olduğu da bilinmektedir.

Rhodes'un kendilerine Yunan tanrısından esinlenerek "Olympianlar" diyen gizli bir grubun üyesi olduğu bilinmektedir. Yazar Coleman'a göre, bu küreselleşmecilerin Komite 300 dedikleri şey için kullandıkları başka bir isimdi. Bütün bunlara ek olarak, muhtemelen Masonluk bağlantıları nedeniyle Rhodes'un gizli ve gizemli Illuminati ile de bağlantılı olduğu söyleniyordu.

Quigley, Rhodes'un gizli örgütüne Yuvarlak Masa Grupları demek ve 1915 yılında yedi ülkede kolları olduğunu bildirmektedir. Curtis ve diğerleri tarafından yaratılmış olmasına rağmen, örgütün finans desteği büyük ölçüde Rhodes'un ve Lord Milner'ın takipçilerinden gelmektedir. Rothschild'ın adını vermemen Quigley, şöyle diyordu: "1925'ten bu yana zengin kişilerden ve özellikle Carnegie Birleşik Krallık Tröstü'ne bağlı uluslararası bankacılık ortaklığı altında çalışan vakıflardan ve firmalardan, J. P. Morgan, Rockefeller ve Whitney aileleriyle çalışan organizasyonlardan, önemli miktarlarda para akışı sağlanmaktadır."

Rhodes'un ölümüyle, Milner, Rothschild ve uluslararası bankacı ortakları, İngiliz İmparatorluğu'nun dışına yayılmaya başlamış olan Yuvarlak Masa Grupları üzerinde mutlak kontrol sağladılar. Profesör Quigley şunu vurgulamaktadır: "1914'te savaşın bitmesiyle, bu sistemdeki organizasyonun büyük ölçüde genişletilmesi gerektiği anlaşıldı." Lionel Curtis, Yuvarlak Masa Grupları'nın paravan organizasyonu olarak Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü'nü kurmakla görevlendirildi.

Quigley, bu grubun amaçlarının – öncelikli amacı dünyadaki tüm ulusları İngilizce konuşan tek bir ulus haline getirerek barışı korumak, gelişmemiş bölgelerde zenginlik ve dayanıklılık oluşturmaktı – aslında övgüye değer olduğunu belirtmektedir.

Fakat Yuvarlak Masa organizasyonu – öncelikli amacının dünya barışı olduğunu belirttiklerini unutmayalım – atom bombasının geliştirilmesini sağlayan örgüttü. Yayılma sürecinde, Yuvarlak Masa Grupları'nın ortaya çıkardığı ufak organizasyonlardan biri, Princeton, New Jersey'de merkezi bulunan IAS (İleri Düzeyde Araştırmalar Enstitüsü) idi. Quigley'e göre bu, Oxford'daki All Souls College'ın Amerikan kopyasıydı. IAS, Rockefeller Genel Eğitim Komitesi tarafından desteklenmişti. Burada atom bombasının geliştirilmesi için çalışan bilimadamlarına IAS üyeleri Robert Oppenheimer, Niels Bohr ve Albert Einstein yardımcı oluyordu.

Quigley şöyle demektedir: “Bu insanlar, azınlıkların ifade özgürlüğüne ve kanunların herkes için geçerli olmasına inanan ama sosyal deneyimleri sınırlı, görkemli ve kültürlü adamlardı.”

Diğer yazarlar, Quigley kadar övücü bir tarzla konuşmamaktadırlar. Gazeteci William T. Still, *New World Order: The Ancient Plan of Secret Societies* (*Yeni Dünya Düzeni: Gizli Örgütlerin Antik Planı*) adlı kitabında şunları söylüyordu: “Gizli örgütlerin, Anayasa'yı Birleşik Devletler vatandaşlarından koparmak üzere kurdukları asırlara yayılmış planlar.”

William Bramley şöyle demektedir: “Rhodes, kendisinden önceki birçok hümanistin yaptığı hataya düşmüştü. Çoktan yozlaşmış ve çürümüş olan kardeşlik ağı sayesinde amaçlarına ulaşabileceğini sanıyordu. Rhodes'un yaptığı şey, bu enstitü ve organizasyonları insanoğlunu bastırmak ve köleleştirmek üzere etkili biçimde kullanacak kişiler için meydan hazırlamak oldu.”

Ama zengin ve güçlü Amerikalılar'ın bir araya gelmesini ve amacın aksini yapmasını sağlayan şey, sadece Yuvarlak Masa organizasyonları değildi. Belli noktalarda, çok daha gizli örgütlerin

oluşturduğu kardeşlikler de vardı; örneğin, uğursuz Kurukafa ve Kemikler Teşkilâtı bunlardan biriydi.

Kurukafa ve Kemikler

Sadece Yale Üniversitesi'nde varlığını sürdürdüğü düşünülen kardeşlik organizasyonu Kurukafa ve Kemikler, diğer gizli gruplardaki kardeşleriyle birlikte küreselleşmeci amaçlarını daha da ilerleten çok sayıda devlet adamının kaynağı olmuştur.

Araştırmacı yazar Anthony C. Sutton, bu konuda şunları söylemektedir: “CFR üyeleri bir komploya dahil oldukları söylenildiğinde şiddetle itiraz etmektedirler ve bu konuda sonuna dek haklıdır. Çoğu CFR üyesi bir komploya dahil değildir ve herhangi bir komplo hakkında da bilgileri yoktur. Ne var ki CFR’in içinde bir gizli örgüte ait, gizliliğe yemin etmiş ve CFR’i belirgin bir ölçüde kontrol eden bir grup vardır.”

Bu üyeler arasında Başkan Franklin D. Roosevelt döneminde Savaş Sekreteri olarak hizmet vermiş olan ve “Amerika’nın yönetici sınıfının merkezinin merkezinde olan adam” şeklinde tanımlanan Henry Stimson; Birleşik Devletler Rusya Büyükelçisi Averell Harriman; yayıncı Henry Luce ve Rockefeller servetinin uzun süre yöneticiliğini yapmış olan J. Richardson Dilworth gibi son derece güçlü adamlar vardır.

Sutton ve diğerlerine göre, bu gizli örgüt aslında daha önceki bir Alman gizli örgütünün Amerikan versiyonudur. Yaygın şekilde Bölüm 322, “Ölüm Kardeşliği” ya da “Teşkilât” adlarıyla da bilinen bu grup, en çok “Kurukafa ve Kemikler” ya da kısaca “Kemikler” olarak tanınmaktadır.

Teşkilât’ın Amerikan versiyonu, 1832 yılında General William Huntington Russell ve Alphonso Taft tarafından Yale’de kuruldu.

1876 yılında Savaş Sekreteri, Birleşik Devletler Başsavcısı ve Rusya Büyükelçisi olan Taft, Amerikan tarihinde aynı dönemde

hem başkan hem de danıştay başkanı olarak hizmet vermiş olan tek adam William Howard Taft'ın oğluydu.

Russell, Connecticut Yasama Kurulu'nun bir üyesi oldu. Ailesi, Russell and Company'nin merkezindeydi ve bu firma, önceleri köle satışından ve on dokuzuncu yüzyılın başlarında da afyon kaçakçılığından zengin olan Boston'ın en büyük "mavi kan" ailelerinden bazıları tarafından yönetiliyordu. Bazı araştırmacılar, Teşkilât'ın amblemi olan korsan sembolünün, kurucuların bu kötü geçmişinden kaynaklandığını düşünmektedir; aynı amblem, eski Tapınak Şövalyeleri tarafından da kullanılmıştı.

Sutton'a göre, Teşkilât, İngilizler'in Çin'de neden olduğu Afyon Savaşları'nın dahili bir parçası olan Samuel Russell'in kuzeni William Huntington Russell tarafından Almanya'dan Yale'e getirilmişti. 1876 yılında rakip bir gizli örgütün Yale'deki Kurukafa ve Kemikler karargahında ("Mezar" ya da "Tapınak" adlarıyla bilinmektedir) yaptıkları araştırma sonucunda oluşturulan bir broşürde şöyle deniyordu: "Kurucu üye Russell, daha önce Almanya'daydı ve bir Alman örgütünün önde gelen üyelerinden biriyle yakın dostluk kurmuştu. Tekrar okula döndüğünde, burada örgütün yeni bir kolunu oluşturma yetkisine sahipti. Böylece Kemikler kuruldu."

Gizli Alman örgütü, ünlü ve gizemli Illuminati'den başkası değildi. Ron Rosenbaum - Kurukafa ve Kemikler'i yakından inceleyen birkaç gazeteciden biri - Teşkilât'ın kurukafa ve kemikler ambleminin aynı zamanda Illuminati'nin resmi sorgucu olduğunu da vurgulamıştı. *Esquire* dergisi için hazırladığı bir araştırma yazısında, Rosenbaum şöyle diyordu: "Sadece çatısal düzeyde olsa bile, Kemikler'in ayinleriyle ünlü Bavyera Illuminati üyelerinin ayinleri arasında belirgin bağlantılar görüyorum. Illuminati, 1776-1785 tarihleri arasında gerçekten var olmuş, Alman Farmasonluğu'nun daha mistik düşünceli bir locasını oluşturan ezoterik bir gizli örgüttür."

Yazar Icke, buna şöyle katılıyordu: “Teşkilât aslında Illuminati’nin kılık değiştirmiş halidir. Örgüte katılanlar için düzenlenen inisiyasyon törenleri, Farmasonluk ile yakın bağlantılar göstermektedir.” Mason amblemleri, semboller, Almanca bir slogan, hatta inisiyasyon salonunun dekorasyonu; bütün bunlar, Almanya’da bulunan ve Illüminati ile bağlantıları olduğu bilinen Mason localarınıninkilerle aynıdır.

Kurucularının ve ailelerinin alçakça geçmişleri düşünülürse, Webster Griffin Tarpley ve Anton Chaitkin şöyle bir uyarıda bulunmaktadırlar: “Kurukafa ve Kemikler’in geçmişi, bir afyon ve İmparatorluk hikayesidir. İşin içinde yatan şey, yeni Birleşik Devletler cumhuriyeti üzerinde politik kontrol sağlama mücadelesidir.”

Başlangıcı nasıl olursa olsun, Kurukafa ve Kemikler 1856 yılında Russell Tröst adıyla resmi olarak kurumsallaştırılmıştır. Teşkilât, her yıl New York’taki Saint Lawrence Nehri’nin üzerinde bulunan Deer Island kulübünde toplanmaktadır.

Bu gizli örgütün tamamen seçkin insanlardan oluşmasına rağmen, Kurukafa ve Kemikler bu konuda yalnız değildir. Tarpley ve Chaitkin’e göre; “Princeton’da özellikle Ivy Club ve Cottage Club başta olmak üzere ‘yemek kulüpleri’ vardır. Bunlar, Jonathan Edwards ve Aaron Burr’un oligarşi geleneklerini Duller kardeşler aracılığıyla günümüze kadar getirmişlerdir. Harvard’da, ultra mavi kanlı Porcelian (Domuz Kulübü olarak da bilinir) vardır; Theodore Roosevelt, oradaki üyeliğiyle ilgili Alman Kaiser’e hava atmıştı; Franklin D. Roosevelt ise biraz daha ‘aşağı’ seviyede olan Sinek Kulübü’nün üyesiydi.”

Yale’de başka gizli örgütler de vardır – Kurtbaşı ile Parşömen ve Anahtar bunlardan sadece ikisidir – ve Rosenbaum’un söylediği gibi, Doğu Organizasyonu içinde Kurukafa ve Kemikler’e üye olmayan biri varsa, mutlaka diğer gruplardan birine üyedir. Ama hiçbir grup, Kurukafa ve Kemikler’in kan ve zenginlik bağlarını barındırmamakta ya da göstermemektedir.

Her yıl, ilk yıllarını okuyan Yale öğrencileri arasından on beş kişi seçilir ve son sınıfa geldiklerinde Kurukafa ve Kemikler'e üye olurlar.

Sıra dışı gizliliklerine ek olarak – eğer biri grubun adından söz ederse, orada bulunan Kemikler üyeleri ortamdaki ayrılmak zorundadırlar – Teşkilât'ın özgün bir üye sınıflandırma yöntemi vardır. Yeni üyeler, Tapınak Şövalyeleri, Malta Şövalyeleri, Saint John Şövalyeleri gibi gizli örgütlere ithafen Şövalye unvanıyla anılırlar; bu kişiler tam üyeliğe geçiş yaptıklarında, Patrik adıyla anılmaya başlanırlar.

Grup dışında kalan insanlar kısaca “Barbarlar” adıyla anılır.

Yazar Sutton, bu konuda şunları söylemektedir: “Aktif üyelik sadece 20-30 aileden oluşan bir çekirdek gruba indirgenmiştir; görebildiğimiz kadarıyla aktif üyeler oğullarını ve akrabalarını Teşkilât'a sokmayı başarmıştır ve aileler arasında karşılıklı evlilikler sık görülmektedir. Bu aileler, iki önemli gruba bölünmektedir. İlki, 1600'lerde Doğu sahillerine ulaşmış olan ilk Amerikan aileleridir; bunlar Whitney, Lord, Phelps, Wadsworth, Allen, Bundy, Adams gibi soyadları taşımaktadır. İkincisi, son 100 yıl içinde servet sahibi olmuş, oğullarını Yale'e göndermiş, zaman içinde neredeyse eski aileler haline gelmiş olanlardır; bunlar arasında da Harriman, Rockefeller, Payne, Davidson gibi isimler sayılabilir.”

Ecke, bu ailelerin soylarıyla ilgili bir Eski Dünya iddiasında bulunduklarını vurgulamaktadır. Ecke şöyle açıklamaktadır: “Zenginliklerini ve nüfuzlarını uyuşturucu kaçakçılığına, köle tüccarlığına ve dikkatli seçilmiş eşlere borçlu olan bu insanlar, sahip oldukları sözde mavi kan genetik yapısını ‘korumak’ ya da ‘geliştirmek’ amacıyla önceden kararlaştırılmış evlilikler yaparlar. Bu iç içe geçmiş aileler, maddi, politik ve genetik baskınlıklarını güçlendirmek için birbirlerine sürekli yardım eder ve desteklerler.”

Rosenbaum bu fikre şöyle katılmaktadır: “Yakından baktığınızda, bu Kemikler ailelerinin aralarında karşılıklı kız alışverişlerinin sık sık yapıldığını görebiliyorsunuz. Her yıl bir Kemikler sınıfında hem bir Whitney Townsend Phelps hem de bir Phelps Townsend Whitney bulmak mümkündür.”

Akraba kayırma olayı, Teşkilât içinde sık görülen bir durumdur ve bunun bir örneği, 1933 yılında Brown Bros. & Company ve W. A. Harriman & Company’nin birleşmesiyle oluşan Brown Brothers Harriman şirketinin ortaklarından biri olan John B. Madden Jr.’ın, Russell Tröstü’ne maddi destek sağlaması olarak gösterilebilir. Madden, 1940 yılında Başkan George Bush’un babası olan Prescott Bush’un önderliğinde bu firmayla çalışmaya başladı ve ortakların hepsi Kurukafa ve Kemikler üyesiydi.

Üyelerin birbirlerine ne kadar sadık olduklarına dair bir örnek, 1980’lerde Başkan Bush’un BCCI’daki (Uluslararası Kredi ve Ticaret Bankası) suç olayıyla patlak veren skandalda görülebilir. Bankanın yasadışı faaliyetleri gün ışığına çıktığında – çok sayıda ünlü isim de olaya karışmıştı – Bush hükümeti herhangi bir sağlıklı soruşturma yapılmasını engelledi. Sonunda CFR Terörizm, Narkotik ve Uluslararası Operasyonlar Altkomitesi’nden Massachusetts Senatörü John Kerry, BCCI hakkında soruşturma başlattı. Kerry, BCCI tarafından büyük ölçüde desteklenen Demokratik Senato Kampanya Komitesi’nin yönetim kurulu başkanıydı ve bir Kurukafa ve Kemikler üyesiydi. Kerry’nin altkomitesinde özel danışmanlık yapan Jack Blum, soruşturmanın sonunda şöyle açıkladı: “BCCI’ın ciddi olarak soruşturulmasını istedim ama kimse bana aldırmadı... Gümrük Miami’deki bir kara para aklama operasyonunda çuvaldayınca, BCCI ile ilgili her şey üst düzey bürokratlar tarafından örtbas edildi ve bu durum hâlâ geçerliliğini korumaktadır.” Hem Morgan hem de Rockefeller servetleri Teşkilât’ta temsil edilmektedir. Üye Percy Rockefeller, Teşkilât’ı Standard Oil mülklerine bağlarken, çok sayıda Morgan aile üyesi ve yöneticisi de Kurukafa ve Kemikler üyesiydi.

J. P. Morgan bir Teşkilât üyesi olmamasına karşın, Harold Stanley (Teşkilât, 1908) 1915 yılında Morgan'ın bankacılık firması olan Guaranty Tröstü'ne katıldı ve zaman içinde hem bir Morgan ortağı hem de birleşmiş Morgan, Stanley & Company'nin yönetim kurulu başkanı oldu. W. Averell Harriman (Teşkilât, 1913), Guaranty Tröstü'nün yönetim kurulu üyelerindendi. H. P. Whitney (Teşkilât, 1894) ve babası W. C. Whitney (Teşkilât, 1863) Guaranty Tröstü'nün yöneticileriydi.

Finans akışı her zaman Kurukafa ve Kemikler üyeleri tarafından sağlanmıyordu. Sutton bu konuda şunları söylemektedir: "Teşkilât, Andrew Carnegie'nin büyük servetini kontrol etmektedir ama hiçbir Carnegie asla Teşkilât üyesi olmamıştır. Teşkilât, Ford'un servetini öylesine pervasızca ve ahlaksızca kullanmıştır ki Ford ailesinden iki kişi Ford Vakfı'ndan istifa etmişlerdir. Hiçbir Ford ferdi, asla Teşkilât üyesi olmamıştır. Morgan adı asla üyelik listelerinde görülmemiştir ama Davison ve Perkins gibi bazı Morgan ortakları Teşkilât'ın özünü oluşturan ailelerle çalışmaktadır."

McGeorge Bundy (Teşkilât, 1940) 1966-1979 tarihleri arasında Ford Vakfı'nın başkanıydı. 1960'ların başlarında, Bundy, Başkan John F. Kennedy ve Başkan Lyndon Johnson için ulusal güvenlik danışmanı olarak da çalıştı. Aynı dönemde, CIA ile çalışan ağabeyi William Bundy (Teşkilât, 1939) Dışişleri Bakanlığı'nda Doğu Asya ve Pasifik bölgelerinden sorumlu Bakan Yardımcısı idi.

Low, Forbes, Coolidge, Delano, Taft, Stimson ve diğer birçok ünlü isim de Kurukafa ve Kemikler ile bağdaştırılabilir. Yakın geçmişte sivrilen üyeler arasında Başkan George Bush (Teşkilât, 1949); ağabeyi Richard Bissell CIA'de yükselen William Bissell (Teşkilât, 1925); 1941 yılında Carol Warburg Rothschild ile evlenerek kısa süre sonra New York Times'ın genel müdürü olan Amory Howe Bradford (Teşkilât, 1943); Time ve Life dergilerinin de dahil olduğu Luce yayıncılık imparatorluğunun başındaki

Henry Luce (Teşkilât, 1919); ve ülke çapında tanınan köşeyazarı William F. Buckley (Teşkilât, 1950).

Tarpley ve Chaitkin, bu grubu zararsız bir kardeşlik olarak görmemekte ve şöyle demektedirler: “Yüzyılımız korku verici olayların birçoğunda, baskın hale gelen, Kurukafa ve Kemikler’i politik bir üye bulma kurumu olarak kullanan, nüfuz sahibi zengin Anglophile Amerikan aileleri perde arkasında yer almaktadır; özellikle Harriman, Whitney, Vanderbilt, Rockefeller ve avukatları Lord, Taft ve Bundy aileleri başta gelmektedir.”

Diğer araştırmacılar, Kurukafa ve Kemikler’i Yeni Dünya Düzeni’nin kontrol merkezi olarak görmektedirler. Bu yazarların iddialarına göre, CFR, Bilderberger ve Üçlü Komisyon grupları için Teşkilât bir sıçrama tahtası olarak kullanılmıştır.

Teşkilât’ın yabancı politika, finans, eğitim ve din alanlarındaki nüfuz ve kontrol güçlerini inceledikten sonra, Hristiyan yazar ve yayıncı Texe Marrs, şöyle uarmıştır: “Kurukafa ve Kemikler’in maskesi düşürülmelidir; bu organizasyon, özgürlüklerimize ve anayasal haklarımıza yönelik büyük bir tehlike oluşturmaktadır.”

Rosenbaum ise Kurukafa ve Kemikler’in “baş aşağı gitmekte olduğunu” söylemekte ve son yıllarda “cansız, hedonist, rahat, durağan ve hatta çökmüş” olduğunu vurgulamaktadır.

Teşkilât ile ilgili tartışmalar, 1980 başkanlık seçimleri sırasında ortaya çıktı. Eski Birleşik Devletler Ulusal İşçi Partisi Yönetim Kurulu Başkanı Lyndon H. LaRouche, başkanlık için bağımsız olarak adaylığını koydu. New Hampshire ön seçimleri sırasında LaRouche, Cumhuriyetçi aday George Bush’a Teşkilât ile bağlantısı dolayısıyla saldırdı ve şöyle dedi: “Kurukafa ve Kemikler sıradan bir kardeşlik ya da okul derneği değil. Birleşik Devletler Anayasası’na karşı komplo kuran son derece ciddi ve adanmış bir grup. Tıpkı Cambridge Havarileri gibi, Kurukafa ve Kemikler’e üye olmak, hayatının sonuna kadar İngiliz gizli istihbarat servisi için çalışmayı kabul etmek anlamına gelir.” Birçok

gözlemci, Bush'un Kurukafa ve Kemikler, CFR ve Üçlü Komisyon ile bağlantılarının New Hampshire'daki ön seçimlerde ve sonrasındaki 1980 başkanlık seçimlerinde kendisine pahalıya mal olduğunu düşünmektedirler.

Sutton şunları belirtmektedir: "Teşkilât, Birleşik Devletler'de neredeyse her önemli araştırma, politika, fikir organizasyonuna sızmış ya da ele geçirmiş durumdadır; bunlara Kilise, iş dünyası, hukuk, hükümet ve politka da dahildir."

Sutton'ın haklı olabildiğini işaret eden belli noktalar vardır. 1980 yılında İçişleri Bakanlığı Senato Komitesi tarafından *Structure of Corporate Concentration* (*Şirket Konsantrasyonu Yapısı*) adlı bir araştırma yapılmıştı. Yazar Donald Gibson'ın bildirdiğine göre, sonuçlar şöyleydi: "Yatırım şirketleri – Morgan-Rockefeller kompleksinin parçaları olarak ya da etkisi altında kalarak – ekonomimizin baskın güçlerini oluşturmaktadırlar."

Bu raporu inceledikten sonra, Gibson şöyle yazmıştı: "Morgan'ın yönetim kurulunda hizmet eden yöneticiler, en büyük 100 şirketin 31'inde de yönetim kurulu üyesidirler. Citicorp en büyük 49 şirkete bağlıyken, Chase Manhattan, Chemical Bank ve Metropolitan Life firmalarının yönetim kurullarında, en büyük 24 firmanın yönetim kurulu üyesi bulunmaktadır. En büyük 100 firma içinde bunlar ve diğer birçokları; özel kulüpler, eğitimsel geçmiş, evlilikler veya CFR, Kurukafa ve Kemikler, Üçlü Komisyon ve İş Konseyi gibi organizasyonlara üyeliklerle birleşen devasa bir ilişki ağı oluşturmaktadır."

Gibson, Morgan-Rockefeller kurumlarından en azından ikisinin AT&T, General Motors, Du Pont, Exxon, General Electric, IBM, United Technologies ve Union Pacific gibi büyük firmaların en büyük hissedarları arasında olduğunu da belirtmektedir.

Diğer gizli örgütlerle olduğu gibi, Kurukafa ve Kemikler ile CIA arasındaki bağlantıyı gösteren çok sayıda kanıt bulunmaktadır. Daha önce sözünü ettiğimiz Bush, Bundy ve Bissell'e ek olarak, CIA görevlileri olan diğer Kemikler üyeleri arasında Per-

sonel Müdürü F. Trubee Davison (Teşkilât, 1918); Beyrut CIA İstasyonu Şefi James Buckley (Teşkilât, 1944); Rhodes bursiyeri ve Planlama Yönetici Yardımcısı Hugh Cunningham (Teşkilât, 1934); ve 1940'ların sonlarında OSS (Stratejik Hizmetler Bürosu) görevlisi William Donovan'ın CIA'i kurmasına yardımcı olan şair Archibald MacLeish (Teşkilât, 1915) sayılabilir.

Yale tarih profesörü Gaddis Smith şöyle demişti: "CIA'e geleneksel mezunlar balosu görünümü vererek, Yale tarih boyunca CIA'yi en çok etkileyen üniversite olmuştur." Rosenbaum, Yale'de bir gizli örgüt üyesi için argo olarak kullanılan "hayalet" teriminin, özel casusluk görevinde olan CIA ajanları için de kullanıldığına dikkat çekmiştir.

Ne var ki CIA, değişim ve kontrol sağlamak için düzinelerce paravan organizasyon, vakıf ve gizli örgütler tarafından yaratılan ve/veya maddi olarak desteklenen araştırma grupları arasında çalışan çok sayıda "a-be-ce" organizasyonundan sadece bir tanesidir. Birçok araştırmacı, bu tür özel organizasyonların aslında önde gelen gizli örgüt üyeleri tarafından kurulduğuna inanmaktadır.

Vergiden Muaf Vakıflar ve "a-be-ce"

Organizasyonları

Bugün, sadece Birleşik Devletler sınırları içinde faaliyetini sürdüren kırk binden fazla vergiden muaf vakıf bulunmaktadır ve birçoğu en övgüye değer amaçları gütmektedir. Ne var ki birçokları gizli örgütlerin küreselleşme ve tek dünya hükümeti konusundaki planlarını daha ileriye götürmek için kurulmuştur.

Vakıfları ve Benzeri Organizasyonları Araştırma Komitesi başkanı Norman Dodd, 1952'de Ford Vakfı başkanının kendisine açıkça şöyle dediğini bildirdi: "Beyaz Saray'dan gelen emirlerle yönetilen vakfımız, Sovyetler Birliği ile rahatça birleşebilmemiz için Birleşik Devletler'deki yaşam tarzını değiştirmek üzere ça-

lışmalar yapmaktadır.” Komünizm’in çöküşüyle birlikte, Birleşmiş Milletler ve NATO’nun çeşitli ekonomik anlaşmalarla ortaya çıkışı da eklenince, bu amaca ulaşılacak üzere olduğu açıktır.

Kurukafa ve Kemikler, CFR, Üçlü Komisyon, Illuminati ve diğer gizli örgütlerle bağlantısı bulunan organizasyonların ve vakıfların geçmişteki ve günümüzdeki faaliyetlerine bakıldığında, karşımıza ilginç bir görüntü çıkmaktadır. Bunlar arasında bulunan çok çeşitli organizasyonlar ve vakıflar arasında şu isimler sayılabilir: Uluslararası Gelişim Komitesi, Amerikan Sivil Girişimciler Sendikası, Amerikan Irk İlişkileri Konseyi, Amerikan Basın Enstitüsü, Karalama Karşısı Birlik, Arap Bürosu, Aspen Enstitüsü, Hümanist Psikoloji Derneği, Battelle Memorial Enstitüsü, Davranış Bilimlerinde İleri Araştırmalar Merkezi, Anayasal Haklar Merkezi, Küba Araştırmaları Merkezi, Demokratik Enstitüler Merkezi, Hristiyan Sosyalist Birliği, Komünist Birliği, Çevre Fonu, Fabian Derneği, Ford Vakfı, Ulusal İlerleme Vakfı, German Marshall Fonu, Hudson Enstitüsü, Uluslararası Strateji Çalışmaları Enstitüsü, Mellon Enstitüsü, Metafizik Derneği, Milner Grubu, Mont Pelerin Derneği, Ulusal Renkli İnsanları Geliştirme Derneği, Ulusal Kilise Konseyi, Yeni Dünya Vakfı, Rand Enstitüsü, Stanford Araştırma Enstitüsü, Tavistock İnsan İlişkileri Enstitüsü, İlgili Bilimadamları Sendikası, Uluslararası Kızılhaç ve YMCA.

Örneğin; *Aspen Times Weekly*’de yazan Paul Anderson, Aspen Enstitüsü için şöyle demişti: “Belirgin derecede diplomatik nüfuzu ve yaklaşık 60 milyon dolarlık net sermayesi bulunan, sürekli olarak başkanları, başbakanları, filozofları, devlet adamlarını, danışmanları, eğitimcileri, gazetecileri, sanatçıları, aktivistleri ve Fortune 500 listesine rakip olabilecek şirketlerin temsilcilerini ağırlayan bir organizasyon. Fakat ulusal – aslında uluslararası – çapta ünü olmasına rağmen, Enstitü yerel halk ve ziyaretçilerin birçoğu için gizemini korumaya devam etmektedir.”

Enstitü, 1940'larda Aspen Hümeranist Araştırmalar Enstitüsü olarak kurulmuştu; hümanizmle ilgili "ambalaj ifadesi," 1970'lerde kaldırıldı. Kurucuları arasında Chicagolu bir endüstrici olan Walter Paepcke; Rockefeller ağırlıklı Chicago Üniversitesi Rektörü Robert Maynard Hutchins; filozof Mortimer Adler; CFR ve Kemikler üyesi, Time-Life yayınlarının güçlü lideri Henry Luce vardı. Bütün bu adamlar, Chicago Üniversitesi'ne bağlı Encyclopaedia Britannica, Inc. firmasıyla yakından bağlantılıydı.

Aspen kasabasında bölge genişletilmesi ve toprak kullanımıyla ilgili çeşitli tartışmalar olmasına rağmen, Enstitü hâlâ Rocky Mountain eteklerini geniş kapsamlı seminerlerine ve konferanslarına katılan kişiler için rahatlatıcı bir atmosfer olarak kullanmaya devam etmektedir.

IPS (Politik Araştırmalar Enstitüsü) politik yelpazede gerek Sağ ve gerekse Sol kanatları temsil eden yüzlerce grubu bünyesinde barındıran bir paravan organizasyondur ve hâlâ Washington'da aktif haldedir. Bu, gizli örgütlerle bağlantılı organizasyonlar için diğer bir örnektir. Yazar Coleman şöyle demektedir: "James P. Warburg ve Rothschild ailesi tarafından Birleşik Devletler'de kurulduğundan ve Bertrand Russell ve İngiliz sosyalistler tarafından Amerika'daki bağlantı ağları sayesinde geliştirildiğinden bu yana, IPS, Birleşik Devletler'in gerek iç ve gerek dış politikalarını biçimlendiren ve yeniden yapılandıran organizasyon olmuştur. IPS'in amaçları, İngiliz Yuvarlak Masa tarafından belirlenen bir gündemden ortaya çıkmıştır. En önemli amaçlarından biri ise Birleşik Devletler'de sıradan insanlar için yeni bir hareket olarak 'Yeni Sol' kanadı yaratmaktır. IPS, çatışmalar, huzursuzluklar ve kaos yaratmak, sol kanattaki nihilist sosyalizmin ideallerini desteklemek, her türlü uyuşturucunun yasaksızca kullanılmasını sağlamak ve Birleşik Devletler politik altyapısında bir 'mihenk taşı' olmak için kurulmuştur."

Coleman'a göre, IPS'in kurucuları olan Richard Barnett ve Marcus Raskin, Kara Panterler, Daniel Ellsberg, Ulusal Güvenlik

Konseyi üyesi Morton Halperin, Venceramos ve George McGovern'in adaylık kampanyası çalışanları gibi elementleri kontrol etmeyi başarmışlardır.

Yazar S. Steven Powell, IPS'in amacını şöyle tanımlamaktadır: "Birleşik Devletler'deki tüm ekonomik, politik, sosyal ve kültürel enstitüleri parçalamak." Komünizm'in çöküşünden önceki detaylı bir soruşturmanın ardından, Powell şöyle demişti: "IPS faaliyetlerini gösteren raporlardan anlaşıldığı kadarıyla, organizasyon öncelikle Sovyetler Birliği'nin çıkarlarını gözetecek şekilde çalışmaktadır. IPS, liberal bir bilimsel araştırma merkezi görüntüsü altında oldukça radikal bir gündemi sürdürmeyi başarmıştır."

Araştırmacılara göre, IPS maddi açıdan büyük ölçüde CFR ile bağlantılı organizasyonlar tarafından desteklenmektedir ve bunlar arasında New York hukuk firması Lord, Day & Lord tarafından temsil edilen Rubin Vakfı da bulunmaktadır. Lord ailesinden birçok kişi 1898'den bu yana Kurukafa ve Kemikler üyesi olmuştur. Henry Kissinger'in eski yardımcısı Winston Lord (Teşkilât, 1959), 1983 yılında CFR Yönetim Kurulu Başkanı ve daha sonrasında da Başkan Reagan döneminde Çin'deki Birleşik Devletler Büyükelçisi olmuştur.

Ford Vakfı'nın uzun zamandır başkanlığını yapan McGeorge Bundy, CFR ile Kemikler üyesi ve Vietnam Savaşı'nın başlamasına neden olan Tonkin Körfezi'ndeki olayın gerçekleşmesini sağlayan Ulusal Güvenlik Danışmanı idi.

1980'lerin ortalarında Birleşik Devletler Anayasası'nı yeniden yazmaya yönelik bir hareket başladı ve Demokratik Enstitüler Araştırma Merkezi'nin çalışmaları sayesinde bu hareket ivme kazandı; bu enstitü, yine Ford Vakfı'nın parasal desteğiyle kurulmuştu ve faaliyetlerini sürdürüyordu.

Zenginlerin dünya görüşleri, Londra Ekonomi ve Politik Bilimler Okulu gibi büyük eğitim merkezlerinde, benzerleri tarafından yazılan kitaplarla eğitim görerek oluşmaktadır. Bu

okulun kurulması için gereken parasal kaynak, Rockefeller Vakfı, Carnegie Birleşik Krallık Tröstü Fonu ve J. P. Morgan & Company'ye bağlı diğerlerinden gelmişti. Bu prestijli okul, Fabian Derneği'nin de kurucularından biri olan Sidney James Webb tarafından kurulmuştur.

1883'te Londra'da kurulan Fabian Derneği, isimlerini bir dizi vur-kaç operasyonu ile Hannibal'ın çok daha büyük olan ordusunu yenmeyi başaran Romalı General Fabius Cunctator'dan alan bir devrimci sosyalist grubuydu. Savaş meydanında kafa kafaya gelmek yerine, Fabius bu taktikle uzun sürede savaşı kazanmayı başarmıştı. Fabian sosyalistleri, Fabius'un taktiklerini örnek almışlardı ve amaçlarını şöyle belirlemişlerdi: "Toprak ve endüstriyel sermayeleri bireylerden alıp sınıf kontrolüne verecek toplumu yeniden biçimlendirmek."

Aslında taktik sorunu, Fabian sosyalistleri ile komünistler arasındaki tek farktı. Komünistler devrim sayesinde sosyalist hükümetler kurmak isterken, Fabianlar propaganda ve yasama ile sosyalizme doğru yavaşça ilerlemekten memnundular.

Fabianlar, bir defasında en önde gelen üyelerinden H. G. Wells tarafından azarlanmışlardı. Wells, şöyle demişti: "Derneğimizde tuhaf bir kurnazlık oyunları seziyorum; sanki bütün dünya farkına bile varmadan sosyalizme döndürülebilirmiş gibi bir inancın varlığını görüyorum." Ama bunu bir açıklık çağrısı olarak algılamak yerine, Fabianlar yazarın uyarısına aldırmadılar ve gizlilik yanlısı taktiklerine devam ettiler.

Amaçlarına İngiltere'nin Liberal ve Muhafazakar partileri dahilinde ulaşmayı başaramayan Fabianlar, 1906 yılında güçlü İngiliz İşçi Partisi'ni kurdular.

Yirminci yüzyılın başlarında, Fabian Derneği kurucusu Webb, Londra Üniversitesi'ni yeniden organize ederek bir öğreti enstitüsü federasyonu haline getirdi, 1902 ve 1903 yıllarında İngiltere'nin Eğitim Kanunları'nın yürürlüğe konmasını sağladı ve Londra Ekonomi Okulu'nu kurdu.

Londra Ekonomi Okulu'ndan mezun olan ünlü isimler arasında David Rockefeller, Joseph Kennedy Jr ve kardeşi geleceğin başkanı John F. Kennedy, Robert Kennedy Jr., gelecekteki senatör Daniel Moynihan, yazar Zecharia Sitchin ve haber spikeri Eric Sevareid de vardı.

Gizli örgütler tarafından kontrol edilen “a-be-ce” organizasyonları arasında sadece CIA (Merkezi İstihbarat Örgütü) değil, aynı zamanda NSC (Ulusal Güvenlik Konseyi), FBI (Federal Soruşturma Bürosu), NSA (Ulusal Güvenlik Örgütü), DIA (Savunma İstihbarat Örgütü), NRO (Ulusal Rönesans Bürosu), DEA (Narkotik Uygulama Bürosu), BATF (Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu), IRS (Dahili Kar Servisi), FEMA (Federal Olağanüstü Hal Yönetim Merkezi) ve diğer birçokları da bulunmaktadır. Kendi içlerinde bile gizlilik yanlısı olan bu organizasyonlar, ulusal güvenlik için mantıklı açıklamalar üretmekte, yönetici sınıfın ayrıcalıklarını gözetmekte, önemli suç davalarında muhbirlerin ya da tanıkların korunmasını sağlamaktadırlar.

Gizli örgüt üyelerinin dahili hükümeti sıkı sıkıya kontrol ettiklerine yönelik önemli bir örnek olarak, 1947 yılında yürürlüğe konan Ulusal Güvenlik Kanunu ile yaratıldığından bu yana Birleşik Devletler politik kararlarında baskın hale gelen Ulusal Güvenlik Konseyi verilebilir. Güçlü NSC'yi aslında kimlerden oluştuğunu çoğu Amerikalı bilmemektedir. Konsey yöneticilerinin başkan, başkan yardımcısı, Savunma Bakanı ve Dışişleri Bakanı'ndan oluştuğunu bilmek (ki bu insanlar yirminci yüzyıl boyunca genelde CFR veya Üçlü Komisyon üyeleri olmuşlardır) eminiz şaşırtıcı olacaktır.

Eğer hükümetin ve iş dünyasının en büyük liderlik pozisyonları gizli örgütler tarafından yönetiliyorsa, bu organizasyonların faaliyetlerinin amaçlarını tahmin etmek zor olmasa gerektir. Hükümet bürokratları – genellikle dürüst ve iyi niyetli toplum hizmetlileri – amirleri tarafından belirlenen emirleri ve politikaları izlemektedirler. Birçok hükümet çalışanı, perde arkasındaki

sırları bilmeyenleri şaşırtan ve dehşete uğratan talimatlar karşısında ya işlerini kaybetmiş ya da istifa etmişlerdir.

Bugün birçok insan, bu erkek ve kadınların çevreleriyle ve ortaklarıyla birlikte sadece önemli dünya olaylarını etkilemediklerini, aynı zamanda vergiden muaf vakıfları kontrol ettiklerini de bilmektedir. Bu insanlar birbirleriyle birçok açıdan bağlantılıdır – uluslararası işler ve politikalar, konferanslar, sosyal toplantılar, vakıflar vs. – ve bu yüzden de birbirine yapışık bir görüntü sergilemektedirler. Bu gruba birçok isim verilmiştir: Yeni Dünya Düzeni, Komite 300, Illuminati, Gizli Kardeşlik ya da sık sık sadece “onlar.” Birden fazla yazar bu kişilerin, insan olmayan varlıklar tarafından kontrol edildiklerini ve dolayısıyla onlara “gardiyanlar” denebileceğini belirtmiştir.

Gazeteci William T. Still şöyle diyordu: “Yirminci yüzyılın şafağına kadar, bu Yeni Dünya Düzeni planı Masonluk’ta, sonra Aydın Masonluk’ta odaklanmıştı ama Yuvarlak Masa Grupları’nın ve Amerikalı kardeşleri CFR’in ortaya çıkmasıyla – varlıklarını hâlâ sürdürmektedirler – meşale yüzyıldan yüzyıla aktarıldı.”

1999 yılının ortalarında, 2000 yılı seçimleri şekillenmeye başladığında aynı meşalenin hâlâ elden ele taşınmakta olduğu da anlaşıldı. “Şefkatli muhafazakarlık” taraftarı George W. Bush – akla gelebilecek neredeyse tüm gizli örgütlerin üyesi olan eski Başkan ve CIA yöneticisinin oğlu – Cumhuriyetçi aday olarak ortaya çıktı. Clinton’ın Başkan Yardımcısı ve CFR üyesi Al Gore, Demokratlar’a liderlik ediyordu.

Bir kez daha, Amerikan seçmenleri küreselleşmecilerin desteklediği bir Bush veya küreselleşmecilerin desteklediği bir Gore arasında seçim yapmak zorundaydılar. Seçimin sonucu ne olursa olsun, küreselleşmecilerin kazanacağı açıktı.

1999 yılının sonlarında, sendikacılar, çevreciler ve katı anayasacılar arasında oluşan bir karma grup – altmış binden fazla insan – WTO’nun (Dünya Ticaret Organizasyonu) Seattle’daki toplantısı sırasında Birleşik Devletler’in özerkliğini kaybetmesini ve

işsizliği protesto ettiklerinde, küreselleşmeciler ciddi bir engelle karşılaştılar. Elbette ki şirketler tarafından yönetilen haber basını, bu grubu şiddet düşkünü asiler olarak tanımladı; ama diğer basın kaynakları, ancak polis görevlileri sakin protestocuları copla dövmeye ve üzerlerine gaz sıkmaya başladıktan sonra olayların şiddetlendiğini açıkladı.

GATT'ın (Vergiler ve Ticaret Genel Anlaşmaları) 1995'de yeniden isimlendirilmiş halinden ibaret olan WTO, Bilderbergerler'in bütün ticaret engellerini ortadan kaldırma amacını gerçekleştirmek için kullandıkları diğer bir araç olarak görülmektedir. Serbest ticaretin "eski milliyetçilikleri yıktığı" ve "sosyal devrimleri hızlandırdığı" düşünülürse, Karl Marks'ın 1848'teki iddiasına da şaşmamak gerekir: "Serbest ticareti sonuna kadar destekliyorum."

Günümüzde Yeni Dünya Düzeni gerçekleşmeye adım adım yaklaşırken, gizli örgütlerin ve hükümetteki, iş dünyasındaki ve vakıflardaki maddi destekçilerinin rollerinden şüphelenen yazarlar ve araştırmacılar, bütün hikayeyi halka açıklamaya çalışırken inanılmaz bir engeller labirentiyle karşılaştıklarından yakınmaktadırlar. Büyük yayıncılar kitapları yayınlamamakta, haber ajansları haberleri kabul etmemekte ya da basmamakta, bu tür yazarlara genellikle "komplo teorikileri" diyerek alay etmektedirler. Zaman zaman fazla derine inen araştırmacılar tehditlerle bile karşılaşmaktadırlar.

Ortalama vatandaşın gözleri – günlük haber basınında açıklananları düşünmeye şartlanmış bir halde – gizli örgütler veya gizli tarihle ilgili tartışmaları önemsememekte ve şöyle sormaktadırlar: Eğer bütün bunlar gerçek olsaydı, ana haber bültenlerinde ya da yazılı basında haber olarak yayınlanması gerekmez miydi?

İşte Haber

Kitlesel basın gizlice hareket etmemesine rağmen, içsel yapısı ve operasyonları halkın büyük bölümünden gizlenmektedir. Yarattığı etki ise asla yeterince ifade edilemez.

1998 yılı boyunca, Clinton Hükümeti'nin nükleer teknolojiyi Çin'e transfer edişini ya da başkanın Birleşik Devletler'in sınırlarını 150 mil daha uluslararası bölgeye genişletmesi anlamına gelen kanunları imzalayışını kimse hayal bile edemezdi. Kitlesel basın, herkesin dikkatini Clinton'ın cinsel kaçamaklarına odaklamıştı.

Basın eleştirmeni Michael Parenti şöyle demişti: “Basın her zaman ne düşüneceğimize karar veremeyebilir ama bize üzerinde düşünecek bir şeyler vermek konusunda daima başarılıdır.”

Birçok kişi, basının yüzeysel, uydurmacı olduğunu ve yayınladığı haberleri seçtiğini söyleyerek şikayet etmektedir. Yakın zamanda yapılan bir Pew Araştırma Merkezi (PR) kamuoyu yoklaması, halkın yüzde 60'ının haberlerin haksız ve yanlış olduğunu düşündüğünü ortaya koydu. Basın endüstrisi yayını olan *Editor & Publisher* dergisinin kendi araştırması ise, gazetecilerin kendilerinin de bu kanıyı yalanlamadıklarını gösterdi. Basın üyelerinin neredeyse yarısı, haber basınının sığ ve yetersiz olduğunu vurguluyordu.

Basın eleştirmenlerine göre kitlesel basının amacı, haberleri olduğu gibi değil, basın patronlarının olmasını istediği şekilde aktarmaktır. Parenti bu konuda şunları söylemektedir: “Basının en önemli rolü, var olan sosyal ve ekonomik sınıf gücünü destekleyecek şekilde gerçeklik görüşlerini yeniden yaratmaktır.” Bu çarpıtılmış görüş, “sendika tartışmaları” ile ilgili haberlerde kullanılan terimlerde açıkça gözlemlenebilir; bu tartışmaların adı asla “yönetim tartışmaları” değildir. Parenti, yönetimin daima “öneriler sunduğunu” ve sendikaların ise daima “taleplerde bulunduğunu” vurgulamaktadır.

Parenti şöyle demektedir: “‘Haber’ olarak önümüze konan şeylerin çoğu, hiçbir şeyden şüphelenmeyen halk hakkında resmi görüşlerin tarafsız aktarımlarından başka bir şey değildir.” Gazeteci Britt Hume ise şöyle söylemektedir: “Muhabirlerin objektiflik olarak algıladığı şey, beyinsiz bir tarafsızlıktan ibarettir. Muhabirler objektif olmaya değil, dürüst olmaya çalışmalıdır.”

Ama basının ortak gücü inanılmazdır. Veronis, Suhler & Associates’in 1994 yılında yaptığı bir araştırma, ortalama bir Amerikalı’nın günde dört saatten fazla televizyon izlediğini; üç saat radyo ve kırk sekiz dakika kayıtlı müzik dinlediğini; yirmi sekiz dakika gazete, on yedi dakika kitap ve on dört dakika dergi okuduğunu ortaya koymuştur.

Şirket kontrollü haber basının gücü, özellikle 1990’larda böylesine zaman tüketici ürünler ortaya koymayı hızlandırdı; daha öncesinde prestijli haber kaynakları olarak karşımıza çıkan organizasyonlar, reklamcılık sektörünün bir parçası haline geldi. California Üniversitesi Basın-Yayın Fakültesi Dekanı Ben Bagdikian, 1982 yılında, elli şirketin Birleşik Devletler’deki kitlesel basının büyük bölümünü kontrol ettiğini açıkladı. Ocak 1990’ta, bu sayı yirmi üçe indi. 1997 yılının sonunda ise rakam sadece “on” idi.

Standard & Poor’s Industry Surveys-Publishing’e göre en büyük on basın şirketi arasında (en büyükten en küçüğe doğru) şu firmalar bulunmaktadır: Time-Warner (dergiler, radyo/televizyon, kablolu yayın); Walt Disney Co. (gazeteler, dergiler, radyo/televizyon, kablolu yayın); Tele-Communications Inc. (kablolu yayın); News Corp. (gazeteler, dergiler, radyo/televizyon, kablolu yayın ve diğerleri); CBS Corp. (radyo/televizyon, kablolu yayın ve diğerleri); General Electric (radyo/televizyon, kablolu yayın); Gannett Co. (gazeteler, radyo/televizyon, kablolu yayın); Advance Publications (gazeteler, dergiler); Cox Enterprises (gazeteler, radyo/televizyon, kablolu yayın); ve New York Times Co. (gazeteler, dergiler, radyo/televizyon).

Bu on şirket, daha aşağı seviyelerde kalan en büyük on beş şirketin birleşiminden daha fazla yıllık gelir elde etmektedirler.

1990'larda yazar Greider, *One World, Ready or Not* (Tek Dünya, Hazır Olsun ya da Olmasın) adlı kitabında şöyle demişti: "Telekomünikasyon firmaları, şirket ortaklıkları ve konsolidasyon açısından en görülür ve en etkili araç oldular. AT&T, Time Warner, TCI, MCI, Ameritech and Nynex, CBS, ABC, Disney ve diğer birçokları; böylesine dev firmalar güçlerini, kablo ve telefon sistemlerindeki, yayıncılık, film yapımcılığı, televizyonculuk, radyoculuk ve diğer basın alanlarındaki teknolojik sermayelerini birleştirirken, yurt dışındaki telekom ortaklarını da aynı duruma sürüklüyorlar. Birleşik Devletler tüketicileri, şirketlerin kablolu yayınlar ve telefonlar için kendi belirlediği fiyatlar üzerinden ödedikleri faturalarla, bu holdinglerin daha da büyümesini sağlıyorlar. Tıpkı 1890'larda demiryolu ve petrol tröstlerinde olduğu gibi, bu yarışın galipleri de bir avuç geniş ve güçlü basın tröstü olacak."

Temmuz 1998'de Random House yayınevlerinin alınmasıyla, Bertelsmann A. G. adlı Alman firması, İngilizce konuşulan tüm ülkelerde en büyük ticari yayıncılık kurumu haline geldi. Bu tek şirket, bugün aralarında Ballantine, Bantam, Crown, Del Ray, Delacorte Press, Broadway Books, Dell, Dial, Doubleday, Fawcett, Harmony, Laurel, Pantheon, Princeton Review ve Times Books'un da bulunduğu yirmiden fazla devasa yayınevini kontrol etmektedir. Bu yayıncılık darbesine ek olarak, Bertelsmann, Ekim 1998'de Mayer Rothschild'ın doğduğu yer olan Frankfurt'ta merkezlendi ve barnesandnoble.com'un hisselerinin yüzde 50'sini satın aldı.

Sahiplik konsolidasyonuna ek olarak, dağıtım şirketlerinin sayısında da belirgin bir azalma gözlemlenmektedir ki dağıtım-cılar, bilgi yayımında en hayati organlardır. *Standard & Poor's* editörleri 1996 yılında şöyle bildirdiler: "Daha önce bağımsız olarak çalışan dağıtım firmalarının konsolidasyonunun yarattığı

dağıtım sorunları yüzünden teslimatlar aksamakta ve müşterilerle ilişkiler zarar görmektedir. Teslimatların iptal edilmesi, gecikmesi ya da kaybolması gibi durumlar sık sık yaşanmaktadır.” Yazarlar, tartışmalı konularda yazılan kitapların yıllardan beri dağıtım sorunlarıyla karşılaştığını veya yayınlanamadığını belirtmekte ve şikayet etmektedirler. Var olan on sekiz binden fazla dergiye her yıl sekiz yüzden fazlasının (çoğu ilk yıl içinde iflas etmektedir) katıldığı düşünülürse, dağıtım konusunun ne kadar önemli olduğunu anlamak zor değildir.

Büyük bankalar, giderek azalan basın şirketlerinin hisse senetlerinin büyük bölümüne sahiplerdir ve bu bankalar da gizli örgüt üyeleri tarafından kontrol edilmektedir. Martin A. Lee ve Norman Solomon, 1990 yılında şöyle yazmışlardı: “CFR ve İş Dünyası Yuvarlak Masası gibi politika belirleyici elit gruplar sayesinde, bu insanlar hükümet gemisine maddi açıdan kendilerine en avantajlı olarak gördükleri şekilde kumanda etmektedirler. GE, CapCities, CBS, *New York Times* ve *Washington Post*’un yönetim kurullarında daima CFR üyeleri bulunmaktadır.” Günümüzde de değişen çok az şey vardır. *Standard & Poor’s Corporation Records*, büyük basın şirketlerinin yönetim kurullarında çok sayıda CFR ve Üçlü Komisyon üyesi bulunduğunu açıkça göstermektedir.

Gizli örgüt üyeleriyle içli dışlı olan şirket patronları – birçoğu basın ve yayıncılık alanında – Bilderberg, Üçlü Komisyon ve CFR toplantılarının neden Amerika’nın “bekçi köpeği” basınında yer almadığını açıklayabilir. Aslında, bu gizli örgütlerin üyelik listeleri, kitlesel basındaki isimlerden farklı değildir.

Bu üyeler arasında geçmişin ve günümüzün büyük basın şirket liderleri de bulunmaktadır: CBS’ten Laurence A. Tisch ve William Paley; NBC’den John F. Welch, Jr.; ABC’den Thomas S. Murphy; PBS’ten Robert McNeil, Jim Lehrer, III. Hodding Carter ve Daniel Schorr; Associated Press’ten Katherine Graham, Harold Anderson ve Stanley Swinton; Reuters’ten Michael Posner;

Children's TV Workshop'tan (Susam Sokağı) Joan Ganz-Cooney; CNN'den W. Thomas Johnson; *U. S. News & World Report*'tan David Gergen; *New York Times*'tan Richard Gelb, William Scranton, Cyrus Vance, A. M. Rosenthal ve Harrison Salisbury; *Time*'dan Ralph Davidson, Henry Grunwald, Sol Linowitz ve Strobe Talbott; *Newsweek*'ten Robert Christopher ve Phillip Geyelin; *Washington Post*'tan Katherine Graham, Leonard Downie Jr. ve Stephen S. Rosenfeld; *Washington Times*'tan Arnaud de Borchgrave; *Wall Street Journal*'dan Richard Wood, Robert Bartley ve Karen House; *National Review*'dan William F. Buckley Jr.; *Reader's Digest*'ten George V. Grune ve William G. Bowen. Dahası, basına hakim olan şirketlerin yönetim kurulu üyelerinde oturanlar, gizli örgüt üyeleridir.

CFR ve/veya Üçlü Komisyon üyeleri olan bazı tanınmış muhabirler, spikerler ve köşeyazarları arasında da şu isimler sayılabilir: Dan Rather, Bill Moyers, C. C. Collinwood, Diane Sawyer, David Brinkley, Ted Koppel, Barbara Walters, John Chancellor, Marvin Kalb, Daniel Schorr, Joseph Kraft, James Reston, Max Frankel, David Halberstram, Harrison Salisbury, A. Ochs Sulzberger, Sol Linowitz, Nicholas Katzenbach, George Will, Tom Brokaw, Robert McNeil, David Gergen, Mortimer Zuckerman, Georgie Ann Geyer, Ben J. Wattenberg ve daha birçokları. Birçok araştırmacının bu basın baronları arasında sessiz bir komplo bulunduğunu düşünmelerine şaşmamak gerekir. Bir de AIM (Basında Doğruluk) gibi "basın bekçisi" organizasyonlar bulunmaktadır. Birçok kişi bu grupların halkın çıkarını gözettiğine inanmaktadır.

Ama AIM kurucusu Reed Irvine'in Federal Rezerv Sistemi'nden "uluslararası finans danışmanı" olarak yılda 37,000 dolar aldığını 1990 yılında halka açıklayan yazar Michael Collins Piper ise bu konuda farklı düşünmektedir. Birçok Fed üyesinin de gizli örgütlere dahil olduğunu vurgulayan Piper, şöyle demişti: "Irvine ve AIM, bugüne kadar uluslararası Organizasyon'un çıkarlarına ters düşen bir konuya asla değinmemişlerdir."

Bilgi akışında tıkanma sağlayan noktalar da vardır. Örneğin Associated Press'in New York'taki merkezinde bulunan uluslararası masada, bir kişi Birleşik Devletler dışından gelen bir haberin yayınlanması ya da yayınlanmaması için karar vermektedir. Kitlel basın üzerindeki kontrolün binlerce editör, muhabir ve yayın yönetmeni üzerinde doğrudan sağlanan bir kontrol değil, bilgi akışını düzenleyen dolaylı bir kontrol olduğunu anlamak önemlidir.

İş güvenliğini ya da kaynakları kaybetme korkusuyla yaratılan başka baskılar da söz konusudur. Birçok ulusal köşeyazarı, ilgi çekici bilgiler sunabilmek için dahili kaynaklara ihtiyaç duymaktadır. Bu bilginin büyük bölümü, hükümet kaynaklarından gelmektedir ve haberler yanlış yayınlandığı takdirde hemen kesilmektedir.

JFK suikastı döneminde, üç önemli televizyon kanalı – ABC, CBS ve NBC – kendi haber bölümlerini kamu hizmet fonlarıyla döndürüyorlardı. Bugün aynı bölümler, reytingler üzerindeki kaygılar sonucunda oluşan gelirlerle dönmektedir. Eski CBS muhabiri Daniel Schorr şöyle demektedir: “Bugün habercilik artık kutsal bir meslek değil, pazarda satılan mal gibi görünmektedir. Artık hiçbir önemi yoktur. Sadece parayı kazanırsın ve topluma hizmetin canı cehenneme dersin.”

Deneyimli haberci Walter Cronkite da bu görüşe katılmaktadır. Bir meslek dergisinde şöyle açıklamıştır: “Televizyon haberciliğinin günümüzdeki durumu tehlikeli bir felakettir. Hisse-darları memnun etmek için inanılmaz gelirler elde edilmektedir. Eğlence sektörüne benzeyen miktarlarda paralar isteyerek, hepimizi aşağı çekiyorlar.”

60 Minutes muhabiri Morley Safer ise şöyle diyordu: “Tüm izleyenleri, Jerry Springer [televizyonda talk show yapımcısı], akşam haberleri ve CNN arasında ayırım yapmaya davet ediyorum.”

Amerika'daki "bekçi köpeği" basın, daha ziyade şirket patronlarını memnun etmeye çalışmaktadırlar. 1995'teki en önemli "sansürlenmiş on haber"den altısını açıklayabilir; bu haberler Alternet haber merkezi tarafından şöyle tanımlanmıştı: Telekomünikasyonun tekelleştirilmesi, çocuk işçilerin durumunun kötüleşmesi, hükümetin nükleer silahlar konusundaki harcamalarının artması, tıp endüstrisi dolandırıcılığı, kimya endüstrisinin çevresel kanunları yıkmak için çabası ve NAFTA'nın (Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması) tutmadığı sözler.

Greider bu konuda şunları söylemektedir: "Bu tür haberler geniş kitlelere ulaşamadı, çünkü ekonomik ortodoksinin mantığını sorgulayan herhangi biri, basın ve çokuluslu şirketler tarafından hemen sert bir disipline sokuluyordu."

Amerika'nın en büyük "bekçi köpeği" basınının, basını ve ülkeyi kontrol eden şirketlerin sahiplerinin kimler olduğunu sorgulamaması da çok ilginçtir. Bu soruşturma eksikliğiyle ilgili açıklama, 1990 yılında *National Boycott News* editörü Todd Putnam ile bağlantı kuran NBC-TAVIRLA haber araştırmacısının hikayesinde bulunabilir. Haber muhabiri, o dönemde süren en büyük boykotla ilgileniyordu. Putnam şöyle cevap verdi: "Ülkedeki en büyük boykot, General Electric firmasına karşıdır." NBC muhabiri ise şöyle dedi: "Onu yayınlamayız... Yani yayınlayabiliriz ama yayınlamayacağız." NBC, 1986 yılında General Electric tarafından satın alınmıştı.

Yorum

Günümüzde gizli örgütlerin gerçekliği tartışmasızdır. Üçlü Komisyon, CFR ve Bilderbergerler gibi gruplar hakkında çok çeşitli belgeler bulunmaktadır. Tek soru, önemli dünya olayları üzerindeki kontrollerini ne ölçüde olduğudur.

Aynı şekilde, bu gizli örgütlerin üyelerinin dünyanın en büyük şirketleri ve bankaları üzerinde de son derece geniş çaplı kontrol güçlerine sahip oldukları da şüphesizdir. Bu şirketler ise

temel mineralleri, enerjiyi, ulaşımı, tıp malzemelerini, tarımı, telekomünikasyonu ve eğlence hayatını, diğer bir deyişle, modern yaşamın tüm temel alanlarını kontrol etmektedirler.

Çeşitli dolaplar döndürerek, yüksek hükümet pozisyonlarına çeşitli üyelerini yerleştirmektedirler. Bu hükümet yetkilileri, söz konusu gizli örgütlerin amaçlarını gerçekleştirme doğrultusunda çeşitli politikalar belirlemektedirler.

Bu örgütler ulusal seçimler ve politikalar üzerinde belirgin kontroller sağlayabilirken, herhangi bir soruşturmaya karşı da dokunulmazlıkları vardır. 1913'teki başlangıcından itibaren, periyodik olarak taleplerde bulunulmasına rağmen, Federal Rezerv Sistemi üzerinde herhangi bir denetleme yapılmamıştır. Aynı durum, modern bilimi ve kültürü büyük ölçüde yöneten güçlü özel vakıflar için de söylenebilir.

Bütün bu unsurlar bir araya toplandığında, bu modern gizli örgütlerinin ortak amacının merkezi sosyal kontrole sahip ve ulusal özerkliklerden arınmış bir tek dünya hükümeti kurmak olduğu söylenebilir. Bu amaç, hükümetler ve ekonomiler üzerinde giderek artan şirket ve finans kontrolü sayesinde gerçekleşmek üzeredir.

Clinton'ın ulusal güvenlik danışmanı ve Bilderberger toplantılarının düzenli katılımcısı Samuel Berger, yakın geçmişte Brookings Enstitüsü'nde yapılan konferansta grubun görünüşünü şöyle özetledi: "Küreselleşme – ekonomik, teknolojik, kültürel ve politik entegrasyonun hızlanması – bir seçenek değildir. Giderek kendini gösteren bir gerçektir. Onayımız olsun ya da olmasın, bu durum oluşacaktır. Bu, başımıza geleceklerden kendimizin sorumlu olmamıza rağmen aldırmazlığımızı sürdürdüğümüz bir gerçektir."

Kimsenin aldırmazlık ettiği yok. Tam aksine, komplo yazarları bu konuyu açıkça tartışmak için çabalyorlar. Konuyu saptıran ya da örtbas etmeye çalışan, kitlesel basının kendisidir.

Küresel bir hükümet, istenen bir şey olabilir. Kaçınılmaz olduğu da ortadadır ve yeni bir konu da değildir. Dünyaya hakim olma amacı, Büyük İskender'den önce yaşamış insanların bile gözlerini kamaştırırdı. Peki bugün neden konuyla ilgili böylesine bir gizlilik sürdürülüyor?

Tek dünya hükümetinin, insanları bastırmak için yürütülen sinsi bir komplo mu, yoksa sadece doğal bir evrimsel adım mı olduğu, hâlâ karar verilmesi gereken bir ikilemdir ama kitlesel basının bu konuda hiçbir yardımı olmadığı da açıktır.

Ama bir şey kesinlikle belirgindir. Küreselleşme, tek dünya hükümeti ya da Yeni Dünya Düzeni'nin, komplo teoriklerinin uydurması bir hayalden ibaret olmadığı, tam aksine, kökenleri Farmasonluk, Yuvarlak Masalar ve Illuminati gibi kültlere dayanan gizli örgütlerin, organizasyonların ve grupların iyi hesaplanmış amaçları olduğu ortadadır; bu noktaları daha sonra detaylıca inceleyeceğiz.

Quigley ve diğer uzmanların ifade ettiği gibi, yönetici bir elit sınıfın tanınması, daha birçok gizli kontrol mekanizmasıyla ilgili şüpheler de eklendiğinde, ortalama bir insanın hem ulusunun hem de kendisinin kaderi üzerinde giderek daha az kontrol sahibi olduğunu hissetmesine neden olmaktadır.

Böylesine geniş çaplı komplolara inanmak şart değildir. Asıl önemli olan, bu komplolara inananlar olduğu ve bu inanca göre hareket ettiklerini bilmektir. Etrafımızı saran dünyayı anlamak, yıkıcı paranoyalardan veya temelsiz inançlardan uzak durmak için, kanıtları çok iyi incelememiz gerekir.

Elimizdeki kanıtlar, gizli örgüt üyelerinin ortak bir amaçları olduğunu ve bu üyelerin, akrabalarının, ortaklarının ve yardımcılarının yakın bağlantılar içinde bulunduğunu göstermektedir.

Modern gizli örgütlerin önde gelen üyeleri – kan, evlilik, sosyoloji ve iş bağlantılarıyla bir araya gelen insanlar – bugün modern hayat üzerinde baskın olan uluslararası şirketleri kontrol etmektedirler; iş ve reklam dünyaları, hükümet ve kitlesel

basın üzerindeki kontrol güçleri tartışılmaz. Mayer ve Nathan Rothschild, Cecil Rhodes ve Alfred Milner, J. P. Morgan ve John D. Rockefeller'ın zamanından bu yana, dünyayı avuçlarına almaya devam ettiler.

Sürdürdükleri örgütler, tarih boyunca komplo zinciri oluşturan daha erken gizli organizasyonlarla da bağlantılıdır. Yıllar öncesinde hazırlanmış ve uygulamaya konmuş bir planı izler gibidirler. Illuminati ve Farmasonluk amaçlarının uzantısı olan bu plan, Mason Cecil Rhodes'un Yuvarlak Masası'nda ifadesini bulmuştur. Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü, CFR, Üçlü Komisyon, sayısız vakıf ve tröst, bu amacı gerçekleştirmek için kurulmuştur. Bu müstehcen kardeşlik, planlarını gerçekleştirmek adına İngiltere ve Amerika'daki gizli istihbarat servislerini de kullanmıştır.

Bütün bunlar bir sürü soruyu akla getirmektedir: CFR, Üçlü Komisyon ve Bilderbergerler sadece – kendi iddialarına göre – barışın ve refahın hakim olduğu bir dünya kurmak isteyen masum ve iyi niyetli insanlarsa, neden bu kadar gizli çalışıyorlar? Bazıları diğerlerinin antitezi olan bunca paravan organizasyona neden ihtiyaç duyuyorlar? Neden halkın güvensizliğini uyandırıyorlar?

Bütün bu sorular da bizi tek bir soruya götürmektedir: Eğer amaçları merkezi bir tek dünya hükümeti kurmaksa, Hitler gibi bir diktatörün başa geçmesini ne ya da kim engelleyebilir?

Gizlilik anahtardır. Onurlu ve haklı bir davanın halktan gizlenmesi gerekmez. Bu örgütlerin sırları halk önüne serildiğinde, amaçların yararlarını herkes kendi adına değerlendirebilir.

O zamana kadar, kararlı ve ısrarcı bir araştırmacı, tarihsel kayıtları incelemeli, gizli örgütlerin dünya olaylarına katılımını onaylayan ya da çürüten ipuçlarını bir araya getirmeli, komplo-nun parmak izlerini iyice araştırmalıdır.

II. BÖLÜM

KOMPLONUN PARMAK İZLERİ

Savaş, bir dolandırıcılıktır.. Savaş büyük ölçüde parayla ilgili bir konudur. Bankacılar yabancı ülkelere borç verir ve ödeyemediklerinde Birleşik Devletler Başkanı tahsilat için askerlerini o ülkeye gönderir.

*Deniz Kuvvetleri Tümgeneral
Smedley D. Butler (1881-1940)*

Komplo yazarları, çok uzun süredir gizli örgütleri sahip oldukları güç ve nüfuz meşalesini savaş ateşini yakmak için kullandıklarını söylemektedir. Komplo tacirleri bugüne kadar Soğuk Savaş, iki dünya savaşı, Amerikan, Fransız ve Rus Devrimleri, sayısız çatışma ve isyan hakkında suçlandılar. Ayrıca, bu gizli ellerin geçmişteki gizli organizasyonlara kadar izlenebileceği de söylenmektedir.

Tarihi dikkatli bir şekilde incelediğinizde, gerçekten de savaş tarihi boyunca gizli örgütlerin izlerini kolayca görebilirsiniz.

İnsanoğlunun bütün faaliyetleri içinde, en büyük kazanç potansiyeli sunanı savaşlardır; hem savaş malzemelerinden hem de onları üretmek için savaş halindeki ülkelere verilen borçlardan. Ayrıca, halkın ilgisini yerel sorunlardan veya yöneticilerin gizli pis işlerinden uzaklaştırmak için de dikkat dağıtmak amacıyla savaş çıkarılabilir.

“Amerikan kapitalizminin uluslararası düşmanlığa – ve periyodik savaşlara – ihtiyacı vardır. Böylece zenginle yoksul arasında yüzeysel bir alışveriş oluşturulabilir ve yoksullar arasında kendini ara sıra ortaya çıkan hareketlerle gösteren gerçek ihtiyaçları bastırabilir,” diye yazmıştır tarih profesörü Howard Zinn.

Bu görüş, barış ve savaş üzerine yapılan incelemeler sonucunda “Demir Dağı Raporu” adıyla 1966 yılında yayınlanan ve tartışmalar yaratan raporda görülebilir.

Demir Dağı Raporu

Demir Dağı Raporu ile ilgili çalışma, 1961 yılında Kennedy hükümetine dahil olan McGeorge Bundy (CFR, Bilderberg, Kukurukafa ve Kemikler), Robert McNamara (Üçlü Komisyon, CFR ve Bilderberg) ve Dean Rusk (CFR ve Bilderberg) tarafından başlatılmıştı. Kennedy'nin Soğuk Savaş'ı sona erdirmeye amacının far- kında olan bu adamlar, uzun vadeli barışla ilgili ciddi bir planla- ma yapılmadığından endişeleniyorlardı.

1963 yılının başlarında, barışın yaratabileceği teorik sorun- ları incelemek üzere özel bir grup kuruldu. Bu gruba dahil olan on beş kişinin adı asla halka açıklanmadı ama aralarında son derece saygın tarihçilerin, ekonomistlerin, sosyologların, psiko- logların, bilimadamlarının ve hatta bir astronom ve bir endüstricinin bulunduğu bilinmektedir. Grup, ortalama olarak ayda bir, ülkenin çeşitli yerlerinde toplanıyordu.

Ama en önemli toplantı yerleri, Hudson, New York yakınla- rında, Hudson Enstitüsü'nün bulunduğu yerde, dev bir yer altı "nükleer sığınağı" idi. Burada, herhangi bir nükleer saldırı duru- munda kullanılmak üzere Rockefeller'ın kontrol ettiği Sandard Oil New Jersey, Morgan bankası, Hanover Üreticiler Tröstü ve o zamanlar Prens Bernhard'ın kurduğu Bilderberg tarafından yö- netilen Dutch Shell Oil ofisleri bulunuyordu. Demir Dağı Rapo- ru'nun bir kopyası, kendisini sadece "John Doe⁵" olarak tanıtan ve grubun üyelerinden biri olduğunu iddia eden bir Orta Batı üniversite profesörü tarafından sızdırılmıştı. Ulaştırılan kopya, 1967 yılında yayınlandı. John Doe, yayıncıya çalışmanın bulgu- larına fiktisel olarak katıldığını ama grubun çalışmanın sonuç- larını yüksek politik veya askeri sorumluluklara sahip olmayan halktan gizlenmesi gerektiği yönündeki yargısına katılmadığını belirtti. Raporun oluşması için vergileriyle para ödeyen Ame- rikan halkının rahatsız edici sonuçları bilmeye hakkı olduğuna inandığını ama diğer katılımcıların Rapor'un zamanından önce

5 İsimsiz ya da ismi açıklanmaması gereken kişilere verilen standart erkek ismi. Bunun kadınlar için karşılığı "Jane Doe" şeklindedir. Ç.N.

yayınlanması durumunda halk içinde oluşabilecek panikten korktuklarını söyledi.

Yıllar boyunca, Demir Dağı Raporu halka ya hiç açıklanmadı ya da çok az kişi öğrendi. Hükümetteki belli kişiler ve basın, bunu bir mit ya da şaka olarak örtbas etmeye çalıştı. Ama Dial Press bu çalışmayı hiçbir yalanlama ya da tekzip olmadan yayınladı ve kullanılan ciddi tavır, çalışmanın küresel ve makro-analitik sonuçlarının hiçbir şekilde kurgu olmadığını ortaya koydu. Vietnam'daki ulusal deneyimimizin eşliğinde, inanılmaz bir belgeydi ve çalışmayı örtbas etmeye çalıştığı söylenen elit kesimin bakış açısını mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

John Doe, kendilerine “Demir Dağı Çocukları” diyen grup üyelerinin tamamen gizli ve kayıt dışı çalıştıklarını, hükümet sınırlamalarından hiçbir şekilde etkilenmediklerini ve Mart 1966'da raporu teslim ettiklerini açıkladı.

Rapora göre; “Savaş, ikinci derece sosyal organizasyonların çatıştığı ya da aleyhte komplo kurduğu temel bir sosyal sistemdir. Kayıtlardan görüldüğü üzere, çoğu insan toplumuna hükmetmiş olan ve hâlâ da hükmetmeye devam eden sistem budur.” Raporun yazarları savaşı hem gerekli ve “öncelikli organize güç” olarak istenir bulmuş, hem de “modern toplumlar için temel ekonomi sağlamlaştırıcı sistem” olarak tanımlamışlardı.

“Tutkulu liderlik” sayesinde, “yönetici sınıfın” “istenen bir savaşı haklı çıkarma” yeteneğini kaybedeceğini, bunun da “askeri organizasyonların tamamen ortadan kalkmasına” yol açacağını ve durumun kesinlikle “felaket yaratacağını” düşünmüşlerdi.

Dolayısıyla rapor yazarları şu sonuçlara varmışlardı: “(1) Yerine ne tür sosyal kontrol planları geliştireceğimizi bilmeden ve (2) bu planların kesin bir şekilde yürüyeceğine inanmadan, savaş sisteminin yok olmasına izin verilemeyeceğini kesinlikle savunuyoruz...”

Daha da önemlisi, rapor şunu belirtiyordu: “Savaşın ortadan kalkması, ulusal özerkliğin ve geleneksel ulus-devleti yapısının

ortadan kalkması anlamına gelmektedir. Savaş olasılığı, hiçbir hükümetin dış güçlere ihtiyaç duymadan ayakta kalamayacağı hissini doğurmaktadır... Bir modern hükümetin halk üzerinde oluşturduğu otorite, o hükümetin savaş gücüne dayanmaktadır.”

Rapor şunu da eklemektedir: “Savaş, gerekli sosyal sınıfların ortadan kalkmasına karşı en iyi savunma sistemi olarak işe yaramıştır... Ayrıca savaş, temel sınıf ilişkilerini de kontrol etmeyi mümkün kılmaktadır.”

Raporun yazarları, askeri organizasyonların sosyal bir yapıda kabul edilebilir antisosyal elementler oluşturmayı sağladığını belirtmektedirler. “Örneğin, 2. Dünya Savaşı sonrasında sosyal açıdan zarar görmüş kişilerle ilgili olasılık önceden tahmin edilmemiş ve etkili bir şekilde önlem alınmamış olsaydı, Birleşik Devletler’de oluşabilecek sosyal dengesizliği tahmin etmek bile zor olurdu. Seçici Hizmet Sistemi sayesinde, bu daha genç ve daha tehlikeli sosyal grup kontrol altında tutulabilmiştir.” Geçmişte, çocuk suçlulara genellikle hapse girmeleri ya da Amerikan Ordusu’na katılmaları arasında bir tercih yapmaları önerilirdi.

Rapor, aramızda bulunan “ekonomik ya da kültürel açılardan yetersiz insanlar” hakkında ne yapılması gerektiğini de bildirmektedir. “Toplumun potansiyel düşmanlarını kontrol etmek için çözüm, modern teknoloji ve politik süreçle uygun düşecek şekilde köleciliğin yeniden başlatılması olabilir... Daha gelişmiş bir kölecilik sistemi, barış içindeki bir dünyada sosyal kontrolü sağlamak için mutlak bir gereklilik olarak görülmektedir.” Bu belki de özel şirketlerin hapishane mahkumlarını çalıştırması – bu uygulama giderek yaygınlaşmaktadır – ya da çok fazla borca girdikleri için alçak gelirli ve tatmin etmeyen işlerde çalışan “maaş köleleri” anlamına geliyor olabilir.

Raporun önerileriyle günümüz Birleşik Devletler toplumsal yaşamı karşılaştırıldığında, ortaya çok ilginç bir görüntü çıkmaktadır. Demir Dağı “çocukları,” savaşların yerini alabilecek şu olası çözümleri sunmuşlardır:

- Kapsamlı bir sosyal refah programı
- Ulaşılması zor hedefleri amaç edinen, sonu olmayan, çok büyük çaplı bir uzay araştırma programı (Jüpiter operasyonu gibi)
- Kalıcı, alışkanlık haline getirilmiş, son derece karmaşık bir silahsızlanma denetleme sistemi (Irak ve Bosna'da olduğu gibi)
- Her yerde göreve hazır, her şeye gücü yeten uluslararası bir polis gücü oluşturmak (İran Körfez Savaşı ya da Balkanlar'da olduğu gibi bir Birleşmiş Milletler barış gücü)
- Köklü ve iyi tanımlanmış bir gezegen dışı tehlike (UFO fenomeni ve uzaylılar tarafından kaçırılmak gibi)
- Küresel çapta ve devasa boyutlarda çevre kirliliği
- Sürekli yapay düşmanlar (Saddam Hüseyin, Muammer Kaddafi, Slobodan Miloseviç ve arkalarından gelenler gibi)
- Genellikle Barış Kuvvetleri modelinden ortaya çıkarılmış programlar (Amerika'ya Hizmet Gönüllüleri gibi)
- Köleciliğin modern ve yumuşak bir biçimi (yukarıda sözünü ettiğimiz gibi)
- Yeni dinler ya da başka mitolojiler (Yeni Çağ akımları, kültler vs.)
- Sosyal odaklı kanlı oyunlar (Ulusal Amerikan Futbolu Ligi, Dünya Güreş Federasyonu gibi)
- Genetik uygulamalar hakkında kapsamlı bir program (kürtaj ve doğum kontrolü gibi)

Yazarlar, “sürekli yapay düşmanlar” fikrinin uygulanmasının pek kolay olmayacağını kabul ediyorlardı ama “böyle bir tehdit yaratılmalı” ve “biri bulunmalı” diyorlardı.

Son olarak, Demir Dağı Özel Araştırma Grubu, kalıcı ve çok gizli bir “Savaş/Barış Araştırma Organizasyonu”nun kurulmasını önerdiler. Bu organizasyon, kayda geçirilmeyen fonlarla yü-

rütülecek ve sadece Birleşik Devletler Başkanı'na karşı sorumlu olacaktı. Bu organizasyonun amacı "Barış Araştırmaları" olacaktı.

Böyle bir gizli organizasyonun planlanıp planlanmadığını ya da kurulup kurulmadığını kimse bilmiyor gibi görünmektedir. Ama bunun bir önemi yoktur. Önemli olan, önerilerde gözlemlenen tavrın komplo hissi uyandırması ve sınıf ayrımı odaklı amaçlarını bu raporda açıkça ifade etmekten çekinmeyen gizli örgütlerle bağlantısı olan kişiler tarafından hazırlanmış olmasıdır. Bu adamlar, 1960 ve 1970'lerde Amerika'nın Vietnam Savaşı'na girmesinin, 1980'lerde Nikaragua'da çıkan savaşın ve 1990'larda Orta Doğu ve Balkanlar'da patlak veren huzursuzlukların mimarlarıydı.

Raporun yayınlanmasını sağlayan Leonard C. Lewin, şöyle söylemektedir: "İnsanca bir bakış açısından, bu rapor son derece ahlaksızca bir girişimdir. Öte yandan, Amerikan politikasının mantık yoluyla bir türlü açıklanamayan yönlerini son derece etkili bir şekilde açıklıyor gibi görünmektedir."

1990'ların sonlarında Soğuk Savaş bitmeye yüz tutarken, bu "barış" araştırmasına rağmen, düşmanlıklardan kazanç elde eden gizli örgüt insanların hedeflerini daha ileri götüren başka ve daha geniş ölçekli bir olay patlak vermek üzereydi: Körfez Savaşı!

Körfez Savaşı

1991'de Müttefik Kuvvetler'in İran Körfezi'nde kazandığı büyük zafer, Amerikan basını tarafından alkışlarla kutlanmıştı ama bu çatışmaya yol açan eylemler pek de açıklanmamıştı. Görünenin arkasında yatanlar, gizli örgüt insanların dahil olduğu ve topluma yansıtılandan çok farklı bir nedensellik içeriyordu.

Bu kısa çatışma sırasında Birleşik Devletler Ordusu'nun - İngiliz, Fransız ve Arap kuvvetlerinin de yardımıyla - muhteşem

bir iş çıkardığını kimse inkar edemez. 17 Ocak-28 Şubat 1991 tarihleri arasında süren kısa bir savaştı ve Çöl Fırtınası Operasyonu'na katılan birlikler, o zamanlar dünyanın en büyük beşinci ordusuna sahip olan Saddam Hüseyin'in Irak kuvvetlerini ağır bir yenilgiye uğratmışlardı. Bu başarının en büyük sırrı, Müttefik Kuvvetler gerek silah ve gerekse eğitim açısından son derece üstünken, buna karşılık Saddam'ın askerlerinin – İran savaşında deneyimli olmalarına rağmen – sınırlı bir eğitime sahip olmaları ve morallerinin bozuk olmasıydı.

Bu eşitsizlik, savaşı katliama dönüştüren bir sonuç ortaya çıkardı: 300,000'den fazla Iraklı ölmüş – askerlerle birlikte siviller de vardı – 65,000 Iraklı esir düşmüştü; buna karşılık Müttefik Kuvvetler askerlerinden 234'ü ölmüş, 470'i yaralanmış ve 57'si kaybolmuştu.

Savaşın öncelikli lideri, Üçlü Komisyon, Kurukafa ve Kemikler ve eski CFR üyesi, Birleşik Devletler Başkanı George Bush idi.

Birçok Orta Doğu olayında olduğu gibi, öncelikli konu yine petroldü. Gerek Bush ve gerek o zamanki Dışişleri Bakanı James Baker, petrol işinden büyük gelir elde eden insanlardı. Petrol fiyatlarının yükselmesine neden olan herhangi bir Bush politikası, şirketlerin daha fazla para kazanması anlamına geliyordu ve bu şirketler arasında en önemlisi Rockefeller'ın baskın olduğu petrol karteliydi. Diğer bir ek kazanç, Arap dünyasını bölecek herhangi bir çatışmanın, Birleşik Devletler, İngiltere ve İsrail'in bölgedeki gücünü artıracak olmasıydı. Birleşmiş Milletler için savaştan bir ülkeler koalisyonu, küreselcilerin tek dünya askeri gücü hedefini biraz daha ileri götürmekten başka işe yaramazdı.

Komplo araştırmacıları Jonathan Vankin ve John Whalen, bu çatışmaya yol açan olayları dikkatli bir şekilde inceledikten sonra, şunu söylemişlerdi: "Bu Yeni Dünya Düzeni savaşı, gizli planlarla üretilmiş bir krizdi."

Bush ve Saddam Hüseyin'in yıllardan beri süren yakın bir ilişkileri vardı. CIA yöneticisi ve sonrasında başkan yardımcısı

olarak George Bush, 1979'da Şah'ın devrilmesinden sonra izleyen sekiz yıllık İran savaşı boyunca Saddam'ı sürekli desteklemişti.

1990 yılına gelindiğinde, Saddam'ın yönetimindeki Irak, İsrail ve Arap komşuları arasındaki güç dengesi için önemli bir tehdit oluşturmaya başlamıştı ama Saddam, Irak-İran Savaşı yüzünden nakit sıkıntısı çekiyordu ve borçlarını ödeyemiyordu. Kredilerin yavaş ödenmesinden rahatsızlık duyan uluslararası bankacıların baskıları ve OPEC'in Saddam'a petrol fiyatlarını yükseltmesi için izin vermemesi sonucunda, Saddam yeni bir gelir kapısı olarak gözünü Kuveyt'e dikti. O sıralarda Irak ve Suudi Arabistan'dan sonra üçüncü en büyük petrol üreticisi, bu ülkeydi.

Kuveyt, 1899 yılında İngiltere'nin Kuveyt'in dış politikasını diktatör Sabah ailesiyle birlikte ele geçirmesi sonucunda Irak'tan ayrılmıştı. Sabah ailesi, 1756 yılında bölgedeki göçebe kabileleri kontrol altına almak amacıyla çok sayıda hükümdar şeyh çıkarmıştı. 1914 yılında Alman çıkarları bölgeye yeni bir stratejik önem kazandırdığında, Kuveyt, İngiltere'nin himayesi altına girdi. 1961 yılında Irak ülkeyi geri istediğinde, İngiltere askerlerini oraya göndererek bölge üzerindeki kontrolünü sabitledi. Pentagon, 1990 yılının Temmuz ayı ortalarından beri Irak birliklerinin Kuveyt sınırında mevzilendiklerini biliyordu. 25 Temmuz'da, Saddam Kuveyt'i yeniden ele geçirmek konusundaki niyetiyle ilgili olarak Birleşik Devletler'e danıştı. Birleşik Devletler Büyükelçisi April Glaspie ile görüştü ve Glaspie ona şunları söyledi: "Irak ile ilişkilerimizi güçlendirmek yönünde Başkan Bush'un kendisinden direkt talimat aldım. Daha yüksek petrol fiyatlarıyla ilgili girişiminizi anlayışla karşılıyoruz ve bunun Kuveyt'e yönelmenizin öncelikli nedeni olduğunu biliyoruz..."

"Size dostluk adına niyetlerinizle ilgili olarak şu soruyu sorma talimatı aldım: Askeri birlikleriniz neden Kuveyt sınırının bu kadar yakınında mevzilenmiş durumda?"

Savaştan uzun süre sonra ortaya çıkarılan kayıtlara göre, Hüseyin şöyle cevap verdi: “Kuveyt ile sınır sorunumuzu çözmek için pazarlık etmeye hazırız ama amacımız öncelikle Irak’ın bütünlüğünün olmasını istediğimiz haliyle kalmasını sağlamaktır.” Bu “hal” elbette ki Kuveyt’i de içeriyordu, çünkü Saddam bu bölgenin hâlâ Irak’ın bir parçası olduğunu düşünüyordu. “Birleşik Devletler’in bu konudaki görüşü nedir?” diye sordu.

“Sizin Kuveyt ile aranızda olan sorun gibi, Araplar arasındaki çatışmalarla ilgili hiçbir görüşümüz yok,” diye cevap verdi Glaspie. “Bakan Baker, 1960’larda Irak’a verilmiş olan bilgiyi vurgulamamı istedi; yani Kuveyt konusunun Amerika’yı kesinlikle ilgilendirmediğini.”

Yazarlar Tarpley ve Chaitkin, *George Bush: The Unauthorized Biography* (*George Bush: İzinsiz Biyografi*) adlı kitaplarında şöyle söylemektedirler: “Bundan kısa süre sonra, Amerika’nın Kuveyt-Irak arasındaki sorunla ilgilenmediğinin başka bir işareti olarak, April Glaspie yaz tatili için Kuveyt’ten ayrıldı.” 31 Temmuz’da, Bush GOP kongre liderleriyle buluştu ama Körfez konusuyla ilgili hiçbir şey söylemedi. 2 Ağustos’ta Irak birlikleri Kuveyt’e girdiklerinde, kriz daha da büyüdü. Bush, Birleşik Devletler’deki tüm Irak faaliyetlerini dondurdu ve bu durum, 1990 yılında kendisine daha fazla kredi ödemeyi reddeden uluslararası bankacılar sayesinde zaten kötüleşmiş olan Saddam’ın parasal durumunu daha da berbat bir hale getirdi. Dışişleri Bakanlığı, Glaspie’nin konu hakkında konuşmasını yasakladığı için, Amerikan halkı Bush’un düzenbazlığını öğrenemedi.

Daha sonra, Dış İlişkiler Komitesi Senatosu’nda, Glaspie 25 Temmuz’da Saddam ile ilk ve son kez görüştüğünü, bunun İran ile savaşın tam ortasında bir tarih olan 1984’den beri Saddam’ın da yabancı biriyle ilk görüşmesi olduğunu açıkladı.

Ama Saddam Birleşik Devletler diplomatlarıyla görüşmediyse bile, aynı durum Amerikalı işadamları için geçerli değildi. Ekonomist Paul Adler, bu konuda şunları söylemektedir: “Chase

Manhattan konsorsiyumu birçok önemli Irak kredi çekimi olayında önde gelen banka haline geldikten sonra, David Rockefeller'ın en azından üç kez Irak lideriyle görüştüğü bilinmektedir." Kissinger Ortakları'nın başkan yardımcısı olan Alan Stoga'nın da Körfez Savaşı'ndan önce iki yıl süreyle Irak liderleriyle görüştüğü biliniyordu.

Washington merkezli *The Spotlight* gazetesi, şöyle bir haber yayınlamıştı: "Saddam, ülkenin diplomatlarından istediğini alamayacağını anladı. Bu yüzden onun için önemli olan insanlarla görüşmeye başladı; bunlar yabancı işadamları, savunma mühendisleri, teknolojistler ve bilimadamları. Arada bir basın üyeleriyle de görüşüyor."

Sonunda Körfez Savaşı'na neden olan bu para odaklı sivil temasların ardından, Beyaz Saray Komitesi'nde Bankacılık, Yatırım ve Şehir İşleri'nden sorumlu Kongre Üyesi Henry Gonzalez, 1980'lerde İtalya devlet bankası Banca Nazionale del Lavoro (BNL)'nin Atlanta, Georgia şubesinde Saddam Hüseyin hesabına 5 milyar dolarlık kredi geçirildiğini keşfetti. Şube müdürü Christopher Drogoul, sonunda federal mahkeme önüne çıktı ve bu devasa miktarda para transferi konusunda BNL'in İtalya'daki merkez bürosundan hiç kimsenin onay vermemesi nedeniyle yargılandı. Ama bütün soruşturma, Körfez Savaşı nedeniyle durduruldu. Birçok gözlemci, Drogoul'un amirlerinin haberi olmadan böylesine büyük bir para transferi olayına kalkıştığına inanmadı. Drogoul'un çok sayıdaki savunma avukatlarından biri olan Bobby Lee Cook, müvekkilinin Birleşik Devletler Hükümeti'nin en üst düzey bazı kişileri tarafından kullanıldığını iddia etti. Mahkemede, BNL görevlisi Franz von Wedel, Drogoul'un gerçekten de bankanın danışmanları olan Kissinger Ortakları'nın tavsiyesiyle hareket ettiğini açıkladı.

1989 ve 1990'da, Bush Adalet Bakanlığı, BNL'e karşı iddiaları Atlanta Başsavcılık Bürosu aracılığıyla iptal etti ve 4 Ağustos 1989'da bankaya FBI ajanları doluştu. Bush, Körfez Savaşı'nda

ateşkes ilan ettikten bir gün sonra, nihayet iddialar düştü.

Bu skandal – Irakgate diyebiliriz – Gonzalez, Bush Başsavcısı William Barr’ı “BNL Skandalı’nda adaleti engellemekle” suçladı. Beyaz Saray Adli Komite Yönetim Kurulu Başkanı Jack Brooks, Barr’a dava için özel bir savcı atamasını söyledi. Klasik bir “denetçileri kim denetleyecek” durumuyla, Barr kendisinin hatalı davrandığı konusunda hiçbir kanıt bulamadığını söyledi ve özel bir savcı atamayı reddetti. Bu, Kongre tarafından yapması söylendiği halde başsavcının özel bir savcı atamayı beceremediği ender durumlardan biriydi.

Hesabı Kim Ödüyor?

Bu ekonomik komplo ve resmi beceriksizlik hikayesinde işin en kötü taraflarından ikisi, Saddam’ın 5 milyar doların büyük bölümünü Amerikalı askerlere karşı ateşlediği silahları almak için kullanması ve hesabı da Birleşik Devletler vergi yükümlülerinin ödemesiydi!

Gonzalez, Saddam’a ödenen kredinin 500 milyon dolarının devlet destekli CCC’den (Commodity Credit Corporation) geldiğini ve Birleşik Devletler çiftçilerinden tahıl alımı için kullanılmasının amaçlandığını açıkladı. Ama Houston limanından yüklenen tahıl ürünleri, silahlar karşılığında Sovyet Bloku Ülkeleri’ne gitmiş, geriye kalan tahıl ise Saddam’ın daha fazla askeri malzeme alımı için kullanılmıştı. Bush hükümeti, Saddam kredilerini ödemediği takdirde vergi dairesinin bunu tazmin edeceğine söz verdi ve arkasından, birliklerini Kuveyt’e gönderdi. En azından bir kaynağa göre, 360 milyon dolardan fazla Amerikan vergi parası, Irak’ın da aralarında bulunduğu yedi Körfez ülkesinin sahibi olduğu Bahreyn’deki Uluslararası Körfez Bankası’na gitmişti. Bu miktar, Saddam’ın ödemediği 5 milyar dolarlık krediyi karşılamak için CCC tarafından on bankaya ödenecek olan tahminen 1’er milyar doların ilkiydi.

2 Ağustos'ta Irak saldırısı başladıktan sonra bile, Bush tuhaf bir şekilde hâlâ tarafsız görünüyordu. Muhabirler kendisine Körfez krizine müdahale etmeyi düşünüp düşünmediğini soruklarında, "Böyle bir eyleme niyetim yok..." dedi.

Ama İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher ile görüştükten sonraki gün, Bush'un tavrı belirgin bir şekilde değişti. (Thatcher, sürekli bir Bilderberg toplantısı katılımcısıydı ve hem İran-Cont-ra hem de Ekim Sürprizi skandallarında adı Bush ile birlikte anılmıştı.)

Thatcher ile buluştuktan sonra, Bush, Saddam'ı "yeni Hitler" olarak tanımlamaya başladı ve şöyle dedi: "Şu anki durum kesinlikle kabul edilemez ve Irak'ın daha fazla genişlemesi gibi bir şey asla düşünülemez."

Saddam'ın Kuveyt'i geri almaktan başka bir amacı olmadığını söylemesine ve bunun aksini gösteren herhangi bir kanıt bulunmamasına rağmen, Bush yine de Suudi Arabistan liderleriyle telefon bağlantısına geçti ve "yeni Hitler"in bir sonraki hedefi olacakları konusunda onları uyardı. Kuveyt Yatırım Bürosu Yönetim Kurulu Başkanı Şeyh Fahd Mohammed el-Sabah'ın bildirdiğine göre, Suudi liderler kendi krallıklarını korumak için Bush'a ve diğer dünya liderlerine 4 milyar doları gizlice ödediler.

Körfez Savaşı'ndan uzun süre sonra, denetçiler bu paranın bir Londra kar fonuna aktarıldığını keşfettiklerinde, Suudi Arabistan'daki Sabah karşıtı gruplar, ödemeyi eleştirdiler. El-Sabah onlara şöyle dedi: "Bu para, Kuveyt'in özgürlüğünü satın almak için ödendi. Batı'nın ve Arap liderlerinin politik desteğini kazanmak için ödendi; acilen ihtiyacımız olan uluslararası Çöl Fırtınası kuvvetlerini destekleyebilmek için!"

Bu paranın rolü olsun ya da olmasın, Bush, Irak'ın daha fazla saldırılara kalkışmasını engellemek için harekete geçti. Çektiği sınır çizgisinin Irak kuvvetleriyle gelecekte Teksas valisi olacak olan oğlu George W. Bush'un sahibi olduğu petrol tesisleri arasında olması ilginçti.

Başkan'ın büyük oğlu, Grand Prairie, Teksas'taki Harken Energy Corp. için danışman olarak çalışıyordu – yılda 50,000 dolar karşılığında – ve şirketin yönetim kurulu üyesiydi; aynı zamanda küçük Bush, Texas Rangers beysbol takımının yönetici genel ortaklarından biriydi.

Ocak 1991'de, Çöl Fırtınası Operasyonu başlamadan birkaç gün önce, Harken, eski İngiliz sömürgesi ve İran Körfezi'ndeki Suudi Arabistan sahil şeridinin yakınlarında, uluslararası bankacılar için gözde bir yer olan Bahreyn küçük ada ülkesiyle, yeni bir petrol üretimi anlaşması yaptığını açıklayarak iş dünyasını sarstı. Bahreyn, en fazla petrol üreten ülkeler arasında ilk kırkın içindeydi.

Deneyimli petrolcüler, Harken gibi fazla bilinmeyen bir şirketin, böylesine kar potansiyeli yüksek bir anlaşmayı yapabildiğini merak ettiler. Dahası, sonradan bildirildiğine göre, Harken'in bölgeye yaptığı yatırım, 1990'da Bahreyn ile imzalanan bir anlaşmayla korunacak, bu anlaşmaya göre Bahreyn, ülkede Amerikan ve uluslararası sermayenin üsler kurmasına izin verecekti.

Küçük Bush, Ekim 1990'da *Houston Post* muhabiri Peter Brewton ile yaptığı röportajda, babasının Harken petrol yatırım haklarını korumak için bölgeye asker yığdığı konusundaki suçlamaların asılsız olduğunu söyledi. Irak istilasından önce Harken hisse senetlerini sattığını da açıkladı ama Brewton, SEC (borsa komisyonu) kayıtlarında böyle bir satışa rastlamadı.

Bush'un Harken hisse senetlerini satışıyla ilgili kayıtlar, nihayet Mart 1991'de, 10 Temmuz 1990'dan tam sekiz ay sonra ortaya çıktı. Saddam'ın birlikleri Kuveyt'e girdikten bir hafta sonra, Harken'in hisse senetlerinin birim fiyatı 3.03 dolara düştü. SEC kayıtları, 22 Haziran 1990'da – Irak istilasından birkaç hafta önce – Bush'un sahip olduğu Harken hisselerini birimi 4 dolar dan sattığını ve bunun kendisine 848,560 dolar kazandırdığını gösterdi. Güney Amerika'da üretken kuyular açmasına rağmen,

1999 başlarında petrol fiyatlarında yaşanan düşüş, Harken hisse senedi birim fiyatının 4 dolarda sabitlenmesine neden oldu.

Hisse senetleri, petrol ve tahıl anlaşmaları, silah satışları, krediler ve sigortalar, Araplar'ın İsrail yararına zayıflatılması, küresel bir orduya ve hükümete doğru gidiş, akıllara durgunluk veren bir karışıklık yarattı. Vankin ve Whaley şöyle demektedirler: "Birleşik Devletler'in Körfez Savaşı'na girişinin asıl nedenlerinin bir gün ortaya çıkacağını hiç sanmıyoruz. Açgözlü sonuçların doğal şüpheleri doğruladığı Vietnam rezaletinin aksine, Körfez Savaşı'ndaki zaferin kesinliği, gerçeği herhangi bir Irak ya da Amerikan askerinin mezarından daha derinlere gömdü."

Düzenbazlık savaşla sona ermedi. Clinton hükümeti döneminde Irak'a periyodik hava saldırıları düzenlendi ve bunun nedeninin, Birleşmiş Milletler'den habersiz biyolojik ve nükleer silah merkezleri geliştirdiği için Saddam'ı cezalandırmak olduğu söylendi. Ne var ki bu kez arada büyük bir fark vardı; gerek şüpheli siviller ve gerekse haber basınının daha az çekingen birkaç üyesi tarafından zorlu sorular yükseltildi.

1998 yılının sonlarındaki füze ve bombardıman saldırılarından sonra, sivil halktan biri ulusal bir haber dergisine mektup yazarak şöyle sordu: "Irak'ın kitlesel imha silahları üretmesini engellemek için kitlesel imhaları silahları kullanırken, Amerika Irak'a yapmamasını söylediği şeyin ta kendisini yapmıyor mu?" Bazıları ise Başkan Clinton'ın kendisi Birleşik Devletler'de askeri üslerin denetlenmesini reddederken, neden Birleşmiş Milletler'in denetimini reddettiği için Irak'a saldırdığımızı soruyordu.

Saddam Hüseyin'in gizli silah depolarının yerlerini tespit ve yok etmek için kurulmuş olan Birleşmiş Milletler Özel Komisyonu (UNSCOM)'nun bir üyesi olan Scott Ritter, Ağustos 1998'de istifasını verdi ve Birleşik Devletler hükümetini komisyonu Irak saldırılarını haklı çıkarmak için kullanmakla suçladı. Ritter, istifasını vermesinden önce Bağdat Savunma Bakanı ile görüştüğünde ve UNSCOM'un "kriz yaratmak" amacıyla kullanıldığını

fikrini duyduğunda inanmadığını ama bu suçlamaya yavaş yavaş inanmaya başladığını açıkladı. Ritter'ın amirleri, iddialar dolaısıyla kızdılar ve Ritter'ın konuyla ilgili bilgisinin “yetersiz” olduğunu söylediler. Fakat 1999 yılının başlarında, Washington'ın UNSCOM'u Savunma Bakanlığı'na (Irak'ın Pentagon'u) gizli dinleme aygıtları yerleştirmek için kullandığı açıklandı ve diğer Birleşik Devletler görevlileri de Ritter'ın suçlamalarının büyük bölümüne katıldılar.

U. S. News muhabiri Bruce B. Auster, şöyle yazmıştı: “Birleşik Devletler ile denetleme komisyonu arasındaki ilişki, çok uzun zamandan beri önemli bir tartışma konusu... UNSCOM, Birleşik Devletler'in bir organizasyonu değil, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin bir kolu olduğu ama istihbarat ve personel açısından Birleşik Devletler'e dayandığı için, konu oldukça hassas.”

15 Aralık 1998'de, sonbahar boyunca İran Körfezi'ne Cruise füzeleri yığıldıktan sonra, Birleşik Devletler, Bağdat üzerine çok gecikmiş bir hava saldırısı başlattı.

Ama Noel arifesi olduğundan, Amerikan vatandaşlarının çoğu, dünyanın öbür ucunda olan olaylara çok fazla dikkat veremediler. Ve hiçbir şeyden haberi olmayan sivil halk gururlu bir şekilde orduyu karşıladığında, Birleşik Devletler'in Körfez Krizi'nde oynadığı rolle ilgili her şey unutuldu; ama petrol alevlerinin, biyolojik ilaçların ve radyoaktif uranyum uçlu top ve mermilerin öldürücü bileşiminin etkisinde kalarak Körfez Savaşı Sendromu'na yakalanan talihsizler hiçbirini unutmadı.

Vietnam

Gizli örgütlerin farkında olmayanlar için insanoğlunun savaşlara suç ortaklığı etmesi inanılmaz gibi görünse de, Vietnam Savaşı'nın büyük ölçüde “Demir Dağı” zihin yapısını taşıyan insanların uydurduğu bir savaş olduğu yönünde önemli kanıtlar vardır.

Birçok komplo yazarı, Vietnam Savaşı'nı Hegelist diyalektik yöntemin eyleme konmasıyla ilgili klasik bir örnek olarak görmektedir; bir sorun yarat (Kuzey Vietnam tarafından desteklenen Vietkonglar), çözüm öner (Güney Vietnam'a sürekli birlik ve mühimmat yardımı) ve böylece senteze ulaş (Güneydoğu Asya üzerinde Birleşik Devletler egemenliği).

Birleşik Devletler'in Vietnam'a karışması, 2. Dünya Savaşı sırasında gizli Yalta anlaşmalarıyla başladı. Amerika'nın savaş sonrası dünyadaki "etki küresi," Pasifik – Filipinler ve Güney Pasifik Adaları'nda hâlâ varlığımızı sürdürüyoruz – ve Güneydoğu Asya olacaktı. Ne var ki Avrupa'da düşmanlıklar sona erince, Fransa, Fransız Hindin üzerindeki askeri kontrolünü toparlamakta gecikmedi ve böylece, Birleşik Devletler'in bölgeyle ilgili planları ertelenmek zorunda kaldı.

Vietnam Savaşı'nın tarihi, bir Vietnamlı tarım eğitimcisinin oğlu olan Nguyen That Thanh ile kişileştirilebilir. Bu adam daha sonraları adını Ho Chi Minh (Aydınlatan Kişi) olarak değiştirdi ve otuz yıl boyunca Hindin'deki milliyetçiliğin temel motivatörü oldu. Yirminci yüzyılda komünist hareketi başlatan kişilerle de bağlantısı vardı.

Ho, 1. Dünya Savaşı sırasında genç bir adamken, bir süre Fransa'da yaşadı. Bu ülkede, Fransız sosyalistlerle, Illuminati ve Farmason kökenlerden gelişen felsefelerle tanıştı. 1919 yılında Versailles Barış Konferansı'nda, Warburg kardeşler ve diğer katılımcıların huzurunda konuşarak, onları Hindin'deki hakları genişletmeye çağırdı.

1930 yılında, Ho, Vietnam Komünist Partisi'ni kurdu ve daha sonra Sovyet liderlerin zorlamasıyla, sadece ulusal bir hareket olarak algılanmaması için partinin adı Hindin Komünist Partisi olarak değiştirildi. Ne var ki 1941'de kendisi ve diğerleri Vietnam'a girerek Vietnam Bağımsızlık Birliği'ni ya da diğer adıyla Viet Minh'i kurunca, Ho'nun partisinin milliyetçiliği yeniden onaylandı.

1945 yılında Japonlar Hindişin'e girdiklerinde, Ho ve General Vo Nguyen Giap, işgal kuvvetlerinden kurtulmak için Amerikan Stratejik Hizmetler Bürosu ile birlikte çalışmaya başladılar.

Japonlar 14 Ağustos 1945'te yenilgiyi kabul ederek Vietnam'dan çekildikten sonra, Ho, Amerikan yardımı almaya devam etti. Gazeteci Lloyd Shearer bu konuda şunları söylemektedir: "Silahlarla, telsiz teçhizatlarıyla, operatörler ve tıbbi yardımlarla sürekli desteklediğimiz güvenilir bir ajanımız vardı. Bütün bu yardımlar onun pozisyonunu ve gücünü geliştirmesini sağladı."

Fransız Charles de Gaulle, Ho'nun bağımsız bir Vietnam yaratarak Amerikalı idarecilerin bölgeye rahatça girmelerini sağlayacağını anladı. Bu yüzden Ekim 1945'te, de Gaulle, Fransız birliklerini Saigon'a soktu. Vietnam'ı bir Fransız bölgesi olarak geri almayı uman de Gaulle, Vietnam İmparatoru Bao Dai'yi geri döndürme vaadinde bulundu ama Ho'nun bağımsızlıktan başka bir şeyle yetinmeye kesinlikle niyeti yoktu.

Yıllarca süren savaştan sonra, Ho'nun General Giap komutasındaki Viet Minh'i, ülkenin büyük bölümünde kontrol sağlamayı başardı ve Mayıs 1954'te, Dien Bien Phu'da ağır yenilgiye uğrayan Fransız Ordusu, geri çekilmek zorunda kaldı.

Temmuz ayında Vietnam'ın geleceğini belirlemek için Cenevre'de toplanan konferansta, Ho'nun delegeleri, Fransızlar tarafından desteklenen İmparator Bao Dai delegelerinin direnişiyi karşılaştı. Tartışmalar sonucunda Vietnam'ın On Yedinci Paralel'den ikiye bölünmesine ve Kuzey Vietnam'ın Ho'ya bırakılmasına karar verildi. Ho'nun bu bölünme kararını kabul etmesinin en önemli nedeni, Cenevre Anlaşması'na göre iki tarafın yeniden birleşmesinin vaat edilmesiydi ve Ho, ülkenin kendi liderliği altında birleşeceğinden emindi. Ama anlaşmayı imzalayan ülkeler arasında Birleşik Devletler yoktu.

Vietnam'ın doğal kaynaklarının ve zenginliğinin çoğunu kapsayan Güney Vietnam, nüfusun % 95'inin Budist olduğu bir bölgede yaşayan Katolik Ngo Dinh Diem'in kontrolüne bırakıldı.

Diem, Fransızlar'ın yenilgisinden sonra bir süre Birleşik Devletler'de yaşamış, bu süre içinde yüksek rütbeli subaylarla ve CFR üyeleriyle tanışmıştı. Yirmi yıllık sivil hizmet geçmişiyle deneyimli biri olan Diem, Birleşik Devletler Askeri Danışmanlık ve Asistanlık Grubu'nun başı olan Albay Edward Lansdale tarafından destekleniyordu. Lansdale'in grubu, Birleşik Devletler tarafından yaratılan ve finanse edilen Vietnam Ulusal Ordusu'nun 234,000 askerine yardımcı olmakla görevliydi.

Birleşik Devletler'in de onayıyla Diem hükümeti yeniden birleşme oylamalarını belirsiz bir süreyle erteledi. Gazeteci Michael McClear bu konuda şunları söylemektedir: "Bütün bunlar, Birleşik Devletler'in Cenevre Anlaşması'na karşı komplo kurduğunu göstermektedir..." Bu durum, elbette ki Vietnam'da bir iç savaşın çıkmasını da garantilemişti.

Çoğunluğunu Katolik kilise karşıtı Budistler'in ve Viet Minh gazilerinin oluşturduğu Vietnamlı milliyetçi militanlar, Kuzey'den dönen ve sayıları giderek artan Vietnamlılar'ın da yardımıyla, Viet Kong adı verilen Güney topraklarını işgale başladılar.

Giderek artan şiddet olayları, Amerikan askeri "danışmanlarının" Güney Vietnam'a gelmesine neden oldu ama bu hareket Kongre tarafından tam olarak desteklenmemişti. Senatör J. F. Kennedy, 1954 yılında şöyle uarmıştı: "Hindiçin'deki Amerikan askeri yardımı ne kadar çok olursa olsun, aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde olan bir düşmana karşı zafer kazanamaz."

Kuzey Vietnam'a, Rusya ve Çin'den yardım gelirken, Güney Vietnam giderek artan bir şekilde Amerikan desteğine ihtiyaç duydu. Böylece karşılıklı güçler dengelendi. Artık savaş için sahne hazırlanmıştı.

J. F. Kennedy, Küreselleşme Yanlılarına Karşı Çıktı

1963 yılına gelindiğinde, Güneydoğu Asya'da daha büyük çapta bir savaşın patlak vermesine engel olan tek şey, Birleşik

Devletler'in olaya karışmasıyla ilgili itirazlarını çoktan dile getirmiş olan Başkan John F. Kennedy'nin tutumuydu.

Demokrat John F. Kennedy, Eisenhower'ın başkan yardımcısı Cumhuriyetçi Richard Nixon'ı 1960 seçimlerinde kızdırmış, bunun üzerine Kennedy hükümetinin danışmanları gizli örgütlerden gelmişti. Özel Danışman John Kenneth Galbraith bu konuda şunları söyledi: "Kennedy seçiminde çalışanlarımız, bu nedenle hükümette tolerans görüyorduk ama dış ilişkilerle ilgili politika hâlâ CFR üyeleri tarafından belirleniyordu." CFR üyelerinin hükümet içindeki çokluğu, Başkan Kennedy'nin bile dikkatini çekmişti: "Burada birkaç yeni yüz görmek istiyorum ama bütün görebildiğim yine eski olanlar."

Kennedy, seçimden kısa bir süre sonra Laos'ta bir sorunla karşılaştı. Vietnam'da olaylar kızışırken, Pathet Lao komünistleri, CIA tarafından desteklenen General Phoumi Nosavan'a karşı eylemlere girişmeye başlamışlardı. Başkanlık koltuğuna oturmasıyla birlikte, yerini kendisine bırakan Başkan Eisenhower'dan hükümet üyelerinin neredeyse tamamına kadar herkes, Kennedy'ye Nosavan'ı desteklemeleri için Amerikan birliklerini göndermesi önerildi. CFR üyeleri Savunma Bakanı Robert Strange McNamara ve Dışişleri Bakanlığı Politika Planlama Konseyi Başkanı Walt Rostow, birliklerin gönderilmesi fikrini açıkça onayladılar. Kennedy reddetti.

CFR, daha olayların en başından itibaren Vietnam ile yakından ilgilenmeye başlamıştı. 1951 yılında, Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü ile birlikte, diğer birçok şey arasında Güneydoğu Asya'yı inceleyecek bir araştırma grubu kurmak için Rockefeller Vakfı'ndan finans desteği aldı. Grup, Yalta anlaşmalarına uygun olarak bölgede ortak bir İngiliz-Amerikan egemenliği kurulmasını önerdi. Eisenhower'ın döneminde, CFR kurucusu ve Dışişleri Bakanı John Foster Dulles, CFR kurucusu ve CIA Yöneticisi kardeşi Allen Dulles ile birlikte, Fransızlar'ın geri çekilmesinden sonra Birleşik Devletler askeri danışmanlarının ülkeye girişini

de içine alan bu politikanın uygulanmasını sağladılar.

Eylül 1954'te, Dien Bien Phu'nun düşmesinden sadece dört ay sonra, Birleşik Devletler Dışişleri Bakanı John Foster Dulles, Manila Konferansı'nı topladı ve böylece Güneydoğu Asya Antlaşma Organizasyonu (SEATO) kuruldu. Bu hareket, Birleşik Devletler, Büyük Britanya (Avustralya ve Yeni Zelanda da dahil olmak üzere), Fransa, Filipinler ve diğer ülkeleri, Hindişin'in ortaklaşa savunulması için antlaşma durumuna getirdi.

New York Times'ta görevli C. L. Sulzberger, 1966 yılında şöyle açıklamıştı: "Dulles, bana açıkladığı kadarıyla, Birleşik Devletler Başkanı'nın Hindişin'deki olaylara karışma yetkisine sahip olmasını sağlamak için SEATO'yu kasıtlı olarak kurdu. Kongre SEATO'yu onayladığında, otoriteyi Vietnam politikasına bırakan bir dizi boş çekin ilkinizi imzalamış oldu."

Çok geçmeden, kendinden öncekilerin aksine, Kennedy'nin Doğu Organizasyonu tarafından kullanılmaktan hoşnut olmayacağı ortaya çıktı. Pittsburgh Üniversitesi'nden Profesör Donald Gibson, 1994 yılında yayınladı *Battling Wall Street: The Kennedy Presidency (Savaşan Wall Street: Kennedy Başkanlığı)* adlı kitabında, şunları belirtmektedir: "Organizasyon'un Kennedy'yi reddetmesi, görevi süresince giderek daha da şiddetlendi."

Kennedy suikastını araştıranlar, başkanın çözölemeyen ölümlünde küreselleşme taraftarlarına karşı çıkmasının önemli rol oynadığına giderek daha fazla inanmaktadırlar.

Ekonomist Seymour Harris'in "genel ekonomi alanında bütün zamanların en bilgili Birleşik Devletler başkanı" olarak tanımladığı Kennedy, ülkenin insan gücü ve teknoloji potansiyellerini artırmak için hemen bir dizi eyleme girişmişti. Gibson bu konuda şunları söylemektedir: "Küresel yatırım kalıplarından bireysel vergi indirimlerine kadar yapmaya çalıştığı her şey, mülkiyet gücünün ve kar arayışının ülkenin ekonomik refahını yıkmak yerine geliştirmesini sağlamak için kanunları ve politikaları yeniden yapılandırmaktı."

Kennedy, 1962 yılının baharında Birleşik Devletler çelik şirketlerinin fiyat artırımlarını yasaklayarak, iş dünyasının devlerine hoşgörüyü bakmadığını açıkça göstermişti. Emek imtiyazına karşılık fiyatların artmaması yönündeki anlaşma, maaş artırımları aniden durdurulduktan sonra tersine döndü. Bu ihanete öfkelenen Kennedy, kardeşi Başsavcı Robert Kennedy'ye fiyat sabitleştirmeleri için bir soruşturma başlatmasını emretti, Savunma Bakanlığı'nın yaptığı çelik alımı anlaşmalarını iptal etmekle tehdit etti ve Amerikan halkına çelikle ilgili eylemin sorumsuzca olduğunu açıkladı. United States Steel'in başını çektiği çelik şirketleri geri adım attılar.

Çelik üreticilerinin eylemlerinin kendi ekonomi programına genel bir saldırı olduğunu düşünen Kennedy, muhabirlere şunları söyledi: "Bana göre, eğer fiyat artırımlarının olduğu gibi devam etmesine izin verilirse, yasamanın onaylanmasını garantilemek son derece zor bir hale gelir."

Bu noktada, uzun zamandan beri Morgan hisselerinin ağırlıkta olduğu U. S. Steel'in yönetim kurulu üyelerinin büyük ölçüde CFR ve diğer güçlü organizasyonların üyelerinden oluştuğunu unutmamak önemlidir.

Kennedy'nin hükümetinde görevli olan James J. Saxon, devlete ait olmayan bankalara daha fazla yatırım yapılması ve güç desteği sağlanması konusunda ısrar ettiği için, Merkez Bankası Yönetim Kurulu ile giderek daha sık tartışıyordu. Saxon, bu tür bankaların devlet ve yerel bonolar yayımlayabileceğini de düşünüyordu ve bu da baskın durumdaki Merkez Bankası'nı daha fazla zayıflatacaktı.

Haziran 1963'te, 4 milyar dolardan fazla "Birleşik Devletler Banknotu"nun Merkez Bankası yerine Birleşik Devletler Hazinesi tarafından basılmasına karar verince, son adımı atmış oldu. Bir komplo yazarı bu konuda şunları söylemektedir: "Kennedy, sadece Kongre'nin para basıp yönetebileceğini belirten Anayasa'ya dönerek, kağıt para basarak bunu faiz karşılığında devlete

veren Merkez Bankası Sistemi'nin bankacılarına giderek artan borçların azaltılabileceği sonucuna varmış olmalıydı."

Ekonomik oyun sahasını dengelemeye çalışan Kennedy, çok çeşitli planları hızla hayata geçirerek, Wall Street'in düşmanlığını daha da güçlendirdi. Yazar Gibson'ın belirttiği gibi, Kennedy'nin planları şunları içeriyordu:

- Birleşik Devletler şirketlerinin yatırımlarını yeniden yönlendirmek için vergilendirme teklifleri sunmak
- Üretken olan ve üretken olmayan yatırımlar arasında vergilendirme sisteminde farklılıklar gözetmek
- Birleşik Devletler merkezli küresel yatırım şirketlerinin vergi imtiyazlarını kaldırmak
- Dış vergilendirmeye ilgili kanunlardaki boşlukları kapamak
- Zengin kesimin vergi imtiyazlarını ortadan kaldıracak vergilendirme tekliflerini desteklemek
- Büyük petrol ve mineral şirketleri için vergi oranlarında artırmaya gitmek
- Yatırım vergi kredilerini yeniden gözden geçirmek
- Başkanın ekonomik durgunlukla ilgili yetkilerini genişletmek için teklif sunmak

Kennedy'nin ekonomik politikaları ve teklifleri, *Fortune* dergisinin editörü Charles J. V. Murphy'nin, New York valisi Nelson Rockefeller'ın, David Rockefeller'ın ve *Wall Street Journal* editörlerinin açık saldırılarına uğradı. Kennedy'nin Hazine Bakanı CFR üyesi Douglas Dillon, başkanın 1962'deki politikalarıyla ilgili David Rockefeller'ın itirazlarına katıldı (1965'te ise, Vietnam Savaşı fikrini desteklemek için Rockefeller ile birlikte resmi bir grup oluşturulmasını sağladı).

Dış politikada, Kennedy gerek sömürgecilik (bir ülkenin politik ve ekonomik yaşamı üzerinde açıkça kontrol sahibi olmak) ve neosömürgecilik (örtülü kontrol) tutumlarına hiç de hoş bak-

madığını açıkça gösteriyordu. Gibson bu konuda şunları söylemektedir: “Kennedy’nin ekonomik gelişimi ve Üçüncü Dünya milliyetçiliğini desteklemesi, Birleşik Devletler çıkarlarının söz konusu olduğu ülkelerde bile hükümet ekonomi planlaması konusunda hoşgörülü olması, kendisi ile Birleşik Devletler içindeki ve dışındaki elit kesim arasında düşmanlığın artmasına neden oldu.”

Kennedy, 1963 yılına kadar Vietnam’daki askeri danışmanların sayısını artırarak – sayı çoktan on beş bine yaklaşmıştı – kendi danışmanlarını yatıştırmaya çalıştı. Ama şimdi tekrar düşünmeye başlıyordu ve 1961’deki istilada olanları düşününce, askeri ve CIA istihbaratının raporları hakkında giderek daha fazla şüpheleniyordu. 11 Ekim 1963’te, Kennedy, 1965 yılında Birleşik Devletler Kuvvetleri’nin Vietnam’dan çekilmesini onaylayan Ulusal Güvenlik Eylemi Muhtıra 263’ü onayladı ve hatta yıl sonuna kadar askeri personelden bazılarının sessizce çekilmelerini emretti.

Tıpkı Laos’ta yaptığı gibi, Birleşik Devletler askerlerinin Vietnam’a sokulması önerilerini sürekli reddediyordu. Gibson’a göre, “Geniş çapta bir askeri operasyonu reddetmekle, Kennedy, aralarında (CFR üyeleri) Dean Rusk, Robert McNamara, McGeorge Bundy ve William Bundy’nin de bulunduğu hükümetteki yüksek seviyeli insanların öfkesini çekti.”

Diğer bir kilit oyuncu, gizli örgüt bağlantılarıyla ilgili oyunları 1. Dünya Savaşı’na ve Sovyet Komünizmi’nin kurulmasına kadar uzanan bir CFR üyesi, Averell Harriman idi. 1963 sonbaharında, Vietnam Başkanı Diem’in görevden alınmasını öneren ve sonradan “yeşil ışık” olarak bilinen telgrafi Saigon’a gönderen, John F. Kennedy’nin çok güvendiği bu adamdı. Gönderilen telgraf, yozlaşmış Diem hükümetine karşı bir harekate girilmesini açıkça destekliyordu. Yazar Michael McClear, şöyle demektedir: “Bir askeri darbe uyarısı hakkında değildi ve bu yüzden onaylama olarak algılandı.” 2 Kasım’da, Diem kendi generallerinin baş-

lattığı darbeye öldürüldü – CIA tarafından harekete geçirildiklerine inanılmaktadır – ve çok geçmeden Vietnam Savaşı kızıştı.

Eski Birleşik Devletler Saigon Büyükelçisi Frederick E. Nolting, şöyle söylemektedir: “Lodge (CFR) ve Harriman’ın (CFR) yaklaşımı öylesine güçlüydü ki Başkan Kennedy onları aşamadı.”

Kennedy, bu kadar güçlü çıkarlar tarafından desteklenen bir savaşa karşı çıkarken, çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Senatör Mike Mansfield’a Vietnam’dan tamamen çekilmeye karar verdiğini ama bunun 1964 seçimlerinde kendisine yetki verilmesinden önce yapmasının mümkün olmadığını gizlice açıklamıştı. Amerikan iş dünyası, muhtemelen Kennedy’yi “Demir Dağı Çocukları”nı çok endişelendiren “tutkulu liderler”den biri olarak görmüştü.

Kennedy’nin Vietnam’daki Birleşik Devletler askeri varlığını bitirmeyi planladığı yönünde çok çeşitli kanıtlar olmasına rağmen, bunu kimse kesin olarak bilemez. 22 Kasım 1963’te Dallas, Teksas’ta açılan ateş, Kennedy’nin başkanlığının sonunu getirdi. JFK suikastıyla ilgili detaylar, hâlâ gizemini korumaktadır.

Suçlanan Lee Harvey Oswald’ın karısı, 1994 yılında yazar A. J. Weberman’a şöyle demişti: “Kennedy suikastının cevapları, Merkez Bankası yöneticilerinde yatıyor. Bunu sakın küçümsemeyin. Suçu sadece CIA görevlisi Angleton’a ve CIA’ye yüklemek doğru değil. Bu sadece aynı elin tek parmağı. Parayı sağlayan insanlar, CIA’den daha yukarıdalar.”

Burada belirtilmesi gereken iki şey daha var. Bunlardan biri, Dr. Martin Luther King Jr.’ın dinamik hatipliğini ve organizasyon becerilerini Vietnam Savaşı’nı protesto etmek için kullanmaya başladıktan sonra 1968 yılında suikasta kurban gitmişti. İkincisi, Kennedy suikastıyla ilgili tam bir soruşturmanın yapılmasının engellenmesi, Amerikan güç yapısının en tepelerinde kalıcı bir organizasyonun bulunduğunu göstermektedir ve tepeler, gizli örgütler ve Wall Street üyeleri tarafından kontrol edilmektedir.

Başından Sonuna Kadar Lbj

Kennedy'den sonra gelen Teksaslı Lyndon B. Johnson – Beyaz Saray Silahlı Hizmetler Komitesi üyesi olan Senato'nun güçlü liderlerinden biri – CFR topluluğuna karşı daha dikkatliydi.

2 Aralık 1963'te, başkan olduktan sadece birkaç gün sonra, Johnson, General Maxwell Taylor'a (CFR) gönderdiği bir Beyaz Saray notunda – ancak 1998 yılında halka açıklanabildi – şöyle diyordu: “Üzerinde düşündükçe, Güney Vietnam'ın bizim için en önemli askeri bölge olduğunu görüyorum. Umarım olabilecek en iyi subayların, bütün bölgelerde ve bütün amaçlar için General Paul Harkins'in kumandasında olmasını sağlarsınız. En yetenekli adamlarımızı bu iş için görevlendirmek zorundayız.”

Washington'da Vietnam ile ilgili tutumun bu şekilde değişmiş olmasına rağmen, kongre otoritesinin yanı sıra halkın da desteğini alabilmek için, savaşın bir provokasyona ihtiyacı vardı. West Point tarihçisi Binbaşı H. R. McMaster, bu konuda şunları söylemektedir: “Kuzey Vietnamlılar'ı saldırıya kışkırtmak umuduyla, Johnson, Tonkin Körfezi'ndeki destroyer devriyeleri görevlendirdi.” Bu taktik işe yaradı.

4 Ağustos 1964'te, Vietnam yakınlarındaki Tonkin Körfezi'nde devriye gezen Birleşik Devletler destroyerleri *Maddox* ve *Turner Joy*, Ulusal Güvenlik Dairesi'nden Kuzey Vietnam hücum botlarının saldırıya hazırlandıklarıyla ilgili bir mesaj aldılar. Savunma Bakanı McNamara, Başkan Johnson'ı aradı ve bir saldırının “beklendiğini” doğruladı.

Bu, iki gün sonra üç küçük Kuzey Vietnam torpido gemisinin *Maddox*'a yaptıkları etkisiz saldırıyla gerçekleşti. Oysa Kuzey Vietnam gemilerinin saldırma nedeni, Birleşik Devletler Donanması'na ve Güney Vietnamlılar'a ait küçük gemilerin Operasyon Planlama (OPLAN) 34-A adlı hareket uyarınca Kuzey Vietnam kıyılarına yaptıkları saldırıya karşılık vermektir. Bu kışkırtıcı planın mimarı, McNamara'dan başkası değildi. Ama destroyerlerin mürettebatı, OPLAN 34-A hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Destroyerlerdeki askerler savaş yerlerine geçtiler ve iki saat boyunca Donanma silahları gürledi. Duman ortadan kalktığına, ortada hasar ya da ölü görünmüyordu ve hiçbir hücum botaan eser yoktu. A-4 jet filosu körfezin tepesinde daireler çizen donanma kumandanı Wesley McDonald, daha sonra şöyle bildirdi: “Destroyer mürettebatı, hücum botların bulunduğu söylenen yere ateş ediyorlardı ama daha sonra lanet olasıca hücum botlardan hiçbir iz bulamadım.”

Ama bu “hayalet” saldırıya dayanarak, Johnson kongre liderlerini topladı ve askeri kuvvetlerle karşılık vermek için yetki istedi. Onlara şöyle dedi: “Kuzey Vietnamlılar’ın bunu yanlarına bırakmayacağımızı ve donanma gemilerimizin o bölgede dolaştığını bilmelerini istiyoruz.”

O gergin Soğuk Savaş günlerinde iyice ateşlenmiş olan Beyaz Saray mensupları, Johnson’a yetki verilmesi konusunda oylama yaptılar ve sonuç 416’ya 0 onaylandı. Bu karar uyarınca, Başkumandan Johnson, tüm gerekli adımları atmaya, silahlı kuvvetleri kullanmaya, Ortak Savunma Antlaşması’nın herhangi bir üyesi ya da protokol devleti [CFR’in harekete geçirdiği SEATO] istediği takdirde özgürlüğünü savunmaya yardım etmeye yetkili kılındı.

Ocak 1965’te, Vietnam’da on beş yıldır süren sınırlı Birleşik Devletler katılımını sona erdirmeye zamanının geldiğini Johnson’a söyleyenler, McNamara ve Ulusal Güvenlik Danışmanı McGeorge Bundy idi. Doğrudan bir askeri müdahalenin ya da çatışmayı sona erdirmek için pazarlığa oturmanın zamanı geldiğini düşünüyorlardı. “Bob ve ben, ilk seçeneğin uygulanmasına taraftardık,” diye açıklamıştı Bundy, daha sonraki bir yazısında. Johnson bunu kabul etti ve bir ay sonra, Kuzey Vietnam üzerinde kod adı “Gürleyen Gök” olan bir bombardıman harekati başladı. Temmuz’da, Johnson 100,000 piyadenin bölgeye girmesini emretti ve böylece Vietnam Savaşı başladı.

Bu askeri kuvvetlere ek olarak, Birleşik Devletler Saigon Büyükelçisi CFR üyesi Henry Cabot Lodge yerini başka bir CFR üye-

si olan General Maxwell Taylor'a bıraktı.

1984'ün perspektifinden bakıldığında, U. S. News & World Report editörleri, doğru bir şekilde şöyle bildirdiler: "Bugün Birleşik Devletler askeri gücünün Orta Amerika'dan Lübnan'a ve İran Körfezi'ne kadar kullanılmasıyla ilgili olarak Başkan Reagan ile Kongre arasında süren çatışmaların tohumları, o zamandan ekilmişti." 1999'da, Başkan Clinton bir cinsel taciz olayına karışmakla suçlanırken, Kongre'de hiç kimse onun Birleşmiş Milletler adına Irak ve Kosova'ya saldırarak anayasaya aykırı mirası sürdürmesine ses çıkarmadı.

CFR üyelerine baktığımızda – Rhodes-Milner zihin yapılı Rockefeller-Morgan adamlarının kurduğu örgüt – Vietnam Savaşı dönemindeki isimleri görüyoruz: McNamara, Cyrus Vance, Walt Rostow, William Bundy, McGeorge Bundy, Dean Acheson, Dean Rusk ve Averell Harriman. Savaş sırasında Saigon'da görev yapan büyükelçilerin hepsi – Henry Cabot Lodge, Maxwell Taylor ve Ellsworth Bunler – CFR üyeleriydi ve Birleşik Devletler politikasında önemli rol oynamışlardı. "Aslında, Birleşik Devletler'in Vietnam'a girişini destekleyenlerin birçoğu – hükümet içinde veya dışında – CFR Yönetim Kurulu üyeleriydi," diye vurgulamaktadır yazar Donald Gibson. Bu isimlere elbette ki Allen Dulles, David Rockefeller, John J. McCloy ve Henry M. Wriston (bir Morgan ortağı) da dahildi.

Stratejik Hizmetler Bürosu'nun başı ve CIA muhbiri William "Wild Bill" Donovan'ın gençliğinde J. P. Morgan Jr. için özel ajan olarak çalıştığına işaret eden yazar Gibson, bu konuda şunları söylemektedir: "1960'ların başlarında, CFR, Morgan ve Rockefeller çıkarları ve istihbarat alemi öylesine iç içe geçmişlerdi ki görünüşte tek bir kimlik gibydiler."

CFR araştırmacısı James Perloff'a göre, 1966 yılında Başkan Johnson'ın ulusal güvenlik danışmanı olan Walt Rostow, sadece bir CFR üyesi değil, aynı zamanda Eisenhower yönetimi döneminde güvenlik kontrollerini başarıyla yerine getiremediği

için üç kez görevden alınan biriydi. 1960 yılında yayınladığı *The United States in the World Arena* (*Dünya Arenasında Birleşik Devletler*) adlı kitabında uluslararası bir polis gücünün kurulmasını öneren Rostow, CFR küreselleşme bakış açısını vurguluyordu. “Bütün ülkelerin – Birleşik Devletler dahil – kendi çıkarlarını korumak için askeri güç kullanma haklarını ellerinden almak, yasal bir Amerikan ulusal hedefidir. Bu hak, ulusal özerkliğin temeli olduğundan... Amerika’nın bütün ülkelerde milliyetçiliğin bitmesini sağlama hedefi tarihte açıkça ifade edilmiştir,” diye yazmıştı.

CFR üyesi McNamara, 1 Ağustos 1961’de Savunma İstihbarat Dairesi’ni (DIA) kurarak, Amerika’nın gizli istihbarat mekanizmasına yeni bir çark daha eklemişti. Eylül ayına gelindiğinde, Taylor ve kendisi, Birleşik Devletler’in Vietnam’daki varlığını daha da güçlendirmeye çalışıyorlardı. Buna yapılan itiraz, Dışişleri Müsteşarı George Ball’dan geldi; Ball’a göre, bu yapıldığı takdirde, iki yıl içinde en azından 300,000 Amerikan askeri ülkeye sokulmuş olacaktı. Kennedy ise McNamara’nın tavsiyesine razı oldu.

Daha sonra 1968 yılında Savunma Bakanı olarak hizmet ederken, Kuzey Vietnam’da askeri yetkinliği sürekli olarak azaltan kişi, McNamara idi. 1978 yılında, Güney Vietnam’ın komünistler tarafından el konmasıyla savaş bittiğinde, McNamara Dünya Bankası’nın (Birleşmiş Milletler ve CFR projelerini desteklemek için kurulan kar amaçlı bir organizasyon) başkanı oldu ve kazananlar için 60 milyon dolar kredi verilmesini sağladı.

1951 yılında CIA’ye katılan William Bundy (Teşkilât, 1939), 1964 yılında CFR yöneticisi oldu ve aynı yıl Uzak Doğu İşlerinden Sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı olarak atandı. Birleşik Devletler Vietnam politikasının ardındaki büyük bir planlama gücü olarak, Bundy, Tonkin Körfezi Önergesi’ni hazırladı. OPLAN 34-A olayına da katılmış olan Bundy, daha sonra CFR’ın yayınladığı *Foreign Affairs*’ın editörü oldu.

Bundy'nin kardeşi CFR üyesi McGeorge Bundy (Teşkilât, 1940) Demir Dağı Raporu'nun kışkırtıcılarından biriydi ve hem Kennedy hem de Johnson için Ulusal Güvenlik Özel Asistanı olarak çalışmıştı; bu pozisyondayken, patronu için bilgi sızdırmış olabilirdi. Bundy, 2. Dünya Savaşı'nın başlarında er olarak Birleşik Devletler Ordusu'na katıldı ve aniden Sicilya ve Normandiya'daki istilaları planlama görevine getirildi. Daha yirmi yedi yaşındayken, Savaş Sekreteri Yardımcılığı'na getirildi. Daha sonrasında, 1966-1979 yılları arasında Ford Vakfı'nın başkanlığını yaptı.

Demir Dağı Raporu'nun kışkırtıcılarından bir diğeri olan Dışişleri Bakanı Dean Rusk, 2. Dünya Savaşı sırasında Asya'daki Müttefik Kuvvetler'in vekil personel şefi olarak görev yapmıştı. Bir Rhodes araştırmacısı, CFR üyesi ve Rockefeller Vakfı yönetim kurulu üyesi olarak, Rusk, hem Kennedy hem de yakın arkadaşı Lyndon Johnson için politikaların belirlenmesinde rehberlik yapmıştı. CFR üyeleri Dean Acheson ve Robert Lovett, Rusk'ı "ısrarla" Başkan Kennedy'ye önermişlerdi.

Yazarlar Walter Isaacson ve Evan Thomas'ın da belgelediği gibi, Başkan Lyndon Johnson, neredeyse her gün, on dört danışmandan oluşan bir grupla buluşuyordu. Bu danışmanlardan on ikisi CFR üyesiydi, hepsi bankacılar veya hukukçulardı ve hepsi Vietnam konusunda giderek şiddetlenen bir şekilde ısrar ediyorlardı. Altı kilit danışmanı Truman'ın Savunma Bakanı Robert Lovett, McCloy, Harriman, Acheson, Dışişleri Bakanı danışmanı Charles Bohlen ve eski Birleşik Devletler Rusya Büyükelçisi George Kennan idi (hepsi CFR üyesi). Johnson, bu yakın dostları için "Akıllı Adamlar" diye söz ediyordu. Ama 1968 yılında bu danışmanların hepsi tuhaf bir şekilde savaş aleyhtarı oldular.

Johnson bu ihanet karşısında o kadar şaşırılmış ve morali bozulmuştu ki televizyonda yaptığı bir konuşmasında, gelecek seçimlerde adaylığını koymayacağını açıkladı. Johnson'ın danışmanlarının neden böylesine bir tutum değişikliği sergilediği

sorulduğunda, General Maxwell Taylor sadece şöyle dedi: “CFR üyesi dostlarım, *New York Times* bulutlarının üzerinde geziyorlardı.” Diğer bir deyişle, bu “akıllı” adamlar gördükleri rüyadan uyanmış ve Birleşik Devletler’in Vietnam’ı ele geçirmek için kendini parçalamakta olduğunu fark etmişlerdi. Ama o zaman bile savaş yedi yıl daha devam etti.

Yeni gelen başkan Richard Nixon savaşa önderlik ederken, CFR ve Üçlü Komisyon üyesi Henry Kissinger, 1969 yılında Ulusal Güvenlik Danışmanı oldu. O yılın sonlarına doğru, Birleşik Devletler’in Vietnam ile ilgili politikasını Kissinger kontrol ediyordu. Bazıları, Kissinger’ın bu nedenle söz konusu pozisyona getirildiğini düşünmektedir. Nixon’ın Savunma Bakanı Melvin Laird, şöyle demiştir: “Dünyanın kavramsal bakış açısından, Başkan Nixon’ın Aralık 1968’e kadar kendisini hiç tanımadığı ve arkadaşlık kurmadığı halde Kissinger’ı büyük ölçüde etkilediğini söyleyebilirim.”

1970 yılında, Kissinger, Winston Lord ile görüştü. Lord’a göre, patronu önemli politik kararlar üzerinde en yakın yardımcısıyla konuşmak ve böylece Kissinger’ın ayrılıklardan hoşlanmayan adam olarak popüler imajını korumak istiyordu. Lord ve diğer kurmaylar, Kissinger’ın savaşı genişletme fikrini onaylamış olmalıydılar, çünkü savaş çok geçmeden Kamboçya’ya yayıldı.

Bu genişlemeye rağmen, savaş durağanlaşmaya ve gerilemeye başladı.

1990’larda bile Amerika’nın önde gelen diplomatlarından biri olarak kabul edilen Kissinger’ın zorlamasıyla, Eugene McCarthy şu yorumda bulundu: “Henry Kissinger, kendisinin desteklediği bir savaşı bitirerek, Nobel Barış Ödülü’nü kazandı; bu gerçekten de etkili bir diplomasiydi.”

1971 yılında, Louisiana Kongre Üyesi John R. Rarick, CFR’in Vietnam Savaşı’nın kışkırtıcısı olduğunu söylemekten çekinmedi. Rarick dolaylı olarak şöyle söyledi: “My Lai katliamı, Yüzbaşı William Calley’in ömür boyu hapse mahkum olması, ‘Penta-

gon'un Satılması' ve şu ünlü *Pentagon Belgeleri*, insanların gözünde bütün suçu orduya yükleme çabasının en önemli örnekleridir.

"Ama hiç kimse, 1,400 CFR üyesini – ki bunların Birleşik Devletler'in en yüksek karar pozisyonlarında olan insanlar da var – Vietnam Savaşı'nın mimarları olmakla suçlamıyor.

"CBS insanlara neler olup bittiğini ve kimin suçlanması gerektiğini bilmelerini istediğini söylüyor. Neden CBS, Amerikan halkına CFR'dan söz etmiyor ve Vietnam fiyaskosu için kimin suçlanacağına karar verme işini halka bırakmıyor? Bu insanlar, finans-endüstri-bilgi aristokrasisini güzel bir şekilde örerek ulus adına karar veriyor. Sivil kontrolü altında olan askeri liderler, genel politikalara ve operasyonlara boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor. 'Bilme hakkı mekanizmasını' kontrol edenler aynı zamanda hükümeti de kontrol ediyorsa, halka gerçekleri kim söyleyecek?"

CFR üyeleri savaşın ekonomik gerekliliğini anladıkları ama nükleer bir savaşın düşünülmemeyeceğini kabul ettiklerinden, gelecekteki çatışmaların çaplarının daha küçük olması gerektiğine karar verildi. 1957 yılında bir katılımcı, CFR'ın Foreign Affairs adlı yayını için yazdığı makalede şöyle dedi: "Kendi adımıza savaş eylemlerimizi sınırlı tutmalıyız. Aksi takdirde, hayatlarımızın söz konusu olacağı 'geniş çaplı intikam saldırılarından' kendimizi korumaya çalışmaktan öteye geçemeyiz. Ayrıca, o sınırlı eylemlerde kaybetmeye de hazır olmalıyız."

Ordu kösteklendiği zaman çatışmalarda kaybetmek son derece kolaydır. Birleşik Devletler, belli bölgeleri bombalamayacağı konusunda Kuzey Vietnam'a garanti verdi. Bunun sonucunda, uçaksavar bataryalarını bombalanacak yerlerde odaklayan Kuzey Vietnam birlikleri, Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'nin daha fazla kayıp vermesini sağladılar.

Eğitimli askeri subaylar için kesinlikle kabul edilemez olan bazı sınırlamalara ek olarak, hayati mühimmat ve tıp malzeme-

leri, Kuzey Vietnam'ın Haiphong limanından hiç engellenmeden giriş yapabilecekti; bu malzemelerin % 80'i, Amerika'nın güya düşmanları olan iki ülkeden geliyordu: Rusya ve Çin.

Düşmanla Ticaret

Savaşın doruk noktasında, Kuzey Vietnam'a malzeme sağlamak için komünist ülkelerle yapılan ticaret bir hayli artmıştı ve bu da, CFR'ın diğer bir hedefiydi.

1961'de, Üçlü Komisyon kurucusu Brzezinski, *Foreign Affairs*'ta Birleşik Devletler'in Doğu Avrupa'ya ekonomik yardım sağlaması gerektiğini düşündüğünü yazmıştı. David Rockefeller, 1964 ortalarında Moskova'ya giderek bu görüşü desteklediğini gösterdi.

12 Eylül 1964 tarihli *Chicago Tribune* gazetesinde şöyle bir haber vardı: "Chase Manhattan Bankası başkanı David Rockefeller, bugün Başkan Johnson ile görüşerek, Rusya Başbakanı Nikita S. Khrushchev ile yaptığı görüşmenin sonuçlarını açıkladı. Rockefeller, Johnson'a iki saatlik görüşme süresince Kızıl lide-rin Birleşik Devletler ve Sovyetler Birliği'nin 'daha fazla ticaret yapması' gerektiğini söylediğini bildirdi. Rockefeller'a göre, Khrushchev, Birleşik Devletler'in kendilerine uzun vadeli krediler vermesini talep ettiğini de ekledi." Rockefeller ailesinin Rusya ile uzun bir ticaret geçmişi vardı ve bunun kökeni 1920'lerde Chase Bank'ın Amerikan-Rus Ticaret Odası'nın kurulmasına yardımcı olmasına dayanıyordu.

13 Ekim 1966'da, *New York Times* şöyle bildirdi: "Bugün Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'ya 400 birimden fazla mal ih-racını yasaklayan sınırlamayı kaldıran Birleşik Devletler hükü-meti, Başkan Johnson'ın Doğu-Batı ticaretini geliştirme yönün-deki tekliflerinden birini uygulamaya koydu." Bir aydan kısa bir süre sonra 27 Ekim'de, Times şöyle açıkladı: "Sovyetler Birliği ve müttefikleri, liderlerinin geçen hafta Moskova'da yaptıkları toplantıda, Kuzey Vietnam'a yaklaşık 1 milyar dolar değerinde

malzeme ve para yardımı yapılmasına karar verdi.”

1967 yılında, Rockefeller ailesi, *Parade* dergisinin “komünistlerin en iyi kapitalist dostu” olarak tanımladığı Cyrus Eaton ile toplandı ve Sovyetler Birliği’nde alüminyum ve lastik fabrikalarının kurulmasıyla ilgili görüştü. John D. Rockefeller, genç Eaton’ı vaiz olmaktan caydırdı ve bunun yerine Republic Steel Corporation’ın başına geçmeye ikna etti. 1970’lerde, 5 milyar dolarlık Kama Nehri fabrikasının kurulmasını sağlayan kaynak, özellikle Rockefeller Chase Manhattan Bank yoluyla teknoloji ve finans gücü sağlayan Amerikan yatırıımıydı. Fabrika, birçoğu askeri kullanıma verilen çok sayıda ağır kamyon üretti.

Kama Nehri’nin Birleşik Devletler tarafından finanse edilmesini onaylayan anlaşma, daha sonraları Başkan Reagan’ın Dışişleri Bakanı olarak CFR üyesi Alexander Haig’in yerini alan George Pratt Shultz tarafından imzalandı. Shultz, bir CFR yöneticisiydi ve Pratt House’u karargah olarak kullanılmak üzere konseye bırakan Bayan Harold Pratt’in akrabasıydı.

Kısacası, Birleşik Devletler Ordusu Kuzey Vietnam’a karşı savaşırken, Birleşik Devletler malzemeleri ve finans gücü, Kuzey Vietnam’a malzeme ve fon sağlayan Rusya ve Doğu Avrupa’ya gidiyordu. Birçoğu bu durumun saçmalığının farkında olan ve hepsi zorla askere alınan binlerce üniversite öğrencisinin neden savaş aleyhinde gösteriler yapmaya başladığını anlamak zor olmasa gerek.

Savaş karşıtı hareketin içinde bile, gizli örgütlerin parmağını görmek mümkün. 1968 yılında, öğrencilik yıllarındaki aktivist dönemiyle ilgili yazdığı *The Strawberry Statement: Notes of a College Revolutionary* (Çilek Bildirgesi: Üniversiteli Bir Devrimcinin Notları) adlı otobiyografisinde, James Simon Kunen, şöyle diyordu: “Demokratik Toplum Öğrencileri’nin düzenlediği Birinci Uluslararası Öğrenciler Kongresi’nde, uluslararası iş dünyasının tepelerinde bulunan adamlar, birkaç radikali satın almaya çalıştı. Bu adamlar, dünyanın en büyük endüstri liderleriydi ve

hayatlarımızın nasıl devam edeceğine karar vermek üzere toplanmışlardı. İlerleme İçin İttifak Anlaşması'nı yazanlar da bu adamlardı. [1961 yılında 22 Latin Amerikan ülkesine ekonomik ve sosyal reform sağlanması amacıyla 20 milyar dolar kredi verilmesini öngören ve kendisinden kısa bir süre sonra ölen bir Kennedy programı.] Yönetici sınıfın sol kanadıydılar... Chicago'daki gösterilerimize finans desteği vermek istiyorlardı. Bize Esso – Rockefeller – parası da önerdiler. Çok fazla radikal karışıklık çıkarmamızı istiyorlardı, çünkü biz bunu yaptığımızda, aslında sola kaymalarına rağmen daha ziyade merkez kanatta gibi görüneceklerdi.”

Kunen, savaş karşıtı gençlerin kafalarının ne kadar karışık olduğunun farkındaydı ve bunu kitabının giriş bölümünde şöyle açıklamıştı: “Savaş taraftarı olmak bir yana, savaş çıkardığı için bile kimsenin hapse girmemesi tuhaf değil mi? Ama hapishaneler barış isteyen insanlarla dolu. Öldürmemek, suç sayılıyor. Eğer yaptığınız tek şey sizi rahat bırakmalarını istemekse, sizi hemen hapse tıkıyorlar. Bu bana oldukça tuhaf görünüyor.”

Savaş karşıtı ya da değil, o dönemi yaşamış olan Amerikalılar için, Vietnam Savaşı hâlâ vicdan sızlatan bir anıdır: Yaklaşık 50,000 Amerikan askeri öldü, 300,000'den fazla genç fiziksel olarak sakat kaldı (zihinsel ve duygusal problemleri olanların sayısı daha da fazla) ve Başkan Johnson'ın “Büyük Bir Toplum” yaratma hayalleri, kötüleşen ekonomi yüzünden bölünen ve birbirine düşman hale gelen bir halk yüzünden bozuldu. Vietnam'ın ödemek zorunda kaldığı bedel daha da ağırdı: Güney Vietnam askerleri arasında 250,000'i öldü ve 600,000'i yaralandı. Kuzey Vietnam ve Viet Kong askerleri arasında 900,000 ölü ve 2,000,000 yaralı rapor edildi. Bütün bunlara ek olarak hem Kuzey hem de Güney Vietnam'da, birçoğu Birleşik Devletler bombardıman operasyonlarında olmak üzere yüzlerce sivil öldü, ülke bombalar, toplar, mayınlar ve kimyasal maddeler yüzünden harabeye dönüştü. Savaşın toplam maliyetinin 200 milyar dolardan fazla

olduğu tahmin ediliyordu.

Bütün bunlardan sonra, Birleşik Devletler geri çekildi. Bugün Birleşik Devletler'in Vietnam'da yaşadığı olayın tam bir fiyasko olarak değerlendirilmemesi de çok ilginçtir. Ama Amerikalılar yanında orada savaşan cesur erkek ve kadınlar, kimin yenildiğini çok iyi biliyorlar.

Yazar Perloff, bu konuda şunları söylemektedir: "Vietnam Savaşı, etrafını saran mitlerle değerlendirildiği zaman, tam bir gizemdir; potlardan ya da aşırı milliyetçi özgüvenden kaynaklanarak savaşın çıktığını düşünmek gibi. Oysa kasıtlı bir kötü yönetim olarak görüldüğünde, gizem bulutu ortadan kalkmaktadır, çünkü CFR'ın hedeflerini mükemmel bir şekilde karşıladığı açıkça görülmektedir."

Kore

Gizli örgütlerin bir çatışmada her iki tarafı da kontrol ettiği, 1950'lerdeki Kore Savaşı'ndan başka hiçbir yerde bu kadar net görünemez. Körfez Savaşı'nda ve Vietnam'da olduğu gibi, bir savaş değil, "polis eylemi" olarak görülen ve 34,000 Amerikalı'nın hayatına mal olan bu olay da resmi bir şekilde tasarlandı.

Kore Savaşı'nın kontrol güçleri hem Birleşik Devletler'e hem de Sovyetler Birliği'ne kadar uzanan adamlar tarafından, titiz bir planlamanın sonucu olarak patlak verdiği yönünde son derece somut belgeler vardır.

Bu çatışma, 2. Dünya Savaşı'nın sonunda Birleşmiş Milletler'in kurulmasıyla başladı. "Birleşmiş Milletler" adı, Almanya, İtalya ve Japonya'ya karşı Birleşik Devletler ile birlikte savaşan müttefik ülkelerden oluşan bir organizasyon olarak Amerikan toplumunun zihninde yer etti.

Birleşmiş Milletler organizasyonu, aslında Woodrow Wilson ve diğer Milner-Rhodes gizli örgütleri üyelerinin bir dünya hükümeti kurmak yönündeki amaçlarına paralel olarak kurulan ve

pek bir işe yaramayan Uluslar Birliği'nin bir uzantısıydı. Dünya savaşı dikkatleri başka yöne çekerken, bu kavram yeniden ortaya çıktı. 21 Ağustos-7 Ekim 1944 tarihleri arasında, Birleşik Devletler, Sovyetler Birliği, Büyük Britanya ve Chiang Kai-shek dönemindeki Çin'den gelen temsilciler, Washington, DC yakınındaki Dumbarton Oaks'ta buluştular.

Birleşmiş Milletler'in kurulmasına yönelik adımları başlatan ve daha sonrasında sürdüren en önemli kişilerden biri, CFR'ın kurulmasına da yardımcı olmuş olan John Foster Dulles idi. 1917 yılındaki Versailles Barış Konferansı'nın bir katılımcısı olarak, Dulles aynı zamanda Vietnam Savaşı'nın yasal gerekçelerini oluşturan Güneydoğu Asya Antlaşma Organizasyonu'nun kurulmasını da sağlamıştı.

Birleşmiş Milletler operasyonlarıyla ilgili daha derinlemesine detaylar, Şubat 1945'te gerçekleşen Yalta Konferansı'nda görüldü. Yalta'da, Kore'nin Otuz Sekizinci Paralel'den bölünmesine ve Kuzey'in Sovyetler Birliği ve Çin tarafından kontrol edilmesine karar verildi.

Böyle bir çalışma, bir yıl önceden düşünülmüştü. Nisan 1944'te Foreign Affairs'ta yayınlanan bir makalede, Kore için bir kontrol gücü oluşturulmasına, bunun Birleşik Devletler, Büyük Britanya, Çin ve Rusya'yı kapsadığına karar verildiği anlatılıyordu. CFR liderleri bu girişimin Amerikan halkı tarafından onaylanamayabileceğini düşünerek, müdahaleyi haklı çıkarmak için bahaneler üretmeye koyuldular.

Perloff bu konuda şunları söylemektedir: "Amerikan pazarlıkları [CFR liderleri tarafından gerçekleştirilmişti] ve kredi malzeme yüklemeleri Sovyetler Birliği'ni Pasifik tiyatrosuna sokmaydı, Kuzey Kore'de komünist bir rejim olmayacağını veya asla bir Kore Savaşı çıkmayacağını söylemek hiç de mantıksız olmaz."

Birleşmiş Milletler'in resmi olarak oluşturulması, Yalta'dan iki ay sonra, San Francisco'da toplanan Birleşmiş Milletler Konferansı ile gerçekleşti. Haziran'da bir patent imzalandı ve 24

Ekim 1945'te yürürlüğe kondu; yani 2. Dünya Savaşı sona erdikten sadece iki ay sonra. Ralph Epperson şöyle yazmıştı: "Birleşmiş Milletler, temelde CFR tarafından kuruldu. San Francisco'da toplanan Birleşmiş Milletler Konferansı'nda Amerikan delegeleri içinde 47 CFR üyesi vardı."

Başdanışmanları elbette ki John Foster Dulles'tan başka kimse olamazdı. *The New Encyclopaedia Britannica* şöyle açıklamaktadır: "Büyük başarılarıyla cesaretlenen Dulles, Ocak 1953'te Başkan Eisenhower'ın kendisini Dışişleri Bakanı olarak atamasının, normalde başkanın görevleri arasında bulunan dış politikaları belirleme görevinin kendisine yüklenmesi olarak algıladı."

Dulles ve diğer CFR üyelerinin Birleşmiş Milletler organizasyonunun yaratılışının arkasında olan isimler oldukları düşünülürse, bugün organizasyonun Dünya Bankası'nı ve IMF'i yönetmesine şaşmamak gerekir. Birleşmiş Milletler aynı zamanda aralarında Uluslararası Emekçi Organizasyonu (ILO), Yiyecek ve Tarım Organizasyonu (FAO), Dünya Sağlık Organizasyonu (WHO), Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Organizasyonu (UNESCO) ve Birleşmiş Milletler Çocuk Fonu (UNICEF)'nin da bulunduğu birçok alt organizasyona da evsahipliği yapmaktadır.

1947 yılında, yeniden birleşmeyle ilgili pazarlıklarda geri leme olduğunda, Kore meselesi Birleşmiş Milletler'e bırakıldı. 1949'a gelindiğinde, hem Birleşik Devletler hem de Sovyetler Birliği, savaş birliklerini Kore yarımadasından çekmişlerdi. Birleşik Devletler'in geri çekilişi, küçük ve zayıf silahlarla donanmış 16,000 Güney Kore askerini, modern Rus tankları, uçakları ve toplarıyla donanmış 150,000 Kuzey Kore askeriyle baş başa bıraktı. Başkan Truman tarafından durumu gözlemlemek üzere gönderilen General Albert C. Wedemeyer, komünistlerin Güney için doğrudan bir tehdit oluşturduğunu rapor ettiğinde, kimse ona aldırmadı ve rapor halktan gizli tutuldu.

Ocak 1950’de, Kuzey Kore Başbakanı Kim Il-sung, “birleşmeyi” ilan etti ve çok miktarda askerini Otuz Sekizinci Paralel’e yığmaya başladı. Tıpkı gelecekteki Körfez Savaşı’nda olacağı gibi, CFR üyeleriyle dolu Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı kılını bile kıpırdatmadı. Truman’ın Dışişleri Bakanı CFR üyesi Dean Acheson, halka Kore’nin Birleşik Devletler savunma sahasının dışında olduğunu açıkladı. Perloff bu konuda şunları söylemektedir: “Bu, Kim’e açık bir işaret verdi ve Sovyetler Birliği himayesindeki Kuzey Kore birlikleri Haziran ayında Güney’e girdi.”

Amerikan liderleri, 25 Haziran’da yapılan Kuzey Kore saldırısı karşısında çok şaşırdıklarını ve öfkelendiklerini belirttiler. Bunun üzerine hemen Birleşik Devletler, Büyük Britanya, Fransa, Sovyetler Birliği ve Milliyetçi Çin’den oluşan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’ni acil durum toplantısına çağırdılar.

Sovyetler Birliği’nin katılmadığı ve Çin’in sadece komünizm karşıtı Chiang Kai-shek tarafından temsil edildiği toplantıda, konsey Birleşmiş Milletler’in Kore’ye müdahale etmesine karar verdi. Komplo yazarları, bu oylamanın bir Rus vetosuyla önlenebileceğini ama tuhaf bir şekilde, Sovyetler Birliği delegelerinin, Birleşmiş Milletler’in Komünist Çin’i tanınaması nedeniyle konseyden çekildiğini açıklamaktadırlar. Birleşmiş Milletler destekli bu çatışmayla ilgili oylamadan sonra, Sovyet delegeleri geri döndüler; üstelik Çin Halk Cumhuriyeti hâlâ tanınmamış olmasına rağmen!

17 Haziran’da, Birleşmiş Milletler’in onayıyla, Başkan Truman Amerikan birliklerinin Güney Kore’nin savunmasında Birleşmiş Milletler “polis eylemine” yardımcı olmasını emretti. Temmuz ve Ağustos’ta, sayıca azınlıkta ve silah açısından güçsüz durumda olan Güney Kore birlikleri, Başkan Truman’ın gönderdiği yetersiz donanımlı Amerikan birlikleriyle birlikte, Kore yarımadasının iyice diplerine itildi. Durum çok kötü görünmesine rağmen, General Douglas MacArthur’un Inchon Limanı’na yaptığı başarılı ve cüretkar saldırı, Eylül ayı ortalarında durumun

değişmesine neden oldu; yarımadanın orta noktasında bulunan Inchon Limanı, Kuzey Kore savaş hattının ikiye bölünmesini ve ekipman desteğinin yapıldığı yolun kesilmesini sağladı.

Fena darbe alan Kuzey Koreliler, arkalarından gelen Birleşmiş Milletler birliklerinden - % 90'ı Amerikan askeriydi - kaçarak geri çekildiler. Savaş Otuz Sekizinci Paralel'de devam ederken, Çinli Mao Tse-tung, Birleşmiş Milletler kuvvetlerinin Çin ile sınırı olan Yalu Nehri'nde yapacağı herhangi bir hareketin kabul edilemez olduğu konusunda uyardı. MacArthur, Çin birliklerinin Yalu Nehri'nin kuzeyine yığılmaya başladığı konusunda Dışişleri Bakanlığı'nı uyardı ama uyarısına yine kimse aldırmadı. 25 Kasım'da, 200,000 Çinli "gönüllü" Yalu'yu geçerek Birleşmiş Milletler kuvvetlerini hazırlıksız yakaladı. Aralık ayında 500,000 Çin askeri daha olaya katıldı.

Amerikalılar ve müttefikleri bir kez daha geri çekildiler ama yeniden gruplanarak Otuz Sekizinci Paralel'e saldırmayı başardılar. Savaş, bu paralel üzerinde ileri geri çekişmelerle devam etti.

Vietnam'da olduğu gibi, Birleşik Devletler askeri kuvvetleri bir kez daha ellerini kollarını bağlayan politik emirlerle engellendiler. Ama Vietnam'ın aksine, bir askeri lider bu sınırlamalar karşısında direndi ve destek için Amerikan halkına seslendi.

2. Dünya Savaşı kahramanı General MacArthur, Çin'in ekipman desteğini ve iletişim hatlarını koparmak için Hava Kuvvetleri'ne Yalu Nehri'ndeki köprüleri bombalamalarını emretti. Kendisiyle hemfikir olan kongre üyelerinden askeri manevralarını desteklemelerini ve Milliyetçi Çin'den Tayvan'dan ikinci bir cephe açılarak Kore üzerindeki baskıların hafifletilmesine izin vermelerini istedi.

MacArthur'a resmi cevabın gelmesi uzun sürmedi. MacArthur'un bombalama emirleri, General George Marshall (2. Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'nın yeniden yapılandırılması için Marshall Planı'nı geliştirmişti ve Dışişleri Bakanı olarak hizmet

etmek üzere Başkan Truman tarafından emekliliğinden geri çağrılan bir CFR üyesiydi) tarafından iptal edildi. Bu, Pearl Harbor saldırısını önceden haber aldığı ama bu konuda hiçbir şey yapmadığı bilinen Ordu Personel Şefi Marshall'dan başkası değildi.

MacArthur'a, kilit Çin'in önemli mühimmat destek üslerini bombalamaması ve pilotlara kaçan düşman uçaklarını izlemelerini emretmesi söylendi. Çinli kumandan General Lin Piao, daha sonra bu konuda şunları söylemişti: "Washington bana General MacArthur'un mühimmat destek ve iletişim hatlarımı yok edecek şekilde karşılık vermesini önleyecekleri konusunda garanti vermeseydi, asla saldırmaz, askerlerimi ve askeri ünümü riske atmazdım."

MacArthur'un halka seslenme girişimi, 10 Nisan 1951 tarihinde Başkan Truman tarafından görevden alınmasına ve yerine bir CFR üyesi olan General Matthew B. Ridgeway'in getirilmesine neden oldu.

MacArthur'un Tayvan üzerinden ikinci bir cephe açma planı asla uygulamaya konmadı. Bu plan, Kuzey Koreliler saldırdıktan iki gün sonra Truman'dan gelen bir emirle engellendi. Hükümet belgelerine göre, Truman şöyle demişti: "Yedinci Filo'ya, Formosa'ya [şimdi Tayvan] yapılacak herhangi bir saldırıyı engellemelerini emrettim. Buna karşılık Formosa'daki Çin Hükümeti'nden ana kıtaya yönelik tüm hava ve deniz operasyonlarını azaltmalarını istedim. Yedinci Filo bunun gerçekleşmesini sağlayacak." General Marshall, Chiang Kai-shek'in Kore'deki Amerikan askerlerine yardımcı olmak üzere Milliyetçi Çin askerlerini gönderme önerisini de reddetti.

Bu askeri seçenekleri sınırlayan anlaşılması güç emirlere ek olarak, çatışmanın iki tarafında Rus kumandanların yönetici konumunda olmaları da ilginçti. Yalta Anlaşması'nın ışığında ve Kuzey Kore'ye askeri donanım ve teknoloji yardımı yapma sorumluluklarından dolayı, Sovyet askeri yetkilileri savaşı büyük ölçüde kontrol ediyorlardı. Yazar Epperson, Otuz Sekizinci Pa-

ralel'deki çatışmanın iki tarafında iki Sovyet subayının bulunduğunu bildiren bir Pentagon yayını tekrarlamıştır. Bunlardan biri, 25 Haziran 1951'de saldırı emrini verdiği bilinen General Vasilev idi.

General Vasilev'in kumanda zinciri, Kore'den Moskova'ya ve Birleşmiş Milletler Politika ve Güvenlik Konseyi Genel Müsteşarı'na kadar uzanıyordu. Bu noktada, General MacArthur'un kumanda zinciri de Birleşmiş Milletler Politika ve Güvenlik Konseyi Genel Müsteşarı'na ancak Başkan Truman aracılığıyla uzanıyordu. O dönemde söz konusu pozisyonda olan kişi, Rus Constantine Zinchenko idi. Bunun anlamı şuydu: Sovyet subayları Kuzey Savaşı'nın stratejisini kontrol ederken, aynı zamanda da aynı Birleşmiş Milletler bürosundaki başka bir Sovyet subayına, savaşın gidişatıyla ilgili bilgi veriyorlardı.

"Bütün bunların sonucunda, savaşın iki yönünü de Komünistler idare ediyordu," diye açıklamaktadır Griffin. Ama komplo yazarlarının atladıkları nokta, Komünist Rusya'nın aslında Amerika'nın modern gizli örgütlerinin yöneticileri tarafından finanse ve kontrol edildiği idi.

Kazanan ve kaybedenin bir türlü belirlenemediği bir noktada, General Dwight Eisenhower'ın Birleşik Devletler Başkanı olmasından altı ay sonra, 27 Temmuz 1953'te nihayet ateşkes ilan edildi.

Birleşik Devletler'in zafer kazanamadığını tarihte ilk kez fark eden kişi olan MacArthur, daha sonrasında şunları söyledi: "Bu ulus, tarihinde daha önce asla bir askeri amacı ve operasyonları sınırlamanın dışında bir politikası olmadan düşman bir güç karşısında ölümüne savaşa girişmedi." Birleşik Devletler'deki bu ilk, günümüzde de devam etmektedir.

Peki görünürde anlamsız olan bu savaş konusunda gizli örgütlerin yöneticilerinin daha gizli başka bir amacı var mıydı? *Foreign Affairs*'ın 1952'de yayınlanan bir sayısında şöyle söylenmektedir: "Görebildiğim kadarıyla Kore'deki deneyimiz,

ortak güvenlik konusunda güvenilir bir sistem oluşturduğumuzu kanıtlamaktadır.” O halde, Kore Savaşı, aslında CFR’ın Kuzey Atlantik Antlaşma Organizasyonu’nun (NATO) gözettiği bir birleşik askeri güçle desteklenen, tek dünya hükümeti amacını gerçekleştirmeye yönelik adımlarından biriydi. CFR üyesi Dean Acheson daha sonrasında şunları söyleyerek bunu itiraf etmişti: “Başkan’a Kore’de savaşmasını söylememin tek nedeni, NATO’yu geçerli kılmaktı.”

Gerek NATO ve gerekse Birleşmiş Milletler, yirminci yüzyılın en unutulmaz olayı olan ve azimli komplo yazarlarının bir kez daha ardında gizli örgütlerin parmağını bulduğu 2. Dünya Savaşı’ndan ortaya çıktı.

Nazi Kültünün Yükselişi

Savaş teknolojisinin ve savaşların propagandasını yapmak için hazırlanmış film ve yayınlarla büyümüş Amerikalılar için inanması zor olsa bile, 2. Dünya Savaşı büyük ölçüde zengin işadamlarından oluşan gizli okült örgütlerin aralarında süren rekabetin sonunda gerilimi artırarak açık bir uluslararası savaşa dönüşmesiyle patlak verdi.

Diğer çatışmalarda olduğu gibi, bu örgütlerin manipülasyonu ve nüfuzu, savaş alanlarında değil, savaşın kökenlerinde ve finans alanında kendini göstermektedir. Bugün, 2. Dünya Savaşı’nın aslında gerek İngiltere ve gerekse Almanya’daki Illuminati ve Farmason gizli örgütlerinin üyeleri tarafından başlatıldığını gösteren güçlü kanıtlar vardır. Kilisenin ve devletin etkisinden kurtulmak isteyen gizli örgütler, zenginlik, güç ve kontrol arayışıyla bu savaşa yönelmişlerdi.

Churchill’in güvenilir bir danışmanı olan Dr. Walter Johannes Stein ile birlikte çalıştığını iddia eden yazar Trevor Ravenscroft, bu konuda şunları söylemektedir: “Sir Winston Churchill’in kendisi de Nazi Partisi’nin okült yapısının hiçbir şekilde halka açıklanmaması konusunda ısrarcıydı. Ulusal Sosyalizm’in ardın-

da yatan kötülüğün doğasını tanımlama çabası olan Nuremberg Duruşmaları'nın fiyaskoyla sonuçlanması, Nazi liderliğinin temelinde yatan kara büyü uygulamalarının ve inisiyasyon törenlerinin halk tarafından tam olarak anlaşılabilmesi için, en azından otuz yıl daha geçmesi gerektiğine inanmıştı.”

Bu ilginç ve çarpıcı ifade, savaş sonrası Nuremberg savcılarlarından biri olan Airey Neave tarafından da desteklenmiştir. Neave, Nazi eylemlerinin okült yanlarının kesinlikle kabul edilemeyeceğini, çünkü mahkemenin bunun Batı toplumları üzerinde yaratabileceği psikolojik ve ruhsal etkilerden korktuğunu söylemişti. Halkın mantığına son derece ters gelmesine rağmen, bu tür inançların Nazi liderlerinin delilik iddialarıyla kendilerini savunmalarını kolaylaştıracağını da düşünüyorlardı.

Tarih, Adolf Hitler'i savaşın en önemli figürlerinden biri olarak göstermektedir. Ama Hitler'in gizli örgütlerle ilişkilerini anlamak için, öncelikle Hitler'i ve Nazi Partisi'nin kökenlerini anlamak gerekir. Naziler ile okült örgütleri birleştiren çok sayıda kitap, makale ve hatta televizyon programları hazırlandı ama aralarından sadece birkaç tanesi Hitler'in de bu örgütlerin bir ürünü olduğunu vurguladı.

Hitler'in nasıl ve neden yaratıldığını anlamak için, Hitler'i saran gizli örgütlerin ve askeri istihbarat servisleriyle bağlantılarını yakından incelemek gerekir.

Adolf Hitler'in Nazi organizasyonu, basit bir politik hareketten çok daha fazlasıydı. Kendilerini, Illuminati ve Farmasonluk organizasyonlarıyla aynı amaçları güden gizli örgütlerden doğmuş bir tür yarı dini bir organizasyon olarak görüyorlardı. Nazi ve okültizm ile ilgili hazırladığı başarılı kitabında, yazar Peter Levenda şöyle diyordu: “Onlar bir kült idi ve her kültte olduğu gibi, diğer kültürlerle savaş içindeydiler.” Bunu, Hitler'in kendisi de itiraf etmişti: “Ulusal Sosyalizm'i sadece politik bir hareket olarak görenler, bu konuda hiçbir şey bilmiyorlar demektir. Bu bir dinden daha fazlasıdır; yeni bir insan yaratma kararlılığıdır.”

Bu Nazi kültü, 1. Dünya Savaş'ının sonlarında Almanya'da süren çeşitli organizasyonlardan, teolojilerden ve inançlardan ortaya çıktı; bunların hepsi, Bavyera'daki Illuminati, *Germanenorden*, Farmasonluk ve Teuton Şövalyeleri gibi daha eski grupların gizemlerine dayanıyordu.

Bu geçmişî anlamak için, dünya hakimiyeti konusundaki yöntemleri listeleyen *The Protocols of the Learned Elders of Zion* (Zion'un Eğitilmiş Yaşlılarının Protokolleri) ya da diğer adıyla *The Protocols of the Wise Men of Zion*'u (Zion'un Bilge Adamlarının Protokolleri) anlamak şarttır. Bu belge, yakın tarihteki diğer yazınsal parçaların neredeyse tümünden daha çok zarar vermiştir.

Belgenin bir versiyonu, 1864 yılında Fransa'da *Dialogue in Hell Between Machiavelli and Montesquieu or the Politics of Machiavelli in the Nineteenth Century by a Contemporary* (Machiavelli ve Montesquieu Arasında Cehennem'deki Diyalog ya da On Dokuzuncu Yüzyılda Machiavelli Politikasının Bir Çağdaşının Ağzından Anlatımı) başlıklı bir kitapta yayınlandı. Maurice Joly adında bir Fransız avukat tarafından isim verilmeden hazırlanmış ve III. Napoleon'un Machiavelli güdümlü dinamiklerine karşı bir politik mit olarak ortaya konmuştu. Anlaşıldığına göre, Joly, Victor Hugo'nun bir dostuydu ve ikisi de Rose-Croix ya da Rosicrucianlar örgütünün üyesiydiler. Joly'nin kimliği ortaya çıktı ve küstahsızlığından dolayı on beş ay hapis cezasına çarptırıldı; kitabı ise neredeyse tamamen unutuldu.

1890'ların başlarında, Joly'nin kitabı yeniden yazıldı ve Çar'ın gizli polisi Rus Ochra'na'nın teşkilat Semitizm karşıtı malzemeleriyle desteklendi. Bir din yazarı olan Sergei Nilus'un çalışmalarına eklendi ve 1897 yılında Bazil, İsviçre'de toplanan Dünya Yahudi Kongresi'ndeki ilk Zionist hareketin (Filistin'e dönme amacını taşıyordu) kurulmasıyla aynı dönemde yayınlandı. Protocols, Nilus'un kitabına ek olarak konmuştu ve bu bölüme *The Anti-Christ is Near at Hand* (Hristiyan Karşıtı Hareket Yakında) başlığı uygun görülmüştü.

Amaç, Rus devrimcilerini uluslararası bir Yahudi komplo-sunun maşaları gibi göstererek, toplumun Çar üzerine yüklediği baskıyı azaltmaktır. Belge, Yahudiler'in ve Farmasonlar'ın liberalizm ve sosyalizm yoluyla tek bir dünya hükümeti yaratmak peşinde olduklarını açıklıyordu.

Protocols, birkaç kişinin tiranlığında yönetilen bir dünya konusundaki kehanetleriyle hâlâ okurların kanını dondurmaktadır. Ama mesajı, Rhodes ve Rothschild adamları gibi elitist kitlelerin amaçlarına çok uymaktadır. *Protocols*'ta şöyle söylenmektedir: "Bizler seçilmiş olan insanlarız ve sadece bizler gerçek insanlarız. Zihinlerimiz ruhun gerçek gücünü yansıtıyor; dünyanın geri kalanının zihin yapıları sadece güdüsel ve hayvansı. Görebiliyorlar ama geleceği göremiyorlar; yaptıkları buluşlar sadece fiziksel. Bu, dünyaya bizim hakim olmamızı doğanın istediği anlamına gelmiyor mu? Ama resmi sözlerimizde, bunun tam karşıtı bir tavır takınacağız ve daima onurlu ve işbirlikçi görünmek için elimizden geleni yapacağız. Bir devlet adamının sözlerinin eylemleriyle uyumlu olması gerekmez. Bu prensipleri izlersek, şimdiye dek hazırladığımız hükümetler ve halklar, sözlerimize inanırlar. Bir gün bizi insanoğlunun kurtarıcıları olarak görecekler. Eğer herhangi bir devlet bize karşı çıkmaya cesaret ederse, komşuları bize karşı onlarla birlik olursa, bir dünya savaşı başlatacağız."

Protocols, dünya hakimiyetinin halkların duydukları şeyleri kontrol ederek düşüncelerini kontrol etmekle, eski örgütleri yeniden yapılandırıp yeni çatışmalar çıkarmakla, açlık, yoksulluk ve hastalıkları yaymakla, gençleri yoldan çıkarmakla gerçekleştirilebileceğini açıklayarak devam etmektedir. "Bütün bu yöntemler sayesinde, uluslar bize dünya hakimiyetini kendi elleriyle sunmak zorunda kalacaklar!"

Yirmi dört *Protocols* metninin her birinde kısa bir özet yer almaktadır. Eğer bu metinlere inanılırsa, Farmasonluk ve Antik Gizemler ile açık bir bağlantı sunmakta, dünyayı ele geçirmek

konusunda da son derece inanılmaz bir yol haritası vermektedirler. 1. Dünya Savaşı'ndan önce Protocols tekrar yazıldığı ve Yahudi karşıtı duygular oluşturmak amacıyla Yahudiler'e ithaf edildiği için, Yahudiler'in Yahudi olmayanlar için kullandıkları *goyim* ifadesi, "kitleler" kelimesiyle değiştirilmiştir. Şöyle ki:

- Protokol 1: Protokol planı, hiçbir kurnaz organizasyon tarafından engellenemeyecek bir güce ulaşana kadar görünmezliğini sürdürecektir.
- Protokol 2: Savaşların bölgesel genişlemelere izin verecek şekilde olmamasına dikkat edilecektir.
- Protokol 4: Kitlelerin zihinleri endüstriye ve ticarete kaydırılmalıdır. Böylece, bütün uluslar kazanç peşinde koşmaya başlayacak ve ortak düşmanlarını fark edemeyeceklerdir.
- Protokol 5: Yoğunlaştırılmış bir merkez hükümet yaratılacaktır.
- Protokol 6: Kendisini gönüllülükle teslim olanları koruyan bir varlık olarak gösterecek bir Süper Hükümet kurulacaktır. Bu yüzden en kısa süre içinde devasa tekeller oluşturmaya başlamak şarttır.
- Protokol 7: Dünyanın bütün ülkelerinde silah ve polis güçlerinin artırılması şarttır. Bizim dışımızda sadece işçi sınıfı, devamıza bağlanmış birkaç milyoner, polis ve askerler olacaktır.
- Protokol 8: Hükümet güçleri, geçmişi ve ünü açısından diğer insanlarla arasında derin uçurumlar bulunan kişilerin ellerine bırakılacaktır. Bu kişiler emirlerimize uymadıkları takdirde, ağır yasal suçlamalarla karşılaşacaklardır.
- Protokol 9: Tarafımızdan yanlış ve sahte olduğu bilinen prensipler ve teorilerle, gençler kandırılacak, yoldan çıkarılacak ve kullanılacaktır.

- Protokol 10: Kitleler arasında ailenin önemi ve eğitimsel değeri unutturulacaktır.
- Protokol 11: Bu politikaları biz geliştirdik ve kitlelerin zihinlerine yerleştirmeye başladık. Doğrudan ulaşılması mümkün olmayan hedefleri dolaylı yollardan elde edebilmek için bunu yaptık. Gerek varlığı gerekse amaçları bu “sığırlar” tarafından anlaşılmayan Gizli Masonluk organizasyonumuzun temelini oluşturan prensipler bunlardır. Onların kendi etraflarındaki insanların gözlerini boyamalarını sağlamak için “göstermelik” Mason Locaları kurduk.
- Protokol 12: Bugün basının oynadığı rol nedir? Bencil çıkarlara hizmet etmekten başka bir şey yapmıyor. Genellikle ruhsuz, haksız, yalancı hareket ediyor ve kitlelerin büyük çoğunluğunun gerçekte basının neyin peşinde koştuğundan kesinlikle haberi yok. Basının üzerine binilecek ve dizginleri ele alınacaktır. Bizim kontrolümüz dışında tek bir duyuru bile yapılmayacaktır.
- Protokol 13: Günlük yiyecek ihtiyacı, “sığırları” sessiz kalmaya ve bizim alçakgönüllü hizmetkârlarımız olmaya zorlayacaktır. Kitleler neler olup bittiğini anlayamazın diye oyunlar, eğlenceler, hırslar, piyangolarla [o dönemde televizyon yoktu] ilgileri daha da dağıtılacaktır. Yakında basın sayesinde, spor ve sanatın her alanında rekabet yaratılacaktır.
- Protokol 14: Bizimkinden başka bir dinin var olması istenmeyecektir. Bu yüzden diğer inanç sistemlerinin tamamını ortadan kaldırmak şarttır.
- Protokol 15: Sonunda kendi krallığımızı ilan etme günümüz geldiğinde, her yerde ve aynı günde hükümet darbeleri yapılacaktır. Bize karşı komploların kurulmasını kesinlikle sağlamak şarttır. Bu amaçla, gelişimize karşı çıkmak için eline silah alan herkes acımadan öldü-

rülecektir. Gizli örgüt gibi bir şey kesinlikle ölümle cezalandırılacaktır.

- Protokol 17: Her yerde vicdan özgürlüğü ilan edildi, dolayısıyla Hıristiyanlık dinini tamamen çökertmemiz için birkaç yıl yetecektir. Diğer dinlere gelince, onlarla uğraşmakta daha da az zorlanılacaktır. Programımıza göre, kitlelerin üçte biri, devlete gönüllü hizmet prensibiyle ve bir görev anlayışıyla, diğerlerini gözlem altında tutacaktır. Casus ve muhbir olmak utanç verici değil, onurlu ve yararlı bir şey olarak gösterilecektir. Başka türlü huzursuzluklar nasıl artırılabilir ki?
- Protokol 18: Karşı görüşte olanlar açık eyleme geçmediği sürece, onlara hiçbir şey yapılmayacak ama açık eyleme geçmeye kışkırtmak için gözlem alanlarına daha fazla malzeme sunulacaktır.
- Protokol 19: Kargaşa çıkarmak, sivrisinek vızıltısından başka bir şey değildir. Kahramanlık prestijini yok etmek için, politik suçlular, hırsızlık, cinayet ve her türlü tiksindirici suç kategorisinde yargılanacaktır. Böylece halkın görüşü gerçeklerden uzaklaştırılacaktır.

Bu noktadan sonra, *Protocols* finans konularına değinmektedir. Protokol 20, genel vergilendirme için şunları bildirmektedir: “Devlet içinde sirkülasyonunu sağlamak üzere her türde haciz uygulanacaktır.” Giderek artan mülkiyet vergileri, dereceli gelir vergisi, sermayeye orantılı giderek artan vergi, satış vergileri, miras ve mülk transferiyle ilgili vergiler bunu izlemektedir. “Ekonomik krizler bizim tarafımızdan piyasadaki paraların toplanması amacıyla yaratıldığından, faiz kazancı getiren para kaynakları artırılacak ve paraların bankalara yığılması sağlanacaktır.” *Protocols*, vergilerden de uzun uzadıya söz etmektedir. “Geçici vergiler koyarak halklardan para toplamak yerine bankarlara avuç açacak olan ülke liderleri, kredileri tepelerinde asılı Democles’in kılıcı gibi hissedeceklerdir.”

Bu metinleri her kim ürettiyse, bankacılığın sırlarını kesinlikle anladığı ortadadır. “Birleşik Devletler Ulusal Borcu” başlıklı olabilecek bir bölümde, Protokol 20 şöyle bildirmektedir: “Kredi, alınan asıl krediyle orantılı olarak faiz ödenmesini sağlayan bir hükümet meselesidir. Eğer faiz yüzde beş ise, devlet 20 yıl boyunca aldığı borç kadar parayı boşu boşuna ödeyecektir. 40 yıl içinde bu rakam ikiye, 60 yılda ise üçe katlanır ve bütün bu süre boyunca asıl borç ödenmeden kalır.”

Yazar aynı zamanda kişinin neler olup bittiğini anlayamayacağına da açıklamaktadır. “Hesaplama sistemimizde o kadar kaçamaklı davranırız ki ne yöneticinin kendisi ne de önemsiz bir devlet memuru, en küçük miktarı bile fark edilmeden hedefinden saptıramaz.”

Protocols, Antik Sırlar ile de bir bağlantı ortaya koymaktadır. Nilus’un kendisi de *Protocols* metnindeki kurnazlığa hayran kalmaktan kendini alamamıştı. 1905 yılında şöyle yazmıştı: “Hâlâ kulakları duyanların ve gözleri görenlerin savunma için harekete geçmelerini umarım, çünkü bugün bile dünyadaki olaylar inanılmaz bir hızla ilerliyor: Savaşlar, çatışmalar, dedikodular, kıtlıklar, salgınlar, depremler. Dün imkansız gibi görünen şeylerin birçoğu, bugün gerçekleşmiş durumda. İsa karşıtı hareket doruk noktasına ulaşırken, önemsiz çatışmalar ve düşmanlıklar bir kenara atılmalıdır.”

Şüpheli kökenlerine karşın, *Protocols* birçok güçlü insan tarafından ciddi bir şekilde incelenmişti. Alman Kaiser II. Wilhelm, Rus Çarı II. Nicholas ve hatta metinleri Birleşik Devletler Senatosu’nu Başkan Wilson’ın Uluslar Birliği’ne sokmamak için ikna etmek amacıyla kullanan Amerikan endüstricisi Henry Ford.

Ochrana’nın planı umulduğundan daha etkili oldu. Devrim karşıtı bir hareket gerçekleşti ve Çar propagandasının etkisinde, “Kara Muhafızlar” denen birlikler Rus Yahudileri’ni hedef alan bir soykırım başlattı. Devam eden istikrarsızlık ve şiddet olayları sonucunda nihayet 1905’te Rus Devrimi oldu.

Uydurma olduğu yönünde kanıtlar bulunmasına rağmen, Hitler bu metinleri açık bir bildiri olarak algıladı. *Mein Kampf*'ta⁶ şöyle yazmıştı: “Birçok insan bunları uydurma olarak görüyor ama uygulanabilecek en iyi eleştiri, gerçek olduklarını vurgulamak olacaktır. Son yüz yıl boyunca tarihsel olayları inceleyen biri, bu kitabın [*Protocols*] bakış açısından yaklaştığında, Yahudi basınının neden yaygaralar kopardığını hemen anlayacaktır. Bu kitap insanların ortak malı haline geldiğinde, Yahudi tehlikesinin büyük ölçüde ortadan kalktığı düşünülebilir.”

Hitler'in bir Nazi karşıtı çağdaşı olan yazar Konrad Heiden, metinlerin orijinalliğini inkar ederken, içlerinde yatan belirgin bir gerçeği de görmüştü. “Bugün sahtekarlık unsuru büyük ölçüde kanıtlandı ama çok önemli bir nokta olduğu gibi kaldı: Dünya hakimiyetiyle ilgili bir kitabın varlığı... Eşitsizlik prensibi, kesinlikle bu kavganın kazanılabileceğini göstermektedir; doğal bir hiyerarşiyle yönetici sınıf felsefesi. Bu prensip, tarihi olaylar biçiminde ifadesini bulduğunda, dünya çapında bir komplo anlamına da gelecektir.”

Bugün modern komplo yazarları, metinleri Nazizm veya Komünizm öncesi gerçek bir program olarak algılamaktadır. Bazıları, Fransız Joly'nin bir gizli örgüt üyesinden aldığı fikirleri kitabına uyarladığını düşünmektedir. Yazar David Icke, *Protocols* ile gizemli Bavyera Illuminatisi'nin ele geçirilen gizli belgeleri arasında inanılmaz bir benzerlik olduğunu öne sürmektedir.

Holy Blood, Holy Grail (Kutsal Kan, Kutsal Kase⁷)'in yazarları, *Protocols* hakkında daha da ilginç bir bakış açısı sunmaktadırlar. Orijinal Nilus versiyonunda bir “Mason Krallığı” ve bir kral kavramlarından söz edildiğini ama bunların Yahudi kökenli olmadığını açıklamaktadırlar. Dahası, metinler şu ifadeyle bitmektedir: “33 derece Sion temsilcileri tarafından imzalanmıştır.” Bu yazarlar, Nilus'un “‘Sion’ kelimesini kullanan Mason odaklı gizli bir örgütün ya da bir Mason organizasyonunun ürettiği yasal orijinali”

6 Yakın zamanda çalkantılara neden olan “Davam” adlı kitap. Ç.N.

7 Ülkemizde de büyük yankılar uyandıran “Tapınak Şövalyeleri” adlı kitap. Ç.N.

belirgin bir şekilde değiştirdiğini düşünmektedirler. Ayrıca, Sion Kardeşliği olarak belli bir organizasyonu da işaret etmektedirler; bu organizasyonu daha sonra detaylıca inceleyeceğiz.

1917 yılında, Alfred Rosenberg adında genç bir Estonian Yahudisi, Moskova'da öğrenciyken, bu metinlerin bir kopyası kendisine bir yabancı tarafından verildi. Ertesi yıl Rus Devrimi'nden sonra, Bolşevik karşıtı Rosenberg, Almanya'ya kaçtı ve kitabı Münih'teki bir gizli örgüte girmek için kullandı; bunun, bütün dünya üzerinde çok derin etkiler yaratacak bir hareket olduğunu bilmiyordu.

1918 yılının sonlarında, Rosenberg, Dietrich Eckart adında yaşlı bir gazete yayıncısına bu kopyaları sundu. O sıralarda Almanya'nın tanınan şairlerinden biri olan Eckart, bu dünya hakimiyeti planından çok etkilendi. Rosenberg'i *Thule Gesellschaft* ya da diğer adıyla Thule Derneği'nin diğer üyeleriyle tanıştırdı. Bu, Baron Rudolf Freiherr von Sebottendorff tarafından kurulmuş olan bir "edebi tartışma" grubuydu. Ama çok geçmeden, dernek aslında gizli bir örgütün paravanı olduğunu kanıtladı: *Germanenorden* ya da Alman Teşkilâtı. Anti-Semitik milliyetçi bu organizasyonların üyeleri, doğa üstü olaylara inanırlardı. Eckart'ın ölümünden sonra Rosenberg'in yazdığı bir makaleye göre, Eckart, antik Hint Kozmik Bilinç ilmini (*Atman*) ve gerçeğin aslında illüzyon olduğu fikrini (*Maya*) bilen bir Hristiyan mistiği olduğunu iddia ediyordu.

Sebottendorff, Eckart ve Thule Derneği'ndeki diğerleri, yirminci yüzyılın en önde gelen okült grubunun inançlarından derinden etkilenmişti. Bu grup, Teozofi Derneği idi.

Teozofistler, Tulistler ve Diğer Kültler

Teozofi kelimesi, Yunanca *theos* (tanrı) ve *sophia* (bilgi) kelimelerinden türemiştir ve "ilahi bilgi" ya da "ilahi bilgelik" anlamına gelir.

Rus doğumlu bir mistik olan Helena Petrovna Blavatsky 1875 yılında New York'taki Teozofi Derneği'ni kurduğunda, teozofi kelimesi kullanılmaya başlandı. Blavatsky, Avrupa ve Orta Doğu'da yıllar süren yolculuk ve araştırmalarından sonra, 1873 yılında Amerika'ya göç etmişti.

1877 ve 1888 yılları arasında, Blavatsky aralarında *Isis Unveiled (Isis'in Ortaya Çıkışı)* ve *The Secret Doctrine (Gizli Doktrin)* adlı iki ünlü kitabının da bulunduğu çok sayıda okült çalışmasını yayınladı. İkisi de din için yarı bilimsel temeller oluşturma amacı taşıyordu (bu dönemde Charles Darwin'in teorileri ve bilimsel keşifler söz konusu değildi).

Blavatsky, hevesli takipçisi Birleşik Devletler Ordusu'ndan Albay Henry Steel Olcott ile birlikte, 1878 yılında derneğin merkezini bugün hâlâ varlığını sürdürdüğü yer olan Madras, Hindistan'a taşıdı. Doğu'da, Avrupa'da ve Amerika'da yayılan teozofi dernekleri, Doğu felsefesine yoğun şekilde dikkat çekti. Budizm'in ve Hinduizm'in bu şekilde tanıtılması, aralarında liberal Katolik kilisesi, Rosicrucianlar, Birlik kilisesi ve daha yakın zamanda "Yeni Çağ" akımının da bulunduğu din odaklı birçok hareketi etkiledi.

Teozofi, düşünce yapısını Farmasonluk, Illuminati ve Yuvarlak Masalar gibi gizli örgütlerle aynı kaynaktan çekmişti; yani Plato, Pythagoras ve antik Mısır Gizem Okulları. Yazar Nesta Webster'a göre, Blavatsky'nin İbrani Kabalası'ndan ve Talmud'dan da çok fazla şey aldığı ve bunları Antik Gizemler ile birleştirdiği açıktır.

1924 yılında yayınladığı bir çalışmasında, Webster şöyle uyarmıştı: "Teozofi Derneği, bir çalışma grubu değil, Hristiyanlık dininin saf ve basit öğretisini Doğu batıl inançları, Kabilizm ve 18. yüzyıl şarlatanlıklarıyla birleştirmeyi amaçlayan bir propaganda derneğidir."

Blavatsky'nin derneğin yaydığı öğretiye şunlar dahildi: Tek bir yaratıcı vardır; bütün evrende, insanoğlunu da içine alan

bir birlik vardır; bütün dinlerde gizli anlamlar bulunmaktadır; bazen adına “Büyük Beyaz Kardeşlik” de denen “Büyük Efendiler” ya da “Ustalar” insanlığın gelişimini gizlice yönlendirmektedirler.

1884 yılında Teozofi Derneği’nin Alman kolunu kuran Blavatsky, daha sonraları Nazizm’in temellerini oluşturacak olan medyumluk, reenkarnasyon, ırk üstünlüğü ve dünya dışı varlıkların ziyaretleri gibi kavramları ve inançları insanlara tanıttı.

Yazar William Henry, bu konuda şunları söylemektedir: “Lanz von Liebenfels, Guido von List ve Rudolf von Sebottendorff gibi Alman okültistler, Blavatsky’den bol bol yararlanmışlardır. Antik Almanlar’ın, Eden/Atlantis’te şekillenmiş olan gizli bir bilimin koruyucuları olduğunu göstermeye çalışıyorlardı.”

“Daha sonraki birçok Nazi projesinin ardında yatan mantık, Blavatsky’nin tanıttığı fikirlerde görülebilir,” demektedir Leven- da. “Teozofi Derneği, OTO [*Ordo Templi Orientis* veya Doğu Tapınakçıları], Antropozofikal Derneği ve Altın Şafak, iç içe geçmiş gruplardır.”

1. Dünya Savaşı’ndan sonra, özellikle güney Almanya başta olmak üzere okült dernekler politik aktivizmle birleşmeye başladılar.

Münih, Rusya’dan kaçan komünizm karşıtı mültecilerle kaynıyordu ve Dietrich Eckard, *Protocols* metinlerinden algıladığı gibi uzun zamandır planlanan Yahudi-Masonik-Bolşevik dünya komplosunun gerçekleşmeye başladığını gördüğü ve haklı çıktığını düşündüğü için memnundu. Metinleri hemen yayınladı ve kitap kısa süre içinde Almanya, Avrupa ve hatta Amerika’ya yayıldı.

Protocols, özellikle Almanya’da büyük ilgi gördü, çünkü endişeli ve yoksul halk, savaşta neden yenildiklerini sorup duruyordu. Zenciler, İspanyollar ya da Asyalılar söz konusu olamayacağından, günah keçisi yapılabilecek sadece Doğu Avrupalı Yahudiler vardı. Kitabın giderek yaygınlaşması, uzun süredir

dumanı tüten anti-Semitizm tutumunu büyük çaplı bir nefret ve ayrımcılık yangınına çevirdi.

Ülkenin her yerinde politik gruplar çarpışıyor, bu arada kendi kendini yönetmeye alışmamış toplumun kapıldığı illüzyondan yararlanan komünizm, rahatça ülkeye yerleşiyordu.

Bu komünist tehdidi ve yayılan kaosu karşılamak için, sadece Münih'te iki düzineden fazla sağcı milliyetçi organizasyon oluştu. Bunlardan biri, adını Almanlar'ın mitolojik vatanı buzlu Ultima Thule'dan alan Thule Derneği de vardı. Derneğin amblemi, bir kılıçla üst üste konmuş bir gamalı haçtı.

Alman okültislerinin zihninde Thule, kuzey bölgelerinde tarih öncesinden kalma mistik bir adaydı ve insanlarla çiftleşerek asıl kökenlerini unutmuş olan dünya dışı varlıkların oluşturduğu, uzun zaman önce ortadan kaybolmuş bir toplumun anavatanıydı. Eckart, Sebottendorff ve takipçileri, Thule'un ileri seviyedeki ilminin, bu gizli ve ezoterik bilgiyi almak üzere seçilmiş inisiyeller tarafından kuşaktan kuşağa geçirilerek asırlar boyunca ayakta kaldığına inanıyorlardı. Thule üyeleri, üstün varlıklarla iletişim kurmak amacıyla düzenledikleri törenlerle, bu bilgiyi sürekli arıyorlardı.

Trevor Ravenscroft bu konuda şunları yazmıştı: "Thule grubunun iç çekirdeğinde yer alanların hepsi, Kara Büyü uygulamaları yapan Satanistler idi. Törenler aracılığıyla kötülük farkındalıklarını yükselterek, evrendeki insan olmayan varlıklarla iletişim kurmaya çalışıyorlardı ve bu grubun başında Dietrich Eckart vardı." Savaş sonrasındaki kargaşa yıllarında, Münih'te yüzlerce çözölememiş "politik" cinayet ve kaçırma olaylarının olduğu bilinmektedir. Thule Derneği'nin aslında bir "Suikastçılar ve Katiller Grubu" olduğunun bilindiğini savunan Ravenscroft, şu suçlamalarda bulunmaktadır: "Çoğu Yahudi ya da Komünist olan bu kayıp insanların birçoğu, Dietrich Eckart'ın ve *Thule Gesellschaft* yöneticilerinin önderliğinde gerçekleştirilen 'Astrolojik Büyü' ayinlerinde kurban ediliyordu."

Katil olsunlar ya da olmasınlar, 7 Nisan 1919'da komünist devrimciler kısa bir süreyle Münih'i ele geçirerek Bavyera Sovyet Cumhuriyeti'ni ilan ettiklerinde, tehlikeli olarak gördükleri ve idam ettikleri insanların sadece Thule Derneği üyeleri olduğu bir gerçektir. İdam edilenler arasında derneğin genç sekreteri ve Prens von Thurn und Taxis de vardı. 3 Mayıs'ta, miğferlerinde Thule Derneği'nin amblemi olan haç işaretini taşıyan savaş gazileri, Münih'i Bolşevikler'den kurtardılar. Bu, 2. Dünya Savaşı sonrasına kadar Almanya'ya yönelen son Komünizm tehdidiydi.

Monarşi taraftarları ve endüstriciler, sosyalist dolu sendikalarından kurtulmak için halkın desteğine ihtiyaç duyduklarını biliyorlardı. Bu amaçla, iki yönlü bir strateji belirlediler. Münih'teki işadamı, askeri ve entelektüel liderler Dört Mevsim Oteli'ndeki Thule Derneği toplantılarında komplolar kurarken, mavi yakalı ikinci bir organizasyon oluştu; spor yazarı Karl Harrer'in ve demiryolu makinisti Anton Drexler'in yönettiği Alman İşçi Partisi! *Time-Life* editörlerine göre, "Thule Derneği, Drexler ile bağlantı kurmuştu, çünkü bir işçi devrimi başlatması bekleniyordu ama Drexler, işçiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Ocak 1919'da Drexler'in Bağımsız İşçiler Komitesi ile Harrer yönetimindeki Politik İşçi Grubu'nun birleşmesiyle, parti kuruldu. Politik İşçi Grubu, gizli *Germanenorden*'in de kurulmasında katkılar sağlamış olan Teozofist Sebottendorff tarafından kurulmuştu.

Germanenorden, Farmasonlar'ın kalıbını örnek almıştı ama anti-Mason ve anti-Yahudi bir organizasyondur. Bu organizasyonun toplantılarında karmaşık inisiyasyon ayinleri yapılıyor, Alman mitolojisinin ve Tapınak Şövalyeleri'nden türemiş olan Orta Çağ Teuton Şövalyeleri'nin görkemini yansıtan törenler düzenleniyordu.

Hitler'in biyografisini yazan John Toland, Sebottendorff'un sadece bir "gizem adamı" ve sadık bir Plato hayranı olduğunu açıklamıştı. Ama Sebottendorff aslında bir Dresden demiryolu

mühendisinin oğlu olarak Rudolf Glauer adıyla doğmuştu. Kont, kendisinin Kont Heinrich von Sebottendorff tarafından evlat edinildiğini ve bu yüzden unvanı kullanmaya yasal olarak hakkı olduğunu söylemişti. Eckart ve diğerleri, davalarını tehlikeye atmamak için onun gerçek kimliğini araştırmaktan kaçınmışlardı.

Ravenscroft şöyle yazıyordu: “Modern Thulistler’in orijinal kavramı son derece yalın ve basitti. Thule efsanesiyle ilgili daha karmaşık detaylar, Dietrich Eckart ve General Karl Haushofer tarafından zaman içinde geliştirildi. Daha sonraları, Alman ırksal üstünlüğü mitini sürekli kılmaları için Alman akademi dünyasına korku salan *Reichsfuehrer SS* Heinrich Himmler tarafından süslendi ve uzatıldı.”

William Bramley’e göre, Haushofer, “Vril” adındaki başka bir gizli örgütün üyesiydi. Bu örgüt, İngiliz Rosicrucian Lord Bulward Litton’ın, uzak geçmişte bir Aryan “süper ırkının” Dünya’yı ziyaretiyle ilgili yazdığı kitabından yola çıkılarak isimlendirilmişti. Haushofer, hem Hitler hem de yardımcısı Rudolf Hess’in öğretmeniydi. Himmler, Vril’in başka bir önemli üyesiydi.

Haushofer, Kaiser’in ordusunda general olmadan önce, uzun süre Uzak Doğu’yu ziyaret etmişti. Levenda bu konuda şunları söylemektedir: “Nüfuzlu Japon işadamlarıyla ve devlet adamlarıyla daha önceden sürdürdüğü ilişkiler, 2. Dünya Savaşı’nda Alman-Japon müttefikliğinin oluşmasında önemli rol oynadı. Ayrıca, Birleşik Devletler için tehlike potansiyeli oluşturmaları amacıyla Güney Amerika hükümetleriyle ilişkiler kuran ilk yüksek rütbeli Nazi subayı da oydu. Bu ilişkiler, daha sonraları Nuremberg duruşmalarından kaçan savaş suçluları tarafından sömürüldü.” Münih Üniversitesi’nde profesör olan Haushofer, Hitler’in Almanya’yı egemenliği altına almak üzere oluşturduğu *Lebensraum* politikasında çalıştı. Yüzbaşı Ernst Roehm’in şiddet düşkünü haydutlarının yanı sıra anti-Yahudi ve anti-Bolşevik taraftarlarının desteklediği Alman İşçi Partisi, sallantıda olan Weimar hükümetine karşı giderek artan bir direniş başlattılar.

Hem yeni partiye hem de Thule Derneği'ne üye olan Eckart, Alman İşçi Partisi'nin bir lidere ihtiyacı olduğunu anladı. 1919 yılındaki bir toplantıda üyelere şöyle dedi: "Partinin başında makineli tüfek sesine dayanabilecek birine ihtiyacımız var. Kalabalığı korkudan titretecek biri olmalı. Bir subay kullanamayız, çünkü artık insanlar subaylara saygı duymuyor. En iyisi, nasıl konuşacağını bilen bir işçi olabilir... Fazla akıllı olmasına gerek yok... Eğer bekar olursa, kadınları da grubumuza katabiliriz."

Lider Geliyor

Eckart, aradığı lideri Parti'ye sızmak üzere görevlendirilmiş bir Ordu istihbarat ajanında buldu; bu kişi, bir defasında "İlluminizm çocuğu" olarak tanımlanmış olan, Adolf Hitler adında Avusturya doğumlu başarısız bir ressamdı.

Hitler'in Eckart'ın doğaüstü olaylara ve okültizme duyduğu ilgiyi paylaştığını gösteren çok çeşitli belgeler vardır. Avusturya'da geçen çocukluğunda, Alman Teuton Şövalyeleri'nin kahramanlık hikayelerini dinleyerek büyümüştü.

1. Dünya Savaşı'ndan önce Viyana'da yoksul bir ressam olan Hitler, kafasını ezoterik ilimler ve Yahudi karşıtı propaganda- larla dolduran bir sürü kitap okumuştur. Hegel'in ve felsefelerinin bir hayranı olarak, antik tarih, Doğu dinleri, Yoga, okültizm, hipnotizma, Teozofi ve astroloji alanında da çeşitli araştırmalar yapmıştı.

Ravenscroft'a göre, halüsinasyon görmeye yol açan hap- lar kullanarak 1960'ların tarzıyla aydınlanmayı bile denemişti: "Kutsal Kadeh arayışındaki astroloji ve simya sembolizminin ardında yatan sırları aralamasını sağlayan kişi, eski bir kitapçı dükkanın arka tarafındaki ofiste onunla saatler boyunca konu- şan Ernst Pretzsche idi. Bu kötü ruhlu kambur adamın canavar öğrencisine verdiği hap, büyülü Çakal'ın ilah gibi görüldüğü Az- tek vizyonunu görmesine neden oldu."

Eski bir İngiliz komando subayı olan Ravenscroft, Viyana'da geçirdiği süre içinde Hitler'in bir zamanlar Gaius Cassius adındaki – daha sonra Longinus adıyla tanındı – Romalı askerin kullandığı “Kader Mızrağı”nın da peşine düştüğünü anlatmaktadır. Efsaneye göre, Longinus, bu mızrağı çarmıhta sallanan İsa'nın yan tarafına saplamıştı ve bunu yaparken amacı cezalandırmak değil, acısını dindirerek merhamet göstermekti. İddialara göre, bu mızrak Viyana'daki Hofburg Müzesi'nde sergilenmektedir.

Ravenscroft'a göre, işte bu noktada, genç Hitler efsanelere göre bu *Heilige Lance*, yani Kutsal Mızrak kimin elinde olursa, o kişinin dünyanın kaderini kontrol etme gücüne sahip olacağını öğrendi. Ravenscroft, *The Spear of Destiny (Kader Mızrağı)* adlı kitabında, Hitler'i ve mızrağı detaylı bir büyü, okültizm ve gizli örgütler atmosferinde birleştirmektedir.

Ravenscroft, mızrak ve Hitler hakkında bildiklerini, Viyanalı bir bilimadamı ve felsefeci olan, Hitler'i yakından tanıyan ama daha sonrasında İngiltere'ye kaçan Dr. Walter Johannes Stein'dan öğrendiğini açıklamıştır. Stein, Hitler'in mızrağın yakınındayken insan olmayan bir varlığa “kanallık” yapmak için nasıl transa girdiğini anlatmıştı ve Ravenscroft'a şöyle söylemişti: “Hitler'in ruhu, bu tuhaf yaratık onu ele geçirdiğinde neler olup bittiğini hatırlamasına ve etrafının farkında olmasına izin verecek kadar gelişkin değildi.”

Bu trans benzeri kanallama, Hitler'in konuşmalarından birini canlı olarak izleyen biri tarafından da belirtilmişti. “Pikapta dönen plak gibi tam bir buçuk saat hiç durmadan konuştu, konuştu, konuştu ve sonunda sustuğunda, bitkin bir halde olduğu açıkça görülebiliyordu... nefes nefese bir halde yerine oturduğunda, yine o nazik ve basit adam oluvermişti... Sanki zihninde bir şalter var gibiydi.”

Hitler'in kendisi de metafiziksel bir kontrolü ima etmişti. Birlikte çalıştığı birçok kişiye ona rehberlik eden “içsel sestem” söz etmiş ve bir defasında şöyle demişti: “Tıpkı bir uyurgezer

gibi güvenli ve kesin bir şekilde yolumu izliyorum.”

Viyana’da geçirdiği süre içinde, Hitler, okült ve erotik konularla ilgili *Ostara* dergisinin yayıncısı Jorg Lanz von Liebenfels ile de tanışmıştı. Yahudi karşıtı gizli Yeni Tapınak Örgütü’nü kurmuş olan Liebenfels ve öğretmeni Guido von List, Orta Çağ’da gamalı haç amblemini kullanmış olan Teuton Şövalyeleri ruhunu canlandırmak istiyorlardı.

List, gizli örgütü cinsel sapkınlıklar ve “orta çağ kara büyü” ile ilgilendiği için Viyana’dan kovulana kadar, saygı duyulan bir Alman mistisizmi yazardı. Pagan okültizminin görkemini ve Aryan ırkının üstünlüğünü öve öve anlatarak Thule Derneği’nin kurulmasını sağlayanlar, Liebenfels ve List’in felsefeleriydi.

Hitler’in Viyana’da öğrendikleri, onu belirgin bir şekilde değiştirmişti. Daha önceleri Katolik kilise korosunda şarkı söyleyen ve rahip olmayı hayal eden çocuk, şimdi açıkça din karşıtı olmuştu ve hatta Satanist olmakla suçlanıyordu. Yazar Epperson, şu bağlantıları açıklamaktadır: “Gamalı haç, Thule Derneği’nin amblemiydi; Nazi Partisi’nin de amblemiydi; Güneş Tanrısı sembolüyle bir şekilde bağlantılıydı; ve Güneş Tanrısı da Lucifer’in⁸ bir sembolüydü.”

Satanizm suçlamalarına destek veren ve Hitler’in doğaüstü olaylara duyduğu ilgiyi detaylıca anlatan Epperson, 1915 yılında Batı Cephesi’nde Alman ordusuna hizmet ederken, şu şiiri yazmıştı (John Toland’ın *Adolf Hitler* adlı kitabında sunulmuştur):

Sık sık zor geceler geçiririm

Ormandaki Wotan meşesine giderim

Karanlık güçler bir araya gelirken

Ay büyüyle bir rün harfi yapar

Gün boyunca küstahlığını esirgemeyen

Büyülü formülle küçücük hale gelir!

8 Şeytan’ın isimlerinden biri. Ç.N.

Hitler'in doğaüstü olaylarla bağlantısı, 13-14 Ekim 1918'deki bir İngiliz saldırısında hardal gazıyla kör olduğunda, daha da kişisel bir hale geldi.

Pasewalk, Pomerania'daki bir hastaneye gönderilen Hitler'in görüşü düzelirken, onu ziyarete gelen bir rahipten, Almanya'nın yenildiğini ve ateşkes imzalandığını öğrendi.

Acı ve umutsuzluk içinde çırpınırken, Hitler doğaüstü bir vizyon gördü. Toland bu konuda şunları söylemektedir: "Tıpkı Azize Joan⁹ gibi, Almanya'yı kurtarması gerektiğini söyleyen sesler duydu. Aniden bir mucize oldu ve Hitler'i saran karanlık dağıldı. Yine görebiliyordu! Bir politikacı olacağına ve tüm enerjisini aldığı emri yerine getirmek için harcayacağına yemin etti."

Peter Levenda, Hitler'in doğaüstü deneyimi için şunları söylemektedir: "Tıpkı Guido von List'in yıllar önce geçici körlüğü sırasında yaşadığı gibi mistik bir aydınlanmaydı – ya da Şam yolunda kör olan Saul gibi – ve o andan itibaren Adolf Hitler artık farklı biriydi."

Savaşın sonra Münih'e geldiğinde, Onbaşı Hitler, 1919 baharındaki komünist istilasına kadar hapisane bekçiliği gibi basit bir göreve atandı. *Reichswehr* boşaltıldığında, Hitler devrimciler arasında casusluk yapmak için geride kaldı. Daha sonra, ordu ve *Freikorps* (Free Corps; gönüllülerden oluşan bir ordu birimi) Münih'i kurtardığında, son derece sakın bir şekilde esirlerin önünde yürüyerek idam için komünist liderleri tek tek ele veren kişi, Hitler idi.

Bu gizli çalışması için bir ödül olarak, Hitler, Alman Ordu-su'nun Politika Departmanı Basın ve Haber Bürosu'na tayin edildi. 1919 sonbaharında, çalkantılı Bavyera politik ortamında, çeşitli devrimci grupları ortaya çıkarmak ve yakalamak üzere casusluk görevleri aldı. Hitler'in kumandanı Yüzbaşı Karl Mayr, Hitler'i şöyle tanımlıyordu: "Efendi arayan serseri sokak köpeği

9 Anlatılanlara göre, Jean d'Arc da Fransa'yı kurtarması gerektiğini söyleyen sesler duyardı. Ç.N.

gibiydi... kendisine nezaket gösteren herhangi biriyle yakınlaşmaya hazırdı ve Alman halkıyla ve kaderleriyle kesinlikle ilgilenmiyordu.”

Hitler şöyle anlatıyordu: “Bir gün, ‘Alman İşçi Partisi’ adında politik olduğu belli bir grubun toplantısına katılmam ve orada neler döndüğünü anlamam emredildi. Oraya gidecek, ortama bakacak ve raporumu verecektim.” Sterneckerbrau bira salonuna vardığında, ortam onu hiç etkilememişti. “Orada çoğu toplumun en alt tabakalarından gelen 20-25 kişiyle karşılaştım,” diye yazmıştı Hitler. Genç askeri ajan, Bavyera’nın Prusya ile bağlarını koparması önerisi karşısında yaptığı konuşmayla, küçük gruba “büyülemişti.”

Birkaç gün sonra, kışladaki odasına Alman İşçi Partisi’ne kabul edildiğini belirten bir kartpostal geldi. “Buna gülmem mi, yoksa sinirlenmem mi gerektiğine karar verememiştim,” diye anlatıyordu kitabında. “Hazır bir partiye katılmak gibi bir niyetim yoktu; kendi partimi kurmayı tercih ediyordum.” Ama amirlerinden gelen emirle, Hitler partiye geri döndü.

Alman İşçi Partisi’nin ilk üyelerinden biri, genellikle Ulusal Sosyalizm’in ruhsal kurucusu olarak tanımlanan Eckart idi. Eckart, Hitler’in aradığı uysal başlı lider olduğunu anlamıştı. Çok geçmeden, yeni üye Münih’teki sağcı sosyal çevrelere ve Eckart’ın Thule Derneği’ndeki entelektüel dostlarına tanıtılmaya başlandı. Eckart’ın metafizik uygulamalarındaki ve Nazi Partisi’nin kuruluşundaki rolü birçok tarihçi tarafından abartılmış olsa da, Hitler’in Eckart’ın önemli bir adam olduğunu anladığı açıktır. *Mein Kampf* adlı ünlü kitabının sonunda, Dietrich Eckart’ı en büyük Nazi kahramanlarından biri olarak gördüğünü açıklıyordu. 1923 yılında ölüm döşegindeyken, Eckart şöyle demişti: “Hitler’i izleyin! Dansı o yapacak ama müziği çalan benim. Onu ‘Gizli Doktrin’ ile tanıştıran, vizyon merkezlerini açan ve Güçler ile iletişim kurmayı öğreten benim. Benim için yas tutmayın ve üzülmeyin: Tarihi diğer bütün Almanlar’dan daha çok etkiledim.”

Eckart ve Münih Üniversitesi'nden Profesör Haushofer'in Hitler'e aktardıkları "Gizli Doktrin" büyük ölçüde Madam Blavatsky ve Teozofi Derneği'nin çalışmalarından ortaya çıkan kavramların ve felsefelerin bir amalgamıydı.

Doğu mistisizmini, okültizmi ve gizli tarihi birleştiren doktrin, insanoğlunun kökenlerini anlamakla ilgilenir. Ravenscroft'a göre, "Üçüncü Göz [birçokları bunun gözler arasındaki kozalak-sı bez olduğuna inanıyor] Akaşik Kayıtlar'ı [insanoğlunun gizli mistik kayıtları] tam olarak görececek şekilde açıldığında, inisiye [Gizli Doktrin'e başlatılan kişi] bütün insanlık ve dünya tarihinin tanığı haline gelir. Zamanda geri giderek, dünyanın kökenindeki ruh ve insanoğlunun kökeni gözlerinin önüne serilir. Böylece sürekli değişen yaşam şartları ve gelişim döngüleri arasında, insanoğlunun kaderini izleyebilir."

Bu doktrine göre, çok uzun zaman önce Dünya'ya gelen dünya dışı varlıklar, genetik manipülasyon sayesinde yedi alt ırka - Rmoahal, Tlavatli, Toltek, Turanian, Aryan, Akkadian ve Moğollar - ayrılmış bir tür "ilahi-insan melez varlıklar" ürettiler. Bu süreçte, türlü hatalar yapıldı ve efsanelerde geçen varlıklara köken oluşturan çok çeşitli yaratıklar ortaya çıktı. Bu ırklar, Atlantis döneminde ilerleyici yaşam döngüleri yaşadılar.

Atlantis'in yıkılışıyla dünyanın her tarafına dağılırlarken, zihinsel ve fiziksel özellikleri bozulmaya başladı. Yaşam süreleri belirgin bir şekilde kısaldı. Fiziksel dünyadaki düşünce sistemleri keskinleşirken, Ravenscroft'a göre, "bu fiziksel özelliklerin gelişimi, insanın doğa ve kendi varlığı üzerinde sahip olduğu bütün büyümlü güçleri kaybetmesine neden oldu." Bu inisiyatif güçlerin kaybolmasıyla, yaratıcıları ilk insanoğluna görünmez "tanrılar" tarafından yönetildiklerini ve bu "tanrılara" kayıtsız şartsız hizmet etmeleri öğretildi. Her şeyden öte, kanlarının saflığına saygı duymayı ve korumayı öğrendiler.

Hitler, *Mein Kampf* adlı kitabında bu kavramları tekrarlamaktadır: "Aryan kabileleri... diğerlerine hükmettiler ve içlerin-

de saklı olan zihinsel ve organizasyon becerilerini geliştirdiler. Birkaç binyılda ya da yüzyılda bir, kendi içsel özelliklerini yansıtan kültürler ürettiler... Ama bir süre sonra bu fatihler, kökenlerinde içlerinde var olan saf kandan saptılar, aşağı seviyedeki ırklarla birleşmeye başladılar ve böylece kendi varlıklarını sona erdirdiler.”

Bu noktada, Hitler’in söylediklerini ciddiye alıp almamamızın hiçbir önemi yok. O dönemde birçok eğitimli ve akıllı insanın bu tür kavramları ciddiye aldığını bilmemiz yeterli. Hitler’in durumunda olduğu gibi, bu fikirler milyonların tepkisine yol açmıştır.

“Aryan” kelimesinin (soylu anlamına gelen Sanskritçe bir kelime) Hitler’in zamanına kadar ırkları değil, sadece Hint-Avrupa dillerini kullanan insanları kastettiğini belirtmek eminim ilginç olacaktır. Ne var ki gerek bilimsel ve gerekse okült araştırmalar, terimin tarih öncesi çağlarda yaşayan ve Hint-Avrupa dili konuşan insanlardan oluşan bir ırkın varlığını ortaya koymaktadır. Bu insanların kökeni bilinmemektedir ama ortak dil özellikleri nedeniyle, birçok araştırmacı, onların Avrupa’nın kuzeyinden geldiklerine inanmaktadır. Bu Aryan ırkının bir kolu, günümüzdeki Irak ülkesinde yaşıyordu ve gökyüzünden gelen tanrılarla ilgili antik hikayelerle yakından bağlantılıydı.

İkinci bir kol, Hindistan’a girdi ve orada var olan nüfusla karıştı. Hint vedalarında onlardan ve *vimana* denen uçan makinelerle dolaşan tanrılarla aralarındaki bağlardan söz edilmektedir.

Yüzbaşı Mayr’ın ordu istihbarat biriminden ve Thule anti-komünistlerinden gelen fonlar sayesinde, Hitler’in Alman İşçi Partisi’nin kontrolünü eline geçirmesi uzun sürmedi ve çok geçmeden üye sayısı üç bini buldu. Levenda, Mayr’ın Dört Mevsim Oteli’nden kumanda eden zengin endüstricilere ve askeri subaylara rapor verdiğini, bunun da ordu istihbarat birimi ile Thule Derneği arasındaki bağlantıya işaret ettiğini söylemektedir.

Nisan 1920’de, Hitler, partinin adını *Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*, yani Ulusal Sosyalist Alman İşçi Partisi olarak değiştirdi ve kısaltma olarak Nazi kelimesi kullanılmaya başlandı. Aynı yıl daha sonra, gizli ordu fonundan gelen paralar sayesinde, parti bir gazete (*Voelkischer Beobachter – Irk Gözlemcisi*) satın aldı ve başına Eckart getirildi. William Shirer bu konuda şunları söylemektedir: “1923’ün başlarında, *Voelkischer Beobachter* günlük yayına geçti ve Hitler’e partinin ilkelerini ve prensiplerini günlük olarak anlatması için bir zemin hazırlamış oldu.” O andan itibaren, Nazi makinesi amansız bir şekilde işlemeye başladı.

Alman *Reichswehr* ve gizli Thule Derneği olmasaydı, Nazi-ler’in asla var olamayacağı açıktır.

1920 yılında Hitler, Drexler ve Eckart tarafından formüleleştirilen Yirmi Beş Prensip çalışması, Marksizm’in ifade edilmiş idealleriyle yakın benzerlikler göstermektedir. Ayrıca uluslararası bankacılık ve iş alanında da belli reformlardan belirtilmişti ve bunların arasında “faiz köleciliği”nden kurtulma amacı da vardı.

Hitler’in Destek Grubu

Hitler uluslararası iş ve finans gücünü perdelemek ve ulusal-laştırmak amacını açıkça ifade etmesine rağmen, Ulusal Sosyalizm’i Komünizm’e güzel bir alternatif olarak gören şirket sponsorlarından fonlar almakta hiç zorlanmadı.

Aslında, Hitler’in başarısını garantileyenler, Batı’daki endüstri ve bankacılık çevrelerindeki zengin işadamlarıydı. Hitler 1932 yılında yaşlanmakta olan savaş kahramanı Feldmareşal Paul von Hindenburg karşısında seçimleri kaybettiğinde, aralarında Krupp, Siemens, Thyssen ve Bosch’un da bulunduğu otuz dokuz iş lideri, Hindenburg’a yazarak Hitler’i Almanya Başbakanı olarak atamasını istediler.

Hitler'i bu şekilde hükümete sokma kararı, 4 Ocak 1933'te bankacı Baron Kurt von Schroeder'in evinde verilmişti. Eustace Mullins'e göre, bu toplantıya katılanlar arasında John Foster, Allen Dulles de vardı. Ertesi yıl, Rosenberg Hitler'i İngiltere'de tanıttığında, Schroeder Bank Londra şubesi yöneticilerinden T. C. Tiarks ile bir araya getirildi. 2. Dünya Savaşı boyunca, Schroeder Bank, gerek İngiltere'de ve gerekse Birleşik Devletler'de, Almanya'nın finansal destekçisi olarak iş gördü.

J. H. Stein & Company'nin güçlü lideri Schroeder, Komünizm'in yayılmasını engelleyecekleri umuduyla uzun süre Naziler'i destekledi. Hitler, ona şu şekilde söz vermişti: "Ulusal Sosyalizm, hiçbir şekilde aptalca ekonomik deneylere kalkışmayacak." Diğer bir deyişle, sözler dışında bankacılık uygulamalarına saldırıda bulunmayacaktı.

Bu garanti ve Schroeder'in desteğiyle, 30 Ocak 1933'te bu nak Başkan Hindenburg tarafından, Hitler Almanya Başbakanı olarak atandı. Bundan bir hafta sonra, *Reichstag* (Parlamento) binası komünistlerin çıkardığı bir yangında yandı. Birkaç gün sonra, Hitler ülkeye ve halka rahatsızlık veren durumu ortadan kaldırmak üzere mutlak yetkiye sahip oldu ve hükümeti yönetmeye başladı.

Ordu ve yüksek rütbeli subaylar, Hitler'in giderek artan gücü karşısında tedirgin olmaya başlamışlardı; özellikle üç milyon SA subayı Hitler'in SA lideri Ernst Roehm'in emrindeyken. Ordu bir teklif önerdi: SA'nın gücü kırılırsa, ordu Hitler'e sadık kalacaktı. Hitler bu teklifi kabul etti ve 30 Haziran 1934'te, bir devrim suçlamasında bulunarak Roehm ve yüzlerce SA subayının idamına karar verildi. Böylece SA sessizce ortadan kayboldu.

2 Ağustos 1934'te seksen yedi yaşındaki Hindenburg ölünce, Hitler başkanlık ve başbakanlık ofislerini birleştirerek, kendini silahlı kuvvetler kumandanı ilan etti. Artık, Almanya'nın mutlak hakimiydi; yani *führer*!

Hem hükümeti hem de orduyu güzelce avucuna alan Hitler, uluslararası bankacılarla ve endüstricilerle anlaşmaya oturma zamanının geldiğini biliyordu. Çokuluslu doğaları düşünülürse, bu hiç de zor olmadı.

1930'larda, hem İngiltere'de hem de Amerika'da birçok kişi Nazi ideolojisine sıcak bakıyordu. Hatta 1934'te, Morgan ve Du Pont ajanları, Birleşik Devletler'de bir faşist diktatörlük sistemi kurma girişiminde bulundular ama başarılı olamadılar.

Otomobil üreticisi Henry Ford, Hitler'in rehber ışığı oldu; özellikle de anti-Semitizm alanında. 1920 yılında Ford, *The International Jew (Uluslararası Yahudi)* adında Yahudi karşıtı bir kitap yayınlamıştı. 1924 yılında Hitler, *Mein Kampf* adlı kendi kitabı üzerinde çalışırken, Ford'un liberal görüşlerini kopyaladı ve hatta Ford için "büyük bir adam" terimini kullandı.

Ford, Hitler'in hayranlarından biri oldu ve Naziler'i finansal olarak destekledi. 1938 yılında, Alman olmayan biri için Naziler'den alabileceği en yüksek unvanla ödüllendirildi; Alman Kartalı Mutlak Teşkilâtı Büyük Haçı ile!

Tıpkı Hitler gibi, Ford'un şüpheleri de zaman içinde uluslararası finansörler üzerinde odaklandı. Ford'un Yahudi karşıtı gazetesi Dearborn Independent'in editörü Edwin Pipp bu konuda şunları söylemektedir: "Başlangıçta sadece 'büyük adamlar'dan söz ediyordu ve hayatın diğer alanlarında Yahudiler'e karşı hiçbir karşıt görüşü yoktu. Daha sonra 'Birbirlerine çok benziyorlar,' dedi ve kar sağlamak için savaş çıkarmak üzere komplo kurduklarına inandığını açıkladı." Ford, bunu 1915 yılında Avrupa'daki savaşı bitirmek üzere pazarlığa oturmak amacıyla bir gemiyle yola çıktığı zaman öğrendiğini açıkladı. Daha sonrasında, gemideki Yahudi yolcuların kendisine uluslararası Yahudi bankacıların kar sağlamak amacıyla savaş çıkardıklarını ve Fransa'da ve İngiltere'de belli birtakım Yahudiler ile bağlantıya geçmediği sürece, barış çabalarının sonuç vermeyeceğini söylediğini anlattı. Yolcuların Rothschild ailesini kastettiği hiç şüphesizdi.

Hitler de başlangıçta sözel saldırıları için hedefini uluslararası bankacılarla ve özellikle de Rothschild ailesiyle sınırlıyordu. 1920'lerin başlarındaki konuşmalarında, Alfred Krupp gibi Alman endüstricilerini överken, "kar sağlamak amacıyla savaşlar ve devrimler yaratan, insanları krediler sayesinde faiz kölesine çeviren açgözlü Rothschild ailesini" yerin dibine sokuyor ve lanetliyordu.

Bu saldırılara rağmen, Nazi gücü İngiltere'de ve hatta Rothschild hisselerinin baskın olduğu İngiltere Bankası'nda destek bulmaya devam ediyordu. John Toland o dönemle ilgili şunlar söylemektedir: "1924 yılbaşında, yeni Reich Komisyoncusu Hjalmar Schacht ve İngiltere Bankası yöneticisi Montagu Norman arasında Londra'da yapılan bir anlaşmayla, Almanya'nın finansal kaderi belirlendi. Acil durum parasını çoktan kaldırmış olan Schacht, Almanya'nın umutsuz finansal durumunu ifşa etmeye başladı." Bunun üzerine, *Reichsbank*'a ek olarak Almanya'da ikinci bir kredi bankasının kurulmasını önerdi; ama bu banka, hisse senetlerini İngiliz Sterlini üzerinden yayınlıyacaktı. Schacht, Norman'dan bu banka için gereken sermayenin yarısını karşılmasını istedi ve şöyle dedi: "Büyük Britanya Dünya İmparatorluğu ve Almanya arasındaki ekonomik işbirliğinden daha karlı ne olabilir ki?"

48 saat içinde, Norman sadece son derece düşük bir faiz üzerinden kredi vermeyi kabul etmekle kalmadı, aynı zamanda diğer Londralı bankacıları da krediyi fazlasıyla aşan paraları kabul etmeleri konusunda ikna etti.

William Bramley, bu uluslararası bankacılık bağlantılarını şu şekilde açıklamaktadır: Önemli bir Alman bankacısı olan Max Warburg ve Birleşik Devletler'de Merkez Bankası'nın kurulmasına öncülük etmiş olan kardeşi Paul Warburg, *Interessen Gemeinschaft Farben* ya da kısa adıyla I. G. Farben firmasının yöneticileriydi; bu dev Alman kimya firması, Nazi ölüm kamplarında kullanılan Zyklon B gazını üreten firmaydı. I. G. Farben'den H. A.

Metz, Manhattan Warburg Bankası'nın yöneticilerindendi ve bu banka da daha sonra Rockefeller Chase Manhattan Bank adını aldı. Standard Oil New Jersey'nin, savaştan önce I. G. Farben ile kartel ortaklığı vardı. Amerikalı bir I. G. Farben yöneticisi, aynı zamanda New York Merkez Bankası ve Warburg'un Ulusal Şehir Bankası'nın yöneticisi olan C. E. Mitchell idi. Almanya'daki I. G. Farben'in başkanı Hermann Schmitz, Deutsche Ban ve International Settlements Bank'ın yönetim kurullarında üyeydi. 1929 yılında, Schmitz, Ulusal Şehir Bankası'nın başkanlığına getirildi; bu bankanın şimdi adı Citibank'tır.

2. Dünya Savaşı sırasında Avrupa'da bir CBS haber muhabiri olan Paul Manning, şöyle bildirmişti: "Schmitz bir zamanlar Standard Oil New Jersey üzerinde Rockefeller ailesi kadar hisseye sahipti." Schmitz aynı zamanda Japonya'daki on bir I. G. Farben şirketini de kontrol ediyordu. Savaştan sonra, yirmi dört I. G. Farben yöneticisi, insanlığa karşı işledikleri suç nedeniyle Nuremberg duruşmalarında yargılandılar. Bu suçlar arasında, konsantrasyon kamplarının kurulup işletilmesi ve köle işçiler çalıştırılması da vardı.

I. G. Farben'in Amerikan karşılığı olan American I. G. Chemical Corporation, savaş boyunca Naziler için önemli bir istihbarat kaynağı oldu. Alman Ekonomi Bakanı Dr. Max Ilgner, şunları yazmıştı: "Chemical Corporation'dan aldığımızı muazzam bilgi akışı, Amerikan şartlarıyla ilgili gözlemlerimiz için kesinlikle vazgeçilemez değerdedir. Savaşın başlangıcından bu yana, devlet, ekonomi ve askeri pozisyonlar konusunda çok önemli bir bilgi kaynağı oldu."

Versailles Antlaşması'na rağmen Almanya'yı yeniden silahlanması için finansal olarak desteklemek, Avrupa'daki barış açısından çok önemli bir tehdit oluşturmuştu.

Hitler'in diğer bir Amerikalı destekçisi, gelecekteki başkanın babası Joseph P. Kennedy idi. 3 Mayıs 1941'de, FBI yöneticisi J. Edgar Hoover, Başkan Roosevelt'e şu tavsiyede bulundu: "Eski

İngiltere büyükelçisi Joseph P. Kennedy ve Wall Street operatörü Ben Smith, geçmişte Nazi Luftwaffe lideri Hermann Goering ile Vichy, Fransa'da görüştüler ve sonrasında Kennedy ve Smith, Alman davasında kullanılmak üzere büyük miktarda para bağışladılar. İkisinin de İngiliz karşıtı ve Alman taraftarı olduğu biliniyor."

Ne var ki İngiltere'de de Hitler için destek artmaya devam ediyordu. Howard S. Katz bu konuda şunları söylemektedir: "1934 ilkbaharında, şehir finansörlerinden oluşan bir grup, İngiltere Bankası yöneticisi Montagu Norman etrafında toplandılar... Hitler, eleştirmenlerini hayal kırıklığına uğratmıştı. Rejimi artık geçici bir kabus olmaktan çıkmış, geleceği parlak bir sisteme dönüşmüştü. Bay Norman, yöneticilerine Hitler'i de planlarına dahil etmelerini söyledi. Buna kimse karşı çıkmadı ve Bay Norman hükümet üzerinde baskı yaratarak Fransız taraftarı tutumlarını bırakmaya ve daha umut vaat eden Alman taraftarı politikaya odaklanmaya zorlamayı başarana kadar, Hitler'in Londra finans dünyasından üstü kapalı olarak yardım alabileceğine karar verildi." Royal Dutch-Shell Oil'in güçlü lideri Sir Henri Deterding de büyük miktarda finans yardımı yaptı. Bunun en önemli nedeni, Rusya'ya boyun eğdirmeye kararlı olduğunu kitabında da yazmış olan Hitler'in, Bakü, Grozny ve Maikop petrol sahalarındaki Deterding hisselerini kurtarmasını ummasıydı.

Büyük Rothschild imparatorluğu finans bağlantıları bulunan bu güçlü işadamları, Yahudi karşıtı olduğunu açıkça belirtmekten çekinmeyen Hitler'i neden destekliyorlardı? Bu sorunun kısmi cevabı, Hitler'in Rothschild ailesiyle kan bağı bulunmasında yatıyor olabilirdi!

Amerikan OSS için Hitler'in savaş dönemi psikanalizi üzerine çalışma yapmış olan Psik. Dr. Walter C. Langer, savaş öncesi gizli bir Avusturya polis araştırmasının, Hitler'in babasının Maria Anna Schicklgruber adlı bir aşçı kadının gayrimeşru çocuğu olduğunu ortaya koyduğunu belirtmiştir. Schicklgruber, Baron

Rothschild'ın Viyana'daki evinde hizmetkâr olarak çalışıyordu. 1837 yılında hamile kaldığını öğrendiğinde, Viyana'dan ayrılmış ve Hitler'in "piç" babası Alois'i başka bir yerde doğurmuştu. Beş yıl sonra, Johann Georg Hiedler adında seyyar bir değirmenciyle evlenmişti. Alois annesinin Schicklgruber soyadını taşımasına rağmen, kırk yaşına yaklaştığında, Heidler'in kardeşi Johann Nepomuk Hiedler onu soyadına geçirmeyi önerdi. Nüfus bürosunda isim değişikliği yapan rahibin hatası yüzünden, Hiedler soyadı Hitler haline gelmişti.

Alois Hitler, kederli ve sevimsiz bir hayat yaşıyordu. Bir devlet bürokratıydı ve 1885 yılında ikinci kuzeni Klara Poelzl ile evlenmişti. Adolf, 1889 yılında babası elli iki yaşındayken Avusturya'da doğmuştu.

Bu inanılmaz hikaye, gösterişli bir savaş propagandası olarak kullanılabilirdi ama OSS bu hikayeyi asla halka açıklamadı. Muhtemelen hikayenin halka açıklanamayacak kadar hassas olduğunu düşünmüşlerdi.

Bu konu, 1930'larda Hitler'in İngiliz yeğeni William Patrick Hitler, bir gazete muhabirine Alman liderin Yahudi geçmişini açıkladığı zaman ortaya çıktı. Hitler'in özel avukatı Hans Frank, bu rezaleti onayladı ama Rothschild yerine Frankenberger adı kullanıldı. Viyana'da böyle bir soyadına rastlanamadığında, konu çok geçmeden kapandı ama Hitler bunu unutmadı. Tarihçiler, Yahudi kökeninin Hitler'i hayatı boyunca rahatsız etmiş olabileceği konusunda uzun uzadıya yazmışlardır.

Birinin bir Rothschild üyesinin evdeki hizmetkârlarla düşüp kalkması konusunu sorgulayabileceği olasılığına karşılık; Rothschild'ın biyografisi Ferguson, Salomon'un üst düzey personelinin birisinin "1840'larda Viyana'daki Rothschild'ın genç kızlara karşı pervasızca bir ilgi geliştirdiğini hatırladığını" açıklamıştır.

Nathan'ın soyundan gelen Philippe Rothschild, 1984 yılında yayınladığı anı kitabında, skandallarla dolu aşk hayatını da itiraflarla anlatmıştı. "Dağ keçisi gibi yataktan yatağa sıçırıyordum.

Babamın mahmuzlarını özellikle büyükannemin hizmetçilerine binerken kullandığından kesinlikle emindim.”

Yazar Epperson bu konuda şunları söylemektedir: “Hitler’in Yahudi geçmişini ve Rothschild ailesiyle bağlantılarını keşfetmiş, Avrupa’daki hükümetleri yapma veya yıkma gücünü fark ederek ailesiyle yeniden bağlantı kurmuş olması olasılığı vardır. Bu, uluslararası bankacılık ortaklığından aldığı muazzam desteği açıklamaktadır.”

Hitler’in, takipçilerinin, bugünkü neo-Naziler’in, Rothschild’in veya uluslararası güçlerinden kar sağlamak isteyenlerin neden Hitler-Rothschild bağlantısını halka açıklamak istemedikleri ortadadır.

Bütün zenginlikleri ve güçlerine rağmen, Rothschild ailesinin Hitler’in katliamları sırasında zarar gördüklerini anlamak zor değildir. *The New Encyclopaedia Britannica* kibarca şöyle ifade etmektedir: “Nazi döneminde özellikle Viyana ve Paris’te olan Rothschild üyeleri, büyük talihsizlikleri karşılamak üzere gereken şekilde aile birliğini korumuşlardı.”

Biyograf Derek Wilson’a göre, ailenin çeşitli üyeleri, 1940’taki Alman zaferleri sırasında Avrupa’dan kaçmayı kıl payı başarmışlardı ama birçoğunun New York’ta güvende olduğu da bir gerçektir.

Bazılarının portrelediği gibi yoksul mülteciler olmak yerine, Rothschild ailesinin bazı üyeleri savaş sırasında önemli roller oynadılar. Mayıs 1940’ta Paris’teki Ritz Hotel’de Fransız Başbakanı Paul Reynaud, Fransız Savunma Bakanı Georges Mandel (bankacılık ailesiyle bağlantısı olmadığı iddia edilmesine rağmen asıl soyadı Rothschild), İngiliz Başbakanı Churchill ve Anthony Eden arasında Fransa’nın geleceğini belirlemek üzere toplantı ayarlayan da Fransız Maurice de Rothschild idi. bir ay içinde Fransız hükümetini Londra’ya sürgüne gönderen Fransız General Charles de Gaulle da toplantıya katılmıştı.

Diğer bir aile üyesi olan Lord Victor Rothschild, savaş sırasında Churchill'in yakından korunmasını sağladı. Bir süre sonra kendisi de İngiltere'nin güçlü Merkez Bankacıları Politika Belirleme Grubu'nun başına getirildi. Wilson bu konuda şunları söylemektedir: "Lord Rothschild, tüm liderlere ve uzmanlara ulaşabiliyordu. Sadece Başbakan'a karşı sorumluydu ve ne seçmenlere ne de sivil hizmet liderlerine cevap vermek zorunda değildi."

Tek istisna olarak, 2. Dünya Savaşı sırasında Fransa'daki mülklerini Alman silah kralı Alfred Krupp'un torunu Alfried Krupp'a satmak istemeyen Robert Rothschild olabilir. *The New Encyclopaedia Britannica*'ya göre, öfkelenen Krupp, Rothschild'ı Auschwitz'deki ünlü ölüm kampına gönderdi ve orada gazla zehirlenmesini sağladı. Ama bu olay, köle çalıştırmak suçuyla birlikte, Krupp'u Nuremberg Savaş Suçları yargıçlarının huzuruna getirdi.

Rothschild etkisi olsun ya da olmasın, Hitler'in yükselişinin büyük ölçüde önemli Alman bankalarının desteğiyle olduğu şüphesizdir; Schroeder'in Cologne bankacılık firması, *Deutshce Bank*, *Deutsche Kredit Gesellschaft* ve dev sigorta firması *Allianz*.

Deutsche Bank yöneticilerinden biri, savaş sırasında bankanın verdiği kredileri şöyle açıkladı: 1943 yılında havacılık endüstrisine 150 milyon Reichmark; Bavarian Motor Works'e¹⁰ (BMW) 22 milyon; Daimler-Benz'e (Mercedes) 10 milyon. 1944 yılında yine benzer miktarda krediler verildi.

10 BMW firması, 2. Dünya Savaşı'nın başlamasından kısa bir süre önce uçak pervaneleri ve motorları üretmek üzere kurulmuştu. Savaş yıllarında aldığı krediler ve ürettiği uçak motorları karşılığında elde ettiği kazanç, firmanın devleşmesini sağladı. Firmanın neredeyse herkese aşına gelen amblemi, aslında bir uçak pervanesinin dönüş sırasındaki görüntüsünün stilize edilmiş bir halidir. Uçak motoru üreticisi olarak aerodinamik ve yüksek devirli motor üretimi konusundaki uzmanlığı sayesinde, firma bugün son derece hızlı ve sağlam otomobiller üretmektedir. Ç.N.

Hitler'in Talihi Dönüyor

Gücünün zirvesinde olduğu bir dönemde, Hitler'in pozisyonunun iki önemli yönü tersine döndü. Subaylarından Rudolf Hess'in tuhaf bir şekilde İngiltere'ye uçuşundan sonra, Hitler tuhaf bir şekilde okültizme karşı çıkmaya başladı ve uluslararası bankacılık organizasyonu da ona karşı cephe aldı.

Hitler'in eski dostlarından biri, Nazi Partisi'nin vekil lideri konumuna gelen Rudolf Hess idi. Hess aynı zamanda metafiziksel çalışmalarla da – özellikle astroloji – derinden ilgileniyordu. Profesör Haushofer'in "Gizli Doktrin" açıklamalarını dikkatle dinliyordu ve Dr. Rudolf Steiner'in antropozofi – ruhsal dünyayla temas kurmak için insanın daha yüksek farkındalığını kullanmasıyla ilgili teknikler - okulunun bir öğrencisiydi.

Hess, 10 Mayıs 1941'de, gizli ama kararlı hazırlıklardan sonra, özel olarak hazırlanmış bir Messerschmitt 110 ile İngiltere'ye uçtu ve Hamilton Dükü'nün malikanesinin üzerinde paraşütle atladı. Muhtemelen İngiltere ve Almanya arasında barış sağlamak için pazarlığa oturmayı umuyordu. Nazi silah ve savaş üretiminden sorumlu Albert Speer bu konuda şunları yazmıştı: "Yirmi beş yıl sonra Spandau Hapishanesi'ndeyken, Hess bana bu fikri kendisine rüyasında gördüğü doğaüstü güçlerin verdiği- ni son derece ciddi bir şekilde açıkladı." Diğerleri Hess'in kaçışını Hitler'in Rusya üzerine saldırı hazırlıklarına odaklanmak için Batı'daki savaşı durdurmak amacıyla masa altından yaptığı bir hamle olarak yorumlamaktadır.

Asıl amacı ne olursa olsun, bu uçuştan hiçbir sonuç alınamadı. Hess hemen Londra Kulesi'ne hapsedildi ve Hitler de onun yalnız bir deli olduğunu açıkladı. Speer'a göre, Hitler, bu uçuşla ilgili olarak Profesör Haushofer'i suçladı. İngiliz istihbarat ajanlarının Haushofer aracılığıyla Hess'i etkilemiş olabileceğine inanan Nazi Dışişleri İstihbarat Servisi lideri General Walter Sc hellenberg, bu konuda şunları söylemişti: "Eski kehanetlere ve vizyonlara olan inancıyla Hess beni şaşırtıyordu. Nostradamus

ve adlarını hatırlayamadığım diğerlerinin kehanet kitaplarını ezberlemişti. Ailesi ve Almanya'nın gelecekları yanında, kendi kaderini görmek için de sürekli astrolojiye başvuruyordu."

Hess'in Sovyetler Birliği üzerine planladığı saldırıyı açığa vurabileceğinden korkan Hitler, onun deli olduğunu söyledi ve bu "yıldız gözlemcilerine" son vermeye yemin etti. Hitler, bütün ülkede astroloji uygulamalarını, avuç ya da çay yaprağı fallarını, seansları yasakladı. Teozofi Derneği, Doğu Tapınakçıları, Altın Şafak Teşkilâtı, Dr. Steiner'in Antropozofi Derneği dahil olmak üzere "Farmason Benzeri Organizasyonlar"ın tamamının kapatılmasını emretti. Birçok tarihçi bu sıkı önlemi, Hitler'in böyle şeylere inanmaması şeklinde yorumlamaktadırlar.

Yazar Levenda ise bunun sadece kültler arası bir çatışma olduğunu söyleyerek karşı çıkmaktadır. "Okültistler, felsefe temelleri açısından ayrıldıkları diğer okültistlerden kendilerini uzaklaştırmakta zorlanmazlar; öte yandan neredeyse tüm 'ciddi okültistler' çay yaprağı ya da el fallarından, uydurma astrologlardan hoşlanmazlar. Bu yüzden, popüler okült uygulamalarını yasaklamasına rağmen, Hitler'in okültizme ilgi duymasının mümkün olduğuna kesinlikle inanıyorum."

Ama okültizm konusundaki ikilikçi yaklaşımı, Hitler için yeni bir şey değildi. Levenda bu konuda şunları söylemektedir: "Fuehrer, resmi konuşmalarında bu tür şarlatan okült gruplara sürekli olarak hakaret ediyordu; ama gizliden gizliye onların tavsiyelerine başvuruyordu." Levenda bu görüşünü, ele geçirilen Nazi belgelerinde Tibet'e çok sayıda bilgi toplama amaçlı ziyaret düzenlendiğini gösteren kanıtlarla desteklemektedir.

Danzig, Sudetenland ve Avusturya'yı topraklarına kattıktan sonra, Hitler, Münih'teki bir toplantıdan sonra Fransız ve İngiliz otoritelerle vardığı anlaşma uyarınca Çekoslovakya'nın bir bölümünü de aldı. 1939 ortalarında, Batı güçleriyle ortak savunma anlaşmaları olan Polonya'ya girmeye hazırды.

Yine, savaştan önce halkın desteğini almak zorundaydı. Haftalar boyunca giderek artan gerilimden sonra, ölü esirlere Polonya ordu üniformaları giydirildi ve sınırdaki bir telsiz istasyonunun yakınına bırakıldı. Hitler, Polonya'nın kendilerine saldırdığını iddia etti. Buna karşılık olarak, 1 Eylül 1939'da, bir buçuk milyon Alman *Wehrmacht* askeri, elli beş zırhlı ve motorize bölük eşliğinde, şimdiye dek görülmüş en büyük hava filosunun korumasında Polonya'ya girdi. Bu yüksek teknolojiye yıldıırım saldırısının karşısındaki Polonya ordusu, hâlâ ellerinde mızrak taşıyan süvari birliklerinden oluşuyordu.

İngiltere ve Fransa, Polonya ile aralarında olan güvenlik anlaşmasına önem veriyorlardı ama zaman ve mesafe sorunları yüzünden, Alman saldırısını durduramadılar. 9 Nisan 1940'ta Hitler'in ordusu Belçika ve Hollanda üzerine salmasıyla açık saldırı başladı. 10 Haziran'da Müttefik Kuvvetler her tarafta sapır sapır dökülürken, bundan cesaret alan İtalyan diktatör Mussolini, Fransa ve İngiltere'ye karşı Hitler ile birleşti. Fransa birkaç hafta içinde düştü ve umutsuz İngiltere savaşta tek başına kaldı. Güç dengesi tehlikeli bir şekilde değişmişti ve uluslararası bankacılar Hitler'e verdikleri destek konusunda bir kez daha düşünmek zorunda kaldılar.

Duvara Karşı Japonya

Dünyanın diğer ucunda, Japon İmparatorluğu'nda işler had safhaya varıyordu. Tıpkı İngiltere'de olduğu gibi, bu ada ülkesi de varlığını sürdürmek için ithalata bağımlıydı ve 1930'ların sonlarındaki ekonomik buhran, ülkeyi umutsuzluğa sürüklemişti. Katı bir onur anlayışına (Bushido) sahip militan şövalyelerin (samurai) de dahil olduğu zengin tarihinden güç alan Japonya, 1931 yılında Çin'deki Mançurya'ya saldırma hazırlıklarına girişti. Sonraki birkaç yıl boyunca, Chiang Kai-shek'in milliyetçileri ve komünistler arasındaki iç savaş yüzünden zayıflamış olan Çin'in giderek daha genişleyen bölgeleri Japon hakimiyeti altına girdi.

1940 yılında İngiltere Hitler'e karşı savaşmakla meşgulken, Japonlar'ın Pasifik'teki ilerleyişlerini durdurabilecek tek gücün Birleşik Devletler olduğu açıkça görüldü. Giderek Amerikan ambargosu yüzünden Japonya kaynaklarını artırmak üzere Çin'de daha da ilerleyince, iki ülke arasındaki düşmanlık iyice kızıştı.

Eylül 1940'ta Japonya, Almanya ve İtalya birleşince, Birleşik Devletler'in de savaşa girmesi için ısrarlar arttı.

Başkan Franklin D. Roosevelt, Japonya'ya petrol ihracatını keserek karşılık verdi; böylece Japonya'nın petrol ihtiyacının yüzde 90'ın karşılayan kaynak kesilmiş oldu. 2 Temmuz 1941'de Japonya en yakın petrol kaynağı olan Hindişin'e girdi. Başkan Roosevelt, Birleşik Devletler'deki tüm Japon sermayelerini durdurarak karşılık verdi. Artık Japonya ve Birleşik Devletler arasında savaşın en şiddetli şeklinin görülmesi kaçınılmazdı.

Bu gerçek, Amerika'yı Avrupa'daki savaşa sokmayacağına söz vererek üçüncü kez başkanlığa aday olan Roosevelt'in gözünden kaçmadı. Ne var ki savaş planları çoktan hazırlanmaya başlamıştı bile; en azından CFR içinde.

Gazeteci Lucas, bu konuda şunları söylemektedir: "Eylül 1939'da, ağır baskı altında olan Dışişleri Bakanlığı'nın yükünü hafifletmek için CFR planlama işini almayı önerdi. Bakanlık bunu kabul edince, beş inceleme grubu – Güvenlik ve Silahlanma, Ekonomi ve Finans, Politika, Bölgeler ve Barış Hedefleri – kuruldu. Sonraki altı yıl boyunca, Rockefeller Vakfı'nın da para desteğiyle, Dışişleri Bakanlığı'na 682 muhtıra yığdılar... 1942 yılında Konsey grupları neredeyse tamamen Dışişleri Bakanlığı'nın içine girmişti."

Bu CFR'ın ele geçirme manevrası, 1940 yılında CFR üyeleri gazetelere ilanlar verdiklerinde halka açıklandı. İlanlar, Birleşik Devletler'in Almanya ile savaş halinde olduğunu hemen açıklaması yönündeydi. Perloff bu konuda şunları söylemektedir: "CFR üyeleri, İkinci Dünya Savaşı'ndan kar sağlamak ve bunu kullanarak dünya hükümeti fikirlerini haklı çıkarmak derdindeydiler.

Küreselleşme taraftarları, Birleşik Devletler ve İngiltere'yi kalıcı bir Atlantik ittifakına sokmaya çalışıyorlardı ve bu da tek dünya hükûmetine yönelik önemli bir adım olacaktı."

Ama 1941 yılında, o yaz Hitler Rusya'yı işgal ettikten sonra bile, Amerikan halkı inatçı bir şekilde savaşa girilmemesi konusunda diretti. 1940 yılında Gallup araştırması, halkın yüzde 83'ünün savaşa karşı olduğunu ortaya koydu. Uzlaşmaya yanaşmayan halkın desteğini almak için bir bahane gerekliydi.

Roosevelt'in 7 Aralık 1941'de Pearl Harbor'ı vuran Japon saldırısından önceden haberi olup olmadığı konusunda yıllarca tartışmalar sürdü. Ama kesin olarak kanıtlanamasa bile, Birleşik Devletler'in savaşa girmesini sağlamak için böyle bir saldırının kışkırtıldığı ve göz yumulduğu yönünde belirgin işaretler var.

Roosevelt'in buhran döneminin sosyal ve ekonomik politikaları büyük ölçüde federal hükûmete odakladığı ve günümüze kadar devam eden sosyal mühendisliği başlattığı, bunun yanı sıra İngiltere ile müttefik olmak için yanıp tutuştuğu şüphesiz bir gerçektir. Tarafsız olduğunu bağıra çağıra söylemesine rağmen, Roosevelt, CFR üyelerinden oluşan Yüzyıl Grubu üzerinden İngiltere'ye savaş gemileri ve cephane gönderiyordu. İzlanda'ya girilmesini, Almanlar'ın üzerine yürünmesini ve hücum botlara saldırılmasını emretmişti bile. Japonya'nın düşmanı Çin'e kredi verilmesini açıkça onaylıyor, iyi para karşılığında Amerikan "gö-nüllülerinin" Chiang Kai-shek'in liderliğindeki ünlü "Uçan Kaplanlar"a katılmasını destekliyordu. Bütün bunlar, uluslararası savaş kurallarının çiğnenmesiydi ve itilaf devletlerinin öfkesini çekmeye yetiyordu.

Perloff bu konuda şunları söylemektedir: "Roosevelt'in kendisi de bir Wall Street adamıydı. Ailesi, on sekizinci yüzyıldan bu yana New York bankacılık işindeydi. Dayısı Frederick Delano, Merkez Bankası Komitesi'nin kurucusuydu."

Roosevelt'in damadı Curtis B. Dall da şöyle yazmıştı: "Roosevelt'in düşüncelerinin büyük bölümü, diğer bir deyişle politik

cephanesi, CFR Tek Dünya Parası grubu tarafından önceden belirlenmişti.”

Roosevelt’in ve hükümetteki diğer birkaç kişinin Pearl Harbor baskınından önceden haberdar olduğuna inananlar, şu şüpheli noktaları öne sürmektedirler:

- Japon askeri ataşelerinin yakın gözlemi altında gerçekleştirilen 1932 ve 1938 Pasifik Deniz Tatbikatları sırasında – her iki seferinde de – Birleşik Devletler Donanma subayları teorik olarak Pearl Harbor’daki Pasifik filosunu yok etmişlerdi.
- Roosevelt, emirlere karşı çıktığı gerekçesiyle görevinden alınan Amiral James O. Richardson’ın ateşli itirazlarına rağmen, Pearl Harbor’daki Pasifik filosunu saldırıya hazır bir pozisyona çekmişti.
- Roosevelt, Dışişleri Bakanı Cordell Hull ve diğer yüksek seviyeli hükümet görevlileri, savaşın kaçınılmaz olduğunu ve Japon Kichisaburo Nomura ile pazarlık görüşmelerinin sonuçsuz kaldığını biliyorlardı, çünkü Japon tavrı, Nomura’nın Hull’ın sert taleplerine teslim olmayacağını açıkça göstermişti.
- Büyük bir Japon görev gücünün – altı uçak gemisi de dahil olmak üzere – Birleşik Devletler’e doğru yola çıktıktan sonra gözden kaybolduğunu da biliyorlardı.
- Birleşik Devletler Ordu Personel Şefi George C. Marshall – CFR üyelerinin yakın bir dostu – 27 Kasım 1941’de Pearl Harbor kumandanlarına tuhaf bir mesaj göndermişti: “Her an düşmanca bir eylem gerçekleşebilir. Eğer düşmanca eylemden kaçınmak mümkün değilse, tekrarlıyorum MÜMKÜN DEĞİLSE, Birleşik Devletler, ilk açık hareketi Japonya’nın yapmasını istiyor. Bu politika, kendi savunmanızı tehlikeye atacak şekilde davranmanızın istendiği anlamında yorumlanmamalıdır, tekrarlıyorum YORUMLANMAMALIDIR.” Saldırganlara saldırılmama-

sını öneren bu açık uyarıya rağmen, Pasifik filosuna ait gemiler demirli bir şekilde oldukları yerde kaldılar ve sabotajcılara karşı “güvenlik” önlemi olarak uçak gemilerindeki uçaklar, birbirlerine sokulmuş halde “ördek oturuşunda” bırakıldılar.

- Aralık ayının ilk haftasında, Japonlar’ın Washington’daki büyükelçiliğe gelen bütün gizli kağıtların yok edilmesi ve bölgeden ayrılmaya hazırlanılması yönündeki bir Japon diplomatik emrini ele geçirmişlerdi.
- 4 Aralık’ta, Avustralya istihbarat servisi, Pearl Harbor’a doğru ilerleyen bir Japon askeri gücünün gözden kaybolduğunu bildirmiş, Roosevelt ise bunun savaş yanlısı Cumhuriyetçiler’in bir dedikodusu olarak yorumlamıştı.
- Dusko Popov adlı bir İngiliz ajanı, Alman kaynaklardan Japonya’nın planını öğrenmişti ama Washington yine uyarılara kulak asmamıştı.
- Yazar John Toland’a göre, Birleşik Devletler Japonya Büyükelçisi Joseph Grew, Pearl Harbor’a olası bir saldırının beklendiği yönünde uyarılar göndermişti; FBI yöneticisi J. Edgar Hoover, Senatör Guy Gillette, Kongre Üyesi Martin Dies, Java’daki Tuğgeneral Elliot Thorpe ve Washington’daki Hollandalı askeri ataşe Albay F. G. L. Weijerman’a farklı zamanlarda bu uyarılar gelmişti. Daha sonra bir Hollanda donanma subayı olan Yüzbaşı Johan Ranneft, Birleşik Devletler İstihbaratı’nın kendisine 6 Aralık’ta Japon uçak gemilerinin Hawaii’den sadece dört yüz mil uzakta olduğunu bildirdiğini açıkladı.
- Saldırıdan sonra yapılan soruşturmalar sırasında, Marshall ve Donanma Sekreteri Frank Knox, 6 Aralık gecesi nerede olduklarını hatırlayamadıklarını söylediler. İkisinin de Roosevelt ile birlikte Beyaz Saray’da oldukları sonradan ortaya çıktı.

Ve bir de şu uçak gemileri meselesi var. 1941 yılında, birkaç eski kafalı askeri subayla birlikte Amerikan halkı, zırhlı savaş gemisinin en büyük ve en güçlü deniz silahı olduğuna inanıyorlardı. Ama General Billy Mitchell'in 1920'lerde tek bir bomba yüklü uçağın, bir savaş gemisini batırabileceğini kanıtlamıştı. Savaş gemisinin modası artık geçmişti. Pasifik savaşında zafer, en büyük hava gücüne sahip olan tarafın olacaktı ve bu da uçak gemileri anlamına geliyordu.

Ne var ki Pearl Harbor saldırısında tek bir uçak gemisi bile yoktu.

25 Kasım 1941'de, Savaş Sekreteri Henry Stimson, Roosevelt ile bir görüşme yaptı ve daha sonrasında günlüğüne şöyle yazdı: "Asıl sorun, kendimize fazla zarar verdirmeden ilk atışı yapmalarını sağlayacak şekilde onlara karşı nasıl manevra yapmamız gerektiği idi... Bunu önce Japonlar'ın yapması önemliydi, çünkü o zaman onların önce saldırdığı konusunda kimsenin kafasında soru işareti kalmayacaktı."

Yaşadığı ikilemin cevabı, yirmi dört saat sonra geldi. Ama Roosevelt'in saldırıyla ilgili önceden haberdar olduğu yönündeki en ağır kanıt, 1948 yılında Alman Gestapo Lideri Heinrich Mueller sorgulanırken ortaya çıktı. 1995 yılında daha önce gizli olan dosyalarla ilgili yaptığı araştırma sonucunda yazdığı kitabında, Mueller, 26 Kasım 1941'de Hollanda'daki Almanlar'ın Roosevelt ile İngiliz Başbakan Churchill ile yaptığı telefon görüşmesini dinlemişti.

Churchill, bir Japon filosofun gözden kaybolduğunu Roosevelt'e bildirmişti ve konuşma şöyle devam etmişti: "Amaçlarının Hawaii, Pearl Harbor'daki filoyu... (konuşma kesilmiş) olduğunu söyleyebilirim."

"Bu çok haince!" diye bağırmıştı Roosevelt. "Bana istihbarat biriminizin... gösterdiği... söyleyebilir misiniz?" "Güvenilir," diye cevap vermişti Churchill, Japon askeri birlikleri ve dışişleri birimlerinde ajanları olduğunu açıklayarak.

“Yani işaretler, Japonlar’ın Pearl Harbor’da üzerimize bir Arthur Limanı yapacakları yönünde. Onaylıyor musunuz?” diye sormuştu Roosevelt. Churchill: “Panama Kanalı’na bu saldırıya kalkışacakları yönünde bir ilan asmadıkları sürece bunu sadece tahmin edebilirim.” Bugün Pinyun Lu-shun adıyla anılan Arthur Limanı, Çin’in Liaodong Yarımadası üzerindeki stratejik bir Rus limanıydı. Japonlar limana sürpriz bir torpido saldırısı gerçekleştirek, 1904-1905’teki Rus-Japon Savaşı’nı başlatmışlardı.

Roosevelt: “Bütün sorunu iyice düşünmem gerek... Üzerimize yapılacak ve kesinlikle savaşa yol açacak olan bir Japon saldırısı, politikamızın en önemli gereklerinden ikisini gerçekleştirmiş olacak.” Roosevelt bir bahaneyle Beyaz Saray’dan uzaklaşacağını açıklamış ve şunu eklemişti: “Bilmediğim şey canımı yakamaz ve uzaktan gelen mesajları anlayamam.”

Birleşik Devletler ordu subaylarının bilerek Amerikan birliklerine saldırılmasına izin vermelerinin pek olası olmadığını savunan yazar Douglas, bu düşüncesini şöyle açıklıyordu: “Roosevelt’e gelen uyarı aşağı seviyeden değil, Japon iletişimini daha iyi deşifre ve tercüme edebilen yabancı bir istihbarat kaynağından ve paralel seviyede birinden geliyordu.”

2. Dünya Savaşı

7 Aralık’taki saldırının önceden biliniyor olması, Roosevelt’in sözlerine yeni bir anlam kazandırmaktadır: “Sonsuza dek alçaklıkla birlikte anılacak bir gün!” O gün Hawaii’deki birliklerin 2,400 ölü ve 1,200 yaralı verdiğini, dört savaş gemisinin batırıldığını, üç savaş gemisinin ağır yaralandığını, çok sayıda daha küçük geminin ve yüzlerce uçağın yok edildiğini öğrendiklerinde, Amerikan halkı şoka girmişti.

Ertesi gün Roosevelt Kongre üyelerine seslendi ve savaş ilan etmek için yetki istedi. Bir oy dışında herkes onayladı; bu kişi, Kongre’ye katılan ilk kadın üye, Montana temsilcisi Jeannette Rankin idi. Rankin, Wilson’ın 1917’deki savaş ilanına karşı oy

veren kırk dokuz Kongre üyesinden biriydi. 1918 yılında ise seksen yedi yaşındaki bu kadın, kendilerine "Jeanette Rankin Tuğayı" diyen beş bin kadına önderlik ederek, Vietnam Savaşı'nı protesto etmek için Capitol Hill'de yürüyüş gösterisi yapmıştı. Genel olarak "barışçıl" olarak görülen ve küçümsenen Rankin, belki de bu savaşların ardında yatan mekanizmaları diğer vatandaşlardan daha iyi anlıyordu.

Pearl Harbor saldırısıyla ilgili sorumluluğu belirlemek için, Roosevelt tarafından özel bir komisyon atandı. Başında sevgili dostu Yüksek Mahkeme Yargıcı Owens Roberts ve iki CFR üyesi vardı; komisyon üyelerinin toplam sayısı ise beşti. Roberts Komisyonu, Pearl Harbor kumandanları Amiral Husband Kimmel ve General Walter C. Short'u görevlerini ihmal etmekle suçladıktan sonra dağıldı. Öfkelenen iki subay, isimlerini aklamak için mahkemeye başvurdular ve nihayet 1944 yılında Kongre onlara bu hakkı verdi. Kimmel beraat etti ve Short hafif bir ceza aldı. Gelecekteki Warren Komisyonu'nda tekrarlanacağı gibi, Roberts Komisyonu da suçu önceden belirlemiş ve buna uygun belli kanıtlar seçmişti. Dahası, soruşturma görevlilerinin vardığı sonuca göre, şifreli mesajlar Hawaii'deki Kimmel'e yönlendirilmiş olsaydı, muhtemelen saldırının tarih ve saati tam olarak belirlenebilirdi. Perloff şöyle demektedir: "Pearl Harbor ile ilgili bulgular, 40 ciltlik bir hükümet raporuna gömüldü ve çok azı dışında Amerikan vatandaşları gerçeği asla öğrenemedi."

Şimdi bütün dünya savaşla sarsılırken ve neredeyse bütün Avrupa Hitler'in kontrolüne girerken, uluslararası savaş finansörleri aslında bir Frankenstein canavarı yaratmış olduklarını ve yaratığın kontrollerinden çıkmaya başladığını yeni yeni anlıyorlardı. Komünizm'e karşı düşmanlıkları ve Japon İmparatorluğu'na karşı saldırganlıkları, savaştan kar elde etmeyi amaçlayan Farmasonlar'ı, Yahudiler'i ve uluslararası bankacıları yok etmeyi kafasına koymuş bir adamı durdurma çabalarıyla birleşmişti ve ne yapacaklarını bilemez haldeydiler.

Her Zamanki Gibi İş

Hitler ve Japon milliyetçilerine karşı savaşmak için iki düzenden fazla ulus bir araya gelmiş olmasına rağmen, dünyanın acıklı durumundan kâr elde etmeyi amaçlamaktan kendini alamayan bazı işadamları hâlâ vardı ve bunların çoğu gizli örgütlere bağlıydı.

Bu konuda güzel bir örnek, Standard Oil New Jersey'in Yönetim Kurulu Başkanı Walter C. Teagle idi. Teagle, aynı zamanda Amerikan I. G. Chemical Corp.'un da yöneticilerinden biriydi.

Yazar Charles Higham, Teagle'ın Rockefeller petrol ve bankacılık çıkarları üzerinden savaştan önce çalışanları için nasıl yüksek bir kazanç elde ettiğini açıklamaktadır. *Trading with the Enemy: An Expose of the NaziAmerican Money Plot 1933-1949* (*Düşmanla Ticaret: 1933-1949 NaziAmerikan Para Komplosunun İfşası*) adlı kitabında, Higham şöyle yazmıştı: "Teagle, havacılık benzininde kullanılan bir katkı malzemesi olan tetraetil kurşun malzemesi üretimiyle ilgili olarak Farben ile ortaklığını sürdürdü.

"Alman Luftwaffe lideri Hermann Goering'in hava kuvvetleri, bu katkı malzemesi olmadan uçamıyordu ve malzemeyi üretmek için sadece Standard, Du Pont ve General Motors'un yetkisi vardı. Farben Yönetim Kurulu Başkanı Schmitz, 1938 yılında Londra'ya giderek İngiliz Standard şirketi Ethyl'den 500 ton 'ödünç aldı' ve bu satışın gerçekleşmesine yardımcı olan kişi Teagle idi. Ertesi yıl, Schmitz ve ortakları Londra'ya döndüler ve 15 milyon dolar değerinde malzeme aldılar. Bunun sonucunda, Hitler'in hava kuvvetleri bu malzemeyi üretmiş olan Londra'yı bombalayabilecek hale geldi. Ayrıca, Japonlar'a da tetraetil sağlayarak, Teagle onların da 2. Dünya Savaşı'nı ilerletmesine yardımcı oldu."

İşin ilginç yanı, Roosevelt'in Amerikan yatırımlarını kontrol etmek için kurduğu Yeni Anlaşmalar Organizasyonu Ulusal Telif Yönetimi'nin kurulmasına yardımcı olan da yine aynı Walter

Teagle idi. Eğer endüstri dünyasının devleri Roosevelt'in sosyal politikalarına bu kadar karşı çıkıyorlarsa, bu tuhaf bir seçimdi. Bazı araştırmacılar, böyle eylemleri zararsız gibi görünen sahnelerin ardında gizli amaçların izlendiği yönünde en büyük kanıt olarak görmekte-dirler.

Savaş yaklaşırken, iş ve bankacılık bağlantıları da güçleniyordu. 1936 yılında Schroeder ve Rockefeller aileleri, Schroeder, Rockefeller & Company'yi oluşturdular. Times dergisi, bu birleşmeyi "Roma Berlin Aksisi'nde ekonomik motor" olarak tanımladı. Bu şirkette ortaklar, John D. Rockefeller'ın yeğeni Avery, Londra'da Baron Bruno von Schroeder ve Cologne'da Kurt von Schroeder idi. Avukatları John Foster ve Allen Dulles'in hukuk firmasıydı. Genç Dulles, Edsel Ford ile birlikte firmanın yönetim kurulundaydı.

I. G. Farben ve Rockefeller'ın Standard Oil firması, 1942 yılında Birleşik Devletler Adalet Bakanlığı'na bağlı AntiTröst Bölümünün başı Thurman Arnold ile birleşti.

Birleşik Devletler savaşa girdikten sonra bile, bu sıcak ilişki devam etti. Karmaşık iş anlaşmaları sayesinde, Rockefeller ailesi Almanya'ya üçüncü ülkeler üzerinden petrol ürünleri satmaya devam etti. Yazar Higham bu konuda şunları söylemektedir: "Amerikan vatandaşları ve silahlı kuvvetler sınırlamalardan aynı derecede sıkıntı çekerken, yerel müşterilerden çok İspanya'ya [oradan da Almanya'ya gönderiliyordu] petrol gidiyordu."

Higham şöyle açıklamaktadır: "Her Zamanki Gibi İş ideolojisiyle bir araya gelmiş olan bu uluslararası işadamları ve bankacılar, hangi dünya liderinin amaçlarını ilerletebileceğine bağlı olmaksızın, Faşist bir ortak gelecek arayışındaydılar. Dolayısıyla bu işadamlarının elindeki zararın tüm yüzlerinde altı sayısı vardı. Savaşı hangi taraf kazanırsa kazansın, gerçekte ulusları yöneten güçler etkilenmiyordu.

"Almanlar'ın savaşı kaybedeceği belli olduğunda, işadamları belirgin bir şekilde daha 'sadık' oldular. Savaş bittiğinde, hayatta

kalanlar Almanya'ya daldı, kendi mülklerini korudu, Nazi dostlarını yüksek pozisyonlara getirdi, Soğuk Savaş'ın çıkmasını sağladı ve Kardeşlik Organizasyonu'nun sürekli kalmasını garantiledi."

Standard Oil New Jersey'in 1942 yılında İsviçre üzerinden Almanya'ya petrol soktuğu; Paris'teki Chase Bank'ın New York'taki merkezin tam bilgisi dahilinde işler sürdürdüğü; merkezin onayı dahilinde Ford firmasının Alman ordusu için kamyonlar ürettiği; International Telephone & Telgraph Corp.'un lideri ve National City Bank Yönetim Kurulu Başkanı Albay Sosthenes Behn'in Nazi telefon bağlantılarını güçlendirmek ve V1 bombardıman uçaklarının üretimini sağlamak için çalıştığı belgelerle kanıtlanmıştır. Ne var ki Başkan Roosevelt sayesinde, bütün bunlar yasal olarak yapılmıştı.

Bu, Roosevelt'in Hazine Bakanı Henry Morgenthau – babası CFR'ın kurulmasına yardımcı olmuştu – sayesinde, her türlü iş anlaşmasının yasal olarak gerçekleştirilebileceği anlamına geliyordu.

Savaşı sürdürmek için gelen fonların büyük bir bölümü, BIS (Uluslararası Anlaşmalar Bankası) aracılığıyla gelmişti. Bu banka, Morgan ortağı Birinci New York Ulusal Bankası, İngiltere Bankası, Almanya'daki Reichsbank, İtalya Bankası, Fransa Bankası ve diğer büyük merkez bankaları tarafından yönetiliyordu. 1930 yılında Basel, İsviçre'de Alman savaş zararlarını karşılamak amacıyla kurulan banka, aslında gizli örgüt liderlerinin bir kuklasıydı. Tarihçi Quigley'e göre, "banka, her ülkedeki politik sistemi ve tüm dünyadaki ekonomiyi kontrolü altına alan özel ellerin hakimiyeti altında, dünya çapında bir finans kontrolü yaratma planının bir parçasıydı."

BIS çok geçmeden Hitler'in yandaşları Kurt von Schroeder, Reichsbank yöneticisi Hjalmar Horace Greeley Schacht ve başkan yardımcısı Emil Puhl'un kontrolü altına girdi. Yazar Higgam'a göre, "banka, Amerikan ve İngiliz fonlarının Hitler'in ka-

sasına dolması ve Hitler'in savaş makinesini inşa etmesine yardımcı olması için bir kanal haline geldi." BIS'in ilk başkanı, eski Chase National Bank ve Federal Rezerv Bankası'nın eski yetkililerinden Rockefeller bankacısı Gates W. McGarrah idi; Garrah, aynı zamanda gelecekteki CIA yöneticisi Richard Helms'in de büyükbabasıydı. Birçok komplo yazarına göre, BIS uyuşturucudan kazanılan kara paranın aklandığı ve bankalar ağının kontrol edildiği bir üs olmaya devam etmektedir.

Savaş sırasında oluşan birçok karmaşık ve iç içe geçmiş yatırım anlaşmaları, tarafsız bölge olan İsviçre'de gerçekleşti; 1939'da bu ülkede 2,278 uluslararası şirket, sahibi İsviçreli olmayan 2,026 holding ve 214 uluslararası banka bulunuyordu.

Alman ve Amerikan çelik endüstrileri arasındaki bağlantılar, 1944 yılında bir SS Obergruppenfuehrer tarafından Alman endüstricilere ve hükümet yetkililerine şöyle açıklandı: "Paslanmaz çelik patenti, ortak olarak New York'taki Chemical Foundation, Inc. ve Almanya'daki Krupp Company firmalarına aittir; United States Steel Company, Carnegie, Illinois, American Steel & Wire, National Tube vs. böylece Krupp firmasıyla birlikte çalışmaya başlamıştır." Hitler'i finanse eden ve onu önemli iş çevreleriyle tanıştıran kişi, ilk Naziler'den biri olan Alman çelik kralı Fritz Thyssen idi.

Standard Oil'in Berlin temsilcisi Karl Lindemann, SS çapraz istihbarat servis şefi Schellenberg, bankacı Kurt von Schroeder ve ITT lideri Behn'in de katıldığı 1942 tarihli bir anlaşmayla, Hitler hükümeti ITT ile ortaklığa girdi. Higham'a göre, "bu iç içe geçmiş iş bağlantıları sayesinde, Pearl Harbor olayından sonra Alman ordusu, deniz kuvvetleri ve hava kuvvetleri, telefonların, alarm gonglarının, şamandıraların, hava saldırı uyarı cihazlarının, radar ekipmanının ve İngiliz Amerikan askerlerini öldürmek için kullanılan top bataryalarında kullanılmak üzere ayda 30 bin elektrik sigortasının üretimi için ITT ile anlaştı. 1944 yılında bu sigortaların sayısı ayda 50 bine yükseldi. Bütün bunlara ek

olarak, ITT Londra'ya atılan roket bombaların içeriklerini, yüksek frekanslı radyo ekipmanlarını ve alan iletişim cihazlarını da üretti."

1939'dan önce Alman I. G. Farben tesislerine 30 milyon dolarlık yatırım yapan General Motors yöneticileri, çalışanlara ödenen maaşların yaklaşık yarısının Naziler'e bağışlandığını gayet iyi biliyordu. Dahası, Almanya'nın en büyük zırhlı savaş araçları üreticileri, tamamı General Motors'a ait olan Opel ve Alman Ford Motor Company idi. Reuters Haber Merkezi, Nazi silahlanma sorumlusu Albert Speer'in şu sözlerini aktarmıştı: "General Motors tarafından Almanya'ya sağlanan sentetik yakıt teknolojisi olmasaydı, Hitler asla Polonya'yı işgal etmeyi düşünmezdi."

Atlantik'in iki tarafındaki gizli örgüt üyeleri sayesinde, Nürnberg Duruşmaları, bu örgütler arasındaki bağlantıları başarılı bir şekilde örttü. Ama bu adamlar arasındaki bağlantılar, ateşkesten sonra da devam etti. James Stewart Martin adında bir Birleşik Devletler Adalet Bakanlığı görevlisi, savaştan sonra bir soruşturma ekibiyle Almanya'ya geldi ve karmakarışık olmuş iş anlaşmalarını çözmeye çalıştı. Sürekli olarak engellendiği için sonunda görevinden istifa etti.

1950 yılında yayınladığı All Honorable Men (Tüm Onurlu Adamlar) adlı kitabında, Martin şöyle diyordu: "Almanya'da Alman iş çevreleri tarafından durdurulmadık. Almanya'da, Amerikan iş çevreleri tarafından durdurulduk. Bizi durduran güçler, Birleşik Devletler merkezli hareket ediyordu ama bunu açıkça yapmıyorlardı. Kongre tarafından yayınlanan bir kanun, Başkan'dan gelen bir emir ya da Başkan'ın onayladığı bir politika değişimi değildi... Kısacası, bizi durduran hiçbir şey 'hükümetten' gelmiyordu. Ama hükümetin normalde kullandığı kanalları sonuna kadar kullanıyorlardı. Hükümetlerin göreceli zayıflıkları ki elbette bu yeni bir şey değil... Daha büyük operatörler dünya meselelerini yönetirken, ulusal hükümetler bir kenarda duruyorlardı."

Burada aktarılan bilgiler, Naziler ve Japon militanlarına karşı savaşmanın gereksiz olduğu anlamında algılanmamalıdır. Bugün dünyanın durumu nasıl görünürse görünsün, uzun çizmeli SS subaylarının ve Japon muhafızların kontrolünde Aryan kökenli olmayanların işkence gördüğü konsantrasyon kamplarıyla dolu bir dünyadan iyidir.

Ama bu olayların tekrarlanmaması için, toplumların gizli örgütler tarafından kullanıldığını anlamak önemlidir. Ayrıca savaşları kışkırtan ve maddi destek sağlayan insanların, düşmanlıklar devam ettiği sürece kazanç sağladıklarını da unutmamak gerekir. Zenginleştikleri ülkelere bile dostluk duymayan bu adamlar ve yandaşları, Birleşik Devletler ve Büyük Britanya'nın en tehlikeli zamanlarında bile en ölümcül düşmanları desteklemeye devam ettiler.

Eğer bütün bunların sadece tarihten ibaret olduğunu, günümüz dünyasıyla hiçbir bağlantısı bulunmadığını düşünüyorsanız, daha 1998 yılında Ford Motor Co., Chase Manhattan Bank, J. P. Morgan & Co., çok sayıda İsviçre bankası ve diğer bazı firmaların, 2. Dünya Savaşı'nda Nazi Almanyası'na yardım ettikleri gerekçesiyle yargılandıklarını unutmayın.

1990 yılında 3.3 milyar dolarlık bir anlaşmayla Fireman's Fund Insurance Co. (İtfaiyeciler Fonu Sigorta Şirketi) firmasını satın alan Alman sigorta devi Allianz AG, Yahudi müşterilerinin yaşam sigortalarının karşılığını ödemediği için dava edilmişti. Firma aynı zamanda ünlü Auschwitz ölüm kampındaki binaları ve sivil çalışanları, "savaş esirlerinin dikkatsiz veya kötü niyetli davranışlarına karşı" sigorta etmişti.

1999 yılının başlarında, Almanya'daki Deutsche Bank yetkilileri, bankanın Auschwitz ölüm kampının inşaatı için verdiği kredi yüzünden, New York'taki Bankers Trust Corp. tarafından önerilen 9.8 milyar dolarlık satış anlaşmasının tehlikeye girmesinden korkuyorlardı. Bu itiraf neden bu kadar gecikmişti? Merkez bankasının kurucusu, Hitler'in ve Naziler'in en önemli bankacısı

Dr. Hermann Josef Abs, 1994'teki ölümüne kadar bankanın yönetim kurulu onur üyelerinden biri olarak kalmıştı da ondan.

1. Dünya Savaşı

Gizli örgütlerin bankacılık ve iş dünyasıyla ilgili çalışmaları, “bütün savaşları sona erdirmek için savaş” olarak bilinen 1. Dünya Savaşı'nda son derece açık bir şekilde görülebilir.

Okul kitaplarında bu savaşın nedeninin 1914 yılında AvusturyaMacaristan Arşidükü Francis Ferdinand'ın bir Sırp tarafından öldürülmesi olduğu açıklansa bile, araştırmacılar bu büyük felaketin hazırlıkların yıllar öncesinden başladığı ve yine altında gizli örgüt üyelerinin parmağı olduğu yönünde güçlü kanıtlar bulmuşlardır.

Yazar Griffin bu konuda şunları söylemektedir: “18. yüzyılın ikinci yarısından itibaren, Rothschild Formülü [iki ulusu birbirine düşman ederken, ikisine de kredi vermek] Avrupa'daki politik atmosferi kontrol ediyordu. Yıllardan beri bir silahlanma yarışı sürüyordu. Ferdinand'ın öldürülmesi savaşın nedeni değil, tetikleyicisi oldu.”

Tıpkı bugün olduğu gibi, Balkan devletleri bir savaş, devrim ve etnik çatışma kasırgası yaşıyordu. 1912-1913 savaşlarının ardından, Sırp Askeri İstihbarat Servisi lideri Albay Dragutin Dimitriyeviç, Güney AvusturyaMacaristan'daki Sırp esirleri kurtarmak için Ferdinand'a suikast düzenlemeye karar verdi. “Kara El” olarak bilinen bir gizli örgütte, “Apis” kod adıyla çalışıyordu.

1952'de yayınlanan bir Mason makalesine göre, Ferdinand'ın katili Bosnalı Sırp Gavrilo Princep ve diğerleri Farmason idi. Apis tarafından teşvik edilmişler, Vatikan ve Sırbistan arasındaki bir gizli anlaşmanın ortaya çıkmasına öfkelenmişlerdi. Ferdinand'ın ölümü, bir dizi ultimatolara ve hareketliliğe neden olurken, savaş da Balkanlar'dan Avrupa'ya yayıldı.

Bundan önce, Andrew Carnegie Vakfı Uluslararası Barış Bağışları'nın katılımcıları, 1909 yılında bir araya gelerek Amerika'daki yaşamı değiştirmek konusunda tartıştılar. Kemikler üyesi Daniel Coit Gilman, Carnegie Enstitüsü'nün eski başkanıydı ve Teşkilât'ın diğer üyeleri de bu çalışmanın destekçileri olarak yer almışlardı. Bir kongre araştırmacısına göre, katılımcılar Demir Dağı Raporu ile hemfikirlerdi; "Konu tüm insanların yaşam tarzını değiştirmek olduğunda, bunun için savaştan daha iyi bir araç olamaz. Peki Birleşik Devletler'i savaşa nasıl sokabiliriz?"

Bu çok iyi bir soruydu, çünkü Amerikan halkı son derece kendine dönük yapıydı ve George Washington'ın şu sözüne sadık-lardı: "Dünyanın diğer devletleriyle sürekli dost kalarak sorun-lardan uzak durmak."

Yazar Gary Allen, 1971'de yayınladığı *None Dare Call It Conspiracy (Kimse Adına Komplö Demeye Cesaret Edemiyor)* adlı kitabında, bu savaşla ilgili kötü ruhlu bir planlamanın varlığına işaret etmişti. Allen, bu konuda şunları söylüyordu: "Woodrow Wilson, yeniden seçilmeyi kıl payı başarmıştı. Kampanyasını şu slogana dayandırmıştı: 'Bizi Savaştan Uzak Tuttu!' Ama daha beş ay geçmeden yine savaşa girdik. Gelir vergisinin ve Federal Rezerv Sistemi'nin kanunlaşmasını sağlayan insanlar, Amerika'nın savaşta olmasını istiyorlardı. J. P. Morgan, John D. Rockefeller, Albay House, Jacob Schiff, Paul Warburg ve Jekyll Adası'ndaki komplocuların geri kalanları, boğazlarına kadar bu işin içine girmişlerdi."

Yazar Charles Callan Tansill ise *America Goes to War (Amerika Savaşa Giriyor)* adlı kitabında şöyle söylüyordu: "Daha silahlı çatışmalar başlamadan önce, Fransa'daki Rothschild Freres firması, New York'taki Morgan & Co. yetkililerine telgraf çekti ve 100 milyonluk bir kredi akışı sağlanmasını önerdi; paranın büyük bölümü Birleşik Devletler'de kalacak ve Fransızlar'ın Amerikan ürünlerini satın almasını sağlayacaktı."

Bu kredi, bankacı J. P. Morgan Jr'ı da ilgilendiriyordu, çünkü bulunduğu pozisyona en büyük bankacılar olan Morgan, Bernard Baruch, Jacob Schiff ve Cleveland Dodge tarafından yerleştirilmişti. Genç Morgan, Birleşik Devletler'de İngiltere, Fransa, Rusya, İtalya ve Kanada için tek satın alma görevlisi olarak çalışıyordu. Bu pozisyondayken, Morgan savaş süresince akan inanılmaz miktarlardaki parayı gözlemleme fırsatı buldu. Müttefik kuvvetler için Amerikan askeri ve diğer türde malzemeler için 3 milyar dolar para yatırırken, iki binden fazla Birleşik Devletler bankasını bir araya getirerek 1.5 milyar dolarlık Müttefik bonoları satılmasını sağladı. Savaştan sonra, Avrupa ülkelerinin kalkınmasına yardımcı olmak bahanesiyle, Morgan'ın firması 10 milyar doların üzerinde kredi sağladı.

Daha sonraları CFR'ın yaratılmasına yardımcı olmuş olan bankacı Bernard Baruch, Başkan Wilson tarafından Savaş Endüstrileri Komitesi'ne başkan olarak atandı ve burada yerel savaş malzemeleri sözleşmeleriyle uğraştı. Allen bu konuda şunları söylemektedir: "Wall Street'te yayılan dedikodulara göre, savaştan sonra dünyayı bankacılar için güvenli bir yer haline getirmek amacıyla sadece kendisi adına 200 milyon dolarlık anlaşma yapmıştı."

Morgan ve Baruch, savaştan kazanç elde edenlerden sadece ikisiydi. Yayınlanmış istatistiklere göre, Du Ponts'un barut üretiminden elde ettiği yıllık gelir, 1914 yılında 6 milyon dolarken 1918 yılında 58 milyon dolara yükselmişti ki bu da yüzde 950'lik bir yükselişti. Savaştan beş yıl öncesine kadar, U. S. Steel'in yıllık kazancı ortalama 105 milyon dolardı. 1914-1918 yılları arasında savaş sürerken, bu rakam 240 milyon dolara fırladı. International Nickel Company'nin yıllık 4 milyon dolar olan kazancı, 1918'de yıllık 73.5 milyon dolara yükselmişti ki bu da yine astronomik bir şekilde yüzde 1,700'lük bir yükselişti.

Peki bu kadar para iyi bir şekilde harcanabildi mi? Deniz Kuvvetleri'nden Tümgeneral Smedley D. Butler'e göre, HAYIR! 1935

yılında yayınladığı kitabında Butler şöyle diyordu: “Ayakkabıcıları ele alın... Örneğin, Sam Amca’ya 35,000,000 çift asker postalı sattılar. 4,000,000 Birleşik Devletler askeri vardı. Dolayısıyla asker başına sekiz çiftten fazla düşüyordu. Ben savaştayken, her askere bir çift veriliyordu. Postallardan bazıları muhtemelen hâlâ kullanılıyordur... Hâlâ geriye kalan bir sürü deri vardı. Bu yüzden deri tüccarları Sam Amca’ya yüz binlerce McClellan eyeri sattılar ama sorun, denizin diğer tarafında hiç Amerikan süvarisi olmamasıydı!.. Sam Amca’ya, denizin diğer tarafındaki askerlerin kullanmaları için 20,000,000 cibinlik sattılar... Ama bu cibinliklerin bir teki bile Fransa’ya gitmedi!.. Sam Amca’ya, albayların kullanması için 6,000 fayton satıldı ama hiçbiri kullanılmadı. Yine de fayton üreticileri savaştan kazanç elde etti.”

Ama bu devasa para transferleriyle ilgili olarak çok geçmeden ciddi sorunlar ortaya çıktı; Almanya savaşı kazanacak gibi görünüyordu ve hem İngiltere’nin hem de Fransa’nın hazineleri tamtakırdı. Almanya kazandığı takdirde her şeylerini kaybedeceklerini anlayan İngiliz ve Fransız bankacılar, yardım için gözlemlerini Birleşik Devletler’e çevirdiler. Birleşik Devletler Büyükelçisi Walter Hines Page – Rockefeller’ın Genel Eğitim Komitesi’ndeki bağışçılardan biriydi ve Rockefeller’ın National City Bank firması tarafından kendisine yılda 25,000 dolar ödeniyordu – 15 Mart 1917’de sorunu Dışişleri Bakanlığı’na ilettili. Telgrafta şöyle yazıyordu: “Sanırım İngiliz ve Fransız Hükümetleri için bu yaklaşan krizin baskısı, Morgan Finans Kurumu’nun gücünün ötesine geçti... Almanya’ya karşı savaşa girmediğimiz takdirde, hükümetimiz de elbette ki doğrudan bir kredi sunumu yapamayacaktır.”

Liderler Amerika’nın savaşa girmesini istiyordu ama Başkan Wilson, bu fikri onaylamıyordu. Ama sessiz bir şekilde başka düzenlemeler yapıyordu. 9 Mart 1916’da, başkanlık seçimlerinden altı ay sonra, Wilson sağ kolu Albay House tarafından ayarlanmış bir gizli anlaşmayı onayladı ve Müttefik ülkelerle birlikte savaşa girdi. Alman sempatizanı George Viereck, savaştan sonra metnin

dışarı sızdırıldığını açıkladı: “İngiliz Sir Edward Gray, çenesini ilk açan kişi oldu. Page uzun uzadıya konuyu tartıştı. Albay House ise olanları anlattı... Ama bazı anlaşılmaz nedenlerden dolayı, bu açıklamanın ne kadar önemli olduğunu Amerikan halkı asla kavrayamadı.” Yine de Amerikan halkı savaşa girilmesine hâlâ itiraz ediyordu. Görünüşe bakılırsa, halkın tutumunun değiştirilmesi gerekiyordu.

Kamuoyu, basın tarafından şekillendirilir. 1. Dünya Savaşı döneminde bile, büyük basın organlarının geniş bölümü RockefellerMorgan kontrolü altındaydı. 1917 yılındaki Kongre Kayıtları’na göre, “Mart 1915’te, J. P. Morgan, basın dünyasından önde gelen 12 adamı topladı ve onları Birleşik Devletler’deki en etkili gazeteleri seçmekle ve bu gazetelerin günlük basın politikasını kontrol etmekle görevlendirdi... En büyük gazetelerin kontrolünün sadece yüzde 25’ini ele geçirmenin yeterli olduğunu keşfettiler.

“Bir anlaşmaya varıldı; gazetelerin politikaları bedeli aylık olarak ödenmek üzere satın alındı; bu parayı ödeyen kişilerin çıkarlarına uygun şekilde, hazırlıklar, ordu, maddi politikalar ve diğer ulusal ve uluslararası konularda haberleri seçerek yayınlamak için editörler görevlendirildi.” Doğrudan kontrol edilmeyen yayınlar, RockefellerMorgan reklam dolarlarının gücüyle korkutuldu. Griffin şöyle diyordu: “J. P. Morgan bloğundan sonra, en büyük reklam potansiyeli Rockefeller’daydı. Reklamcılık bir gazetenin politikasını satın almaya yetmediğinde, Rockefeller doğrudan para ödeyerek, editörleri kendilerine yardımcı olmaları için ‘ikna ediyordu.”

Ama RockefellerMorgan vakıfları ve üniversitelerindeki Alman karşıtı hatiplerin etkileyici konferanslarıyla birlikte bu para destekli basın saldırısıyla bile, Amerikan halkının savaşa girme fikrini onaylaması sağlanamadı. Kamuoyu yoklamaları, halkın büyük çoğunluğunun – onda bir seviyesinde – Avrupa’daki savaşa girilmesini istemediklerini gösteriyordu.

Savaş İçin Bir Bahane

Tarihten de anlaşılacağı üzere, bu inatçı toplumu savaşa ikna etmek için bir nedene ihtiyaç vardı. Bu provokasyon, Lusitania adlı transatlantiğin batırılması oldu. Bu eylemin nasıl gerçekleştirildiğini incelerken, gizli örgütlerin faaliyetleriyle ilgili açıkladıklarımızı bir kez daha görebiliriz.

1911 yılında amirallikten lordluk seviyesine yükseltilen Winston Churchill, Amerika'nın İngiltere ile müttefik olarak savaşa girmesi için yanıp tutuşuyordu. Daha sonra yazdığı *The World Crisis* (Dünya Krizi) adlı kitabında, Churchill şöyle diyor: "Bir müttefik kuvveti savaş meydanına getiren manevra, savaş kazanan manevra kadar değerlidir."

Süregelen savaş kanunlarına uygun olarak, hem İngiliz hem de Alman savaş gemileri, batırmadan önce düşman gemilerine kaçma şansı vermek zorundaydılar. Denizaltılar için bu yüze çıkmak ve kendini düşmana göstermek anlamına geliyordu. 1914 yılında Churchill, İngiliz ticaret gemilerine bu tehdide aldırılmalarını, hatta silahlı oldukları takdirde karşılık vermemelerini emretti. Bu emir, Alman denizaltı kumandanlarını yüzeye çıkmadan torpidolarını ateşlemek zorunda bıraktı, çünkü kendilerini korumak için bu şart olmuştur. Churchill aynı zamanda İngiliz gemilerinin gövdelerinde yazan isimlerin silinmesini ve limanda demirliyen tarafsız devletlerin bayraklarının çekilmesini de emretti.

Churchill, bu emirlerinin diğer ülkeleri de savaşa sokmak için bir tuzak olduğunu açıkça ifade etmekten çekinmiyordu: "Su altında kalan denizaltılar, İngiliz gemisi sanarak tarafsız ülkelerin gemilerini batırmak ve diğer Büyük Güçler'i de savaşa sokmak riskiyle karşılaşmışlardır."

Böyle bir "hata" 7 Mayıs 1915'te bir Alman denizaltı kumandanının, New York'tan Liverpool'a gitmekte olan Lusitania adlı transatlantiği batırmasıyla gerçekleşti.

Gemiyle birlikte suyun dibine inen yaklaşık 2,000 yolcudan 128'i Amerikalı idi. Bu eylem, Birleşik Devletler'de halkın aniden Alman düşmanlığıyla dolmasını sağladı ve RockefellerMorgan kontrolündeki basın bu alevi daha da körükledi.

Lusitania ile ilgili gerçekler, ancak yıllar sonra halka açıklandı. Birleşik Devletler'in tarafsızlık iddialarının aksine, gemide 600 ton patlayıcı, 6 milyon set mermi, 1,248 şarapnel mermisi ve diğer savaş malzemeleri vardı. Griffin şöyle demektedir: "Lusitania son yolculuğu için New York limanından ayrıldığında, yüzen bir cephanelik gibiydi." Yazar Colin Simpson'a göre, geminin asıl kargo listesinde bu cephane bilgileri Wilson'ın emriyle gizlenmişti.

Griffin şu noktaları da vurgulamaktadır: "Lusitania, İngiliz Donanması'nda silahlı bir kruvazör olarak kayıtlıydı ve J. P. Morgan'ın uluslararası gemicilik tröstünün en büyük rakibi olan Cunard Company'ye aitti. Morgan, 1902 yılında Cunard Company'yi satın almak istemişti ama İngiliz Donanması tarafından engellenmişti, çünkü İngilizler, Cunard Company'ye ait gemilerin yabancı sermayeden uzak kalmasını, böylece bir savaş durumunda gerektiği takdirde askeri kullanıma verilmesini istiyorlardı."

Washington'daki Alman büyükelçisi - İngiltere yakınlarındaki bir savaş alanına tonlarca savaş malzemesi taşındığını biliyordu - Birleşik Devletler'i protesto etmenin yanında, trajediyi önlemek için de çabaladı. Büyükelçilik yetkilileri, Doğu Sahili'ndeki elli gazeteye ilanlar verdiler.

İlanda şöyle yazıyordu: "DİKKAT! Atlantik yolculuğuna çıkmaya niyetli olan yolculara, Almanya ve müttefikleri ile Büyük Britanya ve müttefikleri arasında bir savaşın sürdüğünü hatırlatırız; savaş bölgeleri arasında İngiliz Adaları'nı saran sular da bulunmaktadır; Alman İmparatorluk Hükümeti tarafından gönderilen resmi talimata göre, Büyük Britanya ya da müttefiklerinin sancağını taşıyan gemiler, bu bölgede görüldükleri takdirde batırılacaktır. Savaş sahasında Büyük Britanya ya da müttefik-

lerinin sancağını taşıyan gemilerde yolculuk eden siviller, riski göze almış sayılmaktadır.”

Bu ilanının verildiği elli gazete içinde sadece Des Moines Register tam gününde ilanı yayınladı. Diğer gazeteler, Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı’nın işe karışması nedeniyle ilanı geri çektiler. Hükümet yetkilileri, iftira davaları olasılığına karşı önce Dışişleri Bakanlığı avukatlarının onayını almaları gerektiğini söyleyerek editörleri kandırdılar.

Başkan Wilson, durumu dikkatle gözlemliyordu. Yıllar sonra, yazar Simpson şöyle yazacaktı: “Lusitania’da taşınacak olan kargonun niteliğiyle ilgili bilgilerin Başkan Wilson’a önceden açıklanmış olduğu şüphesizdir. Bu konuda hiçbir şey yapmadı ama geminin batırıldığı ve binlerce insanın öldüğü kendisine açıklandığında, konuyu önceden biliyor olmasının kendisini geceler boyunca uyutmadığından eminiz.”

Lusitania’nın kasıtlı olarak kaderine gönderildiğine inananları destekleyen diğer bir unsur da, gemi batırıldığı sırada görevde olan ve daha sonrasında askeri eskortunun son anda geri çekildiğini, Alman denizaltılarının dolaştığı bilindiği bir bölgede Lusitania’nın kaptanına hızını düşürmesinin emredildiğini açıklayan İngiliz donanma kumandanı Joseph Kenworthy idi. Almanlar’ın bu gemiye neden saldırdıkları açıldı ve eğer geminin varış noktası Almanya olsaydı, İngiltere de aynı şeyi yapacaktı. Yazar Simpson bu konuda şunları söylemektedir: “Gemiye batıran Almanlar, muhtemelen Winston Churchill’in kendisi tarafından hazırlanan bir komplonun isteksiz katılımcıları, diğer bir deyişle, madalyonun diğer yanındaki kurbanlarıydı.”

Hayatta kalanların ifadeleri ve daha sonraki araştırmalar, Lusitania’yı batıran şeyin aslında Alman torpidosu olmadığını da ortaya koydu. Geminin batmasının asıl nedeni, kendi içinden gelen ikinci bir patlamaydı; muhtemelen geminin kargo bölmelerinde bulunan tonlarca patlayıcı ve cephane havaya uçmuştu.

Lusitania'nın batırılışı uydurma olsun ya da olmasın, bu olay yine de Amerikan halkını savaşa girmek konusunda ikna etmeye yetmedi. Yazar Barbara W. Tuchman bu konuda şunları söylemektedir: "Ticaret gemilerinin batırılması ve aralarında Amerikalılar'ın da bulunduğu çok sayıda sivilin hayatını kaybetmesi, Amerikan halkının Almanlar'a karşı korkusunu haklı çıkardı ama Almanlar'ın kendilerine düşman olduğunu düşünmelerini sağlamaya yetmedi."

Alman üst düzey subayları, Lusitania'nın da aralarında bulunduğu çok sayıda ticaret gemisini batırarak Birleşik Devletler'in öfkesini üzerlerine çekmek istemediklerinden, Eylül 1915'te sınırsız denizaltı operasyonlarını bir süre için durdurdular.

İşin tuhaf ve trajikomik yanı, Wilson ve Churchill'in onca manevrasına rağmen, sonunda Amerika'yı savaşa sokan Almanlar oldu. Bu adam, 1914 yılında Alman Dışişleri Bakanlığı'nda görev yapan ve Arşidük Ferdinand'ın ölümünden sonra Almanya'nın Avusturya-Macaristan'ı Sırbistan'a karşı desteklemeye karar verdiğini açıklayan Arthur Zimmermann idi. Bu eylem, Rusya'yı kızdırdı ve savaşa girmeye karar vermesine neden oldu.

Ocak 1917'de, Zimmermann Dışişleri Bakanlığı'na atanmıştı ve sınırsız denizaltı operasyonlarının ateşli bir destekçisiydi. 16 Ocak'ta, Washington'daki Alman Büyükelçisi kanalıyla Meksika'daki Alman elçisine şifreli bir telgraf gönderdi. Bu telgraf, Meksika ile Japonya arasında bir ittifak kurulmasını onaylıyordu. Bu iki ulusun da Birleşik Devletler ile ilişkileri gergindi. Daha sonraları Fransa'daki Amerikan Özel Kuvvetleri'nin kumandanlığına getirilecek olan Tuğgeneral John "Blackjack" Pershing, o sıralarda Meksikalı devrimci Pancho Villa'nın peşindeydi; bu arada, Japon kruvazörü Asama, Meksika sahillerinde dolaşarak California'da huzursuzluklara neden oluyordu.

Zimmermann, Meksika Başkanı Venustiano Carranza'ya, Almanya'nın sınırsız denizaltı operasyonlarına başlamak niyetinde olduğunu açıkladı. Birleşik Devletler'in savaşa girmesi

durumunda, Almanlar, Meksika'nın kaybetmiş olduğu Teksas, Arizona ve New Mexico bölgelerinin geri alınması için yardım edeceklerine söz verdiler.

Bu söz çok büyük bir olasılıkla o dönemde gerekli diplomatik bir manevradan ibaret olmasına rağmen, Amerika'yı savaşa sokmaya yetti. Bu sansasyonel telgraf, İngiliz şifre çözücülerin eline geçti ve günler süren deşifre işlemlerinden sonra, 25 Şubat'ta Büyük Britanya'daki Amerikan Büyükelçisi'ne teslim edildi. 1 Mart'ta halka açıklandığında, insanların öfkesini uyandırmaya yetti.

Eski senatör Elihu Root – daha sonraları CFR'ın onursal başkanı oldu – ve diğeri New York elitleri, Yuvarlak Masa Akşam Yemeğ-i Kulübü'nde – CFR'ın öncüsü – toplandıklarında, ellerine geçen bu şansa inanamadılar. Yazar Tuchman bu konuda şunları söylemektedir: “İngiltere'deki eski Birleşik Devletler Büyükelçisi Joseph H. Choate, Amerika'daki herhangi bir Anglophile'in sıcaklığıyla, Zimmermann'ın telgrafının sahte olduğunu ve halkın desteklemesi için uydurulduğunu açıkça söylemekten çekinmedi.” Ama telgrafın gerçekliğiyle ilgili sorular, 3 Mart'taki Berlin basın konferansında unutuldu. Burada bir Hearst haber muhabiri – daha sonrasında Alman ajanı olduğu ortaya çıktı – Zimmermann'a telgrafi inkar etmesi için her türlü fırsatı sundu. “Elbette ki siz Ekselansları, bu hikayeyi yalanlayacaksınız,” dedi muhabir. Zimmermann tuhaf bir şekilde şöyle dedi: “Hayır, inkar edemem. Hikaye doğru.”

Bu basit itiraf, Amerika'da istenen etkiyi yarattı. Gazete editörleri Almanlar'a karşı kıskırtmacalara başladı ve Alman Kaiser'e karşı halkın öfkesi giderek arttı. Uzun süredir kendisinin lideri olduğu bir uluslar “birliği” fikri üzerinde düşünen ve bunun için barışçıl pazarlıklar planlayan Wilson, 6 Nisan 1917'de savaş ilan etmek zorunda bırakıldı. Sekiz gün sonra, Savaş Kredisi Kanunu yürürlüğe konarak boşalmış olan Müttefik bankalarına 1 milyar dolarlık kredi verilmesiyle, para akışı başlamış oldu.

Zimmermann'ın telgrafı görünüşe göre gerçek olmasına rağmen, böylesine küstahça bir hareketin neden yapıldığını ya da ortaya çıktığında neden itiraf edildiğini kimse bilemez.

1. Dünya Savaşı, 323,000 Amerikalı'nın, 9 milyon Rus'un, 6 milyon Fransız'ın ve 3 milyon İngiliz'in ölümüne neden oldu. 1920'lerde birçok ulus sisteme geri dönmeye çalışmasına rağmen, savaş, para için altın standartlarının sürdürülmesini de engelledi.

Birleşik Devletler'in savaş yıllarındaki harcamaları 35 trilyon doları buldu ve enflasyon yüzünden doların alım gücü yüzde 50 düştü. İnanılmaz miktarda borçlar oluştu ve sadece faizleri toplayanlar kazanç elde edebildi. Her zaman olduğu gibi, ölen akrabaların yasını tutarak, değeri düşmüş parayla yaşamaya çalışarak ve dış vaatleri yerine getirmeye çalışarak işin faturasını ödeyen, Amerikan halkı oldu. Diğer ülkelerde ise durum çok daha vahimdi.

Amerika'nın savaşa girişi ve devrim sonrasında Rusya'nın geri çekilmesi, Müttefik Kuvvetler'in 1. Dünya Savaşı'nı kazanmasını sağladı. Savaşın ulusların 28 Haziran 1919'da imzaladığı Versailles Antlaşması ile düşmanlıklar sona erdi. Amerikan banka hisselerinin ve Federal Rezerv Sistemi'nin temsilcisi olarak katılan Paul Warburg ile Alman merkez bankasını, kendi M. M. Warburg & Company firmasını temsil eden ve savaş sırasında Alman İstihbarat Servisi'yle haşır neşir olduğu söylenen kardeşi Max Warburg de oradaydı.

Güney'de Cumhuriyetçiler'in sert doğallı Yeniden Yapılanma politikası altında büyüyen Başkan Wilson, savaşın yarattığı acıları ve yıkımı çok iyi biliyordu. Bugünkü bakış açısından incelendiğinde, Amerika'yı Avrupa'daki bir savaşa sokmama çabaları samimi gibi görünmektedir. Ama kendi asil amacının, İngiltere'deki komplocular ve Wilson'ın kendi danışmanları tarafından her taraftan engellendiği de kesindir.

Belki de “tüm savaşları sona erdiren savaş” ile ilgili en trajik nokta, hiçbir şeyin sona ermemiş olmasıdır. Versailles Antlaşması’nın sert şartları, sadece Almanlar’ın daha da öfkelenmesini sağladı ve Hitler’in yolunu açtı. Her tarafta yeniden silahlanma ve yeniden yapılanma başlarken, giderek artan harcamalar ve borçlanmalar, yine uluslararası bankacıların işine yaradı.

İngiltere Dışişleri Bakanı Lord George Nathaniel Curzon, antlaşmanın sadece daha fazla savaşa yol açacağını düşündüğünü açıkladı ve hatta tarihini de tahmin etti. “Bu barış filan değil; sadece yirmi yıllık bir ateşkes,” dedi 1919’daki Versailles konferansında. Bu yorumu – yoksa bilgiye dayanan bir kehanet miydi? – komplo araştırmacıları arasında şüphe uyandırmıştır, çünkü 2. Dünya Savaşı gerçekten de tam yirmi yıl sonra, 1939’da başlamıştı.

Curzon belki neden söz ettiğini tam olarak biliyordu, çünkü Oxford ve All Souls College’da eğitim görmüştü ve bu yerler, Cecil Rhodes ve John Ruskin’in yuvasıydı. Chicago’lu bir milyonerin kızıyla evlendikten sonra, 1915 yılında Lordlar Kamarası’nın lideri oldu ve aynı dönemde, 1. Dünya Savaşı’ndaki politikaları belirlemiş olan iç grubun da bir üyesiydi.

Görünüşe bakılırsa, bu gizli örgüt üyelerinin bir araya gelmesinde evlilik önemli bir rol oynamaktadır. Neal Wilgus, The Illuminoids adlı kitabında şöyle demektedir: “National City Bank ve Chase Bank’ın sahibi Rockefeller ailesi, Morgan & Company’nin sahibi J. P. Morgan, Kuhn, Loeb Company’den Joseph Schiff ve en önemlisi Warburg kardeşler gibi paranın efendileri, Paul’un Schiff’in kızıyla, Felix’in [Warburg] Loeb’in kızıyla evlenmesi ve Max’ın Kaiser’i rahatça etkileyebilmek ve Rus Devrimi’nin gerçekleşmesini sağlamak için Almanya’daki evinde kalması sayesinde, komployu güzel bir şekilde sağlamlaştırdılar.”

Rus Devrimi

Rus Devrimi'nin, 1. Dünya Savaşı'ndan bile önceye dayanan bir tarihte Batılı komplocular tarafından hazırlanan planlarla başladığı - ve Komünizm'in yaratıldığı - yönünde çok çeşitli belgeler bulunmaktadır.

Devrimin Almanya, İngiltere ve Birleşik Devletler'deki yatırımcılar tarafından planlandığını ve maddi açıdan desteklendiğini iddia eden Griffin, şöyle demektedir: "Çağdaş tarihin en büyük mitlerinden biri, Rus Devrimi'nin halkın alt tabakasının zalim Çarlık ailesine karşı öfkesinin kabarmasıyla patlak verdiği yönündeki popüler inanıştır."

Ocak 1917'de, bir Komünist gazetesi olan The New World için muhabir olarak çalışan Leon Trotsky, New York'ta yaşıyordu. Trotsky, Rusya'da daha önceki bir devrimden kaçmıştı ve devrimci tutumu yüzünden sürgüne gönderildiği Fransa'ya yerleşmişti. Gazeteci Still bu konuda şunları söylemektedir: "Trotsky, Wall Street'te bir Rus devrimini maddi açıdan desteklemeye hevesli bankacılar olduğunu çok geçmeden fark etti."

Bu bankacılardan biri, ailesi Frankfurt'ta Rothschild ile birlikte yaşamış olan Jacob Schiff idi. Diğeri, Paul Warburg'ün Kuhn, Loeb & Company firmasının avukatı Elihu Root idi. New York JournalAmerican'a göre, "Jacob'ın torunu John Schiff'in açıkladığı kadarıyla, yaşlı Jacob'ın Rusya'daki Bolşevik hareketi desteklemek için 20 milyon dolar harcadığı tahmin edilmektedir." Bir CFR üyesi olan Root, 2 Eylül 1919 tarihli Kongre Kayıtları'na göre, 20 milyon dolar yatıran diğer kişiydi.

Schiff ve Root bu konuda yalnız değillerdi. Bolşevikler'in ilk dönemlerinde ortalıkta sık görünen Arsene de Goulevitch, daha sonraları şöyle yazmıştı: "Özel görüşmelerde, bana Lord Milner'in Rus Devrimi'ni desteklemek için 21 milyon rubleden fazla para harcadığı söylendi." Modern gizli örgütlerin atası sayılan Rhodes'un Yuvarlak Masası'nın arkasındaki öncelikli gücün Alfred Milner olduğunu hatırlayın.

İcke bu konuda şunları söylemektedir: “1915 yılında, Rus Devrimi’ni desteklemek üzere American International Corporation kuruldu. Yöneticileri, Rockefeller, Rothschild, Du Pont, Kuhn, Loeb, Harriman ve Federal Rezerv temsilcileriydi. Aralarında Frank Vanderlip (Jekyll Adası’nda Federal Rezerv Sistemi’nin kurulması için planlar yapan grubun bir üyesi) ve Başkan George Bush’un büyükbabası George Herbert Walker da vardı.”

Gary Allen ise şöyle vurgulamaktadır: “Bolşevik Devrimi’nde, amaçları Rothschild, Rockefeller, Schiff, Warburg, Morgan, Harriman ve Milner aileleri gibi zenginleri soymak olduğu iddia edilen bir hareketi destekleyenlerin, dünyanın en zengin ve en güçlü adamları olduğunu görüyoruz. Ama bu adamların uluslararası Komünizm gibi bir korkuları olmadığı açıktır. Eğer maddi açıdan destekledilerse ve bundan korkmuyorlarsa, o halde bütün olayı onların kontrol ettiğini düşünmek hiç de mantıksız olmaz. Sizin aklınıza başka bir mantıklı açıklama geliyor mu?”

Bu komplo görüşü, Winston Churchill tarafından 1920 yılında şöyle vurgulandı: “SpartacusWeishaupt [gizemli Illuminati’nin lideri] döneminden Karl Marks’a kadar, Trotsky, Bela Kun, Rosa Luxemburg ve Emma Goldman gibiler için dünya üzerinde uygarlığı avucuna alan bir komplo kavramı gelişmeye devam etmiştir.

“Bu kavramın, Fransız Devrimi’nde önemli rol oynadığı şüphesizdir. On dokuzuncu yüzyılda tüm geniş çaplı hareketlerin çıkış noktasıydı ve şimdi Avrupa ve Amerika’nın yer altı dünyalarında yaşayan sıra dışı kişilikler, Rus halkını da saçlarından yakaladılar ve inanılmaz bir imparatorluğun tartışmasız efendileri haline geldiler.”

Yirminci yüzyılda yaşanan dehşet ve trajedinin ardında tek bir motivasyon faktörü tanımlanabilirse, o da AntiKomünizm olabilir. Batı’daki sözde demokrasiler ve Doğu’daki Komünizm arasındaki düşmanlık, 1918’den başlayarak asrın sonuna kadar devam etti.

Ayrıcalıklı elit sınıfın 1918 yılında Rusya'dan ve 1949 yılında Çin'den kaçışları, Avrupa ve Amerika'da geniş yankılar uyandırdı ve etkileri onlarca yıl devam etti. Tüm dünyadaki işçi sınıfın çılgılığı, Batı'nın endüstri, bankacılık ve ticaret dünyasındaki Kapitalistler'i korkuttu. Bu korku, politik temsilcilerine, çalışanlarına ve görünüşe bakılırsa her eve yayıldı.

Şaşkın komplo araştırmacıları, Morgan, Warburg, Schiff ve Rockefeller aileleri gibi böylesine büyük Kapitalistler'in, pozisyonlarını ve zenginliklerini tehdit eden bir ideolojiyi nasıl olup da desteklediklerini yıllar boyunca çözemediler.

Bu ikilemi anlamak, gerçekten de gizli örgüt üyelerinin nasıl çalıştığını anlamak demektir ve öncelikle Rhodes ve Ruskin'i etkilemiş olan Georg Wilhelm Friedrich Hegel adlı felsefeciyi incelemek gerekir.

Mantık Çağı'nın – kilisenin otoritesine karşı entelektüel isyan – sonlarına yaklaşırken, Alman filozoflar Hegel, Johann Gottlieb Fichte ve Immanuel Kant, gelecek kuşakları modern insanın dinsel dogmalar ve geleneklerle sınırlanması gerekmediği fikriyle esinlendirdiler. Bu isyankarlar, kendi aralarında şu şekilde ayrılıyorlardı: Kant, fiziksel dünyada deneyimlenemeyen şeylerin, insanoğlu tarafından asla bilinemeyeceğine inanıyordu; öte yandan, metafizik eğilimli Fichte ve Hegel, insanoğlunun mantığının "Tanrı'nın mumu" olduğuna, sezgilerin ve sevginin insanoğlunu Tanrı ile birleştireceğine ve böylece anlayış ve eşitlik sağlanacağına inanıyorlardı.

Hegel'in insanın özüyle ilgili mantıklı yorumu – Hegel Sistemi olarak bilinir – tüm evreni sistematik bir bütün olarak kavramak için zıt kutupların uzlaştırılması çabasıydı. Bu son derece kafa karıştırıcı bir çabaydı ve hâlâ da tamamlanabilmiş değildir. Hegel'i savunanlar ve eleştirenler, önümüzdeki bin yıl içinde aynı tartışmalara muhtemelen devam edecekler. Ama bu durum göz önüne alındığında, başta Karl Marks ve Hitler olmak üzere, Hegel'in takipçilerinin onun fikirlerini neden birbirinden çok farklı

şekillerde algıladığını anlamak zor değildir.

Hegel'in idealist dostu ve çalışmalarını büyük ölçüde etkileyen kişi, kendisi de gizli örgüt üyesi olan Fichte idi. Yazar Sutton bu konuda şunları söylemektedir: "Bu fikirleri Hegel'den önce geliştirmiş olan Fichte'nin bir Farmason, neredeyse kesinlikle Illuminati olması ilginçtir." Hegel'in kendisinin de 1784 yılında yasadışı ilan edilen bir Alman Illuminati locasına üye olduğu söylenmektedir ama bu konuda herhangi bir belge bulunamamıştır. Ama Farmasonluk teolojisini desteklemiş olduğu şüphesizdir.

Marks, Hegel'in teorik felsefesini uygulamaya geçirerek, insanları ve olayları kontrol etmek için sıra dışı bir araç geliştirdi. Bu araç, Hegelist diyalektik yöntem olarak tanındı ve kısaca mantığı şuydu: Zıt kutuplar – tez ve antitez – uzlaştığında ortaya sentez çıkar.

Konumuzla ilgili olarak, burada ana fikir, Batılı Kapitalistler'in bir tarafta Komünizm'i (tez) ve diğer tarafta karşıtı olarak demokratik ulusları (antitez) yarattığıdır. Başlayan çatışma, dev yatırım ve silah pazarları oluştururken, zaman içinde iki taraf dengelenerek sentez ortaya çıktı. Son elli yıldır, Birleşik Devletler'in giderek Rusya'ya ve Rusya'nın da giderek Birleşik Devletler'e benzediği söylenmektedir.

Kökeni Rhodes'un Yuvarlak Masası'na dayandırılabilir olan gizli örgütler, Hegelist diyalektik yöntemi çok iyi anlamışlardı. Ataları, bu yöntemi Hegel'in adını bile kullanmadan asırlardır kullanıyorlardı. Bu erken dönem Machiavelliler, insanın kriz ya da karmaşa zamanlarını beklemesi gerektiğini çok geçmeden fark etmişlerdi. Sosyal çalkantılar yaratılabilir ve kişinin kendi çıkarına kullanılabilirdi. Böylece ekonomik patlamalar ve gerilemeler, krizler ve devrimler, savaşlar ve savaş tehditleri döngüsü oluştu; bütün bunların amacı, bir güç dengesini sürdürmektir.

Sosyal aktivistler ve bürokratlar, deneyim, sezgi veya incelemeler sayesinde bu iki uçlu oyunu çok iyi öğrendiler. Rakibinden (antitez) gerçekte ihtiyacın olandan daha fazlasını istersen (tez),

sonunda uzlaştığında, genellikle başlangıçta istediğini şeyi (sentez) elde edersin.

Komplo yazarı Texe Marrs şöyle demektedir: “Bu devrimci yöntem, dünya tarihini anlamanın en önemli anahtarıdır.”

Trotsky’ye dönersek; 27 Mart 1917’de – Amerika savaşa girdikten birkaç gün sonra – gemiyle Birleşik Devletler’den ayrıldığını, üç yüz devrimciyi ve Wall Street tarafından sağlanmış para desteğini yanında götürdüğünü görmekteyiz. Asıl adı Lev Davidovich Bronstein olan Trotsky, savaş öncesinde Viyana’da kaldığı günlerden beri Alman İstihbarat Servisi ile çalıştığından kuşkulandığı için İngiliz ajanlar tarafından yakından izleniyordu. New York’tan ayrılmadan önce yaptığı bir konuşmasında, Trotsky şöyle demişti: “Eğreti hükümeti devirmek ve Almanya ile savaşı durdurmak için Rusya’ya dönüyorum.”

Trotsky ve ekibini taşıyan gemi Halifax, Nova Scotia’da durdurulduğunda, kendileri ve paraları, Rusya ile savaşı durdurduğu takdirde Almanya’nın Batı Cephesi’ne yükleneceğinden haklı olarak korkan Kanadalı otoritelerin eline geçti.

Ama Başkan Wilson’ın yardımcısı Albay House bu meseleyi halletti ve İngiliz Gizli Servisi’nden Sir William Wiseman’e, Wilson’ın Trotsky’nin salverilmesini istediğini bildirdi. 21 Nisan 1917’de, Birleşik Devletler savaşa girdikten bir ay kadar sonra, İngilizler Trotsky’yi serbest bıraktılar. Wilson’ın onayladığı yeni Amerikan pasaportuyla birlikte, Trotsky tarihi yazmak üzere Rusya’ya gitti.

1905’teki başarısız bir devrim girişiminden sonra, binlerce Rus devrimci sürgüne gönderilmişti. Bu kişiler arasında Trotsky ile birlikte Hegel, Fichte, Ruskin ve Marks’ın teorilerini Rusya’nın politik ve ekonomik iklimine uyarlayan devrimci entelektüel Vladimir İlyich Lenin de vardı. Yıllar süren reform çabalarından sonra, 15 Mart 1917’de Çar tahtından çekilmek zorunda bırakıldı; buna neden olan Saint Petersburg ve Petrograd isyanlarının İngiliz ajanlar tarafından kışkırtıldığı sanılmaktadır.

Cebinde bir Amerikan pasaportu ve Wall Street parasıyla Rusya'ya giden Trotsky ile birlikte Lenin de sürgünden döndü. Almanlar'ın ve 150 eğitilmiş devrimcinin yardımıyla, en azından 5 milyon dolar tutarında parayla İsviçre'de ünlü "mühürlü tren" bindirildi. Max Warburg ve üst düzey Alman subaylarının sayesinde, tren hiç engellenmeden Almanya'dan geçti. Trotsky gibi Lenin de, Çar'ın tahttan çekilmesinin ardından kurulan ikinci geçici hükümet olan Aleksandr Kerensky'nin hükümeti tarafından Alman ajanı olarak damgalanmıştı. Kasım 1917'de, Lenin ve Trotsky, Batılı para desteğinin sayesinde, başarılı bir isyan başlattılar ve Rus hükümetini Bolşevikler adına ele geçirdiler.

Ama Rusya'daki Komünist hakimiyet henüz sağlamlaşmamıştı. "Kızılar" ve "Beyazlar" arasındaki iç mücadele, 1922 yılına kadar devam etti ve yirmi sekiz milyondan fazla Rus'un yaşamına mal oldu. Komünizm'i dünya çapında yaymak üzere çalışan Third International'ın kurulmasına yardımcı olduktan sonra, Lenin 1924 yılında peş peşe gelen felçlerle öldü. Stalin kontrolü ele aldığı anda, Trotsky Rusya'dan kaçtı ve 1940'da bir Stalin ajanı tarafından Meksika'da öldürüldü.

Yazar Icke, Bolşevikler'in maddi olarak desteklenmesinin çok boyutlu bir etkisi olduğunu vurgulamaktadır. "Lenin ve Trotsky gibi Rus 'devrimcileri' Almanya'nın yararına olacak şekilde Rusya'yı savaştan çekmek için kullanılmıştı. Ama elit kesim için Komünizm, halklar arasında korku, güvensizlik ve bölünme yaratmak amacıyla kurulmuştu; KomünizmKapitalizmFaşizm şeklinde."

Lenin bile daha büyük güçler tarafından kullanıldığını anlamıştı. "Devlet istediğimiz şekilde işlemiyor" diye yazmıştı. "Dü-mende bir adam var ve görünüşe bakılırsa gemiyi o yönlendiriyor. Ama gemi istenen yönde gitmiyor. Başka bir gücün istediği yönde gidiyor." Bu diğer "güç," Komünizm'in doğuşunun ardında olan gizli örgüt üyeleri-ydi. Lenin onları "tekelsizlik kapitalistleri" olarak tanımlıyordu.

Komünizm'in Yükselişi

Zaman içinde Komünizm'in ortaya çıkmasını sağlayan hareket içinde çok çeşitli gizli örgütler vardı. Bunlardan bir tanesi, Ortaçağ İtalyası'ndaki Carbonari olarak verilebilir. Yazar Arkon Daraul'a göre, Carbonari topluluğu İskoçya'da ortaya çıkmıştı; burada özgür bir komün hayatı yaşayan bu insanlar, kömür yapmak için odun yakıyorlardı. Yönetim, yasama ve hukuk konuları için üç ayrı locadan oluşan bir hükümet yaratmışlardı. Localar, bir Büyük Usta'nın yönettiği Yüksek Loca tarafından yönetiliyordu.

Daraul şöyle demektedir: "Kömürlerini satmaya götürüyor gibi yaparak, kendilerini köylerde tanıtıyor, Carbonari adını kullanarak destekçileriyle bir araya geliyor ve ortak amaçlarıyla ilgili planlar yapıyorlardı. İşaretler, dokunuşlar ve şifreli kelimelerle, birbirlerini tanıyabiliyorlardı. "Orman Masonları" olarak da bilinen Carbonari, Fransız Kralı I. Francis'i de aralarına aldıktan sonra geniş şekilde tanındılar. Bir dönemde İtalya'yı öylesine doldurmuşlardı ki ülkenin baskın nüfusu onlar gibi görünüyordu.

"1820'lerin başlarında, bölgedeki güç olmaktan öteydiler" diye yazıyordu Daraul. "Polonya, Fransa ve Almanya'ya kadar uzanan kollar geliştirmişlerdi... Bolşevikler ve Komünist taraftarı teoristlerinin birçoğunun soy kökeni Carbonari'ye dayanmaktadır."

Carbonari'nin otorite karşıtı Sosyalizm'i, Farmasonluk ve on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki Aydınlanma Çağı'nda ortaya çıkan diğer mantıkçıhümanist gruplar, Roma Katolik Kilisesi'ni fazlasıyla rahatsız ediyorlardı.

Monsenyör George Dillon, 1885'te şöyle uyarmıştı: "Günümüzde, Masonluk kurulmamış olsa, Jacobitler veya diğer kulüpler tamamen satanist ve tehlikeli hareketler izleyebilirlerdi. Komünizm, aydınlanmış bir Masonluk'tan başka bir şey değildir."

Böyle bir hareket, Uluslararası İşçi Erkekler Derneği idi – First International olarak da bilinmektedir – ve Komünizm’in doğrudan atası oydu; 1864 yılında Londra’da toplanan grup, daha sonrasında Karl Marks’ın liderliği altına girdi.

Marks, 1818 yılında Trier, Almanya’da Heinrich ve Henrietta Marks’ın çocuklarıydı; hem annesi hem de babası kuşaklar boyunca hahamlar yetiştirmiş ailelerden geldiklerinden, Tevrat ve Kabala’yı çok iyi biliyorlardı. AntiSemitizm hareketinden kurtulabilmek için, Karl ve babası Protestan Kilisesi’nde vaftiz olmuşlar ve ikisi de Aydınlanma Çağı’ndaki hümanizmden fazlaca etkilenmişlerdi.

Bonn Üniversitesi’nden mezun olduktan sonra, Marks 1836 yılında Berlin Üniversitesi’ne başladı ve burada Hegel ve felsefesine adanmışlarla dolu Doktor Kulübü denen gizli bir örgüte üye oldu. Daha önceleri Hristiyan ideallerinin ateşli bir savunucusu olmasına rağmen, Marks’ı bu Hegelist gruba çeken şey, Hristiyan İncili’nin “duygusal ihtiyaçlardan doğan insan fantezilerine” dayandığına inanmalarıydı.

Bazı modern komplo yazarları, Marks’ın zaman içinde Satanist olduğunu savunmaktadırlar. Daha sonraları Hegel’i düşünce yapısında yeterince maddeci olmadığı için eleştirdiğini vurgulayan bu yazarlar, Marks’ın öğrenciyken yazdıklarından da şu alıntıyı yapmaktadırlar: “Mahvolacak bir şey varsa, hemen içine atlarım. Dünyanın sonu gelse bile yaşamak budur.” Marks’ın ve takipçilerinin metafizik eğilimleri olduğu kesinlikle yadsınamaz.

1843 yılında Marks evlendi ve Paris’e taşındı. Burası, Komünistler olarak bilinen Sosyalist ve aşırı grupların yatağıydı. Paris’te, Marks, işini iyi bilen bir tekstil üreticisinin oğlu Friedrich Engels ile tanıştı. Marks ve Engels, çok geçmeden Komünist oldular ve bir dizi devrimci broşür ve kitaplar yazmaya başladılar. Bunlardan en ünlüsü, kapitalizmi üç cilt halinde inceleyen Das Kapital adlı eserdir. İşin ilginç yanı, işçi sınıfın kahramanı Marks’ı hayatının büyük bölümünde maddi olarak destekleyen

kişi, bir kapitalistin oğlu olan Engels idi.

Koyu bir Hegelist olan Engels, “Komünist hahamı” olarak tanınan Moses Hess ile hayalperest Sosyalist ve geleneksel din karşıtı spiritüel Robert Owen tarafından Sosyalist hümanizme döndürülmüştü.

Marks ve Engels, bir süre sonra Brüksel’e taşındılar ve oradan da Londra’ya geçerek 1847 yılında Adalet Birliği adlı başka bir gizli örgüte katıldılar. Bu örgüt, çoğunlukla Alman göçmenlerden oluşuyordu ve bu insanların birçoğu yasadışı Illuminati üyeleri idi.

Grup çok geçmeden adını Komünist Birliği olarak değiştirdi ve iki kafadar, ünlü bildirileri Komünist Manifesto’yu yayınladılar.

Marks’ın manifestosu, ideal bir Komünist devlet yaratmak için gereken on adımı açıklıyordu. Bu çalışmasının Siyon Protokolleri ile benzerliği, ortak bir kökenden geldiklerini düşündürmektedir. Adımlar şöyle tanımlanıyordu:

- Özel mülkiyet hakkının kaldırılması
- Dereceli bir gelir vergisi
- Tüm miras haklarının kaldırılması
- Muhaliflerin ve göçmenlerin tüm mallarına el konulması
- Kredileri kontrol etmek için devlet sermayesiyle tekелci bir merkez bankası kurulması
- Tüm iletişim ve ulaşımın merkezileştirilmesi
- Fabrikalar ve tarım üretim sahaları üzerinde devlet kontrolü
- Yayılabilir iş gücü yaratılması ve tüm sermayenin devlete ait olması
- Tarımın üretim endüstrileriyle birleştirilmesi ve şehirlerle kırsal kesimler arasında farklılığı azaltmak için dereceli nüfus dağılımı sağlanması
- Bütün çocuklar için bedava eğitim olanağı sağlanması

Bu liste, Bavyera Illuminatisi'nin ideal toplum yaratma adımlarıyla inanılmaz bir benzerlik gösterdiğinden, ikisi arasında bir bağlantı olduğunu düşünmemiz doğaldır. Yazar Still bu konuda şöyle demektedir: "Aslında, Internationale, kılık değiştirmiş bir Aydınlanmış Masonluk'tan başka bir şey değildir."

1848 yılında, Marks Prusya'da bir Sosyalist devrim başlatmayı başaramadı ve hapishaneden kurtulmak için Londra'ya döndü. Kişisel çatışmalar, önemsiz tartışmalar ve hizip kavgaları, Komünist Birliği'nin etkili bir güç haline gelmesini engelledi. Militan gruplar, Marks'ın devrimden çok konuşmalar yapmakla ilgilendiğini söylüyordu. Marks bunun üzerine daha çok kendi içine kapandı ve 1864'teki ilk uluslararası toplantıya katılana kadar da ortalıkta görünmedi.

Marks'ın zorluklar ve yoksullukla dolu hayatı, modern gizli örgütler için felsefi bir platform sunarak dünya tarihini derinden etkiledi. İki kızının intihar etmesinin ve karısının ölümünün yarattığı acılarla boğuşan Marks, 14 Mart 1883'te akciğerlerinin su toplaması sonucunda öldü.

Komünizm'in işçi sınıfından aniden ortaya çıkmadığı açıktır. Tam aksine, gizli örgütlerin uzun vadeli titiz planlamalarının bir sonucuydu. Alman felsefeci Oswald Spengler, *The Decline of the West* (Batı'nın Gerileyişi) adlı kitabında şöyle demektedir: "Para hırsıyla güdülenmemiş tek bir emekçi hareketi bile yoktur ve Komünizm de buna dahildir... Aralarındaki idealistlerin dışında, bu konuda liderlerin hiçbirinin şüphesi yoktur."

Yorum

Yirminci yüzyıldaki tüm savaşların ve çatışmaların altında, gizli örgütlerin parmağı görülebilir.

Bu konuda tarihsel kayıtlar inkar edilemez. Aynı gizli örgüt üyeleri her dönemde karşımıza çıkmakta, görevlerini bir saltanat gibi babadan oğula geçirmekte, iş ortakları arasında pay-

laşmakta, kardeşlik organizasyonlarında desteklemektedirler. Halkların savaşımlara karşı gösterdikleri antipati sonucunda, zaman zaman devlet liderlerinin tümünden değıştirildiğini görebiliriz. Ama Başkan Kennedy'nin de vurguladığı gibi, her seferinde aynı gizli örgüt yüzleri işin başına geçmektedir. Kitlesel basın bu konuyla hiç ilgilenmiyor gibi görünmekte ve halk, tüm bu olayların tesadüf olduğuna inandırılmaktadır.

Tarihsel bir gerçek olsun ya da olmasın, Demir Dağı Raporu, gizli örgüt üyelerinin düşünce yapısını doğru bir şekilde yansıtmaktadır. Örneğin, 1981 yılında aşırı nüfusla ilgili yapılan bir röportajda, CFR üyesi Maxwell Taylor tasasız bir tavırla şöyle dedi: "Bu insanlar Afrika'da, Asya'da, Latin Amerika'da yaşıyorlar. Onları kurtaramayız. Nüfus krizi ve yiyecek kaynağı sorunu, bunu denemeye bile kalkmamamız gerektiğini gösteriyor. Böyle bir çaba, zaman kaybindan başka bir şey olmaz."

Bazı çatışmalar gerekli olmakla birlikte – 2. Dünya Savaşı'ndaki gibi – Vietnam ve Körfez Savaşı gibi olaylar için aynı şey söylenemez. Ne var ki hepsi gizli örgüt üyeleri için kâr getiren olaylardır ve tek dünya hükümeti amaçlarına biraz daha yaklaşımlarını sağlamıştır.

Uluslararası İşler Kraliyet Enstitüsü ve CFR, 1951 yılından başlayarak Güneydoğu Asya'da bir huzursuzluğu planlamışlardı. 1954'te Güneydoğu Asya Antlaşma Organizasyonu'nun kurulması, Birleşik Devletler yetkililerinin Vietnam'a girmek için ihtiyaç duydukları temeli hazırlayan, hesaplı bir hareketti. Birlikleri geri çekmeye fırsat bulamadan suikasta kurban giden Başkan Kennedy, Wall Street'teki gizli örgüt üyeleriyle kafa kafaya gelmişti ve birçoğu, Warren Komisyonu tarafından olayla ilgili suçsuz bulunmuştu.

Başkan Johnson ve CFR'daki danışmanları, 1964'teki "Tonkin Körfezi" olayından sonra anayasaya aykırı olarak savaş kararları yetkisini Kongre'den almak için bir dizi hilelere başvurmuşlardı. Aynı danışmanlar, masrafların – yitirilen yaşamlar, para ve ulu-

sal birlik ruhu – kazançtan daha fazla olduğunu anlayana kadar savaşı desteklemeye devam ettiler ve o zaman geldiğinde, Johnson'ın aleyhine döndüler.

Kore, Amerikan halkının tarafsız bir Birleşmiş Milletler “polis operasyonu” konusundaki tepkisini görmek için bir prototip çatışmaydı. Amerikan askerlerinin yabancı ülkelerde yabancı kumandanların emri altında savaşmalarını sağlayan bir karardı ve bu uygulama günümüzde de devam etmektedir. İşin ilginç yanı, yüksek rütbeli Rus subayları bir tarafta Kuzey Koreliler'e, diğer tarafta Birleşmiş Milletler birliklerine kumanda ediyorlardı.

2. Dünya Savaşı, Batı'daki gizli örgüt üyeleri tarafından Almanyaya, İtalya ve Japonya'da yaratılmış olan faşist güçleri durdurmak için gerçekleştirildi. Bu savaşın ölümcül doğasına karşın, Amerikalı ve İngiliz gizli örgüt üyeleri, savaş süresince düşmanla iş yapmaya devam ettiler ve sonrasında da bir yeniden yapılanma politikası başlattılar. Bu ikiyüzlülüğün en büyük kanıtı, Başkan Roosevelt'in Pearl Harbor'daki Amerikan birliklerini, yaklaşan Japon kuvvetleriyle ilgili uyarmamasıdır.

Yirminci yüzyılın baş belası Hitler, gizli örgütlerin ve Batılı yatırımcıların bir yaratımıydı. Bu sıra dışı durum için yapılan açıklamalar, Komünizm'e karşı bir güç oluşturmaktan Hitler'in Viyana'daki Rothschild ailesiyle doğrudan bağlantılı olmasına kadar çok çeşitlidir. Naziler, politik bir parti olmaktan çok bir kültürlere ve hem ezoterik bilgiyi hem de Avrupa'daki gizli örgütlerin Antik Gizemler ile ilgili tutkularını yansıtıyorlardı.

Bu örgütler, 1. Dünya Savaşı'nda ve Rus Devrimi'nde de aktif olmuşlardı. İki olay da, Amerikalı ve İngiliz gizli örgüt üyeleri tarafından teşvik edilmiş ve maddi açıdan desteklenmişti. Rus Komünistleri'nin ve Karl Marks'ın amaçları, Illuminati ve Farmasonluk amaçlarıyla örtüşüyordu. Tez ve antitezin çarpışmasının sentezi ortaya koyduğunu savunan Hegelist teorinin bir gerçek dünya modeliydi. Çatışmayı da kasıtlı olarak yaratma fikriyle birleşen bu formül, Illuminati, Cecil Rhodes, Hitler ve diğer mo-

dern gizli örgütlerdeki Hegel öğrencileri tarafından başarıyla uygulandı.

Kan, ünvan, evlilik veya gizli örgüt üyelikleriyle birbirlerine bağlı olan bu elit kesimin, savaşlar çıkararak ve çıkardıkları savaşlara parasal destek sağlayarak, tüm dünyadaki ulusların kaderiyle oynadığı açıktır. Bu insanlar, kendilerini ortalama insanların ahlak değerlerinin üzerinde görmektedirler. Daha yüksek bir amacın peşinde oldukları bellidir; bunu sadece zenginlik ve güç tutkusu mu, yoksa insanoğlunun kökeni, kaderi ve ruhsallığıyla ilgili bir komplo mu olduğunu incelemeye devam edeceğiz.

Marks, Engels ve takipçileri, on dokuzuncu yüzyılda Londra'da Komünizm'i yaratırlarken bile, Illuminati'nin ve sonrasında gelen örgütlerin Birleşik Devletler içinde bir gerilim ve huzursuzluk yaratmak konusundaki uzun vadeli planları, büyük bir isyan olarak meyvelerini veriyordu.

III. BÖLÜM

İSYAN VE DEVRİM

Amacım, Illuminati'nin doktrinlerinin ve Jacobinizm'in prensiplerinin Birleşik Devletler'de yayılmış olup olmadığı konusunda şüphe etmek değildi. Tam aksine, bu gerçek konusunda kimse benim kadar emin olamaz.

*Başkan George Washington,
1782 tarihli bir mektuptan*

Amerika'nın ve halkının maddi açıdan sağlamlığı, on dokuzuncu yüzyılın başlarından itibaren Avrupa'daki gizli örgütlerin sinsi zenginlerini rahatsız etmeye başlamıştı. Daha o zamanlardan başlayarak, din kontrolü yerine borç kontrolünü geçirme hazırlıklarına başlamışlardı.

Rusya, bir merkez bankası kurulması fikrini sürekli olarak reddeden Çar'ın tiranlığı altındaydı. Batı Avrupa, Fransız Devrimi ve Napoleon Savaşları'ndan sonra hazinesini kurutmuş durumdaydı. Kredi alınmaması kazanç elde edememek anlamına geldiğinden, Avrupalı bankacılar yeni kazanç kapısı olarak gözlerini Amerika'ya dikmişlerdi.

İkinci Amerikan Bağımsızlık Savaşı olarak da bilinen 1812 Savaşı'nın hemen ardından, Birleşik Devletler gerçekten de kıskanılabilir bir durumdaydı: İngiliz İmparatorluğu'nu yenmişti ve nüfusun az olduğu Meksika ile Kanada sınırları güvendedi.

Daha önce de değindiğimiz gibi, Başkan Andrew Jackson, bir merkez bankası kurma çabalarını sonuçsuz bırakmıştı ve 1835'te tüm dış borçları kapatmıştı. Ertesi yıl, özel toprakların ancak altın veya gümüş karşılığında satılması için kanun çıkararak, toprak spekülasyonlarından doğan enflasyonu da durdurdu.

Amerika'nın çekiciliği dayanılmazdı. Başkan James Madison ise 1823 yılında Monroe Doktrini'ni yayınlayarak, Avrupalıların Amerika'ya müdahale etmesi ve sömürgecilik yapması konusunda uyarıyordu. Bu politikayı çürütmek için, yabancılar yavaş ve sinsi bir sızma stratejisine ihtiyaç duyuyorlardı ve 1837 yılında Jackson'ın emekli olmasıyla, bu süreç başladı. O yıl, Almanya'da

doğmuş olan bir Rothschild bankacılık imparatorluğu temsilcisi Birleşik Devletler'e geldi ve August Schoenberg olan adını August Belmont olarak değiştirdi. Rothschild sempatizanı bir biyografiye göre, Belmont aslında Amshel Rothschild ve oğlu tarafından Küba'ya gönderilmişti ama kendisi New York'ta kalmaya karar vermişti. Hatta Belmont'un, Rothschild'ın gayri meşru oğlu olduğu bile söyleniyordu. Gerçek ne olursa olsun, Belmont her gün Rothschild ailesiyle yazışıyordu ve çok geçmeden Birleşik Devletler'deki temsilcileri haline gelmişti.

Kendisine ait bir sermayesi olmayan Belmont, çok geçmeden hükümet bonoları almaya başladı ve birkaç yıl gibi kısa bir sürede ülkedeki en büyük bankacılık firmalarından biri olan August Belmont & Company'yi kurdu. Aileyle olan bilinen bağları nedeniyle, firmanın bir Rothschild teşebbüsü olduğu o zamandan beri düşünülen bir şeydir.

1846 yılında Meksika Savaşı patlak verdiğinde, Birleşik Devletler hükümet bonolarının büyük bölümünü satın alan kişi Belmont oldu. Saldırgan iş stratejileri sayesinde, Rothschild ailesi çok geçmeden Amerikan endüstri, bankacılık, demiryolu, borsa, tütün, pamuk ve elbette ki altın dünyasında büyük yatırımlar yapmaya başladı. Daha sonrasında, 1861 yılında başlayan isyan sırasında hem Kuzey hem de Güney kuvvetlerini maddi açıdan destekleyen yine Belmont idi.

1853-1857 yılları arasında, Demokratik Parti'nin büyük miktarlardaki bağışları sayesinde, Belmont, Hague'de Birleşik Devletler'i temsil etti. Aynı zamanda ünlü Birleşik Devletler Donanma Subayı, Meksika Savaşı ve Tokyo Körfezi kahramanı Matthew Perry'nin kızıyla evlenerek, Amerikan sosyetesine girmeyi de başardı. Biniciliğe meraklı olan Belmont, Birleşik Devletler'de safkan at yarışları sistemini kurdu ve Amerikan Jokey Kulübü'nün ilk başkanı oldu.

1849 yılında Alphonse Rothschild, ailenin Belmont'un şirketini başka bir bankacılık firmasıyla değiştirip değiştirmemek

konusunda karar vermek üzere Birleşik Devletler'e geldi. Rothschild, Amerika'daki inanılmaz fırsatlar karşısında etkilendi ve kardeşlerine yazarak bu ülkede bir bankacılık firması kurulması gerektiğini bildirdi. "Bunun yeni bir uygarlığın beşiği olduğuna hiç şüphem yok" diye de ekledi.

Bu gözle görülen fırsatlara rağmen, Rothschild ailesi görünüşe göre Birleşik Devletler'de – en azından açık olarak – büyük bir yatırım yapmama hatasına düştü.

Rothschild ailesinin biyografisi Derek Wilson, bu konuda şunları söylemektedir: "Eğer bu erken dönemde New York'ta bir bankacılık firması kurmuş olsalardı, bu tek kaynaktan elde edilecek gelirin, o zamana kadar Avrupa'da kazandıklarını gölgede bırakacağı kesindi. James ve Lionel'ın neden Alphonse'un ısrarlarına karşılık vermediğini anlamak çok zor."

Doğrudan bir işadamaı bakış açısıyla bakıldığında, gerçekten de bunu anlamak çok zordur. Ama tarihsel gelişimlere komplocu bir bakış açısından yaklaşıldığında, aslında son derece mantıklıydı.

Öncelikle, Amerikalılar'ın Avrupalılar'a şüpheyle bakması nedeniyle, Belmont, Rockefeller, Morgan aileleri ve diğerleri gibi araçlarla çalışmaya karar verdiklerine inanılmaktadır. Ayrıca, Avrupalı bankacıların ekonomik açıdan güçlü ama politik açıdan kırılgan olan Amerikan halkının birlik ruhunu parçalamak üzere daha o zamanlardan komplo kurmaya başladıkları yönünde bugün elimizde bol miktarda kanıt bulunmaktadır.

Amerikan İç Savaşı

Yazar Epperson, Rothschild ailesiyle ilgili bir biyografi çalışmasında, Londra'daki bir toplantıda "Uluslararası Bankacılık Örgütü"nün "bölfethet" stratejisiyle Amerikan halkını Kuzey ve Güney olarak ikiye bölmeye karar verildiğinden söz etmektedir. Böyle bir plan, Birleşik Devletler hükümetini devasa savaş mas-

rafları ve dolayısıyla da büyük miktarda borçlar yaratacak bir düşmanla kafa kafaya getirecekti.

Güney'in bağımsızlık mücadelesiyle ilgili olarak, yazar Epperson şunları söylemektedir: "Her eyalet konfederasyondan çekilebilir, kendi özerk yapısını geliştirebilir ve kendi merkez bankasını kurabilirdi. O zaman Güney eyaletlerinde Avrupalılar tarafından kontrol edilen bir dizi banka – Bank of Georgia, Bank of South Carolina vs. gibi – oluşabilir, Avrupa'da asırlardır olduğu gibi iki bölge arasında savaş sürebilir, böylece Güç Dengesi oyunu tekrarlanabilirdi. Eyaletlerin bol miktarda kredi kullanması durumunda, bu stratejinin çok büyük kazanç sağlayacağı şüphesizdi."

Griffin, Alman Şansölye Otto von Bismarck'ın şu sözlerini aktarmaktadır: "Birleşik Devletler'in eşit güçte federasyonlara bölünmesi fikri, İç Savaş'tan çok önceleri Avrupa'daki yüksek finans güçleri tarafından kararlaştırıldı. Bu bankacılar, Birleşik Devletler'in tek bir ulus olarak bütünlüğünü koruduğu takdirde, ekonomik ve maddi bağımsızlığa ulaşabileceğinden, bunun da dünya üzerindeki kendi maddi baskınlıklarını tehdit edeceğinden korkuyorlardı. Rothschild ailesinin sesi bir kez daha yükselmişti... Böylece kölecilik sorununu sömürmek ve ülkeyi ikiye bölmek üzere elçiler gönderdiler."

Rothschild ailesinin Birleşik Devletler'de MasonDixon Hatı'nın iki tarafında da büyük projelere maddi destek sundukları tarihsel kanıtlarla bilinmektedir. Manchester'da büyük bir tekstil tesisinin sahibi olan Nathan Rothschild, pamuk ihtiyacını Güney'den karşılıyor ve savaştan önce Güney'den pamuk ithalatını finanse ediyordu. Aynı dönemde, Birleşik Devletler'in çeşitli eyaletlerine muazzam miktarlarda krediler veriyordu ve bir dönem, Birleşik Devletler hükümetinin resmi Avrupa bankacısı olmuştu. Ayrıca, Birleşik Devletler Bankası'nın kurulması fikrini ısrarla destekliyordu.

Tarihçi Bruce Catton, bu konuda şunları söylemektedir: “Avrupa’daki aristokratlar, Yankiler’in demokrasisi konusunda asla hoşnut olmamışlardı. Eğer demokrasinin hayatta kalmayı sağlamayacağını kanıtlayacak şekilde ülke ikiye bölünürse, Avrupa’daki beyzadeler çok memnun olacaklardı.” Avrupalılar’ın Amerika’daki durumu kendi çıkarlarına kullanmaları konusundaki başka bir destekleyici bilgi de, Rothschild biyografı Niall Ferguson’dan gelmektedir: “1854-1860 yılları arasında Rothschild özel yazışmalarında belirgin ve açıklanamayan bir boşluk vardı. Londra’daki Rothschild’ın gönderdiği mektupların neredeyse tamamı, diğer büyük ortaklar tarafından yok edilmişti.”

Eğer bu bir hileyse, başkanlığa hevesli Abraham Lincoln, bunu açıkça görmüştü. Asıl amacının köleleri azat etmek değil, Amerika’nın birliğini sağlamak olduğunu defalarca ve açıkça ifade etmişti. 1858’de Stephen Douglas ile aralarında geçen ünlü tartışmalarda, Lincoln ırk konusuyla ilgili bireysel görüşlerini şöyle açıklamıştı: “Beyazlar ve siyahlar arasında sosyal ve politik eşitlik sağlanması fikrini savunmuyorum ve asla da savunmadım. Diğer birçok beyaz gibi, ben de beyazların siyalara üstünlüğünü savunuyorum.”

Lincoln’ün federal birliği korumak amacıyla olduğu kesinlikle belliydi. 1862 yılında şöyle demişti: “Bu mücadelede asıl amacım bütünlüğü ve birliği korumaktır. Eğer köleleri serbest bırakmadan birliği koruyabilseydim, bunu yapardım; bazılarını azat edip bazılarını oldukları gibi bırakarak bunu yapabilseydim, yine yapardım.”

Lincoln, Birleşik Devletler’deki bölünmenin asıl nedeninin kölecilik değil, ekonomi olduğunu anlıyordu. Güney, daha ucuz olan Avrupa ithal malları almak istiyordu ama güçlü Kuzeyli üreticiler, yüksek ithalat vergileri için diretiyordu. 1861 yılında Güneyli Kongre Üyesi Washington’dan ayrıldığında, bu vergiler hemen yükseliverdi. Endüstriyel yapılı Kuzey ucuza çalışmaya hevesli işçilerle dolup taşıdığından, kimsenin kölelere ihtiyacı

yoktu; oysa Güney'deki önemli tarım merkezleri, insan gücüne ihtiyaç duyuyordu. Güneyli liderler kölecilik konusunda bir uzlaşmaya varmaya istekli olduklarını sürekli göstermelerine rağmen, "özel mülklerinden" feragat etmekte zorlanacaklarının da farkındaydılar.

Gerek Kuzey'deki ve gerekse Güney'deki kölecilik karşıtları, teknolojik gelişmelerle kölecilik meselesinin kapanmasının sadece zamana bağlı olduklarını anlamışlardı. Ama iki taraftaki aşırıcular, Avrupa'daki maddi destekçilerinden de cesaret alarak, huzursuzluk yangınına körükleyip durdular.

Bu çalkantının dönüm noktası, başka bir gizli örgüt biçiminde kendini gösterdi: KGC (Knights of the Golden Circle – Altın Çember Şövalyeleri).

Gizli Örgüt Heyecanı

Gizlilik düşkünü Şövalyelik organizasyonu, 1854 yılında Cincinnati, Ohio'da modelini Farmasonluk'tan alarak ilk şövalye "şatosu"nu kurmuş olan yazar ve operatör Dr. George W. L. Bickley'in bir yaratımıydı. Yazar G. Edward Griffin'e göre, "Bu örgütün Fransa'daki Mevsimler – Illuminati'nin bir koluydu – adlı gizli bir örgütle yakın bağlantıları vardı."

Mason localarına ithafen, Şövalyeler de aynı parolaları, tokalaşmaları, "tapınak yapılarını" ve büyük, orta ve mutlak konseyleri kullanıyordu. Yeni üyeler, başlarının üzerine canlı bir yılan koyarak şu tüyler ürpertici gizlilik yeminini ediyorlardı:

Davamızı her kim açığa vurmaya cesaret ederse,

Şövalye çeliğinin sınavından geçecektir;

İşkence yetersiz olduğu takdirde,

Beyinlerini kafataslarından çıkaracağız

Ve kafatasının içine bir lamba yerleştirerek

Ruhunun sonsuza dek cehennemde yanmasını sağlayacağız.

Altın Çember Şövalyeleri adı, Bickley'in Küba merkez noktası olmak üzere yaratmayı planladığı 2,400 mil çevreli, devasa bir kölecilik çemberi kurma fikrinden ortaya çıkmıştı. Bu yeni ülke, Birleşik Devletler'in güneyini, Meksika'yı, Orta Amerika'nın bir bölümünü içine alarak, dünyanın tütün, şeker, pirinç ve kahve ihtiyacı üzerinde tekel oluşturmaktı.

Modern tarihçiler KGC'nin önemine aldırmasalar bile, çağdaş yazılardan ve gazete haberlerinden anlaşıldığı kadarıyla, o dönemde bu organizasyon ciddi bir tehlike olarak görülüyordu. Bickley kesinlikle gizemli bir adamdı ve sürekli paraya ihtiyacı olmasına rağmen hiç durmadan yolculuk yapıyor ve saygın kişileri ağırılıyordu. Teşkilâtının parasal desteği, Veracruz, Meksika'da merkezi bulunan 5 milyon dolar sermayeli American Colonization and Steamship Company'den geliyordu.

Büyük Britanya ile yakın bağlarının, 1842'de Londra Üniversitesi'nde okurken başladığı söyleniyordu. Savaşın başlarında, Bickley Konfederasyon Başkenti Montgomery, Alabama'daydı ve kendisini Londra'daki Times gazetesinin bir muhabiri olarak tanıtıyordu. Savaştan sonra, İngiltere'de geniş çaplı seminerler verdi.

Bickley, durmadan yandaş ve felsefe değiştiriyor gibi görünüyordu. Daha önceleri Wayne Kardeşlik Çemberi adında bir dernek kurmuştu ve amacının anayasal birlik sağlamak olduğunu iddia ediyordu. Savaş başlamadan hemen önce, Bickley Cincinnati'deki gazetesi Scientific Artisan için bir makale yazdı ve köleciliğin sonucuyla ilgili şöyle dedi: "Bu sistem, Amerika'daki her aklı başında adamın da hemen söyleyeceği gibi, son derece ahlaka terstir." Makalesinde öne sürdüğü fikirlere rağmen, Bickley'in KGC için planlarının ilk adımı, Güney'de özerk bir kölecilik ülkesi kurmak, sonra da Meksika'ya doğru ilerlemektir. Çok sonraları ortaya çıkan Naziler gibi, KGC de kanın saflığıyla ilgileniyor ve bunu Meksika halkının "Teksaslılaştırılması" için "AngloSakson kanı" çağrısıyla gösteriyordu.

1860'ta, elli binden fazla Şövalye vardı; çoğu Teksas'taydı ve Meksika'ya ilerlemek için emir bekliyorlardı. San Antonio'da karargahını kurmuş olan Bickley, Güney'e karşı komplo kurduklarını iddia ettiği "Wall Street bankacılarını öldürme" fikriyle popülerlik kazanmıştı. Ayrıca, Lincoln başkan seçildiği takdirde Şövalyeler'in hedefinin Meksika değil, Washington olacağını da vurguluyordu.

1860 yılının baharında, Meksika'ya yönelik iki önemsiz işgal eylemi oldu ama ikisi de, Bickley adamlarına söz verdiği destek birlikleri ve malzemeleri yollayamadığı için başarısız oldu.

Teksas kahramanı ve Valisi Sam Houston, söylendiğine göre o dönemde Şövalyeler'den biriydi ama Şövalyeler dikkatlerini Meksika istilasından uzaklaştırıp bölünmeci harekete çevirince, o da örgütten ayrılmıştı.

Güney ve Kuzey'in bölünmesi davasında Bickley daha başarılı oldu, çünkü KGC, Güney askeri birliklerin en önemli birimi haline gelmişti. Yazar Ollinger Crenshaw'a göre, "Güney basını örgütün planlarını coşkuyla karşıladı ve birçok gazete onları savunmaya başladı... Vicksburg'deki Sun gazetesi, KGC'nin Güney'de özerk hakların savunulması için güçlü bir askeri organizasyon sunduğunu yazdı."

KGC, üç bölüme ya da "dereceye" bölünmüştü; "İç ve Dış Muhafız Militanları," "İç ve Dış Muhafız Birlikleri" ve "Amerikan Lejyonu." Belirtildiğine göre, 1860'ta KGC'de altmış beş binden fazla üye vardı ve özellikle de Güney'deki "beyinlerden" oluşuyordu. Bickley, şu sözleriyle amaçlarını açıkça ifade etmişti: "Savaş istediğimiz bir gerçektir; ama bunu nasıl başlatacağımız asıl sorunumuzdur."

Sürekli çalkalanmalar sayesinde, Şövalyeler hem Kuzey'de hem de Güney'de nefret ve korku duygularını yaymayı başardılar. Tarihçi William W. Freehling bu konuda şunları söylemektedir: "1860 yılında Abraham Lincoln başkan seçildikten sonra, Güney azınlığı içindeki bu azınlık grup, son bir kumar oynamak

için komplo kurdu. 1861 yılında, aşırıcıların şaşkın bakışları altında, bölünmeci dava galip geldi.”

KGC’nin Kuzey’deki faaliyetleri arasında, bir “Kuzeybatı Konfederasyonu” kurma fikri de vardı; bu konfederasyon, Ohio, Indiana, Minnesota ve Michigan’ın da dahil olduğu birçok eyaletteki Güney taraftarlarını içine alıyordu. Sadece Illinois’te, yirmi binden fazla KGC üyesi olduğu bildirilmiştir. Plan, federal cephanelikleri ve eyaletlerin kontrollerini ele geçirmek, sonra da Konfederasyon esirlerinin hepsini serbest bırakmaktı. Eyalet yetkililerinden biri, Edmund Wright, Şövalyeler’e karşı çıkmaya çalıştı ama karısı zehirlenerek öldürüldü ve evi yakıldı. Ağustos 1862’de, altmış KGC üyesi – bildirildiğine göre, Indiana’daki on beş bin üyenin içinden – komploculuk ve ihanetle suçlandılar ama sonrasında serbest bırakıldılar. Federal savcılar, şehitler yaratarak onları kahramanlaştırmaktan korkuyorlardı ve komplo davalarında deliller yetersizdi.

Şövalyeler’in eylemleri, ulusal hükümette de hasar yarattı ve Başkan Lincoln’ün şu sözleri söylemesine neden oldu: “Arkamızdaki düşman, önümüzdeki düşmana kıyasla ülke için çok daha tehlikeli.”

Lincoln hükümeti, orduya girmemeleri için insanlara hükümet karşıtı konuşmalar yaptığı belirtilen on üç binden fazla insanı “sadakatsizlik” suçlarıyla tutukladı. Yazar Larry Starkey şöyle söylemektedir: “Savaşın önce ‘sadık muhalefet’ olarak tanımlanan insanlar, 1861 yılından sonra hainlikle suçlandılar.”

Bu zulüm, Demokratlar ve Cumhuriyet karşıtlarını harekete geçirdi. Bu kesim, federal yetkilileri hükümete yönelik eleştirileri bastırmak için KGC tehdidini abartmakla suçladı. KGC, Amerikan Şövalyeleri Teşkilâtı ve Özgürlük Çocukları’nın üyelerinin sayısı yüz binlerceydi. Griffin’e göre, şövalyeler savaşın sonra yeraltına inmiş, zaman içinde de Ku Klux Klan olarak ortaya çıkmışlardır.

1863 yılında Bickley, Indiana'da casus olarak tutuklandı ve 1865 yılında serbest bırakılmasına kadar hiç yargısız olarak hapishanede tutuldu. Umudunu yitirmiş bir adam olan Bickley, 10 Ağustos 1867'de Baltimore'da öldü.

Halkın dikkati Güney İsyanı'na ve Kuzey'deki bölünmelere dönerken, Washington'da büyük çapta ekonomik önlemler alınıyordu.

1861 yılının ortalarında, savaş henüz başlarken, Birleşik Devletler Hazine Bakanı Salmon Chase (Chase Manhattan Bank'a onun adı verilmiştir) Kongre'ye Amerika'da gelir vergisi uygulanmasını önerdi ve bu önerisi kabul edildi. Bütün gelirler üzerinde yüzde üçlük bir vergi olarak önemsiz bir oranla başladı ama bir yıl sonra bu rakam yüzde beşe yükseltildi.

Savaş devam ederken, Lincoln'ün giderek daha çok paraya ihtiyacı olmaya başlamıştı. Beklendiği gibi Avrupalı bankacılar-dan kredi almak yerine, 1862 yılında yeşil mürekkeple basılan ve adına "yeşil banknot" denen 450 milyon dolar tutarında para bastı. Bu kağıt para, Kongre tarafından yasal hale getirildi. Borç-la ilgisi olmayan bu paradan cesaret alan Lincoln, şöyle dedi: "Kendi parasını basma ve yayınlama gücüne sahip olan devletin, faizle borç almaya ihtiyacı yoktur. Devletin para basma ve yayınlama gücü, en önemli yaratıcı güçüdür."

Para basma ve yayınlama seçeneğine başvuran iki Birleşik Devletler başkanının da - Lincoln, 1862; John F. Kennedy, 1963 - suikasta kurban gitmesi ilginçtir. Lincoln'ün katili, KGC üyesi (ünlü kanun kaçağı Jesse James ile birlikte) ve Güney taraftarı John Wilkes Booth idi. Çeşitli komplo yazarları, Booth'u Illuminati, İtalyan Carbonari ve Güney Dışişleri Bakanı Judah Benjamin'den dolayı Rothschild ailesiyle bağlantılandırmışlardır. Savaştan sonra, genellikle Güney Başkanı Jefferson Davis'in "tahtın arkasındaki karanlık güç" olarak yorumlanan Benjamin, İngiltere'ye kaçtı ve orada güçlü bir avukat oldu.

Kennedy suikastında olduğu gibi, Lincoln'ün ölümü de bugün bile hâlâ yankıları devam eden komplo çılgınlıkları kopardı. Lincoln suikastıyla ilgili olarak çok kişi tutuklandı ve aralarından dördü asılarak idam edildi; bu kişiler arasında, Birleşik Devletler'de büyük bir suçtan hüküm giyerek idam edilen ilk kadın, Mary Surratt da vardı. Lincoln suikastının, kaçakçılık ve adam kaçırmaya planlarıyla birlikte KGC'nin de dahil olduğu karmaşık bir komplo olduğu, tarihsel kanıtlarla bilinmektedir. Komplo, aynı zamanda Washington'daki bazı üst düzey bürokratları da kapsıyordu ve Lincoln'ün Savaş Sekreteri Edwin Stanton da bu kişilerden biriydi. Ama bu komplonun tam hikayesi, henüz halka açıklanmamıştır.

Sürekli kullanılan ifadeye rağmen, 1861-1865 yılları arasındaki çatışmalar aslında gerçek anlamda bir iç savaş değildi; çünkü iç savaş, bir ülke içindeki bölgelerin ya da hiziplerin arasındaki mücadele anlamına gelir. Her Güney eyaletindeki vatandaşların çoğu, Birleşik Devletler'den ayrılma kararını özgür olarak vermişlerdi. Konfederasyon Başkanı Davis – eski Birleşik Devletler senatörlerinden biri ve savaş sekreteri – 18 Şubat 1861'deki konuşmasında şöyle demişti: “Devletin yönetilenlerin rızasına bağlı olduğu, kuruluş amaçlarına zarar vermeye başladığı takdirde hükümetin halk tarafından değiştirilebileceği yönündeki Amerikan fikrini tekrarlıyorum. Özerk eyaletler olarak bu konfederasyonu oluşturma kararı aldınız; dilin kasıtlı olarak yanlış kullanılmasıyla, bu hareket bir devrim olarak gösterildi.”

Tarihçi Shelby Foote ise şunları söylemektedir: “Ayrılma – ya da Jacobinler'in deyiimiyle isyan – ihanet olabilirdi ama radikallerin bu konudaki düşünceleri ne olursa olsun, hiçbir mahkeme durumu bu şekilde değerlendirmedir.”

Ama Lincoln ve radikal Cumhuriyetçiler, ayrılmanın ihanet olduğunu iddia ettiler, dev ordular hazırladılar ve Güney eyaletlerini ülke yönetimine geri döndürmek için donanma bloğu uyguladılar. Yirmi iki milyon Kuzeyli, dokuz milyon Güneyli kar-

şısında savaşa tutuşmuşken, Fransa ve İngiltere çatışma içindeki ülkeyi sarmak için harekete geçti.

İngiltere, on bir bin ilave birliği, Konfederasyon ajanları için bir cennet haline gelmiş olan Kanada'ya gönderdi. Fransız III. Napoleon, Avusturyalı Arşidük Maximilian'ı Meksika İmparatoru olarak atadı. Maximilian, hemen Konfederasyon ile pazarlıklara başladı ve blokajın etrafından dolaşarak malzemelerin Teksas'a ulaştırılmasına izin verdi. Fransız birlikler, Teksas sınırında mevzilenmişlerdi. Hem Fransa hem de İngiltere, Kuzey ve Güney birbirlerinin kanlarını kurutmaya başlar başlamaz içeri girmeye hazırды.

Birleşik Devletler'in tamamen dağılmasını engelleyen iki şey vardı: Lincoln'ün Konfederasyon eyaletlerindeki köleleri serbest bırakma vaadi ve Rusya'nın sessizce işe karışması.

Zamansız Saldırılar

22 Eylül 1862'de, federal ordu bir Konfederasyon ilerleyişini Antietam'da durduktan birkaç gün sonra, Lincoln, Güney eyaletleri ülkeye geri dönmedikleri takdirde, Güney'deki köleleri serbest bırakacağını duyurdu. Bu açıklama, Birleşik Devletler hükümetinin dokuz ay sonra savaş alanında kazandığı zafere kadar uygulamaya konmadı.

Güney'den tepki gelmeyince, Lincoln 1 Ocak 1863'te Özgürlük Bildirgesi'ni yayınladı. Asilerin ellerindeki bölgelerde bulunan tüm kölelerin serbest bırakıldığını açıkladı. O bölgelerde hiçbir yetkisi olmadığından, aslında bu tamamen politik bir hamleydi. Ama kölelerin serbest bırakılması konusunu gündeme getirmeye yetti. Lincoln, daha sonrasında bu pragmatik hareketini şöyle açıkladı: "İzlediğimiz planlarda ipin ucunu elimizden kaçırmak üzere olduğumuzu anlayana kadar, her şey daha da kötüye gitmeye devam etti; son kartımızı oynamak üzereydik ve taktiğimizi değiştirmek zorundaydık, yoksa kaybedecektik. Bu yüzden, kölelerin serbest bırakılması politikasını uygulamaya odaklan-

dım.” Diğer bir deyişle, kölelerin serbest bırakılması konusu, savaşın ortasında odak noktası haline gelmişti; yoksa savaşın çıkış nedeni değildi.

Ne İngiltere ne de Fransa ülkelerinin köleciliği desteklediği fikrini kabulleneneceği için, bu son derece akıllıca bir manevraydı; ve Lincoln’ün ülke üzerindeki kontrolünü güçlendirmişti.

Lincoln 1863 yılında ilk zorunlu askerlik kanununu yayınladığında, aralarında New York’un da bulunduğu birçok şehirde isyanlar çıktı. 1316 Temmuz tarihleri arasında ordu birlikleri silah tehdidiyle barışı yeniden sağlamaya çalışırken, binden fazla insan öldü ya da yaralandı. Griffin bu konuda şunları söylemektedir: “Aradan geçen bunca yıldan sonra, Lincoln’ün gerek Kuzey’de ve gerekse Güney’de bir ayaklanma başlatma gücünü elinde tuttuğunu unutmak kolaydır. Kuzey’deki ayaklanmayı kontrol etmek için, Lincoln bir kez daha Anayasa’ya aldırmadı ve hükümeti eleştirenleri resmi suçlamalara ve yargılamalara gerek duymadan tutuklattı. Böylece, kölecilik karşıtı bayrak altında, Kuzey’deki Amerikan vatandaşları sadece kendi şehirlerinin sokaklarında öldürülmekle kalmadı, aynı zamanda kendi iradeleri dışında askeri savaşa zorlandı ve hukuki prosedürler bile uygulanmadan hapse mahkum edildiler. Diğer bir deyişle, kölelerin serbest bırakılabilmesi için özgür insanlar köleleştirildi. Sözde dava samimi olsa bile, bu kötü bir alışverişti.”

1863 sonbaharında, Lincoln Kanada ve Meksika’daki yabancı orduların varlığından giderek daha fazla rahatsızlık duymaya başlamıştı. Meksika’daki Fransız birlikleriyle ilgili endişesi, Teksas’ı Louisiana’dan ayıran Sabine Nehri’nin ağzındaki Sabine Geçidi’nde aceleci bir saldırı yapmasına neden oldu. 8 Eylül 1863’te, ellerinde altı topla kırk yedi Teksas militanı, dört gambotun kılavuzluğunda nehirde seyreden ve beş bin Yanki askeri taşıyan yirmi iki Kuzey gemisini izliyordu.

Fransa ve İngiltere Güney’i özerk bir devlet olarak tanımayacağı ve yardım etmeye yaklaşırken, güç dengesinin değişmesini

sağlayan kişi, Rusya'nın Kuzey taraftarı lideri Çar II. Alexander oldu. İngiltere ve Fransa'nın Rus İmparatorluğu'nu bölmek için komplo planladığı haberini alan Çar, 1863 sonbaharında iki Rus filusunun Birleşik Devletler'e doğru yola çıkmasını emretti. Filolardan biri Virginia açıklarında demirlerken, diğeri San Francisco'da bekliyordu. İkisi de İngiliz ve Fransız ticaret gemilerine saldırmak için mükemmel bir pozisyondaydılar. Hiçbir tehdit ya da ültimatoma halka duyurulmadı ama savaş şiddetlendiği takdirde, Rus Donanması'nın ortalığı karıştırmaya hazır olduğu belliydi. "Rus filolarının hazırda bekleyen tehdidi olmasa, savaşın gidişatı çok farklı olabilirdi" diye açıklamaktadır Griffin.

Öncelikle bu filoların varlığı nedeniyle – Özgürlük Bildirgesi'nin kendi anayasalarında yarattığı etkinin de katkısıyla – İngiltere ve Fransa, Güney'e destek verme planlarından vazgeçtiler.

1865 yılının başlarında, Güney'in hem silah hem de insan gücü kurumaya yüz tutmuştu. Mississippi Nehri federallerin kontrolündeydi ve General William T. Sherman, Georgia üzerinden yaptığı ünlü "denize yürüyüş" operasyonu ile, Konfederasyon birliklerini ikiye bölmüştü. Catton bu konuda şunları söylemektedir: "Konfederasyon devletinin ordusunu bir arada tutabilmesinin tek nedeni, sağ kalan askerlerin inanılmaz dayanıklılığı ve kararlılığıydı. Savaşın zayıflatmak yerine güçlendirdiği bir ülkeydi. Savaş ancak tarihte görüldüğü şekilde sona erebilirdi. Konfederasyon dağıldı, çünkü savaş nihayet insanları bıktırmıştı."

Savaşın sonucunda ortaya çıkan rakamlar ürkütücüydü; 365,000 Yanki ve 258,000 Konfederasyon askerinin ölümüyle, bu Birleşik Devletler'in girdiği savaşlar içinde en çok kayıp verileniydi.

Finans maliyeti ise inanılmazdı. 1861 yılının sonunda ülkenin harcaması 67 milyon dolardı. 1865'te bu rakam 1 milyar doları geçmişti. 1861 yılında 33 milyonluk nüfusta kişi başına 2.80 dolar olarak düşen ulusal borç, 1865 yılında kişi başına 75 dola-

ra yükselmişti. Tazminatlar ve şehitlerin gömülmesiyle birlikte savaşın maliyeti 1910 yılında 12 milyar dolar olarak açıklanmıştı ve bu, o zamanlar için akıl almaz bir rakamdı.

Bu inanılmaz para akışının göbeğinde, Rothschild'ın ajanı Belmont vardı ve iki tarafı da maddi açıdan destekliyordu. Hem İngiltere hem de Fransa'daki bankacıları etkiliyor, hükümet bonoları alarak Birleşik Devletler savaşını desteklemelerini sağlıyordu. Aynı dönemde Güney'deki değersiz banka bonolarını neredeyse bedava denebilecek bir rakam karşılığında satın alırken, savaştan sonra Güney'in bu bonolara tam değerlerini vermesini umuyordu. 1863 yılında Chicago Tribune, "Konfederasyon bonolarını satın alan Belmont, Rothschild ailesi ve tüm Yahudi nüfusunu" hakaret yağmuruna tuttu.

Rothschild ailesinin gençlerinden biri, savaştan önce Amerika'yı ziyaret etmişti. Lincoln ile ilgili olarak Salomon Rothschild şöyle yazmıştı: "Tüm uzlaşma biçimlerini reddediyor ve sadece silah gücünün yaptırımıyla halkı bastırmayı düşünüyor. Bir köylü görünümüne sahip ve sadece bar hikayeleri anlatabildiğinden eminim."

Rothschild ailesi her iki tarafta da oynuyordu ve görünüşe bakılırsa Amerika'daki trajediye karşı kesinlikle duygusuzdu. Baron Jacob Rothschild, Birleşik Devletler Brüksel Büyükelçisi Henry Sanford'a şu sözleri söylemişti: "Hastanız umutsuzca hasta olduğunda, umutsuz önlemler almaya çalışırsınız; kan dökmek bile buna dahil olabilir."

Eğer Amerikan İç Savaşı gerçekten gizli örgütlerin Birleşik Devletler'i bölmek için izledikleri bir komploya – 1861 yılında yayınlanan bir KGC kitapçığının açıkladığına göre – ve Avrupa'daki Rothschild ailesi tarafından desteklenmişse, neredeyse başarılı olduğunu söyleyebiliriz. Cumhuriyetçi hükümetin sert Yeniden Yapılanma kararları – 1960'lara kadar Güney'in ağır cezalandırıcı ekonomik politikalar altında ezilmesine neden olmuştu – Güney ve Kuzey arasındaki nefretin yirminci yüzyıla

kadar devam etmesini sağladı. Bu sırada, Güney’de Ku Klux Klan gibi diğer çeşitli gizli örgütler de türedi.

Tarihçi Foote, o çağdaki bölünme taraftarlarını tanımlamak için “Jacobinler” ifadesini kullanmıştır. Bir tür Aydınlanmış Farmasonlar olan Jacobinler, Eski Dünya’nın gizli örgütlerini Yeni Dünya’daki gizli manipülasyonlara bağlayan halkaydı.

Fransa’daki “Eski Dünya Düzeni”ni başarılı bir şekilde yok ettikten sonra, Atlantik Okyanusu’nu aşarak gelmişlerdi ve fethe edecek yeni dünyalar arıyorlardı. Bu kaçaklar, kökeni insanoğlunun şafağına kadar uzanan Illuminati gibi gizli örgütlerin eski üyeleri ya da onların çocuklarıydı.

KGC, Thule Gesellschaft ve Cecil Rhodes’un Yuvarlak Masa Grupları gibi örgütleri yaratmış olan adamlar, bu gizli Avrupalı organizasyonların uzun tarihinden yararlanmışlardı.

Ama Amerikan İç Savaşı döneminde, on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki Masonluk Karşıtı Hareket sayesinde, bu gizli örgüt mekanizmaları Amerikan halkı tarafından unutulmuştu.

Masonluk Karşıtı Hareket

Dünya tarihindeki en eski ve en güçlü gizli örgüt olan Farmasonluk, Amerika’nın ilk günlerinde köklerini salmaya başlamış ve hatta Amerikan Devrimi’nde de önemli rol oynamıştı. Daha sonra patlak veren ve başlangıçta Birleşik Devletler’de büyük sevinç yaratan Fransız Devrimi’nde ise daha büyük rol oynadı. Mason localarının ve üyelerinin sayısı giderek arttı. 1826 yılında, Birleşik Devletler’deki Masonlar’ın sayısının yaklaşık elli bin olduğu tahmin ediliyordu ve bunların büyük bölümü eğitimli, profesyonel insanlardı.

Ama o yıl, bir Mason yoldan çıktı. Batavia, New York’ta yaşayan Yüzbaşı William Morgan’ın, Farmasonlar’ın gizli sembollerini, tokalaşma şekillerini, yeminlerini ve amaçlarını açıklayan bir kitap yayınlamaya hazırlandığı öğrenildi. Örgütün otuz yaşında-

ki üyesi Morgan, şöyle yazmıştı: “Sivil kurumların sorunlarının kökeni, her geçen gün güçlenen ve daha şimdiden çok güçlü olan Masonluk’ta bulunabilir. Ülkemi, kendisini bekleyen tehlikelere karşı uyarmak zorundayım.”

Kitabın yayınlanmasından önce, Morgan ve yayıncısı, Batavia’da kaçırıldı. Öfkeli dostları ve komşuları, onları kaçıranları takip etti ve yayıncıyı kurtarmayı başardı ama Morgan o kadar şanslı değildi ve bir daha kendisinden haber alınamadı.

Yıllar sonra, Henry L. Valance adında bir Mason, ölüm döşeğindeyken doktoruna bir itirafta bulundu; kendisi ve diğer iki Mason arkadaşı, Morgan’ın cesedini Niagara Nehri’ne atmışlardı. Valance o günden beri vicdanının huzursuz olduğunu ve ruhunun kurtulmasını istediğini açıkladı.

Ama kaçırılma olayı gerçekleştiği dönemde, kimse Morgan’ın yazgısıyla ilgili doğru dürüst bir şey öğrenememişti. Rahip Charles G. Finney’in 1869 yılında yazdığı kitaba göre, adalet sistemindeki dişliler, hukuk dünyasındaki, polis organizasyonlarındaki, tanıklar ve jüri üyeleri arasındaki Masonlar tarafından yavaşlatılıyordu. Morgan’ın Masonlar tarafından kaçırıldığı ve öldürüldüğü haberi yayıldığında, büyük bir skandal yaşandı.

Masonlar’ın gizlilik ve elitlik tutumlarına öfkelenen halkın ayağa kalkması nedeniyle, kırk beş binden fazla üye organizasyondan ayrıldı ve iki bin loca kapatıldı. Yazar William J. Whaley bu konuda şunları söylemektedir: “Binlerce Mason, giysilerini yaktı. Birkaç yıllık sürede, New York’taki localarda üye sayısı 30,000’den 300’e düştü.”

1827 yılında Morgan’ın *Illustrations of Masonry by one of the Fraternity Who Has Devoted Thirty Years to the Subject (Hayatının Otuz Yılını Konuya Adanmış Bir Örgüt Üyesinden Masonluk Görüntüleri)* adlı kitabı yayınlandı. Tarihte ilk kez, Mason olmayanlar konuyla ilgili bilgi edinme şansı buldu.

Masonluk sırlarını açığa vuranların cezalarıyla ilgili “kan yeminleri” Morgan’ın diğer Masonluk üyeleri tarafından öldürül-

düğü şüphelerini destekledi. Morgan, Mavi Loca'nın Birinci Derecesi'nde bulunan yeni bir üyenin cezasıyla ilgili şunları açıklıyordu: "Cezalandırılan kişinin boğazı boydan boya kesilir, dili köklerle parçalanır, bedeni 24 saatte iki kez gelgit yaşanan bir noktada denizin kumları altına gömülür." Daha yüksek derecedeki üyeler için ise cezalar daha da ağırdı.

1829 yılında halkın baskısı karşısında New York Eyalet Senatosu, Farmasonluk için soruşturma başlattı; sonuçta zengin ve güçlü Masonlar'ın devletin tüm derecelerinde bulunduğunu açıkladı. Senato, ölüm sessizliğini koruyan basını da eleştirdi: "Özgürlüğün bekçisi olduğunu iddia eden bu insanlar, Masonluk etkisinin gücünü çok iyi biliyorlar..."

Başkan Andrew Jackson'ın - kendisi de bir Farmason idi - rakipleri, skandaldan yararlanarak Masonluk Karşıtı Parti'yi kurdular ve böylece ilk kez Birleşik Devletler'de bir üçüncü parti kurulmuş oldu. Masonluk Karşıtı adaylar, 1832 yılında yerel seçimlerde ve eyalet seçimlerinde başarılı oldular ama Jackson'ı yerinden etmeyi başaramadılar. 1830'ların sonlarında, Masonluk Karşıtı Parti köleciliğe karşı öfkeyi coşturdu ve Jackson karşıtı üyeler, yeni kurulan Whig Party'ye katıldılar. Bütün bunlar, Masonluk localarının onlarca yıl doğrulamamasını sağlayacak olan şiddetli bir darbe indirmişti.

Masonluk karşıtı şüpheler ve duygular, Morgan'ın kaçırılmasından önceki yıllardan beri güçleniyordu, çünkü birçok Amerikalı, organizasyonun ülkede daha önce yaşanan ama unutulmuş olan iki isyanda oynadığı rolü anlamaya başlamıştı.

1787 yılının başlarında, Devrim Savaşı gazisi Daniel Shays'ın liderliğindeki yaklaşık bin Massachusetts çiftçisi, silahları ele geçirmek için Springfield cephaneliğine saldırdılar. Bu öfkelerinin nedeni, giderek artan vergiler, kağıt paranın yasaklanması ve devlet pozisyonlarında sadece zenginlerin oturabileceği yönündeki kanunlardı.

Aşırı yükün altında ezilen öfkeli çiftçiler, birçok kasabada gösteriler yaptılar. İnsanları kıskırtmak için Avrupa adına çalıştığı söylenen Samuel Adams, Massachusetts kararnamesini ortaya koydu ve çiftçileri sakinleştirmeyi pek sağlayamayan İsyân Bildirgesi'ni okudu.

On yıldan kısa bir süre önce İngilizler'e karşı asi olarak savaşan insanlar, şimdi Shays'in asilerinin ölümle cezalandırılmasını istiyorlardı. Fransa'da Birleşik Devletler Büyükelçisi olduğu için olaylara uzaktan bakan Thomas Jefferson'dan başka konuya sempati gösteren kimse yoktu. Bir dostuna yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Arada bir çıkan isyanların iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. İsyansız bir yirmi yıl geçirmekten Tanrı bizi korusun... Özgürlük ağacı arada bir vatanseverlerin ve tiranların kanlarıyla beslenmelidir." Shays'in küçük ordusu, nihayet Boston'a doğru ilerledi ama Boston tüccarlarının aceleyle topladığı militanlardan ziyade şiddetli bir kış fırtınası yüzünden geri dönmek zorunda kaldı.

Amerika, henüz Birleşik Devletler olarak sağlamlaşmamıştı ve özellikle Batı bölgelerinde sorunlar vardı. 1791 yılında Hazine Bakanı Alexander Hamilton – Mason – yeni kurulan Birleşik Devletler Bankası'nı desteklemek için bir dizi kanun teklifini Kongre'den geçirmeyi başardı ve dostlarının ellerindeki devlet bonolarının tam değerleriyle ödenmesini sağladı. Bu aynı zamanda titrek federal hükümetin gücünü sınamak için de bir fırsattı. Eylemleri, 1794 yılında Whiskey İsyanı'nın patlak vermesine neden oldu.

Hamilton'ın vergileriyle ağır darbe alan bir grup, Batı Pennsylvania'daki İskoçİrlandalı çiftçilerdi ve özellikle viskiye konan vergiye çok öfkelenmişlerdi. Kendilerinin içmesi bir yana, çoğu çiftçi Doğu pazarlarına kolay ulaşım sağlamak için ürünlerini viskiye çeviriyordu. Viski vergisini geçim kaynaklarına ciddi bir saldırı olarak gördüler ve vergi memurlarını silahla karşılamaya başladılar. Memurlardan birkaçı tartaklandı.

Bu dönemdeki bazı araştırmacılara göre, bu olayda yabancılar tarafından kontrol edilen bazı gizli örgütlerin müdahalesi son derece açıktı. Örneğin, öfkeli çiftçilerin doğal tepkileri, Birleşik Devletler'deki Fransa Büyükelçisi Edmond Genet tarafından abartılmıştı.

Devrim başlatma girişimleri nedeniyle Rusya'dan sürgün edilmiş olan Genet, 1793 baharında Amerika'ya gelmişti ve "Demokratik Kulüp" adı altında gizli örgütler organize etmeye başlamıştı. O sıralarda Fransa Devrimi'ni başlatmaya çalışan Illuminati esintili örgütlerin doğrudan bir kopyasıydı. John Quincy Adams bu konuda şunları söylemektedir: "Demokratik Kulüp, Paris'li Jacobinler'e o kadar benziyordu ki ikisinin de aynı kökenden geldiğini düşünmemek imkansızdı."

Başkan George Washington da bu endişesini dile getirmişti: "Eğer bu örgütler hemen bastırılmazsa, devleti temelinden saracakları şüphesizdir." Temmuz 1794'te, Washington eski askeri üniformasını giydi ve Robert E. Lee'nin babası General Henry "LightHorse Harry" Lee'nin kumandasındaki on üç bin adamdan oluşan orduyu teftiş etti. Komşu eyaletlerden toplanmış olan militan ordu, Pennsylvania'ya doğru yürüdü ve karşı çıkan birkaç yüz çiftçi hemen dağıtıldı. İki çiftçi ihanetle suçlandı ama daha sonrasında Jefferson'ın Cumhuriyetçileri bu hareketi devletin aşırı tepkisi olarak yorumlayınca, Washington çiftçilerden özür diledi. Federalciler, bu olayı bir zafer olarak değerlendirdiler, çünkü eyalet sınırları içinde askeri güç kullanarak federal otoriteyi sağlamlaştırmak için, bu ellerine geçen ilk fırsattı.

Ama eleştirmenler, olayı farklı bir isim altındaki elitist otoritenin başka bir eylemi olarak yorumladılar. Yazar Bramley şöyle demektedir: "Hamilton ve Washington neden bir Amerikan Devrimi'ne karışmaya gerek duysunlar ki? Kolonicilerin İngiliz hakimiyeti altında son derece iğrenç buldukları sistem ve kurumların hepsini, kendi yetkilerini kullanarak Amerika'da da kurdular."

Fransa'da devrim hazırlıkları tam gaz devam ederken, Jefferson'ın Cumhuriyetçileri'nin eleştirileri, Mason localarının ülkede sağladığı Illuminati etkisinin korkusu, 1798 yılında Federalciler'in Kongre'de dört Yabancı ve İsyan Kanun Tasarısı'nı geçirmesini sağladı. Birleşik Devletler'i geniş çaplı Fransız Jacobin komplosundan korumak için çıkarılan bu sevimsiz kanunlar, başkana yabancıları kovma veya tutuklama, göçü perdeleme ve hükümeti aşağılama niyetiyle yazan ya da konuşan herkesi cezalandırma yetkisi verdi.

Birçok kişi, bu kanunların federal gücü konsolide etme çabası olarak değerlendirdi. Kentucky ve Virginia eyaletlerinde temelde bu kanunlara ters düşen önergeler geçirildi. Bu eyaletler, federal hükümet eyaletler arasında bir bileşimin sonucu olduğundan, federal hükümet Anayasa'nın öngörmediği güçlere sahip olursa, eyaletlerin bu güçleri anayasaya ters olarak değerlendirme hakkının bulunduğunu savundular. Bu, on dokuzuncu yüzyılda bir bölünmenin yaşanmasına neden olan anayasa tartışmalarının başlangıcıydı.

Kuzeydoğu Amerika'nın dindar yapısı – Püritenler tarafından destekleniyordu – Aydınlanmış Farmasonluk tarafından getirilen anarşist fikirlere sıcak bakmıyor ve direnç gösteriyordu; ama Fransa'da durum hiç de böyle değildi.

Fransız Devrimi

Eğer gizli örgütler tarafından düzenlenmiş büyük bir dünya olayını açıkça görmek isterseniz, 1787-1799 yılları arasında ülkeyi perişan eden Fransız Devrimi en belirgin örnek olacaktır. Kral XVI. Louis'nin yozlaşmış monarşisinden kurtulmak için fırsat kollayan devrimci liderler, modern zamanların ilk ulusal devrimini başlattılar.

Yiyecek sıkıntısı ve hükümet temsilcilerinin azlığı nedeniyle halkın giderek artan öfkesiyle başladığı düşünülmese rağmen, devrimin aslında Fransız Masonluk locaları ve Alman Illuminati

üyeleri tarafından planlandığı yönünde son derece güçlü kanıtlar bulunmaktadır.

The New Encyclopaedia Britannica şöyle anlatmaktadır: “Fransa’da, Hristiyanlık dinini dikkate almayan ve aslında açıkça karşı çıkan bir politik sistem ve felsefe geliştirdi... Farmasonlar, gizli örgütler, Illuminati gibi grupların yaydığı kardeşlik öğretileri, toplumun Katolik yapısına bir rakip oluşturdu.”

Gizli örgüt araştırmacısı ve yazar Nesta H. Webster, 1924 yılında şöyle diyordu: “*A Ritual and Illustrations of Freemasonry (Bir Farmasonluk Ritüeli ve Görüntüleri)* adlı bir Masonluk kitabında şu pasaj geçmektedir: ‘Masonlar, başlarında ünlü Orleans Dükü ile birlikte Devrim’i başlattılar.’”

Yazar Bramley ise şunları belirtmektedir: “Birinci Fransız Devrimi sırasında, kilit liderlerden biri, Devrim doruk noktasına ulaştığında üyelikten çekilmeden önce Fransız Masonları’nın büyük üstadı sayılan Orleans Dükü idi. George Washington tarafından Masonluk üyeliğine sokulmuş olan Marquis de Lafayette de Fransız devrim davasında önemli rol oynadı. Fransız devrimci hareketinin radikal çekirdeğini oluşturan Jacobin Club, önemli Farmason üyeleri tarafından kurulmuştu.”

1789 yılında bütün buğdayı satın alan – sonrasında sakladığı mı, yoksa başka bir yere mi sattığı bilinmiyor – böylece halkı açlık sınırına sürükleyen kişi, Farmasonlar’ın Büyük Amaç Locası’nın büyük üstadı olan Orleans Dükü idi. Bir çağdaşı olan Galart de Montjoie, Devrim’in suçunu neredeyse tamamen Orleans Dükü’ne yüklüyor ve şöyle ekliyordu: “Orleans Dükü, bizi şu anda göremediğimiz bir hedefe doğru yönlendirmek için devrimimizdeki bütün olayları yaratmış izlenimi veren görünmez bir el tarafından kontrol ediliyor gibiydi.”

Çağdaş yazarların çok sayıda yazılarından örnekler veren Webster da şöyle ekliyordu: “Eğer Fransız Devrimi’nin Farmasonluk localarında planlanıp hazırlandığı söyleniyorsa – birçok Fransız Mason da bu gerçeği vurgulamaktadır – Devrim’i ger-

çekleştirenlerin Aydınlanmış Masonlar olduklarını iddia eden grup olduğunu söylememiz mümkündür.”

Yahudi Kabalası’nın bir öğrencisi, bir Farmason ve bir Rosicrucian olan Giuseppe Balsamo, XIV. Louis’nin saray büyücüsü Cagliostro olarak tanınmıştı. Almanya’daki Illuminati’nin Fransız Farmasonluk localarına yıllar boyunca nasıl sızdığını anlatmış ve şöyle eklemişti: “Mart 1789’da, Büyük Amaç tarafından kontrol edilen 266 locanın tamamı, üyelerin bilgisi dahilinde olmadan ‘Illuminatileştirilmiş’ idi. Farmasonlar’ın geneline bu gizemleri kendilerine kimlerin getirdiği açıklanmamış, aralarından çok azı bu gizemli öğretiye dahil edilmişti.”

Jacobinler ve Jacobitler

Fransa’nın Ulusal Anayasal Meclisi’nin üyeleri, zaman içinde Anayasa Dostları Derneği olarak bilinen bir grup oluşturdular. Meclis Paris’e taşındıktan sonra, bu grup, Katolik Dominik rahipliğinden dönen Jacobinler’in sağladığı bir salonda toplanmaya başladılar. Devrimi aristokratlardan korumaya yeminli olan bu devrimciler, çok geçmeden Jacobinler olarak tanındılar ve bu isim, bir süre sonra bütün devrimciler için kullanılmaya başlandı.

En azından Jacobinler’in resmi tarihi böyledir. Her zamanki gibi, Jacobinler de daha önceki gizli örgütlerle bağlantılıydılar ama bu kez İngiltere’deki kralın değiştirilmesi söz konusuydu.

1688’de İngiltere’nin sevilmeyen, Katolik taraftarı kralı II. James, bir Protestan olan Hollandalı damadı Orange’lı William tarafından tahttan indirilmişti. Bunun üzerine, James – Latince adı Jacobus idi ve Jacobitler’in isim babasıydı – Fransa’ya kaçtı. Onu tekrar İngiltere tahtına oturtmaya çalışan İskoçya’daki ve Wales’teki Farmasonlar, James’i desteklemeye devam ettiler. Fransız Farmasonlar, onları Mason ritüellerini ve ünvanlarını politik amaçlarla kullanmakla suçladılar.

Masonluk tarihinin bazı versiyonlarına göre, dostu Fransa kralı XIV. Louis, James'i Saint Germain Şatosu'na yerleştirdi. Orada, Masonluk geleneğin "İskoç Töreni" olarak temellerini oluşturacak olan bir sistem geliştirdi.

On dokuzuncu yüzyılda yazan Masonluk yazarı Albert Mackey, bu politik hareketle ilgili şunları söylemişti: "Stuart kraliyet hanedanını Farmasonluk ile birleştiren teori birçokları için öylesine tiksindiricidir ki insan böyle bir teorinin ciddi şekilde oluşturulup izlendiğine bile inanmakta zorlanır. Ama durumun gerçekliğini gösteren çok fazla kanıt vardır."

Bir dizi başarısız isyan hareketinden sonra, İskoçya'daki Jacobitler nihayet 1746 yılında Inverness yakınlarındaki Culloden Ormanı Savaşı'nda ezildiler. Liderleri Charles Edward Stuart, Farmasonluk idealleriyle büyülenmiş Jacobitler'i de yanına alarak Fransa'ya kaçtı. Bir yıl sonra, Arras, Fransa'da, "İskoç Jacobitleri" olarak bilinen yeni bir Mason hareketi başlattı.

Mackey bu konuda şunları söylemektedir: "Bu organizasyon, diğer Masonlar'ı uygun görecekları kasabalarda yeni kollar açmaya razı etmek amacını taşıyordu ve bu amaç başarıldı. Bunlardan biri 1780 yılında Paris'te kuruldu ve 1801'de Fransa'daki Büyük Amaç Locası ile birleşti."

Webster şöyle demektedir: "Paris locasının Jacobit karakteri, tartışma götürmeyecek bir konudur. Ama Paris'teki Büyük Amaç Locası'nın kurucuları, Londra'daki Büyük Loca'dan gelmemişlerdi ve Paris'teki Büyük Loca, İngiltere'dekinden önce kurulmuştu." İngiltere'deki Masonluk ve Genel Masonluk arasındaki fark bu dönemde belirmeye başlamış olabilir.

Mackey'e göre, Mason geleneklerini Stuart'ın İngiltere tahtı üzerindeki hakkıyla birleştirme girişimleri, ilk kez Farmasonluğun felsefesine politikanın karıştırılmasıydı.

Fransız Masonlar, o günlerdeki politik olaylarla aşırı ilgileniyorlardı. Webster'a göre, Anayasal Meclis'teki tüm devrimciler, üçüncü dereceden Aydınlanmış Masonlar idi ve bu kişiler ara-

sında Orleans Dükü, Valance, Lafayette, Mirabeau, Garat, Rabad, Marat, Robespierre, Danton ve Desmoulins de vardı.

Dünya olaylarında sık görüldüğü üzere, devrimin asıl kıvılcımlarını yaratan sorunlar, yine maddiyatla ilgiliydi. Amerikan Devrimi'ni desteklerken, Fransa büyük miktarda para harcamıştı. Şubat 1787'de, Fransız soyluları hazine bakanı tarafından toplandı ve ulusal borcu kapatmak için zenginlere getirilen vergilerin artırılması konusu tartışıldı. Elbette ki soylular bu fikri reddettiler ve bunun yerine, yaklaşık iki yüz yıldır toplanmamış olan Fransa Parlamentosu'nu topladılar.

Parlamentonun politik reformlarla ilgili toplantıları 1788 yılı boyunca devam etti. Bu süre boyunca, üç gruptan – soylular, rahipler ve halk – birer temsilci seçildi.

Üç temsilci, 5 Mayıs 1789'da Versailles'te toplandı ve daha başlangıçta, oylamanın nasıl yapılması gerektiği konusunda fikir ayrılığına düştüler. Popüler oy, çoğunluğun, yani halkın yararına olacak, temsilcilerin bir oyu ise soyluları ve rahipleri destekleyecekti.

Rahiplerin bazılarından da destek alan üç temsilci kazandılar ve Kral XVI. Louis istemeye istemeye bir Ulusal Anayasal Meclisi'nin toplanmasını emrederken, bir taraftan da toplantıyı bastırmak için gizlice birliklerini organize ediyordu.

Askerlerin manevralarıyla ilgili haber yayılınca, Paris'teki kalabalık kralın en büyük hapisanesi olan Bastille'e saldırdı ve sadece yedi mahkumu kurtarabilmelerine rağmen – çoğu aklını kaybetmişti – bol miktarda silah ve barut ele geçirdiler.

Popüler tarihin anlattıklarının aksine, bu saldırı halkın doğaçlama gelişen bir eylemi değildi. Webster bu konuda şunları söylemektedir: "Devrimci liderler tarafından parayla tutulan ve Güney'den gelen haydutlar, 1789 yılında Paris'e girmişlerdi. Diğer bir deyişle, çok sayıda kiralık haydudun ithal edilmesi gerçeği, Devrim'in halkın öfkeli ayaklanması olduğu teorisini çürütmektedir."

Bu arada, yine gizli örgütler tarafından görevlendirilmiş olan atlı haberciler, kasabadan kasabaya, köyden köye dolaşarak, ülkeye karşı komplo kuranların aristokratların şatolarında ve malikanelerinde gizlendiği, kralın onlara saldırma emri verdiği, çok yakında kargaşa ve şiddetin yayılacağı haberini herkese veriyorlardı.

Yazar Still şöyle diyordu: “Düşmanlıkların nasıl sistemli bir şekilde yaratıldığını ilk kez Fransız Devrimi’nde görmekteyiz.”

Bu sömürüler, 1772 yılında Büyük Amaç Locası Fransa’da iyice yerleştiğinde ve toplam loca sayısı 104’e yükseldiğinde başlamıştı. Devrim döneminde bu sayı 2,000’e çıkmıştı ve 605 üyeli Parlamento’nun 447 üyesi, localardan gelmişti. Birçok araştırmacıya göre, Büyük Amaç Locaları, Illuminati’nin Farmasonluk sistemine sızmak için kullandığı çekirdekti.

Bu sızma operasyonu, on sekizinci yüzyılda Jacobitler ve Tapınak Şövalyeleri’nden geri kalanlar Fransız Farmasonluk locaları üzerinde kontrol kavgasına tutuştuklarında başlamıştı.

Fransız Masonları çok geçmeden iki gruba ayrıldılar; Tapınak geleneğini Illuminati öğretisiyle birleştiren Fransız Büyük Locası ve 1772’de başında Orleans Dükü ile Büyük Amaç Locası’na dönüşen Büyük Lacorne Locası.

Giderek yayılan kargaşalardan endişelenen ulusal meclis, 1789 yılında aceleyle toplanarak İnsan ve Vatandaş Hakları Bildirgesi’ni yayınladı. Özgürlük, eşitlik, mülkiyet ve tiranlığa direnme hakları bu bildiriyle tanındı; ama aslında hepsi uzun zamandır Masonluk tarafından yürütülen politikalar.

Kral bildirgeyi tanımak istemediğinde, Parisli bir grup Versailles’e yürüdü, kralı Paris’e getirdi ve burada meclis yeni kanunlar ve politikalar belirlemeye devam etti. Bunlardan biri, ulusal borcu ödemek için Roma Katolik Kilisesi’nin ulusallaştırılması fikriydi. Bu fikir, rahiplerle soylular arasında düşmanlık yarattı. Bunun üzerine meclis, İngiltere’dekine benzer şekilde anayasal bir monarşi düzeni kurmaya çalıştı ama korkak ve zayıf Louis,

Haziran 1791'de ülkeden kaçtı. Varennes'de yakalandı ve muhafız gözetiminde Paris'e geri götürüldü.

Fransa'daki gelişmelerin etkisiyle, diğer ülkelerde de Mason temelli devrimci gruplar ortaya çıkmaya başladı. Bu ülkeler arasında İngiltere, İrlanda, Alman eyaletleri, Avusturya, Belçika, İtalya ve İsviçre de vardı. 1792 yılında Fransa, Avusturya ve Prusya'ya savaş açana kadar, Fransa ile diğer ülkeler arasındaki gerginlik giderek arttı.

Bir tarafta savaş ve bir tarafta devrim tehdidiyle karşılaşan Fransa, bir Korku Rejimi'ne girdi ve bu dönemde Kral XVI. Louis, Marie Antoinette ve diğer binlercesi – çoğu aristokrattı – idam edildi.

150 yıl sonra Hitler'in tekrarlayacağına benzer bir operasyonla, 1791 yılında Jacobinler bütün Mason localarını kapadılar, çünkü Farmasonlar'ın organizasyon gücünün kendilerine karşı döneceğinden korkuyorlardı.

Webster bu konuda şunları söylemektedir: "Toplantıların, kulüplerin, Devrimci Mahkeme'nin arkasında, her şeyi yöneten en gizli grup vardı. Bu öylesine okült ve korkunç bir güçtü ki diğer gruplar onun kölesi haline gelmişlerdi."

Konu üzerinde yaptığı uzun araştırmalardan sonra, yazar Epperson da bu fikri doğruladı: "Fransız Devrimi'ni yöneten görünmez el, sadece 13 yıl süreyle varlığını sürdürdüğü sanılan Illuminati idi. Dünyanın en büyük ülkelerinden birinde bir devrim yaratacak kadar güçlüydü."

Savaşlar, isyanlar ve darbeler Fransa'da devam ederken, sonunda 1799 yılında genç General Napoleon Bonaparte, kontrolü tamamen ele aldı. Yıllar boyunca Avrupa'da kendi korku rejimini sürdürmesine rağmen, Napoleon devrimi sonuçlandırmayı başardı. Fransa paramparçaydı. Yüz binlerce insan açlıktan ölmüş, savaşta katledilmiş, şiddet olaylarında can vermiş, giyotinde idam edilmişti. Gerek monarşinin gücü ve gerekse monolitik kilise, büyük ölçüde yıkılmıştı.

Fransız Devrimi gibi büyük bir ayaklanmayı başlatabilme gücünün verdiği heyecan, Amerika'ya da sıçramış olabilirdi. Amerikan Devrimi, Fransa'dakinin aksine sadece gizli örgütlerin yaratımı olmamasına rağmen, dinsel ve felsefi farklılıklara dayandırılan bir gizli örgüt akıntısının varlığı inkar edilemezdi.

Sir Francis Bacon ve Yeni Atlantis

On yedinci yüzyılın başlarında, İngilizler'den oluşan iki seçkin grup, Amerika'ya doğru yola çıktı: Jamestown kolonisini kuran Aydınlanmış Farmasonlar ve Plymouth'ta daha başarılı olan dindar hacılar. İkisinden de kısaca söz etmek yerinde olacaktır.

Jamestown, adını İncil'in ilk "izinli" versiyonunu yayınlatan İngiltere Kralı I. James'ten almıştı. 1607 yılında Kaptan John Smith tarafından keşfedildikten sonra, Amerika'ya ilk yerleşen İngiliz kolonisi buydu. Koloni, temel olarak Londra'daki Virginia Company'nin bir iş girişimiydi. Bu firma, 1606 yılında aralarında Amerika'nın gerçek kurucusu sayılabilecek Sir Francis Bacon'ın da bulunduğu gizli örgüt üyeleri tarafından kurulmuştu.

Bir lordun iyi eğitilmiş oğlu olarak Bacon, avukat ve Parlamento üyesi oldu. Kraliçe Elizabeth ile arasında geçen bir tartışmaya rağmen, 1603 yılında şövalye ilan edildi.

Sir Francis Bacon, Kral I. James'in emri altında İngiltere'nin büyük şansölyesi olarak hizmet etti. Yazar Marie Bauer Hall, onun için şunları söylemektedir: "İngiliz Farmasonluk organizasyonunun kurucusu... Üyeleri gerçek evrensel bilginin meşalesini, çağları aşarak gelen Gizli Doktrin'i taşıdığı Rosicrucian Teşkilâtı'nın rehber ışığıydı." İngiliz yazar Icke ise Bacon için şöyle diyordu: "Rosicrucianlar denen Kardeşlik Teşkilâtı'nın Büyük Kumandanı, Tapınak Şövalyeleri geleneğiyle yakından ilgiliydi."

Bacon, gerçekten de nefes kesici bir karakterdi ama kendi bilimsel çalışması dışında tarihte büyük ölçüde ihmal edilmiştir.

Araştırmacıların tutuculuğuna saldırmasına karşın, Bacon bir bilimadamı ve felsefeci olarak tanındı. Bacon'ın 1626'daki ölümünden yirmi yıl sonra, takipçileri eğitilmiş insanların oluşturduğu bir örgüt kurdu ve 1660 yılında Londra Doğa Araştırmaları Kraliyet Derneği haline geldi. Mason tarihçi Albert Mackey'e göre, ilk örgütün üyelerinin birçoğu aynı zamanda Masonlar Şirketi'nin de üyeleri idi.

Mackey bu konuda şunları söylemektedir: "Toplantılarını Basinghall Caddesi, Masons' Sokağı'ndaki Mason's Hall'da yapmalarının nedeni buydu. Hepsi Şirket'e dahil olmuş, Özgür ve Kabul Edilmiş Masonlar olarak tanınmıştı. Bu da daha sonrasında tanıyan adıyla Farmasonlar'ın¹¹ doğuşunu sağlamıştı."

Yazar Laurence Gardner ise şunları söylüyordu: "Stuart İngilteresi'nde, ilk Farmasonlar olan I. Charles ve II. Charles, felsefe, astronomi, fizik, mimari, kimya ve genel olarak ileri seviye bilgilerle uğraşan insanlardı. Birçoğu ülkenin en önemli bilim akademisi olan Kraliyet Derneği'nin üyesiydi. İlk üyeler arasında Robert Boyle, Isaac Newton, Robert Hooke, Christopher Wren ve Samuel Pepys geliyordu. Tıpkı ilk dönem Tapınak Şövalyeleri'nde olduğu gibi, çok özel bir bilgiye sahiplerdi."

Michael Baigent ve Richard Prince'e göre, "Yaklaşık otuz yıl boyunca, Rosicrucianizm, Farmasonluk ve Kraliyet Derneği, sadece iç içe geçmekle kalmadılar, aynı zamanda üçünü birbirinden ayırmak da çok zorlaştı." Bazı Masonluk yazarlarına göre, Farmasonlar ve Kraliyet Derneği arasındaki tek belirgin fark, ikincisinin toplantılarını gizli tutmamasıydı.

İngiltere'de ilk kayda geçirilmiş Masonluk üyeliği kabulü, 1641 yılında Sir Robert Moray ile oldu. Moray aynı zamanda Kraliyet Derneği'nin kurucularından biriydi ve derneğin "ruhu" olduğu söyleniyordu. Ayrıca bir kimyager ve Rosicrucian hâmisi olduğu da belirtiliyordu; bu da gruba Farmasonlar'ın sızmış olduğunu gösteren diğer bir kanıttı.

¹¹ Türkçe literatürde Farmason olarak geçen bu terimin İngilizce orijinali Freemason şeklindedir ve "Özgür Mason" anlamına gelmektedir. Ç.N.

Bacon yıllar boyunca William Shakespeare'in eserlerinin gerçek yazarı olarak bile düşünöldü ve bu iddia sanıldığı kadar gülünç değildi. Bu iddiayı destekleyecek çok çeşitli kanıtlar vardır ve bu görüşe inananlar arasında Mark Twain, Walt Whitman, Henry James, Sigmund Freud ve Ralph Waldo Emerson da geliyordu.

William Shakespeare'in kara cahil bir aktör olduğı ve adının, Bacon, Sir Walter Raleigh ve Edmund Spenser'in da üyeleri arasında bulunduğı gizli bir Elizabethan örgütünün radikal politik yazılarını maskelemek için kullanıldığı iddia edilmektedir. Hatta Bacon'ın Kraliçe Elizabeth'in gayri meşru çocuğı olduğı bile söylenmişti.

Shakespeare'in gerçek kimliğiyle ilgili şüpheleri güçlendiren diğeri bir nokta, 1616'daki ölümünden yüz yıl sonrasına kadar, ünlü ozanla ilgili hiçbir biyografi hazırlanmamış olmasıdır. Buna ek olarak, orijinal Shakespeare yazmalarından hiçbirini bulunamadı – prodüktörler, hâimler ya da diğeri aktörlerle yazışmaları dahil – ve Shakespeare adında birinin yaşamış olduğı dışında aktörlük ya da oyun yazarlığı geçmişiyile ilgili hiçbir bilgi bulunmamaktadır. Shakespeare son isteğı olarak edebi çalışmalarıyla ilgili hiçbir şey söylememiş, sadece yatağı ve mobilyalarını karısına bırakarak belgeyi "William Shackspeare" adıyla imzalamıştı.

Shakespeare'in yazarlığına karşı diğeri bir geçerli iddia, dramlarının ve komedilerinin geniş bir tarih, politika, coğrafya ve sıradan halk arasından birinin bilemeyeceğı şekilde saray yaşamı bilgisi gerektirdiğidir. İngilizce nesir çalışmalarında üstat olarak kabul edilen Bacon, Shakespeare'in eserlerini yazmak konusunda kesinlikle mükemmel bir adaydır.

Bacon'ın Mason inançları, iki kitabında açıkça ortaya konmuştur; bunlardan biri *De Sapientia Veterum (Antik Bilgelik)* ve diğeri *de New Atlantis (Yeni Atlantis)* idi. Okült araştırmacısı Andre Nataf'a göre, ikincisinde, "Bacon aralarında modern Far-

masonluk anlayışının da bulunduğu birçok gizli örgütün temelinde yatan bir ütopyaı açıklamaktadır.”

Masonluk yazarı Manly P. Hall, New Atlantis adlı eserin Bacon’ın ölümünden sonrasına kadar yayınlanmamasının nedenini şu şekilde açıklamaktadır: “Çok fazla şey anlatıyordu. Gizli örgütlerin binlerce yıldır peşinde koştuğı tek bir dünya devleti kurma ideallerini gerçekleştirmek konusunda izledikleri kalıpları ve yöntemleri olduğı gibi ortaya koyuyordu.”

Bu “ideal devlet” Amerika olacaktı. Bu yeni ülkede sınırsız fırsatlar vardı ve Masonlar’ın “Yeni Atlantis”i inşa etmek konusundaki “Büyük Planları” için mükemmel bir yerdi.

Hall şöyle demektedir: “Bugün Amerika olarak bilinen kıtanın aslında Hristiyanlık döneminin başlangıcından bin yıl önce keşfedildiğini ve belli bir ölçüde araştırıldığını, zaman ortaya koyacaktır. Hikayenin aslı Gizem Okulları’nda saklı tutuluyordu ve Ortaçağ dünyasında bu bilgiler gizli örgütlere onlardan geçirilmişti. Avrupa, Asya ve Yakın Doğu’daki ezoterik organizasyonlar, en azından rahipler arasında zaman zaman konuşulan bilgilerle daha ileri bir uygarlığın var olacağından söz ediyorlardı.

“Batı Yarıküresi’nin geliştirilmesi için planlar, çoğı Batılı devlet adamı daha bu ütopyanın farkına varmadan çok uzun zaman önce İskenderiye, Mekke, Delhi ve Lhasa’da (Tibet) formülleştirilirdi.”

Bu antik gizli örgüt planını izleyerek, Sir Walter Raleigh ve diğer üyeler, 1584 yılında Kuzey Carolina’daki Roanoke Adası’na bir keşif yolculuğı yaptılar. 1618 yılında ihanet suçuyla Kral I. James tarafından idam ettirilen Raleigh, Farmasonluk bağlantıları ve felsefesi yüzünden “Ateizm Okulu” sürdürmekle suçlanmıştı.

Raleigh’in kolonisinin başarısız olması sonucunda, Bacon’ın New Atlantis adlı eseri yayınlanana kadar, İngiltere’de Amerika konusundaki ilgi kayboldu.

Kaptan John Smith'in önderlik ettiği Jamestown kolonicilerinin birçoğu, Rosicrucian Farmasonları idi ve bazılarının Bacon'ın akrabası olduğu söyleniyordu. Ama başarı için sıkı çalışmaktansa ütöpik ideallerini izlemeyi tercih eden aristokrat İngilizler oldukları kesindi. Koloni inanılmaz zorluklarla karşılaştı ve dost canlısı Kızılderililer'in yardımı ve 1610 yılında destek grupla birlikte gelen Thomas West, Lord De La Warr olmasaydı, koloni kesinlikle yok olacaktı.

Bu arada dinsel açıdan farklı görüşlerde olan iki grup, daha kuzeyde bir bölgede Amerika'yı kolonileştiriyordu.

1534 yılında Kral VIII. Henry Katolik Kilisesi'nden ayrıldığını ilan etti ve İngiltere Kilisesi'ni kurdu. Yeni kiliseyi Katolik gelenekten arındırmak isteyenlere Püriten deniyordu ve kiliseyle ilgili hiçbir konuya bulaşmak istemeyenler de Ayrılıkçı olarak tanınıyordu. Amerika'ya yolculuk ettiklerinde, bu insanların hepsi Hacılar olarak isimlendirildi.

Hacılar, Plymouth, Massachusetts ve New England'ın diğer kesimlerinde yerleştiler. Plymouth'taki koloninin lideri William Bradford, Londralı tüccarların desteğiyle sürdürülen yaşam tarzının pek işe yaramadığını fark etti.

Herkes ortak dükkanlardan besleniyordu. Dürtünün eksikliği, Plymouth'u başka bir Jamestown olma riskiyle karşı karşıya bırakmıştı. Bu yüzden, Bradford bir sistem geliştirme ihtiyacı duydu. Her ailenin işlemesi için belli miktarda toprak belirledi. O andan sonra, küçük toplum bir daha asla yiyecek sıkıntısı çekmedi.

Yazar Still bu konuda şunları söylemektedir: "Amerika'daki ilk iki koloni, iki rakip sistem için mükemmel örneklerdi. Biri bireysel olarak işletilen mülkiyete, diğeri Plato ve Francis Bacon'ın komün teorilerine dayanıyordu."

Amerika gelişirken, İngiliz Farmasonluğu da aynı ölçüde ilerledi. 24 Haziran 1717'de, Londra'da bir Farmasonluk merkezi kuruldu. Dört loca birleşerek, Büyük İngiltere Locası'nı - Dünya-

nın Ana Büyük Locası – oluşturdular. Yazar Icke şöyle demektedir: “Londra’daki Ana Büyük Loca’dan cesaret alan Amerika’daki kolonilerin Farmason locaları, İngiliz hakimiyetine karşı komplo kurmaya başladılar.”

İlk isyanlardan biri, Sir Francis Bacon’ın soyundan gelen Nathaniel Bacon tarafından başlatıldı. Bacon, 1676 yılında Kızılde-
rililer’e karşı savaşmak üzere bir militan grup kurdu ama bunun yerine Jamestown’un kontrolünü ele geçirdi ve böylece Amerika’daki ilk devrimi başlattı. Ama Bacon yirmi dokuz yaşında aniden ölünce, isyancılar da dağıldı.

Birçok kaynağa göre, Amerikan Masonları arasında şu isimler de vardı: George Washington, Thomas Jefferson, Alexander Hamilton, James Madison, Ethan Allen, Henry Knox, Patrick Henry, John Hancock, Paul Revere ve John Marshall. Benjamin Franklin, 1734 yılında Philadelphia Locası’nın büyük üstadı oldu.

Bir Masonluk tarihçisi olan Albay LaVon P. Linn, Kıta Ordusu’nda 14,000 subay arasından 2,018’inin 218 locayı temsil eden Farmasonlar olduğunu, birçoklarının ise orduyla birlikte hareket halinde olan “seyyar localar” olduğunu tahmin ettiğini açıkladı. İngiliz Farmasonları, devrimden önce eğittikleri Amerikan askerleri arasından üye seçiyorlardı ve böylece bir süre sonra askeri personelin büyük çoğunluğu, kumandanlar ve erler, kendi aralarında Farmasonluk uygulamaları izlemeye başlamış ya da Farmasonluk değerlerini kabul etmişlerdi.

Bir teoriye göre, İngiliz kolonilerinde devrimin başlatılmasına yardım eden kişi, yirmi yaşında Mason olan Washington idi. 1754 yılında Washington, Ohio Vadisi’ne bir askeri akın başlattı ve burada, askerleri Fransızlar’a ateş açtı. Bu Fransızlar daha sonraları diplomatik dokunulmazlığa sahip elçiler olduklarını iddia ettiler ama Washington bu iddiaya aldırmadı. Fransızlar’ın karşı saldırısı, Washington’ın birliklerini geri çekilmeye ve Pennsylvania’daki Necessity Kalesi’nde teslim olmaya zorladı.

Bu olay, uzun zamandır öncüler arasında devam eden gerginliği FransızKızılderili Savaşı'na dönüştürdü ve bu da çok geçmeden Avrupa'ya sıçrayarak Yedi Yıl Savaşı'nın başlamasına neden oldu. Bu savaş, İngiltere'nin parasal kaynaklarını kuruttu ve Parlamento, Amerikan kolonilerine daha yüksek vergiler getirmek zorunda kaldı ki bu da devrim için kilit konulardan biriydi.

Amerikan Devrimi

A New Encyclopedia of Freemasonry'ye (Yeni Farmasonluk Ansiklopedisi) göre, "Amerikan Devrimi'nden önceki gergin dönemde, Mason Locaları'nın gizliliği, kolonicilere gizlice toplanma ve stratejilerini planlama şansı vermişti. Ünlü Boston Çay Partileri tamamen Masonlar içindi ve St. John Locası üyeleri tarafından sürdürülüyordu."

Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan elli altı kişiden sadece birinin Farmason olmadığı biliniyordu. Gelecekleriyle ilgili tartışma şiddetlendiğinde ve birçoğu hayatlarını riske sokacaklarını anlayarak bildirgeyi imzalamak istemediğinde, solgun yüzlü uzun boylu bir yabancı aniden konuşmaya başladı. Kim olduğunu ya da nereden geldiğini kimse bilmiyordu ama konuşması son derece büyüleyiciydi. Etkileyici sözlerini bir haykırışla noktaladı: "Tanrı Amerika'nın özgür olmasını istedi!"

Duygu dolu haykırışlarla insanlar bildirgeyi imzalamaya koşular ve o yabancı dışında herkes imzaladı. Adam ise ortadan kaybolmuştu ve bir daha onu kimse görmedi. Masonluk yazarı Manly P. Hall, dünya tarihinde bu tür zamanların tekrarlandığını, bir ülkenin kuruluşu sırasında nereden geldiği belli olmayan bir yabancının ortaya çıkışının birçok kez görüldüğünü açıklamaktadır. "Bunlar bir tesadüf müydü?" diye sormaktadır. "Yoksa Antik Gizemler'in ilahi bilgeliğinin hâlâ dünya üzerindeki varlığını sürdürdüğünün kanıtı mıdır?"

1764 yılında, İngiltere kolonicilere ait bir para biriminin basılmasını yasakladı. Bunun üzerine koloniciler ellerindeki hisse

senetlerini İngiltere Bankası'na sattılar ve elde ettikleri paraları kullandılar. Benjamin Franklin bu konuda şunları söylemektedir: "Eğer İngilizler işsizlik ve yoksulluk yaratacak şekilde paralarını ellerinden almasalardı, koloniciler vergilere ses çıkarmazdı."

Ne var ki koloniciler, Amerikan Devrimi'nin yüksek masrafları karşısında para basmanın uzun ömürlü bir çözüm olmayacağını anlamışlardı. Borç para almamak için, yeni eyaletler kendi paralarını basmaya devam ettiler ve bu para zaman içinde "Continental" olarak tanındı. 1775 yılında 12 milyon dolar olan para rezervleri, 1779 yılında 425 milyon dolara fırlamıştı ama artık bir Continental Dolar'ın değeri, bir peniden daha azdı.

Bu para sorunlarını açık bir devrime çevirmek, gizli örgütlerin işiydi. Farmasonlar, İngiliz ürünlerini boykot etmeye başladılar. Farmason localarının iç çekirdeğini oluşturan üyeler tarafından kışkırtılan şiddet olayları sergilendi ama bunlardan bazıları kontrolden çıkan barışçıl gösterilerdi.

1765 yılının yazında, zengin Boston tüccarları – aralarında birçok Mason da vardı – İngiltere'nin Para Kanunu'na karşı çıktılar. Bu grup, iki binden fazla göstericiyi organize etti ve hep birlikte, İngiliz taraftarı olan azınlığın üzerine yürüyerek evlerini yaktılar. İlk grup geri çekildikten sonra, bu kez halk mülkleri yağmalamaya başladı. İngiliz temsilcisi Sadık Dokuzlular, silahlı sivillerin hışmından kurtulamadılar.

Çoğu kimse bu manipölasyonun farkına varamadı. Still bu konuda şunları söylemektedir: "Bu insanlardan sadece çok azı, sadece Mason liderlerin farkında olduğu planı biliyordu. Çoğu sadece bir diktatörden ayrılmak için savaştıklarını sanıyordu. Birçoğu için Masonluk, sadece sosyal becerileri geliştiren ve üyeler arasında kardeşlik ruhu aşıl原因an bir organizasyondur ve bugün bile hâlâ birçokları aynı şeye inanmaktadır."

Amerikan Devrimi'nde Farmasonluk etkilerin kanıtları, Birleşik Devletler dolarında bile görülebilir; ön tarafta Masonluk üyesi George Washington ve arka tarafta da Mason sembolleri

vardır. En tepesindeki taş yerine izleyen bir göz yerleştirilmiş bir piramit resminin Masonluk sembolü olduğu uzun zamandan beri bilinmektedir. Paraların üzerindeki Latince ifadeler de ilginçtir: “Annuit Coeptis (Başlangıcımızı o zenginleştirdi)” ve “Novus Ordo Seclorum (Yeni Dünya Düzeni).”

Birleşik Devletler Büyük Mührü’nün tasarımcısı Charles Thompson, bir Farmason idi ve Benjamin Franklin’in Amerikan Felsefe Derneği’nin üyesiydi. Yazar Laurence Gardner bu konuda şunları söylemektedir: “Mührün tasarımı tamamen simya gelenekleriyle bağlantılıdır ve antik Mısır tıp biliminden ortaya çıkmıştır. Kartal, zeytin dalı, oklar ve pentagramlar, zıt kutupların okült sembolleridir: Kötülüğe karşı iyilik, erkeğe karşı dişi, savaşa karşı barış, karanlığa karşı ışık gibi. Dolar banknotunda olduğu gibi, mührün diğer tarafında, kaybolan, Kilise Organizasyonu tarafından bastırılan ve yeraltına itilen eski bilgeliği temsil eden, tepesi aşınmış bir piramit deseni vardır. Bütün bunların üzerinde umut verici ışık huzmeleri ve Fransız Devrimi’nde de sembol olarak kullanılmış olan ‘her şeyi gören göz’ vardır.”

Yazar Bramley, Birleşik Devletler mühründeki *E Pluribus Unum* (Birçoklarından biri) sözlerinin aslında kendi küllerinden doğrulan Anka kuşunu temsil ettiğini ve bunun da antik Mısır’a dayanan bir Mason sembolü olduğunu vurgulamaktadır. Ama 1841 yılında Kel Kartal denen hayvanın soyu tükendiğinden, birçok kişi uzun boyunlu Anka’yı hindi sanmıştır.

Birçok komplo yazarı, bütün olayların arkasında en eski gizli örgüt olarak sadece birini işaret etmektedir. Farmasonlar’ın arasına sızacak ve onları kontrol edecek kadar adanmış ve güçlü bir grup olan Illuminati. Bu gizemli Illuminati’yi – *Illuminated Ones* (Aydınlanmış Olanlar) – anlamak için, öncelikle on sekizinci yüzyıldaki Almanya’yı incelememiz gerekir.

Illuminati

Illuminati'nin geçmişi ezoterik bilgiyi taşıyan antik mezheplere kadar dayansa bile, örgüt ilk kez 1776 yılında kitleler tarafından fark edilmişti. O yıl 1 Mayıs'ta – felsefelerinin Illuminati doktrinine dayandığına inanan birçok Komünist için çok özel bir gündür – Bavyera, Almanya'daki Ingolstadt Üniversitesi'nde Din Hukuku profesörü olan Adam Weishaupt, Bavyera Illuminati-si'ni kurdu.

Kuruculardan bir diğeri, Mayer Rothschild için çalışan William Hesse idi. Rothschild ve Alman kraliyet ailelerinin Farmasonluk dolayısıyla bağlantılı olduğu kesinlikle doğrudur. Rothschild biyografı Niall Ferguson, Mayer'in oğlu Salomon ile Mayer'in muhasebecisi Seligmann Geisenheimer'in aynı Mason locasına üye olduklarını belirtmektedir.

Rahip olmak isteyen Weishaupt, 1773 yılında Papa XIV. Clement'in emriyle uygulanan yasağa öfkelenmişti. Bu olay yüzünden Weishaupt bir süre sonra Kilise ile bağlarını koparmıştı ama İsa teolojisi hâlâ onu büyülüyordu. Ayrıca yazar Webster'ın "gizem adamları içindeki en gizemlisi" olarak tanımladığı Kolmer adında bir tüccardan da çok etkilenmişti.

Bazı araştırmacılara göre, Kolmer aslında Fransız saray büyücüsü ve devrimci Cagliostro'nun hayran olduğu ve sık sık sözünü ettiği Altotas idi; ezoterik sırları Mısır'da ve İran'da öğrenmişti. Kolmer, Gnostisizm'in antik bir biçimi olan ve adına Manichaeizm ya da Mandaeanizm denen gizli bir doktrini öğretiyordu ve üçüncü yüzyılda "Illuminated (Aydınlanmış)" ifadesini ilk kullanan oydu.

Söylenenlere göre, Kolmer, 1770'lerin başlarında Fransa ve Almanya'ya giderken eski Tapınak Şövalyeleri kalesi olan Malta Adası'nda Cagliostro ile buluştu. Gelecekteki Fransız devrimcisi Cagliostro, o sıralarda ünlü Venedikli zampara Giovanni Giacomo Casanova ve gizemli Saint Germain Kontu ile birlikte Masonluk faaliyetlerine katılıyordu.

Kolmer, Almanya'ya geldiğinde bildiklerini Weishaupt'a aktardı. Weishaupt, öğrendiği tüm okült sistemleri yeni bir düzenle nasıl birleştireceğini bulmak için yıllarını harcadı. Weishaupt'un Mezopotamya'nın antik sırlarına karşı tutkusu, Illuminati'nin Pers takvimini benimsemesinden de kolayca anlaşılabilir.

İspanya'da "Alumbrados" (aydınlanmış) adında bir grup – Weishaupt "Illuminati" adı için buradan esinlenmiş olabilir – insan ruhunun Tanrı bilgisine doğrudan ulaşabileceğine, resmi dinlerin tuzaklarının ve sınırlamalarının "ışığı bulanlar" için gereksiz olduğuna inanan bir tür Gnostisizm öğretisi yayıyorlardı. 1568, 1574 ve 1623 yıllarında İspanyol Engizisyonu'nun bu insanlara saldırması hiç de şaşırtıcı olmasa gerektir.

Weishaupt, Farmason yapısına dayanan bir piramit oluşturdu. Bu piramit, yeni üyelerden lidere doğru çıkan dereceli katlardan oluşuyordu ve kilit üyeler, en tepedeki dokuz derecede yer alıyordu. Illuminati üyeleri, Weishaupt'u M.Ö. 73 yılında Romalılar'a karşı kanlı bir ayaklanma başlatan halk kahramanı "Spartaküs"e ithafen bu isimle anıyordu.

1969 tarihli bir dergi makalesine göre, Illuminati aslında Müslüman İsmaili tarikatında şekillenmişti. Bu grup, Illuminati fikirlerini Weishaupt'tan asırlar önce Avrupa'ya getirmiş olabilecek Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılıydı. Bu makale, Weishaupt'un ünlü Müslüman Suikastçılar'ın liderinin kendi yetiştirdikleri marihuanayı bol miktarda kullanarak "aydınlanmaya" ulaştığını da belirtiyordu.

Illuminati antik ezoterik bilgiyi öğreniyor ve öğretiyor, diktatör olarak gördükleri Katolik kilisesine ve desteklediği ulusal hükümetlere direniyordu. Weishaupt bu konuda şunları söylemektedir: "İnsan kötü değildir ama kendi kontrolünde olan bir ahlak sistemine sahiptir. İnsanın kötüleşmesinin nedeni, dinlerin, devletlerin ve kötü örneklerin onu saptırmasıdır. Nihayet mantık insanın dini haline geldiğinde, o zaman sorun çözülecektir."

Weishaupt, yıllar boyunca Hitler ve diğer diktatörler tarafından kullanılan bir felsefeyi de ortaya koymuştur. “Sırrımıza dikkat edin. Amacın araçları haklı çıkaracağını ve bilgelerin iyi şeyler yapmak için her yola başvurması gerektiğini unutmayın; tıpkı yoldan çıkmışların kötü amaçlar için yaptığı gibi.” Dolayısıyla aydınlanmış olan için, amaca ulaşmak konusunda her yol mubahtı; yalanlar, entrikalar, hırsızlık, dolandırıcılık, cinayet veya savaşlar da buna dahildi.

Illuminati kontrolünün anahtarı gizlilikti. Edinburgh Üniversitesi’nden Profesör John Robison, on sekizinci yüzyılda Illuminati’ye katılmaya davet edilen bir Mason idi. Örgütü araştırıp inceledikten sonra, Robison çıkarımlarını başlığında yansıtan bir kitap yayınladı: *Proof of a Conspiracy Against All the Religions and Governments of Europe Carried on in the Secret Meetings of the Free Masons, Illuminati and Reading Societies (Farmasonluk, Illuminati ve Okuma Dernekleri Gizli Toplantılarında Süren, Avrupa’daki Tüm Dinlere ve Hükümetlere Karşı Geliştirilen Bir Komplo-nun Kanıtları)*.

Bu kitabında, Weishaupt’un diğer Illuminati üyelerine yazdığı mektuplardan alıntılar yapıyordu. Bunlardan biri şöyleydi:

“Teşkilâtımızın büyük gücü, gizliliğinde yatmaktadır. Hiçbir yerde kendi adıyla anılmasına izin vermeyin; daima başka bir isim kullanın. Hiçbiri Farmasonluk organizasyonunun ilk üç derecesinden daha uygun olamaz; halk ona alışkın, ondan çok az şey bekliyor ve bu yüzden de fazla ilgilenmiyor. Buna ek olarak, bir edebiyat ya da kültür derneği [Thule Derneği] amacımıza çok uygun olacaktır. Okuma dernekleri ve aboneli kütüphaneler oluşturarak, halkın zihin yapısını istediğimiz yöne çevirebiliriz.”

Weishaupt sadece halkı aldatmak niyetinde değildi, aynı zamanda yüksek seviyelerdeki liderlerine gerçek amaçlarını saklamaları gerektiğini de hatırlatıyordu. Bütün hükümetleri sona erdirmeye taşıyan anarşistlerin aksine, Weishaupt ve Illuminati üyeleri, kendi insan odaklı rasyonalizm felsefelerine

dayanan bir dünya hükümeti kurmak peşindeydiler. Bu dünya hükümeti elbette ki onlar tarafından yönetilecekti. “Öğrencilerimiz, organizasyonun dünyayı yöneteceğinden emin. Böylece üyelerin hepsi hükümdar olacaktır.”

1783 yılında örgütü yok ettiğini sanan Bavyera hükümetinin davranışları, Illuminati’nin daha da yayılmasını ve güçlenmesini sağladı. Otoriteler, Illuminati’yi kurulu düzene karşı kesin bir tehlike olarak görüyorlardı ve bu yüzden örgütü yasadışı ilan etmişlerdi. Bu eylem, birçok üyenin Almanya’dan kaçmasını sağladı ve bu da felsefelerini daha uzaklara götürmelerini mümkün kıldı. Gizli Illuminati örgütleri Fransa, İtalya, İngiltere ve hatta Amerika’da ortaya çıkmaya başladı.

Mason, Kurucu Baba ve eski başkan Thomas Jefferson, hayranlıkla şöyle yazıyordu: “Weishaupt coşkulu bir filantropist gibi görünüyor. İsa Mesih’in asıl amacının insan karakterinin mükemmelliğini göstermek olduğuna inanıyor. Weishaupt’un ilkelere Tanrı’yı ve birbirimizi sevmek.” Jefferson ya asıl Illuminati öğretilerinin ne olduğunu bilmiyordu ya da kendisi de gizli bir üyeydi.

Ama Weishaupt, bu politik ve dini hareketin amacına bir boyut daha eklemişti. Bu, günümüze kadar gelen tüm gizli örgütlerin temel motivasyonudur: Güç arzusu! Şöyle diyordu: “Hükmetmenin ne anlama geldiğini tam olarak anlıyor musunuz; özellikle gizli bir örgüte hükmetmenin? Bunu yaparak sadece sıradan insanları veya soyluları değil, ulusların en tepelerindeki en güçlü insanları, tüm ulusları ve dinleri tek bir güç halinde birleştirerek yönetmek, onlara tek bir ruh vermek, böylece tüm dünyaya yayılmış insanları bir araya toplamak ne demektir?”

Weishaupt böyle bir güç organizasyonunu o kadar güzel oluşturdu ki Bavyera otoriteleri grubun iç yazışmalarıyla ilgili belgeleri ele geçirene kadar, kimse onun asıl Illuminati lideri olduğunu bile bilmiyordu.

1790'da Illuminati dağılmış gibi görünüyordu ama birçok üyeleri başka ülkelere kaçmış ve bu arada grubun ideallerine sadık kalmışlardı. Bavyera hükümeti, diğer ülkeleri bu tehlikeye karşı uarmaya çalıştı. Toplanan Illuminati belgeleri kitap haline getirilerek yayınlandı ve diğer Avrupa hükümetlerine de gönderildi ama bu uyarılara kimse aldırmadı.

1780'lerde Bavyera hükümetinden kaçmak, Illuminati için çok kolaydı. Sadece daha fazla yeraltına indiler ve başarılı bir şekilde Farmasonluk ile birleştiler.

Masonluk tarihçisi Waite, Farmasonluk ve Illuminati'yi birbirlerinden ayırmaya çalışarak şunları yazdı: "Illuminati ile daha eski kurum arasındaki bağlantı, Illuminati üyelerinin sadece bazı derecelere sızmış ve onları kendi hizmetlerine sokmuş olmalarıdır."

Ama Waite'in bu ayırım çabasına rağmen, Weishaupt'un grubunun Frankfurt'taki Farmasonlar ile işbirliği yaptığı kayıtlara geçirilmişti. Bu Farmasonluk kolu, daha önceki Rosicrucianlar'a dayandırılmıştı.

Bu örgütün prestijli üyelerinden biri, Hanover Baronu Adolph Franz Friedrich Ludwig von Knigge idi. Kendisi uzun süredir Masonluk'ta reformlar yapılmasını isteyen Knigge, Weishaupt'un organizasyonunun gücünü anlayınca hemen davalarına katıldı.

16 Temmuz 1782'de, Weishaupt orada olmamasına rağmen, Knigge, Hesse'deki Masonluk Toplantısı'na katıldı ve Illuminati'yi temsil etti. Brunswick Dükü'nün liderliği altında yapılan toplantıya bütün Avrupa'dan Mason temsilcileri katılmıştı. Illuminati kolunu kendi Illuminati kod adı olan "Philo" ile temsil eden Knigge, ileri derece Masonluk ile Illuminati arasında bir tür evlilik gerçekleşmesini sağladı. Daha sonrasında Knigge ve Weishaupt kavga ederek ayrılımlarına rağmen, baron Illuminati ile Farmasonluk organizasyonlarının birleşmesinde önemli rol oynamıştı.

Bugün birçok araştırmacı, Illuminati'nin hâlâ varlığını sürdürdüğüne ve amaçlarının bir dünya hükümeti kurmak olduğuna inanmaktadır. Bu inanç, büyük ölçüde Siyon Protokolleri'nden kaynaklanmaktadır. Bu belgenin şaşırtma amacıyla Yahudi elementleri eklenmiş bir Illuminati belgesi olduğu bilinmektedir.

Yazar Still bu konuda şunları söylemektedir: "Illuminati halkın gözü önünden çekilmiş olsa bile, Weishaupt'un harekete geçirdiği monolitik yapı bugün bile devam etmektedir. Amaçlar ve yöntemler, günümüzde hâlâ devam etmektedir. Illuminati adının hâlâ var olup olmamasının hiçbir önemi yoktur."

Farmasonluk

The New Encyclopaedia Britannica'ya göre, Farmasonluk dünya üzerindeki en büyük gizli örgüttür ve özellikle on dokuzuncu yüzyılda İngiliz İmparatorluğu'nun genişlemesiyle yayılmıştır. 1788 yılında İngiltere Büyük Locası'nın himayesi altında, Çin'de bile Mason locaları kurulmuştur. Ünlü Çin Triad Örgütü, bir Mason kolu olarak başlamıştır. Gamalı Haç Teşkilâtı da bundan farklı değildir. Bu Çinli Masonlar, aynı törenleri sürdürmekte, aynı mücevherli sembolleri taşımakta ve aynı deri önlükleri giymektedirler.

Resmi olarak Mason olmasa bile, Masonluk'tan türemiş olan çok çeşitli organizasyonlar da vardır. Bunlar arasında Antik Mistik Tapınak Arap Teşkilâtı, Doğu Yıldızı, DeMolay ve Gökkuşağı sayılabilir. Bu grupların üyeleri büyük ölçüde Amerikalı'dır ve İngiliz Masonlar'ın bu örgütlere katılması yasaktır.

Mason sembollerinin en ünlüsü – bir kare ve pergel içinde G harfi – aslında geometri anlamına gelmektedir. Bazen adına "kutsal geometri" de denen okült geometri, daire, üçgen, pentagram vs. gibi geometrik sembolleri, metafizik ve felsefi kavramları temsil etmek için kullanmaktadır.

Yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas, iyi bilinen bu Mason sembolüne ilginç bir yaklaşım getirmişlerdir. Sembolün aslında bir kralın gücünü simgeleyen antik sembolden – tabanın dünyevi gücü temsil eden bir piramit – türediğini, rahiplerin göklerden gelen gücünü simgelemek üzere ters çevrilmiş bir piramidin daha eklendiğini öne sürmektedirler. Bu iki piramit böylelikle Davud Yıldızı olarak bilinen sembolü oluşturmuştur. “Ortaçağ’da bu sembol özellikle çok sayıda kilisede kullanıldı. Bu örneklerin ilki, Tapınak Şövalyeleri’nin binalarındaydı. Sinagoglarda ise çok sonraları kullanılmaya başlandı.”

Bir Mason geleneğine göre, İbraniler’in lideri İbrahim, Büyük Tufan’dan önce var olan özel bir bilgiyi Mısırlılar’a öğretiyordu. Daha sonraları bu bilgi – efsanevi Hermes Trismegistus ünlü çalışmalarında bu konudan söz etmektedir – Yunan filozof Euclid tarafından toparlandı ve geometri adı altında incelendi. Yunanlılar ve Romalılar, bu disipline mimari adını verdiler.

Farmasonluk eleştirmenleri ise, bu G harfinin Gnostisizm’i simgelediğini vurgulamaktadırlar.

Otoriteler, Farmasonluk kökenleri konusunda anlaşamamaları bile, aslında antik Mısır’dan öncesine dayandığını hepsi kabul etmektedir. Masonluk hikayelerinde, kökenin Babil Kulesi’nin ve Kudüs’teki Kutsal Süleyman Tapınağı’na dayandığı anlatılmaktadır.

Konu üzerinde sayısız kitap yazılmasına rağmen, Farmasonluk kökenleriyle ilgili sırlar bir türlü aydınlatılamamıştır. Yüksek seviyeli bir Mason olan Walter Leslie Wilmschurst, *The Meaning of Masonry (Masonluğun Anlamı)* adlı kitabında şöyle demektedir: “Masonluk organizasyonunun asıl tarihi asla açıklanmamıştır.” Birçok araştırmacı, Masonlar’ın kendilerinin bile kökenlerini ve asıl amaçlarını unuttuklarını öne sürmektedir.

Masonluk yazarları Knight ve Lomas, şöyle demektedirler: “Sadece Farmasonluk organizasyonunun kökenleri unutulmakla kalmadı, aynı zamanda organizasyonun ‘asıl sırları’ da kayboldu

ve bugün Masonluk ayinlerinde, farklı sırlar kullanılıyor.”

Ama Tapınak Şövalyeleri’ni dikkatlice inceledikten sonra şu sonuca vardılar: “Hiçbir şüpheye yer bırakmadan, Farmasonluk organizasyonunun başladığı yerin on beşinci yüzyıldaki Rosslyn Şapeli olduğunu söyleyebiliriz.” İskoçya, Edinburgh yakınlarındaki Rosslyn, Saint Clair ailesi tarafından yaptırılmıştı. Saint Clair ailesi, Tapınak Şövalyeleri ile yakından bağlantılıydı ve William Saint Clair, İskoç Farmasonları’nın ilk büyük üstadı olmuştu. Catherine de Saint Clair ise Tapınak Şövalyeleri’nin ilk büyük üstadı ile evliydi.

Masonluk kayıtlarının çoğu kaybolduğundan ve Roma Katolik Kilisesi ile İngiltere Protestan Kilisesi’nin arası açıldığından, Farmasonluk organizasyonunun asıl kökeni ve başlangıç tarihiyle ilgili kesin bir sonuca ulaşılammamaktadır. Savaşlar ve devrimler de tüm ülkelerde Masonluk kütüphanelerinin büyük ölçüde zarar görmesine neden oldu.

Yine de Farmasonluk, gücünü yaymaya devam etti. 1720 yılında İngiltere’deki Birleşik Büyük Loca’nın himayesi altında Fransa’da Mason locaları ve 1735’te Paris’teki Büyük Loca kuruldu. Bunlar, İskoçya’daki localardan farklıydı. İki Farmasonluk kolu arasındaki gerilim, 1746 yılında Charles Edward “Bonnie Prince Charlie” Stuart, “Genç İddiacı” ve takipçilerinin sürgüne yollanmasıyla daha da arttı.

İşte bu dönemde, Farmasonluk organizasyonunun asıl kökeni halk tarafından anlaşıldı. 1737 yılında Prens Charles Edward’ın oğullarının öğretmeni, Kraliyet Derneği üyesi Andrew Michael Ramsey, Paris’teki Farmasonlar’a hitap etti. Bu konuşmasında, örgütün Kudüs’teki St. John Şövalyeleri ile yakın bağlantısı olduğunu açıkladı. Ramsey, Yunan tanrıçası Diana ve Mısır tanrıçası Isis’in antik gizem okullarıyla da bağlantıları olduğunu vurguladı. Roma Kilisesi ile yıllar boyunca süren çatışmalardan sonra, İngiltere’deki Farmasonlar – şimdi İngiltere Kilisesi’nin altında toplanmışlardı – 1723 yılında organizasyonun tüm dinlerden

insanları kabul edeceğini duyurdu. Bugün dünya çapında yaklaşık yüz bin locada altı milyondan fazla aktif Farmason üyesinin bulunduğu tahmin edilmektedir.

Farmasonluk, üç temel locadan oluşmaktadır: Mavi Loca, üç aşamaya ya da dereceye bölünmüş başlangıç adımıdır; York Rite'da on derece daha eklenir; Scottish Rite, toplam otuz iki derecede tamamlanır. Ancak davet sayesinde girilebilen otuz üçüncü derece, insanın başının tepesindeki otuz üçüncü omuru simgelemektedir. Bu bilinen en yüksek derecedir.

Üyelerin birçoğu, Masonluk üyeliğini Lion's Kulübü, Optimists ya da ticaret odasına üye olmak gibi görmektedirler. Kendi bakış açılarından bu doğrudur. Mason yayınlarının kendileri bile, ancak otuz üçüncü dereceden sonra üyelere grubun gerçek amaçları ve sırlarının açıklandığını belirtmektedir.

Otuz üçüncü dereceden Mason olan Manly P. Hall şöyle demektedir: "Farmasonluk, bir örgüt içinde örgüttür; dış organizasyon iç organizasyonu gizler, dolayısıyla biri görünen, diğeri görünmeyendir. Görünen organizasyon, üyelerin kendilerini ahlaki, eğitimsel, barışçıl, vatansever ve hümanist amaçlara adanmışları bir çemberdir. Görünmez organizasyon ise çok gizli ve üyelerinin kendilerini kutsal bir sırda adanmışları çemberdir."

Birçok yüksek seviyeli Mason bile, asla iç çembere giremeyebilirler. Ünlü Farmason Casanova, anılarında şöyle yazmıştı: "Üstatlık Koltuğu'nda elli yıl boyunca oturanlar bile, Gizemler ile tanıştırılmayabilirler."

Örgütün güç yapısı, birçok araştırmacıyı endişelendiren bir konudur. "Dünya Farmasonluğu, devasa bir manipülasyon piramididir" diye belirtmektedir komplo yazarı Icke. "Piramit yapısı, en tepedeki birkaç Farmason'un çoğunluğu kontrol etmesini ve onları karanlıkta tutmasını sağlar."

Liderleri bunun bir din olmadığını söyleseler bile, Farmasonluk yine de alternatif bir din olarak ortaya çıkmıştır. Öğretilelerinin son derece gizli tutulması hiç de şaşırtıcı değildir. Sırları

açığa vuran bir üyenin ağır şekilde cezalandırılacağı herkes tarafından bilinmektedir.

Wilmshurst bu konuda şunları söylemektedir: “Yeni genişlemiş farkındalık ve güçlenmiş algı becerileri biçiminde aydınlanma arayan kişinin, tüm eski önyargılarından ve düşünce alışkanlıklarından kurtulmaya, çocuksu uysallıkla, zihnini bazı beklenmedik gerçeklere açmaya hazır olması gerekir.”

Masonluk öğretilerinin “örtülü” ve “şifreli” olduğunu belirterek, şöyle demektedir: “Masonluğun anlamı, genellikle tam olarak anlaşılamayan bir şeydir ve kendi özel çalışmalarında birkaç hata dışında üyeleri tarafından büyük ölçüde kavranamadan kalır.”

Ne var ki Wilmshurst Farmasonluk gizli tarihini açıklarken, şu sözleriyle bazı ipuçları vermişti: “İnsanoğlu bir zamanlar görünmeyen dünyadaki varlıklarla bilinçli sohbetlere girebiliyordu ve ‘tanrılar’ tarafından güdülüyor, eğitiliyor ve yol gösteriliyordu. Yaratıcılarıyla aynı bilgiye sahip olmayı denediğinde, insanoğlu yolunu kaybederek düştü ve bu, İncil’de ‘Cennet’ten kovulmak’ olarak tanımlandı.”

1927 yılında yazan Wilmshurst’a göre, “İnsanoğlu’nun bu düşüşü, bireysel bir gerilemeden değil, Adem ırkının kolektif ruhunda bazı zayıflıklar ya da kusurlardan kaynaklandı. Böylece, insan ırkının bozulmamış haline geri döndürülmesine karar verildi. Bu restorasyon süreci, ‘tanrıların’ yüksek biliminin ve antik geleneklerde adı geçen koruyucu meleklerin yardımını gerektiriyordu.”

Masonluk yazarı Manly P. Hall, Wilmshurst’un söylediklerinin sembollerden ibaret olmadığını şu sözlerle göstermektedir: “Uzak geçmişte, tanrılar insanlarla birlikte yürüyordu... ve insanların oğulları arasından en akıllı ve en dürüst olanları seçiyorlardı.

“Bu aydınlanmış sıra dışı oğullara, bilgeliklerinin anahtarlarını bıraktılar. Bu seçilmiş kişileri, insanlarla aralarında araçlar

ya da rahipler olarak kullandılar. Bu aydınlanmış olanlar, Antik Gizemler olarak bildiğimiz şeyi oluşturdular.”

O halde, Masonluk sırlarından birinin bu tarih öncesi “tanrıların” farkındalığıyla ilgisi olması gerekir. Aydınlanmış olanlara bıraktıkları söylenen bilgiler, Gizem Okulları’nın kurucuları tarafından günümüze kadar getirildi, Tapınak Şövalyeleri’ne öğretilti ve modern Farmasonluk örgütünün temelini oluşturdu.

Antik gizli örgütlerle modern gizli örgütler arasındaki bağlantı ve geçiş, on sekizinci yüzyılda ezoterik bilimi Kabalistik geleneklerle birleştiren “Aydınlanmış Farmasonlar” tarafından gerçekleştirildi. Bu sırlar, Farmasonluk örgütünün iç çemberinde korunmaya ve öğretilmeye devam etmektedir. Azimli bir araştırmacı, bu antik sırları sadece son derece ciddi ve yorucu çalışmalar sonucunda anlamaya başlayabilir; Masonluk yazarlarının da itiraf ettiği gibi, birçoğu hâlâ doğrudan bir şekilde öğretilmemektedir.

Antik sırlardan biri de, Wilmshurst’ün birçok okur tarafından kabul görmeyeceğine inandığı reenkarnasyon kavramıydı.

Eleştirmenlerin örgütü din karşıtı olarak tanımlamasının nedeni, Farmasonluk geleneğinin bu gizli ve ezoterik yönüydü. Farmasonlar’ın antik okült bilimleri – özellikle simya, astroloji ve ayinsel büyü – canlandırmış oldukları yönündeki suçlamalar, tarih boyunca örgütü izlemiştir.

İlk Farmasonluk üyelerine büyücüler deniyordu; bu adamları günümüzdeki illüzyonistlerle karıştırmamak gerekir, çünkü gerçekten büyü bilimini bilen insanlardı. On sekizinci yüzyıldaki Aydınlanma Çağı’na kadar, büyü aynı zamanda bilim için kullanılan diğer bir isimdi. Bu büyücüler son derece ciddi bir şekilde metal mutasyonunu, madde manipülasyonunu ve ölümsüz gençlik bilimini bildiklerini iddia ediyorlardı.

Bu Masonlar arasında en büyüklü olanı, yüzlerce yıl yaşadığına inanılan bir kişiydi.

Saintgermain Kontu ve Diğer Büyücüler

SaintGermain Kontu'nu tanıyanlar, onu ya muhteşem bir büyücü ya da bir şarlatan olarak değerlendirmektedirler. Asıl gerçek bu ikisi arasında bir yerlerde olabilir ama bu adamla ilgili bir tuhafılık olduğu kesindir.

Gerçek kökenini kimse öğrenemedi ama hakkında çok fazla dedikodu vardı. Bazıları, bütün Avrupa dillerini konuşan ve birçok alanda derin bilgi sahibi olmuş bu adamın, Transylvania'dan II. Francis ve HesseReinfels'ten Charlotte Amalie'nin üçüncü oğlu Leopold George'un üçüncü oğlu olduğunu düşünüyorlardı. Hall, SaintGermain'in bir defasında aslında Transylvania Prensi Ragoczy olduğunu ve Medici Dükü tarafından eğitildiğini söylediğini aktarmaktadır. SainGermain'in ölümsüzlüğün sırrını bulduğu söylendiğine göre, belki de modern Kont Drakula efsanesinin çıkış noktası da o olabilir.

Bazıları bu kemancının Portekiz Kralı'nın oğlu olduğunu söylerken, bazıları da gezgin bir Portekiz Yahudisi'nin oğlu olduğunu iddia ediyordu. Hatta bazı iddialara göre ise, bir Arap prense si ile bir sürüngenin oğluydu.

Gerçekte kim olursa olsun, SaintGermain Kontu, kendi zamanının gizli örgütlerinin en başarılı ajanlarından biriydi. İlk kez 1743 yılında Londra'da ortaya çıktı ve iki yıl sonra bir Jacobit casusu olarak tutuklandı ama serbest bırakıldı.

Londra'dan ayrıldıktan sonra, Almanya ve Avusturya'da dolaştı. Fransa'nın savaş sekreteri Mareşal de Belleisle ile tanıştı ve o da SaintGermain'i Fransız sarayına soktu. "Yaşam İksiri"ni keşfettikten sonra asırlardır yaşadığını iddia edince, aniden popülerlik kazandı. Yazar Richard Cavendish'in aktardığına göre, SaintGermain oradakilere kendisinin de Cana'daki konuklar arasında olduğunu, İsa'nın suyu şaraba çevirişini gördüğünü ve bir zamanlar Mısır Kraliçesi Cleopatra ile tanıştığını anlattı. Tarih bilgisi inanılmazdı ve tarihsel olayların detaylarını, en bilgili tarih uzmanlarını bile şaşırtacak bir şekilde anlatıyordu. Voltaire

adıyla tanınan Fransız edebiyat devi Francois Marie Arouet, bir defasında onun için “her şeyi bilen adam” demişti.

Tam bir şovmen olduğu kesindi. Bir defasında efsanevi Aslan Yürekli Kral Richard ile bile arkadaş olduğunu iddia etmişti.

SaintGermain, elmasın kusurlarını temizleme ve çeşitli metalleri değiştirme bilgilerine sahip olduğunu da söylüyordu. Kral XV. Louis, simya deneylerini sürdürmesi için kendisine bir laboratuvar verdi ve gizli diplomatik görevlerde ya da casusluk operasyonlarında kontu görevlendirdi. SaintGermain, sıra dışı bilgilerini nereden aldığını açıklamıştı: “Piramitlerde eğitim gördüm.”

1762 yılında, kont St. Petersburg’a gitti ve dostunun kızı AnhaltZerbst Prensesi’nin III. Peter’in ardından Rus tahtına yerleşmesini sağladı. Dostunun kızı, “Büyük Catherine” adıyla tanındı.

SaintGermain’in asıl önemi, yakın dostlarıyla bağlantılarında yatmaktadır. Rusya’dan ayrıldıktan sonra, Kont Casanova ve gelecekteki devrimci Cagliostro gibi önemli Farmasonlar ile bağlantılar kurdu. Cagliostro’nun anlattıklarına göre, Almanya’da Farmasonluk örgütünü kurmasına yardımcı olan kişi, SaintGermain idi ve kendisini Frankfurt’un altındaki gizli bir yer altı odasında antik bilgilerle tanıştırmıştı.

1774 yılında Almanya’dayken, SaintGermain bir süre IX. William ile kaldı. Muhtemelen bu dönemde, SaintGermain antik sırları William’a ve finans danışmanı Mayer Rothschild’a aktardı. Rothschild’ın antik konulara ve Kabala’ya ilgisi bilindiğinden, SaintGermain’in Antik Mısır Gizemleri ile ilgili derin bilgilerinin onu ne kadar etkilediğini tahmin etmek zor değildir.

Rothschild’ın kraliyet danışmanı ve okült Farmasonluk arasındaki diğer bir bağlantı, JeanBaptise Willermoz idi. 1753 yılından beri Mason olan Willermoz, zengin bir ipek üreticisiydi ve Mayer Rothschild ile aynı çevrelerde bulunduğu şüphesizdi. “Bilinmeyen Amirler”den talimatlar aldığı söylenen Willermoz, bir süre HesseKassal Prensi ile birlikte kaldı. Willermoz, 1782

Wilhelmsbad Konferansı'nda önemli figürlerden biriydi ve birçokları tarafından modern spiritüelizmin babası olarak görülür.

SaintGermain ve Cagliostro, belki de İbrani Kabalası ve Farmasonluk arasındaki tek bağlantı değildi. Diğer bir kişi de gizemli ve hakkında çok az bilgi bulunan Hayyim Samuel Jacob Falk idi. Webster bu konuda şunları söylemektedir: "SaintGermain ve Cagliostro, 18. yüzyıl büyücüleri arasında önemli figürler olsa bile, Falk hakkında bulduğumuz bilgiler sadece seçkin Masonluk çalışmalarıdır ve halk tarafından bilinmemektedir."

Falk, bir büyücü olarak yakılmamak için Almanya'dan kaçtı ve 1742 yılında Londra'ya geldi. Görünüşe göre sırtındaki gömleğinden başka bir şeyi yoktu. Ama çok kısa bir süre içinde, Falk gümüş ve altınlarla dolu rahat bir ev ve kendi özel sinagogunu satın aldı.

Webster, Falk'ı sadece Kabala ile değil, Fransız Devrimi ile de bağdaştırmaktadır: "Orleans Dükü, Londra'da kaldığı süre içinde Falk ile bağlantıdaydı ve Falk onun planlarını destekledi. Belki de Falk'ın altın sandığında, Orleans Dükü'nün Devrim'deki ayaklanmaları finanse etmek için verdiği altınları da bulabilirdik."

Falk ya da Rothschild veya ikisi birden Farmasonluk ve Kabala arasındaki bağlantıyı kurmuş olsunlar ya da olmasınlar, hem Farmasonluk hem de Tapınak Şövalyeleri'nin kavram ve törenlerinin büyük ölçüde Kabala'dan alındığı bellidir.

Masonluk Komploları

Yıllar boyunca, Mason örgütlerinin Amerikan ve Fransız Devrimleri de dahil olmak üzere birçok önemli dünya olayında rol oynadığı düşünülerek Masonluk karşıtı hareket desteklenmiştir.

Bu zihin yapısı, birkaç önemli Mason'un adını vermemizle daha iyi anlaşılabilir: Amerikan başkanları Washington, Monroe, Jackson, Polk, Buchanan, Johnson, Garfield, Taft, Harding, Truman, Ford ile Teddy ve Franklin Roosevelt. Diğer ünlü Amerikalı

Masonlar arasında; John Hancock, Benjamin Franklin, Paul Revere, Sam Houston, Davy Crockett, Jim Bowie, Douglas MacArthur, J. Edgar Hoover ve Hubert Humphrey. Tarihi yabancı isimler arasında; Winston Churchill, Cecil Rhodes, Horatio Nelson, Duke Arthur Wellington, Sir John Moore, Simon Bolivar, Giuseppe Garibaldi, Franz Joseph Haydn, Wolfgang Amadeus Mozart, Johann Wolfgang von Goethe, Voltaire (Francois Marie Arouet), Giuseppe Mazzini, Mikhail Bakunin, Aleksandr Kerensky, Aleksandr Pushkin, Benito Juarez ve Jose de San Martin.

Böylesine geniş bir yelpazeye yayılan isimler, yazarlar Baigent ve Leigh'i şu görüşe itti: "Farmasonluk örgütünü herhangi bir politik görüşle bağdaştırmak imkansızdır." Ne var ki Masonluk ve Tapınak Şövalyeleri üzerine yaptıkları çalışmalarında, Baigent ve Leigh, on sekizinci yüzyılda Illuminati'nin Farmasonluk örgütüne sızmış olduğunu fark etmediler. Bu bileşim, Hegel ve Weishaupt'un "amaç araçları haklı çıkarır" ve "senteze ulaşmak için iki zıt güç gerekir" felsefelerini birleştirmiştir. Komplo araştırmacıları, Aydınlanmış Farmasonlar'ın o dönemde hangi hareketi desteklediklerine aldırmaksızın amaçlarına ulaşmak için her fırsatı kullandıklarını belirtmektedirler.

Masonlar'ın "Kaostan Düzen Doğar" anlamındaki "Ordo ab Chao" sloganları, örgütün dünya üzerindeki insan inançlarının ve felsefelerinin üzerine yeni bir bilgi düzenini getirme amaçlarını yansıtmaktadır: Yeni Dünya Düzeni.

Masonluk komplolarıyla ilgili iddialar, genel yayın alanında incelenmesi zor ve kanıtlaması daha da zor olan olaylardır. Ronald Reagan döneminden kalma anlatılmamış bir hikaye, Farmason locasının İtalya hükümetini devirmek için komplo kurduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Bu skandal, Farmasonlar ile bağlantısı olan bir grubu daha içeriyordu; eski Tapınak Şövalyeleri'nin askeri düzenini kopyalamış olan Malta Şövalyeleri.

Modern Amerikan Şövalyeleri arasında, CIA yöneticileri John McCone ve William Casey de bulunmaktadır. Reagan'ın ilk Dışişleri Bakanı Alexander Haig ile birlikte hareket eden Casey, Licio Gelli adında bir şövale ile bağlantıdaydı. Gelli, 1980'lerde az kullanılan bir İtalyan Mason locasını, Mafya, Vatikan Bankası ve CIA'nın de yardımıyla bir "dünya çapında Faşist komplosu"na çevirmeyi başardı.

Propaganda Masonica Due (2), daha popüler adıyla P2 Locası, 1877 yılında Roma'yı ziyaret eden İtalyan Farmasonları'na hizmet vermek üzere kurulmuştu. 1963 yılında Mason olan Gelli, 1966 yılında P2'nin kontrolünü ele geçirmiş ve üye sayısını on dörtten neredeyse bine yükseltmişti. Gelli'nin yardım aldığı açıktı. Kendisi de P2 üyesi olan İtalyan gazeteci Mino Pecorelli, CIA'nın P2'yi desteklediğini iddia etti ve bu iddia, 1990 yılında CIA'nın sözleşmeli ajanı Richard Brenneke tarafından da tekrarlandı. Pecorelli daha sonrasında ağzından vurularak öldürülmüş olarak bulundu. İcke, P2 Locası'nın sadece CIA ile değil, aynı zamanda Farmasonlar, Mafya ve İtalyan ordusunun bir bileşimi olan Carbonari ile de bağlantısı olduğunu belirtmektedir.

1981 yılında, İtalyan otoriteleri P2 komplosunu fark ettiler. Gelli'nin evi arandığında, çok sayıda Mason komplocusunun adının bulunduğu bir liste ele geçirildi. Bunlar arasında üç kabine üyesi, kırk Parlamento üyesi, kırk üç ordu generali, sekiz donanma amirali, güvenlik şefleri, dört büyük şehirdeki emniyet müdürleri, endüstriciler, yatırımcılar, eğlence dünyasından ünlü isimler, yirmi dört gazeteci ve yüzlerce sivil görevli ve diplomat vardı.

"Gerilim Stratejisi" başlıklı bir belge de bulunmuştu. Bu belgede, İtalyan halkının bir otoriter ve hatta Faşist hükümet yönetimini istemesini sağlayacak kadar solcu terör eylemleri gerçekleştirilmesiyle ilgili planlar vardı. Bu plan, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra CIA görevlisi James Jesus Angleton tarafından geliştirilen "Gladio" planından türemişti. Gladio taktikleri, Mafya ve Vatikan

yetkilileri ile CIA ve Malta Şövalyeleri arasında bağlantıları da içeriyordu.

Birçok araştırmacı, P2 Locası'nın ardındaki önemli gücün, son derece gizli bir loca olan ve üyeleri arasında çok sayıda önemli bankacının yer aldığı İsviçre Alpine Büyük Farmason Locası olduğunu iddia ettiler. Eski İngiliz Başbakanı ve Bilderberger Harold Wilson, Alpine Locası'nın üyeleri için "Zürih'in Şeytan Cüceleri" diyor, herhangi bir hükümetten daha güçlü olduklarını vurguluyordu.

P2, 1980 yılında seksen beş kişinin öldüğü Bologna tren istasyonunun bombalanmasıyla başlayan çok sayıda terör olayı gerçekleştirmişti; bunlar arasında muhtemelen Aralık 1988'de 103 sefer sayılı Pan Am uçağının İskoçya, Lockerbie üzerinde bombalanarak düşürülmesi olayı da vardı. Raporlara göre, o uçakta Orta Doğu'da P2 üyeleri tarafından yürütülen uyuşturucu ve silah kaçakçılığı operasyonlarını ortaya çıkarmak ve Washington'a bilgi vermek üzere yolculuk eden bir CIA ekibi de vardı. İşin ilginç yanı, bu yasadışı işlerin de tıpkı İranlırak olaylarında olduğu gibi Washington tarafından sürdürülüyor olmasıydı. Diğer CIA ajanları hemen olay yerine geldiler ve tahmin edildiği gibi "yeterince kanıt bulamadılar."

İtalya'da P2 üyelerinin dahil olduğu davalarda, önemli bir Amerikalı adı sık sık tekrarlandı; bu kişi, Amerika'daki gizli örgütlerle yakın bağlantısı olan biriydi. Gelli'nin Mafya katılımıyla yargılanan yakın dostu İtalyan Başbakanı Giulio Andreotti, tanık olarak Henry Kissinger'ın adını verdi. Buna ek olarak, eski İtalyan başbakanının Aldo Moro'nun dul karısı – kendisi 1978 yılında solcu Kızıl Tugay tarafından kaçırılıp öldürülmüştü – Kissinger'ın Moro'ya şunları söylediğini doğruladı: "Stabilizasyon politikası hemen durdur, yoksa bunun bedelini çok ağır ödersin!"

Londra gazetesi *Independent*, Moro'nun ölümünün CIA yoluyla İtalyan hükümetindeki P2 üyeleri tarafından gerçekleştirildiğini iddia etti. Diğer bazıları ise P2 skandalının gizemli ve çok

gizli Sion Tarikatı tarafından gerçekleştirildiğini düşünüyorlardı.

P2 haberi, Avrupa'da büyük bir skandala yol açmasına rağmen, Amerikan basınında fazla yer almadı; hatta üst düzey Vatikan yetkilileri, Amerikalı Piskopos Paul Marcinkus ve Kissinger'ın adları geçtiği zaman bile.

Markcinkus ve Vatikan Bankası, Vatikan ile bağlantıları yüzünden "Tanrı'nın bankacısı" olarak adlandırılan Calvi'nin bankası Banco Ambrosiano üzerinde büyük hisselere sahiplerdi. 1982 yılının ortalarında, bu MafyaFarmasonFaşistVatikan komplosu ortaya çıkmaya başladığında, Calvi hemen Londra'ya kaçtı ve Masonluk yasalarına uygun olarak Kararahipler Köprüsü'nün altında bir darağacına asılmış olarak bulundu. Birkaç saat sonra Calvi'nin sekreteri Graziella Corrocher – P2 Locası'nın muhasebecisiydi – Ambrosiano banka binasının dördüncü katındaki bir pencereden "düştü."

İtalyan otoriteler tarafından aleyhine dava açılmayacağını öğrendikten sonra, Markcinkus utanç içinde Vatikan'dan ayrıldı ve yarı emeklilik havasında Birleşik Devletler'e döndü. Yazar Wilson bu konuda şunları söylemektedir: "P2 olayıyla ilgili olarak çok sayıda yerel Mafya mensubuna dava açmış olan New York Savcısı Frank Hogan, Markcinkus'u da dava etmek ve yargılamak istedi ama Beyaz Saray tarafından durduruldu." Gelli ise serbest kalmıştı ve hâlâ saklandığı tahmin edilmektedir.

Bu Masonlar, Amerikan ve İtalyan tarihindeki en büyük banka fiyaskosunun mimarıydılar ama bu milyar dolarlık felaket, Amerikan basınında neredeyse hiç yer almadı.

İngiliz komplo yazarı Icke, birçok komplo yazarının korkusunu şöyle dile getirdi: "Buna benzer şeylerin Birleşik Krallık'ta ve diğer birçok ülkede tekrarlandığında kesinlikle inanıyorum."

Farmasonluk Karşısında Hristiyanlık

Farmasonluk felsefeleri ve çalışmalarıyla ilgili daha derin incelemelere girersek, çözümsüz tartışmalar arasında boğulur kalırız. Sonuçta gizli bir örgüt olduğundan, bazı şeylerin gizli kalmasında yarar vardır.

Farmasonluk örgütünün, modern çağ ile saptırılmış Antik Gizemler arasında bir köprü oluşturduğunu, hem kilisenin hem de devletlerin öfkesini çektiğini söylememiz yeterlidir.

Wilmshurst bu konuda şunları söylemektedir: “Hristiyanlık bir devlet dini ve kilise de küresel bir güç haline geldiğinde, doktrininin uygulamaya dökülmesi hızlı bir şekilde gerçekleşti ve asırlar boyunca da arttı. Liderlerinin birleştirici bir güç oluşturmaları gerekirken, ‘dünya hakimiyeti’ yönündeki tutkuları, bölünmelere yol açtı. Tacizler hizipleşmelere ve mezhep ayrılıklarına neden oldu. Protestan toplumlar ve sözde ‘özgür’ kiliseler, orijinal gelenekten uzaklaşırken güya bağımsızlıklarını kazandılar ama aslında kendi fikirlerinin esiri oldular ve bu fikirlerin de ilkel gnostisizmle, diğer bir deyişle Antik Gizemler ile hiçbir ilgisi yoktu. Altıncı yüzyılda Gizemler’in başarılı bir şekilde bastırılmasından sonra, öğretileri ve gelenekleri gizlice sürdürdü ki bu da şimdiki Masonluk sisteminin ortaya çıkmasına neden oldu.”

Böylece bir sır daha açıklanmış oldu. Farmasonluk ve ataları, organize dinlere düşman olan bir bilgiyi aktarmışlardı.

Kardeşçe sevgiyi, yardımlaşmayı ve dürüstlüğü empoze eden Hristiyanlık ideallerini vurgulamalarına rağmen, Masonluk yazarları bile Farmasonluk ile Hristiyanlık arasında hiçbir benzerlik olmadığını belirtmektedirler. Örgütün en büyük sırları – bazıları Hristiyanlık diniyle antitez oluşturmaktadır – yıllar boyunca şüphe ve endişe uyandırdı.

28 Nisan 1738’de, Mason Ramsey resmi olarak Farmasonlar ve Tapınak Şövalyeleri’ni bağlantılandırdıktan bir yıl sonra, Papa XII. *Clement*, *In Eminenti* adlı ünlü saçmalığını yayınladı. Farma-

sonluk örgütünü paganlıkla ve yasadışı olmakla suçlayarak, bu örgüte katılacak herhangi bir Katolik mensubunun aforoz edileceğini bildirdi.

Modern Hıristiyan yazarları bu lanetlemeye hâlâ devam etmektedirler. Epperson şunu söylemektedir: “Masonlar’ın tek bir amacı var ve o da Hıristiyanlık dinini yok etmek...”

Grup üzerinde uzun uzadıya araştırmalar yapan Gazeteci Still, 1990 yılında şöyle yazdı: “Masonluk örgütünün her yönü hem iyi hem de kötü özellikler içermektedir; kötü bir yorum ve iyi bir yorum. Sembollerinde Hıristiyanlık yorumları bulmak isteyen biri, çok çeşitli Masonluk yayınlarında bunu bulabilir. Masonluk örgütünün Deizm – bütün dinler ve inançlar için – biçimi olarak kurulduğunu göstermek isteyen, bunu da yapabilir.”

Webster şöyle demektedir: “Farmasonluk örgütünün isimsiz bir yapısı olduğu gerçeği, insanları herhangi bir amaç altında toplama özelliğini de beraberinde getirmektedir. Alegorileri ve sembolleri yüzlerce farklı şekilde yorumlanabilir.”

Ancak, Masonluk yazarlarının kendileri, örgütün metafiziksel düşünceden uzak olmadığını, kendini ilahi anlayışa adanmış olduğunu belirtmektedirler. Manly P. Hall bu konuda şunları söylemektedir: “Mezhep ve din sınırlamalarından arınmış Masonluk, bütün inançların efendisidir. Farmasonluk bir din ya da doktrin değil, İlahi Bilgelik için evrensel bir ifadedir... Kendini aydınlanmış zihinlerin gizli hiyerarşisi olarak ortaya koymaktadır.”

Wilmshurst açıkça şöyle demişti: “Masonluk, evren ve içindeki yerimizle ilgili bir doktrin sunan, dini bir felsefe sistemidir.”

1920’lerde yazmış olmasına rağmen, Wilmshurst tam bir Yeni Çağ taraftarı gibi konuşuyordu. Pozitif veya negatif enerjiler, reenkarnasyon, rejenerasyon, aura gibi kavramlar kullanıyordu. “Tıpkı örgütümüzün daha yüksek meclisleri ve konseyleri olduğu gibi... evrensel yapının içinde de daha yüksek yaşam formları, göksel varlıklar arasında bir hiyerarşi söz konusudur.”

Still, Epperson, Webster ve diğer yazarların neden Farmasonluk sistemini Hristiyanlık dinini yıkmak için geliştirilmiş bir araç olarak gördükleri kolayca anlaşılmaktadır. Masonluk ayinlerinin insanın dinsel inançlarını yavaş yavaş yeniden şekillendirdiğini ve böylece bir Hristiyan'ı zaman içinde bir Deist (Tanrı'nın insanlar arasındaki meselelere ilahi müdahalede bulunmadığına inanan kişi) haline getirdiğini, Deist'in Ateist'e dönüştüğünü ve Ateist'in de sonunda Satanist olduğunu belirtmektedirler.

Ancak bir noktada, gazeteci Still, Masonlar'ın Satanist olduğu iddiasından geri çekilmektedir. Masonluk tanrısının Lucifer olduğunu belirtmekte ve aralarındaki farkı şöyle açıklamaktadır: "Lucifer inananları, iyi şeyler yaptıklarını sanırken kötü şeyler yaparlar; oysa Satanistler, kötü olduklarını bilirler."

Wilmshurst, tipik Masonluk belirsizliğini şöyle tanımlamaktadır: "Görüşü temizlemek açısından, yöntemleri farklı olsa bile, Hristiyanlık ve Masonluk doktrinleri aynıdır. Biri 'Via Crucis' (Haç Yoluyla) derken, diğeri 'Via Lucis' (Lucifer Yoluyla) demektir."

Bu inanç, Farmasonlar ile Fransa'daki Catharlar ve Gnostikler arasında bir bağlantı kurmaktadır; bu iki inanç sistemine inananlar, Katolik Kilisesi tarafından acımasızca idam edilmişlerdi. Bu iki mezhep de dualist olarak biliniyorlardı; yani iyilik ve kötülüğün, ışık ve karanlığın iki eşit güç olduğuna inanıyorlardı.

Pike ve diğer 'Masonlar'ın Satanist oldukları fikrine karşılık olarak, birçok Masonluk yazarı konunun aslında o kadar karışık olmadığını açıklamışlardır. Masonluk karşıtı yazar Epperson bile, Pike'ın konu üzerinde derinlemesine bir inceleme yaptığını ve sonunda Magnum Opus (Başyapıt) adlı kitabında şöyle dediğini belirtmektedir: "Hepsi, doğada iki eşit güçte Tanrı'nın bulunduğu, birinin iyilik ve diğerinin kötülük yaptığını düşünmektedirler. Birincisi için 'Tanrı' ve ikincisi için 'Şeytan' denmektedir. Persler ilkinde Ormuzd, ikincisine Ahriman diyorlardı. Biri Işık, diğeri Karanlık güçleri temsil ediyordu. Mısırlılar ise ilkinde

Osiris, ikincisine Typhon adını veriyorlardı.”

Lucifer inananları için, Tanrı’nın ikicil bir doğası vardır; biri sevgi dolu Lucifer, diğeri ise kötü ruhlu Adonai ama ikisi de birbirine karşıt denk güçlerdir. Still bu konuda şunları söylemektedir: “Bu fikir, Budistler’in yinyang sembolünde veya Masonlar’ın binalarının ve localarının siyahbeyaz karolu döşemelerinde görülebilir.”

Bazı Masonluk karşıtı yazarlar, Mason sembollerinin antik Mısır’da pagan güneş tanrısına inancı simgelediğini söylemektedirler. Fakat Pike, *Morals and Dogma (Ahlak ve Dogma)* adlı çalışmasında, güneşe tapınmanın daha önceki bir inancın değiştirilmiş hali olduğunu vurgulamaktadır. “Binlerce yıl önce, insanlar güneşe tapıyorlardı... Aslında güneş sistemimizin ötesindeki görünmez bir Tanrı’ya dönüyorlardı... Aslında güneşe tapınma (aslında görünmez Tanrı’ya) bütün dinlerin kökenini oluşturmuştur.”

Masonluk yazarları, gökyüzündeki güneş ile Tanrı güneş arasında bir ayrım yapmakta ve onun Işığı Getiren olduğunu söylemektedirler. Işık armağanı – genellikle bilgi olarak yorumlanmaktadır – Masonluk ayinlerinde sık sık onurlandırılır. İşin ilginç yanı, “Sabah Yıldızı” ve “Işığı Getiren” ifadeleri sık sık Hz. İsa’ya ithaf edilmektedir.

Dünyanın güneş etrafında döndüğünü iddia eden ilk kişi Pythagoras’ın ve Hermetik metinlerin, Nuh Tufanı’ndan sonra ayakta kalan gizli “bilimi” kullandığı söylenmektedir. Mısırlılar tarafından Thoth olarak adlandırılan ve tanrılarla, yıldızlarla, gökyüzüyle ilgili bilgilere nail olduğuna inanılan Hermes, şu prensibi vurgulamıştı: “Yukarıda olan, aşağıda da vardır.” Bu, evrensel birlik bilgisini yansıtmakta ve Albert Einstein’ın bileşik alanlar teorisini desteklemektedir. Yazar Laurence Gardner bu konuda şunları söylemektedir: “En küçük hücreden en geniş galaksilere kadar, kendini tekrarlayan bir geometrik yasa görülmektedir ve bu en eski zamanlardan beri anlaşılmış olan bir şeydir.”

Wilmshurst, taş ustalığının zirvesine ulaşan kişinin evrenin ölçülerini anlamaya başlayacağını vurgulamaktadır. Ona göre, böyle bir kişi, dünyanın, gökyüzünün ve tüm içeriklerinin, kişinin kendi içindekilerin yansımaları olduğunu anlayacaktır.

Simya, “Hermetik bilim” olarak görülmektedir ve Farmasonluk hem Hermetik kolları hem de Hermetik ayinleri içermektedir. Simyanın mitolojik ve büyü uygulamaları, Mısırlılar’dan günümüze ulaştırılmıştır.

Yazarlar Picknett ve Prince şöyle demektedirler: “Bu uygulamalar, iç içe geçmiş eylemler ve düşünce kalıpları – büyüden kimyaya, felsefe ve hermetizmden kutsal geometriye ve kozmolojiye kadar – ağını benimsemektedir. Bugün insanların adına genetik mühendislik ve yaşlandırmayı yavaşlatma yöntemleri dediği konularla da ilgilenmektedir ve tüm amacı, fiziksel ölümsüzlüğe ulaşmaktır.”

Masonluk tarihçisi Mackey bu konuda şunları söylemektedir: “Bazılarının Masonluk Yüksek Dereceleri dediği kesimler içinde Hermetik elementlerin benimsendiği şüphesizdir. Bu inkar edilemez.” Bu Hermetik gelenek, Farmasonluk paralelinde başka bir gizli örgüt tarafından benimsenmişti: Rosicrucianlar.

Rosicrucianlar

Bazı araştırmacılar, Farmasonluk örgütünün Rosicrucianlar’ın daha önceki mistik geleneklerinden türediğini belirtmektedirler. Bu gizli örgütün geçmişteki antik bilgilere ulaşma becerisi olduğu söylenirdi.

Bugün Fransa’daki belgeler, 1188 yılında bir Kızıl Haç Teşkilâtı’nın kurulduğunu ve kurucusunun İngiltere Kralı II. Henry’nin vasallarından biri olan Jean de Gisors olduğunu göstermektedir. De Gisors, Siyon Tarikatı’nın ilk bağımsız büyük üstadıydı.

Bazı yazarlar ise Rosicrucianlar ve Farmasonlar'ın iki ayrı felsefeyi izlediklerini ve bu felsefelerin on sekizinci yüzyılda Illuminati etkisiyle birleştiğini düşünmektedir.

Doğrusu ne olursa olsun, Mackey'in de dediği gibi, "18. yüzyılın ortalarında, Avrupa kıtasında Yüksek Dereceler içine karışmış bir Rosicrucian elementi vardı."

Rosicrucianlar'ın kökeninin antik Mısır ve ötesine dayandığı iddia edilse bile, bu isim 1614 ve 1615 yıllarında iki kitapçığın yayınlanmasıyla ortaya çıkmıştır. Bunlardan *Fama Fraternitatis Rosae Crucis (Rosicrucian Kardeşliği'nin Raporu)* adını taşıyan biri, Christian Rosencreutz (Kızıl Haç olarak tercüme edilmektedir) tarafından yazılmıştı ve Kutsal Topraklar ve Akdeniz civarında ezoterik bilgi edinme amaçlı bir yolculuktan söz etmekteydi. İspanya'daki Alumbradolar ile birlikte çalıştıktan sonra, Rosencreutz Almanya'ya dönerek Kızıl Haç Tarikatı'nı kurdu.

Bu ismin Rosencreutz adından türediği düşünülmektedir; Latince ros yani çiy ve crux yani haç kelimelerinin bir bileşimidir; "ışık" yani bilgi anlamında bir simya sembolüdür; aynı zamanda İsa'nın kanla kaplanmış çarmihini ya da Tapınak Şövalyeleri'nin kalkanlarının üzerindeki kırmızı haç işaretini temsil ettiği de düşünülmektedir. Fransız Devrimi'nin Farmason lideri Kont Mirabeau, Rosicrucianlar'ın aslında Tapınak Şövalyeleri'nden kovulan kişilerin başka bir isim altında kurdukları örgüt olduğunu belirtmiştir.

"Rosicrucian Manifestoları" olarak bilinen bu iki kitapçık, bu gizli örgütün varlığını ilan ediyor ve antik sırların ortaya çıkacağı bir aydınlanma çağının geleceğini haber veriyordu. Bu kitapçıklar çok büyük bir olasılıkla, Avrupa'da uzun süre dolaştıktan sonra Brunswick Dükü'nün ruhsal danışmanı olan Alman Lutheran rahibi Johann Valentin Andrea tarafından yazılmıştı. Andrea, Wilhelmsbad'deki Farmason Toplantısı'nın yöneticisi ve William Hesse ve Rothschild ailesi ile bağlantılı bir Farmason lideriydi.

Üçüncü bir Rosicrucian yayını, yine Christian Rosencreutz'un

yazdığı *Chemische Hochzeit* yani *Kimyasal Düğün* adını taşıyordu. Tapınak Şövalyeleri ile ilgili çok sayıda sembolik referans içeren bu kitapçık da, Katolik Kilisesi tarafından Rosicrucian Manifestoları ile birlikte yasaklandı. Bir Alman Rosicrucian grubu, yıllar sonra Illuminati'yi saklayacak olan Farmason Sıkı Gözlem Locası'nın temellerini oluşturdu.

Rosicrucianlar, Kilise'nin gözünde Satanistler idi ve şeytanla bağlantı kurmak, ayinlerde çocukları kurban etmek suçlarıyla karalanmışlardı. Diğerleri ise onları bugünkü bilimsel araştırmaların bir atası ve antik sırların koruyucusu olarak görüyordu.

Önde gelen Rosicrucianlar arasında Dante Alighieri (İlahi Komedi'nin yazarı), Dr. John Dee (bilimadamı ve Kraliçe I. Elizabeth'in "007" ajanı), Robert Fludd (Kral I. James için İncil'in İngilizce'ye tercümesini yapmıştı) ve yazılarıyla Amerika'nın kolonileştirilmesi fikrini esinlendiren Sir Francis Bacon. Picknett ve Prince, Rosicrucian ideallerini Leonardo da Vinci'nin çalışmalarında da gördüklerini söylemektedirler.

Birçok araştırmacı, Rosicrucian hareketini Kutsal Roma İmparatorluğu'nun dağılmasına, İngiltere Protestan Kilisesi'nin ve Protestanlık mezhebinin doğmasına ve Rönesans'ın başlamasına neden olan bilimsel mantıkçılık ile kilise dogmaları arasındaki tartışmanın başlangıç noktası olarak görmektedir. Picknett ve Prince şöyle vurgulamaktadırlar: "Rosicrucianizm'in Rönesans'ın kendisi olduğunu söylemek hiç de abartı sayılmaz."

Sonuçta, mantıkçı hümanist Rosicrucianlar, Kilise tarafından yeraltına itildiler. 1717 yılında Farmasonluk Ana Büyük Locası'nın kurulduğunda, Rosicrucian liderleri Christopher Wren ve Elias Ashmole, Rosicrucian temelli Spekülatif Masonluk organizasyonunu kurmuşlardı bile. Webster'a göre, üç temel Masonluk derecesini örnek alan kişi, Ashmole idi. On dokuzuncu yüzyılda Masonluk yazarı J. M. Ragon, bu dönemde Farmasonlar ile Rosicrucianlar'ın birleştiklerini ve hatta Londra'daki Masons' Hall'da toplandıklarını belirtmiştir.

1750'den sonra, Masonlar, Rosicrucianlar ve Tapınak temelli olduğu iddia edilen organizasyonlar arasında görüş farklılıkları ortaya çıkınca, aniden bütün gruplar iç içe geçtiler ve tek bir grup haline geldiler.

Rosicrucianlar'ın iki rakip kolu, bugün hâlâ Birleşik Devletler'de faaliyetlerine devam etmektedir. İkisi de antik Mısır gizemlerinin kendi ellerinde olduğunu iddia etmektedirler ve ikisi de din kesimlerinin öfkesini çekmektedirler.

Rosicrucian kitapçıları gerçekten de kurucularından çok öncelere dayanan bilgiler açıklıyorlardı. Yazar Gardner, Rosicrucian felsefesinin kökeninin İsa'nın doğumundan 1,500 yıl öncesinde var olan Plato, Pythagoras, Mısır Gizem Okulu ve Firavun III. Tuthmosis'e dayandırılabilceğini belirtmektedir. Bu bağlantı, Webster'ın bulgularıyla tutarlılık göstermektedir: "Rosicrucianizm, antik gizem geleneğinin Yunan filozofları ve Yahudi Kaba-lası ile günümüze ulaştırılmış bir halidir."

Yorum

Yirminci yüzyıldaki savaşlar ve çatışmalarda olduğu gibi, devrimlerin, isyanların, iç savaşların, Fransız ve Amerikan Devrimleri'nin arkasında yine gizli örgütlerin parmakları gözlemlenebilmektedir.

Amerika'nın bölgesel çatışmaları konusunda, Avrupalı ajanların Kuzey ve Güney'i aynı anda şiddete sürüklediği açıktır. Bu eylemler, KGC gibi gizli örgüt fanatiklerinin de desteğiyle gerçekleşmişti.

Avrupa'daki bankacılar ve tefeciler – başlarında Rothschild ailesi olmak üzere – iki tarafı da destekliyorlardı. Temelde, Amerikan İç Savaşı aslında Abraham Lincoln ile Avrupalı bankacılar arasındaki bir sürtüşmeydi, çünkü Lincoln, Amerika'da neler olup bittiğini anlayan tek kişiydi.

Açık savaş patlak verdiğinde, İngiltere ve Fransa birliklerini Kanada ve Meksika'da yığarak, durumdan yararlanmak için uygun zamanı beklemeye başladılar. Sadece Başkan Lincoln'ün köleleri serbest bırakmakla ilgili olarak yayınladığı Özgürlük Bildirgesi ve Rusya donanmasını işe karışması sayesinde, Birleşik Devletler bölünmekten kurtuldu.

Bu, 1789-1799 yılları arasında Fransa'da hem kiliseyi hem de monarşiyi yıkmayı başarmış olan Avrupalı gizli örgütler için bir engeldi. Öncelikle Jacobin derneklerinin ve sonrasında paralı ajanların aracılığıyla, gizli örgüt üyeleri Fransa'da Devrim ve Korku Rejimi yaratmayı başarmışlardı.

Farmasonlar'ın ve yeni "Aydınlanmış Localar"ın fonksiyonu, Fransız trajedisini sona erdirmeye yetti. Bazı Masonluk yayınları, Farmasonlar'ın faaliyetlerinden gururla söz ediyordu. Aralarında Başkan Thomas Jefferson'ın da bulunduğu birçok Mason, Fransız Devrimi'ni ve yeni Birleşik Devletler'deki isyanları destekliyorlardı.

Farmasonlar'ın Amerikan Devrimi'ne katılımıyla ilgili belgeler de vardı ve birçok kolonicinin İngiltere'den ayrılmadan önce İngiliz "gezgin locaları" olarak çalıştığı bilinmektedir. Belki de üstün İngiliz askeri gücünün savaşı kontrol altına alamamasının nedeni, Masonlar'ın bu kardeşi kardeşe kırdırma politikasıydı.

Devrim'den sonra gelişen Farmasonluk, 1826 yılında Kaptan William Morgan'ın kaçırılmasıyla ciddi bir darbe yedi. Masonluk Karşıtı Hareket'in şüpheli üyeleri, yıllar boyunca Masonlar'ın üye ve güç kaybetmesine neden oldular.

Kendilerine karşı kanunlara rağmen, Illuminati üyeleri Farmasonlar'ın arasında saklanmayı başarmışlardı. Hesse kraliyet ailesi, Rothschild ailesi ve yandaşlarının kontrolü altında bulunan Cecil Rhodes'un Yuvarlak Masa Grupları ve Frankfurt Locaları'nın gücü sayesinde, ideallerini rahatça ilerletmeyi başardılar.

Saint Germain Kontu ve diğer "büyücüler" Orta Doğu'daki antik gizemleri Farmasonluk örgütünün temellerine getiren kişi-

lerdi. Bu bilgi, İsa'nın yaşamıyla, insanoğlunun kökeni ve amaçlarıyla ilgili gelenekleri içeriyordu ve bu bilgilerin büyük bölümü, kilisenin dogmalarıyla ters düşüyordu. Aslında, Farmasonluk eleştirmenlerinin birçoğu, örgütü sık sık Hristiyanlık karşıtı ve hatta Satanist olmakla suçluyorlardı. Bu tür suçlamalar, toplumdan dışlanma ve hatta fiziksel şiddet tehditlerine karşı bir önlem olarak, örgütü daha fazla gizliliğe itti.

Yirminci yüzyılın sonlarına kadar, bu tür örgütler içinde gizlilik ortak bir özellikti; İtalya'daki P2 Locası'nın Vatikan, belli büyük bankalar, Mafya ve CIA'i de içine alan komplosuyla, bu örgütler bir kez daha su yüzüne çıktı.

Farmasonluk sırları, son derece şaşırtıcıydı ve üyelerin bu sırları asırlar boyunca korumaya çalışmaları nedeniyle içinden çıkılması bir hayli güç hale gelmişlerdi. Ancak kesin olan bir şey vardır ki alegoriler ve sembollerle günümüze kadar ulaştırılan bu bilgi geleneği, antik Mısırlılar'dan bile önceki bir tarihe dayanmaktadır.

Birçok ezoterik inancın Mısır ve daha da önemlisi Pers antik kültürlerine dayanması çok ilginçtir. Ama felsefeler, büyü ve dinle ilgili tüm tartışmalar, hemen bir tanımlamalar, yorumlamalar ve kişisel inanç bataklığında kaybolmaktadır. Yine de, Farmasonluk ve Rosicrucianizm doktrinlerinde bol miktarda tarih öncesi bilgiler bulunduğu şüphesizdir. Bunlar, Antik Sırlar bölümünde daha detaylı bir şekilde ele alınacaktır.

Her şeyden önce, bu antik bilgilerin Farmasonluk geleneğine nasıl sokulduğunu incelememiz gerekir. Bu antik sırların taşıyıcıları arasında, Ortaçağ Şövalyeleri'nin en gizemlileri başı çekmektedir: Efsanevi Tapınak Şövalyeleri.

IV. BÖLÜM

ESKİ GİZLİ ÖRGÜTLER

*Hristiyanlık tarihinin erken dönemleriyle ilgili
Tapınak Şövalyeleri'nin bilgileri, uğradıkları zulmün ve
nihayetinde de yok edilmelerinin başlıca
nedenlerinden biriydi.*

Mason Felsefecisi Manly P. Hall

Roma İmparatorluğu'nun çöküşünü izleyen karanlık çağlarda, Batı dünyasında kesinlikle hakim olan tek bir din vardı: Hristiyanlık. Görünüşte Mesih İsa'nın öğretilerine dayanmasına rağmen, günümüzde araştırmacılar Hristiyanlık dininin gelişimini antik Yunan, Mısır, Babil ve hatta çok daha eski olan Sümer medeniyetlerinde süren ideolojilere kadar izleyebilmektedirler.

İsa'dan önceki zamana ait yakın zamanda ele geçirilen yazılı kayıtlar, insanoğlunun tarihi ve kökeniyle ilgili bilgi boşluklarını doldurmamız açısından çok yararlı olmuştur.

İsa'nın birinci elden kayıtlarının olmaması ve asırlardan beri Hristiyanlık dini ve teolojisi üzerinde şiddetli tartışmalar sürmesi nedeniyle, Ortaçağ'da Kutsal Roma Katolik "Evrensel" Kilisesi, Batı dünyasında mutlak otorite olarak kendini şekillendirmişti.

1453 yılında Constantinople'ın düşüşüne kadar, Roma bu gücünü korumayı başardı. Parasal krediler vererek ve kutsamalar sunarak kral ve kraliçeleri etkisi altına alan Vatikan, sıradan vatandaşları da aforoz ve günlük Engizisyon korkusuyla kontrol edebiliyordu.

Avrupa'nın en iyi ve en akıllı adamları, Tanrı ve ülke adına verilen savaşlar için teşvik edilirken, Hristiyan Avrupa, Orta Doğu'daki Kutsal Topraklar'ı ellerinde tutan Müslümanlar'ın üzerine akın akın Haçlı Seferleri düzenledi. Bütün bunlar olup biterken, kilisenin gücü daha da merkezileşti ve arttı.

Bu adamlardan bazıları, özellikle de Mecdelli Meryem ve onun soyundan gelenlerle ilgili söylentilerden yola çıkan güneyli

Fransızlar, kilisenin öğretilerine ters düşen gizli gelenekleri biliyorlardı. Haçlı Seferleri, Kutsal Topraklar'ı ele geçirmek ve bu gelenekleri kanıtlamak için önemli bir fırsattı.

Bazı araştırmacılar, Haçlı Seferleri'nin bu gizli öğretilerin araştırılması amacıyla başladığını bile düşünmektedirler. Fransız yazar Gerard de Sede'ye göre, Keşiş Peter – genellikle St. Bernard ile birlikte ilk Haçlı Seferi'ni başlatmak için kullanılan masonlardan biri olarak görülür – Haçlı Seferleri'nin lideri Godfrey de Bouillon'un – daha sonraları Tapınak Şövalyeleri ile ilişkilendirilmişti – özel öğretmeni idi.

Kutsal Topraklar'a geldiklerinde, Haçlılar eski gelenekleri destekleyen ve kilisenin öğretilerinden kesinlikle ayrılan bazı heretik¹² fikirler konusunda kanıtlar buldular. Bu çatışma yüzünden, Roma Kilisesi'nden saklanmak amacıyla faaliyetlerini gizlice sürdüren ilk örgütler ortaya çıktı. Bu örgütler, teolojilerini giderek artan bir şiddet dozuyla korumaya başladılar.

Yakın zamanda ele geçirilen birçok kayda göre, en azından bir grup Haçlılar, heretik dedikodulardan fazlasını getirmeyi başarmışlardı; bildirildiğine göre, Avrupa'ya döndüklerinde kilise dogmalarının hatalarını ve ikiyüzlülüğünü gösteren bol miktarda kanıt getirmişlerdi. Bu Haçlılar, zaman içinde heretikler olarak bilindi ve kilise onları yok etmek için bir hareket başlattı. Bu adamlar, gelenekleri bugün Farmasonluk bünyesinde süren Tapınak Şövalyeleri idi.

Tapınak Şövalyeleri

1118 yılında dokuz Fransız Haçlısı Kudüs'te Kral Baldwin'in huzuruna çıkıp Kutsal Topraklar'a giden hacıları korumak istediklerini söylediklerinde, İsa'nın Yoksul Şövalyeleri denen organizasyon ve Süleyman Tapınağı kuruldu.

¹² Kabul olunmuş doktrinlere karşı olan kimse ya da kendi dininin inançlarına karşı gelen kimse anlamındadır. Ç.N.

Bu istekleri kabul edildi ve grup çok geçmeden Tapınak Şövalyeleri adıyla tanındı.

Geleneksel tarih kitaplarında, bu şövalyelerle ilgili detaylı bilgi yoktur ve geleceği biçimlendirmekteki rolleri, genellikle kısa dipnotlar olarak anlatılır. Ama bilindiği kadarıyla, grup giderek zenginleşti, son derece güçlü oldu ve sonunda, 1307 yılında, kiskanç bir Fransa kralı ve sırların ortaya çıkmasından korkan bir papa tarafından yok edildi.

Geri kalanı tarih olmakla birlikte, bu hikayede genel olarak insanlara anlatılanlardan çok daha fazlası vardı. Tapınak Şövalyeleri'nin yok edilmesiyle birlikte, kilise bu organizasyon ve sırlarıyla ilgili tüm kanıtları ortadan kaldırmaya çalıştı. Tapınak Şövalyeleri'nin ellerindeki bilgi öylesine kritikti ki başlangıçta organizasyonu yaratan kilise tarafından dağıtılmışlardı.

Tapınak Şövalyeleri ile ilgili bilgilerin büyük bölümü, olaylardan yaklaşık elli yıl sonra yazmış olan Guillaume de Tyre'ın ele geçirilen kayıtlarından elde edildi. Tyre'ın kayıtları birçok yerde eksik ve belki de hatalıydı. Ama bugün çok sayıda araştırmacı sayesinde, kayıtlar daha bütün hale getirildi.

O sıralarda Orta Doğu tam bir kargaşa içindeydi. 1099 yılında İlk Haçlı Şövalyeleri, Godfrey de Bouillon önderliğinde Kutsal Kudüs Toprakları'nı Müslümanlar'dan almayı başardılar ve bir Hristiyan krallığı kurdular. Ama sınırlar hâlâ çalkantılıydı ve Doğu Akdeniz limanlarından Kutsal Şehir'e yolculuk yapmak çok tehlikeliydi.

Bunun üzerine dokuz şövalye, Kudüs Kralı II. Baldwin'e başvurular ve yakın zamanda ele geçirilen ElAksa Camisi'nde – eski Süleyman Tapınağı'nın yeri – bir karargah ve bir askeri güç kurmak için izin istediler. Baldwin bunu kabul etti ve hatta şövalyelere küçük bir miktar maaş ödedi. Bazı araştırmacılar, bu eylemin Baldwin'in o şövalyelerin asıl amacını bildiğini gösterdiğini belirtmektedirler.

Bu şövalyelerin liderleri, Hugh de Payens – kuzeni Champagne Kontu Hughes'un emrinde bir soylu – ve daha sonraları Cistercian St. Bernard olarak tanınacak olan Andre de Montbard – Clairvaux'dan Bernard'ın amcası – idi. En azından ilk iki şövalye, Rosal ve Gondemare, Kudüs'tan ayrılmalarından önce Cistercian rahipleriydi. Aslında, bütün grup aile bağları, Cistercian rahipleri ve Flemish kraliyet soyu aracılığıyla birbirlerine bağlıydılar.

Piskopos Chartres'in 1114 yılında Champagne'e yazdığı bir mektup, kontu *la Milice du Christ* (İsa'nın Askerleri; Tapınak Şövalyeleri'nin bir prototipi) grubuna katılma niyetinden dolayı kutluyordu. Dahası, yazar Graham Hancock, onun hem Payens hem de Champagne'in 1104 yılında Kutsal Topraklar'a gitmesini ve 1113 yılında Fransa'ya geri dönmesini ayarladığını belirtmektedir. Bu durum, Kral Baldwin ile konuşulmasından yıllar önce planların hazırlanmaya başladığını göstermektedir.

İşin ilginç yanı, bir süre sonra Champagne'in kendisi de Tapınak Şövalyeleri'ne katıldı ve böylece kendi vasalının vasalı oldu. Bu tuhaf olayın tek açıklaması – örgütün kendisiyle ilgili olarak son derece önemli bir nokta – bağlılıklarının krala ya da büyük üstada değil, kendi dinsel öncüleri Clairvaux Başkeşişi Bernard'a olmasıdır. Bernard, 1174 yılında azizlik mertebesine yükseltile-ne kadar grubu desteklemeye devam etti.

İlk dokuz yılları boyunca, bu gayri resmi grup, hiçbir yeni üye kabul etmedi ve bu da Kudüs yollarını koruduğunu iddia eden askeri bir organizasyon için tuhaf bir durumdu. Dahası, hacıların korunması işi Kudüs'teki St. John Hastanesi Şövalyeleri tarafından üstlenilmişti.

Dokuz şövalyenin Kudüs'e uzanan yolları koruyabileceği ve bu yollarda etkili bir şekilde devriye gezebileceği fikri hiç de gerçekçi değildir. Bunun yerine, Tapınak Şövalyeleri karargahlarına yakın kaldılar ve ilk kalıcı İbrani Tapınağı'nın altında hazineler bulmak için toprağı kazıp durdular.

Yaklaşık üç bin yıl önce yapıldığı söylenen ilk Süleyman Tapınağı, aslında babası Kral Davut tarafından planlanmıştı. Kral Süleyman, Kudüs'teki Moria Dağı'nın üzerinde bulunan tapınağı yaptırmıştı.

Kudüs'teki tapınağın yapılmasından önce, Mısır'dan çıkıştan bu yana Yahweh'in evi olduğu söylenen İbrani tapınağı, basit bir çadırdı. Geleneksel olarak, bu portatif tapınak, Tanrı ile iletişim kurmayı sağladığı söylenen Akit Sandığı'nın bulunduğu yerdı. İbraniler'in tapınakları için kullandıkları kelimelerden biri hekal idi ve Sümer dilindeki anlamı "Büyük Ev"dir. Aslında bazı uzmanlar, Süleyman Tapınağı'nın aslında neredeyse bin yıl önce tanrı Ninurta için yapılan bir Sümer tapınağının kopyasıydı.

Süleyman Tapınağı, M.Ö. 586 yılında Babilliler tarafından yıkıldı ve sonra Yahudiler geri döndüklerinde, Kral Zerubbabel tarafından yeniden yaptırıldı. Bu yeni tapınağın planı, büyük ölçüde İlyas Peygamber'in bir vizyonuna dayanıyordu. İsa'nın döneminde, Zerubbabel'in tapınağı Büyük Herodos tapınağı haline getirmek amacıyla işlenmiş ve değiştirilmişti. M.S. 70 yıllarında tamamlanmasından sadece dört yıl sonra, Yahudiler'in Romalılar'a karşı ayaklanması sırasında yıkıldı. Bugün, Yahudi tapınaklarının kalıntıları, Mekke ve Medine'den sonra en kutsal Müslüman tapınağı olarak kabul edilen Kaya Kubbe Camisi'nin duvarları arasında kalmıştır.

Tapınak Şövalyeleri'nin kazılarının son derece geniş kapsamlı olduğu şüphesizdir. 1894 yılında Yüzbaşı Charles Wilson önderliğindeki bir grup İngiliz Kraliyet Mühendisi, Moria Dağı'nın altındaki dehlizleri buldular. Temel taşlarına oturtulmuş kemerlerle süslenen dehlizlerin, kesinlikle Tapınak Şövalyeleri'nin tarzı olduğu doğrulandı. Ayrıca bir mahmuz, bir kılıç ve mızrak parçaları ile küçük bir Tapınak haçı bulundu; bu bulgular, günümüzde İskoçya'daki müzelerde sergilenmektedir.

Çeşitli kayıtlara göre, bu kazılar sırasında Tapınak Şövalyeleri gizli bilgilere ulaşmayı başardılar. Bu bilgiler, İsa'nın yaşamı,

Eseniler ile bağlantıları ve Gnostikler ile ilgiliydi. Ayrıca, bildirildiğine göre, Musa'ya verildiği söylenen çok sayıda tablet de bulunmuştu. Bütün bu bulgular – belki aralarında Akit Sandığı ve Longinus'un Mızrağı da vardı – Roma Kilisesi'ne alternatif oluşturacak yeni bir dinsel otorite kurmaları için yeterliydi.

1947 yılında Ölü Deniz'in kuzeybatı sahillerindeki Kumran'da ele geçirilen Ölü Deniz Parşömenleri arasında bulunan bakır işlemeli bir belge, bu raporları güçlü bir şekilde desteklemektedir. Bu "Bakır Parşömen," 1950'lerin ortalarında Manchester Üniversitesi'nde tercüme edildi ve sadece altın ve edebiyat malzemelerinden oluşan büyük bir hazinenin varlığını değil, aynı zamanda bu hazinenin gizli olduğu yeri de açıklıyordu: Süleyman Tapınağı'nın altındaki kazı bölgesi. Bu, muhtemelen Tapınak Şövalyeleri'nin eline geçen birçok kopyadan biriydi. Kısacası, "Bakır Parşömen," kesinlikle bir define haritasıydı.

Yazar Laurence Gardner'a göre, altına ek olarak, Tapınak Şövalyeleri İbrani ve Süryani dillerinde yazılmış antik yazmalar da ele geçirmişlerdi. Birçoğu İncil'den önceki tarihlere dayanıyordu ve hiçbir dinsel otorite tarafından sansürlenmemiş birinci elden kayıtlar içeriyordu. "Şövalyeler'in muhafazakar Hıristiyanlık dinini gölgede bırakan, Kutsal Roma Kilisesi'nin gerek Bakire Doğumu'nu ve gerekse Diriliş'i yanlış yorumladığını gösteren belgelere sahip olduğu biliniyordu."

Yeni buldukları zenginlik ve ellerine geçen kayıp belgeler, Tapınak Şövalyeleri'nin hızla kabullenilmesinin nedeni olarak açıklanabilir. Knight ve Lomas'a göre, "Tapınak Şövalyeleri'nin olabilecek en saf Hıristiyanlık belgelerine sahip oldukları açıktır; bunlar, Özet İncil'lerden çok daha önemlidir!" Tapınak Şövalyeleri liderleri, ellerindeki bilgiyle, muhtemelen doğrudan ya da dolaylı olarak kilise yetkililerini fazlaca tehdit etmişlerdi, çünkü büyük bir güç ve zenginliğe sahip oldukları açıktı.

Birçoğu kraliyet aileleri üyeleri ya da yakınları olmalarına rağmen yoksul olduklarını iddia etmeleri – orijinal mühürlerin-

de, aynı atı paylaşan iki şövalye resmedilmektedir – ve on yıldan uzun bir süre boyunca hiçbir yeni üye almamaları yüzünden, örgütün geleceği pek de parlak görünmüyordu.

31 Ocak 1128’de, Tapınak büyük üstatları Payens ve Montbard, konseyi toplamadan önce kilisenin resmi onayını almak için Paris’in yetmiş beş mil güneydoğusundaki Truva’ya gittiler. Truva Konseyi, Katolik başpiskoposlar, piskoposlar ve keşişlerden oluşuyordu. Kral Baldwin’in de etkisiyle, konsey Tapınak Şövalyeleri’ni resmi bir askeri ve dinsel örgüt olarak tanıdı. Bunun sonucunda Papa II. Honarius, örgüte yapılacak bağışları ve katkıları onaylayan bir Tapınak Şövalyeleri kanunu çıkardı.

Bu kanun, St. Bernard tarafından hazırlanmış ve Cistercian düzeninin yapısını kopyalamıştı. Kanun, örgüte katılacak tüm yeni üyelerin onur ve yoksulluk yemini etmelerini, sahip oldukları bütün serveti örgüte vermelerini gerektiriyordu. Askeri açıdan ise, düşmanın sayısı kendilerinin üç katından fazla olmadığı ve kumandan geri çekilme emri vermediği sürece, Tapınak Şövalyeleri’nin bir savaşta geri çekilmesi yasaktı.

Örgütün yapısı, Farmasonluk teşkilâtının atası olduğunu gösteriyordu. Her yerel şubeye “Tapınak” deniyor ve yöneticisi büyük üstada rapor veriyordu.

Grup içinde dört sınıf ayrımı vardı: Şövalyeler, çavuşlar, rahipler ve hizmetkârlar. Daha sonraları Farmasonluk’ta olduğu gibi, sırları halktan ve diğer şövalyelerden korumak konusunda çok titizlerdi. Tapınak Şövalyeleri’nin çoğu muhtemelen basit Hristiyan askerlerden başka bir şey değillerdi ama iç çekirdekte durum farklıydı.

Örgütün gücü ve prestiji hızla artarken, üye şövalyelerinin sayısı da yirmi bini geçmişti. Üzerine kırmızı haç amblemi işlenmiş beyaz giysiler, bütün savaşlarda Tapınak Şövalyeleri tarafından giyiliyordu. Sahip oldukları ün, Birleşik Devletler Denizcileri, İngiliz Özel Hava Birlikleri ya da daha eski Alman Waffen SS ile kıyaslanabilir.

Kraliyet ailelerinden ve soylulardan gelen katkılar sadece para ya da toprak değildi. Üyeler lord, baron, kont olarak ünvan, toprak ve şatolar alıyorlardı. Büyük Üstat Payens, birçok seviyede bağlantılar sürdürüyordu. Kutsal Topraklar dışında ilk Tapınak araştırma merkezinin kurulduğu Edinburgh'un güneyindeki bölgeyi bağışlayan güçlü bir İskoç ailesinin kızı Catherine de SaintClair ile evliydi.

St. Bernard ve Cistercian örgütü de zenginleşmişti. Baigent, Leigh ve Lincoln'e göre, Cistercianlar, Tapınak Şövalyeleri'nin oluşmasından önce dağılmak üzereydiler ama sonra ani ve hızlı bir büyüme gösterdiler: "Sonraki birkaç yıl içinde yarım düzine manastır yapıldı. 1153 yılında 300'den fazla manastır vardı ve bunlardan 69'u Saint Bernard'a aitti. Bu sıra dışı gelişim, Tapınak Şövalyeleri'nin gelişimiyle paralellik göstermektedir."

1139 yılında Papa II. Innocent, Tapınak Şövalyeleri'nin bundan böyle sadece Papalık karşısında sorumlu olacaklarını duyurdu. Bu yetki, herhangi bir yerel kontrolden muaf olacıklarını, dolayısıyla vergi ödemek zorunda kalmayacaklarını gösteriyordu. Böylece, Tapınak Şövalyeleri'nin zenginliği daha da arttı. Papa, Tapınak Şövalyeleri'ne kendi kiliselerini kurma iznini de verdi.

Görünüşe göre, Tapınak Şövalyeleri'nin Süleyman Tapınağı'nın altından çıkardıkları şey her neyse, onlara güç, kilise ve politik liderler karşısında saygınlık getirmişti.

Kral II. Baldwin, Payens ve Tapınak Şövalyeleri'nden Müslüman şehri Şam'a saldırmak için yardım istediğinde, bu güç daha da arttı. Bu aceleci ve yeterince hazırlanılmamış saldırı, muhtemelen Anjou Kontu V. Fulk tarafından kışkırtılmıştı. Fulk, Tapınak Şövalyeleri'nin kazılarının son döneminde aceleyle Kudüs'e gelmişti. Henüz oluşmaya başlayan örgüte yardım önererek, Fulk operasyonların devamı için onlara maaş ödedi. Bu cömertliğinin karşılığını 1128 yılında Fransa Kralı VI. Louis tarafından Baldwin'in kızı Melisende ile evlenmek üzere seçilerek aldı. Bal-

dwin'in ölümünden sonra, Tapınak Şövalyesi Fulk, Kudüs Kralı oldu. Avrupa'ya yaptığı ziyaretten sonra üç yüz şövalyeyle birlikte Kutsal Topraklar'a dönen Payens, büyük bir hacılar sürüsünü güdüyordu. O dönemde, Tapınak Şövalyeleri ve Hristiyan birlikleri, Şam'a saldırmak için birleştiler.

Tapınak Şövalyeleri, Kutsal Topraklar'daki sırları öğrenmek için bir fırsat daha elde etmişti. Bu eylem sırasında Hristiyanlar, antik bilgilere sahip olduğu söylenen gizli bir İslam örgütüyle müttefik oldular: Ünlü Suikastçılar.

Suikastçılar

Fanatik bir İslam grubu olan Suikastçılar, bütün gizli örgütlerde görüldüğü gibi piramit bir hiyerarşi yapısı geliştirmişlerdi. O kadar ünlüydüler ki bugün bile adları korkuyla ve ani ölüm olaylarıyla birlikte anılır.

Cinayeti dinsel bir görev olarak değerlendiren bu örgütün mensupları, zaman içinde "haşhaşın" olarak tanındılar. Haşhaş bağımlıları için kullanılan bu Arapça kelime, zaman içinde İngilizce "Assassin" yani "Suikastçılar" haline geldi. Ama Daraul ve diğer bazı yazarlar, kelimenin "sırların bekçileri" anlamına gelen Arapça "Assasseen" kelimesinden türemiş olabileceğini düşünmektedirler.

Örgütün kurucusu Hasan bin Sabah, İranlı şairler Ömer Hayyam'ın ve Nizamül Mülk'ün okul arkadaşıydı. Kendisine ait ko-ruyacak sırları vardı. Hayyam'dan ezoterik ilimleri ve Mülk'ten kraliyet ayrıcalıklarını edinmişti. Para hırsızlığıyla ilgili bir skandaldan sonra, Hasan İran'dan Mısır'a kaçmak zorunda kalmış, burada antik gizemler ve İbrani Kabalası ile ilgili bilgisini ilerletme fırsatı bulmuştu. Mısır'dayken, Hasan örgütünü kurmak için planlarını yapmaya başlamış olabilir.

Kökenleri İslâmiyet'e dayanan Suikastçılar, Hakim, Fatima, Batıniler ve Şiiler'den türeyen bir İslam mezhebidir. M.S. 872

yılında, Abdullah ibn Meymun, Batıniler'i kurdu ve böylece Suikastçılar'ın gelişimi için zemini hazırlamış oldu. Paraya ve maddi zenginliğe çok düşkün olan Abdullah, Gnostisizm konusunda eğitim alarak, sonunda kendisinin üyesi olduğu İsmaili mezhebi de dahil olmak üzere, tüm dinsel yapıları yıkmaya karar verdi. Bu amacına ulaşmak için, Abdullah İsmaililer'in çok dindar bir üyesi gibi görünmek zorundaydı. İsmaililer, İbrahim'in oğlu İsmail'in torunları olduklarına inanıyorlardı.

İsmaililer içinde hizipleşmelerle geçen yıllardan sonra, Abdullah'ın takipçileri ve diğerleri, "bilgelik toplulukları"nı kurdular ve bu topluluklar, 1004 yılında, üyelerinin tamamının fanatiklerden oluştuğu Büyük Kahire Locası haline geldi. Daha sonraları Druseler mezhebinin kaybolduğu yer burasıydı.

Druseler, Abdullah'ın iki yüzlü yöntemlerine devam ettiler ve aynı anda hem Müslüman hem de Hristiyan olduklarını iddia ettiler. Bugün hâlâ Büyük Doğu Farmasonluk localarında görülebilecek özel işaretleri geliştirdiler. Bütün gizli örgütlerde olduğu gibi, üyelerin çoğu sadece basit takipçilerden oluşurken, en yukarıdaki liderlerin farklı gündemleri vardı. Bu Büyük Kahire Locası'nda, Hasan kendi örgütünde kullanacağı teknikleri geliştirdi.

Hasan'ın katil mezhebi, 1094 yılında İranlı müttetiklerle birlikte Hazar Denizi kıyısındaki Alamut dağ kalesini almaya karar verdiklerinde ortaya çıktı. Bu dönemde, daha sonraları Suikastçılar olarak tanınacak olan Şii İsmaili mezhebini kurdu. Kendini büyük bir ruhsal lider olarak ilan eden Hasan, ölümcül şiddetle desteklenmiş kişisel bir kült kurmuş oldu. Webster bu konuda şunları söylemektedir: "Asıl amaçları, din ve dindarlık görüntüsü altında birkaç kişinin hakim olduğu bir güç ağı oluşturmaktır ve bu amaca ulaşmak için karşılırlarına çıkacak herkesi öldürmeye kararlıydılar."

Yüksek seviyedeki inisiyelere, gizli doktrinler öğretiliyordu ve bunlardan biri şu görüştü: "Hiçbir şey gerçek değildir ve her şey

mubahtır.” Diğer bir sır, tek bir Tanrı’nın varlığı, her şeyi O’nun yarattığı, insanoğlu da dahil olmak üzere her şeyin evrensel bir bütünün parçaları olduğuydu; Einstein’ın birleşik alan teorisine benzeyen bu kavram, bugün hâlâ modern bilimciler tarafından ciddi olarak incelenmektedir. Son olarak, amacın araçları haklı çıkaracağı yönündeki inançları, “Aydınlanmış” Farmasonlar’a geçen felsefenin de temelini oluşturmuştu.

Hasan’ın yeni üye seçimi o kadar sıra dışıydı ki günümüzde bir mit olarak görülmektedir. Birçok kaynağa göre – Marco Polo’nun yazıları da dahil – Hasan gizli bir vadi bulmuş, burayı görkemli saraylar, göz alıcı bahçeler, egzotik hayvanlar ve güzel kadınlarla doldurmuştu. Yerel gençler, meyhanelerde yabancılarla dostluk kuruyordu. İçkinin etkisiyle uykuya dalan bu gençler, uyandıklarında kendilerini güzellik ve lüksle sarılmış bir halde buluyorlardı. Birkaç gün boyunca hayal bile edemeyecekleri kadar güzel bir hayat yaşayan gençler, yine içki ve uyuşturucuyla uyutulup, gerçek yaşamlarına geri bırakılıyorlardı.

Birkaç deneyden sonra, Hasan yeni üye bulmakta hiç sıkıntı çekmemeye başladı; gençlere, ölümcül çalışmaları karşılığında “cennete” geri döneceklerini vaat ederek, hepsini örgütüne katiyordu. Sonsuz cennet vaatleriyle kandırılan bu keçi çobanları, hevesli askerlere dönüşüyor, hatta gerektiğinde kendilerini feda etmekten bile çekinmiyorlardı.

Suikastçılar’ın gücü, on ikinci yüzyılın ortalarında daha da arttı; artık örgüt tüm Pers ve Irak topraklarında şatolara sahip olmuştu. Büyük Üstat olarak Hasan, çıraklardan, zanaatçılardan ve üstatlardan oluşan bir sistem kurmuştu ve bu hiyerarşi yapısı, daha sonraki Masonluk derecelerine benzetilebilir. Masonluk tarihçisi Mackey, bu konuda şunları söylemektedir: “Tapınak Şövalyeleri ile bağlantıları olan Suikastçılar, tarihin de kanıtladığı gibi, ezoterik dogmalar ve törenler açısından Masonluk ile benzerlikler göstermektedir.”

Birçok kaynakta, Tapınak Şövalyeleri'nin ve Suikastçılar'ın birlikte hareket ettiği, 1129 yılında Kral Baldwin'in Şam'a yaptığı saldırıda Suikastçılar'ın da yer aldığı açıkça gösterilmektedir.

Daraul bu konuda şunları söylemektedir: "Suikastçılar'ın fanatik Müslümanlar olduklarını ve bu yüzden kafirler olarak tanımladıkları kişilerle müttefik olmayacaklarını düşünenler, Haçlılar'a karşı Allah için savaşan Müslümanlar'ın da Suikastçılar için doktrinlerine karşı çıkan diğerleri kadar düşman sayıldığını unutmamalıdır."

Şam'a saldırısından bir süre önce, Baldwin, şehrin içinde çok sayıda üyesi olan Suikastçılar ile anlaşmaya varmıştı. Bu Beşinci Kolon'un yardımıyla, şehir kolayca alınacaktı. Suikastçılar, yardımları karşılığında Tyre şehrine sahip olacaklardı. Ama bu komplo fark edildi ve Şam içindeki tüm Suikastçılar halk tarafından yakalanıp linç edildi.

Büyük Üstat Payens ve Tapınak Şövalyeleri'nin Avrupa'dan dönüşünden güç alan Baldwin, şehre doğrudan saldırmaya karar verdi ama ağır kayıplar vererek geri püskürtüldü.

Bu savaş ve diğer birçok operasyon sayesinde, Tapınak Şövalyeleri ve Suikastçılar, antik ezoterik bilgileri ve önemli askeri istihbarat verilerini paylaşmış olabilirlerdi, zira Suikastçılar'ın Müslüman hiyerarşisine derinden sızdığı bildirilmektedir.

Suikastçılar'ın ölümcül doğası, kendi sonlarını getirdi. Hasan, kendi oğlu Muhammed tarafından öldürüldü; Muhammed, kendisini öldürmeyi planladığını öğrenen oğlu tarafından zehirlendi. 1250 yılında Moğollar'ın istilasıyla, son Suikastçı şatosu da ele geçirildi ve örgüt etkili bir şekilde ortadan kaldırıldı. Ama bazı araştırmacılar, bugün bile bazı Suikastçı çetelerinin Orta Doğu'da varlıklarını sürdürdüğünü düşünmektedir. Tapınak Şövalyeleri ile Suikastçılar arasında çok da fazla fark olmadığını belirtmekte yarar vardır. İki örgüt de kana susamış, sadece kendilerine söyleneni yapan, zalim ve cahil adamlardan oluşuyordu. Örgütlerin gerçek amaçlarını sadece liderler biliyordu.

Her ne kadar şiddet düşkünü olsalar da, Tapınak Şövalyeleri hızlı ve akıllıca bir gelişim göstermiş, o zamana kadar görülmemiş en güçlü hükümet dışı organizasyon haline gelmişlerdi. 1136 yılında Payens öldüğünde, Canterbury Başpiskoposu'nun damadı Lord Robert onun yerini aldı. Bu, örgüt içindeki hiyerarşi yapısının diğer bir göstergesidir.

On üçüncü yüzyılda, tüm Avrupa'da dokuz bin şatoya ve malikaneye sahip olan Tapınak Şövalyeleri, dini bir grup oldukları gerekçesiyle vergiden muaftılar. Yaptıkları yatırımlar basit endüstrileri içeriyordu ve inşaat endüstrisi bunun başında geliyordu. Sadece İngiltere ve Wales'te beş binden fazla mülke sahipti. İmparatorlukları Danimarka'dan Filistin'e kadar uzanıyordu. Daraul şöyle belirtmektedir: "Eğer amaçları dünya egemenliği olsaydı, kendilerini bundan daha iyi organize edemez, bundan daha iyi bir aristokrat hiyerarşi düşünemezlerdi."

Bu mülklerden gelen serveti, devasa gemi filoları oluşturmak ve geniş bir bankacılık sistemi kurmak için kullandılar. Para kazanmak için para kullanma fikri giderek daha çekici görünüyordu.

Tapınak Bankacıları ve İnşaatçıları

Geleneksel tarih, modern bankacılığın kökenleri olarak Yahudiler'i ve İtalyan tefeci kurumları gösterse bile, Rothschild ve Medici ailelerinin asıl öncüleri Tapınak Şövalyeleri idi.

Hıristiyanlar'ın tefecilik yapması kesinlikle yasaktı ama Tapınak Şövalyeleri bu sınırlamalardan kendilerini kurtarmayı başarmışlardı; bunun nedeni muhtemelen askeri olmaktan çok, dinsel bir organizasyon görünümü sergilemeleriydi. Bazı kaynaklarda, Tapınak Şövalyeleri'nin yılda yüzde 60 oranında faiz aldıkları görülmektedir. Bugün İsviçre bankalarında süren bir yöntemle, Tapınak Şövalyeleri uzun vadeli özel tröst fonları sürdürülebiliyordu ve hesaplara sadece sahipleri tarafından ulaşılabiliyordu.

Hacılar, tüccarlar, resmi yetkililer ve rahipler, Avrupa'da ve Kutsal Topraklar'da dolaşırken çeşitli tehlikelerle karşılaşıyorlardı. Tekneciler, vergi memurları, hancılar ve hatta kilise otoritelerinin avı oldukları düşünülürse, yolda karşılaştıkları soyguncular ve hırsızlar, diğerlerinden arta kalanları kemirmekten başka bir şey yapamıyorlardı.

Bu tür talihsizliklere karşı önlem olarak, Tapınak Şövalyeleri yerel Tapınak'taki kumandana yolculuk masraflarını ödeyebiliyor ve özel şifreli bir makbuz alıyorlardı. Bu makbuz, bir tür kredi mektubuydu ve diğer herhangi bir Tapınak'ta kolayca paraya çevrilebiliyordu. Yolculuğun sonunda, yolcu hesabında kalan parayı geri alıyor ya da masraflar daha yüksek olmuşsa farkı ödüyordu. Bu, modern kredi kartı sistemine çok benzeyen bir yöntemdi.

Bankacılık uygulamalarına ek olarak, Tapınak Şövalyeleri, mimari, astronomi, matematik, tıp ve tıbbi teknik bilgilerini de Avrupa'ya getirmişlerdi. Örgütün oluşmasından yaklaşık yüz yıl sonra, Tapınak Şövalyeleri günümüzdeki çok uluslu şirketlerin bir modeli haline gelmişti.

Tapınak Şövalyeleri, var olan kaleleri ve diğer yapıları almakla yetinmiyordu. Özellikle Fransa'nın güneyinde ve Kutsal Topraklar'da, son derece güçlü yapılar inşa ediyorlardı. Çoğu yarımadalara veya dağların tepelerine kurulan bu mülklerin askeri güçle ele geçirilmesi neredeyse imkansızdı. Kendi kiliselerini kurma yetkisine sahip olduklarından, Tapınak Şövalyeleri, Ortaçağ'da Avrupa'da kurulan çok sayıdaki devasa katedralin inşaatlarına öncülük etmişlerdi. 1134 yılında tamamlanan Chartres Katedrali'nin Gotik mimarinin ilk örneği olduğu söylenmektedir. Birçok kişi bu yeniliğin Tapınak Şövalyeleri tarafından Orta Doğu'dan Avrupa'ya getirildiğini söylemektedir. Tapınak Şövalyeleri'nin tarihiyle ilgili olarak, yazar Hancock şöyle demektedir: "Antik inşaat bilimleriyle ilgili bazı sırları ele geçirdikleri kesindi ve yarıdıkları karşılığında bu sırrı St. Bernard ile paylaşmışlardı."

Gotik kelimesinin, Roma İmparatorluğu'na yayılmış olan Alman Got kabilelerinden geldiği sanılmaktadır. Ne var ki Gardner ve diğerleri, en azından mimari açısından ele alındığında, bu ismin Yunanca goetik kelimesinden türediğini ve bunun da “büyülü bir şey” anlamına geldiğini vurgulamaktadırlar. Ayrıca, on ikinci yüzyılda inşa edilen inanılmaz sayıdaki katedralin büyümlü mimarisiyle Gotlar'ın kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu dönemden önce, Avrupa'daki binalar alçak, savunma ve elverişlilik kaygısıyla inşa edilmiş yapılarıydı. Aniden katedrallerin yüksek kemerli tavanları ve inanılmaz yükseklikteki payandalarıyla karşılaşan insanlar, hayranlık ve şaşkınlığa boğulmuşlardı. Sivri kemerler ve muhteşem vitraylar, Tapınak Şövalyeleri'nin geliştirmiş oldukları yeni teknikleri, kutsal geometriyi ve metalürji bilgisini yansıtıyordu.

Yazar Hancock, Mısır'daki Karnak Tapınağı, Büyük Piramit ve Zoser “basamaklı” piramidinin gücünü ve görkeminin, Tapınak Şövalyeleri'nin katedralleri ortaya çıkıncaya kadar benzersiz olduğunu vurgulamıştır. St. Bernard'ın bir defasında Tanrı'yı tanımlarken “genişlik, uzunluk, yükseklik ve derinlik” dediğini hatırlayınca, Antik Gizemler ve katedraller arasındaki bağlantıdan daha da emin olduğunu söylemiştir, çünkü bu fikir, Pythagoras, Plato ve antik Mısırlılar'ın prensiplerinin bir yansımasıdır.

Ayrıca, Chartres Katedrali içinde, Tapınak Şövalyeleri'nin İsa'nın hikayesiyle ilgili gizli sırları ele geçirdiğini gösteren güçlü kanıtlar da vardır. Chartres'in kuzey kapısında, küçük bir sütunun üzerindeki oymalarda, Akit Sandığı'nı taşıyan bir at arabası resmedilmektedir. M.S. 70 yılında Yahudi tapınağının yıkılmasıyla Sandık kaybolduğundan ve o zamana kadar yapılan tüm oymalarda Sandık elle taşındığından, birçok araştırmacı, bu oymaların Tapınak Şövalyeleri'nin Akit Sandığı'nı bulduklarını ve Avrupa'ya getirdiklerini kanıtladığını öne sürmektedir.

Çeşitli Hristiyan geleneklerinin Bakire Meryem'i İsa'yı taşıdığı için “canlı” bir Akit Sandığı olarak görmesine rağmen, teker-

lekli arabayla taşınan bir Sandık oyması, bu oymaların aslında somut Eski Ahit Sandığı'na işaret ettiğini düşündürmektedir.

Efsanevi Akit Sandığı'nın gerçek hikayesi, belki de sonsuza dek bir sır olarak kalacak. Bazı araştırmacılar onun yok edildiğine inanırken, bazıları gizli örgütlerin karargahlarında veya Vatikan'ın katakomplarında saklandığını düşünmektedir. Yazar Graham Hancock, Sandık hakkında derinlemesine bir araştırma yapmış ve bugün hâlâ bulunduğu yer olan Etiyopya'da bir yere saklandığı sonucuna varmıştır. En azından bir modern araştırmacı, bu kutsal nesnenin hâlâ Kudüs'teki Moria Dağı'nın altında gizli olduğuna inanmaktadır.

Tapınak Şövalyeleri ile Süleyman Tapınağı'ndaki çalışmaları arasındaki diğer bir bağlantı, Edinburgh'un güneyinde küçük bir kasaba olan Roslin İskoç kasabasındaki minyatür katedral, Rosslyn Şapeli'nde bulunabilir. Büyük Üstad Payens ile evlilik bağı bulunan SaintClair ailesinden gelen William Sinclair, 1446 yılında şapeli inşa ettirdi ama şapel, 1486 yılında oğlu Oliver tarafından tamamlandı. Aslında daha büyük bir kilisenin parçası olması planlanıyordu ama yapı asla tamamlanamadı.

Knight ve Lomas, Rosslyn Şapeli'nin yer planının Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nın tam bir kopyası olduğunu keşfettiler; hem de girişteki iki önemli sütununa kadar. Bu sütunlara Antik Gizemler ile bağlantılı olarak Jachin ve Boaz adları verilmektedir ve hem Yahudiler hem de Farmasonlar için hâlâ mitolojik ve mistik öneme sahiplerdir.

"Rosslyn basit bir şapel değildir" diye açıklamaktadır Knight ve Lomas, "Hugh de Payens tarafından Kudüs'teki tapınakta bulunan parşömenleri saklayacak bir Tapınak Şövalyeleri yapısı olarak inşa edilmişti. Rosslyn Şapeli, gizli parşömenlerin gömü yerinin kasıtlı bir kopyasıdır! Kudüs tapınağının altında bulunan yazılar, Yahudiler için çok önemliydi ve Hristiyanlık için en eşsiz hazineydi. Belki de Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın çıktığı asıl belgeler bunlardı."

Tapınak Şövalyeleri Gotik katedrallerini inşa ederken, hiçbirinde Çarmıh sahnesinin resmedilmemesi, bir Hıristiyanlık organizasyonu için son derece ilginç bir noktadır ve Tapınak Şövalyeleri'nin bu olayla ilgili olarak geleneksel görüşü kabul etmediklerini açıkça ortaya koymaktadır.

Ancak, Tapınak Şövalyeleri ile o zamanki heretikleri bağdaştıran diğer bir nokta da, Wolfram von Eschenbach'ın romantik eserleriydi. Kahramanı Parsival, Wagner'ın ünlü operasında Parsifal olmuştu. Wagner'ın en ezoterik çalışması olarak kabul edilen Parsifal, Wagner'ın Tapınak Şövalyeleri ile ilgili görüşünü de ortaya koymaktadır. Yoksul bir Bavyeralı şövalye olarak Wolfram, birçokları tarafından Tapınak Şövalyesi olarak değerlendirilmektedir, çünkü örgütle ilgili çok derin bilgilere de sahiptir. Eserinde kırmızı haç amblemlili beyaz giysiler giyen ve kutsal sırları koruyan şövalyelerin oluşturduğu bir kardeşlikten söz etmiş, hatta onlara Templeis adını vermiştir.

Kutsal Kase efsanesini ilk popülerleştiren, Wolfram idi. Mitolojik Kase hikayesi – Kral Arthur, Merlin ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri – aslında on ikinci yüzyılda Chretien de Troyes'nin bir şiiriyle başlamıştı. Arthur'un evini Camelot olarak gösteren ilk kişi Chretien idi. Kendisi de Champagne Kontu tarafından kiralanmış ve Tapınak Şövalyeleri'nin Kutsal Topraklar'dan getirdiği bilgileri yazılarında kullanmak üzere görevlendirilmiş olabilirdi.

Wolfram'ın çalışmasındaki Kase, sahibine sonsuz gençlik bağışlayan büyülü bir taştır. Bu kase, Kurtuluş Dağı'ndaki Tapınak Şövalyeleri tarafından korunmaktadır.

Wolfram, bu hikayesinin temelini Anjou Hanedanı'nın elinde bulunan bir Arap el yazmasından ortaya çıktığını belirttiğinde, Tapınak Şövalyeleri ile bağlantısını daha da belirgin bir şekilde ortaya koydu. Tapınak Şövalyeleri ile birlikte çalışan ve onlara maddi destek sağlayan kişinin, Anjou Kontu Fulk olduğunu ve daha sonrasında Kudüs Kralı olarak tahta çıktığını hatırlayın. İşin ilginç yanı, Wolfram bu çalışmasını kaleme almaya başladı-

ğında, Chartres Katedrali daha yeni tamamlanmıştı.

Kudüs'te ele geçirdikleri bilgi, teknoloji ve felsefe sayesinde Tapınak Şövalyeleri gelişip güçlenirken, kilise de bu durumdan giderek daha fazla rahatsızlık duymaya ve zaman içinde Tapınak Şövalyeleri'ni bir tehdit olarak görmeye başladı. Bu arada Şövalyeler de kiliseye karşı düşmanca bir tutum geliştirmeye başlamışlardı.

Gücün zirvesinde geçen asırlar boyunca, kilise sık sık düşmanlarına karşı kanlı operasyonlar düzenlerdi ve bu kişiler, kilisenin otoritesine karşı gelen herkesi kapsardı. Örneğin, 1208-1244 yılları arasında, güneydoğu Fransa'daki Languedoc eyaletinde – Tapınak Şövalyeleri'nin uzun süredir merkeziydi – on binlerce insan papalık ordusu tarafından katledildi.

Katarlar

Bu papalık saldırısının hedefi, İtalyan ve İskoç Carbonari insanların ataları olan bilinen Katarlar idi. Daha önceki Gnostikler'in takipçileriydi ve maddi zenginlikten çok ruhsal konularla ilgileniyorlardı.

Adlarının anlamı "Saf Olanlar" olan Katarlar, kendi inanç sistemlerinin Katolik Kilisesi'ninkinden daha "saf" olduğuna inanıyorlardı ve geleneklerin dışına çıkıyorlardı. Daha önce Occitania olarak bilinen Languedoc, batıdaki Marsilya, Kara Dağlar, Corbiere Dağları ve Pirene Dağları civarında yerleşmişlerdi. Bağımsız olan bu eyalet, yeni oluşan Fransa ülkesinden çok İspanyollar'a yakınlardı.

M.S. 801 yıllarında zor kazandığı zaferlerden sonra Charlemagne tarafından kurulmuş olan Carolingian İmparatorluğu'nun yıkılışıyla, Roma İmparatorluğu'nun bu köşesi Frenklerin çeşitli krallarının kontrolü altına girmişti. Bu isim, çok geçmeden bütün ulusa mâl edildi ve böylece Fransızlar ortaya çıktı.

Languedoc, Yunanlıların ve erken Romalılar'ın kökeni olan

birçok antik kasabanın beşiği idi. Kendi gelenekleri, kültürü ve dili vardı. Occitania dili, bölgeye tanınımı ve adını veriyordu.

Languedoc'taki RennesleChateau'yu ziyaret ettikten sonra, yazarlar Picknett ve Prince şöyle belirtmişlerdir: "Bölgedeki Gnostik gelenekle bağlantısı olan bir dizi karmaşık kanıtlar bulduk. Burada yaşayan Katarlar ya da halk dilindeki ve kilise gözündeki adlarıyla 'kafirler' Tapınak Şövalyeleri, aynı zamanda 'cadılar' olarak damgalanmışlardı."

Costen'e göre, Katarlık on ikinci yüzyılda Katolik Kilisesi'ni zorlayan bir dizi heretik hareket olarak ortaya çıkmıştı. Yakın zamana kadar, heretik olmaları dışında Katarlar hakkında pek fazla şey bilinmiyordu. Bunun nedeni, haklarındaki tek bilginin amansız düşmanları - Katarlar'ı destekleyen tüm malzemeleri yok etme amacı taşıyordu - Roma Kilisesi tarafından gelmesiydi.

Katarlar, basit ve dinsel odaklı bir hayat süren bons hommes, yani iyi insanlar olarak tanınmaktadır. Görkemli kiliseler yerine, doğada bir araya gelmeyi tercih ediyorlardı. Perfecti ya da "mükemmel olanlar" olarak bilinen rahipleri, uzun koyu renk cüpler giyerlerdi ve çileci insanlardı. Dünyevi mülkler edinmeye yeminliydiler. Dr. Arthur Guirdham, Katarizm ve Budizm arasında belirgin bir benzerlik olduğunu vurgulamaktadır. "İkisi de reenkarnasyona, et yemeklerinden uzak durmaya - Katarlar balık yerler - bir canlıyı öldürmenin günah olduğuna inanmaktadırlar."

Picknett ve Prince ise şöyle açıklamaktadırlar: "Yaşam tarzları, İsa'nın öğretilerine boyun eğmeye dayanıyordu. Bütün vaftiz olmuş insanlar, ruhsal açıdan eşit olarak görülüyor ve rahip olarak değerlendiriliyordu. Belki de en şaşırtıcı olanı, iki cinsiyeti de eşit görmeleriydi. İkili olarak dolaşan gezgin rahiplerdi, son derece basit ve sade bir yaşam sürüyorlardı ve ellerinden geldiğince başkalarına yardım ediyorlardı. İyi İnsanlar, hiç kimse için bir tehdit oluşturacak insanlara benzemiyorlardı; Katolik Kilisesi hariç."

İkicil teolojilerinde, Katarlar iyiliğin ve kötülüğün aynı kozmik enerjinin iki parçası olduğuna, Cennet'i iyi bir tanrının yarattığına ve hükmettiğine, fiziksel dünyayı ve insanoğlunu ise kötü bir tanrının yarattığına inanıyorlardı. Costen şöyle demektedir: "Bu inançları yüzünden, Eski Ahit'teki Tanrı'nın aslında Şeytan olduğu sonucu ortaya çıkmaktadır. İnsanlar öldüğünde, ya Cennet'teki asıl evlerine dönerler ya da oldukları yerde kalarak yedi reenkarnasyon boyunca acı çekerlerdi; bazı yazarlar bunun dokuz yaşam süresi olduğunu belirtmişlerdir. Sonrasında ise ruh bir daha geri dönmek üzere kaybolurdu."

Bazı araştırmacılar, Katarlar'ın tek sorununun Kilise'ye boyun eğmemek olduğunu düşünmektedirler. Picknett ve Prince bu konuda şunları söylemektedirler: "Katarlar'ın Kilise'nin düşmanlığını kazanmalarının tek nedeni, Papa'nın otoritesini kabul etmemeleriydi."

Barışçıl Katarlar ile ilgili bir şey, her nedense Vatikan'ı rahatsız ediyordu. 1145 yılında, Papa III. Eugenius, St. Bernard'ı Languedoc'taki Katarlar'a vaaz vermesi için yolladı. Gardner'a göre, Bernard şöyle rapor verdi: "Onlarınkinden daha Hıristiyan olan başka vaaz duymadım; ahlaki değerleri ise son derece saf." Yani St. Bernard, onların teolojisinden etkilenmiş miydi? Yoksa bu savunmacı tavrı, Tapınak Şövalyeleri'nin Katarlık inancını paylaşmalarından mı kaynaklanıyordu?

Ama durum ne olursa olsun, Vatikan, Katarlar'ı ortadan kaldırmak için planlar yapmaya başladı. Katarlar'ın bazı inançlarının Katolik Kilisesi ile ters düştüğü kesindi.

Katar inancının nerede başladığını kestirmek zordur. Bazı Languedoc rahiplerinin soyları, Hıristiyanlık dininin ilk yıllarına kadar uzanmaktadır ki bu, Hıristiyanlık inancını daha saf bir şekilde yorumlamalarının nedeni olarak açıklanabilir. Bazıları, Tapınak Şövalyeleri'nin Kudüs'teki tapınakta buldukları bilgileri Katarlar'a aktardığını düşünmektedir. Ayrıca, bugün bile Fransa'nın o bölgesinde bu inancın izleri görülebilir. Mecdelli Mer-

yem – İsa'nın karısı olduğu iddia edilmektedir – çarmıh olayından sonra buraya gelmiştir. Katarlar'ın İsa'dan bir koca ve bir baba olarak söz eden bir geleneği bildikleri söylenmektedir.

Mecdelli Meryem'in ve İsa'nın bir çift oldukları kavramı, 1945 yılında Nag Hammadi'de ele geçirilen Gnostik metinlerde de görülmektedir. 1945'de ele geçirilen bu metinlerle 1330'lar da yayınlanan ve Alman mistiği Meister Eckehart'a ait olduğu söylenen Schwester Katrei ya da Rahibe Catherine adlı kitapçık arasında önemli bir bağlantı vardır. Picknett ve Prince bu konuda şunları söylemektedir: "Bu sıra dışı ve hiç sözü edilmeyen kitapçık, Mecdelli Meryem ile ilgili olarak sadece Nag Hammadi İncilleri'nde görülen bilgileri sunmaktadır. İsa'yı daha iyi anladığı için Petros'tan üstün olduğu belirtilmekte, Meryem ile Petros arasındaki gerilim açıklanmaktadır. Dahası, Nag Hammadi metinlerinde açıklanan olaylar, Rahibe Catherine kitapçığında da tekrarlanmaktadır."

Picknett ve Prince, bu kitapçığın ve benzeri bilgiler açıklayan diğer metinlerin, Katarlar tarafından bilindiğini ve muhtemelen bunun Tapınak Şövalyeleri'nin bulgularına dayandığını belirtmektedirler.

Diğer bir olasılık ise, Katarlar'ın İsa ve Meryem arasındaki ilişkiyi sözel gelenek yoluyla taşıdıkları ama Tapınak Şövalyeleri Kudüs'te buldukları metinlerle Languedoc'a dönene kadar bu bilgiyi doğrulayamadıklarıdır. Şövalyeler'in bulguları, var olan inancı güçlendirmiş olabilir.

Diğer bir önemli etken de, Baigent, Leigh ve Lincoln'ün *Holy Blood, Holy Grail* adlı kitaplarında belirttikleri gibi, İsa'nın Fransa'nın güneyindeki Merovingian krallarla kan bağı bulunması olasılığıdır: "Eğer teorimiz doğruysa, İsa'nın karısı ve çocukları – 1617 yaşları ile ölümü arasında çok sayıda çocuk sahibi olmuş olabilir – Kutsal Topraklar'dan kaçtıktan sonra, Fransa'nın güneyinde soylarını devam ettiren bir Yahudi toplumuna sığınmış olabilirler. Beşinci yüzyılda, bu soy Frenk kraliyet soyuyla evli-

likler yoluyla yeniden ortaya çıkmış ve böylece Merovingian Hanedanlığı'nı kurmuş olabilir. M.S. 496 yılında, Kilise'nin bu hanedanlıkla bir anlaşma yaptığı, sonsuza dek Merovingian soyuna sadık kalacağını belirttiği bilinmektedir; bu muhtemelen soyun gerçek kimliği bilindiği için olmuştur."

Yazar Laurence Gardner, Avrupa'daki otuz üç kraliyet ailesinin soyunu incelemek için izin almıştı. Merovingianlar'ın İsa ile bağlantılı olduğunu onaylamıştı ama bunun kardeşi tarafından olduğunu söylemişti. Gardner, 1996 tarihinde yayınladığı *Bloodline of the Holy Grail (Kutsal Kase'nin Soyu)* adlı kitabında, Mecdelli Meryem'in İsa'nın karısı olduğuna inandığını da vurgulamıştı.

Erken kilise, sadece İsa'nın torunlarından değil, aynı zamanda genel olarak kadınlardan da korkuyordu. Kadınların vaaz vermesi, öğretmesi ve rahip olması yasaklanmıştı; bu yasaklar ancak günümüzde yavaş yavaş ortadan kalkmaktadır. Rahiplerin bekar olması ve asla evlenmemesi gerekiyordu.

Gardner'a göre, kardinaller ve piskoposlar arasındaki güç ve otorite ağını korumak için kadınlar erken kilise tarafından bastırılmıştı. Bugün birçok İncil araştırmacısı, kadının erken kilise tarafından tanımlanmış rolüne farklı bir açıdan yaklaşmaktadır. Pennsylvania Üniversitesi'nden Ross S. Kraemer, şöyle vurgulamaktadır: "Kadınların önderliğinde başlayıp sürmüş olan çoğu Hristiyan hareketi, sonunda heretik olarak adlandırılmıştır."

Mecdelli Meryem ve reenkarnasyon geleneklerine ek olarak, Katarlar aynı zamanda Lyon'daki gezgin vaiz Peter Valdes'in inançlarından da çok etkilenmişlerdi. Valdes'in takipçileri – Waldensianlar – kendi dillerine çevrilmiş metinlerden İncil okuyorlar ve kişisel inancın, kilise eğitiminden daha önemli olduğunu savunuyorlardı. Kilise ya da devlet tarafından başlatılsa bile, kanlı şiddet olaylarından hoşlanmıyorlardı. Waldensianlar açıkça vaaz vermeyi durdurmayı kabul etmediklerinde, yerel kilise yetkilileri tarafından aforoz edildiler ve Lyon'dan kovuldular.

Kökenleriyle ilgili gerçek ne olursa olsun, Katar inancı uzun bir süre boyunca gelişti ve haklarındaki kararın kesinleşmesini sağladı. Daha önce ne tür anlaşmalar yapılmış olursa olsun, papalık otoriteleri sonunda Languedoc'ta bulunan kutsal miraslar, hazineler veya yazmalarla ilgili bir şeyler yapılması gerektiğine karar vermiş olmalıydılar.

Albigensian Haçlı Seferi

1209 yılında başlayarak Papa III. Innocent'in ısrarlarıyla Fransa Kralı II. Philip tarafından heretik ilan edilen Katarlar, Albigansian Haçlı Seferi olarak bilinen operasyon sırasında katle dildiler. Albi bölgesinin merkezindeki Languedoc şehrinde yaşadıklarından, Katarlar bazen Albigeneseler olarak da anılırdı. Bu, Tapınak Şövalyeleri'nin şüphe çekecek bir şekilde bulunmadığı bir operasyondur.

Uzun, sert ve kanlı savaşlar, 1229 yılında sona erdi ama 1244 yılında Monsegur Kalesi düşene kadar, tamamen bitmedi. O zaman bile kilise Katarlar'ı tamamen yok etmeyi başaramamıştı. Languedoc'ta bugün hâlâ güdüsel bir tedirginlik ve kiliseye karşı güvensizlik vardır.

Papa olduktan bir süre sonra, III. Innocent Katarlar üzerinde dinsel baskı uygulamaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. En büyük hayali Kutsal Topraklar'ı ele geçirmek üzere bir Haçlı Seferi'ne önderlik etmek olan bu adam, Languedoc'taki seferle yitirmek zorunda kaldı. Aynı bölgedeki soylular ve genel halk ise, Katarlar olarak bilinen sade ve nazik insanlar konusunda neden bu kadar endişelenilmesi gerektiğini anlamıyorlardı.

Haçlı şövalyelerinin gücünü kontrol altına alma kaygısıyla, kilise uzun süredir "Tanrı'nın Barışı" denen bir politika sürdürüyordu. Kilise ve askeri güçler arasında bir müttefiklik anlaşması olarak bu "Barış," kilise otoritelerinin askeri faaliyetleri tam olarak kontrol altına almalarını amaçlıyordu.

Katar karşıtı vaazlarla ve Tapınak Şövalyeleri'ni bastırma politikasıyla bir yere varamayacağına karar veren Papa III. Innocent, 1204 yılında harekete geçme zamanının geldiğini düşündü. Fransa Kralı PhilipAuguste'a yazarak, güneydeki heretiklere karşı harekete geçilmesi için teşvik etti. Toulouse Kontu VI. Raymond'u da yeniden makamına getirerek, Haçlı Seferi için desteğini aldı. Ancak gönülsüz olduğundan, Raymond bu ittifakı kabul etmesine rağmen pek bir şey yapmadı.

Katarlar'a karşı hareket sürdürmeyi başaramadığı gerekçeyle, Raymond sürgüne gönderildi ve 1207 yılında Noel günü bir papa temsilcisi durumu eski haline getirme umuduyla onunla görüştüğünde, Raymond'ın adamları tarafından öldürüldü. Bütün bu olanlardan bıkip usanan Papa III. Innocent, nihayet seferi başlattı.

Bugün Hristiyanlar'ın Hristiyanlar'a karşı savaşı olarak görülmekle birlikte, o zamanlar özellikle Languedoc dışından pek çok kişi, savaşı kendi içlerindeki ölümcül bir düşmana karşı savaş olarak destekliyorlardı. Papa Innocent için bu savaş sadece heretikleri bastırmak açısından değil, aynı zamanda Raymond gibi inatçı liderler karşısında kilisenin gücünü göstermek açısından da önemli ve gerekliydi. Innocent, orduya katılan herkes için bir pozisyon öneriyordu. Bu, ganimetin paylaşılması sırasında tüm günahların da affedileceği anlamına geliyordu.

Çok geçmeden papalık ordusu – o zamana kadar Hristiyanlık dünyasında görülmüş en büyük ordu – ArnaldAmalric ve çok sayıda soylu ile piskoposların liderliğinde, Lyon'da toplandı. Yaklaşık otuz bin adamdan oluşan bu masif birlik Rhone Vadisi'nden inerken, Raymond fikrini değiştirdi ve onlara katılmaya karar verdi. Sefere katılmak istediğini belirttikten sonra, Raymond kilise tarafından bağışlandı ve saldırıya hedef olmayacağı konusunda söz verildi. İlk büyük saldırı, Beziers şehrinde oldu. Piskoposun teslim olmaları için uyarmasına rağmen, halk direnmeye karar verdi. Costen'in anlattıklarına göre, ordunun ganimet avcı-

sı militanları şehir kapılarından içeri daldılar ve çok geçmeden emir dışı hareket eden askerler de onlara katıldı. “Kilise ve kasaba yağmalanırken, erkekler kılıçtan geçirilirken, rahipler, kadınlar ve çocuklar kilise binalarına sokulup yakıldılar. Liderler ganimetleri militanlardan alırken, şehir yakılıp yıkıldı.” Resmi raporlara göre, bu saldırıda yirmi bin kişi ölmüştü.

ArnaldAmalric din adamlarına askerlerinin heretikleri ve Katolikler’i nasıl ayırt edeceklerini sorduğunda, ona şu cevap verilmişti: “Hepsini öldürün; Tanrı kimin kim olduğunu bilir.”

Beziers’teki katliamdan sonra, kasabalar peş peşe teslim oldular. Halk kendi içlerindeki heretikleri ve şüphelileri teslim ederken, şehirler kaynıyordu. Castres kasabasında papalık ordusuna teslim edilen Katarlar, kazıklara geçirilerek yakıldı ve bu uygulama tüm Haçlı Seferi boyunca devam etti.

1229 yılında sefer Paris Antlaşması ile sona erdi. Bu antlaşma güney Fransa kraliyet ailesinin bağımsızlığını sona erdirmesine rağmen, heretikleri durdurmaya yetmedi. Katar rahipleri, Montsegur dağı kalesine geri çekildiler. 1243 yılında başlayarak, papalık ordusu on aydan uzun bir süre boyunca kuşatmayı sürdürdü. Picknett ve Prince, burada tuhaf bir olayın gerçekleştiğini, işin sonunda kendilerine ne olacağını bilmelerine rağmen çok sayıda subayın ve eratin Katar inancına katıldığını vurgulamaktadırlar. Anlaşılan Katarlar, bu deneyimli askerlerin inancını değiştirecek bir şey biliyor olmalıydılar.

Sonunda, Mart 1244’te, Katarlar’ın teslim olmasıyla Montsegur kuşatması sona erdi. Picknett ve Prince, Montsegur’un düşüşüyle ilgili çok çeşitli “gizemler”e işaret etmektedirler: “Katarlar’a – her nedense – 15 gün daha kalede kalmaları için izin verildi; bu sürenin sonunda kendileri teslim olup yakıldılar. Bazı kayıtlara göre, dağdan kendileri koşarak indiler ve aşağıdaki alanda bekleyen büyük alevlerin içine atladılar. Kısacası, Montsegur’daki Katarlar’ın katliama direndiklerini gösteren hiçbir işaret yoktur.

“En ilginç muamma da, Katarlar’ın Hazinesi ile ilgili olandır; diğerleri katledilmeden önceki gece, dört Katar bu hazineyi kaçırmayı başarmışlardı. Bu cesur heretikler, gecenin bir yarısında dağın bir tarafından sarkıtılan iplerle kaçabilmişlerdi.”

Çoğu zengin olan Katarlar, gerçekten de bol miktarda gümüş ve altına sahiplerdi. Ama Baigent, Leigh ve Lincoln’e göre, bu Katharlar’ın kalesinin etrafındaki kuşatma başlamadan üç ay önce, bu hazine gizlice dışarı çıkarılabiliyordu.

Katarlar’ın son dakikada Montsegur’dan kaçırılması gerektiğini düşündükleri hazine ya da gizli bilginin ne olduğunu kimse kesin olarak bilmemektedir ama birçok kişi, bunun Meryem’in güney Fransa’ya gelişinden sonra İsa’nın soyunun sürdüğüne ilişkin yazılar olduğuna inanmaktadır ki bu hikaye Tapınak Şövalyeleri ile yakından ilgilidir.

Diğer birçok Tapınak Şövalyesi’nin de Katar olduğu, Tapınak Şövalyeleri’nin birçok Katar’ı kendi organizasyonları içinde gizlediği ve onları kutsal topraklara gömdüğü yönünde çok çeşitli kanıtlar vardır. Albigensian Haçlı Seferi’ne katılmamalarıyla ilgili olarak, Picknett ve Prince, Tapınak Şövalyeleri ile Katarlar arasında yakın ilişkiler olduğunu, kilisenin ise hiyerarşiyi utandırmamak için bu konuda herhangi bir suçlamada bulunmadığını, papalığın istediği tek şeyin Katarlar’ı ve inançlarını unutmak olduğunu belirtmektedirler.

Albigensian Haçlı Seferi’nden sonra, hayatta kalan Katarlar ya komşu ülkelere – papanın anavatanı olmasına rağmen, İtalyanlar bu heretikleri avlamak konusunda hiç de ısrarcı değillerdi kaçtılar ya da kendilerine sempati duyan komşularının yanına gizlendiler. 14. yüzyılın başlarında, Languedoc’taki Katarlar giderek daha yoksul ve daha yalnız kalıyorlardı. Asıl sonları, Kilise’nin yeni silahı olan engizisyon sayesinde geldi.

Costen bu konuda şunları söylemektedir: “Haçlı seferinin sonucu olarak, Kilise dinsel faaliyetler konusundaki tekeli sağlamlaştırdı, inancı tamamen kontrolü altına aldı ve bireylerin

özel yaşamları üzerindeki kontrolünü güçlendirdi. Yeni Fransa hükümeti, kasabalar, şehirler ve soylular üzerindeki hakimiyetini güçlendirebilmek için, Kilise ile yandaş oldu. 1920’lerde bile bölgedeki okulların bahçelerinde eski Occitan dilini konuşan çocuklar cezalandırılıyordu.”

Barışçıl Katarlar’ın yok edilmesi, aynı zamanda gücüne rakip olarak gördüğü Tapınak Şövalyeleri’ni yok etmek konusunda Kilise’nin attığı ilk adımdı.

Tapınak Şövalyeleri’nin Sonu

Montsegur’daki Katar kalesinin düşmesinden sonra altmış iki yıl boyunca, Tapınak Şövalyeleri Vatikan’ın ve ulus devletlerinin giderek artan gücüne karşı direndi.

Endüstri ve yatırım alanındaki kontrolleri çok güçlüydü, korku verici bir askeri güçle nam salmışlardı ve Fransız Atlantik limanı La Rochelle’de kendi deniz filoları vardı. La Rochelle’i Akdeniz limanlarına bağlayan, Languedoc idi ve Müslümanlar’ın kontrolündeki Cebelitarık Boğazı’ndan geçmeye gerek kalmadan, İngiliz Adaları ile Portekiz arasında ticareti mümkün kılıyordu. Tapınak gemileri, manyetik pusulalar kullanıyordu ve yılda altı bin hacıya ek olarak, önemli miktarda silah ve mühimmatı Kutsal Topraklar’a taşıyordu.

Ama zenginlikleri ve güçleri artarken, gururları ve kibirleri de arttı. 1252 yılında bir Tapınak üstadı, İngiltere Kralı III. Henry’yi şu sözlerle tehdit etti: “Adil olduğunuz sürece, hükümdarlığınız sürecektir. Ama adaleti sarsarsanız, tahttan çekilmek zorunda kalırsınız.”

Tapınak Şövalyeleri Avrupa’da gelişmeye devam ederken, Kutsal Topraklar’da işler hiç de iyi gitmiyordu. Ele geçirilmesinden yaklaşık bir asır sonra, Kudüs yine Müslümanlar’ın eline geçmişti. Çok geçmeden, sadece Acre şehri Hristiyanlar’ın kontrolünde kaldı. 1291 yılında, bu liman kalesi de çöktü ve Hastane

Şövalyeleri ile birlikte bu teşkilât, daha önceki seferlerden birinde Tapınak Şövalyeleri'nin Aslan Yürekli Richard'dan aldıkları Kıbrıs Adası'na geri çekilmek zorunda kaldı. Kutsal Topraklar'ın kaybedilmesiyle, Tapınak Şövalyeleri'nin varlığına ilişkin kanıtlar da yok oldu.

On ikinci yüzyılın sonlarına doğru, Tapınak Şövalyeleri başka bir askeri örgütün daha kurulmasına yardımcı oldular. Bu yeni örgüt, Adolf Hitler'in çocukluk kahramanları olan Teutonic Şövalyeler idi. Teutonic Şövalyeler, Prusya'dan Finlandiya Körfezi'ne kadar kendilerine ait bir prenslik kurdular. Bu Teutonic bağımsız devlet, Languedoc'ta benzeri bir özerkliğe sahip olan Tapınak Şövalyeleri'nin hayallerini kamçılamış olabilirdi.

Ama bu olmayacaktı. On dördüncü yüzyılın başlarında, Tapınak Şövalyeleri de Katarlar'ın yazgısından kurtulamadılar.

Tapınak Şövalyeleri'nin yok edilmesini isteyen öncelikli isimlerden biri olan Fransa Kralı IV. Philip'in, öteden beri Tapınak Şövalyeleri'nin zenginliğini ve korku verici askeri güçlerini kısındığı biliniyordu. Bir defasında, Philip bir asi çetesinden kurtulabilmek için Paris Tapınağı'na sığınmıştı. Tapınak Şövalyeleri'nin zenginliğine kendisi tanık olmuştu ve onlara ağır borcu vardı. Tapınak Şövalyeleri'ne öfkeli olmasının diğer bir nedeni de, üyelik başvurusunun kabul edilmemesiydi.

Philip, 1305 yılında Roma'ya giderek, Tapınak Şövalyeleri'nin aslında gizlice Roma Kilisesi'ni yıkma planları yaptığı konusunda Papa V. Clement'i ikna etti. Papa, krala inandı, çünkü Fransız kralı, onun papalık tahtına oturmasını sağlayan öncelikli kişilerden biriydi. Baigent, Leigh ve Lincoln bu konuda şunları söylemektedir: "1303-1305 yılları arasında, Fransa kralı ve danışmanları, Papa VIII. Boniface'nin kaçırılması işini ayarladılar ve Papa XI. Benedict'i de öldürttüler. 1305 yılında, Philip seçimlerde kendi adayının kazanmasını sağladı ve böylece Bordeaux piskoposu papalık tahtına oturdu."

Papa V. Clement'in izniyle, Kral Philip ülkesine döndü ve Tapınak Şövalyeleri'ne karşı planlara girişti. Sapıklıktan heretikliğe kadar bir dizi suçlamayla hazırlanan Philip, bütün ülkedeki yetkililere bu suçlamaların belli bir zamana kadar kimseye duyurulmamasını emretti.

13 Ekim 1307 Cuma günü – belki de 13 Ekim Cuma'nın uğursuzluğu inancı buradan gelmektedir – bu suçlamalar bütün Fransa'ya yayıldı ve bütün Tapınak Şövalyeleri hemen tutuklandı.

Gardner bu konuda şunları söylemektedir: “Yakalanan şövalyeler tutuklandı, sorgulandı, işkenceye maruz kaldı ve yakıldı. Satın alınmış tanıklar, örgüt aleyhinde ifade verdi ve ifadelerin bazıları gerçekten de çok tuhaftı. Tapınak Şövalyeleri bir dizi şeytani uygulamayla suçlanıyordu ve bunlar arasında necromancy¹³, homoseksüellik, kürtaj, kafirlik ve kara büyü kullanımı da vardı. Deliller sunulduktan sonra, tanıklar arkalarında hiç iz bırakmadan kayboldular.”

Tapınak Şövalyeleri ile ilgili bu suçlamaların haklı olup olmadığı hâlâ tartışmalı bir konudur. Bu suçlamaların büyük çoğunluğunun sahte ve uydurma olduğu bellidir. Ama Tapınak Şövalyeleri'nin iç çekirdeğini oluşturan insanların Katarlar'ın Mecdelli Meryem, Vaftizci Yahya, İsa'nın çarmıha gerilişi ve dirilişiyle ilgili görüşlerini paylaştıkları yönünde de önemli kanıtlar vardır. Bazı araştırmacılar, Tapınak Şövalyeleri'nin kurukafa ve kemiklerden oluşan sancaklarının Meryem, Yahya ya da her ikisinin kalıntıları simgeliyor olabileceğini de öne sürmektedirler. Bu sembol, ilerleyen yüzyıllarda korsanları ve Kurukafa ve Kemikler Teşkilâtı'nı da esinlendirmiş olabilir. Ne var ki tutuklamaların aniliğine ve emirlerin gizliliğine rağmen, Tapınak Şövalyeleri'nin önceden uyarıldığına yönelik işaretler de bulunmaktadır. Baigent, Leigh ve Lincoln, şöyle demektedirler: “Tutuklamalardan hemen önce, Büyük Üstat Jacques de Molay, örgütün kitaplarının ve yazılı emirnamelerinin toplanıp yakılmasını emretti.”

13 Ölüler üzerinde büyücülük bilimi. Ç.N.

Birçok Fransız Tapınak Şövalyesi, durumun değişeceğini umarak hiç karşı koymadan teslim oldu ama diğerleri ülkeden kaçtılar. En büyük gizem, Tapınak Donanması'nın ve Paris Tapınağı'nda bulunan hazinenin ortadan kaybolmasıydı. Birçok araştırmacı, hazinenin de Tapınak Donanması ile götürüldüğünü düşünmektedir.

Yazar Gardner ise hazinenin tutuklamalar sırasında Fransa'da olduğunu iddia etmektedir. "Philip'in adamları tüm Champagne ve Languedoc'un altını üstüne getirdiler; ama bütün bu süre boyunca, Tapınak Şövalyeleri üyeleri Paris'teki hazine mahzenlerinde gizleniyordu. Daha sonra Büyük Üstat Molay, hazineyi La Rochelle'e yolladı ve orada on sekiz kalyonluk filoyla güvenli bir şekilde İskoçya'ya geçtiler."

O sıralarda İngiltere ve Robert Bruce arasındaki amansız savaşa sahne olan İskoçya, zulümden kaçan örgüt üyeleri için mükemmel bir sığınma yeri idi. Papa V. Clement'in teşvikleriyle, diğer uluslar da Tapınak Şövalyeleri'nin üzerine çullanmaya ve mülklerine el koymaya başladılar. İngiltere Kralı II. Edward,¹⁴ başlangıçta Tapınak Şövalyeleri'ne karşı harekette yavaş davrandı ama Kral Philip'in damadı olarak, sonunda isteksizce de olsa eyleme koyuldu. Birkaç şövalye tutuklandı ama genel olarak bir manastır ya da kilisede günah çıkarma suçlarıyla hüküm giyerek saliverildiler. Tapınak Şövalyeleri'nin mülkleri, Hastane Şövalyeleri'ne teslim edildi.

İskoçya'daki Robert Bruce ise bambaşka bir hikayeydi. Gardner'a göre, Büyük Üstat Payens, Truva Konseyi'nden hemen sonra İskoçya kralıyla görüşmüştü ve St. Bernard, Kelt kilisesini kendi Cisterian düzeniyle birleştirmişti. Tapınak Şövalyeleri, Kral David ile başlamak üzere çok sayıda İskoçya kralı tarafından desteklenmiş ve teşvik edilmişti; dolayısıyla İskoçya'da da bol miktarda mülkleri vardı.

14 Burada adı geçen Robert Bruce ve Kral "Uzunbacak" II. Edward, Mel Gibson'ın "Braveheart - Cesuryürek" adlı unutulmaz filminde geçen karakterlerdir. Ç.N.

Tapınak Şövalyeleri'ne karşı girişilen zulüm sırasında, Kral Robert Bruce'un Tapınak Şövalyeleri ile savaşmamak için her türlü nedeni vardı; öncelikle atalarından dolayı şövalyelerden biriydi, ikincisi II. Edward ile savaştı ve üçüncüsü, Philip'in damadı Edward ile savaştığı için Roma Kilisesi tarafından aforoz edilmişti. Kiliseden ve komşularından ayrılmış olan Robert, bulabileceği her türlü yardıma sıcak bakıyordu.

Resmi tarih, Robert'ın İngilizler karşısında kazandığı zaferle ilgili olarak Tapınak Şövalyeleri'nin adını anmasa da, araştırmacılar durumun böyle olduğu yönünde çok çeşitli kanıtlar bulmuşlardır. Hatta birçok Mason yazar, Tapınak Şövalyeleri'nin Robert Bruce'un ordusuna dahil olduğunu bile açıkça ifade etmekten çekinmemişlerdir.

İskoçya'nın bağımsızlığını mühürleyen Bannockburn Savaşı, 24 Haziran 1314'te olmuştu ve işin ilginç yanı, bu St. John Günü idi, yani azize büyük saygı duyan Tapınak Şövalyeleri'nin en değer verdiği günlerden biriydi.

Stirling Kalesi'ndeki kuşatmayı kaldırmak amacıyla, kaledeki on bin adama ek olarak, Kral Edward yirmi binden fazla askerden oluşan bir orduyla yola çıktı. Stirling'i kurtarmaktan çok, Robert'ı yok etmeyi amaçladığı belliydi. Robert Bruce, ancak on bin askerlik bir ordu toparlayabilmişti, bu yüzden düşman ordusu kendisinininkinden üç kat daha büyüktü. Zafer şansı neredeyse hiç yok gibiydi.

İki ordu, Stirling Kalesi yakınlarında çarpıştılar ve neredeyse bütün gün şiddetle savaştılar. Ama savaşın detayları belirsiz olmakla birlikte, savaşın dengede kaldığı bir noktada bir "güç desteği" gelmiş gibiydi.

Bu yeni birlikler, Kral Edward'ın ve en iyi beş yüz şövalyesinin korku içinde savaş alanından çekilmesi için yeterliydi. Bu durum, geri kalan İngiliz birlikleri arasında da paniğe neden olmuştu. Baigent ve Leigh bu konuda şunları söylemektedir: "Geri çekilme, çok geçmeden hızlı bir kaçışa dönüştü. İngiliz ordusu

bütün mühimmatlarını, yüklerini, paralarını, altınlarını ve gümüşlerini, silahlarını ve zırhlarını bırakarak kaçtı.”

Bu yazarlar, uzun sakalları ve kızıl haçlı sancaklarıyla Tapınak Şövalyeleri’nden bir grubun, Kral Edward ve adamlarının yüreklerine korku salan bu “destek güç” olduğuna inanmaktadırlar. Diğer yazarlar da bu fikri desteklemektedirler. Gardner, Bannockburn Savaşı’nda Tapınak Şövalyeleri’nin başında SaintClair ailesinden birinin bulunduğunu belirtmektedir.

Bu savaşın olduğu tarihte, Tapınak Şövalyeleri’nin artık yok olduğu sanılıyordu. 1312 yılında, Kral Philip’in ısrarıyla, papa bu örgütün dağıtılmasını emretmişti ve 1314’te, örgütün son resmi Büyük Üstadı Jacques Molay, Paris’te kazığa geçirilerek yakılmıştı.

On dokuzuncu yüzyıl yazarı Eliphas Levi’ye göre, Molay, “Okült Masonluk” örgütünü kurmuş, Yahyacı heretik öğretilerle Tapınak Şövalyeleri’nin Mecdelli Meryem’in İsa’nın çocuklarıyla birlikte Avrupa’ya gelişiyle ilgili gizli öğretilerini birleştirmişti.

Yuhanniler, adlarını Vaftizci Yahya’dan almışlardı. Filistin’deki Yahudi ayaklanmasından önceki dönemde, İsa’nın yanında ikincil derecede figür olarak İncil’de adı geçen Yahya’nın asıl Mesih, İsa’nın ise aslında Osiris Kültü’ne inisiye olmuş ölümlü bir adam olduğuna inanıyorlardı. Bakire Meryem hikayesinin ise daha sonraki İncil yazarlarının, Meryem’in gayri meşru doğumunu açıklamak için kullandıkları bir uydurma olduğunu iddia ediyorlardı.

Eğer Tapınak Şövalyeleri’nin elitleri Yuhanni öğretilerini Büyük Üstat Molay’ın öğretileriyle birleştirdilerse, kilise otoritelerinin onun idam hükmü konusunda neden bu kadar ısrarcı davrandıkları da açıkça ortaya çıkmaktadır. Bunun diğer bir nedeni de, iddia edildiği gibi, Tapınak Şövalyeleri ile ilgili bazı suçlamaları kabul ettiği halde daha sonrasında sözünü geri alması olabilir.

1265 yılında örgüte katılmış olan Molay, Suriye’de savaşmış ve daha sonraları örgütün Kıbrıs’taki üssüne tayin olmuştu. 1298 yılında Büyük Üstat seçildi. 1306 sonunda veya 1307 başlarında, Molay, güya Kutsal Topraklar meselesini görüşmek üzere Papa V. Clement’in huzuruna çağrıldı. Ama bunun yerine Kral Philip’in örgüte yönelttiği suçlamalar hakkında sorguya çekildi. Sonuçta Molay tutuklandı ve – muhtemelen işkence altında – ilk itirafını yaptı.

Molay’in diğer şövalyelere yazdığı ve onları kendilerini ele vermeye teşvik ettiği de söylenmektedir. Molay’in papa tarafından yargılanma talebi karşılık bulmadı. Mart 1314’te, üç kardinal tarafından ölüme mahkum edildikten sonra, Molay itiraflarını geri çekti. Yeniden heretik olarak kabul edilen Molay, Philip’in subaylarına teslim edildi ve Notre Dame Katedrali’nin yakınında bir kazığa geçirilerek yakıldı.

Avrupa’nın diğer kesimlerinde, çoğu şövalye ünlü sakallarını kestiler ve halkın arasına karıştılar. Aralarından birkaçı yargılandı, suçsuz bulundu ve salıverildi. Almanya’da, korkuya kapılan yargıçlar Tapınak Şövalyeleri’ni serbest bıraktılar, çünkü bu kişiler arasında daha önce İsa’nın Şövalyeleri, Teutonic Şövalyeler veya Hastane Şövalyeleri gibi diğer örgütlere katılmış olanlar çoktu.

Hastane Şövalyeleri, 1070 yılı civarında – Birinci Haçlı Seferi’nden önce – bir grup İtalyan tüccar Kudüs’te Saint John’a adanmış bir hastane yaptırdıklarında ortaya çıktılar. 1099 yılında Haçlılar şehri ele geçince, Hastane Şövalyeleri bir örgüt olarak organize edildi ve bir büyük üstat seçildi. Başlangıçta bir askeri örgüt olmamasına rağmen, St. John Şövalyeleri ya da kısaca Hastane Şövalyeleri, Tapınak Şövalyeleri’nden daha askeri bir görünüme büründüler.

Kutsal Topraklar’ın kaybedilmesiyle, Hastane Şövalyeleri de Tapınak Şövalyeleri ile birlikte Kıbrıs’a çekildiler. Tapınak Şövalyeleri’nin yok edilmesinden sonra, Hastane Şövalyeleri örgüt-

lerini daha da güçlü kılacak şekilde büyük bir zenginliğe sahip oldular. Daha sonraları Rodos'a çekilmek zorunda kaldılar. 1522 yılında Türk ordusunun adayı ele geçirmesiyle, örgüt Malta Adası'na taşındı ve burada Malta Şövalyeleri haline geldiler.

Bugün, Malta Şövalyeleri, papanın doğrudan buyruğu altında Roma'da üslenmiştir ve kırk ülke tarafından özerk bir ülke olarak tanınmışlardır. Kudüs St. John Şövalyeleri olarak bilinen bir İngiliz kolu, Londra'da bir Protestan örgütü olarak üslenmiştir ve kral ya da kraliçe tarafından yönetilmektedir.

Malta Şövalyeleri'ne bağlı modern Amerikalılar arasında şu isimler sayılabilir: CIA yöneticileri William Casey ve John McCone, Chrysler Yönetim Kurulu Başkanı Lee Iacocca, köşe yazarı William F. Buckley, Joseph P. Kennedy, Birleşik Devletler Vatikan Büyükelçisi William Wilson, Clare Boothe Luce ve eski Birleşik Devletler Dışişleri Bakanı Alexander Haig. Katolik Aksiyon'un lideri Dr. Luigi Gedda, Vatikan, CIA ve Joseph Retinger'in Avrupa Hareketi arasında bağlantı olarak çalışması nedeniyle, Malta Şövalyeleri tarafından onurlandırılmıştı. Baigent, Leigh ve Lincoln şöyle demektedirler: "Bugün, Malta Şövalyeleri'nin, Vatikan ile CIA arasında öncelikli iletişim kanalı olarak çalıştığına inanılmaktadır."

Bu gruplar giderek daha fazla iç içe geçerken, üyelik hatları da belirsizlik kazanmıştır. Baigent ve Leigh bu konuda şunları söylemektedirler: "Tapınak Şövalyeleri'nin İskoçya'daki mülklerine el konulmasında, son derece sıra dışı bir durum vardır; tarihçiler tarafından neredeyse tamamen gözden kaçırılmış olan bir nokta... Görünüşe göre Tapınak Şövalyeleri, iki asırdan uzun bir süre boyunca İskoçya'dayken – 14. yüzyılın başlarından 16. yüzyılın sonlarına kadar – Hastane Şövalyeleri ile birleşmişlerdi. Bu yüzden, söz konusu periyotta, sık sık tek bir ortak örgüte değinilmektedir; 'St. John ve Tapınak Şövalyeleri'"

Vatikan'ın düşmanlarıyla savaşmak ve kilisenin sırlarını korumak için kurulan diğer bir örgüt de, Yesuitler idi. Resmi olarak

İsa Topluluğu olarak bilinen bu örgüt, 1540 yılında Loyola'dan Ignatius tarafından kurulmuştu. Ignatius, askerden dönme bir rahipti ve örgütü çok geçmeden Protestanlar'a ve heretiklere karşı agresif bir askeri güç haline getirmişti. Adam Weishaupt'un Illuminati için model olarak kullandığı örgüt, Yesuitler idi.

Ama militan Yesuitler bile, Tapınak Şövalyeleri'nin gizli öğretilerinin çekiciliğine kayıtsız kalamadılar. Zaman içinde birçok Yesuit, heretiklerle içli dışlı oluvermişti. Roma Kilisesi'nin otoritesine ve devletler üzerindeki gücüne karşı çıkmaya başlamış, bunun sonucunda 1773 yılında Papa XIV. Clement, örgüte karşı yasaklama getirmişti. Ama Yesuitler'in direnişi, kiliseyi tüm haklarını ve ayrıcalıklarını iptal etmeye zorladı ve bu karar 1814 yılında Papa VII. Pius tarafından verildi.

Kral Philip'in Tapınak Şövalyeleri'ne karşı giriştiği hareket etkili olmadığı ve Yesuitler'e tam olarak güvenilemediği için, kilisenin bütün düşmanlarından kurtulmak üzere geliştirilen yeni sistem Engizisyon oldu.

Franciscan Gri Rahipleri ve Dominican Kara Rahipleri, Katolik Engizisyonu'nda akla gelmeyecek işkenceler uyguladılar. 1480 yılında Dominican Tomas de Torquemada özellikle Müslümanlar'ı ve Yahudiler'i hedef alan İspanyol Engizisyonu'nu başlatınca, bu uygulamalar daha da hızlandı. 1486 yılında dinsel suçlar arasına Şeytan'a tapmak, bitkisel ilaçlarla uğraşmak, ebelik yapmak ve kilise dogmalarına ters düşen her şey girdi.

Öncelikle Albigensian Haçlı Seferi ile Katarlar'ı hedef alan Engizisyon, 1820 yılına kadar kaybolmadı. Garnder bu konuda şunları söylemektedir: "Bu süre içinde, gerçek ezoterik bilgilere ve becerilere, Hermetik bilgiye sahip olanlar, localarında ve yer altı kulüplerinde uygulamalarına gizlice devam ediyorlardı."

Molay'ın ölümü Tapınak Şövalyeleri'nin baskın gücünü sona erdirirken, örgütün ayakta kaldığı ve diğer gizli örgütlerle iç içe geçtiği de bir gerçektir. Gardner şöyle demektedir: "Günümüzde tarih kitapları ve ansiklopediler, Tapınak Şövalyeleri'nin

1300'lerde ortadan kaybolduğu konusunda hemfikirdirler. Ne var ki büyük bir yanılgı içindeler. Kudüs Tapınağı Şövalye Askeri Örgütü – daha sonraki Mason Tapınak Şövalyeleri'nden ayrı olarak – hâlâ Avrupa kıtasında ve İskoçya'da varlığını sürdürmektedir.”

Ama Tapınak Şövalyeleri'nin ardında, tüm zamanların en gizemli gizli örgütü yer alıyordu: Sadece politikayla değil, aynı zamanda gelenek dışı dinsel görüşlerle de yakından ilgilenen başka bir grup, Siyon Tarikatı.

Siyon Tarikatı

Eğer birçok yazarın iddiası doğruysa, Prieure de Sion, yani Siyon Tarikatı, belki de tarihteki en eski ve en güçlü gizli örgüttür.

Güçlü Tapınak Şövalyeleri örgütünün ardındaki kurucu güç olduğu söylenmektedir ve kayıtlar, eski Tarikat liderleri arasında Leonardo da Vinci, Robert Fludd, Sir Isaac Newton, Victor Hugo ve Jean Cocteau gibi isimlere işaret etmektedir. Tarihte yedi yüz yıllık bir geçmişte, yirmi altı eski büyük üstattan söz edilmektedir. Ama yirminci yüzyılın ortalarına kadar halkların bu gruptan haberi olmadı ve bütün konu bir şaka gibi göründü.

1950'lerin ortalarında, özellikle Fransa'da, halk ilk kez Siyon Tarikatı'nın varlığını öğrendi ama bir manastırdan ibaret olduğu düşünüldü. Gazetelerde ve dergilerde yayınlanan bölük pörçük haberlerde, küçük Languedoc kasabasını saran “gizemden” söz ediliyordu. Başlangıçta hikaye diğer gizli define hikayeleri gibi değerlendirildi ama yıllar geçtikçe daha fazla bilgi gün ışığına çıkarken, Tarikat hakkındaki hikaye de giderek önem kazandı.

RennesleChateau ile ilgili “gizem,” 1885 yılında kasabanın kilisesine tayin olan Francois Berenger Sauniere adında bir Katolik rahibini de içeriyordu. Genç ve iyi eğitilmiş biri olan Sauniere, bazı amirleriyle yaşadığı sürtüşmeden sonra bu görevi almıştı. Yine de otuz üç yaşındaki rahip, bunu en iyi şekilde değerlen-

dirmeye kararlıydı. On sekiz yaşındaki hizmetçi Marie Denarnaud ile yakın bağlantısı olan ve onunla birlikte çalışan Sauniere, bir yandan kilisesiyle uğraşırken bir yandan da balık tutmaya ve avlanmaya gidiyordu. Sürekli kitap okuyor, Latince bilgisini mükemmelleştiriyor, Yunanca ve İbranice çalışıyordu. 1059 yılında Mecdelli Meryem'e adanmış olan ve on altıncı yüzyıldan kalma Vizigot harabelerinin üzerinde yükselen kasaba kilisesini de restore etmişti.

1891 yılında, bir yandan kilise için çalışırken, Sauniere sunak taşını kaldırdı ve altındaki oyukta dört tane parşömen buldu; bunlar, 1244, 1644 ve 1780'lerde yazılmış iki soyağacı metni ve iki uzun mektuptu. Mektuplar, kilisenin eski rahibi Keşiş Antoine Bigou tarafından yazılmıştı.

Bigou metinleri son derece sıra dışıydı ve farklı şifrelerle yazılmış gibi görünüyordu. Bazıları inanılmayacak kadar karmaşıktı – Baigent, Leigh ve Lincoln'e göre, bir bilgisayarı bile şaşırtacak derecede – ve gerekli anahtar olmadan çözülmesi mümkün görünmüyordu.

Sauniere, bulduğu parşömenleri Carcassonne yakınlarındaki piskoposa götürdü ve bunun üzerine Saint Sulpice Semineri'nin yöneticileriyle görüşmesi için Paris'e gönderildi. Belgelerde yazılı olan şey her neyse, Sauniere'in hayatı tamamen değişmek üzereydi. Yazarlar Vankin ve Whalen bu konuda şunları söylemektedir: "Paris'te kaldığı kısa süre içinde, Sauniere şehrin kültürel elitleriyle bir aradaydı ve bu insanların birçoğu amatörcce okült sanatlarla uğraşıyorlardı."

Sauniere Paris'teyken sadece yeni dostlar edinmekle kalmadı, aynı zamanda büyük bir servet sahibi oldu. 1917'deki ani ölümünden önce, araştırmacılar Sauniere'in kasabanın yeniden yapılandırılması ve geliştirilmesi için milyonlarca dolar harcadığını tahmin etmektedirler. Paris'ten dönüşünde, Sauniere'in bir keşfi daha oldu; kilisenin iskeletlerle dolu olduğu söylenen mahzenlerinde bir kriptos buldu.

Bu olaydan sonra, Sauniere'in davranışları çok tuhaflaştı. Bölgenin önde gelen ailelerinden Blanchefort ailesinin bir üyesinin mezar taşına Latince bir şeyler yazdı. Bu yazının tercümesi şöyleydi: "Bu hazine, burada yatan Kral II. Dagobert'e ve Siyon'a aittir." Değersiz taş parçaları ve posta pullarının yanı sıra çok değerli ve nadir Çin porselenleri ve kumaşlar biriktirmeye başladı.

Restore edilen ve geliştirilen kilise binasının içinde, şeytan Asmodeas'ın tuhaf bir heykelini dikti. Asmodeas, sırların koruyucusu, gizli hazinelerin bekçisi ve antik Yahudi efsanesine göre, Süleyman Tapınağı'nı yapan varlık olarak anılırdı. Kilisenin içini renkli panolarla süsledi; bunlardan birinde, İsa'nın cesedi mezarına taşınırken resmedilmişti. Kilisenin kapısının üzerine Latince Terribilis Est Locus Iste diye yazdı; yani "Burası korkunç bir yer."

Kasabaya sıra dışı ziyaretçiler de geliyordu ve bunların arasında Avusturya İmparatoru Franz Joseph'in kuzeni Arşidük Johann von Habsburg da vardı. Baigent, Leigh ve Lincoln bu konuda şunları söylemektedir: "Banka belgeleri, Arşidük ve Sauniere'in aynı günde peş peşe iki hesap açtırdıklarını gösteriyordu. Bu kayıtlara göre, Arşidük, Sauniere'in hesabına muazzam miktarda para transferi yaptırmıştı.

Sauniere, kilise otoritelerine karşı asileşmeye başladı, yeni zenginlik kaynağını kapamayı ve RennesleChateau'dan başka yere tayin olmayı reddetti. Söylendiğine göre, hizmetçisiyle birlikte kilisenin etrafındaki mezarlığı deli gibi kazıyorlardı. Sonunda bıçak kemiğe dayandığında, Vatikan Sauniere'i destekledi; bu durum, Sauniere'in keşiflerinin önemini göstermeye yeterliydi.

17 Ocak 1917'de, Sauniere aniden felç geçirdi. Yakındaki bir rahip, son töreni yapmak için çağrıldı ama Sauniere'in itiraflarını duyduktan sonra "belirgin bir şekilde sarsılmış" olan rahip, bunu yapmadı ve bu itiraf asla halka açıklanmadı.

Marie Denardaud, Sauniere'in çalışmalarıyla ilgili sessizliğini korudu ve Villa Bethania'da sakin bir hayat sürdü. Hayatının

sonlarına doğru, villayı bir adama sattı ve bu adama kendisini zengin ve güçlü kılacak bir sır vereceğini söyledi. Ne yazık ki sırrı açıklamasına fırsat kalmadan o da felç geçirerek öldü.

Böylece, RennesleChateau gizemi başladı. “Sauniere’in keşiflerinin gerçek doğasıyla ilgili spekülasyonlar yıllar boyunca devam etti” diye belirtmektedirler Picknett ve Prince. “Bazıları büyük bir hazine bulduğuna inanırken, bazıları da Akit Sandığı, Kudüs Tapınağı’nın hazinesi ya da Kutsal Kase gibi çok değerli bir şey bulunduğunu düşünüyorlardı; hatta belki İsa’nın mezarı!.. Tarikat, Sauniere’in keşiflerinin Merovingian Hanedanlığı’nın hayatta kaldığına dair soyağacı bilgileri içerdiğini belirtmişti.”

Bu hikayede iki nokta kesindir: Sauniere, insanların kendisine karşılığında büyük miktarda paralar önerebileceği bir şey bulmuştu ve hayatının geri kalanında başka bir şeyi aramaya devam etmişti. Kilisedeki otoritelerin Sauniere’in peşinde olduğu şey konusunda yumuşak başlı davranmak zorunda kaldıkları açıktır. Söylendiğine göre, Sauniere çabaları ve sessizliği karşısında bazı yüksek kilise otoritelerinden de büyük miktarda para alıyordu.

1969 yılında İngiliz BBC televizyonunun belgesel yapımcısı Henry Lincoln, Fransa’daki gizemle ilgili bir yazı okudu. Roman-cı Leigh ve gazete muhabiri Michael Baigent ile bir araya gelerek, hikayeyi araştırmaya başladı. Bunun sonucunda 1982 yılında çok bölümlü bir televizyon programının yanı sıra, Holy Blood, Holy Grail adında çok satan bir kitap hazırladılar. Bu kitap, Siyon Tarikatı’nı genel olarak halka duyurdu.

Baigent, Leigh ve Lincoln, Blanchefort’un döneminde Tapınak Şövalyeleri’nin RennesleChateau civarına geldiklerini ve burada kapsamlı kazılar başlattıklarını keşfettiler. Bunun Kudüs’teki üslerinden getirilen hazineyi gömmek ve güvende tutmak için bir operasyon olduğunu düşündüler. 1307 yılında Kral Philip’in şövalyeleri tutuklamak için ülke çapında hareket başlattığını öğrendiklerinde, bu düşünceleri daha da güçlendi. Yağmalan-

mayan tek yer olarak, RennesleChateau yakınlarındaki Tapınak kalmıştı. 2. Dünya Savaşı sırasında, Alman birliklerinin de RennesleChateau civarında geniş kapsamlı kazılar sürdürdüklerini belirtmemiz yerinde olacaktır.

Üç İngiliz araştırmacı, Tarikat hakkında bir dizi materyal topladılar. Bunların arasında Fransız yazar Gerard de Sede'nin çok sayıda kitapları da vardı. Fransa'daki Ulusal Kütüphane'de araştırmalarına devam ederlerken, Siyon Tarikatı'nın kökenini Haçlı Seferleri'ne kadar belgeleyen ve Tapınak Şövalyeleri ile yakından bağlantılandıran *Gizli Dosyalar*'ın mikrofilmlerini incelediler.

Bu dosyalar, Tarikat'ın büyük üstatlarının isimlerini listeliyor, detaylı bir tarih bilgisi sunuyor ve hatta Sauniere'in RennesleChateau'da Tarikat için çalıştığını gösteriyordu. Bu belgelerin tarihleri 1950'lere dayandığı ve 1960'lara kadar arşivlere eklenmediği için, bu belgelerin gerçekliğiyle ilgili çok çeşitli tartışmalar oldu.

Üçlünün araştırması sırasında Tapınak Şövalyeleri ve Farmasonluk organizasyonu ile bağlantılı isimler de sık sık karşılına çıkıyordu: Marie de SaintClair – Rosslyn Şapeli bağlantısından Henry SaintClair'in torunlarından biri – görünüşe göre Siyon Tarikatı'nın ilk bağımsız büyük üstadı Jean de Gisors ile evliydi; Rene d'Anjou – diğer birçoklarıyla birlikte – “Kudüs Kralı” unvanını taşıyordu ve bu da 14181480 yılları arasında Siyon Büyük Üstadı olarak listelenen Anjou Kontu – Tapınak Şövalyesi – ile bağlantısı olduğunu gösteriyordu; Leonardo da Vinci, 15101519 yılları arasında büyük üstat olmuştu; Sir Francis Bacon ve İngiltere krallarının yakın dostu Robert Fludd, 15951637 yılları arasında büyük üstattı; Hessian Farmasonluk organizasyonu ile bağlantılı rahip Johann Valentin Andrea – Rosicrucian Manifestoları'nın yazarı olduğu düşünülmektedir – 16371654 yılları arasında büyük üstattı; Bacon'ın “Görünmez Kolej”inin bir üyesi olan Robert Boyle – Sir Isaac Newton'a simya öğrettiği iddia edilmişti – 16541691 yılları arasında büyük üstattı; 16911727 yılları

rı arasında ise Newton, Boyle'un yerini aldı. Siyon büyük üstadı olarak listelenen diğer isimler arasında: Bonnie Prince Charlie'nin kuzeni Charles Radclyffe; Teutonic Şövalyeler'in büyük üstatlarından biri olan Charles de Lorraine; Charles'ın yeğeni ve Franz Joseph Haydn, Wolfgang Amadeus Mozart ve Ludwig von Beethoven gibi müzisyenlerin eğitmeni Maximilian de Lorraine; bir Lorraine aristokrati olan yazar Victor Hugo; dostları arasında yazar Oscar Wilde, şair W. B. Yeats, romancı Marcel Proust'un da bulunduğu besteci Claude Debussy; opera sanatçısı Emma Calve; ve RennesleChateau'daki genç rahip Berenger Sauniere.

Tarikat, yıllar boyunca sadece kraliyet soylarıyla ilgilenmekle kalmadı, aynı zamanda Katarlar'ın ve daha önceki mezheplerin heretik bilgileriyle de ilgilendi.

Vankin, çalışmalarından birinde Roma Katolik Kilisesi'nin, Tapınak Şövalyeleri ve Siyon Tarikatı belgelerinde gösterildiği gibi, İsa ile ilgili belgeleri bastırıldığını iddia etti. "Bana göre, bütün bunların iki olası açıklaması var: Birincisi, İsa hiç var olmadı; sadece kurgusal bir karakterdi. İkincisi ve bence çok daha büyük bir olasılık olarak, İsa'nın yaşamıyla ilgili Kilise'ye gücünü veren 'resmi' biyografiyi çürütecek tüm bilgiler, sıkı bir kontrolle sansürlendi. Durum hangisi olursa olsun, İsa'nın hikayesinde çok sayıda büyük tehlike var demektir.

Baigent, Leigh ve Lincoln, ünlü Siyon Protokolleri'nin aslında Tarikat'a ait olduğunu düşünmektedirler. Uzun araştırmalardan sonra, protokollerin uluslararası bir Yahudi komplosuyla hiçbir ilgisi olmayan gerçek bir belgeye dayandığını ama "Siyon" kelimesini kullanan gizli bir Mason organizasyonu tarafından yayımlandığını iddia etmişlerdir.

Bugün Tarikat'ın durumu ne olursa olsun, Gizli Dosyalar'a göre, Aşağı Lorraine Dükü ve Kudüs'ü ele geçirmek için ilk Haçlı Seferi'nin düzenlenmesini sağlayan Charlamagne'ın yakışıklı torunu Godfrey de Bouillon tarafından 1090 yılında kurulduğu kesindir. Ne var ki diğer Tarikat belgeleri organizasyonun 1099

yılına kadar kurulmadığını göstermektedir ki bu, Kudüs'ün alındığı ve halkının katledildiği tarihtir. Bu metin, Bouillon'un küçük kardeşinin tahtı Tarikat'a borçlu olduğunu göstermektedir ve gerçekten de Baldwin Kudüs kralı olmuştu. Tapınak Şövalyeleri'ni yetkilendiren II. Baldwin de onu izlemişti.

Picknett ve Prince, Siyon Tarikatı ve Tapınak Şövalyeleri'nin kesinlikle aynı organizasyon olduğunu, aynı Büyük Üstat tarafından yönetildiğini ve bazı hizipleşmeler yüzünden 1188 yılında yollarının ayrıldığını düşünmektedirler.

1188 yılında Kudüs'ün tekrar Müslümanlar'ın eline geçmesinden ve oradaki herkesin Fransa'ya dönüş yolculuğuna başlamasından sonra, Siyon Tarikatı yeniden yapılandırıldı. Gisors kasabasında, Siyon Tarikatı ve Tapınak Şövalyeleri arasında bir bölünme yaşandı. Daha sonrasında, Siyon Tarikatı daha ziyade Merovingian soyuyla ilgilenmeye başlarken, Tapınak Şövalyeleri, daha önce belirttiğimiz gibi, Kıbrıs ve Rodos'a çekilerek, İngiltere ve İskoçya ile içli dışlı oldular.

Tarikat belgelerine göre, Jean de Gisors, Tapınak Şövalyeleri'nden kopuştan sonra ilk büyük üstat oldu. Organizasyon, Johann Andrea'dan dolayı zaten Rosicrucianlar ile bağlantılıydı. 1629 yılında yazan bir rahibe göre, Gisors aslında 1188 yılında RoseCroix örgütünü kurmuştu. Baigent, Leigh ve Lincoln'e göre, bu bağlantı Gizli Dosyalar'da da görülmektedir. Gisors ve Andrea'nın Siyon'un üst düzey üyeleri arasında bulunması, Rosicrucianlar'ın yaratılmasında rolleri olduğu görüşünü desteklemektedir.

Tapınak Şövalyeleri ile ayrılıktan sonra, on ikinci yüzyılın ortalarında Orleans'ta Kral VII. Louis'nin izniyle, Orde de Sion kuruldu. Tarikat'ın o zamandan günümüze kadarki tarihi tam anlamıyla bir gizemler yumağıdır. "Araştırmalar ve üyeler arası yardımlaşma" amacıyla kurulduğu söylenen bir Prieure de Sion organizasyonu, Fransız hükümeti tarafından Temmuz 1956'da onaylandığında, Tarikat'ın süren varlığıyla ilgili ilk bilgi gün

ışığına çıktı. Belirtilen adresi izlemek mümkün değildi ve grup hakkında çok az şey öğrenilebilmişti. Gizli bir örgüt olmadığı söylenmesine rağmen, grupla ilgili bilgi talepleri inkarlarla, kösteklemelerle ve çeşitli sorunlarla karşılanmaktadır.

Bu arada, giderek daha fazla Tarikat belgesi halka açıklanmaktadır ama bunlar sadece özel edisyonlardır ve az miktardadır. Baigent, Leigh ve Lincoln bu konuda şunları söylemektedirler: “Amaçları her ne olursa olsun, para kazanmak olmadığı kesin. Bizce Tarikat ile ilgili bilgilerin böyle azar azar dışarı açıklanmasının nedeni, yapacakları inanılmaz bir açıklama için ‘yolu hazırlama’ amacı gütmeleridir.”

Üç yazar, 1981 yılında Fransız basınında Pierre Plantard’ın Siyon Tarikatı’nın büyük üstadı olarak seçilmesi konusunda bir haber yayınlandığını belirtmekte ve şöyle eklemektedirler: “Plantard’ın seçimi, organizasyonun kavramlarının ve ruhsal yapısının dış dünyaya açıklanması için önemli bir adımdır; çünkü 121 saygın üye, uluslararası yatırım, endüstri, politika veya felsefe kurumlarının Gri Liderleri’dirler ve Pierre Plantard, II. Dagobert’ten dolayı, Merovingian krallarının doğrudan torunudur.”

Plantard, gerçekten de hayatı boyunca Tarikat ile yakından bağlantıdaydı. Seçilmiş araştırmacılar için sadece Tarikat konusunda bir bilgi kaynağı değil, aynı zamanda RennesleChateau bölgesinin de sahibiydi ve söylendiğine göre babası, Sauniere’i tanıyordu. 2. Dünya Savaşı sırasında Fransız Direnişi için çalıştı ve savaşın sonlarına doğru Alman Gestapo tarafından esir olarak tutuldu. İşin ilginç yanı, savaşın sonlarına doğru Hitler’e karşı komplo kurdukları söylenenler arasında, “Gri Liderler” de vardı. 1958 yılında Fransa Başbakanı Andre Malraux ile birlikte, Charles de Gaulle’un Fransa’ya döndürülmesi hareketinde yardımcı oldu. Anlaşıldığı kadarıyla, Plantard sokaktaki adam değildi.

Gnosis Magazine’in Bahar 1999 sayısında yazar Robert Richardson, Tarikat hikayesinin bir “yalan” olduğunu açıkça ifade ediyordu. Kendisi Plantard’ı savaş öncesi ezoterik organizas-

yonlarla bağlantılı görüyordu ve şöyle diyordu: “‘Siyon Tarikatı’ hikayesi, Fransız kütüphanelerinde kolayca bulunabilecek sahte soyağacı metinlerine dayanılarak hazırlanmıştır ve bu konuda sunulan tüm belgeler sahtedir.”

Haçlı Seferleri sırasında Kudüs’te Siyon Tarikatı adında bir manastır organizasyonunun var olduğunu doğrularken, Richardson bu organizasyonun Yesuitler’e katıldığını ve 1617 yılında ortadan kaybolduğunu belirtmektedir. Plantard ve diğer sağ kanat üyelerinin, Tarikat hikayesini kütüphanelerde buldukları hikayelerle süslediklerini, dahil oldukları Alpha Galates grubunun kendini antik ezoterik gruplarla özdeşleştirmeye ve savaş öncesi ezoterik grupların mirasına konmaya çalıştığını belirtmektedir.

Görüşlerine sıkı sıkıya bağlı olmasına rağmen, Richardson ilginç ifadelerde de bulunmuştur. Örneğin, Baigent, Leigh ve Lincoln’un Bertrand de Blanchefort ile ilgili tanımlarını tamamen yalanlamıştır. “Blanchefort, o isimdeki bir Katar soylusunun doğduğu yerdi” diye belirtmiştir, “bir Tapınak Şövalyeleri büyük üstadının değil. Bu ve diğer sayısız kurgu konusunda detaylı araştırma yapmak, ne yazık ki sadece birkaç araştırmacının aklına geldi.”

Ama 1842 yılında yazan Mason yazarları Charles G. Addison, Bertrand de Blanchefort hakkında uzun uzadıya yazmış ve onu 1156-1169 yılları arasında Tapınak Şövalyeleri büyük üstadı olarak göstermişti. Bu hikayede basit bir yalandan fazlasının olduğu açıktır ama henüz gerçeğe tam olarak ulaşmak mümkün olmamıştır.

Picknett ve Prince, Merovingian soyağacını koruma hikayesine inanmamakla birlikte, şöyle demektedirler: “Bütün bu dumanlar, sırlar, yalanlar, kaçamaklı cevaplar, şaşırtmacaların arkasında, aslında son derece ciddi ve son derece basit zihinli bir amaç var.”

Bu niyeti anlamak için, öncelikle Merovingian kraliyet soyunun incelenmesi gerekir.

Merovingianlar

Fransız Merovingian Hanedanı, şimdi Fransa olarak bilinen ülkede yaşamış olan ilk kralların ırkı olarak değerlendirilmektedir. Fransa adı Frenkler'den ve ilk hükümdarları – Nuh Peygamber'in soyundan geldiği söylenir – Francio'dan gelmektedir.

Francio'nun ırkı, Türkiye'nin kuzeybatısındaki Truva şehrinde gelmişler ve kraliyet soyunu Galler'e getirmişlerdi. Troyes şehrinin adını anavatanlarına dayanarak vermişlerdi. Paris ise Truva Savaşı'nda Helen ile birlikte kaçan Yunan kahramanı Paris'e ithafen isimlendirilmiştir.

Merovingian adı, Salian Frenkleri'nin hükümdar I. Childe-ric'in babası Meroveus'tan gelmektedir. Gardner'a göre, Meroveus babası Clodion'dan dolayı soyunu İsa'ya kadar izlemektedir: "Onun zamanında soyağaçları dikkatli bir şekilde tutulmasına rağmen, Meroveus'un soyağacı her nedense manastır kronikleri tarafından gölgelenmiştir. Clodion'un oğlu olmasına rağmen, tarihçi Priscus, onun bir deniz yaratığının oğlu olduğunu iddia etmiştir... Kral Meroveus ile ilgili çok özel bir şey olduğu kesindir, çünkü ezoterik bilgileri ve okült sanatları iyi bildiği kesin olarak görülmektedir."

Baigent, Leigh ve Lincoln, bir deniz yaratığının Meroveus'un babası olmasıyla ilgili efsanenin, hanedanlık evlilikleriyle ilgili bir yanlış anlamadan yola çıkmış olabileceğini düşünmektedirler, çünkü Meroveus yarı balık olarak tanımlanıyordu ve balık, uzun bir süre boyunca İsa için kullanılan bir semboldü.

Fransız yazar Gerard de Sede, bu görüşe kaşlarını kaldırmakta, aslında Merovingianlar'ın antik İsrailoğulları ile çiftleşen dünya dışı varlıkların soyundan geldiğini iddia etmektedir. Yazar David Wood da bu görüşü desteklemektedir.

Meroveus'un torunu I. Clovis, M.S. 482 civarında (Roma İmparatorluğu'nun çöküşünden yaklaşık on yıl sonra) hükümdar oldu ve zaman içinde hakimiyetini Galler'in büyük bölümüne

yaydı. Başkenti Paris idi ve 987 yılında Hugh Capet Fransa Kralı olduğunda, bu durum devam etti.

Gizli Dosyalar, İsa ve Mecdelli Meryem'in soyundan gelenlerin Fransa'nın güneyinde yaşadıklarını, Sicambrian Frenkleri ile evlilikler yaptıklarını ve Merovingian kraliyet soyunu başlattıklarını öne sürmektedir. Tarikat üyeleri, Rahip Sauniere tarafından RennesleChateau'da bulunan parşömenlerin, Merovingian soyağacını bugün Avrupa'da yaşayan üyelerine kadar izleyen bir liste ve Pierre Plantard'ın da aile üyesi olduğunu iddia etmektedirler.

Clovis'in, Katolik karısı Clotilde'nin teşvikleriyle Hristiyanlık dinini benimsediği dönemde, Roma Kilisesi gerilemeye başlamış ve Aryanizm'e karşı müthiş bir mücadeleye girişmişti.

Rahip Arius'a ithafen isimlendirilen Aryanizm, Tanrı'nın İsa da dahil olmak üzere her şeyi yarattığını, bu yüzden İsa'nın Tanrı olamayacağını ama bir mesih, bir öğretmen olduğunu savunmaktadır. Bu kavram, belki de Fransa'daki Mecdelli geleneğiyle desteklenmiş olabilir, çünkü o dönemlerde bu gelenek oldukça popülerdi.

Aryanlar'a karşı çıkmak için, Roma İmparatoru Constantine, M.S. 325'te İznik Konseyi'ni topladı. Arius görüşlerini belirtmek için ayağa kalktığında, biri yüzüne yumruk attı. Roma Kilisesi'nin mutlak kontrolü altında olan konsey, Tanrı'nın bir Üçleme – Baba, oğul ve kutsal ruh – olduğunu ilan etti. Arius ve takipçileri sürgüne gönderildiler. Gardner bu konuda şunları söylemektedir: "Şimdi iki resmi Tanrı vardı. Biri Kutsal Tanrı Üçlemesi, diğeri de İmparator'un kendisi; İmparator, dünyanın yeni kurucusu olarak görülüyordu. Bu fikre karşı çıkan herhangi biri hemen kafir olarak damgalanıyordu. Mesih olarak İsa'ya sadık kalmak isteyen Hristiyanlar, İmparatorluk Kilisesi tarafından heretik olarak adlandırılıyordu."

Roma'nın yoğun çabalarına rağmen, Aryanlar Batı Avrupa'daki güçlerini sürdürdüler. Baigent, Beigh ve Lincoln bu konuda şunları söylemektedirler: "Eğer Clovis'ten önceki Merovingian-

lar Hristiyanlık karşısında yeni düşüncelere açıklarsa, komşuları olan Vizigotlar ve Burgonyalılar, yani Aryanlar onlarla birleşmekte gecikmemiştir.”

Clovis Katolik dinine geçtiğinde, ordusunun neredeyse yarısı onun yaptığını yaptı. Gardner şöyle demektedir: “Büyük bir din değişimi gerçekleşti ve Roma Kilisesi kaçınılmaz yıkılışından kurtuldu. Aslında, Kral Clovis’in kararı olmasaydı, bugün Batı Avrupa’daki halkların çoğu Katolik yerine Aryan olabilirdi.” Roma otoriteleri Clovis’i “yeni Constantine” olarak isimlendirdiler ve hem kendisiyle hem de onun soyundan gelenlerle ittifak kurmak istediler ama bu talepleri kabul edilmedi.

511 yılında Clovis ölünce, hükümdarlığı dört oğlu arasında paylaşıldı; Theuderic, Chodomir, Childebert ve Lothar. Merovingian kralların amblemi balık ve Yahudiler’in sembolü aslandı. Kardeşler arasında çatışmalar yaşanmasına rağmen, Merovingian hükümdarlığı gelişmeye ve genişlemeye devam etti.

561 yılında Clovis’in torunları I. Charibert, Guntram, Sigebert ve I. Chilperic, bölgeyi aralarında paylaştılar. Bu kardeşler de birbirlerine karşı entrikalar kurdular ve krallık içinde zayıflık yarattılar; tabii komşuları bu zaafi kullanmakta gecikmedi. 613 yılında II. Chlotar – I. Chilperic’in oğlu – krallık içinde bir parça da olsa bütünlük sağlamayı başarmıştı.

Oğlu Dagobert, beş yaşındayken kaçırılarak İrlanda’daki Dublin’e getirildi ve bir manastıra kapatıldı. Burada eğitim gören Dagobert, daha sonraları Kelt Prensesi Matilde ile evlendi. Sürpriz bir şekilde Fransa’ya döndükten sonra, Dagobert, Merovingian hakimiyetini güçlendirmekte daha da etkili oldu ama 679 yılında Roma Kilisesi ile yakın bağlantıları olan kendi adamı Şişko Pepin tarafından öldürüldü.

Burada yine Siyon Tarikatı, Tapınak Şövalyeleri ve İsa’nın soyu da dahil olmak üzere eski gelenekler arasındaki bağlantılar görülebilir. Ama Baigent, Leigh ve Lincoln’ün belirttiği gibi, “Merovingian kraliyet soyunun kutsal, mucizevi ve ilahi bir do-

ğası olduğu söylenmekle birlikte, bu soyun İsa'dan geldiği hiçbir yerde açıkça ifade edilmemiştir."

Dagobert'in ölümünden sonra, bölgede yine bölünmeler yaşandı. Hayatta kalan Merovingianlar, "Saray Başkanları" olarak bilinen maiyet yetkililerine gücü teslim etmek zorunda kaldılar. Böylece, bölge Katolik Kilisesi'nin kontrolüne girdi.

750 yılında son Merovingian kralı III. Childeric, bu Saray Başkanları'ndan biri – Kısa III. Pepin – tarafından tahttan indirildi ve Pepin, kendi babası Carolus ya da Charles Martel'e ithafen Carolingian Hanedanlığı'nı kurdu. Gardner bu konuda şunları söylemektedir: "Merovingian monarşisi sıkı bir biçimde hanedanlıktı ama Roma papalık otoritesinde yeni krallar yaratma fırsatını bulduğunda, bu gelenek hemen değişti. Kilise'nin uzun süredir güttüğü ideal, nihayet meyvesini vermek üzereydi; o zamandan sonra bütün krallar, Roma tarafından yetkilendirildi ve taç giydirildi.

"Merovingian kralları ne bölgeyi yönetiyorlardı ne de politik açıdan aktiflerdi. Antik geleneklerin hevesli kraliyet öğrencileriydi ve model olarak gördükleri kişi, Davut'un oğlu Kral Süleyman idi. Disiplinleri büyük ölçüde Eski Ahit metnine dayanıyordu ama Roma Kilisesi yine de onları dinsiz olarak adlandırıyordu."

Kafirlik bir yana, Roma Kilisesi'nin Merovingianlar'dan neden korktuğu son derece açıktır. Eğer soyları gerçekten "Davut'un Kraliyet Soyu"na dayanıyorsa – ve özellikle de İsa'ya – o sıralarda Roma Kilisesi'nin geliştirmeye çalıştığı teoloji için önemli bir tehdit oluşturuyorlardı.

Birçok modern yazara göre, yakın zamanda yapılan araştırmaların ve yazı çalışmalarının ışığında, resim son derece net bir şekilde kendini göstermektedir: İsa'nın karısı olarak Mecdelli Meryem, çarmıh olayından sonra İsa'nın çocuklarıyla birlikte Fransa'nın güneyine gelmişti. Bölgedeki Yahudi halkıyla birlikte yaşarken, kendi kraliyet soylarını korumuşlardı ve beşinci

yüzyılda, Frenk kraliyet soyuyla evlilikler yaparak Merovingian Hanedanlığı'nı başlatmışlardı. Roma Kilisesi bu hanedanlıkla müttefik olmak istemişti, çünkü Mesih'in soyundan geldiklerini biliyorlardı.

Ama hem rahiplik hem de kraliyet kökeninden gelen bu hanedanlıktan çok korkan kilise otoriteleri, Dagobert'in öldürülmesini ve III. Childeric'in tahttan indirilmesini ayarladılar; böylece Fransa olarak ortaya çıkacak olan ülkenin de kontrolünü ellerine aldılar. Bütün bu entrikalar sırasında, Plantard ve Bouillon aileleri, Tapınak Şövalyeleri ve Siyon Tarikatı önemli rol oynadı.

On ikinci yüzyılda kendi soylarının kesinlikle farkında olan bu aileler, Kudüs'e yürümeye ve Süleyman Tapınağı'nın altındaki aile soyağacı kayıtlarını ortaya çıkarmaya karar verdiler. Siyon Tarikatı ve Tapınak Şövalyeleri bu amaçla yaratıldı. Merovingian Hanedanlığı'nın yeniden ayağa kaldırılması, bu dönemde öncelikli amaç haline geldi.

Yıllar boyunca, Fransa tahtını Merovingian kraliyet soyu için ele geçirmek üzere türlü girişimler oldu ama bu ancak on sekizinci yüzyılın sonlarında başarılabilirdi. Baigent, Leigh ve Lincoln bu konuda şunları söylemektedirler: "Habsburg ailesiyle yaptığı evlilikler sayesinde, Lorraine Hanedanlığı [Merovingianlar'ın bir kolu] gerçekten de Avusturya tahtına çıkmayı başarmıştı. Francois de Lorraine'in kızı Marie Antoinette Fransa Kraliçesi olduğunda, Fransa tahtı da en fazla bir kuşak sonra ellerine geçecekti. Eğer Fransız Devrimi olmasaydı, 1800'lerin başlarında HabsburgLorraine Hanedanlığı, bütün Avrupa'da hakimiyet kurma yoluna girebilirdi."

Habsburg Hanedanlığı'nın Siyon Tarikatı'nın önemli bir parçası olduğuna inanılmaktadır ve hatta Kutsal Roma İmparatoru Frederick Barbarossa'nın ikinci oğlu II. Archibald dolayısıyla Rothschild ailesiyle bile bağlantılı olduğu düşünülmektedir. Ailenin kökeni, 1020 yılında Strasbourg Piskoposu tarafından yaptırılan, İsviçre'deki Habsburg Şatosu'na dayanmaktadır. Stratejik

evlilikler sayesinde, Habsburg Avrupa kraliyet aileleri içinde en güçlüsü olmayı başardı. Amerikan İç Savaşı sırasında Fransız birlikleri Meksika'da mevzilenen İmparator Maximilian, Habsburg ailesinin bir üyesiydi; Kutsal Roma İmparatoru V. Charles gibi. On dokuzuncu yüzyılda Kutsal Roma İmparatorluğu'nu yeniden kurmak için bazı girişimler oldu. Fransız yazar Jean Luc Chau-meil'e göre, RennesleChateau gizemine dahil olan birçok karakter, ultra gizli İskoç Farmasonluğu üyesiydi; bu insanlar, Teozofi ve Gnostisizm'e dayalı bir Avrupa Birliği yaratmak istiyorlardı. Kendilerine Hieron du Valam d'Or diyen bu grubun amaçları, CFR ya da Üçlü Komisyon'ununkilerden çok da farklı değildi. Asıl istedikleri şey, ülkelerin eyaletten ve liderlerinin bir dünya okült hükümetinin prokonsüllerinden ibaret olduğu küresel bir sistem yaratmaktı. Birçok araştırmacı için, bu görüş erken dönem Yeni Dünya Düzeni fikri gibi görünmektedir.

Habsburg ailesinin gücü, zaman içinde sadece Avusturya'da sınırlı kaldı ve 1. Dünya Savaşı'nın sonunda Habsburg Arşidükü Francis Ferdinand'ın öldürülmesiyle, Avusturya İmparatorluğu tamamen çöktü. Bugün Avrupa Parlamentosu'nda Avusturya'yı temsil eden Karl HabsburgLothringen aracılığıyla, Habsburg ailesi geri dönmeye çalışıyor gibi görünmektedir. Ayrıca kız kardeşleri de İspanya ve İsveç'te politik faaliyetlerini sürdürmektedir; ve Gyorgy von Habsburg da Orta Avrupa'daki en büyük film yapımcısı ve dağıtıcısı olarak çalışmaktadır.

Tarikat üyelerinin Farmasonluk ile yakın ve doğrudan bağlantıları olduğu yönündeki kanıt, Fransız Ulusal Kütüphanesi'nde derin araştırmalar yapan Baigent, Leigh ve Lincoln tarafından ortaya konmuştur. Bunlardan biri, iki Languedoc nehri ve Magdalene'de işler sürdüren Tarikat'ın kullandığı takma isim, Madeleine Blancassal tarafından yazılmıştı. İlk sayfasına bakılırsa, bu kitap İsviçre Büyük Alpine Locası tarafından yayınlanmıştı. Bu loca, İngiltere Büyük Locası veya Fransa Büyük Doğu Locası ile eş değerdeydi ve P2 Locası skandalıyla bağlantılıydı.

Uzaklara Yayılmış Bir Ağ

İcke, Henry Kissinger'ın Büyük Alpine Locası'nın üyesi olduğunu belirtmekte ve şöyle demektedir: "Büyük Alpine Locası, küresel manipülasyonda çok önemli bir role sahip."

1980'lerde İtalya'da patlak veren P2 Locası skandalında Kissinger'ın adının ne kadar sık geçtiğini hatırlıyor musunuz?

Baigent, Leigh ve Lincoln, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında rahip Sauniere tarafından RennesleChateau'da bulunduğu söylenen kayıp parşömenleri aradılar. Bazen aldatıcı, bazen şaşırtıcı, kafa karıştırıcı bilgi parçalarını birleştirerek, Sauniere'in belgelerinden en azından üçünün rahibin yeğeni tarafından alındığına, 1950'lerin ortalarında üç adam tarafından İngiltere'ye götürüldüğüne ve bunlardan en azından birinin İngiliz İstihbarat Servisi için çalıştığına karar verdiler. Transferi yetkili kılan resmi belgelere göre, bu parşömenler II. Dagobert oğlu IV. Sigibert (Merovingian) tarafından bir soyağacının söz konusu olduğunu gösteriyordu.

Bu belgeler, 1979 yılına kadar Londra'daki Lloyds International'da tutuldular ve sonra – görünüşe bakılırsa – Paris'e götürüldüler.

Tarikat belgelerindeki İngiliz bağlantılarını inceleyen Baigent, Leigh ve Lincoln, bütün isimlerin Guardian Assurance (bugünkü adı Guardian Royal Exchange Assurance) adlı bir firmaya dayandığını gördüler. Ayrıca, bu isimlerin hepsinin yüksek aristokratik ünvanların sahipleri ya da bankacılık ve iş dünyalarının liderleri olduklarını keşfettiler. Hatta bazılarının Winston Churchill ve istihbarat servisleriyle bile bağlantıları vardı.

Ocak 1984'te, bu yazarların aldığı iki sayfalık bir mektupla, durum daha da derinleşti; Plantard, Prieure de Sion logosu ve üzerinde RC harfleri (Kızılhaç Örgütü) altında iki sayfalı bir dosya göndermişti. Bu uyarı belgesi, Tarikat belgelerini alan ya da kopyalayanlar hakkında yasal işlem başlatılacağını belirtiyordu.

Mektupta dört kişinin imzası vardı; Pierre Plantard, John E. Drick, Gaylord Freeman ve A. Robert Abboud.

Belgedeki isimlerin hepsi – Plantard dışında – Chicago Birinci Ulusal Bankası ile bağlantılıydı. Freeman, 1960 yılında bankanın başkanı olmuştu ve zaman içinde yönetim kurulu başkanlığına yükselmişti. Atlantic Richfield petrol şirketinin yönetim kurulu üyesiydi ve MacArthur Vakfı ve Aspen Enstitüsü ile bağlantılıydı. Drick, 1969’dan başlayarak bankanın başkanı ve yönetim kurulu üyesi olmuş, diğer büyük Amerikan firmalarının yönetim kurullarında da yer almıştı.

Üç yazarla yaptığı görüşmede, Plantard her şeyi şöyle açıkladı: Drick’in adı, ölümünden sonra bile bir mühür sayesinde Tarikat belgelerinde kullanılıyordu ve bu mühürde diğer ikisinin imzası da vardı. Freeman, Abboud ve Drick gibi adamların neden Merovingian Hanedanlığı’nın yeniden ortaya çıkarılmasıyla ilgisi olabileceği sorulduğunda, Plantard bu adamların sadece birleşmiş bir Avrupa’yı amaçladıklarını söyledi.

Plantard, üçlüye kendisinin büyük üstatlıktan istifa ettiğini gösteren bir belge de – 1984 tarihli yolladı. Bu belgede, Tarikat üyelerinin örgüt ve üyelikleri ile ilgili hiçbir bilgiyi dışarı sızdırmamaları konusunda uyarı vardı. Plantard, istifa nedeninin sağlık sorunlarından, özel ve ailesel bağımsızlık kaygısından, Amerika’daki ve İngiltere’deki kardeşlerinin belli manevralardan hoşlanmamasından kaynaklandığını açıkladı. Baigent, Leigh ve Lincoln, şöyle demektedirler: “M. Plantard’ın istifasından sonra, Siyon Tarikatı tamamen görünmez bir hale geldi.”

Kısa bir süre sonra, Baigent, Leigh ve Lincoln, Banco Ambrosiano olayında Tarikat’ı Lucio Gelli, İtalyan P2 Locası ve Vatikan faaliyetleriyle bağdaştıran isimsiz bir mektup aldılar. Yazar Vankin, Tarikat’ın P2 Locası’nın ardındaki gizemli güç olabileceği olasılığını da öne sürmüştü. Bu iddianın doğruluğunu araştırdıklarında, yazarlar Tarikat ve Avrupa’daki diğer büyük gizli örgütler arasında inanılmaz bağlantılarla karşılaştılar.

Bunlardan biri, Alpha Galates idi. Bu örgütün üyeleri, Orta Çağ şövalyeleriyle yakından ilgileniyordu. Bu grubun üyeleri, savaş döneminde yayınlanan Vaincre başlıklı bir Fransız dergisiyle de bağlantılıydılar ve bu dergideki çalışmaları yüzünden Vichy hükümetini hem desteklemek hem de onlara karşı çalışmak iddialarıyla suçlanmışlardı. Bu yayının editörü Plantard idi ve katılımcıları arasında Tarikat ve İsviçre Alpine Mason Locası üyeleri vardı. Diğer bir gizli örgüt, Kreisau Çemberi olarak biliniyordu. 1933 yılında, Hitler karşıtı askeri subaylardan ve profesyonellerden oluşan küçük bir grup tarafından kurulmuştu. Grup, lider Helmut James Graft von Moltke'nin Kreisau'daki evinde toplanıyor ve Nazi rejimini devirmek için planlar yapıyordu. Aralarında Temmuz 1944'te Hitler'in yakınına bomba yerleştiren Kont Claus von Stauffenberg'in de bulunduğu birçok grup üyesi, başarısız komplodaki rollerinden dolayı tutuklanıp idam edilmişlerdi.

Açık olarak görüldüğü gibi, bu sisli komplolar yığını, günlük haber basınında sözü edilmeyen belli bir gerçekliği ortaya koymaktadır. Baigent, Leigh ve Lincoln, bu konuda şunları söylemektedirler: "Bütün olayların arkasında, zaman zaman başka kurumları paravan olarak kullanan, organize ve planlı bir gücün varlığına ilişkin tartışma götürmeyecek kanıtlar bulduk. Bu güç, belirgin bir şekilde isimlendirilememektedir ama önümüzdeki tüm ipuçları, Siyon Tarikatı'nı işaret etmektedir.

"Avrupa'daki yer altı olaylarında Tarikat'ın izlerini gördük: Mafya'nın gizli örgütler ve istihbarat servisleriyle iç içe geçtiği; iş devlerinin Vatikan ile el sıkıştığı; gizli amaçlar için inanılmaz miktarlarda para transferleri yapıldığı; politika, din, casusluk, yatırım ve organize suçlar arasındaki çizgilerin ortadan kalkarak çamurlu, içi görülmesi zor bir küre yarattığı; Avrupa'nın birliği için çeşitli hareketlerin başlatıldığı; modern şövalye örgütlerinin, Farmason mezheplerinin kurulduğu; CIA, Malta Şövalyeleri ve Vatikan'ın birlikte dans ettiği bütün ortamlarda karşımıza tek şey çıktı: Siyon Tarikatı!

“Siyon Tarikatı, bize holografik bir imge gibi görünmeye başladı. Işığa ve bakış açısına göre sürekli şekil değiştiriyordu. Bir açıdan bakıldığında, önde gelen üyelerinin sanat, politika ve iş dünyasında bilinen isimler olduğu, nüfuzlu, güçlü ve zengin bir uluslararası gizli örgüt gibi görünmektedir. Diğer açıdan bakıldığında, kendilerine ait belirsiz amaçlar peşinde koşan bireylerden oluşmuş tuhaf bir saçmalığa benzemektedir. Belki de bazı açılardan her ikisi de söz konusudur.”

Lincoln, sonunda bu kördüğümü çözmeye çalışmaktan vazgeçti. 1990’ların ortalarında, Tarikat ile ilgili güncellenmiş bir çalışma yapması istendiğinde, şöyle dedi: “Bu yaşımda, artık kanıtlanabilecek ve sağlam temellere dayandırılabilir, kolay şeylerle uğraşmak istiyorum.” Tabii ki kanıt ve belge yetersizliği, tüm başarılı gizli örgütlerin en önemli özelliğidir.

Bazı araştırmacılar, Siyon Tarikatı’nın günümüzdeki güç piramidini andırdığını öne sürmektedir; yani Tarikat, uysal ve kolay yönetilebilecek Farmasonlar’ı Rosicrucianizm yoluyla içine çekmektedir. Bu şekilde planlanmış olsun ya da olmasın, şimdiki Avrupa Birliği, Siyon Tarikatı’nın hayalini kurduğu Avrupa’ya çok benzemektedir.

Yorum

Görünüşe bakılırsa, komplocu gizli örgütler arasındaki bağlantıları tamamladık; CIA, CFR ve Bilderbergerler’den, Yuvarlak Masa Grupları’na ve Farmasonluk örgütüne, Illuminati’den Tapınak Şövalyeleri, Malta Şövalyeleri ve Siyon Tarikatı’na kadar hepsini inceledik.

Ulusal ve kilise otoritelerinin güvenilirliklerini sarsmak ve önce Avrupa’yı, sonra da bütün dünyayı birleştirmek adına çok çeşitli girişimler oldu. Bu saldırı, özellikle Roma İmparatorluğu döneminden beri Batı dünyasında baskın dinsel kurum olarak ayakta duran Roma Katolik Kilisesi’ni hedef aldı. Tüm Protestan mezhepleri, geleneklerini Katolik Kilisesi’nden getirdi.

Ama birçok kişi – geçmişte kilise tarafından heretik olarak damgalanan insanlar – kilisenin erken dönemde İsa'nın imajını, ruhsal liderliğini ve diriliş hikayesini tamamen yanlış ele aldıklarını ve tanıttıklarını iddia etti. Bugün bile İsa, Mecdelli Meryem ve Vaftizci Yahya ile ilgili geleneklerde resmi kilise dogmalarıyla çatışmaya giren alternatif gelenekler vardır.

Hangi geleneklerin daha gerçekçi temellere oturduğuna karar vermek için çalışmalar yapmak yerine, kilise otoritesine yönelik saldırıları şiddet ve kan içeren hamlelerle durdurmaya çalıştı.

Kilise dogmasına yönelik en önemli ve güçlü tehdit, Tapınak Şövalyeleri'nden geldi. İlk Haçlı Seferi'nde Kudüs'ü ele geçirdikten sonra hacıları korumak üzere kurulan gizli ve küçük bir grup olan Tapınak Şövalyeleri, aslında yollarda devriye dolaşmakla pek ilgilenmiyordu. Bunun yerine, bu şövalyeler grubu – güçlü Avrupalı ailelerle sıkı bağlantıları vardı – Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nın altını kazmaya başladı. Orada buldukları şey her neyse, Avrupa'ya geri getirildi ve Fransa'nın güneyindeki küçük RennesleChateau köyüne saklandı.

Bu Tapınak hazinesinin detaylarıyla ilgili olarak hiçbir somut kanıt ortaya konamasa bile, birçok araştırmacı, altın ve gümüşe ek olarak, kilise geleneklerini parçalama potansiyeli olan antik parşömenler ve eşyalar bulunduğunu düşünmektedir.

Tapınak Şövalyeleri'nin bulgularına dayanarak inanç sistemlerini geliştiren gruplardan biri, güney Fransa olarak bilinen Languedoc civarında yaşayan Katarlar idi. Son derece spiritüel insanlardan oluşan bu grup, Mecdelli Meryem'in İsa'nın çocuklarıyla birlikte Marsilya'ya geldiğini ve Frenk kraliyet soyuyla birleşerek Merovingian kraliyet soyunu başlattıklarını anlatan bir geleneği sürdürüyorlardı.

Merovingian kraliyet soyunun gücünden korkan kilise yetkilileri, Kral Dagobert'i öldürttü ve Merovingian "saray başkanları" üzerindeki kontrolleri sayesinde, kendi kraliyet hanedanlığını başlattı. Barışçıl eğilimli Katarlar kilisenin bu tacizlerine

karşı konuşmalara başladığında, 1209 yılında Papa III. Innocent, askeri güçle onların üzerine yürüdü.

Albigensian Haçlı Seferi olarak bilinen operasyonda, büyük bir papalık ordusu Fransa'nın güneybatısını taradı ve Katar heretiği olduğu bilinen ya da şüphelenilen herkesi katletti. Katarlar tamamen yok oldular ama bazıları diğer ülkelere ya da Tapınak Şövalyeleri'nin koruyucu kanatları altına sığınmayı başardılar.

Tapınak Şövalyeleri'nin Albigensian Haçlı Seferi'nde yer almaması, Katar inançlarının Kudüs'te bulunduğu söylenen "hazineye" dayandığı yönündeki iddiaları destekliyordu. Aslında, Tapınak Şövalyeleri – birçoğu Katar ailelerden geliyordu – birçok Katar'ı papalık ordusundan saklamıştı.

Bu arada, sahip oldukları sıra dışı haklar ve ayrıcalıklar yüzünden, Tapınak Şövalyeleri de kiliseyi tehdit ediyordu, zira çok geçmeden dünya üzerindeki en güçlü çokuluslu organizasyonlardan biri haline gelmişti.

Haçlı Seferleri'nde savaşırken, Tapınak Şövalyeleri mimari, inşaat, metalürji, astronomi ve coğrafya konularında bol miktarda ezoterik bilgi edinmişlerdi. Bu bilginin büyük bölümü, Assassinler (Suikastçılar) olarak bilinen bir İsmaili mezhebiyle yakınlıklarından kaynaklanıyordu. Assassinler ve liderleri, Nuh Peygamber'den öncesine dayanan antik bilgilere sahip olduklarını iddia ediyorlardı.

1307 yılında Vatikan'ın ve örgüte üyelik talebi geri çevrilmele birlikte örgüte büyük miktarda borcu bulunan Fransa Kralı IV. Philip'in gazabının hedefi bu kez Tapınak Şövalyeleri idi. O yıl, Philip Fransa'daki tüm Tapınak Şövalyeleri'ni tutuklattı ve işkenceye yatırttı. Birçoğu, Atlantik kıyısındaki La Rochelle limanında demirli bekleyen Tapınak donanması gemileriyle kaçmayı başardı. Bu kaçış sırasında, sadece değerli eşyalardan değil, Kudüs'te bulunduğu iddia edilen bazı "sırlar"dan oluşan bir hazineneyi kaçırdılar.

İskoçya'ya kaçan Tapınak Şövalyeleri, Kral Robert Bruce tarafından sıcak karşılandı, çünkü o dönemde kendisi de İngiltere ve Vatikan ile savaştaydı. Tapınak Şövalyeleri'nden kalan bu insanların İskoçya'nın bağımsızlık savaşında önemli rol oynadıkları ve 1314 yılındaki Bannockburn Savaşı'nda İngilizler'e karşı "destek güç" olarak savaştıkları düşünülmektedir. Tapınak Şövalyeleri geleneği İskoçya'da varlığını sürdürdü ve İskoç Farmasonluk organizasyonu ile iç içe geçti.

Diğer ülkelerde, Tapınak Şövalyeleri diğer gizli örgütlerin içine karıştı ve İsa'nın Şövalyeleri, Hastane Şövalyeleri ve Teutonic Şövalyeler gibi gruplar ortaya çıktı. Bu şekilde kilisenin geleneklerine karşı görüşleri bütün Avrupa'da yayıldı ve Aydınlanmış Farmasonlar'ın doğum yeri olan Farmasonluk Sıkı Gözlem Locaları'nda odaklandı.

Son yıllarda, birçok yazar daha önceleri bilinmeyen bir Fransız gizli örgütünün Tapınak Şövalyeleri'nin ardında yatan fikir babası olabileceği kanısına vardılar. Siyon Tarikatı olarak bilinen bu grup, şimdi birçokları tarafından bir güç piramidinin en tepesi olarak görülmekte ve diğer tüm güçlü modern gizli örgütleri kontrol altında tuttuğuna inanılmaktadır.

Son otuz yıl içinde halk tarafından bilinmeye başlamasına rağmen, elimizdeki belgeler Tarikat'ın 1178'den önce var olmadığını, tartışmalı Siyon belgelerine göre de organizasyonun Birinci Haçlı Seferi'nden sonra ortaya çıktığını göstermektedir. Orada, Notre Dame de Siyon Şövalyeler Örgütü oluşmuştu. Ayrıca, Tapınak Şövalyeleri'nin ve Siyon Tarikatı'nın aynı örgüt, büyük üstatlarının bile aynı kişiler olduğu söylenmektedir.

1188 yılında bir bölünme yaşandı ve Tapınak Şövalyeleri kendi yollarına giderken, Siyon Tarikatı da kendini Merovingian Hanedanlığı'nın canlandırılmasına adanarak kısa sürede gözden kayboldu. On dokuzuncu yüzyılda Francois Berenger Sauniere adlı bir rahip, RennesleChateau köyünde tuhaf ve gizemli bir keşif yaptı. Bulgularını kilise otoritelerine teslim ettiğinde, Sa-

uniere aniden zengin oldu ve çok sayıda yüksek seviyeli konuk ağırlamaya başladı.

Yaptığı keşfin, İsa'nın soyundan gelenlerle ilgili soyağacı bilgilerini ve Merovingian kraliyet soyundan insanların bugün bile yaşadığını gösteren belgeler olduğuna inanılmaktadır. Birleşmiş bir Avrupa'yı yaratma ve Kutsal Roma İmparatorluğu'nu canlandırma amacıyla yürütülen hareketlerin ardında bu kraliyet mensupları olabilir. Bu grubun, İngiliz ve Amerikan gizli istihbarat servisleriyle bağlantıları olan Habsburg Hanedanlığı'ndan üyeler de içerdiği düşünülmektedir. Avrupa birliğine yönelik hareketler ve Siyon Tarikatı'nın faaliyetleri incelendiğinde, bütün dünyadaki gizli örgütler, Farmasonlar, istihbarat servisleri ve Vatikan arasında çok ilginç bağlantılar ortaya çıkmaktadır. Bu yer altı entrikaları, 1980'lerde İtalya'daki P2 Locası Skandalı patlak verdiğinde, kısa bir süre için halkın gözleri önüne serilmişti. O zaman bile, Birleşik Devletler'deki haber basını bu modern komplo olayının önemini kavramamış gibi görünmüştü.

Modern Tarikat'ın gerçekliği konusundaki tartışmalar sürmekle birlikte, grubun duyuruları ve belgelerinin ardında bir komplo gerçeği bulunduğu kesin gözüyle bakılmaktadır.

Gizli örgütlerin – hem o zaman hem de şimdi – sadece politik konularla değil, aynı zamanda kraliyet soyağaçları, dinler ve ruhsallıkla da ilgilendikleri ortadadır.

Ama öte yandan, bu örgütlerdeki bireyler “Tanrısız” Komünizm'i de desteklemektedirler. Bu destek, bir çatışmada iki tarafı da desteklemeyi savunan Hegelist diyalektik yöntemin başka bir uygulaması olabileceği gibi, üyelerin Marks, Trotsky ve Lenin'in felsefeleri üzerine derin bir ilgi duyduklarını da göstermektedir.

Bu gizli bilgiler, gizli örgüt teolojilerinin temelini oluşturan uzak geçmişe ait sırları da içermektedir. Bu sırlar, yüksek seviyeli örgüt üyelerinin ve hatta istihbarat servislerinin ilgisini çekmeye devam etmektedir. Modern komplo örgütleriyle Antik Gizemler'i birleştiren şey, işte bu sırlardır.

V. BÖLÜM

ANTİK SIRLAR

Hiçbir şey aslında yeni değil; her şey daha önce yapıldı veya söylendi. Peki neyin yeni olduğunu söyleyebilirsiniz? Uzun asırlar önce var olmadığını nereden biliyorsunuz? O eski çağlarda neler olduğunu bilmiyoruz ve gelecek kuşaklarda hiç kimse bugün burada ne yaptığımızı hatırlamayacaklar.

Ecclesiastes 1:9 – 11, Yaşayan İncil

Şimdiye dek üretilmiş kitaplar arasında kesinlikle en etkilisi olan İncil, bazı sırları hem Romalı ve Yahudi otoritelerden hem de diğer rakip mezheplerden korumak için şifreli bir şekilde insanlar tarafından yazılmıştı.

On dokuzuncu yüzyılda başlayan arkeolojik gelişmelere kadar, insanoğlunun kökeni ile ilgili bilinen her şey, kilise rahipleri tarafından sansürlenmiş İncil'den geliyordu. Bireyler hem azizlik mertebesine yükseltiliyor ve idam ediliyor, kültürler inşa edilip yıkılıyor, savaşlar çıkıyordu; ve her şey bu kitaba dayanıyordu.

Bugün İncil'in, farklı kültürlerden alınan mitler, efsaneler ve mesellerin, içine biraz tarih ve felsefe kırıntıları katılmış karma-karışık bir metin haline geldiği açıktır.

Birçok bölüm, zaman içinde anlamı unutulduğu için yanlış yorumlara yol açan şifreli kelimeler kullanılarak yazılmıştı. Diğer bölümler ise o zaman geçerli olan dogmalar veya politik gündemler sayesinde biçimlenmişti.

İncil araştırmacısı ve istihbarat analisti Pat Eddy, şöyle yazmıştı: "Bu dejenerasyonun en önemli amacı, İsa'nın hayatının Eski Ahit'teki kehanetlerle dolu olduğunu göstererek, Museviler'e Hristiyanlık dinini olabildiğince çekici göstermekti... Hristiyan bireylere, Pazar Okulu'na başladıkları ilk günden itibaren, İsa'nın doğumunun, ölümünün ve hayatındaki önemli olayların Eski Ahit'te kehanet edildiği öğretildi. Bu iddiaları neredeyse hiç kimse sorgulamadı."

İncil araştırmacılarının edepli bir dil kullanarak “düzeltme” dedikleri şey, aslında değiştirmeden başka bir şey değildi. İncil’in bu şekilde değiştirilmesi, zaman içinde yanlış anlamalara ve yanlış çevirilere neden olarak, mesajların büyük bölümünü inisiye olmayan insanlardan uzak tuttu. Bu tür sırlar genellikle kendi dogmalarıyla çatıştığı için, Roma kilisesi tarafından bastırıldı veya örtüldü.

Yeni Ahit’te, İsa’nın kendisinin bile bazı sırlar sakladığı ima edilmektedir. Matta 13-10’da (İngilizce yenilenmiş standart versiyonu) şöyle söylenmektedir: “Öğrenciler İsa’ya yaklaşıp, ‘Neden onlarla simgesel öykülerle konuşuyorsun?’ diye sordular. İsa şöyle yanıtladı: ‘Göklerin hükümrânlığına ilişkin gizleri bilebilmek sizlere verilmiştir ama onlara verilmemiştir. Çünkü az malı olan herkese daha da çok verilecek, hem de artırılacak; ama bir şeyi olmayandan elindeki bile alınacaktır. Bunun için onlarla simgesel öyküler kullanarak konuşuyorum. Çünkü bakıyorlar ama görmüyorlar, işitiyorlar ama duymuyor ve anlamıyorlar.”

Markos 4:33’te şöyle eklenmektedir: “Bunlara benzer daha bir sürü simgesel öyküyle onlara kavrayabildikleri kadar Kutsal Söz’ü anlattı. Simge kullanmadan bir şey anlatmadı. Ama öğrencilerine özel olarak her şeyi açıkladı.” Her şeyi açıkladı mı? İsa neyi açıkladı? Yeni Ahit’te sadece simgesel öyküler anlatıldığından, bütün sırların halka açıklanmadığı bellidir.

İncil’in ortaya çıktığı zamanda var olan birçok gizli örgüt ve mezhebin antik bilgilere sahip olduğu iddia edilmiştir. Günümüzdeki dinler gibi, bu gruplar da antik sırlar üzerinde kontrol sahibi olmak için birbirleriyle yarış halindeydiler. Daha sonraki “Görünmez Okul” gibi, bu örgütler genel olarak Gizem Okulları adıyla anılıyordu ve bu organizasyonlarda, genel halk tarafından anlaşılmayan ve bu yüzden de korku uyandıran ezoterik bilgiler örgüt üyelerine aktarılıyordu. Yazınsal ürünleri, bilgilerinin bir kısmını hem gizleyecek hem de aydınlatacak şekilde şifreli bir dille yazılıyordu.

Hall şöyle söylemektedir: “Antik dünyada, neredeyse bütün gizli örgütler felsefe ve din odaklıydı. Orta Çağ boyunca, genel olarak dinsel ve politik bir hal aldılar ama birkaç felsefe okulu ayakta kaldı. Modern çağda, Batı ülkelerindeki gizli örgütler, büyük ölçüde kardeşlik veya politik odaklıdır ama aralarında birkaçı – Masonluk gibi – antik dinsel ve felsefi prensiplerini sürdürmektedir.”

Eddy ise şunları yazmıştı: “İsa’nın bildirilerindeki değişikliklerin dinamiklerini tam olarak anlamak için, okuyucu öncelikle birinci yüzyıl din liderlerinin zihin yapısını anlamalıdır. Yapılan değişiklikler, entelektüel grafiti gibi rasgele şeyler değildi. İzlenen belli bir kalıp vardı.”

Roma’ya Giden Yol

İkinci binyılın başındaki tamamen yerleşmiş Roma kilisesinden İsa’nın yaşadığı zamana uzanan yol, tartışmalarla, hizipleşmelerle ve çekişmelerle doludur.

Daha çarmıh olayı gerçekleşmeden önce bile, İsa’nın takipçileri ile Vaftizci Yahya’nın inananları arasında şiddetli tartışmalar yaşanıyordu. Bunun sonucunda Yahya’nın kabul görmeyen dini ortaya çıktı; bu dinin mensuplarına göre, asıl mesih İsa değil, Yahya idi. Bu kavram, erken kilise döneminde büyük ölçüde ortadan kaldırılmış olmasına rağmen, modern çağda da gerek Far-masonlar ve gerekse Irak’taki Mandayanlar tarafından devam ettirilmektedir.

Musevi toplumu ve erken dönem Hristiyan toplumu arasındaki – hatta İsa’nın kendi takipçileri arasındaki – çekişmeler, çarmıh olayından sonra daha da şiddetlendi.

Esenî mezhebine dahil temelci Musevi Hristiyanlar ile birinci yüzyıldaki Kudüs’te yaşayan Yunan ya da Helenist Hristiyanlar arasında şiddetli bir hizipleşme vardı. Modern Amerika’daki temelciler gibi, dindar Museviler, Yunan tarzı bir spor arenasın-

da güreşçileri ve disk fırlatıcıları izlemek için dinsel hizmetlerden uzaklaştıkları gerekçesiyle bu yabancılara saldırıyorlardı.

Mecdelli Meryem ve kuzeydeki halka mesajı Hristiyanlık mesajını götüren Pavlos arasında bile şiddetli bir çekişme vardı. En önemsiz konularda bile ateşli tartışmalar yaşanıyordu. Galatyalılar'a Mektup 5:12'de, Pavlos'un sünnetle ilgili devam eden tartışmalardan artık çok sıkıldığı için şunu söylediği anlatılmaktadır: "Dilerim sizi tedirgin edenler sonuna kadar gitsinler ve kendilerini hadım etsinler!"

"Erken dönem Musevi Hristiyanlar, sert Musevi kanunlarının tamamına uymanın – sünnet ve sadece Koşer yemeği yemek de dahil olmak üzere – kurtuluş için gerekli olduğuna inanıyorlardı," demektedir Eddy. "Pavlos, kurtuluşun ancak inanç sayesinde gelebileceğini ve Musevi dinsel kanunlarının insanları Hristiyan olmaktan alıkoymasına izin vermemek gerektiğini söylemişti. Pavlos'un görüşü zaman içinde kazandı ve giderek daha fazla insan Hristiyanlık dinine geçmeye başladı. Üçüncü yüzyılın sonlarında, Hristiyanlar'ın sayısı Musevi Hristiyanlar'dan çok daha fazlaydı ve asıl Musevi Hristiyanlar'ı kafir olarak damgalamaya başlamışlardı."

Lyon Piskoposu Irenaeus, ikinci yüzyılda bu insanları kafirlikle suçladı. "İsa'nın kendisi, Esenîler ve iki asır önceki Zado-kistler gibi [Kral Süleyman'ın başrahibi Zadok] onlar da Eski Ahit'teki kehanetleri yorumlamaya kalkışıyorlar," diye sızlanıyordu Irenaeus. "Yeni Ahit'teki mektupları ve Havari Pavlos'u reddediyor, onu Kanun'dan uzaklaşmakla suçluyorlar." Gardner bu konuda şunları söylemiştir: "Nasıralılar, Pavlos'u 'dininden dönmekle' ve 'sahte havari' olmakla suçladılar. Onlara göre, Pavlos'un 'putperest yazıları tamamen reddedilmeli' idi."

Columbia Üniversitesi'nde Barnard Koleji İlahiyat Bölümü başkanlığı yapmış olan Dr. Elaine Pagels, şunları söylemişti: "Hristiyanlık dininin sapkın biçimleri, Hristiyan hareketinin ilk yıllarında ortaya çıktı. Yüzlerce rakip öğretmen, kendilerinin

‘İsa’nın gerçek doktrinini’ öğrettiklerini ve birbirlerinin öğretilerinin sahte olduğunu iddia ettiler. Anadolu’dan Yunanistan’a, Kudüs’e, ve Roma’ya kadar hizipleşmiş olan Hıristiyanlar, kilise liderliği üzerinde tartışmaya başladılar. Her biri, ‘gerçek geleneği’ temsil ettiğini iddia ediyordu.”

Eddy şöyle söylemektedir: “Yerel kiliseler ağız dalaşına devam ederken, Roma Kilisesi muhtemelen neler olduğunu bile fark etmeden olduğu yerde endişesiz ve ilgisiz bir şekilde oturuyordu. Kilise, bu dönemde özellikle Avrupa çapındaki misyonerlik projesine odaklanmıştı ve bu proje beklenmedik kazançlar sağlamıştı. Bu kafir insanların Hıristiyan dinine döndürülmesi, zaman içinde Roma Kilisesi’ni kurtardı, çünkü barbarlar ve rahipleri, Roma Kilisesi’ni kendi dinsel inançları için bir otorite olarak görmeye başladılar. Barbarlar Roma’yı istila ettiklerinde, Roma Kilisesi’ne kesinlikle dokunmadılar.”

Barbarlar dokunmamış olmasına rağmen, kilise hâlâ her biri kendi Hıristiyanlık versiyonunu empoze etmeye çalışan çok sayıda mezheple uğraşmak zorundaydı.

Bu gruplardan biri, Tanrı ve Dünya’nın gizemlerini kesinlikle anladıklarını iddia eden Gnostikler idi. Bu anlayış, sadece entelektüel araştırma ve çalışmalarla değil, sert eğitimlerle, inişiyasyonlarla ve sezgisel deneyimlerle kazanılabiliyordu. Kilise, Gnostikler’i özellikle tehlikeli görüyordu, çünkü Tanrı’nın sözünü yorumlamak için bir rahipler hiyerarşisi bulunması gerektiği kavramını reddediyorlardı.

Ama tehlikeli kafirler olmanın çok uzağında, bu pasif Hıristiyanlar, gizli bilgilerin koruyucuları olduklarını iddia ediyorlardı ve bu iddiaları, 1945 yılında Nag Hammadi’de ortaya çıkarılan Gnostik kitaplarla da kanıtlandı. Bu keşif sayesinde, Gnostisizm kilisenin lanetleyen konuşmalarından farklı bir bakış açısı altında ele alınabildi.

Yunanca bilgi anlamına gelen *gnosis* kelimesinden türeyen adıyla Gnostisizm, Büyücü Simon tarafından birinci yüzyılda ku-

rudu. İsa'nın çağdaşı olan Büyücü Simon, daha sonraları "Bütün Kafirlerin Babası" adıyla tanındı. Büyücü Simon, insan ruhunun fiziksel bedenin dışında varlığını sürdürdüğünü, bu yüzden evrensel bilgiye ulaşabileceğini, bilginin (*Gnosis*) Dünya'ya tanrısal boyuttan geldiğini öğreten Sokrates gibi Yunan filozofların fikirlerini ilerletti.

Diğer önemli bir Gnostik, erken Hıristiyanlık döneminde yaşayan ve İskenderiye kültü sayesinde Mezopotamya'nın antik gizemlerini Hıristiyanlık diniyle birleştirmeye çalışmış olan Mısırlı Hıristiyan Basilides idi. Bu İskenderiyeliler, "aeonlar" denen varlıkların Dünya ile tanrısal boyut arasında mesaj getirip götüreren haberciler olduklarına inanıyorlardı. İranlı Zerdüş, kendi Gnostisizm anlayışını İsa'dan yaklaşık beş yüz yıl önce oluşturmaya ve yaymaya başlamıştı. Zerdüştlük olarak bilinen bu hareket, yedinci yüzyılda Müslümanlar'ın istilasına kadar yayılmaya devam etti.

Okült yazarı Andre Nataf, Gnostisizm'in öncelikle Mezopotamya'da ortaya çıktığını, ilk olarak İran bölgesinden Anadolu'ya, Suriye'ye ve Babil'e yayıldığını, burada İsraili esirler tarafından benimsenerek Filistin ve Mısır'a geri götürüldüğünü anlatmaktadır. "Belli detaylar, Gnostik kutsal kitaplarının [Kumran ve Nag Hammadi yazıtları] çok daha erken bir dönemde ortaya çıktığını göstermekte, dolayısıyla Hıristiyanlık dininin aslında Gnostisizm'in bir kolu olabileceğini düşündürmektedir," diye yazmıştı Nataf. "Ama Gnostisizm, diğer herhangi bir dinle de eş tutulabilir. Sonuçta bütün dinsel bilgiler, 'zamanın sislerinde' kaybolmuş antik köklere dayanmaktadır."

Musevi Kabalası'na göre, Gnostikler Tanrı'nın "sırlarını" biliyorlar, kabul ettikleri dinin kutsal metinlerinde belli cevaplar arıyorlardı. Dinsel metinlerin sembolik dilinin altında yatan daha derin anlamı kavrayarak, var oluşu anlamaya çalışıyorlardı. "Gnostisizm, aslında dinsel varoluşçuluktur," diyordu Nataf. Gnostisizm, M.S. 325 yılında Romalı piskoposlar konseyi tarafın-

dan kâfirlik olarak ilan edilene kadar devam etti.

Gnostisizm, aslında Antik Sırlar'ın içsel bir parçasıydı, çünkü ikisi de "ancak inanç sayesinde kişisel bir içsel aydınlanmanın anlayışı getirebileceği" fikrini savunuyordu.

Mason filozof Manly P. Hall, böyle bir aydınlanmanın ve farkındalığın, bu tür bilgileri taciz edebilecek ya da kötü amaçlarla kullanabilecek "saygısız" insanlardan dikkatle gizlenmesi gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden, uzun süren inisiyasyon süreçleri gerekiyor, son derece hassas antik bilgi semboller ve alegoriler sayesinde aktarılıyordu. "Hristiyanlık, bunun bir örneği olarak verilebilir," diye vurgulamaktadır Hall. "Yeni Ahit'in tamamı, aslında insanoğlunun eğitilmesi için gizli yöntemleri üstü kapalı şekilde açığa çıkaran bir metindir."

Gardner, özellikle insan ruhunun veya enerjisinin bu şekilde yeniden yapılandırılmasının, omurgadaki otuz üç omurda bireysel farkındalığın derece derece artırılmasıyla mümkün olabildiğini söylemektedir. "Bu yeniden yapılanma bilimi, Farmasonluk'taki 'Kayıp Anahtarlar'dan biridir," diye açıklamaktadır Gardner. "Antik Farmasonluk'un 33 derecede kurulmasının nedeni de buydu."

Bilme sürecinde, Gnostikler bir üstünlük ve memnuniyet duygusuna kapıldılar. "Bu, herhangi bir dinin öğretilerine sıcak bakabilecekleri ve birçok farklı politik-dinsel sistem içinde hareket edebilecekleri anlamına geliyordu," diye açıklamaktadır Daraul. "Gnostisizm, Orta Çağ'dan önce ve sonra, Avrupa'daki insanların aklını çelmeye devam etti ve basit düşünce tarzı, diğer gizli örgütlerin de temelinde yatan şeydir; eğer o örgütlerin üyeleri bunu bilselerdi, muhtemelen çok şaşırırlardı."

Gnostisizm, Esenîler olarak bilinen erken dönem bir çileci Musevi mezhebinde de önemli rol oynadı. Esenîler, Farisiler ve Sadukiler gibi diğer önemli Musevi mezhepleriyle aralarında tartışmalar çıkmasına neden oluyorlardı. Belirlenmiş İbrani ay yılının doğru olmadığını bile söylüyorlardı. Sonunda mezhep

Kudüs'ü terk etti ve Ölü Deniz'in kuzey ucundaki Kumran'da bir manastır kurdu. Esenî toplumu, iki bölüme ayrılmıştı; evli olanlar ve evli olmayanlar. Kullanılan bütün eşyalar ve mekanler toplumsaldı. Aslında, günümüz Hristiyan hareketlerinin birçoğunun Esenîler'e karşı düşmanlık beslemesinin en önemli nedeni, komünist yaşam tarzlarıdır. Ama aynı eleştirmenler, erken dönem Hristiyan toplumlarının da aynı tarzda bir yaşam sürdürüklerini unutmaktadırlar.

Toplum üyeleri gündüz çalışıyor, geceleri ise ibadet ediyorlardı. Ruhun ölümsüzlüğünü öğretiyor, bir iyilik ya da ışık ruhunun ve bir kötülük ya da karanlık ruhunun varlığına inanıyorlardı.

Esenîler, Yunanlılar'ın hermetik geleneklerine benzeyen bir yaşam tarzı sürdürüyorlardı. Yirminci yüzyılın başlarında, Georgi Ivanovich Gurdjeff adlı Rusya doğumlu bir tren mühendisi, bir Hint manastırında bir Esenî ustanın bozulmamış bir el yazmasını bulduğunu, metnin M.Ö. altıncı yüzyılda yaşamış Yunan filozof Pythagoras'un anlattığı şekilde müzik ritimleriyle insan vücudu arasındaki ilişkileri açıkladığını iddia etmişti. Pythagoras, Dünya'nın güneş etrafında döndüğünü, göksel mekaniklerin kendisinin "küreler arasındaki armoni" dediği şekilde belli bir sisteme dayandığını iddia ederek, ne kadar ileri görüşlü olduğunu kanıtlamıştı.

Kehanetlerinin doğruluğuyla ün yapmış olan Pythagoras, belki de "Bir Yeni Dünya Düzeni"ni haber veren ilk insan olmuştu. Bazı araştırmacılar, bunu mesihin dönüşü olarak yorumlamaktadırlar.

Esenî kelimesi, Yunanca gizem ya da mistik anlamına gelen *essaïos* ve şifa veya hekim anlamına gelen *essenoi* kelimelerinden türemiştir. Gardner'a göre, Esenîler, adına Büyük Beyaz Şifacılık Kardeşliği denen bir Mısır gizem okulunun ezoterik şifa geleneklerini sürdürüyorlardı. "İsa bu Beyaz Kardeşlik sistemine inisiye oldu ve böylece daha sonraları kendisi için sık sık kul-

lanılan ‘Öğretmen’ unvanını kazandı,” diye eklemektedir Gardner. Diğer yazarlar, İsa’nın da bir Esenî olduğunu söylemiştir; daha sonraları Hall, aynı zamanda anne ve babası Meryem ile Yusuf’un ve erkek kardeşinin de Esenî olduğunu açıkladı. Birçok modern Hristiyanlık araştırmacıları bu fikri reddetmektedirler, çünkü İsa’yı Gnostisizm ve Esenîler ile bağdaştırmak, kendi katı dogmalarını rahatsız etmektedir.

İncil çevirmenlerinin yorumlarının aksine, Gardner’ın İsa’nın aslında Nasıra’dan gelmediği konusundaki iddiasını duymak da muhtemelen onları rahatsız edecektir. Gardner, “Nasıra (İngilizce Nazarene)” kelimesinin, İbranice *Nozrim* kelimesinden türediğini ve *Nazrie ha-Brit* ifadesinin çoğulu olduğunu, ‘Ahdin Koruyucuları’ anlamına geldiğini, bunun da Ölü Deniz kıyısındaki Kumran’da yaşayan Esenî toplumunu kastettiğini açıklamaktadır. Bu aslında üzerinde gerçekten düşünülmesi gereken bir noktadır, çünkü İsa’nın yaşam süresinde Nasıra diye bir kasabanın var olup olmadığı bile meçhuldür; zira o döneme ait haritaların, kitapların, belgelerin, kroniklerin veya askeri kayıtların hiçbirinde, böyle bir yere rastlanmamaktadır!

Hall bu konuda şunları söylemektedir: “Genel görüşe göre, Esenîler ezoterik bilginin koruyucularıydı ve aynı zamanda İsa’nın inisiyatörleri ve öğretmenleriydiler. Eğer gerçek buysa, İsa’nın altı asır önce Pythagoras ile aynı Melkisedek Tapınağı’nda inisiye olduğu şüphesizdir.” İncil, İbraniler’e Mektup 6:20’de bu fikri desteklemektedir: “Mesih önderimiz olarak oraya gitmiş, Melkisedek düzenine göre sonsuzluk boyunca başrahip niteliğini almıştır.”

Gardner, Melkisedek adının – İncil’deki en gizemli kişilerden biri olarak kabul edilir – başmelek Mikail ve İbrani başrahibi Zadak’un bir bileşimi olduğunu iddia etmektedir. En azından bir yazar, görünüşe bakılırsa, Melkisedek’in aslında Sümer tanrısı Enki olduğuna inanmaktadır.

“Esenîler, Museviler arasında daha iyi eğitimli insanlardan oluşan bir sınıf olarak görülürdü,” demektedir Hall. “Aralarında çok sayıda sanat ve zanaat ustasının bulunması gerçeği, neden bu toplumun modern Farmasonluk’un bir atası olduğunun düşünülüğünü açıklamaktadır.”

Gerek Farmasonlar ve gerekse Pythagoras takipçileri için olduğu gibi, en önemli Esenî sembolü bir taş ustasının malasıydı. Tıpkı Farmasonlar gibi, Esenîler de bilgilerini inisiye olmayanlardan ve Roma otoritelerinden gizlemek için karmaşık şifrelerden ve alegorilerden oluşan metinler üretmişlerdi.

Örneğin, Romalılar hakkında yazarken, Mezopotamya’nın antik toplumu Kaldeanlar’ı temsil eden *Kittim* kelimesini kullanıyorlardı. “Esenîler, bu eski kelimeyi kendi kullanımları için yeniden diriltmişlerdi ve aydınlatılmış okurlar, bu kelimenin daima Romalılar anlamına geldiğini bilirlerdi,” diye açıklamaktadır Gardner. “Parşömenlerin incelenmesi, daha önce yanlış anlaşıldığı için önemsiz veya ilgisiz olarak değerlendirilen çok sayıda şifreli ifadeyi ve metaforu ortaya çıkarmıştır.” Diğer bir örnek, “yoksul” veya “yoksullar” kelimesinin kullanılmasıydı. Bu kelime, ilk bakışta fazla kaynağı veya imkanı olmayan insanları çağrıştırmaktadır. Oysa Parşömenler’in çevirisi, erken Hristiyan kilisesinin Kudüs’te yaşayan üyelerine alçakgönüllü yaşam tarzları nedeniyle “yoksullar” dediğini ortaya koymuştur.

Gardner ve diğer yazarlara göre, “cüzamlı” ve “kör” kelimeleri, Esenî geleneklerine inisiye olmamış insanları ifade ediyordu. Gardner bu noktayı şöyle açıklamaktadır: “Körün iyileştirilmesi’ veya ‘topalın iyileştirilmesi’ gibi ifadeler, aslında özellikle Yol’dan uzaklaşmış insanların yeniden Yol’a döndürülmesini ifade etmektedir. Toplum tarafından aforoz edilmiş birinin tekrar kabul görmesi, ‘ölünün diriltilmesi’ olarak ifade edilmektedir. ‘Murdar’ tanımı, sünnet olmamış insanları kastetmektedir ve ‘hasta’ ifadesi, toplum ya da devlet tarafından gözden düşmüş insanları kastetmektedir.”

Birçok modern araştırmacı, Esenîler ve Kabalistler'in adımlarını izleyerek, İncil'in şifreli bir mesaj olduğu görüşünde birleşmektedirler. Daha önce *Washington Post* ve *Wall Street Journal* gazeteleri için muhabirlik yapmış olan Michael Drosnin, 1997 yılında yayınladığı *The Bible Code (İncil Şifresi)* adlı kitabıyla büyük yankı uyandırdı. Drosnin, İsraili bir matematikçi olan Dr. Eliyahu Rips'in İncil metninde bulmaca benzeri gizli bir şifre bulduğunu, bu şifrelerde Kennedy suikastının, 2. Dünya Savaşı'nın, aya inişin, Hiroshima'nın ve Oklahoma City federal binasının bombalanması olaylarının ve Başkan Bill Clinton'ın seçilmesinin haber verildiğini doğru olarak bulduğunu açıkladı. Birleşik Devletler Ulusal Güvenlik Birimi için çalışan şifre uzmanı Harold Gans'ın başlangıçta çok şüpheci olmasına rağmen, kendi bilgisayarlarında bu İncil şifresini bulduğunda çok şaşırdığını da anlattı.

Bu kavramın kararlı bir öğrencisi olan C. L. Turnage, şunlar yazmıştı: "Sıkıcı bir kelime yorumu, sembolizm ya da gizli bir bilgisayar şifresi olsun, İncil kesinlikle benzeri olmayan bir kitap. Asırlar boyunca insanlar bu kitabı kendi teknolojik seviyelerine ve Musevi dininin Musevi kökeni konusundaki sınırlı anlayışlarına dayanarak yorumlamaya çalıştılar." Turnage'e göre, İncil şifresinde çok sayıda tanrıyla ilgili sembolik ifadeler de vardı. "Bu şifreler, böyle varlıkların İncil'deki tanrılar ya da Elohim olduğunu ve Sümer zamanında onlara tapınıldığını ortaya koymaktadır. Bu varlıklar kesinlikle başka bir dünyadan gelmektedirler."

Ne kadar çok İncil çevirmeni ve yorumcusunun nasıl hataya düştüğünü görmek hiç de zor değil. Yıllar boyunca, İncil yorumları ve çevirileri uçuş gibi modern teknolojiyle veya ilk yazarlar tarafından kullanılan alegorilerle ve şifrelerle tanışık olmayan insanlar tarafından yapıldı.

Esenîler, antik gizli örgütler içinde aynı zamanda da en etkili olanıydı. Kendi komşuları tarafından tanındıkları şüphesizdi ama Yeni Ahit'te onların varlıklarından ya söz edilmemiş ya

da daha sonraları bu bilgiler çıkarılmıştır. Bazı araştırmacılar, Esenîler'i "Mistik Hıristiyanlık" koruyucuları olarak görmektedir ve bu ifadeyle, Hıristiyanlık dininin Antik Gizemler'e dayanan ilk biçimini kastetmektedir.

1947 yılında Ölü Deniz Parşömenleri bulunana kadar, Esenîler hakkında neredeyse hiçbir bilgi yoktu. Bu olay, 1945 yılında yukarı Mısır'daki Nag Hammadi kasabasının yakınlarında bulunan dağ mağaralarında bir Gnostik kütüphanenin keşfedilmesinden iki yıl sonraydı. 1947-1960 yılları arasında toplam on bir mağaradan yaklaşık 800 el yazması toplandı ve bunların 170 tanesi, Eski Ahit çalışmalarının parçalarıydı.

Görünüşe bakılırsa, M.S. 70 yılında Roma orduları Yahudi Devrimi sırasında ilerlerken, Esenîler Kumran'daki evlerinden kaçmış, bunu yapmadan önce de kutsal metinlerini toprak kavanozlar içinde yakındaki mağaralara gizlemişlerdi. Bu yazınsal hazine, birkaç parşömeni bir antikacıya satan iki Bedevi çoban tarafından bulundu.

Zaman içinde, bu keşif haberi İbrani Üniversitesi'nde görevli arkeolog Yigael Yadin'in kulağına geldi. Yadin evini ipotek ettirdi ve tehlikeli Arap topraklarından geçerek parşömenleri aramaya başladı. İçlerinden yedi tanesini üniversiteye götürmeyi başardı ve hemen yayınladı.

"Geri kalan parşömenler ele geçirilemedi," diye açıklamaktadır Eddy. "Filistin'deki Rockefeller Arkeoloji Müzesi hemen işe karıştı ve parşömenlerin geri kalanını Ürdün hükümetinden almayı başardı... Ürdün hükümeti, bu antik Yahudi metinlerinin hiçbir Yahudi araştırmacıya gösterilmemesini şart koştu. Bugün, 1967'deki Altı Gün Savaşı burayı istila eden İsrail hükümeti, parşömenleri ele geçirmiş durumdadır. Bu parşömenlerin büyük bölümü yayınlanmamıştır ve hepsinin ele geçirilip geçirilmediğini kimse bilmemektedir. Diğerlerinin Bedeviler tarafından ele geçirilmiş ya da yok edilmiş olma olasılığı vardır."

Ölü Deniz Parşömenleri'nin Esenî yazarları, Kudüs'teki ilk

Hristiyanlar üzerinde güçlü bir etkiye sahiplerdi. Bu Hristiyanlar, bir süre sonra Pavlos'un ve Filistin dışındaki takipçilerinin teolojisinden uzaklaşmaya başladılar. Parşömenlerde bulunan Eski Ahit yorumlarının Kudüs Hristiyanları'nın yorumlarıyla son derece benzer olması, bunun en büyük kanıtıdır.

Hristiyanlık içindeki ve dışındaki çatışmalar, Roma İmparatoru Constantine tarafından, Gardner'ın deyimiyle, "stratejik bir satın almayla" çözüldü. "Çeşitli kült inançları olmasına rağmen, Romalılar imparatorlarının tıpkı Neptün ve Jüpiter gibi tanrısal güçlere sahip olduğuna inanıyorlardı," diye açıklamaktadır Gardner. "314'de toplanan Arles Konseyi'nde, Hristiyanlar'ın Tanrısı'nı kişisel kefil olarak göstererek, Constantine kendi ilahi konumunu korudu. Sonra Hristiyan ayininin belli yönlerini güneşe tapınma gibi aşına gelen pagan gelenekleriyle değiştirerek, tutarsızlıkları kendine göre düzeltilti. Kısacası, Roma kilisesinin yeni dini, bütün farklı mezhepleri çekmeyi amaçlayan bir 'melez' dindi. Constantine, aslında ortak ve birleşmiş bir 'dünya' dinini amaçlıyordu – Katolik *evrensel* anlamına gelir – ve elbette ki başında da kendisi olacaktı."

M.S. 325 yılında İznik Konseyi'nde bu girişim mühürlendi ve Arias dövülerek dışarı atıldı. Arianlar bu konsey toplantısında "kafir" ilan edildi ve dek üç eşit parçası bulunan bir tanrıyı – Baba, Oğul ve Kutsal Ruh – savunan İznik Amentüsü bugüne dek geldi.

Bir yıl sonra, Constantine yeni gelenek yapısını sorgulayan tüm çalışmaların toplatılıp imha edilmesini emretti ve bir tür ilk Vatikan Sarayı'nı yaratmak için Lateran Sarayı'nı Roma Piskoposu'na verdi. M.S. 331'de, çoğu önceki zulümler sırasında kaybolan ya da yok edilen Hristiyan metinlerinin yeni kopyalarının yapılmasını emretti. Baigent, Leigh ve Lincoln, şöyle demektedirler: "Muhtemelen Yeni Ahit'teki değişikliklerin çoğu o zaman yapıldı ve böylece İsa o zamandan beri sürdürdüğü konumuna getirildi."

Gerçek İncili, Thomas İncili, Gerçeklik Şahadeti, Meryem İncili ve Bilgi Yorumu gibi antik metinlerin ortaya çıkmasını mümkün kılan keşiflere dayanarak, bugün araştırmacılar İncil dönemlerini tarihte hiç olmadığı kadar geniş bir açıdan ve tam bir bilgiyle görebiliyorlar. Ama bu bilgiler hâlâ halka açıklanmadı.

1924 yılında yazan tutkulu bir Hristiyan yazar, Nesta Webster, daha yakın zamandaki keşiflerden çok önce, İsa ile Esenîler ve ellerindeki bilgiler arasında bir bağlantı kurmayı başarmıştı. “Esenîler bu yüzden Hristiyan değil, gizli bir toplumdur... ellerindeki kutsal bilgileri kimseye açıklamamak konusunda korkunç bir yemin etmişlerdi,” diyordu Webster. “Peki o antik gizemler, bugün Kabala olarak bildiğimiz gizli Musevi geleneğinden başka nedir ki? Gerçek şu ki Esenîler hiç şüphesiz üstün türde Kabbalistler idi... Ayrıca Esenîler’in önemli bir özelliği daha var... doğrudan gelenekleri günümüze kadar izlenebilecek gizli toplumların ilki onlardı.”

Günümüzde yakın zamanda edinilen bazı astronomi ve felsefe bilgileri, İsa’nın zamanında yaşamış Gnostik Esenîler için belki de sıradan bilgilerdi. Dahası, Gardner’a göre, “Roma İmparatorluğu’nun kurgu Hristiyanlık dininden tamamen uzak olan inançları, İsa’nın asıl öğretilerine diğer hepsinden çok daha yakındı...”

Bütün Hristiyan mezhepleri arasında, gerçekten de Esenîler belki antik gelenekleri en doğru şekilde bilenlerdi; Kabala adıyla bilinen antik İbrani metinleri sayesinde.

Kabala

Yahudi kökenli olan Kabala – Kabbalah ya da Qabbalah şeklinde de yazılır – “gelenek” anlamına gelir ve İncil hakkında yakın zamanda ortaya atılan iddialar gibi, gizli anlamlar içerdiği düşünülmektedir. Böylesine ustaca gizlenmiş bilgiler, Tevrat ve *Sefer Yezirah* (Yaratılış Kitabı) ve *Sefer HaZohar* (Işık Kitabı) gibi diğer eski İbrani metinlerinde de görülmektedir.

M.S. beşinci yüzyılda ilk kez yazıya dökülmüş olan eski Yahudi geleneklerinin ve kanunlarının bir derlemesi olan Talmud'dan önceki bu kitaplar, İsa'nın zamanından asırlar önce ortaya çıkmıştı. Işık Kitabı'na göre, "bilginin sırrı" daha Cennet Bahçesi'ndeyken Tanrı tarafından Adem'e verilmişti. Bu eski sırlar, ondan sonra Adem'in oğulları Nuh ve daha sonra da İbrahim'e aktarıldı; İbraniler farklı bir halk olarak ortaya çıkmadan çok önce.

Nataf'a göre, "Gizemli Kabala, insanın ilahiyatı kendi içinde bulmaya çalıştığı bir tür Gnostisizm'dir."

HaZohar'ın yazarı şöyle demişti; "İnsan boyutu, her şeyi ve uygun şekilde var olan her şeyi kapsar... İnsanın yaratılışında, gökyüzünde ve yeryüzünde var olan her şey vardır..." Burada Kabala, Mısır tanrısı Thoth olarak da bilinen Hermes Trismegistus'un "Yukarıda ne varsa, aşağıda da o vardır," şeklindeki ünlü sözüyle açıkça bağlantı kurmaktadır.

İbrani gelenekleri ve Mısır mistisizmi arasındaki bağlantı, şimdiye dek sanıldığından çok daha güçlü olabilir. Günümüzde birçok yazar, Kabala'nın antik Mısır gizemlerinin Musa'dan İsrail'deki liderlik çevresi yoluyla günümüze dek ulaştırılmış sözlü bir gelenek olduğuna inanmaktadır.

Antik sırların ilk çağlardan Musa'ya ulaştırıldığı fikri, on dokuzuncu yüzyılda Eliphas Levi tarafından şiddetle desteklenmiştir. Eliphas Levi, aslında Fransız İncil araştırmacısı Alphonse Louis Constant'ın yazar olarak kullandığı takma adıdır. "Mısır dinsel geleneklerinin gösterdiği ve Musa'nın Yaratılış Kitabı'nın ilk bölümlerinde belirttiği gibi, dünyanın altını üstüne getiren inanılmaz bir sır var," diye yazmıştı Levi, Kabala'nın Sümerler ile ilgili İbrahim'e ulaştırılan bir bilgiyi içerdiğini iddia ederken, "Enoch'un sırlarının mirasçısı ve İsrail'deki inisiyasyon geleneğinin babası."

Önceleri Abram adıyla bilinen Sümer kökenli İbrahim, bazı geleneklere göre, insanoğluyla ilgili tüm bilgilerin açıklandığı sembollerle dolu bir tablete sahipti ve bu tablet, Nuh'un zama-

nından beri kuşaktan kuşağa aktarılmıştı. Kral Süleyman'a sahip olduğu bilgeliği kazandırdığı söylenen bu tablet, Sümerler tarafından "Kader Tableti" ve erken Yahudiler tarafından da "Raziel Kitabı" olarak biliniyordu. "Tablet'in felsefi şifresi *Ha Qabala* (ışık ve bilgi) olarak tanındı," diye anlatmaktadır Gardner, "ve söylendiğine göre *Qabala*'ya sahip olan, aynı zamanda kozmik bilgeliğin en yüksek seviyesi olarak kabul edilen *Ram*'a da sahip oluyordu. Abram – ya da Av-ram – adı aslında '*Ram*'a sahip olan' anlamına gelmektedir. Bu kelime, Hindistan, Tibet, Mısır ve Düridler'in Kelt dünyasında, yüksek evrensel beceriyi ifade etmek için kullanılırdı."

Sümerler'in "Kader Tableti"nin Exodus 31:18'de sözü edilen "Şahadet Tableti" ile aynı şey olduğu düşünülmektedir. Diğer İncil ayetleri – Çıkış 24:12 ve 25:16 – bu tabletlerin On Emir olmadığını açıkça ifade etmektedir. Gardner bu konuda şunları söylemektedir: "Bu antik arşiv, Thoth-Hermes'in Zümrüt Tableti'yle doğrudan bağlantılıdır ve Mısır'ın simya kayıtlarında da detaylıca görüldüğü gibi, gizli yazıtların yazarı Ham idi... Asırlar boyunca devam eden ezoterik bilgilerin temel kurucusuydu. Yunanca adı Hermes, piramit yapımı bilimine yapılan bir ithaftır ve Yunanca'da *herma* kelimesi 'taş yığını' anlamına gelir... Mısır ve Mezopotamya'nın dışında, Tablet, Homer, Virgil, Pythagoras, Plato ve Ovid gibi Yunan ve Romalı üstatlar tarafından biliniyordu. Çok sonraları, 17. yüzyılda, İngiliz Stuart Kraliyet Derneği, kutsal bilgilerin analiz edilmesi ve Tapınak Şövalyeleri için uygulanması konusunda çok hassas davranıyordu." Bugünkü tarih ve din anlayışlarımızla, asırlar süren yanlış yorumlar ve dış etkilerle, Kabala'nın içindeki bilgi son derece içinden çıkılmaz bir hale geldi. Webster şöyle söylemektedir: "Yahudi Kabalası'nın söylenti tarafı, İranlı büyücülerin, yeni akım Platoncular'ın ve yeni akım Pythagorcular'ın felsefelerinden ödünç alındı. O halde, bugün Kabala'yı saf Yahudi kökeniyle bilmediğimiz konusunda Kabala karşıtlarının yargısı pek de haksız sayılmaz."

Saf ya da değil, Kabala'nın mistik bilgileri Filistin yoluyla Mezopotamya'dan Orta Çağ Avrupası'na ulaştı ve ilk kez on üçüncü yüzyılda yazıya dökülmeye başlandı. Moses de Leon adında bir İspanyol Yahudi – muhtemelen *HaZohar* başlığını belirleyen de aynı kişi olabilir – tarafından kaleme alındığında öylesine düzmece gibi görünüyordu ki bazı eleştirmenler bütün çalışmayı kendisinin uydurduğunu iddia ettiler. Bugün, çoğu araştırmacı – Yahudi ya da değil – Kabala'nın içeriğinin yasal olarak Hıristiyanlık öncesi çağa ait olduğu konusunda hemfikirdir.

“Tarihin, dünyayı o zamandan bugüne kadar tanımlamak ve kontrol etmek için yola çıkılan bir noktasına bakıyoruz,” diye yazmıştır Icke. “İbraniler'in Mısır'dan çaldığı ve Babil'de kalışlarının sonucu olarak yaydıkları bilgi, Kabala olarak tanınmıştır.. Kabala, Eski Ahit'te ve diğer antik metinlerde şifreler halinde gizlenmiş olan kutsal bilgidir. Musevilik, bunun harfi harfine yorumlanmasıdır.”

S

Tapınak Şövalyeleri'nin Haçlılar döneminde Kabalistik bilgiyi Kutsal Topraklar'dan alarak Avrupa'ya getirişlerini, bu bilginin teşkilatın ve mason loncalarının işbirliğiyle nasıl günümüze getirildiğini daha önce anlatmıştık. Masonluk tarihçileri, “Yahudi-Hıristiyan gizemlerinin” ilk olarak bu dönemde Farmasonluk dünyasına tanıtıldığını kabul edeceklerdir. Kabala içindeki gizli bilginin asırlar boyunca neredeyse tüm gizli örgütler tarafından – Farmasonlar, Rusicrucianlar ve Illuminati sayesinde modern gruplar – kullanıldığı da belgelenmiştir.

Masonluk tarihçisi Wilmshurst şu sözleriyle bu noktayı vurgulamıştı: “Gizemlerin bastırılmasından bu yana, geleneği ve öğretileri çeşitli örtüler altında gizlice devam etti ve şimdiki Masonluk sistemimiz de bu devamlılığın bir parçasıdır.”

Picknett ve Prince'e göre, Kabalistik düşünce on dördüncü ve on beşinci asırlarda muhtemelen Pico della Mirandola adlı bir Kabalist sayesinde, Floransa, İtalya'daki de Medici ailesi sayesinde

de bankacı/yönetici kesim dahilinde de Avrupa'ya tanıtılmıştı.

Yazar Webster, on dokuzuncu yüzyıl yazarlarının, Yahudi toplumunu baskıcı Alman kanunlarından kurtarmak için elinden geleni yapmış olan Yahudi filozof ve İncil çevirmeni Moses Mendelssohn'un sadece bir Kabalist değil, aynı zamanda Illuminati lideri Adam Weishaupt'u eğiten ve esinlendiren adamlardan biri olduğunu iddia ettiklerini söylemektedir. "Alman Sokrates" adıyla tanınan Mendelssohn, Mason arkadaşı Gotthold Lessing tarafından bir dramada portrelendirildikten sonra, Weishaupt ve bankacı Mayer Rothschild arasında bir bağlantı olmuş olabilir. Diğeri ise Rothschild'ın çocuklarının öğretmenini, bir "Moses Mendelssohn takipçisi" ve daha sonraları Rothschild tarafından yoksul Yahudi çocuklarını eğitmek için kurulan Philanthropin Okulu'nun müdürü olan Michael Hess olabilir.

Kabalistik öğretilerin daha sonraki beş gizli örgütle bileşimi, 1984 yılında İngiltere'de beş yüzden fazla John Byrom yazısının ele geçirilmesiyle daha da güçlü bir şekilde kanıtlanmıştır. 1691-1763 yılları arasında yaşamış olan Byrom, bir Farmason, Kraliyet Derneği üyesi ve Stuart Monarşisi'ni geri getirmek için başlatılan Jacobite hareketin liderlerinden biriydi. "Kabala Kulübü" adıyla da bilinen "Güneş Kulübü"nün bir üyesiydi. Picknett ve Prince'e göre, yazılar "büyük ölçüde kutsal geometri ve mimari ile Kabalistik, Masonik, Hermetik ve simyaya dair sembollerle doluydu."

S

Erken örgütlerin hepsi – Yunan ve Mısır gizem okulları da dahil – geçmişin gizemlerini çözmeye çalışıyordu.

Endüstriyel devrim ve Charles Darwin'in evrim teorileri, çoğu kişinin "insanın gelişimi"ne inanmasına neden oldu; bu inanca göre, insanoğlu ağaçta yaşayan maymunlardan evrimleşerek yüksek teknoloji bir sosyal topluma dönüşmüştü. Bugün ise, yakın zamanda yapılan keşifler ve antik metinlerin yeni yorumları, birçok kişiyi durumun aksine inanmaya zorluyor; yani

insanoğlunun bir zamanlar yaşadığı “altın çağ”dan barbarlık çağlarına gerilediğine ve şimdi yine kayıp bilgileri kazanmakta olduğuna.

Dünya nüfusuyla ilgili rakamlar bile, insan türünün çoğaldığını değil, azaldığını göstermektedir. Tomas bu konuda şunları yazmıştır: “M.Ö. 6000 yılları ile çağımızın başlangıcı arasındaki rakamlar çok ilginç. Bundan 2,000 yıl önce, dünya üzerinde 250 milyon insan yaşıyordu. M.Ö. 4,800’lerde gezegenin nüfusu 20 milyon idi. M.Ö. 5,000 yıllarında bütün kıtalarda toplam 10 milyon insan vardı. Ondan bin yıl önce – M.Ö. 6,000’lerde – dünya üzerinde sadece 5 milyon insan yaşıyordu. Bu rakamlara dayanarak, M.Ö. 10,000 yıllarında dünya nüfusunun 1 milyonun altında olması gerekir ki bu son derece düşük bir rakam. Eğer 2 milyon yıldır düşünebilen bir yaratık ve ondan öncesinde de primat olarak varlığını sürdürdüyse, neden insanoğlu böylesine ender rastlanan bir yaratıktı?”

Antik Sümerler’in ve Mısırlılar’ın kayıtlarına göre, dünya üzerinde uygar insanın varlığı 500,000 yıldan uzun bir süre öncesinden başlıyordu. Ama arkeolojik bulgular, insanoğlunun bilgi ve beceri seviyesinde belirgin bir gerileme olduğunu, bundan 13,000 yıl öncesinde ise yavaş yavaş tekrar yükselmeye başladığını göstermektedir. Bundan da anlaşılacağı üzere, yeni bir tarih modeline kesinlikle ihtiyaç vardır.

Masonik filozof Hall, inisiyeler ruhsal ve fiziksel dünyalar arasında köprü kurmaya çalıştıkları için, antik Gizem Okulları’nın gizli topluluklar olarak kurulduğunu açıklamakta ve şunları söylemektedir: “Güneş sistemimiz çalışmaya başladığında, başka yıldız sistemlerinden akıllı varlıklar gelerek, Tanrı’nın tüm yaratıklarına doğuştan hak olarak gördüğü bilgiyi öğretmeye başladılar. Antik Bilgelik Gizem Okulları’nda bulunduğu söylenen zihin yapıları, bunlardı... Ama zaman içinde Gizem Okulları arasında bir ayırım oluştu. Rahiplerin doktrinlerini yayma hevesi, genellikle kendi bilgi kapasitelerine ağır basıyordu...

Bunun sonucunda, yavaş yavaş otorite pozisyonlarına gelmeye başlayan bu eğitilmemiş zihinler, sonunda yapıyı sürdürmeyecek hale geldiler... Bu yüzden Gizem Okulları ortadan kayboldu... Buna karşılık, artık ilahi kaynaklarıyla bağlantıları olmayan güçlü maddi organizasyonlar, yorum güçlerini bile kaybettikleri ayinleri ve sembolleri sürdürdüler.”

Eğer dinsel organizasyonlar kendi teolojilerini doğru şekilde yorumlayamıyorlarsa, aynı şeyi bugün var olan antik teknoloji ürünlerini bile açıklayamayan bilimsel organizasyonlar için de aynı şey söylenebilir. Ama artık açık fikirli insanlar ve bilimadamları, gezegenin en açıklanamayan anomalilerine ve gizemlerine farklı bir açıdan yaklaşmayı deniyorlar.

Antik Sırlar ve Gizemler

Dünyanın ilk sırları, insanoğlunun gerçek kökeniyle ilgilidir. Günümüzde en geçerli olan iki teori bile – Darwincilik ve Yaratılışçılık – insanoğlunun kökenlerini ve gelişimini tam olarak açıklayamamaktadır.

Darwin'in en sağlam ve en dayanıklı olanın hayatta kalması yönündeki teorisi, DNA yapısındaki binlerce kusura rağmen insanoğlunun nasıl soyunu devam ettirebildiğini açıklayamamaktadır; öte yandan, Yaratılışçılık da etkileyici fosil kayıtlarını görmezden gelmektedir. Açıkça anlaşıldığı üzere, yeni bir model gerekmektedir.

Yakın zamanda şimdi İsrail olan topraklarda Neanderthal adamın Cro-Magnon adam, yani modern insan ile yan yana yaşamış olduğunu gösteren fosillerin keşfedilmesiyle, modern insanın kökeniyle ilgili teoriler daha da karmaşılaştı. Ama ilginç bir şekilde, bu iki ırk birbiriyle hiç çiftleşmemiştir. *The Neanderthal Enigma: Solving the Mystery of Modern Human Origins* (Neanderthal Muamma: Modern İnsan Kökeninin Sırlarını Çözmek) adlı kitabın yazarı James Shreeve, şöyle söylemektedir: “Neanderthal adam ve modern insan, Doğu Akdeniz bölgesinde hiç

çiftleşmemişlerdi, çünkü bu mümkün *değildi*. Üreme açısından birbirinden farklı, çiftleşmesi mümkün olmayan ırklardı...”

Dahası, bilimsel testler, tarih öncesi İsrail bölgesinde yaşayan modern insanın, Neanderthal adamdan yaklaşık kırk bin yıl öncesinden beri orada var olduğunu gösteriyor, böylece evrimsel süreklilik teorisine ağır bir darbe iniyordu.

Bu bulgular, ilkel ve modern insanlar arasındaki ünlü “kayıp halka” için de önemli bir açıklama sunabilir; daha açık bir ifadeyle, böyle bir halka yoktu. Birbirinden farklı iki tür yaratık vardı. yine, bu da insanoğlunun kökeni hakkında yeni bir modeli gerektirmektedir.

Bugün sayıları giderek artan ve geleneksel bilimin son asırdan bu yana sunduğu kaçamak cevapları kabul etmeyen arkeolojik, teolojik ve tarihi revizyonistler, bu konuda çeşitli görüşler ortaya atmaktadırlar.

İnsanın gerçek kökeni ne olursa olsun, geleneksel bilimadamları ve teologlar, uzun süredir dayandıkları teorileri hâlâ korumaya çalışıyorlar. Bir zamanlar Dünya’nın düz olduğunu savunanlar gibi, teorilerini çürüten kanıtların sayısı her geçen gün artmasına rağmen, düşüncelerine sıkı sıkıya dayanmaktan vazgeçmiyorlar.

Üstelik bu kanıtların hepsi yakın zamanda da ortaya konmadı. Bu gezegenin en derin gizemleri, binlerce yıl öncesinden kalma eşyaları da içeriyor:

- On sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda, İrlanda civarında, alışılmadık şekilde küçük boyutlarda çok sayıda Çin porseleni “mühür” bulundu; o zamanlarda henüz Zümrüt Adası ile Çin arasında bilinen bir ticaret ilişkisi yoktu.
- Güney Amerika’da, en azından 3,600 yıl öncesinden kaldığı düşünülen gerçek boyutlarda kristal kafatasları bulundu. British Museum Laboratuvarı çalışanlarına

göre, kafataslarının güçlendirilmiş bir kesici aletle yapıldığı düşünülüyor.

- 1930'larda Costa Rica'da çok sayıda devasa taş toplar bulundu. Bölgede var olmayan granitten yapılmışlardı ve simetrileri öylesine mükemmeldi ki kimin nasıl yaptığı konusunda kimse açıklama getiremedi.
- Bütün İngiltere, Fransa ve Almanya'da, bugün birçok antik taş kale – sadece İskoçya'da en azından altmış tane – bulunmaktadır. Büyük kayalardan yapılmış olan bu kalelerin bazı taş kısımları yüksek ateşle eritilerek neredeyse camlaşmış hale getirilmiş durumdadır. Böylesine bir etki yaratmak için gereken ısı miktarı – yaklaşık 1,100 C° – taşların geleneksel ateşle eritilmiş olması olasılığını ortadan kaldırmaktadır.
- 1900 yılında Girit yakınlarındaki Antikythera Adası'nda İsa'nın zamanından yaklaşık yüz yıl öncesinden kalma bir bilgisayar bulundu. "Antikythera Mekanizması" olarak bilinen bu alet, bir tür diferansiyel sistemi içeriyordu ve bu tür sistemler on altıncı yüzyıla kadar bilinmiyordu.
- Bir Irak köyünde, içinde demir çubuk olan küçük bir bakır silindir bulundu ve tarihinin M.Ö. 220 yılları olduğu anlaşıldı. Daha sonra bunun bildiğimiz pil olduğu ortaya çıktı. Tuhaf alete alkalimli üzüm suyu eklenildiğinde, yarım voltluk elektrik ürettiyordu.
- İngiltere'deki Stonehenge ve Silbury Hill gibi açıklanamayan mekanlar, Paskalya Adası'ndaki dev kafalar, Peru'daki Nazca düzlükleri, Ohio'daki Büyük Yılan Höyüğü ve Dallas, Texas'ta tartışmalar yaratan tarih öncesi çağlardan kalma "Kayalık Duvar," tarih öncesi çağlarda yüksek bir teknolojinin var olduğunu ortaya koymaktadır.
- Eski NASA görevlisi Maurice Chatelain, kutsal sayılan

Yunan adası Delos'ta, 450 mil çaplı bir alan içinde, on üç farklı mistik alan bulunduğunu yazmıştı. Bu alanlar, düz çizgilerle birleştirildiğinde, Haçlılar'ın amblemi olan mükemmel bir Malta haçı oluşturuyordu. Chatelain, böylesine devasa boyutlarda bir şeklin ancak uzaydan bakılarak oluşturulabileceğini söyledi.

- Chatelain'e göre, birbirinden binlerce mil uzakta ve binlerce yıl arayla yaşamış farklı kültürlerle ait, kesinlikle hepsi aynı ağırlıkta olan madeni paralar bulundu.
- 1996 yılında, antik Çin Shang Hanedanı hakkında bir otorite olan Han Ping Chen, tarihi üç bin yıl öncesine dayanan Orta Amerika'daki Olmec kalıntılarının üzerinde, kesinlikle arkaik Çin harfleri olduğu tespit edilen işaretler bulunduğunu doğruladı. Şaşkın arkeologlar, kesinlikle aynı alfabetik sistemlerin, birbirlerinden bağımsız olarak geliştirilmesinin mümkün olmadığını kabul ettiler.
- Abydos, Mısır'da, antik I. Seti Tapınağı'nda, yerden sekiz metre yüksekte, iki jet uçağı ve bir Apache saldırı helikopterini resimlendiren oymalar bulundu. Varlıkları yakın zamanda oraya giden gezginler tarafından doğrulandı ve 1842 tarihli bir raporda onlardan söz edildiği onaylandı. Ama gerçekte neyi temsil ettikleri hâlâ bilinmiyor.
- British Museum'da bulunan Babil çiviyazısı tabletleri, Venüs'ün evrelerini, Jüpiter'in dört ayını ve Satürn'ün yedi uydusunu anlatmaktadır ama antik Babil'de bunları hiçbirinin modern teleskopların yardımı olmadan görülmesi mümkün değildi.
- On altıncı yüzyıl başlarından kalma olduğu ve Büyük İskender'in zamanından önce bulunmuş olduğu söylenen haritalara dayanarak hazırlandığı söylenen Türk amirali Piri Reis'in haritaları, Güney Amerika'nın

Amazon havzasını ve Antarktika'nın kuzey sahillerini açıkça göstermektedir; bu bölgeler, yirminci yüzyılda uçaklar icat edilene kadar net bir şekilde gözlemlenememişti. Bu haritalarda Antarktika'yla ilgili doğruluk ve kesinlik, en azından dört bin yıldır bir buz tabakasının altında kalmış olduğu için özellikle ilginçtir.

- Yakın geçmişte, Okinawa yakınlarında M.Ö. 8,000 yıllarında yapılmış olduğu tespit edilen dikdörtgen biçiminde bir zigurat bulundu. Bu, tarihi genel olarak kabul edilen ilk uygarlıklardan önce yüksek teknolojiye sahip uygarlıkların yaşamış olduğu fikrini desteklemektedir.

Peki geçmişimiz ve yukarıda sözü edilen bulgular hakkında neden daha fazla şey bilmiyoruz? Bu sorunun cevabı, insanoğlunun yıkıcı doğasında yatıyor. Yunan diktatör Peisistratus, Atina'nın altını üstüne getirdiğinde, Homer'in şiirlerinden sadece birkaç tanesi bu yıkımdan kurtulabildi. Memphis'teki Ptah Tapınağı'nda bulunan Mısır kütüphanesi yıkıldığında, geriye hiçbir şey kalmadı. Aynı şekilde, Anadolu'daki Bergama kütüphanesi yıkıldığında, iki yüz bin ciltlik paha biçilmez çalışma yok oldu. Romalılar Kartaca şehrini ele geçirdiklerinde, beş yüz binden fazla cildin bulunduğu söylenen bir kütüphaneyi küle çevirdiler. Bütün bunların ardından, Mısır ile savaşırken İskenderiye'deki kütüphaneyi yerle bir eden Julius Caesar geldi; bu kütüphane, en büyük antik kitap koleksiyonu olarak değerlendiriliyordu. Bu kütüphanenin *Serapeum* ve *Bruchion* şubelerinin de yok edilmesiyle, toplamı yedi yüz bin cilt olduğu söylenen paha biçilmez bir bilgi hazinesi alevler arasında kayboldu. Geriye kalanlar da M.S. 391'de Hristiyanlar tarafından yok edildi. Avrupa'daki kütüphaneler de Romalılar ve daha sonrasında ateşli Hristiyanlar tarafından ortadan kaldırıldı. Constantinople'in yağmalanması ve Katolik Engizisyon çalışmaları sayesinde, sayısız antik çalışma bir daha geri gelmeyecek şekilde yok oldu. Çin İmparatoru Tsin

Shi Hwang-ti, M.Ö. 213'te toptan bir kitap yakımı emri verince, Asya'daki kitaplar da bu katliamdan nasibini aldı.

Avustralyalı yazar Andrew Tomas, şöyle söylemektedir: "Bu trajediler yüzünden, birbirinden bağımsız parçalara, tesadüfi bulgulara ve yetersiz kayıtlara dayanarak çalışmak zorundayız. Antik geçmişimizle ilgili bilgiler sadece rasgele tabletlerden, parşömenlerden, heykellerden, tablolarından ve çeşitli eşyalardan öğrenebildiklerimizle sınırlı. Eğer İskenderiye Kütüphanesi'ndeki kitaplar bugün hâlâ elimizde olsaydı, bilim tarihi şimdikiinden çok farklı olacaktı."

İnsanoğlunun geçmişiyle ilgili gizem, dünyanın en eski iki büyük yapısıyla sembolize edilebilir.

Geleneksel bilgiler, bize Mısır'daki Büyük Piramit'in ve Sfenks'in yaklaşık 4,500 yıl önce Mısırlılar tarafından yapıldığını söylemektedir. Ama yakın zamanda ortaya çıkan yoğun yağmurların oluşturduğu erozyonla ilgili bulgular – Giza Platosu'nun çöle dönüşmesinden en az 10,000 yıl önce gerçekleşmiş olabilecek bir olay – bu ünlü yapıların antik Mısır uygarlıklarının ortaya çıkmasından binlerce yıl önce yapılmış olduklarını kanıtlamaktadır. Yirmi yıl önce Sfenks'in tarih öncesi kökeninin rapor halinde yayınlanmasına öncülük etmiş olan asi Mısır bilimcisi John Anthony West, son yıllarda Boston Üniversitesi'nden jeolog Dr. Robert Schoch'un çalışmalarıyla desteklendi. 1990'lardaki bilimsel çalışmaları izleyerek, West, Schoch ve diğer uzmanlar, Sfenks'in en azından 7,000 ila 5,000 yaşında olduğu sonucuna vardılar. Üstelik bu rakam, bazı kişiler tarafından fazla yakın bir tarih olarak bile değerlendirildi. West, sonrasında şöyle yazmıştı: "Sfenks'in son Buzul Çağı'ndan bile öncesinden kalma olduğuna kesinlikle inanıyorum... Eğer antik Mısır hanedanları devrinde öylesine yüksek bir teknoloji var olsaydı, muhtemelen antik dünyanın diğer yerlerinde de bunun kanıtlarını görürdük."

Yakın zamanda Sfenks üzerinde yapılan çalışmalar West'in teorilerini desteklese ve 1993 yılında NBC bu konuyla ilgili özel

bir program hazırlamış olsa bile, Mısırlı otoriteler – daha gizli gruplar söz konusu değilse, görünüşe göre geleneksel Mısır bilimcilerinin isteği üzerine – West gibi araştırmacıların, kendilerinin incelediği antik kalıntılara yaklaşmasını yasaklamışlardır.

Ünlü medyum Edgar Cayce, 1934 yılında antik Mısırlılar'ın, Büyük Piramit'i ve Sfenks'i bir "Kayıt Salonu" olarak – bir tür zaman kapsülü – inşa etmiş olan ve bilimsel bilgileri gelecek kuşaklara aktarmayı amaçlayan bir uygarlığın devamı olduğunu ifade etmişti. Cayce, bu bilgi deposunun – kütüphanenin – Sfenks'in pençelerinin altında bulunduğunu da söylemişti. 1990'ların başlarında, yer delici radarlar, Cayce ve bazı modern medyumların iddialarını doğruladı; Sfenks'in pençelerinin altında, bir salon vardı. Ama çok ilginçtir ki bu alanı araştırmak için hiç kimse yetkilendirilmedi.

Eğer Sfenks son Buzul Çağı'ndan önce yapılmışsa, yapının tamamlanmasıyla ilgili tarih 15,000 yıl önce olmalıydı ve bu da, mimarların Mısırlılar olması olasılığını ortadan kaldırıyor. Bugün diğerleri de Mısır'dan önce daha eski ve daha gelişmiş bir uygarlığın var olduğunu düşündüklerini itiraf etmektedirler.

"Antik Mısır'da gerek mücevher yapımı ve gerekse mimari, erken dönemlerde daha ileri seviyedeydi," diye belirtmektedir Tomas. Görünüşe bakılırsa, Mısır uygarlığı aniden ortaya çıkmamıştı. Başka bir uygarlığın mirasçısıydı.

Ünlü Mısır'ın Ölüler Kitabı^{15*}, "Doğruluk Efendisi"ne itiraf bölümünde, Eski Ahit'teki On Emir ile son derece belirgin paralellikler vardır.

<i>İncil</i>	<i>Ölüler Kitabı</i>
<i>Benim dışımda başka tanrıya tapma</i>	<i>İlahi dengeye karşı gelmem</i>
<i>İdoller yaratma</i>	<i>Tanrı olduğunu söyleyen bir başkasına inanmam</i>
<i>Tanrı adını yanlış kullanma</i>	<i>Gerçek Tanrı'yı asla gücendirmem</i>

15 Çevirmenin hazırladığı bu kitabın Türkçesi, Kozmik Kitaplar'dan yayınlanmıştır.

<i>Şabat gününü kutsal bil</i>	<i>(Mısırlılar'da Şabat günü yoktur)</i>
<i>Anneni ve babanı onurlandır</i>	<i>Akrabalarınıza zarar vermem</i>
<i>Öldürme</i>	<i>Öldürmem</i>
<i>Zina yapma</i>	<i>Zina yapmam</i>
<i>Çalma</i>	<i>Kimseyi soymam</i>
<i>Yalan söyleme</i>	<i>Doğruyu söylemek yerine yalanlar uydurmam</i>
<i>Başka birinin malına göz dikme</i>	<i>Başkalarına haksızlık etmem</i>

Bu karşılaştırma, İsrailoğulları'nın öğretilerini büyük ölçüde antik Mısır metinlerinden aldığı fikrini savunanlar için şaşırtıcı bir destek oluşturmaktadır. Buna karşılık Mısırlılar, bilgilerini ve inançlarını kendilerinden önceki Sümer ve Babil uygarlıklarından almışlardır.

Son yıllarda birçok yazar, Tibet ve Hindistan'dan Güney ve Orta Amerika'ya kadar uzanan ve Orta Doğu'da tekrarlanan birçok arkeolojik anomaliden söz etmiştir. Kalıntıları 1996 yılında Washington Eyaleti'nde bulunarak yeniden oluşturulan ve "Kennewick Adamı" adı verilen bir insan yapısı, bir Hintli'den çok *Uzay Yolu*'ndaki Kaptan Picard'a benzemektedir. 1977'de Şili'deki Monte Verde'de yapılan bir arkeolojik kazı, en azından 12,500 yıl önce burada insanların yaşadığını ortaya çıkardı; yani ilk Amerikalılar'ın Bering Boğazı'nı bir buz köprüsü sayesinde geçtiklerinin düşünüldüğü tarihten tam 1,000 yıl önce.

Newsweek'te bu konuyla ilgili şöyle bir haber vardı: "Ortaya çıkan sonuç, tarih öncesi Amerikalılar'ın 11,500 yıl önce toprak bir köprü sayesinde Alaska'ya geçen Asya ya da Moğol kökenli insanlar değil, bilimadamlarının daha birkaç yıl öncesine dek düşündüklerinden çok farklı yerlerden gelen tamamen farklı bir etnik grup olduğunu gösterdi." Geleneksel bilim, bu insanların nereden geldiklerini veya tarih öncesi Amerika'ya nasıl girdikle-

rini şu ana kadar açıklamayı başaramadı.

Tarih öncesi çağlarda ilerlemiş antik uygarlıkların var olduğu yönündeki işaretler bütün dünyada karşımıza çıkmaktadır ve inkarı mümkün değildir. Ama geleneksel tarih yaklaşımının tuzağına düşmeyin. Daha yazılı tarih oluşmaya başlamadan önce yüksek seviyede teknolojiye sahip uygarlıkların var olduğu konusunda elimizde bulunan veriler ve kanıtlar, her geçen gün artmaktadır.

Amerika'da pek bilinmeyen *Gods of the New Millenium: Scientific Proof of Flesh and Blood Gods (Yeni Binyılın Tanrıları: Etten-Kemikten Tanrılarla İlgili Bilimsel Kanıt)* adlı kitabında, İngiliz yazar Alan F. Alford şunları söylemektedir: "20. yüzyıl teknolojimizin bize henüz kazandırabildiği kanıtlar, tarih öncesi bir uygarlığın gölgesinin taşlar, haritalar ve mitoloji şeklinde günümüze ulaştığını göstermektedir."

Bu insanlar kimdi ve teknolojilerini nereden almışlardı? Böylesine ilerlemiş bir tarih öncesi uygarlık, Atlantis ve Mu efsanelerinin temeli olabilir mi?

Birçokları, bu konuların uzmanlık alanı haline getirilmesi için geç kalındığı yönünde şikayet ediyor. Gerek bilim ve gerekse din, birbirleriyle pek ilgilenmiyorlar. Arkeologlar, nadiren dil bilimciler, jeologlar ve tarihçilerle bir araya geliyorlar. Dolayısıyla insanoğlunun geçmişi, kendi sınırlı bakış açılarından bir şeyleri açıklamaya çalışanlara kalıyor. Bütün bunlar, zengin bir elit toplumun, halkı gerçek kökenleri ve potansiyelleri hakkında cahil bırakarak güç ve kontrolü elinde tutmak için komplo kurduğu düşüncesini güçlendiriyor.

İnsanoğlunun kökeninin hem zaman hem de tasarım olarak bizden gizlendiği düşüncesi, elbette ki tüm hayatlarını vahşi barbarlardan uygar adamlara dönüşümü sağlayan uzun bir evrim teorisini savunarak geçirmiş olanları doğal olarak rahatsız ediyor. Ama elimizdeki kanıtlar, modern insanın binlerce yıl önce kaybettiği bilgileri yeniden kazanmaya başladığını gösteriyor.

Görünüşe bakılırsa, tarih öncesi çağlarla ilgili bilgiler, Mısır'daki Gizem Okulları ve Pythagoras okulları gibi gizli organizasyonlar sayesinde parça parça olsa bile elimize ulaşmış durumdadır. Yeterince anlaşılamamış olan bu gruplar, sadece ölümden sonra ruhların başka bir aleme göç etmesi ya da beden değiştirerek yeniden doğması gibi dinsel kavramları değil, aynı zamanda mimari tasarım, inşaat teknikleri, astronomi ve tarih gibi somut bilimleri ilgilendiren bilgileri de bize ulaştırmayı başarmışlardır. Bu erken grupların temelinde yatan birleştirici kavramlardan biri, monoteizm idi; yani tüm evreni yaratan tek bir Tanrı'nın varlığına inanmak.

İbraniler, antik dünyanın en iyi belgelenmiş insanlarıdır ama Mısır'da köle olarak yaşadıkları dönemle ilgili son derece detaylı kayıtlarında, Büyük Piramit'in yapılışıyla ilgili herhangi bir bilgiye rastlanmamaktadır. Bütün geleneklerde, İbrani öğretilerinin ataları İbrahim ve Musa'dan geldiği anlatılmaktadır. Musa onları sadece Mısır boyunduruğundan kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda onlara kanunların ve sosyal geleneklerin listelendiği belgeler sunmuştur.

Musa ile İlgili Daha Fazlası Mı Vardı?

Bu noktaya kadar ortaya koyduğumuz bilgileri düşünürsek, antik ve modern gizli örgütlerin sahip olduğu sırların kökeninin Mısır'a dayandığı açıktır.

İncil'e göre, dünya tarihini bildiğimiz akışına sokan olay, Musa'nın İbraniler ile birlikte Mısır'dan çıkışıydı. Webster'a göre, Musa geleneksel sözel bilgi aktarımını Mısır'daki Gizem Okullarında öğrenmişti ve bu tekniği kendisinden sonra gelecek olan İbrani liderlerine de öğretmişti. Birçok araştırmacı, bu bilgilerin parçalarının Talmud, Yahudi Kabalası ve Eski Ahit'teki şifreli anlatımların yanı sıra, gizli organizasyonlarda süregelen sözlü aktarım sayesinde Batı dünyasına ulaştırıldığını düşünmektedir.

Birçok entelektüel, Musa ile ilgili bilgileri ve kökenlerini sorgulamıştır. Sigmund Freud, 1939 tarihinde yayınladığı *Moses and Monotheism* (*Musa ve Tektanrıcılık*) adlı kitabında, Musa'nın bir Yahudi değil, Firavun Akhenaten yönetimiyle bağlantısı olan bir Mısır soylusu olduğunu iddia etmişti. Freud'un teorisini desteklediği kanıtlardan biri, Musa'nın Yahudi takipçilerine sunduğu fikirlerin Mısır kökenli olmasıydı. On Emir ile Mısır'ın Ölüler Kitabı arasındaki benzerliklerden daha önce söz etmiştik. Freud, bunun yanı sıra neden herhangi bir Yahudi'nin kölelikten kurtulduktan sonra Mısır geleneklerini devam ettirmek isteyeceğini de sorgulamıştı.

Musa'nın İbrani kökenini ilk sorgulayan kişi Freud değildi. Eski Ahit'in Çıkış bölümünde (2:19), Musa'nın bir Mısırlı olduğu söylenmektedir. İsa'nın doğumundan yaklaşık üç yüz yıl önce Firavun I. Ptolemy'nin bir rahibi ve danışmanı olan Manetho, *Aegyptiaca* yani *Mısır Tarihi* adlı çalışmasında, Musa'nın aşağı Mısır şehri Heliopolis'te Antik Gizemler eğitimi almış olan yüksek seviyeli bir Mısırlı rahip olduğunu açıklamaktadır.

Gardner, daha da ilginç bir görüş ortaya atmaktadır. Eski Ahit'te ifade edildiği gibi Musa'nın Mısır'da sahip olduğu yüksek pozisyon düşünülürse, neden o döneme ait Mısır kayıtlarında – ki sayısı bir hayli fazladır – ondan hiç söz edilmemektedir? Dikkatli bir araştırmadan sonra, Musa ve Mısırlı Firavun Akhenaten ya da resmi adıyla IV. Amenhotep'in aslında aynı kişi olduğu sonucuna varmıştır. Bu tamamen yeni bir görüş değildi, çünkü on sekizinci yüzyılda Rosicrucianlar tarafından bu görüş savunulmuştu.

Firavunlar arasında hakkında en az bilgiye sahip olunan gizemli Akhenaten, çeşitli Mısır tapınaklarını kapatarak belirsiz ve suretsiz tanrı Aten için yeni tapınaklar inşa edince, Mısırlı din çevrelerinin öfkesini çekmişti. Her şeye gücü yeten Aten, Gizem Okulları'nda öğretilen evrensel tek tanrı fikrine son derece yakındır. Dahası, Gardner'a göre, Aten, İbraniler'in *Adon* dediği

tanrıyla aynıdır. Aten, İbraniler tarafından “öyle olsun” anlamına gelen *Amen* kelimesine dönüştürülmüş olabilir; bu ifade bugün kiliselerde ve camilerde kullanılmaktadır ve Sümerler’in mutlak tanrısı Anu’nun adından türediği düşünülmektedir.

Akhenaten’in çocukluğu, Musa’nınkiyle paraleldir. Firavun III. Amenhotep’in karısı Tiye hamile kaldığında, çocuk bir erkek ve dolayısıyla taht üzerinde hak sahibi olduğu takdirde öldürülmesine karar verilmişti. Tiye’nin ilk çocuğu, gerçekten de kısa süre içinde ölen Tuthmosis adında bir erkekti. Gardner şöyle demektedir: “Kraliyet eşleri, Tiye’ye bir fikir verdiler; çocuk doğduğunda, bir sepetin içine koyarak nehre bırakmasını ve böylece babasının üvey kardeşi Levi’nin evine yollamasını söylediler.” Böylece çocuk Levi’nin evinde Tey tarafından büyütüldü. Aminadab adındaki bu genç, bu İbrani aile tarafından yetiştirildi. Heliopolis’te din eğitimi aldı ve daha sonra üvey kardeşi Nefertiti ile evlenerek yine taht yoluna girdi.

Bir çocuğun sepete konarak nehre bırakılmasıyla kurtulması hikayesi, aslında Sümer hükümdarı Büyük Sargon’da da görülebilir: “Zor durumdaki annem, hayatımın kurtulması için beni kamışlardan yapılmış bir sepete koydu ve sepetin ağzını ziftle mühürledi. Beni nehre bıraktı ve nehir beni Akki’ye taşıdı.”

Firavun III. Amenhotep öldüğünde, oğlu Aminadab IV. Amenhotep olarak onun yerini aldı. Amenhotep, “Amen memnun” anlamına geliyordu ve İbraniler’in tek tanrı anlayışını öğrenmiş olan Aminadab, çok geçmeden adını “Aten’in Görkemli Ruhu” anlamına gelen Akhenaten olarak değiştirdi.

Akhenaten’in Aten’i desteklemesi, halk arasında hoşnutsuzlukla karşılandı. Özellikle güçlü rahipler bu durumdan hiç memnun kalmadı ve Akhenaten, tahtı kuzeni Smenkhare’ye bırakmak zorunda kaldı. M.Ö. 1361 yılında Mısır’dan kovulan Firavun Akhenaten, dostlarını ve akrabalarını toplayarak – çoğu Tey’in İbrani yakınlarıydı – oradan kaçtı. Aten inancı zaman içinde bastırıldı ve Akhenaten’in adının kullanılması kesinlikle yasaklandı;

bu durum, onun hayatıyla ilgili muammayı daha da güçlendirdi. Gardner'a göre, Akhenaten'in Kiya adlı karısından doğan oğlu, daha sonra ünlü çocuk firavun Tutankhaten oldu ve o da *Aten* yerine *Amen*'e inanışı temsil etmesi amacıyla Tutankhamen (Tutankamon) olarak değiştirildi.

Akhenaten'in İncil kayıtlarına bağlanışında, bir kardeşiyle birlikte "Tanrı İbrahim"ın emri üzerine İbraniler'i kurtarmak için Mısır'a döndüğü anlatılır. Mısırlı büyücülerle yaptığı bir büyü düellosundan sonra, geri kalan İbraniler ile birlikte Mısır'dan ayrılmışlardır.

"Mısır'daki kanıtlar, Musa/Akhenaten'in insanlarını Pi-Rameses'ten - modern Kantra yakınlarında - alarak, güneye, Sina Çölü'nden geçerek Timaş Gölü'ne götürdüğünü göstermektedir. Burası geniş bataklıklarla kaplı bir yerdin ve yaya olarak zorlukla ilerlenebilmesine rağmen, onları takip eden atlar ve savaş arabaları kesinlikle çamura gömülürlerdi," diye açıklamaktadır Gardner. Akhenaten'in taraftarlarının hâlâ onun tahtın haklı sahibi olduğuna inandıklarını ve ona "varis" anlamına gelen *Mose*, *Meses* ya da *Mosis* dediklerini de eklemektedir. Dolayısıyla, Musa (İngilizce Moses) aslında bir isim değil, bir unvandır.

Orta Çağ'da bile, alimler ve araştırmacılar Musa, Hermes ve Thoth arasındaki benzerliklere şaşıyorlardı. Hepsin de bilgilerini doğrudan Tanrı'nın kendisinden almış olan güçlü liderlerdi. İtalya'daki Sienna Katedrali'nde bulunan panoların üzerinde şu ifade vardır: "Hermes Mercury Trismegistus, Musa'nın Çağdaşı."

Musa/Akhenaten teorisini destekleyen başka bir kaynak, peygambere çok yakın olduğu bilinen, Mısır'dan Çıkış'ta ve daha sonrasındaki diğer olaylarda büyük rol oynayan Meryem adlı kadında bulunabilir. "Firavun Musa" teorisiyle ilgili olarak, Meryem'i incelediğimizde daha önemli desteklerle karşılaşmaktayız. "Bütün kayıtlar, Akhenaten'in hükümdarlık döneminin sonlarına doğru, Merykiya - Khiba'nın Sevdiği - Mery-amon - Amon'un Sevdiği - adı altında baskın kraliçe haline gelmişti ve

hem Mısır hem de Mezopotamya krallarının çifte mirasını taşıyordu,” demektedir Gardner. “Akhenaten/Musa ile birlikte sürgüne giderek İsrailoğulları tarafından Meryem adıyla tanındı... ve kızı – Tutankhamen’in kız kardeşi – aracılığıyla kraliyet kanını taşıyarak Musevi Kraliyet Ailesi’ni oluşturan oydu.”

Eğer Musa gerçekten Akhenaten ise, antik Mısırlılar ve İbraniler arasındaki bağlantı daha da güçlenmekte ve Mısır inançlarıyla İbrani teolojisi arasındaki benzerlikleri daha iyi açıklamaktadır. Musa ve Akhenaten aynı kişi değilse bile, Musa’nın antik bilgiler konusunda iyi bir eğitim aldığı ve bu bilgiler sayesinde Mısır’da yaşarken yüksek bir pozisyona yükseldiği neredeyse tüm kayıtlarda anlatılmaktadır. Yeni Ahit’teki Habercilerin İşleri 7:22’de şöyle söylenmektedir: “Ve Musa, Mısırlılar’ın bilgeliğine yaraşır bir eğitim gördü. Böylece gerek söz söylemede, gerekse iş görmede güçlü birisi oldu.”

İncil kayıtlarına göre Musa, Sina Dağı’nda Tanrı’dan mesajları ve emirleri aldıktan sonra, İbraniler’in en büyük lideri haline geldi. Yehova ile buluştuğunda, takipçileri onu güvenli bir uzaklıktan seyrettiler. Çıkış 19:18’de (Yeni Uluslararası) açıklandığı üzere, “Sina Dağı dumanla kaplıydı, çünkü Rab bir alev topu içinde oraya inmişti. Dağın üzerinde, tıpkı bir ocağın üzerinden yükselen duman gibi duman yükseliyordu ve bütün dağ şiddetle sarsılıyordu.”

Bu tanım, İlyas’ın daha sonra Krallar 19:9-13’te anlatıldığı gibi Yahweh ile karşılaşmasında da tekrarlanmaktadır. İlyas, kutsal dağda durduğu zaman Rab’ın büyük bir rüzgarla yanından geçtiğini, toz ve taşları havalandırarak yeri sarstığını anlatmıştır. “Bir ateş vardı ama Rab ateşin içinde değildi,” demiştir İlyas. “Ateşten sonra, hafif bir fısıltı duyuldu.” Peygamber, bu noktadan sonra tanrısıyla konuşmaya devam etmiştir.

Musa dağdaki olaydan sonra geri döndüğünde, elinde taş tabletler vardı. Burada yine bir tercüme sorunu vardır. Bütün bunlar İbrani yazılı dilinin geliştirilmesinden önce olduğundan,

yazarlar Knight ve Lomas şöyle açıklamaktadırlar: “Musa başka herhangi bir yazıyı anlamadığı için [İbranice, bu olaydan 1,000 yıl sonra yazıya dökülebilmisti] tabletler Mısır hiyeroglifleriyle yazılmış olmalıydı. Mesajların taş üzerine kazınmış yazılar şeklinde maddeleşmesi, sıradan insanları şaşırtmış, “taşları konuşturabilen” yazmanlar, güçlü büyü sahipleri kabul edilmişlerdi. Mısırlılar’ın hiyerogliflere “Tanrı’nın Sözleri” dediği düşünülürse, bu nokta daha iyi açıklanacaktır.

Yehova (İngilizce “Jehovah”), İbranice Yahweh ya da Rab kelimelerinin bir tercümesidir ve başlangıçta ismin yanlış şekilde kullanılmasını engellemek için sadece sessiz harfleriyle, YHWH şeklinde yazılıyordu. YHWH, Musa’nın Tanrı’ya kendisine nasıl seslenmesi gerektiğini sorduğunda Tanrı’nın verdiği cevabın İbranice karşılığının baş harflerinin bileşimidir: “Ben neysem oyum.” (Çıkış 3:14) Yahweh için Canaan dilinde kullanılan karşılık, “Yüce Olan” anlamına gelen *El* ya da *Eloh* kelimelerinden türemiş *Elohim* idi. Ama İncil, çoğul Elohim ifadesini tek bir Tanrı için kullanmaya devam etmiştir. Tek bir gerçek “Tanrı” ya da “Rab” anlamına gelen diğer İbranice bir ifade, *Adon* ya da *Adonai* idi. Daha erken metinlerde, “El” ya da “El-Shaddai” (Dağın Efendisi) ifadesi, 238 kez geçmiştir. İncil’de Elohim ile eşanlamlı kullanılan El, antik Sümer dilindeki *Enlil* (Büyük Dağ Tanrısı) kelimesinden türemiştir. Bu da, İncil’in asıl yazarlarının belirsiz ve farazi bir tanrı yerine, tek bir erkek kişilikten söz ettiklerini göstermektedir.

“İbrani kültürünün şafağından bu yana, Yehova da belirgin bir değişime uğratarak, yaratılmış olan her şeyin ‘mutlak efendisi’ haline geldi,” diye açıklamaktadır Gardner. “İbraniler’in Yehova anlayışı, aynı zamanda tamamen soyut bir hale geldi; o kadar ki insanoğluyla kurduğu fiziksel tamamen kayboldu.”

Orta Doğu uzmanı Henri Frankfort ise şunları söylemektedir: “İbrani dininde – sadece İbrani dininde – insanoğluyla doğa arasındaki antik bağlantı da kaybolmuştur. Yehova’ya hizmet

edenler, dünya ve gökyüzü arasında büyük bir ritimsel uyumla hareket eden zenginlik, tatmin ve zevkleri unutmışlardır.”

Musa, Yehova’nın kendisine verdiği ve bir dizi kanunun listelendiği taşları insanlarına gösterir ama bu yasaların birçoğu, Rab’ın kendisi tarafından bozulur. Musa ve insanlarına öldürmelerini, çalmamalarını, başkalarının mallarına göz dikmelerini söyledikten sonra, Yehova onlara Amoritler’in, Hititler’in, Canaanlar’ın ve diğerlerinin topraklarına girmelerini, erkek, kadın, çocuk demeden herkesi öldürmelerini ve bütün mallarına ve topraklarına el koymalarını emretti. Bu zalim emir, sevgi dolu ve merhametli bir tanrı kavramıyla örtüşmemekte, bu nokta Mısırlı rahip Manetho’nun sözleriyle şöyle açıklanmaktadır: “Musa’nın Sina Dağı’nda gerçekleştiğini söylediği mucizeler, Musa’nın Mısır Kardeşliği’ni kurduğu zaman insanlarına aktardığı Mısır inisiyasyonunu da içermektedir.” Diğer bir deyişle, bu emirler bir ruhtan değil, fiziksel bir varlıktan gelmişti.

Daha sonraları El Paso’daki Texas Üniversitesi’nde Basın Yayın Bölümü’nde yönetim kurulu başkanı olan Dr. Joe Lewels, 1997 yılında yayınladığı *The God Hypothesis (Tanrı Teorisi)* adlı kitabında yaptığı yorumlarla, bu noktayı daha da karmaşıktırdı. Lewels’a göre, Yehova aslında ateş, rüzgar ve gürültü yaratan bir uçan araçla dolaşan, etten-kemikten biriydi. Bu araç, Çıkış 19:4’te açıklandığı gibi, Musa’yı Sina Dağı’nın zirvesine götürmek için de kullanılmıştı. “Mısırlılar’a ne yaptığımı ve seni bir kartalın kanatlarına bindirerek nasıl huzuruma getirdiğimi gördün.”

Lewels, Musa’nın ve İsrailoğulları’nın asla Yehova’nın yüzünü görmediklerini belirtmiş, görüntüsünün korku ve nefret yaratacak kadar insanlık dışı olup olmadığını merak etmiştir. “Bunun bana ait bir görüş olmadığını belirtmek isterim,” diye yazmıştı Lewels, erken dönem bir Yahudi mezhebi olan Mandaeanlar’ın, dünyaları ışık ve karanlık arasında eşit olarak bölen bir evren yapısına inandıklarını açıklayarak. “Onlara göre, Dünya da dahil

olmak üzere fiziksel alem, sürünge bir varlık olan Karanlıkların Efendisi tarafından yaratılmış ve yönetilmişti... bu tanrıya çeşitli yerlerde Yılan, Ejderha, Canavar adları veriliyordu ve insanoğlunun gerçekte yaratıcısı olduğuna inanılıyordu.”

Bu kavram, dünyadaki bütün kültürlerde bir zamanlar insanoğluluyla birlikte yaşayan – ve hatta insanoğlunu yaratan – güçlü mücevherler ya da kristallerle bağdaştırılan, ayakları üzerinde yürüyen, havada uçan, bölge kontrolü için birbirleriyle savaşı ve insanlar tarafından “tanrı” olarak saygı gören ejderhalar veya sürüngelele ilgili hikayeler olduğuna işaret eden araştırmacı yazar R. A. Boulay tarafından da incelenmiş ve geliştirilmişti. Boulay, 1997 yılında yayınladığı *Flying Serpents and Dragons: The Story of Mankind’s Reptilian Past* (Uçan Yılanlar ve Ejderhalar: İnsanoğlunun Sürünge Geçmişinin Hikayesi) adlı kitabında, şöyle demişti: “Bütün dünya kültürlerinde uçan sürüngelele ilgili mitolojik hikayeler bulunması, insanoğlunun atalarının ve yaratıcılarının memeliler değil, bir dünya dışı sürünge ırkı olduğunu şiddetle düşündürmektedir.”

Lewels ve Boulay gibi yazarlar, İncil’de adı geçen Yehova’nın aslında Mezopotamyalı İbrahim’in soyundan gelenlerle özellikle ilgilenen antik Sümer “tanrılarında” biri olduğunu ifade etmiştir.

“İbrani insanlarıyla ilişkisinin başlangıcından itibaren, Yehova sürüsünün üzerinde otorite ve kontrol sahibi olabilmek için elinden geleni yaptı,” diyordu Lewels. Yaratılış 17’de Yehova ve İbrahim arasında geçen konuşmaya işaret ederek, Lewels bütün erkeklerin sünnet edilmesinin bir işaretleme sistemi olduğunu ve bunun günümüz hayvancılarının kendi sürülerine ait hayvanları belirlemek için sığırların kulaklarına çentik atmasından farklı olmadığını söylemiştir.

Elbette ki geçmiş binlerce yıl öncesine dayanan kavramları yorumlamaya çalışmak, son derece zordur. Eski hikayelerin ve efsanelerin ardında yatan gerçekleri çözmeye çalışmak konu-

sundaki en büyük sorunlardan biri, farklı çağlarda, farklı kültürler tarafından aynı kişileri, yerleri veya kavramları ifade etmek için çok çeşitli isim ve kelimelerin kullanılmış olmasıdır.

Genellikle mit olarak kabul edilen bu tür alegoriler, Batı dünyasının erken dini ve felsefi inançlarının omurgasını oluşturmuştur. Öte yandan, çeşitli mitolojilerde adı geçen “tanrılar” dikkatle incelendiğinde, hepsi aynı kökenden ortaya çıkmış gibi görünmektedir. Gerçekten de, Minoan kültürünün erken metinleri tercüme edildiğinde Mezopotamya’da kullanılan bir Semit diyalektini içerdiği görülmüştür. Diğer yandan, Batı uygarlıklarının temeli olan Yunan kültürünün Girit’te yaşayan erken dönem Minoanlar’dan gelmiş olduğu yaygın şekilde kabul edilmektedir.

Çevrelerinde çok fazla miktarda olaylarla ilgili malzemeler bulunduğu için, bu “tanrılar” arasındaki bağlantılar konusunda çoğu kişi fikrimize katılmayabilir. Ama mitolojiler genel olarak karşılaştırıldığında, tesadüflerin ötesine geçen ve antik “tanrılar” arasında çarpıcı benzerlikler gösteren ortak özellikler ortaya çıkmaktadır:

	<i>Sümerler</i>	<i>Mısırlılar</i>	<i>Yunanlılar</i>	<i>Romalılar</i>
<i>Göksel Baba</i>	<i>Anu</i>	<i>Amen-Ra</i>	<i>Cronos</i>	<i>Saturn</i>
<i>Göksel Ana</i>	<i>Antu</i>	<i>Mut</i>	<i>Hera</i>	<i>Juno</i>
<i>Dünyanın Efendisi</i>	<i>Enlil</i>	<i>Seth</i>	<i>Zeus</i>	<i>Jupiter</i>
<i>Dünyanın Anası</i>	<i>Ninhursag</i>	<i>Isis</i>	<i>Athena</i>	<i>Minerva</i>
<i>Dünyanın Kardeşi / Kurucusu</i>	<i>Enki</i>	<i>Osiris</i>	<i>Apollo</i>	<i>Vulcan</i>
<i>Savaşçı Rakip</i>	<i>Marduk</i>	<i>Horus</i>	<i>Ares</i>	<i>Mars</i>
<i>Yeraltı Aleminin Efendisi</i>	<i>Nergal</i>	<i>Anubis</i>	<i>Hades</i>	<i>Pluto</i>
<i>Aşk Yaratıcısı</i>	<i>Asherah</i>	<i>Hathor</i>	<i>Aphrodite</i>	<i>Venus</i>
<i>Tanrıların Yardımcısı</i>	<i>Ninurta</i>	<i>Thoth</i>	<i>Hermes</i>	<i>Mercury</i>

Asıl soru, Musa'nın ve ondan önce de Mısırlılar'ın Antik Gızemler'i nasıl ele geçirdikleridir. Bu büyük ölçüde İncil'de adı geçen liderler İzak ve İbrahim sayesinde olmuş gibi görünmektedir.

Beyaz dizilere konu olabilecek bir aile içi entrikalar dizisiyle, İbrahim'in büyük oğlu İsmail, İbrahim'in karısı Sarai kısır olduğu için Hagar adında Mısırlı bir hizmetkârdan doğmuştu. Olanlar kendi planı olmasına rağmen, Sarai Hagar'a kötü davrandı ve kaçmasına neden oldu.

Yaratılış 17'ye göre, Yehova bu dönemde takipçisinin adını Abram'dan (Yüce Baba) Abraham'a (İbrahim – Ulusların Babası) çevirdi ve bütün erkek çocukların sünnet edilmesini emretti. İbrahim'e aralarında Mısır ve Mezopotamya'nın da bulunduğu birçok ülkeye hükmedecek bir ırk sözü verildi. Daha sonraları İzak'ı doğuran Sarai'nin adı, Sarah (Prenses) olarak değiştirildi; bu, İbrahim'in ikinci oğluydu ve Sarai onu doğurduğunda, Yaratılış 17:17'ye göre, yüz yaşındaydı. Yaratılış 17:19'da, İbrahim'e Yehova'nın toplumunun İzak aracılığıyla oluşacağı söylendi. Görünüşe bakılırsa, Sarah'tan doğmuş olmasından dolayı İzak'ın İsmail'e oranla daha iyi genetik özelliklere sahip olduğu düşünülüyordu.

İbrahim'in atalarının hepsinin adı İncil'de geçmektedir ve babası Terah sayesinde, neredeyse iki bin yıl geçmişteki Nuh'un oğlu Şem'e ve dolayısıyla Adem'e kadar izlenebilmektedir.

İbrahim'in İran Körfezi'nin kuzey ucunda bulunan Chal-dees'teki Ur şehrinden geldiğini hatırlatmakta yarar var, çünkü burası önemli bir Sümer şehriydi. Yaratılış'ta, İbrahim emrinde gizemli Melkisedek'in kutsadığı 318 eğitimli askerden oluşan bir ordu bulunan bir İbrani'dir. Daha sonraları, Yaratılış 24'te, İbrahim çok büyük sürülere, bol miktarda altın ve gümüşe, develere ve hizmetkârlarla dolu bir malikaneye sahip, büyük biri olmuştur. Anlaşıldığı üzere, alçakgönüllü bir göçebe değil, zengin ve güçlü bir Sümer vatandaşıydı.

M.Ö. 2,000 yıllarındaki bir savaşta Ur şehri yıkılınca, İbrahim'in ailesi kuzeydeki Haran şehrine taşındı; bu şehrin adı, Sodom ve Gomorra şehirlerinin ünlü hükümdarı Lot'un babası, İbrahim'in erkek kardeşi Haran'ın onuruna isimlendirilmişti. Yirminci yüzyılın başlarında, arkeologlar İbrahim'in akrabaları onuruna isimlendirilmiş çok sayıda Mezopotamya şehri keşfettiler: Haran, Terah, Nahor, Serug ve Peleg. Gardner bu konuda şunları söylemektedir: "İsrailoğulları'nın kurucuları, görünüşe bakılırsa, kesinlikle sıradan insanlar değillerdi ve çok güçlü bir hanedanın liderleriydi." Sümerler'in antik geleneklerini Musa'dan İbrahim'e geçiren, bu hanedanlıktı.

Bütün Yollar Sümer'e Çıkar

Dünyanın en derin sırları, Mezopotamya'da, Dicle ve Fırat Nehirleri'nin arasında, İran Körfezi'nin yakınlarında yaşamış, bilinen en eski uygarlık olan Sümerler'e uzanmaktadır. İncil'in yazıldığı çağda, buraya Chaldea ya da Shinar deniyordu ve şimdiki adı da Irak'tır¹⁶.

Sümer kültürü, altı bin yıl önce aniden var olmuş ve tuhaf bir şekilde ortadan kaybolmadan önce, doğuda Himalayalar'dan doğup Pakistan'dan geçerek Arap Denizi'ne dökülen Indus Nehri'nin kıyılarına ve batıda daha sonra Mısır krallıklarına ait olan Nil Nehri'nin kıyılarına kadar her yerde yaşamı önemli şekilde etkilemiştir.

M.Ö. 2,400'lerde, Sümerler'in ülkesi batıdan ve kuzeyden Semit kabileleri tarafından istila edilmişti ve yaklaşık M.Ö. 2,350'lerde, İran Körfezi'nden Akdeniz'e kadar uzanan Semit Akkad Hanedanlığı'nı kurmuş olan savaşçı lider Büyük Sargon'un eline geçmişti. Devam eden savaşlar ve giderek azalan nüfus, Sümer'i Babil hükümdarı, ünlü kanun yapıcı Hammurabi'nin yönetimi altına girmeye zorladı.

16 Amerikan ordusunun paldır küldür Irak'a girmesinin nedeni sadece petrol müydü acaba? Ç.N.

Alan Alford, Yunan Santorin Adası'nın lavlar altında kalmasının, Girit ve Indus Vadisi kültürünün başkenti Mohenjo-Daro'nun gizemli yıkılışlarının, Hammurabi'nin hükümdarlığı döneminde gerçekleştiğine dikkat çekmektedir. Alford, bu olaylar ve Paskalya Adası halkının ortadan kalkması, Andean uygarlıklarının ortaya çıkışı ve Mayalar'ın Orta Amerika'ya gelişi – hepsi aynı dönemde olmuştur – arasında bir bağlantı görmüştü. Ayrıca, Hammurabi'nin ünlü yasalarının, Sümer Kralı Ur-Nammu tarafından yayınlanmış ve şimdiye dek keşfedilmiş olan en eski yasalardan ortaya çıktığı son derece açıktır.

Bundan 150 yıl öncesine kadar, on yedinci yüzyılda yaşamış olan İtalyan gezgin Pietro della Valle güney Irak'taki bir dizi höyüğü eşelemeye başlayana kadar, Sümerler hakkında hiçbir bilgi yoktu. 1843 yılında Fransız Paul Emile Botta tarafından bugünkü Korsabat yakınlarında bulunan II. Sargoy'un sarayı keşfedilmesiyle başlayarak, arkeologlar bugüne kadar Sümer yaşam tarzının her yönünü yansıtan gömülü şehirler, yıkılmış saraylar, sanat eserleri ve binlerce kil tablet keşfetmeyi başardılar. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında, Sümerce resmi bir dil olarak kabul edildi ve tercümelerine başlandı. Bugünkü bilgilerimize rağmen, genel halka Mezopotamya'da aniden biçimlenmiş olan bu ilk uygarlık hakkında çok az şey açıklandı.

Bu altı bin yıllık uygarlık hakkında, daha yakın tarihlerde var olmuş Mısır, Yunan ve Roma uygarlıklarına oranla daha fazla şey bildiğimizi düşünmek eminim şaşırtıcı olacaktır. Bunun en önemli nedeni, Sümerler'in çiviyazılarında yatmaktadır. Diğer eski imparatorlukların papirüsleri ve parşömenleri zaman içinde dağılmasına ya da savaşlarda yok olmasına rağmen, bu ıslak killere yazılarak kurutulan tabletler, günümüze kadar bozulmadan gelebilmiştir. Yazılar tamamlandıktan sonra, bu tabletler kurutuluyor, fırınlanıyor ve kütüphanelerde saklanıyordu. Bu tabletlerden şimdiye dek yaklaşık beş yüz bin adet bulunmuş, yapılan tercümeler sonucunda Sümerler hakkında inanılmaz miktar-

da bilgi elde edilmiştir. Georg Grotefend adlı bir lise öğretmeni 1802 yılında sistemli bir tercümeye başlayana kadar, Sümer tabletlerinde ne yazıldığı anlaşılamadı. Bugün hâlâ birçok tablet İngilizce'ye çevrilmeyi beklemektedir, çünkü dünyanın bir avuç tercümanı yanında tabletlerin sayısı bir dağ gibi yükselmektedir.

Sümer alfabesinin logogramlardan (kelimelerden çok kavramları temsil eden semboller) oluşmuş çok daha eski bir dilden türediğini ve antik Çin karakterlerine benzediğini anlamak önemlidir. İngilizce gibi detaylı bir dil olmadığı için, tercümelerinde büyük bir serbestlik gözlemlenmektedir. On dokuzuncu yüzyılda bu tercümeler resmi olarak başladığında, Sümerler'in yaratıcılarının sembollerinin mitolojik "tanrılara" karşılık geldiği anlaşıldı ve her şey bu noktadan ilerledi.

Arkeolojik çalışmalar, M.Ö. 4,000 yıllarından kısa bir süre sonra Dicle-Fırat Vadisi'nde bataklıkların kurutulduğunu, kanalların kazıldığını, baraj ve arkların yapıldığını, büyük ölçekli bir sulama sistemi oluşturulduğunu ve büyük, parıltılı şehirlerin inşa edildiğini ortaya koymuştur.

İlk on iki önemli şehir-eyaletler – Ur, Nippur, Uruk, Lagaş, Akkad, Kiş gibi egzotik isimleri vardı – adına zigurat (Kutsal Dağ) denen yüksek tapınakların etrafında yapılandırılmıştı ve her biri, *ensi* denen kendi tanrısı tarafından yönetiliyordu. Zigurattan dışa doğru yayılarak kamu binaları, pazarlar ve evler yer alıyordu. Her şehri saran geniş topraklar da yine yerel *ensi* tarafından yönetiliyordu. Bu şehir-eyaletler gelişirken, *lugal* denen ve sadece yerel "tanrıya" karşı sorumlu olan birer kralın hakimiyeti altına girdiler.

Sümerler hakkındaki yüzeysel bilgilerimize rağmen, dünyada birçok "ilkleri" onların gerçekleştirmiş olduğunu artık biliyoruz. *History Begins at Sumer (Tarih Sümer'de Başlar)* ve *The Sumerians (Sümerler)* adlı kitapların yazarı Profesör Samuel Noah Kramer, bu insanların ilk yazı sistemini, tekerleği, okulları, tıp ve tarih bilimlerini, ilk yazılı atasözlerini, ilk kongreyi, vergi siste-

mini, kanunları, sosyal reformları, kozmogoni ve kozmolojiyi, ilk basılı parayı (gümüş metal para) geliştirdiklerini vurgulamıştır.

Elimize kalan kayıtların büyük çoğunluğu, vergi kayıtları, mahkeme kararları ve pazar fiyatlandırmaları gibi günlük şeylerdir. Aslında, bu antik insanlar, günümüz modern toplumlarından çok da farklı değillerdi. Gülüyorlar, seviyorlar, nefret ediyorlar, komplo kuruyorlar, tartışıyorlar, birbirlerine karşı entrikalar çeviriyorlar ve zaman zaman da savaşıyorlardı.

Yazar Tomas, Sümer Kraliçesi Shub-ad'ın British Museum'da sergilenen büstü için şunları söylemektedir: "Güzel genç hanımın başında muhteşem bir modern peruk, kulaklarında iri küpeler ve boynunda da bir gerdanlık var. Kozmetik, peruk ve pahalı mücevherler kullanan bu soylu kız, M.Ö. 2,900'lerde, yani Roma'nın kurulmasından 2,150 ve Musa'nın yazılarının başlamasından 2,000 yıl önce törensel bir intiharla ölmüş."

Sümerler sık sık uzaklara yolculuk yaparlardı ve gelişmiş gemi yapımı teknolojilerini ve haritalama sistemlerini, bugün Lübnan olarak bilinen Akdeniz doğu sahil şeridinde yaşamış olan Phoenicianlar'a getirenlerin onlar olduğu düşünülmektedir.

Gökyüzü hakkındaki bilgileri hem inanılmaz hem de şaşırtıcıydı. Alford şöyle demektedir: "Küresel astronomi, 360 derecelik daire, doruk noktası, ufuk çizgisi, göksel eksen, kutuplar, ay ve güneş tutulmaları, ekinokslar vs. ile ilgili tüm bilgiler, Sümer'de aniden ortaya çıkmış gibi görünüyor." Sümerler'in ay ve güneş hareketleri hakkındaki bilgileri, daha sonrasında Semitler, Mısırlılar ve Yunanlılar tarafından asırlar boyunca kullanılan ilk takvimin oluşmasını sağladı.

Alford'un da işaret ettiği gibi, sadece geometrimizi değil, aynı zamanda altmış temelli zaman ölçme sistemimizi de Sümerler'e borçlu olduğumuzu bugün çok az kişi anlamaktadır. "60 dakikalık saat ve 60 saniyelik dakika sistemi, aslında keyfi olarak belirlenmemiş, 60 sayısına dayalı bir sistem çevresinde oluşturulmuştur," demektedir Alford, modern burçlar kuşağının da on

iki tanrıya atıf olarak Sümerler tarafından geliştirildiğini ekleyerek. Dünyanın güneş çevresinde dönüş süresini otuzar derecelik on iki haneye, yani otuz günlük on iki aya bölenler de onlardı. Dünya'nın eksenindeki hafif kayıklığı dikkate alarak, gezegenin aynı konuma gelmesi için gereken sürenin 25,920 yıl olduğunu hesaplamışlardı. Bugün bu süre, Tapınak Şövalyeleri'ni, Illuminati'yi ve Rhodes'un Yuvarlak Masa'sını esinlendiren Yunan alim Plato'nun adına ithaf olarak bir Platon Yılı olarak bilinmektedir.

“Bugün kafaları karıştıran ve bilimcileri huzursuz eden soru şudur: Varlığı sadece 2,000 yıl sürmesine rağmen, Sümer uygarlığında yaşayanlar, bir göksel döngünün tamamlanması için gereken sürenin 25,920 yıl olduğunu nasıl anlamışlar ve kayıtlara geçirmişlerdi? Neden uygarlıkları bu zodyak döngüsünün tam ortasında başlamıştı? Bu, astronomi bilgilerinin tanrıların mirası olduğuna dair bir kanıt mıydı?” diye soruyor Alford.

Sorulması gereken asıl soru bence şudur: Altı bin yıl önce var olmuş ilkel insanlar, avcı-toplayıcı bir yaşam tarzı sürerken, nasıl olup aniden son derece ilerlemiş – günümüz standartları için bile – bir uygarlığa dönüşmüştü? *The New Encyclopaedia Britannica*'nın yazarları bile, Sümer tarihiyle ilgili cevaplanması gereken ciddi sorular olduğunu kabul etmekte ve bunları dikkatli bir şekilde şöyle açıklamaktadırlar: “20. yüzyıl uygarlığımızın bakış açısından sorulan ve kısmen etik bir şekilde ima edilen bu soruların cevapları ancak göreceli olabilir.”

Yazılı silindir mühürler de dahil olmak üzere tercüme edilmiş binlerce Sümer tabletine sahip olduğumuza göre, belki de bu konuyu açıklama işini Sümerler'in kendilerine bırakmamızda yarar vardır.

Cevap şu ki Sümerler, sahip oldukları her şeyin kendilerine tanrılar tarafından verildiğini iddia etmektedirler.

“Bütün antik insanlar, gökyüzünden Dünya'ya inen ve canları istediği zaman yine gökyüzüne çıkabilen tanrılardan söz etmektedir,” diye açıklamaktadır, Orta Doğu uzmanı Zecheria Sit-

chin, Sümerler'in kökenleri ve tarihleriyle ilgili kendi kayıtlarını anlatan tabletlerin çevirilerini sunduğu kitaplar dizisinin ilkinin giriş bölümünde. "Ama bu hikayelere daha önce hiç inanılmamış, araştırmacılar ve bilimadamları tarafından mitlerin başlangıcı olarak damgalanmışlardı."

Yüzyılın başlangıcında en eğitilmiş ve en bilgili araştırmacının muhtemelen bugün genel olarak kabul ettiğimiz kavramlarla düşünmeye başlayamayacağını kabul eden Sitchin, bu konuda şunları söylemektedir: "Şimdi astronotlar Ay'a inmişken, insansız uzay araçları diğer gezegenlere gitmişken, başka bir gezegende yaşayan bizden çok daha ileri bir uygarlığın astronotlarını geçmişteki bir tarihte Dünya gezegenine indirmiş olabileceklerini düşünmek, hiç de temelsiz bir teori değildir."

Sümerler'in kendilerine bilgi getiren "tanrılar" gibi varlıklardan hiç söz etmemeleri de ilginçtir. Bu, daha sonraları ilk söz geleneklerden sonra kendi tanrılarını oluşturan Yunanlılar'ın ve Romalılar'ın yorumlarıdır.

Sümerler onlara Anunnaki diyorlardı; yani "Gökyüzünden Dünya'ya Gelenler."

Anunnaki

Sümerler'in insanoğlunun kökeniyle ilgili anlayışlarını tam olarak kavrayabilmek için, zihin yapımızı hafifçe değiştirmemiz gerekir.

Bol miktarda Sümer bilgisini tutarlı – sıra dışı olsa da – bir teoriye çevirmek için sentezleştirmek adına çok şey yaptı ve sık sık zihin yapısının nasıl değiştiğini söylerdi. Filistin'de İbranice eğitimi alan bir öğrenciyken, Eski Ahit'te geçen *Nefilim* kelimesi gerçekte "Aşağı Gönderilmişler" anlamına gelirken, neden "devler" olarak tercüme edildiğini sorgulamaya başlamış ve bunu açıkça dile getirmişti. Açıkça tahmin edilebileceği gibi, inisiyatif ve doğruluk konusundaki titizliği için övülmesi gerekirken,

Sitchin, İncil'i sorgulamakla suçlanmıştı. Ama bu olay, onu antik metinlerdeki tutarsızlıkların ve soru işaretlerinin ardında yatan gerçeği aramak üzere yaşam boyu sürecek bir yolculuğa çıkaracaktı.

Sitchin'in sorusu aslında son derece haklıydı. Holman İncil Sözlüğü, Eski Ahit'teki Nefilim kelimesini "devler" olarak değil, "Birçok yorumcuya göre, göksel varlıklarla insan kadınların cinsel birleşmesi sonucunda ortaya çıkan antik kahramanlar" olarak açıklamaktadır. Yaratılış 6:4'te (Yeni Uluslararası) şöyle ifade edilmektedir: "Tanrı'nın oğulları insan kadınlarla birlikte olduğu ve çocuk yaptığı o günlerde – ve sonrasında – Nefilim dünya üzerindeydi. Onlar eski zamanların kahramanları, ünlü adamlardı."

Rusya doğumlu olan Sitchin, Filistin ve Londra'da eğitim aldı ve Londra Ekonomi Okulu ve Politik Bilimler eğitimini tamamladıktan sonra, Londra Üniversitesi'nde ekonomi tarihi üzerine uzmanlaştı. Ekonomik ve tarihi gazeteler ve dergiler için kısa süreyle yazar olarak çalıştıktan sonra, 1948 yılında New York'a yerleşti ve çok geçmeden Birleşik Devletler vatandaşı oldu. Eğitim yılları sırasında, Sitchin çok sayıda dili akıcı bir şekilde konuşmaya başladı ve bunlar arasında antik Mısır, İbrani, Akkad ve Sümer dilleri de vardı.

Sitchin ve diğerleri, antik Sümerler'in tarih tabletlerini sadece mit olarak değil, anladıkları ve algıladıkları haliyle ama olduğu gibi anlatmış olabilecekleri düşüncesine odaklandılar. Sonuçta Sümerler'e ait birçok antik şehrin tanımı inanılmayacak kadar görkemliydi ve efsane olarak kabul ediliyordu ama daha sonrasında yapılan arkeolojik araştırmalar, durumun hiç de öyle olmadığını ortaya koydu. Neden yazılı tarih de gerçek olarak algılanmayacaktı?

Yıllar süren tercümeler ve araştırmalardan sonra, Sitchin, İncil'de geçen Nefilim ile Sümerler'in sözünü ettiği Anunnaki'nin aslında aynı şey olduğunu fark etti; yani Dünya'nın uzak geçmişinde, yıldızlardan bazı varlıklar gelerek ilk uygarlıkları kurmuş

oldukları fikri! Bu, aslında Farmasonluk'tan Thule Derneği'ne kadar neredeyse tüm gizli örgütlerin kabul ettiği fikirdi.

Sitchin'in tercümelerini sıçrama tahtası olarak kullanan birçok yazar, son yıllarda Anunnaki hikayesiyle ilgili çok daha detaylı ve gelişmiş katkılarda bulundular. Sitchin'in çalışmalarını temel alan Alan F. Alford, R. A. Boulay, Neil Freer, Dr. Arthur David Horn, Dr. Joe Lewels, C. L. Turnage, Lloyd Pye, Laurence Gardner ve William Bramley'in de aralarında bulunduğu birçok yazarın katkılarıyla, Anunnaki hikayesi sonunda şu hale geldi:

Yaklaşık 450,000 yıl önce, bir grup insan benzeri uzaylı varlık Dünya denen gezegene geldiler. Geldikleri gezegen, Sümerler'in adına Nibiru dedikleri, Dünya'nın üç misli büyüklüğünde bir gezegendi. Nibiru, antik Sümer edebiyatında güneş sisteminizin on ikinci gezegeni olarak tanımlanmaktadır.

1981 yılında Amerikalı astronomlar, güneş sistemimizde onuncu bir gezegenin var olduğu teorisi üzerinde çalışıyorlardı. Dünya çevresinde dönen bir uydu teleskopun kaydettiği görüntüler ve Pluto'nun yörüngesindeki düzensizlikler üzerinde yapılan çalışmalar, bilim adamlarını güneş sisteminde başka bir gezegenin daha var olabileceği düşüncesine itmişti. "Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri Gözlemevi'nin güneş sistemimizde 10. bir gezegen daha olduğu konusunda bulduğu kanıtlar doğruysa, Sümerler'in astronomi alanında modern insandan çok daha ileri düzeyde olduklarını kabul etmek gerekir," diye yazmıştı *Detroit News* için çalışan bir yazar. Sümerler Ay'ı ve Güneş'in kendisini de güneş sisteminin parçaları olarak gördüklerinden ve böylece on iki rakamına ulaştıklarından, bu konuda herhangi bir tutarsızlık yoktu. Üstelik bu şekilde Anunnaki efendilerinin panteonundaki sayı da tamamlanıyordu.

Bize yazıyı henüz geliştirmekte oldukları söylenen antik Sümerler'in Uranüs, Neptün ve Pluto gezegenlerini son derece doğru bir şekilde tanımlamış ve diyagramlarını hazırlamış olmaları, inanılmaz bir olaydır, çünkü bu üç gezegen, bir teleskop

kullanılmadan asla görülemezler. Uranüs, 1781, Neptün 1846 ve Pluto 1930 yıllarına kadar, modern insan tarafından varlığı bilinmeyen gezegenlerdi.

Uzun zamandır sadece mit olduğu düşünülen antik Sümer metinlerinin son yorumları, özellikle de Yaratılış Destanı olarak bilinen *Enuma Elish*, güneş sistemimizin son durumu hakkında inanılmaz bilgiler sunmaktadır. Sitchin bu konuda şunları söylemektedir: “Neden bu destanı olduğu gibi kabullenmiyor, Sümerler’in bildirdiği kozmolojik gerçekleri Nefilim’den öğrendikleri şekliyle kabul etmiyoruz?”

Sümer metinlerinde, dört milyar yıldan uzun bir süre önce Nibiru adında gezgin bir gezegenin güneş sistemimize girdiğini, Tiamat denen büyük bir gezegeni kıl payı ıskaladığını, bunun sonucunda da ciddi yer çekimi sorunları yarattığını açıklamaktadır. Daha sonra Nibiru – Sitchin, kendi çalışmalarında bu gezegenden Babil dilindeki adıyla, Marduk olarak söz etmektedir – bir kez daha geldiğinde, Tiamat gerçekten vuruldu ve Nibiru’nun görevli ayları tarafından bombalandı. Tiamat’ın çeşitli boylardaki parçaları asıl yörüngesinde kalarak asteroit kuşağını oluştururken, gezegenin diğer yarısı güneşe yakın yeni bir yörüngeye fırladı. Bu parça, zaman içinde Dünya’yı meydana getirdi. Nibiru’nun aylarından biri olan Kingu, bizim şimdi bildiğimiz Ay haline geldi.

İşin ilginç yanı şu ki bu teori Dünya’nın neden kabuğunun bir kısmının – özellikle de Pasifik Okyanusu’nu kapsayan yarısı – neden eksik olduğunu ve asteroit kuşağının nasıl oluştuğunu mantıklı bir şekilde açıklamaktadır. Bu teori, bilimadamları arasında çok fazla spekülasyonlara neden olan kuyruklu yıldızları da açıklamaktadır. Bu teoriye göre, Nibiru ve Tiamat çarpıştıklarında, iki dünyadan da çok miktarda deniz suyu toprak ve dö-küntüyle birlikte uzay boşluğuna savrulurken oradan oraya uçan “kirli” buz toplarını meydana getirdi.

Bu kavram, yakın zamanda elde edilen bazı bulgularla daha da güçlendi: Antarktika'da bulunan bazı göktaşları, Mars'ın atmosferini oluşturduğu bilinen gazları içeriyordu; diğer yandan, 1996 yılında NASA bilimadamları, bir Mars meteorunda, dört milyar yaşında olduğu tespit edilen mikroorganizmalar buldular.

Yörüngesi Mars ile Jüpiter arasından geçtiği için "Geçit Gezegeni" de denen Nibiru, elips biçimli kendi yörüngesine devam etti. Bu yörünge, Nibiru'yu güneş sistemimizden bir hayli uzaklaştırmakta ve sonra tekrar kütleli çekim nedeniyle içeri sokmaktadır. Nibiru, birçok toplumda – özellikle Mısır – "kanatlı bir disk" olarak temsil edilir.

Dünya'daki yaşam, gezegenin güneş çevresinde dönüş süresi olan bir yıla dayanarak gelişti. Nibiru'daki yaşam ise, güneş etrafındaki dönüş süresine göre, yani dünya zamanıyla 3,600 yıla göre oluştu. Bu durum, Nibiru'daki yaşamın Dünya'dakinden çok daha önce gelişmiş olabileceğini düşündürmektedir. Bu zaman orantısı, normal yaşam süresi bir hafta olan bir sivrisineğin, neden insanı ölümsüz olarak görebileceğini de açıklamaktadır.

Yaklaşık 450,000 yıl önce, Dünya'nın İkinci Buzul Çağ döneminde, Nibiru'nun son derece gelişmiş olan varlıkları – Sümer metinlerinde Anunnaki olarak geçer – iki gezegen birbirlerine yaklaştıklarında, Dünya'ya yolculuk ettiler. Sümerler'e göre, tıpkı bizim astronotlarımızın dünyaya dönerken okyanusa inmeleri gibi, Anunnaki de ilk inişini suya yaptı.

Mantıken, bu antik astronotlar kendilerine ortalama bir hava sıcaklığı, iyi bir su ve yakıt kaynağı sağlayacak bir kamp yeri aradılar. Bu yere uyan sadece bir tek bölge vardı: Mezopotamya. Indus Nehri vadisi ve Nil havzası, diğer iki tercih olabilirdi ama güney Irak'ta bol miktarda bulunan fosil yakıtına ulaşmak kolay değildi.

Bazı araştırmacılar, bu ilk Anunnaki yerleşim merkezlerinin günümüzdeki güney Irak'ta kaldığı için, Saddam Hüseyin'in boy-

kot ve bombardımanları sayesinde Birinci Dünya ziyaretçilerine kapalı birkaç bölgeden biri olmasını şüpheyle karşılamaktadırlar.

Mutlak Nibiru hakimi Anu – veya An ya da El; bu, kaynaklara göre değişmektedir – asıl gezegenlerinden operasyonu yönetirken, Anu’nun iki oğlu Enlil ve Enki’nin liderliğinde, Dünya’nın sistematik kolonileştirilmesi süreci başladı. Bütün Anunnaki liderler, daha sonra Nefilim ya da “tanrılar” rollerine büründüler. Çok ilginçtir ki bu Nefilim’den birinin adı Nazi idi. Bu noktaya bakıldığında, insan yirminci yüzyıl Alman okültistlerinin bu bağlantıyı bilip bilmediğini merak ediyor.

Enlil, görev kumandanydı; Enki ise yönetici ve bilim subayı olarak görev yapıyordu. İki kardeş arasında Nibiru protokolüyle ilgili uzun süredir devam eden bir düşmanlık vardı. Daha sonraki Dünya hanedanlarında olduğu gibi, ağabey olan Enki, annesi Anu’nun resmi karısı olmadığı için, ikincil derecede öneme sahipti. Bu da onu kraliyet soyağacından çıkarıyordu. Ama Dünya yolculuğunu ilk başlatan da Enki idi.

İyi korunmuş metinlerden birinde, Enki, İran Körfezi’ne inişini şöyle anlatmaktadır: “Dünya’ya yaklaşırken, çok fazla su olduğunu fark ettim. Yeşil çayırlarına yaklaştığımda, benim emrimle yükselttiler ve kümbetler [barajlar ve hendekler] oluştu. Saf bir yerde evimi yaptım...”

Enki hem bilimci hem de mühendisti. Onun liderliği altında, İran Körfezi’nin kuzey kıyılarındaki bataklıklar kurutuldu, sulama sistemleri, barajlar, Dicle ve Fırat’ı birleştiren kanallar yapıldı. Enki’nin büyük oğlu Marduk’un önderliğinde, destek birlikler Dünya’ya geldi. Dünya zamanıyla binlerce yıldan uzun bir süre içinde – bu Anunnaki için sadece birkaç yıldır – bu ziyaretçilerden oluşan bir koloni nihayet yerleşebildi ve dikkatleri öncelikli amaçlarına döndü: Altın bulmaya!

Birçok araştırmacı, Anunnaki’nin Dünya üzerindeki çalışmalarıyla ilgili çok karmaşık metafiziksel açıklamalar üretmiş-

lerdir. Birçoğu, Nibiru'nun geçişiyle ve Dünya'nın yaratılışıyla bozulan enerji alanlarından ve ruhsal boyutlardan söz etmektedir. Bir teoriye göre, Anunnaki aslında gezegenlerin çarpışması sırasında arkada kalan "kayıp ruhları" kurtarmaya çalışıyordu.

Ama Sitchin ve diğerleri tarafından ortaya atılan daha kabul edilebilir ve daha iyi belgelenmiş teori, bu kolonicilerin Dünya'nın mineral zenginliklerinin – özellikle de altın – peşinde olduklarıdır. "Anunnaki, bizim hidroflorokarbonlar sayesinde ozona verdiğimiz türde zararlar bulunan kendi atmosferlerini onarmak için altın arıyorlardı," diye açıklamıştır yazar Lloyd Pye. "Anunnaki'nin bulduğu çözüm, olağanüstü ince altın tabakalarını kendi atmosferlerine yayarak delikleri kapamaktı... İlginç bir şekilde, kendi bilimadamlarımız, ozon tabakasının onarılması durumunda en iyi çözümün minik altın partiküllerinin atmosfere atılması olduğunu söylemektedirler."

Görünüşe bakılırsa, bir su arıtma sistemiyle İran Körfezi'nden altın çıkarma projesi, ihtiyaçlarını karşılamaya yetmemiştir. Varisi Enlil ile birlikte Anu, koloniye ziyaret etti ve Enki'yi daha fazla altın bulmakla görevlendirdi. Enlil tüm Dünya kolonisinin başına getirilirken, Enki altın arama operasyonlarını başlatmak için Afrika'ya ve daha sonra da Güney Amerika'ya gitti. Çok erken dönemlerde böylesine bir altın arama operasyonu yapıldığı yönündeki kanıtlar, 1970'lerde Güney Afrika merkezli bir altın arama şirketi olan Anglo-American Corporation'ın sürdürdüğü bilimsel çalışmalar sonucunda ortaya çıktı. Şirketin bilimadamları, M.Ö. 100,000 yıllarına kadar uzandığı söylenebilecek antik altın çıkarma operasyonlarına dair izler buldular. Altın çıkarmak amacıyla yapılan benzer kazı izlerine Orta ve Güney Amerika'da da rastlandı. Bu, Anunnaki altın arama çabalarının gezegenin her yerinde devam ettiğini göstermekte ve insanların başlangıçtaki yayılmalarını da açıklamaktadır. Bu konudaki diğer bir destek kaynak da, ikinci yüzyılda yaşamış olan coğrafyacı Ptolemy'nin antik Mezopotamya şehirlerine verdiği adlarla Orta Amerika'da-

ki karşılıkları arasındaki benzerlik olarak gösterilebilir:

<i>Mezopotamya'daki Adı</i>	<i>Orta Amerika'daki Karşılığı</i>
<i>Chol</i>	<i>Chol-ula</i>
<i>Colua</i>	<i>Colua-can</i>
<i>Zuivana</i>	<i>Zuivan</i>
<i>Cholima</i>	<i>Colima</i>
<i>Zalissa</i>	<i>Xalisco</i>

Çıkarılan altın cevherleri, arıtma ve rafine etme işlemleri için uçan kargo araçlarıyla Mezopotamya'daki merkeze götürülüyordu. Burada altınlar ZAG adı verilen kumsaati biçimli külçelere dönüştürülüyordu. Arkeolojik kazılarda, gerçekten de bu biçimde altın külçelerine rastlanmıştır.

Enlil ve Enki arasında giderek şiddetlenen düşmanlığı hafifletme çabasıyla, Anu, Enlil'i Mezopotamya'da bulunan E.DIN – belki de İncil'de geçen Cennet (İngilizce “Eden”) kelimesinin kökeniydi – adlı koloninin başına geçirirken, Enki'yi de Afrika'daki AB.ZU'nun başına getirdi.

Anunnaki arasında, zorluklar yaratan iklim değişiklikleri ve bitip tükenmek bilmeyen madencilik angaryaları gibi sorunlar ortaya çıktı. Sümer metinlerinden birinde şöyle söylenmektedir: “Tıpkı insanlar gibi tanrılar da [Anunnaki] işten yoruldu ve çalışmaların yavaş ilerlemesinden sıkıldılar; tanrıların çalışma hızı yüksek olmasına rağmen iş çok ağırdı ve çok fazla gerginlik yaratıyordu.”

Antik tarihle ilgili böylesine bir revizyonizm, geleneksel bilim üzerinde güçlü bir etki yaratmıştır ve yaratmaya da devam edecektir. İnsanoğlunun kökeniyle ilgili geleneksel açıklamaların “saçmalıktan ibaret” olduğuna karar veren Dr. Arthur David Horn, 1990 yılında Colorado Devlet Üniversitesi'ndeki biyolojik antropoloji kürsüsünden istifa etti. Uzun çalışmalardan sonra, dünya dışı varlıkların insanoğlunun kökeniyle bir ilgisi olduğu teorisine o da inanmaya başladı.

Sitchin'in çalışmalarından yola çıkarak hazırladığı yazılarında, Horn bu konuda şunları söylemektedir: "Anunnaki'nin alt tabaka üyeleri bundan 300,000 yıl önce ayaklandıklarında, Anunnaki, 100,000 yıldan uzun bir süredir Dünya üzerinde altın çıkarma işine devam ediyordu. Başkumandan olan Enlil, onları ağır şekilde cezalandırmak istedi ve babasının da dahil olduğu Büyük Anunnaki Meclisi'nin toplanmasını istedi. Anu, Anunnaki madencilerinin sorunlarıyla ilgili daha anlayışlıydı. Madencilerin işlerinin ağır ve gerginliğin çok fazla olduğunu görebiliyordu. Altın çıkarmanın başka bir yolu olup olamayacağını merak ederek, bu düşüncesini meclise de açıkladı. Bu noktada, Enki, bu ağır işi yapması için bir İlkel İşçi ya da Sümer dilindeki karşılığıyla, bir *Adamu* yaratılabileceğini söyledi. Enki, kendi çalıştığı yer olan *Abzu*'da [Afrika] insan benzeri ilkel bir varlığın bol miktarda bulunduğunu bildirdi."

Enki'nin bir işçi ırk yaratma fikri, Büyük Meclis tarafından kabul edildi ve böylece, Sümer kayıtlarına göre, insanoğlunun gerçek doğuşu başladı. Bu açıklama, İncil'deki en kafa karıştırıcı ayetlerden birini de netleştirmektedir. İncil'de tek bir gerçek Tanrı'nın var olduğu söylendikten sonra, Yaratılış 1:26'da, tek Tanrı'nın şöyle dediği bildirilmektedir: "Kendi suretimizden bir insan yaratalım..."

Bu ayet, iki anlama gelebilir; öncelikle, Eski Ahit'te adı geçen ve çoğul olarak kullanılan Elohim, Yaratılış'ı yazan tektanrıcılar tarafından "Tanrı" olarak yorumlanmış ama aslında insanoğlunun genetik olarak üretilmesi fikrini onaylayan Anunnaki Meclisi'ni kastetmiş olabilir; ikincisi, insanı "kendi suretimizden yaratalım" fikri, yeni bir ırkın yaratılışını değil, var olan bir ırk üzerinde genetik olarak oynanmasını kastediyor olabilir. Sitchin, bu konuda şunları söylemektedir: "Gerek Doğucular ve gerekse İncil araştırmacıları, Yaratılış Kitabı'nın derleyicilerinin yaptıkları çalışmaların, ilk olarak Sümer'de kayda geçirilmiş çok daha eski ve muhtemelen çok daha detaylı bilgiler olduğunu artık

kabul etmektedirler.” Anunnaki Dünya operasyonunun tıbbi su-bayı, Ninharsag – Ninti adıyla da bilinir – adında bir dişiydi ve Enki ile birlikte genetik deneyler üzerinde çalışmaya başlamıştı. Bulunan bir Sümer silindir mühüründe, Enki ve Ninharsag, et-raflarında şişeler, kaseler, bir masa, raflar, makineler, bir yardım-cıyla resimlenmiştir ve görüntü büyük ölçüde bir laboratuvarı çağrıştırmaktadır. Sümer kayıtlarına göre, aralarında insan başlı boğa ve aslanların, kanatlı yaratıkların, maymunların, keçi baş-lı ve ayaklı insan benzeri yaratıkların da bulunduğu çok sayıda mutant yaratık ürettiklerini bildirmektedir. Eğer bu doğruysa, Atlas, Goliath, Gargantua, Polyphemus ve Typhon gibi “mitolo-jik” yaratıkların ve süper insanların arkasında yatan gerçek de açıklanıyor demektir.

On dokuzuncu yüzyılda, bir zamanlar M.Ö. 721-705 tarihle-ri arasında Mezopotamya’yı yönetmiş olan Asurlu Kral II. Sar-gon’un sarayının bulunduğu yerde, çok sayıda devasa sfenks heykeli ortaya çıkarıldı. Bu heykeller arasında kanatlı bir boğa ve insan başlı bir aslan da vardı. Bu sanat eserlerinin büyük bö-lümü John D. Rockefeller tarafından satın alınarak New York’a götürüldü.

İlk insanın yaratılışıyla ilgili Sümer kayıtları – Sümer dilinde LU.LU olarak yazılmaktadır ve İbranice’deki karşılığı *Adama* ola-rak geçmektedir; Dünya İnsanı ya da Dünyalı anlamına gelmek-tedir – bugün klonlama hakkındaki bilgilerimiz düşünülürse, aslında son derece açık ve bire bir anlatıma sahiptir. Ama yirmi beş yıl öncesi düşünülürse, bu kavram en eğitimli bilimadamı veya araştırmacı için bile anlaşılmasa imkansız bir haldeydi. Enki ve Ninharsag, Afrikalı insan benzeri bir dişiden aldıkları üreme hücresi ya da yumurtayla, genç bir Anunnaki erkeğinin spermini birleştirdiler. Döllenen yumurta, bir Anunnaki kadının rahmine yerleştirildi; kayıtlara göre, bu kadın Enki’nin kendi karısı Ninki idi.

Doğum sırasında sezaryen yöntemi gerekmiş olmasına rağmen, Dünya üzerinde ilk kez sağlıklı bir *Adama* melezi doğdu; bu melez, milyonlarca yıllık evrim aşamasını atlamıştı. Antik Sümer kayıtlarına göre, “İnsanoğlu ilk kez yaratıldığında, ekmek yemeyi, giyinmeyi bilmiyor, koyun gibi ağızıyla ot yiyor, hendekten su içiyordu...”

Sonrasında, Enki ve Ninharsag, hem erkek hem de dişi olmak üzere çok sayıda *Adama* üretme işine koyuldular. Ama bu dönemde kendi aralarında üreyemiyorlardı ve Anunnaki ile kıyaslandığında ömürleri çok kısaydı. Bu muhtemelen yeni bir insan ırkıyla rekabet etmek zorunda kalmamak için bilinçli olarak yaptıkları bir şeydi. Yaratılış 3:5’e göre, *Elohim*’in insanoğluna verdiği ilk emir, “tanrılar gibi olmamaları için” cahil kalmayı emretmeleriydi.

Sümerler’in insanoğlunun yaratılışına ilişkin anlattıklarıyla, İncil’de anlatılanlar arasında son derece büyük paralellikler vardır. İncil ilk kadının Adem’in kaburga kemiğinden yaratıldığını bildirmektedir. Horn bu konuda şunları söylemektedir: “Büyük Sümeroloji uzmanı Samuel N. Kramer, bu yüzyılın ortalarında, Hava’nın kökeniyle ilgili Adem’in kaburgasından yaratılmış olması fikrinin, belki de hem ‘kaburga’ hem de ‘yaşam’ anlamına gelen Sümer kelimesi Tİ’den türemiş olabileceğini vurguladı.” Dolayısıyla, Havva herhangi bir kaburga kemiği söz konusu olmadan, “yaşamını” Adem’den almıştı; ya da gereken genetik malzemenin Adem’in iliğinden alınmış olması düşünülebilir.

İlk *Adama* örneklerinin üretildiği laboratuara SHI.IM.TI adı verilmişti ve bu ifadenin Sümer dilindeki anlamı şuydu: “Yaşam nefesinin üflendiği ev.” Bu ifadeyi, Yaratılış 2:7’de Tanrı’nın insanoğlunu topraktan yarattığı ve “burun deliklerine yaşam nefesini üfllediği” yönündeki ayetle karşılaştırın.

1978 yılında ilk modern tüp bebeğin dünyaya getirilmesinden sonra, Sitchin şöyle demişti: “Adem, Dünya üzerinde doğan ilk tüp bebektir.” Bu modern doğum tekniğinin, Sümer tabletle-

rinden yaptığı tercümelerle örtüştüğünü görmüştü; özellikle de yirminci yüzyılda modern bilim genetik yapımızla oynayabilmeye başladığında.

Uzun zaman önce unutulmuş olan klonlama biliminin Sümerler tarafından sembollerle aktarılmış halinin tıp biliminin sembolü olması, daha da ilginçtir. Yaşam veren tıp tekniğinin bu antik sembolü, kanatlı bir asayı saran iki yılan şeklindedir ve DNA moleküllerinin çift sarmalının görünüşüne çok benzemektedir. 1946 yılında keşfedilmiş olan DNA, insan hücrelerinde var olan ve kişinin genetik yapısının bilgilerini barındıran aminoasitlerdir. Bir klon ya da melez üretilmesini sağlayan şey, DNA ile oynanmasıdır.

1970'li yıllarda en eski tarih öncesi insan kalıntıları Afrika'da bulunduğundan beri, ilk ilkel insanların orada ortaya çıktığı yönündeki teori giderek gelişmiştir. "Lucy"nin ve diğer ilkel insanların kemik örnekleri, bundan üç milyon yıl önce Dünya'nın o bölgesinde insanların yaşadığını ama Neanderthal adamı kadar bile gelişmiş olmadığını ortaya koymaktadır. Popüler inancın aksine, araştırmacılar C. P. Groves, Charles E. Oxnard ve Louis Leakey, morfoloji açısından *Australopithecus*'un insan türünden tamamen farklı olduğu konusunda hemfikirdirler. Groves, "Lucy" ile modern insan arasındaki bağlantıyı açıklamak için, Darwin'inkinden farklı bir teoriye ihtiyaç olduğunu vurgulamıştır.

Ama geleneksel düşünceyle tartışmaya kalkışanların hali içler acısıdır. Birçok bağımsız araştırmacının bildirdiğine göre, günümüze dek sürdürülen anlayışla ters düşen keşiflere karşı ciddi bir komplo var gibi görünmektedir. 1950'lerde Huron Gölü'ndeki Manitoulin Adası'nda buz içinde ileri seviyede gelişmiş taş aletleri bulan Kanada Ulusal Müzesi görevlisi Thomas E. Lee bunun bir örneğidir. Bu aletler en azından 65,000 yaşında – belki de yaklaşık 125,000 – görünüyor, bu da geleneksel teorilerle tamamen çelişiyordu. Lee, pozisyonundan uzaklaştırıldığını,

çalışmasının saptırılmış bir şekilde açıklandığını ve bulgularını kimsenin yayınlamak istemediğini söylemiştir. Bulunan aletlerin büyük bölümü depolara “kaldırılmış,” Lee’yi kovmak istemediği için müze müdürü kendi işinden olmuştur.

Forbidden Archeology (Yasak Arkeoloji) adlı kitapların yazarları, Lee’nin bu konuda yalnız olmadıklarını söylemişlerdir. “Bilim ortamında, hoşça gitmeyen bulguları ve kanıtları yok etmeyi amaçlayan bir süzgeç sistemi var. Bu bilgi süzme işi, bir asırdan uzun bir süredir devam ediyor.” Özellikle sabrı taşmış olan bir araştırmacı, geçenlerde şöyle yazdı: “National Geographic ve Smithsonian gibi organizasyonların, insanları gerçek kökenleriyle ilgili aydınlatacak potansiyele sahip bilimsel verileri çürütmek, bozmak ya da yok etmek amacıyla, dünyanın elit kesimi tarafından kurulmuş olduklarını artık anlayın!”

İncil’de açıkça ifade edildiği gibi, Adem ve torunlarını kolay bir kader beklemiyordu; çok çalışmaları ve efendilerinin ellerinde hayatta kalmaları bekleniyordu. “Genel olarak ‘tapınma (İngilizce “worship”) şeklinde tercüme edilen kelime, aslında *avod*, yani ‘çalışma (İngilizce “work”)’ idi,” diyordu Sitchin. “İncil’de sözü geçen antik adam, tanrısına ‘tapınmıyor,’ onun için ‘çalışıyor’du.”

Horn bu konuda şunları söylemektedir: “Antik Sümer metinleri, Anunnaki’nin, tıpkı sömürdüğümüz çiftlik hayvanları gibi, kendi ürettikleri kölelere kötü davrandıklarını göstermektedir. İnsan toplumlarında kölecilik ve sömürgecilik, en eski uygarlıklardan beri var olan ve bilinen bir şeydi. Belki de Anunnaki’nin kibirli, zalim, ahlaksız, nefret ve tiksinti uyandırıcı varlıklar olduklarını öğrenmek, bizi şaşırtmamalıdır. Kanıtlar göstermektedir ki kölelerini canlarını çıkarırcasına çalıştırıyorları ve insan türüne karşı pek de sempati duymuyorlardı. Yine de, Anunnaki insanoğluna ilk uygarlıklarını, Sümer uygarlığını bağışlamaya karar verdiler.”

Ama böyle bir uygarlık, insan genetik kodunun daha fazla oynanmasından ve son olarak bütün insan varlığını yok etme girişiminden önce olmadı.

İlk insan işçiler sığır gibi olduklarından ve kendi aralarında üreyemediklerinden, Anunnaki sürekli olarak yeni gruplar üretmek zorundaydı ve bu da yapay döllenme ile doğum arasında geçen süre düşünüldüğünde, oldukça fazla zaman kaybına neden olan bir yöntemdi. Bu yüzden Enki ve Ninharsag, kendi kendine üreyebilecek bir *Adama* ırkı yaratma işine koyuldular.

Yaratılış 2:8-15, *Adama* türünün başka bir yerde yaratıldığını ve sonradan Cennet Bahçesi'ne yerleştirildiğini açıkça ifade etmektedir; ya da diğer bir deyişle, Fırat ve Dicle Nehirleri'nin arasında kalan bölgede bulunduğu açıklanan ve E.DIN denen Anunnaki kolonisine. Sümer metinleri, kıskanç Enlil'in Enki'nin Afrika'daki laboratuvarında bulunan insanları zorla alarak, onları yiyecek üretmeleri ve Anunnaki'ye hizmet etmeleri için E.DIN'e getirdiğini anlatmaktadır. Ama Enlil'in daha fazla işçiye ihtiyacı vardı ve çok geçmeden yardım istemek için tekrar Enki'ye başvurdu.

Alford, Enlil'in Afrika'daki laboratuvara saldırmasına karşılık olarak, Enlil'in E.DIN'e geldiğini, insan üretmek için burada yeni bir laboratuvar kurduğunu ama gizlice genetik kodla oynayarak kendi aralarında üreyebilecek bir insan ırkı ürettiğini anlatmaktadır.

Bu aşamayla ilgili detayları açıklayan Sümer metinleri kaybolmuş ya da henüz keşfedilememiş olmakla birlikte, araştırmacılar prosedürün kendi kendine üreyebilen bir *Adama* DNA'sı üretmeyi içerdiğini ve bunun için de denek uyutulmuş olduğu bir sırada bir kaburga kemiğinden örnek alınmış olabileceğini düşünmektedirler. Bu kez bir erkek *Adama*'nın DNA örneği, bir Anunnaki yerine, dişi bir *Adama*'nıninkiyle birleştirilmişti; DNA sıralamasında kesmeleri ve bağlamaları gerektiren bu yöntem, günümüzde genetik teknolojimizde mümkündür.

Sonuç, bir dişi *Adama* ile cinsel ilişkiye girerek ya da İncil'in üstü kapalı bir şekilde kullandığı ifadeyle, bir kadını "tanıyarak," bir erkek *Adama* yeni bir yaşamın doğmasını sağlayabiliyordu. Adem'in üreme "bilgisini" almış olması, birçok Anunnaki'yi – Enlil de dahil olmak üzere – çok kızdırdı. İnsanların isteyecekleri bir sonraki şeyin, Anunnaki kadar uzun yaşamak olduğunu söyleyerek sızlandılar. "İnsan artık bizden biri gibi oldu ve iyiyle kötüyü biliyor," diye bildirmektedir Yaratılış 3:22. "Yaşam ağacı-na uzanıp yemesine ve sonsuza dek yaşamasına izin verilmemeli." Böylece, DNA kodlarıyla yeniden oynanarak, insan ömrünün azaltılması ve insan beyninin tam kapasiteyle kullanılamaması sağlandı.

İnsan nüfusu artarken, iyice yayılmış olan Anunnaki altın çıkarma operasyonunda, birçok *Adama*, Fırat ve Dicle Nehirleri'nin arasında yeni gelişen şehirlerde çalışıyordu. Bazıları madencilik işlerine dönüyor, bazıları ormanlara kaçıyor, bazılarıysa nüfus kontrolünü sağlamak için gönderiliyordu. Açıklaması her ne olursa olsun, *Adama*, Cennet Bahçesi'nden kovuluyordu.

İnsan nüfusunun giderek artmasının ve Anunnaki ile giderek yaklaşan bağlantılarının sonuçlarını tahmin etmek zor değildir. Yaratılış 6:1-4, şöyle demektedir: "Dünya üzerindeki insanların sayısı artmaya ve aralarında dişiler doğmaya başladığında, Tanrılar'ın oğulları (Nefilim/Anunnaki) insan kızların güzel olduklarını gördüler ve aralarından seçtikleriyle evlenmeye başladılar... Tanrı'nın oğulları insan kadınlarla birlikte olduğu ve çocuk yaptığı o günlerde – ve sonrasında – Nefilim dünya üzerindeydi."

Asırlar boyunca, böylesine bir çiftleşmeye ek olarak *Adama* ırkı, zaman içinde Neanderthal adamın Cro-Magnon adama dönüşmesini sağlayan sürekli deneylerin de hedefiydi.

Ama insan ömründe giderek azalma gibi bazı kusurlar devam etti. İlk *Adama* torunları, Anunnaki genleri sayesinde dünya zamanıyla binlerce yıl yaşıyorlardı. Ama *Adama* ırkı birbiriyle

çiftleşerek üremeye devam ederken, dünya üzerindeki yaşamın zorluklarının da etkisiyle, zaman süresi giderek kısaldı. Saf Anunnaki hakimlerin olağanüstü uzun ömürleri, onları ölümsüz gibi gösteriyordu. Gılgamış Destanı'nda anlatıldığı gibi; "Sadece tanrılar güneşin altında sonsuza dek yaşarlar. Günleri sayılı olan insanoğlu ne başarırsa başarısın, esip giden rüzgardan başka bir şey değildir."

Gardner, Alford ve diğer yazarlar, Anunnaki'nin yaşam süresinin, yaşlanmayı geciktiren çeşitli kimyasal ve/veya enzimlerle daha da uzadığını düşünmektedirler. Gardner, birçok yerde sözü edilen "Yıldız Ateşi"nin, kadınların adet kanlarında bulunan melatonin ve serotonin enzimlerinin bir bileşimi olduğunu düşündüğünü ifade etmiştir.

Adem, Seth, Enosh, Kenan, Enoch, Methuselah gibi Nuh'tan önceki insanların yaşam sürelerinin yüzlerce yıl olduğunu belirtirerek, İncil bu uzun ömür konusunda çok şey açıklamaktadır.

Gerek fosil kayıtları ve gerekse Sümer metinleri, insanoğlunun ortaya çıkış tarihini 450,000 yıl önceye dayandığından, Alford İncil'deki rakamlarla ilgili bazı düzeltmeler yapılabileceğini söylemektedir. İncil'de belirtilen yaşları 100 ile çarptığında, Adem'in oğlu Seth ile Nuh Tufanı arasında 165,000 yıllık mesafe çıktığını bildirmiştir. Bu sayı, Sümer kayıtlarıyla son derece tutarlıdır.

Alford bu konuda şunları söylemektedir: "Yahudi insanları, Çıkış'tan önce Mısır'da 400 yıl boyunca son derece uzun bir sürgün dönemi geçirmişlerdi. Sonra Babil'de yaklaşık 60 yıl kaldılar. Dolayısıyla Yahudiler, ataları İbrahim'in Sümer kökeninden çok uzaktılar ve altmışlı sayı sistemiyle ilgili bilgilerini kaybetmişlerdi."

Sitchin'in zaman çizgisine göre, ilk insan – *Adama* – yaklaşık üç yüz bin yıl önce ortaya çıkmıştı. Genetik oynamalardan sonra, yaklaşık yüz bin yıl önce Anunnaki insan kızlarıyla çiftleşmeye başladılar. Bundan bir süre sonra, Anunnaki kontrolünün

dışında kalan insan nüfusunu azaltan yeni bir buzul çağı başladı. Neanderthal ortadan kaybolurken, Orta Doğu'daki Cro-Magnon hayatta kaldı. Yaklaşık elli bin önce, Anunnaki tarafından seçilen insanların belli şehirleri yönetmelerine izin verildi ve bu durum, Annunaki erkeklerin insan kızlarıyla birleşmesine zaten öfkelenen Enlil'i daha da kızdırdı. İnsanlarla çiftleşme düşüncesi yüzünden geceleri gözüne uyku girmediğinden şikayet ediyordu. Enlil, sinir bozucu insanlarla ilgili bir şey yapmaya karar verdi.

Tufanlar ve Savaşlar

Bundan yaklaşık on iki bin yıl önce, Anunnaki liderleri Nibiru gezegeninin dönüşüyle Dünya üzerinde ağır iklim değişikliklerinin gerçekleşeceğini anlayınca, Enlil harekete geçmeye karar verdi. Büyük Meclis'te, Enlil çoğunluğu doğanın kendi haline bırakılması konusunda ikna etmeyi başardı; Anunnaki Dünya yörüngesinde dönen gemilerde olayların bitmesini beklerken, insanoğlu yeryüzünden silinecekti.

Enlil'in planı kabul edilmesine rağmen, Enki'nin kafasında farklı bir plan vardı. Kendi ürettiği insanlara sevgi duyduğundan mı, yoksa sadece Enlil'in planlarını boşa çıkarmak adına mı, bilmiyoruz, en değerli insan yardımcılarının birine "tanrıların ölümcül sırlarını" açıkladı; bu kişi, Sümerler'den biri olan Ziusudra ya da diğer adıyla Utnapishtim idi.

Alford bu konuda şunları söylemektedir: "Tufan ile ilgili Akkad kayıtları, Nuh'tan Ubar-Tutu'nun oğlu Utnapishtim adıyla söz etmekte ve ikisini de Shuruppak kentine [Anunnaki tarafından inşa edilmiş olan yedinci şehir] yerleştirmektedir. Shuruppak, tanrıların tıp merkezi olarak açıklanmaktadır. Bu şehirden Sud'un şehri adıyla da söz edilmektedir ve Sud'un diğer adı Ninharsag'dır; yani LU.LU'nun genetik olarak yaratılmasında Enki'ye yardım etmiş olan tanrıça." Aynı Tufan hikayesi, Nuh'tan Atra-Hasis adıyla söz eden bir Babil efsanesinde de geçmektedir.

Utnapishtim, “Sümer Nuh” olarak anılmaktadır ve İncil’de geçen Nuh ile Gılgamış Destanı’nda anlatılan Büyük Tufan arasında inanılmaz benzerlikler vardır. Nuh’un hikayesiyle ilgili olarak, Sitchin şunları söylemektedir: “İncil’de anlatılan hikaye, asıl Sümer hikayesinin değiştirilmiş bir halidir. Diğer birçok örnekte olduğu gibi, tektanrıci İncil, birbirleriyle her zaman uyum içinde olmayan çok sayıda tanrıyı, tek bir İlah haline büründürmüştür.”

Sümer metinlerine göre, Utnapishtim/Nuh’a bir gemi yapmayı öğreten kişi, Enlil’in kardeşi Enki idi ve gemiyi su geçirmez kılmak için halihazırda var olan zifti kullanmayı da o öğretmişti. Gılgamış Destanı’nda, İncil kayıtlarında her nedense hiç söz edilmeyen bazı ilginç detaylar vardır. Enki, Utnapishtim’e neden bir gemi yaptığını soran komşularına açıklayacağı bir mazeret bildirmişti; onlara Enki’nin takipçisi olarak Enlil’in kontrol ettiği bölgeden ayrılmasının ve Enki’nin Afrika’daki bölgesine gemiyle gitmesinin emredildiğini söyleyecekti.

Enki, Utnapishtim/Nuh’a şöyle buyurdu: “Gemiye bütün yaşayan varlıkların tohumlarından koy...” Bu emir, son derece ilginçtir, çünkü Enki genetik mühendislik alanında çalışan bir bilim subayı olduğundan, bütün bir gemiyi hayvanlarla, böceklerle ve bitkilerle doldurmaktansa, Utnapishtim/Nuh’un bütün canlı varlıkların DNA örneklerini alması çok daha mantıklı görünmektedir. Örnek şişeleriyle dolu bir gemi, elbette ki yüzen bir hayvanat bahçesinden çok daha gerçekçidir.

Alford, bu teoriyi biraz daha ileri götürerek, Enki’nin Utnapishtim/Nuh’un ve üç farklı etnik kökenden gelen kadının genleriyle oynayarak, dünyanın üç farklı ırkını temsil eden üç oğlan çocuğunu ortaya çıkardığını savunmaktadır. Böylece Tufan’dan sonra, insanoğlu ırkı oluşmuştu. Bazı yazarlar ise, farklı insan ırklarının, Anunnaki dışında kalan dünya dışı varlıklarla yapılan genetik deneylerin sonucu olabileceğini düşünmektedir.

Akkad kayıtları da Büyük Tufan’ın yoğun yağmurlardan kaynaklanmadığını göstermektedir. Binaları ve barajları yıkan güçlü

rüzgarlardan ve karanlıktan söz edilmektedir. Bu tür olaylar, ancak çok yakından geçen bir gezegenin yol açabileceği olaylardır. Birçok yerde yapılan arkeolojik kazılarda elde edilen bulgular, Büyük Tufan denen olayın aslında gezegen çapında bir felaket olduğunu ama dünyanın her tarafının sular altında kalmadığını ortaya çıkarmıştır. Tufan hakkında diğer bir teori ise, Nibiru'nun geçişinin etkisiyle Antarktik buz şeridinde son buzul çağına sona ermesi nedeniyle zaten gevşek duran bir buz kalıbının okyanusa kaydığı ve bütün gezegende deniz seviyelerini yükselttiği yönündedir. Bugün bile, Mezopotamya'daki birçok orijinal Anunnaki şehri sular altındadır ve Fırat-Dicle Nehirleri'nin ağızlarında çökmeler gözlenmektedir.

Akkad kayıtlarına göre, altı gün ve geceden sonra her yer sakinleşmişti ama görünürde hiç kara yoktu. Son olarak, İncil kayıtlarında da söylendiği gibi, gemi bir dağın tepesinde karaya oturdu ki bu dağın Ağrı Dağı olduğu söylenmektedir. Gemiden sırayla bir güvercin, bir kırlangıç ve bir kuzgun salındı ama sadece kuzgun geri dönmedi ve bu da, yakınlarda bir kara parçası olduğunu işaret ediyordu. Utnapishtim/Nuh ve ailesi gemiden ayrılarak, yaktıkları ateşle bir kurban adadılar ve bu da geri dönen Anunnaki'nin dikkatini çekti. Antik metinlerden birinde, tanrıların sinekler gibi kızaran etin etrafına üşüşüklerini bildirmektedir. Görünüşe bakılırsa, yörüngede dönüp duran gemilerinin içindeyken, taze yiyeceğe hasret kalmışlardı.

Hayatta kalan insanlar olduğunu gören Enlil, belki eylemlerinden dolayı duyduğu vicdan azabıyla, insanların yaşamasına ve yeniden üremesine izin vermekten başka bir şey yapamadı.

Bu senaryo, belki de yaklaşık on bin yıl önce neden insan nüfusunun büyük ölçüde kaybolduğunu açıklayabilir; çoğu Büyük Tufan'da yok olmuştu.

Su seviyesi alçalırken ve Nibiru güneş sisteminden çıkarken, Anunnaki ve bir avuç insan, dünyayı yeniden oluşturmaya koyuldular. Ama bu Tufan sonrası dünya, önceki kadar barışçıl değildi.

Tufan'dan önce, Anunnaki için çalışmayan insanlar, avcı-toplayıcı olarak yaşıyorlardı. Görünüşe göre bir gecede aniden çiftçilere dönüşmüşlerdi. Arkeolog Kent Flannery bu konuda şunları söylemektedir: "Etnografik verilere bakarak ve insan tarafından değişime uğratılmış ekosistemi göz önüne alarak, çiftçiliğin avcılıktan daha fazla çalışma gerektirdiğini söyleyebiliriz. Çiftçilik daha fazla çalışmayı ve daha fazla 'en son tercih yiyecek' yemeyi gerektirdiği için, bunun istek sonucu değil, mecburiyet sonucu alınan bir karar olduğunu düşünüyorum. Kendilerini neden mecbur hissettiklerini bilemeyiz ama bu kararları, insanoğlunun o zamandan beri tüm tarihlerini değiştirdi."

Sümer tabletleri, insanların neden toprağı işlemeye ve hayvan yetiştirmeye başladığını açıklamaktadır; çünkü bunu yapmalarını onlara tanrıları söylemişti. Çiftçilikle birlikte, insanların şehirlerde yoğunlaşması ve Tufan'dan öncekine oranla daha da kalabalıklaşması gelmişti. Şehirlerin her biri, Anunnaki liderler tarafından yönetiliyordu ve bu hükümdarlar, insanlar tarafından "tanrı" olarak algılanmaya başlıyordu. Tufan ile ilgili kanıtların gösterdiği gibi, ilk tarım çalışmaları nehir havzalarındaki son derece verimli topraklarda değil, Mezopotamya ve Filistin'deki yüksek dağlarda başlamıştı.

Başka bir Sümer metni parçası, şunları açıklamaktadır: "Enlil zirveye çıktı ve gözlerini yukarı kaldırdı; aşağı baktı; sular her yanı bir deniz gibi kaplamıştı. Yukarı baktı; mis kokulu sedir ağaçlarıyla kaplı bir dağ vardı. Arpaları topladı ve hepsini dağın üzerine yığdı."

Tıpkı insanlar gibi, Dünya'nın evrimsel zincirinde bazı tarım ürünlerinin örneklerine de rastlanmamaktadır. Arkeolojik bulgulara göre, bundan on üç bin yıl önce tamamen geliştirilmiş bir şekilde aniden ortaya çıkmışlardır. "Bu botanik mucizeyle ilgili hiçbir açıklama yoktur; bu gelişimin doğal bir süreç değil, yapay bir manipölasyon olduğunu düşünüyorum," demektedir Sitchin ve insanlık evrimini üç ana aşama halinde şöyle sunmaktadır:

Tarım (yaklaşık M.Ö. 11,000), tarih öncesi uygarlık (yaklaşık M.Ö. 7,500) ve bildiğimiz uygarlık (yaklaşık M.Ö. 3,800). Bunların hepsi ortalama olarak 3,600 yıllık aralarla gerçekleşmiştir ve bu süre, Nibiru'nun güneş etrafında dönüş süresidir.

Hayvanlar ve tarım üzerinde “krallık” anlayışına ek olarak, Anunnaki seçilmiş bazı insanlara liderlik görevleri vermeye başladı. İnsanların nüfusu giderek artarken, Anunnaki/Nefilim, yarattıkları varlıklar üzerinde kontrol sahibi olmaları gerektiğini düşündüler. Ayrıca, hâlâ hayvanlardan biraz daha iyi olduklarını düşündükleri insanlarla kendileri arasında araçlar olmasını da istiyorlardı.

Tufan sonrasında Anunnaki/Nefilim konseyi toplandığında, Dünya'nın dört bölgeye bölünmesine ve insan nüfusunun bu dört bölgeden üçüne – aşağı Mezopotamya, Nil Vadisi ve Indus Vadisi – yayılmasına karar verildi. Anunnaki, Sina Yarımadası'nın – Tufan'dan sonra bu dağ yarımada'ya dönüşmüş ve Anunnaki'nin yeni uzak merkezi haline gelmişti – kendi özel ve “kutsal” sığınakları olarak kalmasını istiyordu.

Elbette ki insan toplumları üzerindeki bu böl-yönet taktiği, farklı liderleri gerektiriyordu. Böylece “krallık” kavramı doğdu; bunlar, Anunnaki ya da “tanrılar” tarafından, kendilerini temsil etmesi amacıyla özel olarak seçilen kişilerdi. Kraliyet soyu tanrılara dayandırılan bir krallık hanedanı geleneği, bugün bile hâlâ devam etmektedir.

Bu uygulama, Sümerler'in Kish şehrinde başladı; Sitchin, İncil'de bu şehrin adının Cush olarak geçtiğini belirtmektedir. İncil'deki Cush şehrinin Mısır'da değil, Babil'in doğusunda olduğunu belirterek, Gardner da bunu doğrulamıştır. Yaratılış 10:8-12, Cush'un Nuh'un torunlarından biri ve Sümer'deki merkezinden Babil, Erech ve Akkad gibi şehirleri kurup yönetmiş olan efsanevi Nimrod'un babası olduğunu açıklamaktadır. Nimrod, daha sonra Asur'da aralarında Ninova'nın da bulunduğu şehirleri kurmuştur.

Eski Ahit'te anlatılan Babil Kulesi hikayesinin temeli, Nimrod'un Enlil'in bölünme planını bozma teşebbüsüne dayanıyor olabilir. Bu hikaye, Tufan sonrasında Anunnaki'nin uzay gemileri için kullandığı ve şimdi Lübnan olarak bilinen, Baalbek'te başlamıştır. Adına "Trilithon" denen ve her biri üç yüz tondan ağır olan dev granit bloklar, buranın bir zamanlar gerçekten de bir iniş-kalkış pisti olabileceğini düşündürmektedir. Alford bu konuda şunları söylemektedir: "Metinlerdeki kanıtlar, coğrafi kanıtlar ve fiziksel kanıtlar, Baalbek'in tanrıların roketleri için bir iniş-kalkış pisti olarak hazırlandığı savını destekliyor."

Baalbek'te bulunan Arapça bir metinde, Nimrod ve takipçileri kendileri için bir *shem* kurmaya karar verdiler ve Yaratılış 11:4'te, bu "kendimize bir isim yapalım" şeklinde çevrilmiştir. Yazar Turnage bu konuda şunları söylemektedir: "Kasıtsız olarak yanlış anlaşılmış olan *shem* kelimesi, birçok çevirmen tarafından 'isim' olarak algılanmıştır. Ne var ki aslında 'yukarı giden' anlamına gelmektedir. Sitchin, *shem* kelimesinin kökeninin Mezopotamya'ya dayandığını, *mu* ya da Semit dilindeki karşılığıyla *shu-mu* ya da *sham* kelimesinden türeyerek *shem* haline geldiğini açıklamaktadır ve bunun anlamı da 'birlikte hatırlanacak olan'dır ve bir anlamda 'isim' ile özdeşleştirilebilir. Ama kelimelerin gerçek anlamları, aslında uçan bir şeyle bağlantılıdır."

Sitchin ise şöyle demektedir: "*Mu* ya da *shem* kelimelerinin birçok Mezopotamya metninde kullanıldığı anlamı, 'isim' olarak değil, 'gökyüzü aracı' olarak algılanmalıdır. Bu da, aralarında Babil Kulesi'nin de bulunduğu birçok antik hikayede anlatılanlara farklı bir bakış açısı getirmektedir."

Babil'deki sorunla ilgili açıklama, insanların orada kendi fırlatma kulelerini inşa etmeyi istemeleri ve bunun nedeninin muhtemelen kendi uçan araçlarını yaparak dünya dışı yöneticiyle insanoğlunu ayırma istekleridir. Böylece dünyanın çeşitli yerlerine dağılmaktan kurtulacaklardır.

Bu eylem, Enlil'in insan rekabeti konusundaki korkularını daha da artırdı ve insanları birbirlerinden ayırmak konusundaki kararlılığını güçlendirdi. Verdiği tepki, Yaratılış 11:5-8'de açıkça görülebilir: "Ve Rab, insanoğlunun inşa ettiği şehri ve kuleyi görmek için aşağı indi. Ve Rab dedi ki 'Dikkatli olun, onlar tek bir ırk ve tek bir dil konuşuyorlar; bu, yapacakları şeyin sadece başlangıcı; yapmaya karar verecekleri hiçbir şey artık onlar için imkansız değil. Gelin, aşağı inelim ve onların dillerini karıştıralım, böylece birbirlerinin söylediklerini anlayamazsınlar.' Rab onları dünyanın dört bir yanına dağıttı ve inşa ettikleri şehri bırakıp gittiler."

Çok geçmeden insanoğlu üç grup halinde – Utnapishtim/Nuh'un oğulları Shem, Ham ve Japheth'in torunları – önceden belirlenmiş yerlere götürülerek, zaman içinde gerçekten de farklı diller geliştirdiler.

Alford, Utnapishtim/Nuh'un üç farklı ırkı temsil eden karıları olmuş olabileceğini söylemektedir. Bu kadınların çocukları farklı ırklar olduklarından, Afrika'daki Negroid, Asya'daki Moğoloid ve Yakın Doğu'daki Kafkasoid ırkı açıklamaktadırlar.

Gerek Sümer metinlerinde ve gerekse İncil'de, Shem ve onun soyundan gelenlerin Mezopotamya bölgesinde kaldığı, Ham ve ırkının Afrika'ya – Arabistan'ın bazı kesimleri de dahil olmak üzere – ve Japheth'in insanların da Indus Vadisi'ne götürülerek, tarih öncesi çağlarda aniden ortaya çıkan "Aryanlar"ı oluşturdukları bildirilmektedir.

Bu ayırım sayesinde, yeni kralların hükümdarlığındaki yeni şehirler büyümeli, yiyecek üretimi artmalı ve bir barış dönemi sürmeliydi ama hiç de öyle olmadı. Ne yazık ki antik "tanrılar" barışı sürdürmek konusunda insanlar kadar bile başarılı olamadılar.

Anunnaki uzay üslerini Sümer'den – şimdi büyük bölümü sular altındaydı – Sina Yarımadası'ndaki El Paran (Tanrı'nın Görkemli Yeri) denen yere taşımaya başladığında sorunlar patlak

verdi. Tufan'dan önce olduğu gibi, Ağrı Dağı – şimdi Türkiye'nin doğusunda yer almaktadır ve geminin orada karaya oturduğu tahmin edilmektedir – Sina iniş üssüne doğru kayış hattı için en kuzeydeki işareti oluşturunuyordu. Bu üs, Sina'nın coğrafi merkezinin Otuzuncu Paraleli'ndeydi. Güneydeki işaret, Sina Dağı'nın en yüksek iki zirvesi olan Catherine Dağı (rakım 2,595 m.) ve daha alçak olan Musa Dağı (rakım 2,250 m.) idi. Eksik olan şey, batıda uygun bir işaret olmamasıydı.

Sitchin şöyle açıklamaktadır: “Orada bölge doğal işaretler sunamayacak kadar düzdü ve bu yüzden, Anunnaki'nin iki yapay işaret olarak büyük Giza Piramitleri'ni yaptığına kesinlikle inanıyoruz.”

Apollo uzay görevleri için iletişim ve veri işlem sistemlerini geliştirmiş olan NASA bilimcisi Maurice Chatelain bu fikri onaylamakta ve bu konuda şunları söylemektedir: “Büyük Keops Piramidi, aynı zamanda uzaydan görülebilecek bir işaretti. Çok yukarılardan, piramit çıplak gözle bile görülebilir ve uzaydan bakıldığında, radar ekranında çok daha uzaktan fark edilebilir, çünkü yaklaşma açısı ufuk çizgisinin 38 derece üzerinde olduğunda, eğimli kenarları radar ışınlarını dikey olarak yansıtmaktadır. Cilalı taş yüzeyin mükemmel bir radar reflektörü olduğunu unutmamak gerekir. Böylesine güçlü bir reflektör, yaklaşan bir uzay aracı için bir işaret görevi görmüş ve bu amaçla uzun süre kullanılmış olabilir. Piramidin çeşitli renklerde boyandığını ve lazer ya da radar ışınlarını daha güçlü yansıtacak şekilde metalleştirilmiş olabileceğini biliyoruz.”

Holman İncil Sözlüğü editörleri, “Sina” kelimesinin muhtemelen “parlama (İngilizce ‘shining’)” anlamına gelebileceğini ve muhtemelen Babil tanrısı Sin'den gelmiş olabileceğini belirtmektedir. Sin, Anunnaki lideri Enlil'in ilk doğan oğlu ve Ur şehrinin hakimi Nannar'ın Semit dilindeki adıydı ve bu şehir, İbrahim'in vatanydı. Bazı araştırmacılar, Sina Dağı'nın zirvelerinin işaret noktası olarak kullanılmış ve iniş yapan pilotlar için gere-

ken üçgeni oluşturmuş olabileceğini de söylemektedirler.

Sin aynı zamanda Chaldeanlar'ın Ay'a verdikleri isimdi. Sümerler, Enki'nin gereken canlı organizma örneklerini ya da insan melez deneyleri için gereken "tohumları" Nibiru ile Tiamat gezegenlerinin çarpışması sırasında Ay'da kalanlardan topladığını açıklamıştır. Henry şöyle demektedir: "İnsanlık tarihindeki bu isim değişikliği son derece korkunç bir olaydır. Hristiyan çevirmenler, hepimizin günahla¹⁷ doğduğu hikayesini tekrarlayıp durdular. Bu ifade kesinlikle doğrudur. Ama metinde geçen kelime aslında Ay'ı ifade ediyordu; yani hepimizin genetik tohumunun alındığı yer!"

Tufan sırasında Sümer şehri Nippur'daki Anunnaki Misyon Kontrol Merkezi yıkıldığı ve iniş hattından eşit uzaklıkta yeni bir yere ihtiyaç duyulduğu için, Moriah Dağı'nda ("Yönlendirme Dağı") yeni bir kontrol merkezi inşa edildi. Bu, çok uzun zamandan beri bütün büyük Batı dinleri için en kutsal yer olarak kabul edilen kutsal Kudüs şehrinin bulunduğu yeri.

Uzayla ilgili çalışmalar tamamlandığında, Dünya üzerinde yeni Anunnaki kuşakları doğmuştu. Ama aralarında kardeşi kardeşe düşman eden entrikalar, komplolar ve açık savaşlar sürüyordu. Bu çatışmalar, isyanlar ve savaşlar, bir süre sonra insanoglunu da içine aldı ve ilk silahlı savaşlar patlak verdi.

Sümer metinlerine göre, Enki'nin en büyük oğlu Marduk, Mısır topraklarının hakimiyetini ele geçirdi ve Ra adıyla tanındı. Onun çocukları Shu ve Tefnut, birbirleriyle evlenerek gelecek firavun kuşakları için bir örnek oluşturdular. Onların çocukları Geb ve Nut da birbirleriyle evlendiler ve hem bir sonraki kraliyet çifti hem de Mısır'ın en ünlü tanrı/hükümdarlarından bazıları'nın anne-babaları oldular; Osiris, kız kardeşi ve karısı Isis, Seth ve Isis'in kız kardeşi Nepthys. Bu aile içi evliliklerle ortaya çıkan taht sorunu, ülkenin bölünmesiyle çözüldü. Aşağı Mısır Osiris'e

17 "Günah" kelimesinin İngilizce'deki karşılığı "sin" kelimesidir. "Günahla doğmak" ifadesi İngilizce'de "born in sin" olarak geçer. "Born in sin" ifadesi, eğer "sin" kelimesi özel bir isim olarak algılanırsa, "Sin'de doğmak" anlamına gelir. Ç.N.

ve dağlarla kaplı Yukarı Mısır da Seth'e verildi. Kendi payından memnun kalmayan Seth, Osiris'e karşı manevralara başladı ve böylece, antik Mısır'daki efsanevi savaşlar patlak verdi.

Osiris'in ölümünden sonra intikam peşinde koşan oğlu Horus, gözünü doğuya kayarak Sina uzay limanını ele geçirmiş olan Seth'e dikti. Enki'nin torunlarının uzay üssünün kontrolünü ele geçirmesine öfkelenen Enlil takipçileri Seth'in güçlerine saldırdılar. Bu aile kavgası, en eski zamanlardan beri devam etmişti.

Enlil'in oğullarından biri olan Ninurta'nın önderliğinde, Sina üssü geri alındı. Hükümdarlık, kendileri de birbirleriyle acımasız savaşlara girişmiş olan Babil, Asur ve Canaan'ın yeni krallarına teslim edildi. Bu çatışmaların birçoğu, Eski Ahit'te aynen anlatılmaktadır ama belirsiz isimler ve adı söylenemeyen yerler, dilden dile sürekli değiştikleri için tarihçiler adına içinden çıkılması imkansız bir hale gelmiştir.

Anunnaki hükümdarları arasındaki düşmanlıklar ve entrikalarla başlayan silahlı çatışmalar, şimdi insan takipçileri arasında devam ediyordu ve Anunnaki'nin ilahi saygınlığıyla, şimdi bilinçli bir kontrol mekanizmasına dönüşmüştü, çünkü eğitimsiz insanları hizada tutmak için mükemmel bir yöntem olduğu kesinlikle kanıtlanmıştı.

Ama birçok savaşta olduğu gibi, Anunnaki için de işler kontrolden çıkmıştı.

Romeo ve Juliet hikayesinde olduğu gibi, Enlil'in Inanna adlı bir torunu, Enki'nin en küçük oğlu Dumuzi ile evlendi ve bu durum, düşman aileler arasında huzursuz bir barış ortamı sağladı. Ama Anunnaki ahlak kurallarını bozduğu gerekçesiyle Marduk/Ra tarafından tutuklanan Dumuzi'nin öldürülmesinden sonra, Inanna, Marduk/Ra'nın üzerine atıldı.

Bu çatışmayı durdurmak için, Marduk/Ra, Dumuzi'nin ölümlüyle ilgili olarak yargılandı. Ölümün kaza mı, yoksa kasıtlı mı olduğu anlaşılamadığı için, Marduk/Ra'nın duvarları gökyüzüne ulaşan bir yerde hayatının sonuna kadar hapsedilmesine karar

verildi. Sitchin, Marduk'un hapisanesinin Büyük Piramit olduğunu söylemektedir.

Sitchin, Sümer metinlerinden yaptığı tercümelere göre, Büyük Piramit'in tuhaf şaftının – aşağı inen koridorla yukarı çıkan koridoru birbirine bağlayan, elle kazılmış bir tünel – cezasının ertelenmesi ama sürgüne gönderilmesi sonucunda Marduk/Ra'yı oradan kurtarmak için kazıldığını söylemektedir. Bu Mısır tanrısının yakalanması, hapsedilmesi ve tahminen öldürülmesi, antik Mısır hiyerogliflerinde detaylıca anlatılmaktadır.

Olayların gidişatından tatmin olmayan ve gücü kendi eline almak isteyen Inanna'ya – muhtemelen Indus Vadisi'nde yaşayan halk olabilir – başka bir bölgenin kontrolü verildi. M.Ö. 2,500 tarihinde var olan en büyük şehir Mohenjo-Daro olduğu tahmin edilen kalıntılar, 1922 yılında güney Pakistan'daki Indus Nehri kıyısında bulundu. Tarih öncesi çağlarda tamamen – ve tuhaf bir şekilde – yıkılmış olmasına rağmen, binaların pişmiş tuğla yapısı ve mükemmel şehir planlaması, bazı araştırmacılara Sümer ile yakından bağlantısı olduğunu düşündürmektedir. Alford, şehirde Harappanlar denen bir halkın yaşadığını ve bu insanların tanımı tanrıça Inanna'nın diğer yerlerde geçen görüntülerine çok benzeyen tek bir dişi ilaheye tapındıklarını bildirmektedir.

Bu Indus tanrıçası Inanna olsun ya da olmasın, Sümer metinlerine göre, güç arayışına devam etti ve zaman içinde Ninhar-sag'ı önemli Anunnaki liderleri arasındaki yerinden etti. Ayrıca, yeni bir imparatorluk oluşturmak için bir insan melez de buldu. Bu adam, Büyük Sargon adıyla bilinen Sharru-Kin idi. Bir insan anne ve bir Anunnaki babadan doğduğuna inanılan Sargon, M.Ö. 2,200 yıllarında Semit-Akkad hanedanlığını kurdu ve sonunda bütün Mezopotamya üzerinde kontrol sahibi oldu. Şimdi, Sargon'un da tıpkı Musa gibi annesi tarafından mühürlü bir sepete konarak hayatını güvenceye almak için nehre bırakıldığını söylediğini hatırlayın.

Sitchin şöyle anlatmaktadır: “Sargon’un fetihleriyle ilgili tüm kayıtlarda, Inanna’nın aktif bir şekilde savaş alanında olduğu anlatılmakta ama zaferlerin kapsamıyla ve bölgesinin sınırlarıyla ilgili olarak Enlil’e danıştığı bildirilmektedir.”

Sargon’un ve Akkad İmparatorluğu’nun düşüşüyle, Marduk/Ra sürgünden geri döndü ve Babil üzerindeki hakimiyetini yeniden kazanmaya çalıştı. Enlil ve Inanna güçlerini birleştirerek Marduk’a ve babası Enki’ye karşı çıkınca, bu girişim tarafların değişmesine yol açtı. Marduk’un Nergal ya da Erra adındaki bir oğlu, güçlerini Enlil ile birleştirdi ve olay tamamen bir iç savaşa dönüştü.

Marduk’un tutkularından korkan Anunnaki, yedi güçlü silahı – şimdi birçok kişi bunların nükleer füzeler olduğuna inanıyor – Marduk’a karşı kullanması için Anu’yu ikna ettiler. Bütün bunlar, M.Ö. 2,000 yıllarında oldu.

İşte bu noktada, İncil’de adı geçen İbrahim hikayeye katıldı. Sitchin’e göre, yaygın şekilde inanıldığıının aksine, İbrahim oradan oraya dolaşan alçakgönüllü bir İbrani göçebe değildi. Çok sayıda metni dikkatle inceledikten sonra Sitchin, Ur şehrili İbrahim’in yüksek pozisyon sahibi bir Sümer olduğu sonucuna vardığını açıklamaktadır. “Mısır’a geldiklerinde, İbrahim ve Sarah, Firavun’un huzuruna götürüldüler; Canaan’da, İbrahim yerel hükümdarlarla antlaşmalar yaptı. Bu, başkalarının yaşadığı yerleri yağmalayan bir göçebenin tanımına hiç uymuyor; daha ziyade pazarlık ve diplomasi konularında son derece becerikli, soylu birini çağrıştırıyor.”

Sina uzay üssünü yeniden ele geçirmek niyetiyle harekete geçen Marduk’un orduları, Sina’ya ulaşmadan geri döndürüldüler ve Ölü Deniz’in kuzey kıyısında bulunan Siddim Vadisi’ndeki Sodom ve Gomorrah şehirlerini yağmalamak için durdular. İbrahim’in yeğeni Lot, burada esir düştü ama 318 “eğitilmiş adamdan” oluşan ordusuna hükmeden İbrahim onu kurtarmayı başardı.

Bu noktada, dünya ilk nükleer patlamayla karşılaşmış olabilir.

Sitchin, Marduk'un çapulcularını El Paran'daki Sina uzay üsüne ulaşmadan durduranların İbrahim ve savaşçıları olduğunu söylemektedir. Bu başarı, Enlil olarak da tanımlanan Melkisedek'in övgülerini kazandı. Alford, İbrahim'in tanrısı Yahweh'in – *El Shaddai* ya da Dağların Tanrısı – Enlil'in Ishku adındaki – Adad ismiyle de bilinir – oğlu olabileceğini belirtmektedir. Alford'a göre, daha sonrasında seçilmiş insanlarıyla bir radyo alıcı-vericisi – İncil'de adı geçen Antlaşma Sandığı – sayesinde iletişimi sürdürmesini sağlayan kişi bu Anunnaki idi.

Boulay da sandığı bir telsiz olarak değerlendirmiş ve On Emir'in de dahil olduğu tabletler içine konmadan önce sandığın tamamlanması gerekmesinin önemli olduğunu vurgulamıştır: "Tabletler muhtemelen radyo alıcı-vericisinin çalışması için gereken enerjiyi sağlıyorlardı."

Enlil taraftarı "tanrıları" onları yaklaşan ordudan koruyamadığından, Sodom ve Gomorrah kralları Marduk'un tarafına geçmiş olabilirler. Nedeni ne olursa olsun, Enlil ve oğulları Ninurta ile Adad, bir intikam saldırısı olarak yıllar sonra nükleer füzelerle saldırmaya hazırlandılar.

Ama İbrahim'in daha önceki hizmetlerinden dolayı, onu önceden uyarmaya karar verdiler. Yaratılış 18'de belirtildiği gibi, Yahweh, İbrahim'e geldi ve halkları kendisine sırt çevirdikleri için şehirlerin yok edilmesi gerektiği konusunda uyardı. Sodom ve Gomorrah'ın yok edilmesinin planlı bir operasyon olduğuna yönelik kanıtlar, hem bu uyarıda hem de İbrahim'in hayatta kalması gereken dürüst insanların sayısı ile ilgili olarak Yahweh ile yaptığı pazarlıkta görülebilir.

Bu ön bilgi, Sodom'daki Lut Peygamber'in iki "melek" aracılığıyla uyarılmasında da görülmektedir; ama İbranice *Mal'akhim* kelimesi aslında "elçiler" anlamına gelmektedir. Ziyaretçilerle ilgili komşularıyla yaşadığı sorundan sonra, Yaratılış 19:12-13'te

belirtildiği gibi, ikili Lut Peygamber'e şöyle dedi: "Burada başka yakının var mı? Damatların, oğulların, kızların ya da diğerleri? Hepsini buradan çıkar, çünkü burayı yok edeceğiz. İnsanlarına karşı öfke o kadar arttı ki Tanrı bizi burayı yok etmemiz için gönderdi."

Lut ve yakınları, kendilerine söylendiği gibi dağlara kaçtılar ama büyük yıkım ailesine de ulaştı. Yaratılış 19:26'ya göre, geride kalan Lut'un karısı, bir "tuz sütununa" döndü. Sitchin, İbrani yazmanlar tarafından "tuz" olarak yorumlanan Sümerce kelimenin aynı zamanda "buhar" anlamına geldiğini de vurgulamaktadır. O halde, Lut'un karısı, Sodom ve Gomorrah'ı yok eden patlamada buharlaşmıştı. Lut ve ailesinden geri kalanlar, bir tepenin arkasında korunmuş olabilirlerdi. Sümer metni *Erra Epos*, yıkımın ardında olanlardan birinin şöyle yemin ettiğini bildirmektedir: "Ant olsun ki insanları yok edeceğim ve ruhları buhara dönüşecek." Hiroshima ve Nagasaki'deki atom patlamalarında bazı kurbanlar kendilerini koruyabilirken, yanlarında duran korunmasız insanlar buharlaşmışlardı.

O sırada kilometrelerce ötedeki dağlarda duran İbrahim, aşağı baktı ve bir ocaktan çıkar gibi yükselen yoğun duman bulutunu gördü.

Saldırının diğer bir sonucu, Ölü Deniz'in güneyindeki bir yarık da olabilirdi; eğer öyleyse, bombalanan şehirleri sadece tuzlu suyla kaplamakla kalmamış, aynı zamanda da Lisan Yarımadası'nın güneyindeki denizi yaratacak şekilde yarığı genişletmiş demekti.

Bu yıkımın nükleer yönüyle ilgili kanıtlar, M.Ö. 2040 yıllarında aniden terk edilmiş civar şehirlerinde yapılan arkeolojik kazılarda ortaya çıktı. Ayrıca, Ölü Deniz'de hâlâ tehlikeli miktarda radyoaktivite saptandı.

Sodom ve Gomorrah'ın yıkılışıyla aynı dönemde, Sina uzak merkezi de nükleer yıkıma hedef olmuştu ve bunun muhtemel nedeni, Marduk'un eline geçmesini önlemektir. Kayda geçirilme-

miş ve henüz keşfedilmemiş diğer hedefler de bu saldırıdan nasiplerini almış olabilirler.

Sitchin, Alford ve diğerlerine göre, Sina patlaması yarımada üzerinde alışılmadık bir yara açmıştı ve bunun izleri, bugün bile uzaydan görülebilmektedir.

Alford şöyle diyordu: “Doğu Sina’da, onlarca millik bir çevrede milyonlarca kararmış taş bulundu. Fotoğraflar, taşların sadece yüzeyde kararmış olduklarını göstermektedir.”

Nükleer saldırılar, beklenmedik ve trajik bir sonuç da doğurmuştu. Radyoaktif bir siklon oluşmuş, kuzeydoğu yönünde Mezopotamya’ya doğru ilerleyerek – anlaşıldığı kadarıyla – Sümer uygarlığının sonunu getirmiş ve oradaki tüm yaşamı sona erdirmişti.

Geleneksel tarih, güçlü Sümer uygarlığının Babil ve Asur imparatorlukları tarafından ele geçirilerek, bundan yaklaşık altı bin yıl önce aniden sona erdiğini açıklamaktadır. Oysa Sümer metinleri, çok daha korkunç bir hikaye aktarmaktadır.

Sümer bilimcisi Kramer’ın tercüme ettiği “ağıtlara” göre, gerçek şuydu: “Sümer topraklarında, insanoğlunun bilmediği bir felaket başgösterdi; daha önce benzeri görülmemiş, amansız bir felaket. Cennet’ten inen büyük bir fırtına... Toprağı yok eden bir fırtına... Kötücül bir rüzgar; tıpkı taşkınca akan bir sel gibi... Kavrucu sıcakla birlikte geçtiği her yeri ezip yıkan bir rüzgar... Gün doğduğunda parlak güneş görünmeyecek, geceleri yıldızlar parlamayacaktı... Korkuya kapılan insanlar zor nefes alabiliyorlardı; rüzgar onları ele geçirdi ve bir gün daha yaşamalarına izin vermedi... Ağızlar kanla doldu, başlar kan göllerinde yüzdü... Şeytan Rüzgarı yüzleri sararttı. Şehirler ve evler boşaldı; ahırlar boşaldı; koyun sürüleri yok oldu... Sümer nehirlerinin suyu acılaştı; bakımlı tarlalarında yaban otları, verimli otlaklarında zehirli bitkiler bitti... Tanrılar Uruk’u boşalttı; oradan uzak durdu; dağlarda saklandılar ve uzak ovalara kaçtılar.” Bu büyük radyoaktif fırtınası, dünyanın ilk büyük uygarlığını ortadan kaldırdı.

Detaylı Sümer hikayeleri ve tanrıları, burada ortadan kaybolmaktadır. Uygarlık ve yazı bir kez daha Mezopotamya’da gelişmeye başlamadan önce, asırlar geçmesi gerekecekti.

Gardner bu konuda şunları söylemektedir: “Buradan açıkça anlaşılacağı şekilde, orijinal Mezopotamya yazıları aslında kaydedilmiş tarihsel bilgilerdi. Bu tarih, daha sonraları dini kültlere – önce Musevilik, sonra da Hristiyanlık – temel oluşturmak üzere yeniden yazıldı. Saptırılan dogma – yeni onaylanmış tarih – orijinal metinlerde yazılı olandan çok farklıydı. Bu birinci elden tarihsel kayıtlara, ‘mitoloji’ adı verildi.”

Binlerce yıllık Cennet Kolonisi’nin yok olmasına neden olan şey, Anunnaki nükleer bombalarının yarattığı mahşer günüydü. Bir teoriye göre, yaptıkları şeyin korkunçluğu karşısında dehşete kapılan Anunnaki, Sina’da bir mağaraya geri çekilerek eve dönüş kararı aldı.

İnsanoğlu için bütün bunlar dört bin yıldan uzun bir süre önce oldu. Anunnaki için ise, kendi zamanlarıyla bir yıldan biraz uzun bir süreydi. Bazı araştırmacılar, bir Anunnaki kurtarma grubunun hâlâ Dünya’ya dönmeyi amaçlıyor olabileceğini düşünmektedir. Bunu ancak zaman gösterebilir.

Bu ilk katliamdan kurtulanlar, bir gerileme ve barbarlık dönemiyle yüzleşmek zorunda kaldılar. Geri kalan insanlar en iyi şeyi yaptılar ve uygarlıklarını yeniden inşa etmeye başladılar ama bu kez “tanrıların” yardımı olmadığı için, oldukça yavaş bir süreç olacaktı.

İbrahim ve halkı, güneye doğru ilerlediler. Yüz yaşındayken baba oldu ve torunu Yakup, daha sonraları İsrail adıyla bilindi. Bu isim, tüm halkına mal edildi. Bazıları, İsrail adının Mısır tanrıları Osiris ve RA ile Mezopotamya tanrısı EL’in bileşiminden ibaret olduğunu düşünmektedir. Yaklaşık otuz beş kuşak boyunca, İsraililer yukarıda anlattığımız olayları sözlü gelenek olarak geleceğe aktardılar ve sonunda İbrani dilinde yazıya alındı. Sonrasında olanlar ise, dedikleri gibi, tarih!

Yorum

Bu konuyu inceleyen araştırmacılar ve yazarlar, bilgilerin tamamına ulaşamadıklarını düşünmekte ve yüzeyin altında daha çok fazla detaylar bulunduğunu ifade etmektedirler.

Dr. Horn, şu sözleriyle belki de çoğunluğun düşüncelerini dile getirmektedir: “Antik Sümer ve diğer Mezopotamya hikayelerinin ‘mutlak tarih’ olduğuna inanmadığımızı bir kez daha açıkça ifade edelim. Bu hikayeler, sözlü gelenek olarak binlerce yıl ötesinden elimize geçtiler ve yazıya geçirilirken bazı yerleri bozulmuş ya da saptırılmış olabilir; bazı noktalarda ise Anunnaki bunu kasıtlı olarak yapmış olabilir. Ama bu antik hikayelerin, bugün yaklaştığımız gerçeğe çok yakın olduklarına inanıyorum.”

Yukarıda aktardığımız hikayenin son 150 yılda ortaya çıkarılan Sümer metinlerinden yapılan tercümelerle oluştuğunu ve bu metinlerin İncil’in ortaya çıkmasından en az iki bin yıl önce yazıldığını unutmamak önemlidir.

Günümüzdeki olayların bundan iki bin yıl sonra kulağa nasıl geleceğini bir hayal edin: Dünyanın en büyük ulusu, en küçük ve en zayıfları hiçbir görünür neden olmadan bombalıyor; dünyanın çeşitli yerlerinde insanlar açlıktan ölürken, diğer bölgelerde çiftçilere ekin yapmamaları için para ödeniyor; teknoloji tutkunları gerçek oyun yerine, evdeki bilgisayarlarında golf oynuyorlar; polis sudan sebeplerle insanları tutukluyor. Gelecek çağların insanları da çok büyük bir olasılıkla bu hikayeleri ‘fantastik’ olarak gülecekler.

Ama diğer kayıtlarında ne kadar tutarlı olduklarını kanıtlayan Sümer metinleri karşısında, araştırmacılar gülme lüksüne sahip değiller. Hükümet, iş dünyası ve basında komplo temelli bir kontrol mekanizmasının bulunduğu dair önümüzde duran kanıtlara aldırmazlık edemeyeceğimiz gibi.

Bugün elimizde bu kadar bilgi olması çok şaşırtıcıdır. Sitchin, kasıtlı ya da kasıtsız olarak bu bilgilerin günümüze ulaşmasını

sağlayan ve adları bile bilinmeyen o insanlara hayranlığını açıkça dile getirmişti: “Bu antik metinlerin bin yılları aşarak elimize geçtiğini düşünürsek, bu metinleri kayda geçiren, kopyalayan ve tercüme eden antik yazmanlara hayranlık duymamak elde değil; tercüme ederken son derece aslına sadık kalmaları gereken bu metinlerde geçen terimlerin çoğunun ne olduğunu bile bilmedikleri düşünülürse...”

Ayrıca, metinlerin kendi içlerindeki tutarlılığına da dikkat çekmişti: “Dünya’da yerleşim merkezleri kuran ilk varlıkların başka bir dünyadan gelen astronotlar oldukları fikrini ifade ederken, Sümerler bu konuyu hiç de hafife almıyorlardı. Konu ne zaman başlangıç tarihine gelse, daima şu kavram ortaya çıkmaktadır: Tufan’dan 432,000 yıl önce DIN.GIR – ‘Roketlerdeki Erdemli Varlıklar’ – kendi gezegenlerinden inerek Dünya’ya geldiler.”

Bu kavramlar bazılarının tuhaf gelse de, bugün birçok insan yakın gelecekte bu tarih versiyonunun son derece popüler hale geleceğine, zaman içinde inceleneneğine, seminerlerde, üniversitelerde ve bilim merkezlerinde öğretileneğine inanmaktadırlar. Astronomi, antropoloji, arkeoloji ve Mısıroloji’de ele geçen bulgular, Sitchin ve diğerlerinin iddialarını daha da desteklemekten başka bir sonuç getirmemektedir.

Burada bir noktanın yanlış anlaşılması gerekir. Sözünü ettiğimiz bu bilgiler, tek bir evrensel yaratıcı gücün – TANRI – var olduğunu inkar etmek demek değildir. Modern UFO bilimcileri ve UFOlar tarafından kaçırılanlar, “uzaylı varlıkların” bile Mutlak Yaratıcı’nın farkında olduğunu tekrar tekrar söylemektedirler.

Anunnaki yaratıcıları da yaratmış olan bu tek Tanrı bilgisi-ne ek olarak, yaşadığımız fiziksel boyuttan daha fazlası olduğu yönündeki farkındalık, bütün gizli örgütler içinde gizlice desteklenmiştir. Her türlü soru işaretinin ötesinde, bütün bu konunun metafiziksel – spiritüel – bir yönü de vardır ama kitabımızın asıl konusu bu değildir.

İnsanoğlu'nun yaratılışı ve kökeniyle ilgili Sümer bilgileri, son derece şaşırtıcı ve inandırıcıdır. Kendi içlerinde tutarlı olmaları bir yana, dünyanın dört bir yanında ele geçirilen bilimsel bulgularla da desteklenmektedirler. Diğer yandan, Dünya'nın en şaşırtıcı anomalileri ve gizemleri için de mantıklı açıklamalar sunmaktadırlar.

Böylece, Sırların Sırrı'na ulaştık; yani asırlar boyunca Gizem Okulları ve gizli örgütler tarafından günümüze aktarılan gizli bilgiye: İnsanoğlu evrende yalnız olmamakla birlikte, muhtemelen insan dışı varlıkların yaratılışımızda parmakları bulunmaktadır.

Antik çağlarda ileri seviyelerde gelişmiş uygarlıkların bulunması fikri hiç de yeni bir şey değildir. Tam bir cehalet ve dünya dışı varlıklara inançsızlık çağının ortasında, 1882'de, araştırmacı Ignatus Donnelly, *Atlantis: The Antediluvian World* (*Atlantis: Yer Altında Bir Dünya*) adlı kitabında, antik mitolojilerdeki tanrı ve tanrıçaların aslında Tufan'dan önce var olan bir ileri teknoloji uygarlığı Atlantis'in kral ve kraliçeleri olduğunu ve dünya üzerindeki tüm insan uluslarının bu uygarlıktan türediğini yazmıştı.

Nobel ödülü kazanmış İngiliz kimyager Frederick Soddy – jeolojik yaş belirleyici olarak izotopları geliştirmişti – 1909 yılında şöyle yazmıştı: “Geçmişte atomik enerjiye son derece aşına uygarlıklar bulunduğuna ve bu gücü yanlış kullanarak kendilerini yok ettiklerine inanıyorum.

İsviçreli yazar Erich von Daniken, bilimadamları ve teologlar tarafından sertçe eleştirilmesine karşın, 1970'te başlayarak Antik Astronotlar dediği dünya dışı varlıklarla ilgili son derece ilginç kitaplar yazmıştı. Arkeoloji ve antropoloji alanlarında daha sonrasında elde edilen bulgular, von Daniken'in teorilerini daha da desteklemişti. von Daniken, 1998 yılında şöyle dedi: “Dünya dışı varlıkların devasa ana uzay gemileri güneş sistemimizde dolaşırken, gemideki varlıklar, gezegenimizdeki çok çeşitli yaşam formlarını keşfettiler.

Uzaylı varlıklar, bu yaratıklardan birini alarak genetik olarak değiştirip geliştirdiler; bu, günümüzde artık inanılmayacak bir fikir değildir.”

Charles Fort, William Bramley, David Icke ve R. A. Boulay gibi bazı yazarlar, insanoğlunu uzaylı efendilerin kontrolündeki bir hayvan sürüsü gibi görmektedirler.

1989 yılında Bramley şöyle demişti: “İnsanoğlu, küçük bir galaksinin izole olmuş bir gezegeninde kendi başına yaşayan köle bir ırktır. Bu yüzden, insanoğlu bir zamanlar dünya dışı bir uygarlık için iş gücü kaynağı olarak görülmüştü ve bugün hâlâ bu özelliğini korumaktadır. Gezegen üzerindeki kontrolü sürdürmek isteyen diğer uygarlık, insanoğlu içinde hiç bitmeyen çatışmalar yarattı, insanın ruhsal açıdan sürekli gerilemesini sağladı ve fiziksel zorlanmaları sürekli kılacak şekilde Dünya üzerindeki yaşam şartlarını ayarladı. Bu durum, dört bin yıldan beri süregeldi ve hâlâ da devam etmektedir.”

Icke ise 1999’da şöyle yazmıştı: “Özet olarak, ‘kraliyet’ sü-rüngenleri-insan melezleri ilk olarak Orta Doğu’da ve Yakın Doğu’da, antik çağlarda ortaya çıktı. O zamandan beri geçen binlerce yıllık sürede, güçlerini bütün dünyada yaydılar.. kitleleri duygusal ve zihinsel olarak etki altında tutmak için, dinsel kavramlar yaratıldılar ve onları birbirlerine karşı kışkırttılar.”

Gazeteci Charles Fort, 1941 yılında şöyle demişti: “Ben mülk olduğumuza inanıyorum. Bir şeye ait olduğumuzu söyleyebilirim. Bir zamanlar, gezegenimiz ıssızken, diğer dünyalardan gelen varlıklar burayı kolonileştirdiler ve mülkiyet için kendi aralarında savaştılar ama şimdi başka bir şeye aidiz...”

Alan F. Alford, eski tanrıların günümüz dünyası üzerindeki kontrol mücadelelerini şöyle açıklıyordu: “Buna karşılık, tanrılar için kendilerini kitlelere hemen açıklamak hiç de avantajlı değildir. Dönüşleriyle ilgili bilgi, kendilerine yaklaşımlarına izin verilen birkaç dünya lideriyle sınırlı tutulabilir. Yaşam her zamanki gibi devam ediyordur ama artık yeni bir politik gündem

vardır. Açıklanması mümkün olmayan olaylarda, hükümet politikalarındaki değişikliklerde veya mantıksız gibi görünen savaşlarda ve hatta hükümetteki gizliliğin artışında, onların izlerini görebiliriz.”

Hall, Mackey ve Webster gibi yazarlar da gizli bilginin kökeni olarak Mezopotamya’yı göstermekte ama insanoğlu ile insan dışı varlıklar arasındaki bölünmeyi, ışık ile karanlık arasındaki metafiziksel bir savaş olarak görmektedirler.

Webster, 1920 yılında şu soruyu yöneltmişti: “Dünyada süren bir Okült Güç varlığını nasıl inkar edebiliriz? Bireyler, mezhepler veya ırklar, dünyaya hakim olma arzusuyla yanıp tutuşuyorlar ve yıkımın savaşı güçlerini oluşturuyorlar; oysa arkalarında karanlık güçlerle ebediyen savaşı ışığın güçleri olduğu belli değil mi?”

Mackey, antik bilginin iki büyük dinsel gerçekten oluştuğunu söylüyordu: Tanrı’nın birliği ve ruhun ölümsüzlüğü! Mason organizasyonlarının bu gizli bilgiyi ya da “bilimi” Lamech’ten Nimrod’a kadar izlediğini, Yunan geometri bilimcisi Euclid’in bu bilgileri Mısır’a taşıdığını, böylece Kudüs’teki İsrailoğulları’na getirildiğini açıklamaktadır.

Hall ise bu konuda şunları söylemektedir: “Bu bilgi, doğruyu yanlıştan, ruhsal fiziksel, ebediyi geçiciden ayırmak için kullanılabilir. Antik bilgi, ilk insanlara ataları olan ve dünya üzerinde hüküm süren Yılan Krallar tarafından aktarılmıştı. Gizem Okulları’nı ve diğer antik okültizm formlarını oluşturanlar, bu Yılan Krallar idi.”

Bu antik bilgilerin gizli örgütlerin içsel çekirdeklerinde sıkıca korunduğunu gördüğümüze göre, karşımızda üç olasılık görünmektedir: (1) Bu azınlık elit kesim, antik yaratıcılarımızla (insan olmayan varlıklar) tekrar buluşma umuduyla zenginlik ve güçlerini artırmaktadırlar; (2) böyle bir bağlantıyı çoktan kurdular ve kendilerine yol gösteriliyor ya da kontrol ediliyorlar; (3) Anunnaki, Yılan Krallar, yani antik yaratıcılarımız aslında onlar!

Eğer Sümerler'in açıkladığı tarihsel bilgiler doğruysa, Anun-naki hâlâ aramızda olabilir. Sonuçta, Sodom ve Gomorrah'ın düşüşünden bu yana bize göre dört bin yıldan uzun bir süre geçmiş olmasına karşın, bu onlar için sadece yaklaşık bir yıllık süre demektir.

Gerçek ne olursa olsun, kitleleri gitmek istemeyecekleri ve herkes için yararlı olmayabilecek yönlerde gütmek isteyen – güç, manipölasyon ya da aldatma yoluyla – liderlere karşı uyanık olmalıyız.

Birçok “lider” hükümette yer almamasına rağmen, gördüklerimizi ve duyduklarımızı kontrol ettikleri için hükümet bürokratlarından çok daha fazla kontrol gücüne sahip olabileceklerini unutmamalıyız.

Geçmişte, savaşlar ve din, kontrol mekanizmaları olarak başarılıydılar. Bugün nükleer silahlarla geniş çaplı savaşlar düşünölemeyeceğı ve organize dinler zayıflamaya başladığı için, ekonomi – para gücü – gizli örgütlerin iç çekirdeklerinde yer alan insanların kitleleri kontrol etmek için öncelikli aracı haline geldi.

Kötü haber şu ki bu kitapta anlatılanların çoğı doğru. İyi haber şu ki bunu okuyor olmanız, yüzlerce yıla yayılan komplonun henüz tam başarıya ulaşamadığı anlamına gelir ama uyarı işaretlerinin her yerde olduğunu unutmamak gerekir. 1948 yılından bakarak, yazar George Orwell insanoğlunun geleceğini şöyle resimlemişti: “Bir insanın yüzüne basan postal; sonsuza dek.” Geleceğimiz gerçekten bu mu?

Üçüncü binyıla girerken, yeni düşünceler, yeni fikirler ve yeni bilgi, bizi giderek hızlanan bir yaşama itiyor. Dünya görüşümüzün ve zihin yapımızın sürekli olarak yeni anlayış kalıplarına doğru değiştiğini fark ediyoruz.

1999 yılının ilk birkaç ayında, bir ulusal televizyon, hükümet komploları, UFOlar, uzaylılarla bağlantılar, Büyük Piramit içinde keşfedilen yeni odalar ve tüneller, tarih öncesi çağlarda Dünya üzerinde var olduğuna inanılan yüksek teknolojili bir uygarlık

hakkında bir program dizisi yayınladı ve devamının da geleceğini belirtti.

Birçoğumuz, bu yeni bilginin aklımıza sokacağı soruları görmezden gelerek başka tarafa baktık. Geleneksel zihin yapımızı bozacak ya da en azından huzursuz edecek olan o televizyon programlarını ve kitapları görmek istemedik.

Ama bunun bir yararı yok! Ofis sohbetlerinde, radyo talk-showlarında ve hatta bazen kısa haberler olarak basında bunları görüyor, duyuyor ve okuyoruz. Bir zamanlar yasak olan konular, şimdi her yerde tartışılıyor.

Maddi zenginliğin ortasında ruhsal yoksulluğun yaşandığı bu çağda ne yapmamız gerekir?

Bilgi gerçekten de güçtür. Gerçek özgürlüğü arzulayanların, korku ve bölünme yaratarak hakimiyet kurmak isteyen güçlere karşı direnme zamanı gelmiştir!

Bunun için şiddet olması gerekmez. Küçük, basit yollarla da yapılabilir; yeni çıkan spor malzemesini almayarak, tek bir tane-si dışında – zaman zaman gerekebilir – bütün kredi kartlarımızı iptal ederek, ikinci bir ipotek altına girmeyerek, televizyondaki komedi dizisini kapatıp güzel bir kitap okuyarak, sorular sorarak, kiliselerde veya sinagoglarda konuşmalar yaparak, okul yönetim kurulları ve şehir konseyi toplantılarına katılarak, en az parası olan adaya oy vererek, kısacası genel anlamda bireysel sorumluluğumuzu ele alarak bunu yapabiliriz. Loto için gösterişli reklamlar yapılmasına rağmen, kimseye bedava yemek yok. İnsanın rahatlık ve güvenlik umuduyla bireysel gücünü başka birine teslim etmesinin sadece ve sadece diktatörlerin işine yaradığı artık kanıtlanmıştır.

Şimdi gerçek zamanıdır; geçmişimiz ve günümüz, kim olduğumuz, gerçekte kim tarafından yönetildiğimiz, ilerleme ve kazanç adına bu gezegene neler yapıldığı hakkında her şeyi bilmemiz şarttır! Bu tür gerçekler herkese açıklanmalıdır; sadece gizli örgütlerdeki elitistlere bırakılmamalıdır.

Gizlilik zamanı bitmiştir!

Holdingler tarafından yönetilen basınınızı sizi bilgilendirmesini ve bir şeyler açıklamasını beklemeyin. Ulaşabildiğiniz her şeyi dinleyin, izleyin ve okuyun; İnternet’te, belgesellerde, eski kütüphane kitaplarında ve sıra dışı kitapevlerinde alternatif bilgi kaynakları araştırın. Sonra edindiğiniz bilgiler üzerinde düşünün. Tanrı’nın size verdiği ve adına “beyin” denen o muhteşem bilgisayarı kullanın. Daha da önemlisi, kalbinizde, ruhunuzda, benliğinizin derinliklerinde doğru olan şeyi hissedin.

Tek bir büyük sırrın kaldığını da asla unutmayın. Bu, halkın genelinin elinde olan sırdır: Biz, sayıca onlardan çok daha fazlayız ve her gün bilgimiz artmaya devam ediyor.

Bu bilgi, hükümet komitelerinden ya da sözde “uzmanlardan” değil, bireysel inisiyatiften kaynaklanır. Kişi gerçekten özgür olmak istiyorsa, öncelikle gerçeği araştırmalı, satın alınmış uzmanların, akademik züppelerin, basın uzmanlarının, rahiplerin, guruların ya da hükümet liderlerinin yardımına ihtiyaç duymamalıdır; bu kişilerin hepsi, kendi gündemlerini izlemektedirler.

Thomas Edison, Alexander Graham Bell ve Bill Gates gibi gerçek mucitler, geleneksel bilgilerle sınırlı kalmadılar. Bu adamlar ve onlara benzeyen diğer birçokları gibi, her birey kendi kaderini yaratır. Bizler yaratıcı varlıklarız ve kendimiz için olabilecek en iyi dünyayı yaratmak isteriz. Ama yaratıcı yöntemler korku ve düşmanlık yaratmak için tasarlanmış yetersiz, saptırılmış ya da erozyona uğratılmış bilgilere dayandırılırsa, bu kesinlikle imkansızdır.

Günümüzde barışı ve kardeşçe sevgiyi arzulayan çok daha fazla insan vardır. Ne yazık ki güç ve kontrol peşinde koşanlar, genellikle bunu elde etmemize izin vermemektedirler. Ama zulümün dönemi bitti. Bugün, altı milyarlık insan toplumunu sadece aldatmacalar ve gizlilik sayesinde kontrol edebiliyorlar.

Kendi kalbinizdeki gerçeği bulduğunuzda, bu gerçek paylaşılmalıdır; ancak o zaman cehaleti, korkuyu ve kaosu destekleyen gizlilik perdesi kaldırılabilir. Ve bu gerçekleştiğinde, hoşgö-rüyü ve beraberliği destekleyen bir insanoğlu ruhu oluşabilir.

Yuhanna 8:32'de dendiği gibi: "Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacaktır."

Kaynakça

1997 *Britannica Book of the Year* (Chicago: Encyclopaedia Britannica, Inc., 1997).

A. J. Grajdanzev, "World," *Foreign Affairs* (April, 1944), s. 482.

A. Ralph Epperson, *Masonry: Conspiracy Against Christianity* (Tucson, AZ: Publius Press, 1997).

A. Ralph Epperson, *The New World Order* (Tucson, AZ: Publius Press, 1990).

Adlai Stevenson, "Korea in Perspective," *Foreign Affairs* (April, 1952), s. 360.

Adolf Hitler, *Mein Kampf* (New York: Houghton Mifflin Company, 1940).

Alan F. Alford, *Gods of the New Millennium: Scientific Proof of Flesh & Blood Gods* (Walsall, England: Eridu Books, 1996).

Albert Gallatin Mackey, *The History of Freemasonry* (New York: Gramercy Books, 1996).

Albert J. Alletzhauser, *The House of Nomura: The Inside Story of the Legendary Japanese Financial Dynasty* (New York: Arcade Publishing, 1990).

Albert Speer, *Inside the Third Reich*, (New York: The Macmillan Company, 1970).

Alvin Moscow, *The Rockefeller Inheritance* (Garden City, New York: Doubleday & Company, Inc., 1977).

Andre Nataf, *The Wordsworth Dictionary of the Occult* (Hertfordshire: Wordsworth Reference, 1994).

Andrew Tomas, *We Are Not the First* (New York: Bantam Books, 1973).

Annual Report of Rockefeller Brothers Fund, Inc., 1977.

Anthony C. Sutton and Patrick M. Wood, *Trilaterals Over Washington* (Scottsdale, AZ: The August Corp., 1979).

Anthony C. Sutton, *America's Secret Establishment: An Introduction to the Order of Skull & Bones* (Billings, MN: Liberty House Press, 1986).

Arkon Daraul, *A History of Secret Societies* (New York: Carol Publishing Group, 1995).

Arthur Edward Waite, *A New Encyclopaedia of Freemasonry* (New York: Wings Books, 1996).

Arthur Guirdham, *The Cathars and Reincarnation* (Essex: The C. W. Daniel Company Ltd., 1970).

Barbara W. Tuchman, *The Zimmermann Telegram* (New York: Dell Publishing Co., 1958).

Barry M. Goldwater, *With No Apologies* (New York: William Morrow, 1979).

Bill Kirtz, "Disgust with the ranks," *Quill* (a publication of the Society of Professional Journalists) (May, 1998), s. 8.

Bruce B. Auster, "Inspecting the Inspectors," *17.5. News & World Report* (January 18, 1999), s. 30.

Bruce Catton, narrative; Richard M. Ketchum, ed., *The American Heritage Picture History of the Civil War* (New York: American Heritage Publishing Co., Inc., 1960).

C. L. Turnage, *New Evidence the Holy Bible Is an Extraterrestrial Transmission* (Santa Barbara, CA: Timeless Voyager Press, 1998).

Carroll Quigley, *The Anglo-American Establishment: From Rhodes to Cliveden* (New York: Book in Focus, 1981).

Carroll Quigley, *The World Since 1939: A History* (New York: Collier Books, 1968).

Carroll Quigley, *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time* (New York: MacMillan, 1966).

"Central Banking and the Private Control of Money," *Nexus* (December 1998-January, 1999), s. 12.

"Central Banking and the Private Control of Money," revised and update excerpts from the book of the video *The Money Masters: How International Banker Gained Control of America*, *Nexus* (February-March, 1999), s. 12.

CFR/Trilateral Influence on the Carter/Reagan/Bush/Clinton Administration, non-copyrighted material from the Fund to Restore an Educated Electorate, Kerrville, TX; obtained from *The United States Government Manual 1991/92*, Office of the Federal Register—National Archives and Records Administration; *Standard & Poor's Register of Corporations, Directors and Executives*, 1991; *Annual Report 1991/92*, Council on Foreign Relations, New York City.

Charles Fenyvesi, "A Tale of Two Cultures," *U.S. News & World*

Report (November 4, 1996), s. 46-48.

Charles Fort, *The Books of Charles Fort* (New York: Henry Holt, 1941).

Charles Higham, *Trading with the Enemy: An Expose of the Nazi-American Money Plot—1933-1949* (New York: Delacorte Press, 1983).

Christopher Knight and Robert Lomas, *The Hiram Key* (New York: Barnes & Noble Books, 1998).

"Clinton to Attend Meeting in Germany," *Arkansas Democrat Gazette* (June 4, 1991).

Colin Simpson, *The Lusitania* (Boston: Little, Brown & Co., 1972).

Colin Wilson, *The Mammoth Book of the Supernatural* (New York: Carroll & Graf, Publishers, Inc., 1991).

Congressional Record, Vol. 54 (February 9, 1917), s. 2947.

"Conspiracy Theory Poll," *Nexus*, (October-November, 1998), s. 7-8.

Constance Cumby, *The Hidden Dangers of the Rainbow* (Lafayette, LA: Huntington House, Inc., 1983).

Cornell Simpson, *The Death of James Forrestal* (Los Angeles: Western Islands, 1966).

Council on Foreign Relations 1997 Annual Report.

Cullen Murphy, "The Bible According to Eve," *U.S. News & World Report* (August 10, 1998), s. 52.

Curtis B. Dall, *FDR: My Exploited Father-in-Law* (Washington, D.C.: Action Associates, 1970).

D. P. Crook, *The North, the South, and the Powers* (New York: John Wiley & Sons, 1974).

David Halberstam, *The Best and the Brightest* (New York: Random House, 1972).

David Hatcher Childress, Introduction to Charles G. Addison's *The History of the Knights Templar* (Kempton, IL: Adventures Unlimited Press, 1997).

David Icke, ... *and the truth shall set you free* (Cambridge, England: Bridge of Love Publications, 1995).

David Icke, *The Biggest Secret* (Scottsdale, AZ: Bridge of Love Publications, 1999).

David Rockefeller, "Foolish Attacks on False Issues," *Wall Street Journal* (April 30, 1980).

David Wallechinsky and Irving Wallace, editors, *The People's Almanac* (New York: Doubleday & Company, Inc., 1975).

David Wallechinsky and Irving Wallace, editors, *The People's Almanac #3* (New York: Bantam Books, 1981).

David Wise and Thomas B. Ross, *The Invisible Government* (New York: Vintage Books, 1974).

Derek Wilson, *Rothschild: The Wealth and Power of a Dynasty* (New York: Charles Schribner's Sons, 1988).

Don Ecker, "One God Or One Overseer?" *UFO Magazine* (June, 1999), s. 56-58.

Donald Dale Jackson, *The Civil War-Twenty Million Yankees* (Alexandria, VA: Time-Life Books, 1985).

Donald Gibson, *Battling Wall Street: The Kennedy Presidency* (New York: Sheridan Square Press, 1994).

Dr. Arthur David Horn, *Humanity's Extraterrestrial Origins* (Mount Shasta, CA: A & L Horn, 1994).

Dr. John Coleman, *Conspirators' Hierarchy: The Story of the Committee of 300* (Carson City, NV: America West Publishers, 1992).

Dr. Steven Greer: The Art Bell Coast-to-Coast Radio Show, January 5-6, 1998.

ed. Moncure Daniel Conway, *Thomas Paine: Political Writings* (Franklin Mint Corp., Franklin Center, PA, 1978).

ed. R. W. Johannsen, *The Lincoln-Douglas Debates of 1858* (New York: Oxford University Press, 1965).

ed. Ronald Gibson, *Jefferson Davis and the Confederacy* (Dobbs Ferry, NY: Oceana Publications, Inc., 1977).

Edgar Evans Cayce, Gail Cayce Schwartz, and Douglas Richards, *Mysteries of Atlantis Revisited* (New York: St. Martin's Press, 1997).

Editorial, *The Spotlight*, (December 13, 1999), s. 2.

Editors with Jack Egan, "Insuring Nazi Death Camps," *U.S. News & World Report* (February 22, 1999), s. 52.

Editors, "The Twisted Dream," *The Third Reich* (New York: Time-Life Books, Inc., 1990), s. 148.

Editors, "Maxwell Taylor: 'Write Off A Billion,' *Executive Intelligence Review* (September 22, 1981), s. 56.

Editors, "The 'Phantom Battle' That Led To War," 17.5. *News &*

World Report (July 23, 1984), s. 56, 62.

Editors, "Unfit to Print," *Utne Reader* (July-August, 1996), s. 22.

Editors, "We've Been Asked, Trilateral Commission: How Influential?" *U.S. News & World Report* (May 22, 1978), s. 74-75.

Editors, *Standard & Poor's Industry Surveys-Publishing* (New York: McGraw-Hill, 1998), s.6.

Editors, *The New Handbook of Texas*, Vol. 3 (Austin, TX: Texas State Historical Society, 1996), s. 1145.

Elaine Pagels, *The Gnostic Gospels* (New York: Vintage Books, 1981).

Elliot Roosevelt, ed., *F.D.R. His Personal Letters 1928-1945*, Vol. I (New York: Duell, Sloan & Pearce, 1950), s. 371-73.

Elliot Roosevelt, *The Conservators* (New York: Arbor House, 1983).

Encyclopaedia Britannica, Vol. 2, s. 81.

Encyclopaedia Britannica, Vol. 9, s. 938-39.

Erich von Daniken, *The Return of the Gods* (Boston: Element Books, 1998).

Eustace Mullins, *The Secrets of the Federal Reserve* (Staunton, VA: Bankers Research Institute, 1983).

Facts on File, Vol. 56, No. 2906 (August 15, 1996), s. 588.

Facts on File, Vol. 57, No. 2970 (November 6, 1997), s. 824.

Ferdinand Lundberg, *America's Sixty Families* (New York: Vanguard Press, 1937).

Fletcher Pratt, *A Short History of the Civil War* (New York: Pocket Book, Inc., 1948).

Frederic Morton, *The Rothschilds: A Family Portrait* (New York: Atheneum, 1962).

G. Edward Griffin, *The Creature from Jekyll Island* (Westlake Village, CA: American Media, 1994).

G. Edward Griffin, *The Fearful Master* (Los Angeles: Western Islands, 1964).

Gabriel Kolko, *The Triumph of Conservatism* (New York: MacMillan and Co., 1963).

Gary Allen, *None Dare Call It Conspiracy* (Seal Beach, CA: Concord Press, 1971).

Gary Allen, *The Rockefeller File* (Seal Beach, CA: '76 Press, 1976).

George Johnson, *Architects of Fear: Conspiracy Theories and*

Paranoia in American Politics (Los Angeles: Jeremy P. Tarcher, Inc., 1983).

George Sylvester Viereck, *The Strangest Friendship in History: Woodrow Wilson and Colonel House* (New York: Live-right Publishers, 1932).

Graham Hancock *The Sign and the Seal* (New York: Touchstone Books, 1993).

Gregory Douglas, *Gestapo Chief: The 1948 Interrogation of Heinrich Muller* (San Jose, CA: R. James Bender Publishing, 1995).

H. R. McMaster, *Dereliction of Duty* (New York: HarperPerennial, 1997).

Hedrick P. Smith, "Brzezinski Says Critics are Irked by his Accuracy," *The New York Times*, (January 18, 1981), s. L3.

Henri Frankfort, *Kingship and the Gods* (Chicago: University of Chicago Press, 1948).

Howard M. Sachar, *A History of the Jews in America* (New York: Alfred A. Knopf, 1992).

Howard M. Sachar, *A History of the Jews in America* (New York: Alfred A. Knopf, 1992).

Howard S. Katz, *The Warmongers* (New York: Books In Focus, Inc., 1979).

Howard Zinn, *A People's History of the United States* (New York: Harper Colophon Books, 1980).

Hugh McCann, "10th Planet? Pluto's Orbit Says 'Yes,'" *Detroit News* (January 16, 1981), s. 1.

"Hylan Takes Stand on National Issues," *The New York Times* (March 27, 1922), s. 3.

Ianthe Jeanne Dugan, "Al Gore's Wooing Wall Street," *The Washington Post-National Weekly Edition* (January 18, 1999), s. 12.

Ignatius Donnelly, *Atlantis: The Antediluvian World* (New York: Gramercy Publishing Co., 1949).

"Inequality: Still on the Rise," *U.S. News & World Report* (July 6, 1996), s. 15.

J. Anthony Lucas, "The Council on Foreign Relations—Is It a Club? Seminar? Presidium? 'Invisible Government'?" *The New York Times Magazine* (November 21, 1971), s. 123.

- Jacob Katz, *Jews and Freemasonry in Europe* (Boston: Harvard Press, 1970)
- Lynn Picknett and Clive Prince, *The Templar Revelation* (New York: Touchstone, 1997).
- James E. King, Jr., "Nuclear Plenty and Limited War," *Foreign Affairs* (January, 1957), s. 256.
- James Herbert, *Spear* (New York: Signet Books, 1980).
- James M. Robinson, general editor, *The Nag Hammadi Library* (New York: Harper & Row Publishers, 1981).
- James P. Tucker Jr., "Bilderberg Tracked to Scotland," *The Spotlight* (May 18, 1998), s. 4.
- James P. Tucker Jr., "TC, Bilderberg Set to Meet," *The Spotlight*, (April 30, 1990), s. 7.
- James Perloff, *The Shadows of Power: The Council on Foreign Relations and the American Decline* (Appleton, WS: Western Islands, 1988).
- James Pool, *Who Financed Hitler: The Secret Funding of Hitler's Rise to Power, 1919-1933* (New York: Pocket Books, 1997).
- James Shreeve, "The Neanderthal Peace," *Discover* (September, 1995), s. 77.
- James Simon Kunen, *The Strawberry Statement: Notes of a College Revolutionary* (New York: Avon Books, 1970).
- Jay Hignbotham, "Letters," *U.S. News & World Report* (January 18, 1999), s. 4.
- Jim Garrison, *On the Trail of the Assassins* (New York: Sheridan Square Press, 1988).
- Jim McBeth, "Whole world in their hands," *The Scotsman* (May 15, 1998), reprinted in *The Spotlight* (June 1, 1998), s. 12.
- Joachim C. Fest, *Hitler* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1974).
- Joe Lewels, *The God Hypothesis* (Mill Spring, NC: Wild Flower Press, 1997).
- John Anthony West, *Serpent in the Sky* (Whoston, IL: Quest Books, 1993).
- John F. McManus, "Insiders Call the Shots," *The New American* (October 12, 1998), s. 44.
- John Leo, "Elephant in the living room," *U.S. News & World Report* (April 20, 1998), s. 18.

John M. Blair, *The Control of Oil* (New York: Pantheon Books, 1976).

John Marks, "Loans for Auschwitz," *U.S. News & World Report* (February 15, 1999), s. 41.

John Prados, *Keepers of the Keys: A History of the National Security Council from Truman to Bush* (New York: William Morrow and Company, 1991).

John Ranelagh, *The Agency: The Rise and Decline of the CIA* (New York: Simon & Schuster, 1987).

John Toland, *Adolf Hitler* (New York: Doubleday & Company, Inc., 1976).

Jonathan Beaty and S. C. Gwynne, *The Outlaw Bank: A Wild Ride Into the Secret Heart of BCCI* (New York: Random House, 1993).

Jonathan Vankin and John Whalen, *Fifty Greatest Conspiracies of All Time* (New York: Citadel Press, 1995).

Jonathan Vankin, *Conspiracies, Crimes and Cover-ups: Political Manipulation and Mind Control in America* (New York: Paragon House Publishers, 1992).

Kenneth Clark, *Ruskin Today* (New York: Reinhart 8c Winston, 1964).

Kim Clark, "Demystifying Alan," *U.S. News & World Report* (May 17, 1999), s. 64.

Konrad Heiden, *Der Fuehrer* (Boston: Houghton Mifflin Company, 1944).

L. Fletcher Prouty, Col, USAF, (Ret.), *The Secret Team: The CIA and Its Allies in Control of the United States and the World* (Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, Inc., 1973), s. 2-3.

Larry Starkey, *Wilkes Booth Came to Washington* (New York: Random House, 1976).

Laurence Gardner, "The Hidden History of Jesus and the Holy Grail," *Nexus* (February-March, 1998), s. 21.

Laurence Gardner, *Bloodline of the Holy Grail* (Rockport, MA: Element Books, Inc., 1996).

Laurence Gardner, *Genesis of the Grail Kings* (London: Bantam Press, 1999).

Linda Moulton Howe, *Glimpses of Other Realities—Volume II: High Strangeness* (New Orleans, LA: Paper Chase Press, 1998).

Lloyd Pye, *Everything You Know Is Wrong* (Madeira Beach, FL: Adamu Press, 1997).

Lloyd Shearer, "When Ho Chi Minh was an Intelligence Agent for the U.S.," *Parade* (March 18, 1973), s. 15;

Louis L. Snyder, *Encyclopaedia of the Third Reich* (New York: McGraw-Hill Book Company, 1976).

Manly P. Hall, *America's Assignment with Destiny* (Los Angeles: The Philosophical Research Society, 1951).

Manly P. Hall, *The Secret Teachings of All Ages* (Los Angeles: The Philosophical Research Society, Inc., 1988).

Manly P. Hall, *What the Ancient Wisdom Expects of its Disciples* (Los Angeles, CA: Philosophical Research Society, 1982).

Martin A. Larson, *"The Essence of Jefferson"* (New York: Joseph J. Binns, Publisher, 1977).

Martin A. Lee and Norman Solomon, *Unreliable Sources* (New York: Carol Publishing Group).

Maurice Chatelain, *Our Ancestors Came from Outer Space* (Garden City, NY: Doubleday & Company, Inc., 1978).

Michael A. Cremo and Richard L. Thompson, *Forbidden Archeology* (Los Angeles: Bhaktivedanta Book Publishing, 1998).

Michael Baigent and Richard Leigh, *The Temple and the Lodge* (New York: Arcade Publishing, 1989).

Michael Baigent, Richard Leigh and Henry Lincoln, *Holy Blood, Holy Grail* (New York: Dell Publishing, 1983).

Michael Baigent, Richard Leigh and Henry Lincoln, *The Messianic Legacy* (New York: Dell Publishing, 1986).

Michael Collins Piper, "'Watchdog' Won't Bite," *The Spotlight* (May 7, 1990), s. 25.

Michael Costen, *The Cathars and the Albigensian Crusade* (Manchester: Manchester University Press, 1997).

Michael Drosnin, *The Bible Code* (New York: Simon & Schuster, 1997).

Michael Litchfield, *It's A Conspiracy* (Berkeley, CA: Earth Works Press, 1992).

Michael McClear, *The Ten Thousand Day War-Vietnam:1945-1975* (New York: Avon Books, 1981).

Michael Parenti, *Inventing Reality: The Politics of the Mass Media*

(New York: St. Martin's Press, 1986).

Mike Blair, "Gonzalez: Impeach Top Cop," *The Spotlight* (September 28, 1992), s. 1.

Mike Blair, "You Pay for Bad Loans to Iraq," *The Spotlight* (April 27, 1992), s. 3.

Mortimer B. Zuckerman, "Voting pocketbook issues," *U.S. News & World Report* (November 9, 1998), s. 84.

Neal Wilgus, *The Illuminoids* (New York: Pocket Books, 1978).

Nesta H. Webster, *Secret Societies and Subversive Movements* (Palmdale, CA: Omni Publications, reprint of the original 1924 edition).

Nexus (February-March, 1999), s. 11-13.

Niall Ferguson, *The House of Rothschild* (New York: Viking, 1998).

Nicholas von Hoffman, "Who's running foreign policy, anyhow?" *Fort Worth Star-Telegram* (October 21, 1980).

Ollinger Crenshaw, "The Knights of the Golden Circle," *The American Historical Review*, Vol. XLVII, No. 1 (October, 1941), s. 24, 43.

Patricia G. Eddy, *Who Tampered with the Bible* (Nashville, TN: Winston-Derek Publishers, Inc., 1993).

Paul Anderson, "The Aspen Institute: A 'private university' running the world from high in the Rockies?" *Aspen Times Weekly* (July 25-26, 1998), s. 13-A.

Paul Manning, *Martin Bormann: Nazi In Exile* (Secaucus, NJ: Lyle Stuart Inc., 1981).

Per Fagereng, "H. G. Wells: I Told You So ...," *Portland Free Press* (November/December, 1996), s. 7.

Peter G. Peterson, "Letter from the Chairman," *Council on Foreign Relations 1997 Annual Report*, s. 6.

Peter Levenda, *Unholy Alliance* (New York: Avon Books, 1995).

Phillip J. Longman and Jack Egan, "Why Big Oil is getting a lot bigger," *U.S. News & World Report* (December 14, 1998), s. 26.

Phillip J. Longman and Jack Egan, "Will the Bears eat Goldilocks?" *U.S. News & World Report* (January 11, 1999), s. 43.

Phyllis Schlafly and Chester Ward, *Kissinger on the Couch* (New Rochelle, NY: Arlington House, 1975).

Protocols of the Learned Elders of Zion, translated from the

- Sergei Nilus edition of 1905 by Victor E. Marsden, former Russian correspondent for the London *Morning Post*, 1934.
- R.A. Boulay, *Flying Serpents and Dragons: The Story of Mankind's Reptilian Past* (Escondido, CA: The Book Tree, 1997).
- R. Buckminster Fuller, *Critical Path* (New York: St. Martin's Press, 1981).
- Report from Iron Mountain on the Possibility and Desirability of Peace* (New York: The Dial Press, Inc., 1967).
- Richard Cavendish, *The Black Arts* (New York: Perigee Books, 1967).
- Richard Hammer, *The Vatican Connection* (New York: Charter Books, 1982).
- Richard J. Whalen, *The Founding Father* (New York: New American Library, 1964).
- Robert Anton Wilson, *Everything Is Under Control: Conspiracies, Cults and Cover-ups* (New York: Harper-Perennial, 1998).
- Robert Eringer, *The Global Manipulators* (Bristol, England: Pentacle Books, 1980).
- Robert Gaylon Ross, Sr., *Who's Who of the Elite* (San Marcos, TX: RIE, 1995).
- Robert Richardson, "The History of Sion Hoax," *Gnosis Magazine* (Spring, 1999), p. 54.
- Rockefeller Brothers Fund Annual Report*, 1997.
- Rockefeller's Enormous Income," *The Wise County Messenger* (May 26, 1897).
- Ron Rosenbaum, "The Last Secrets of Skull and Bones," *Esquire* (September, 1977) s. 85.
- Ronald Reagan's remarks to the Republican National Convention, *Congressional Quarterly Weekly Reports, July-September, 1980*, Vol. 38, No. 29 (July 19, 1980), s. 2062.
- Russell S. Bowen, *The Immaculate Deception* (Carson City, NV: America West Publishers, 1991).
- S. Steven Powell, *Covert Cadre: Inside the Institute for Policy Studies* (Ottawa, IL: Green Hill Publishers, Inc., 1987).
- Sally Bedell Smith, "Empire of the Sons," *Vanity Fair* (January, 1997), s. 102, 113.
- Sandra Glass, "The Conspiracy," *Teenset* (March, 1969), s. 34-40.

Scott Corrales, "Bright Lights, Lost Cities" *Fate* (September, 1999).
 Sharon Begley and Andrew Murr, "The First Americans," *Newsweek* (April 26, 1999), s. 56.

Shelby Foote, *The Civil War, A Narrative-Fort Sumter to Perryville* (New York: Vintage Books, 1986).

Simon Welfare and John Fairley, *Arthur C. Clarke's Mysterious World* (New York: A&W Visual Library, 1980).

Smedley D. Butler, *War is a Racket* (New York: Round Table Press, Inc., 1935), reprinted in *Portland Free Press* (November/December, 1996).

Standard & Poor's Industry Surveys-Publishing.

Stewart Alsop, "CIA: The battle for secret power," *The Saturday Evening Post* (July 27, 1963), s. 20.

Terry O'Neill, "Helicopter Hoax?" *Fate* (June, 1999), s. 27-29.

Texe Marrs, *Dark Majesty* (Austin, TX: Living Truth Publishers, 1992).

The New Encyclopaedia Britannica (Chicago: Encyclopaedia Britannica, Inc., 1991), Vol. 3, s. 805.

The Book of the Dead: Papyri of Ani, Hunefer, Anhai (Geneva: Productions Liber SA, 1979).

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 12, s. 362-63.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 8, s. 320.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 1, s. 303, 448.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 10, s. 27, 201-202, 248, 318, 831.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 11, s. 696-97.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 21, s. 907.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 23, s. 573-574.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 26, s. 891.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 27, s. 266.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 29, s. 194.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 3, s. 374.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 4, s. 265, 877.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 5, s. 954.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 8, p. 320.

The New Encyclopaedia Britannica, Vol. 9, s. 914.

The New Handbook of Texas, s. 1145.

Thomas R. Dye and L. Harmon Zeigler, *The Irony of Democracy*:

An Uncommon Introduction to American Politics (Belmont, CA: Duxbury Press, 1975).

Trent C. Butler, ed., *Holman Bible Dictionary* (Nashville, TN: Holman Bible Publishers, 1991).

Trevor Ravenscroft, *The Spear of Destiny* (York Beach, MA: Samuel Weiser, Inc., 1973).

Dialogue: A Bulletin of North American, European, Japanese Affairs, No. 16 (Winter, 1977-78), s. 12.

Trisha Katson, "Some U.S. Bilderbergers Break Silence," *The Spotlight*, (June 24, 1996), s.1.

Victor Marchetti and John D. Marks, *The CIA and the Cult of Intelligence* (New York: Dell Publishing Co., 1974).

W. Cleon Skousen, *The Naked Capitalist* (Salt Lake City, UT: self published, 1970).

W. L. Wilmshurst, *The Meaning of Masonry* (New York: Bell Publishing Company, 1980), a reprint of the fifth edition published in March, 1927, in London.

Walt Rostow, *The United States in the World Arena* (New York: Harper & Brothers, 1960).

Walter C. Langer, *The Mind of Adolf Hitler: The Secret Wartime Report* (New York, London: Basic Books Inc., 1972).

Walter Isaacson and Evan Thomas, *The Wise Men* (New York: Simon and Schuster, 1986).

Walter Rathenau: A. Ralph Epperson, *The Unseen Hand: An Introduction to the Conspiratorial View of History* (Tucson, AZ: Publius Press, 1985).

Warren Hough and Lawrence Wilmot, "Saddam: Bush-Whacked?" *The Spotlight* (April 8, 1991), s. 3.

Warren Hough, "Did George Bush Get a Big Payoff?" *The Spotlight* (August 30, 1993), s. 22.

Warren Hough, "Iraq Policy No Accident," *The Spotlight* (October 5, 1992), s. 3.

Washington Post Wire, "Trilateralists get invited to White House," *Dallas Times Herald* (March 18, 1981).

Webb Hubbell, *Friends in High Places* (New York: William Morrow and Company, Inc., 1997).

Webster Griffin Tarpley and Anton Chaitkin, *George Bush: The Unauthorized Biography* (Washington, D.C.: Executive

Intelligence Review, 1992).

Who Killed Amshel Rothschild?" *The Spotlight* (August 19, 1996), s. 6.

William Bramley, *The Gods of Eden* (San Jose, CA: Dahlin Family Press, 1990).

William Greider, "The Trilateralists are coming! The Trilateralists are coming!" *Dallas Times Herald* (February 3, 1977)

William Greider, *One World, Ready or Not* (New York: Simon & Schuster, 1997).

William Greider, *Secrets of the Temple: How the Federal Reserve Runs the Country* (New York: Simon & Schuster, 1987).

William Henry, *One Foot in Atlantis* (Anchorage, AK: Earthpulse Press, 1998).

William J. Whaley, *Christianity and American Freemasonry* (Milwaukee, WI: Bruce Publishing Company, 1958).

William L. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich* (New York: Simon and Schuster, 1960).

William T. Still, *New World Order: The Ancient Plan of Secret Societies* (Lafayette, LA: Huntington House Publishers, 1990).

William W. Freehling, *The Road to Disunion* (New York: Oxford University Press, 1990).

Winston Churchill, *The World Crisis* (New York: Scribner's Sons, 1949).

Woodrow Wilson, *The New Freedom* (New York: Doubleday, 1914).

www.geocities.com/...IHill/8425/BONES.HTM.

Zbigniew Brzezinski, "America and Europe," *Foreign Affairs* (October, 1970), s. 29.

Zbigniew Brzezinski, *Between Two Ages: America's Role in The Technetronic Era*, (New York: Viking Press, 1970).

Zecharia Sitchin, *Genesis Revisited* (New York: Avon Books, 1990).

Zecharia Sitchin, *The 12th Planet* (New York: Avon Books, 1976).

Zecharia Sitchin, *The Wars of Gods and Men* (New York: Avon Books, 1985).

Zoe Oldenbourg, *The Crusades* (New York: Random House, 1966).

